

Ảnh
Vẽ
Xuyên
Không

— Bản Sắc —

♡ Chuyện ngữ ♡
Phong Tinh Cung

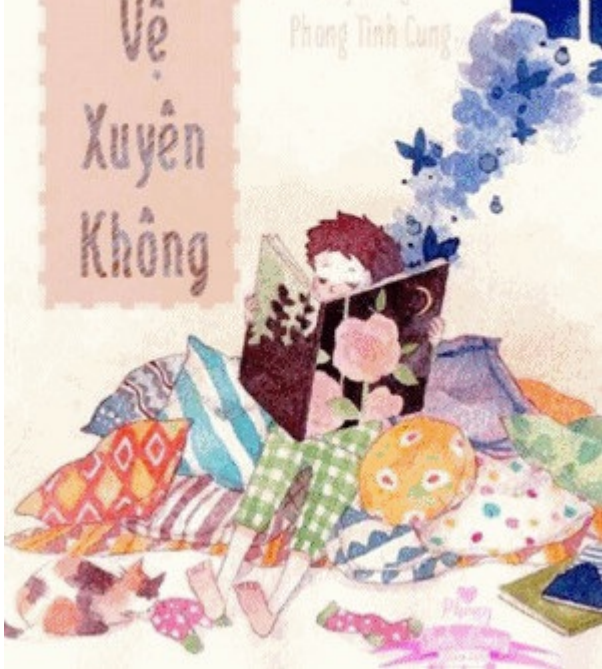

Phong
Tinh Cung
© 2007

Ảnh
Vẽ
Xuyên
Không

— Bản Sắc —

♥ Chuyện ngữ ♥
Phong Tình Cung

Ảnh Vệ Xuyên Không

Tác giả ♥ Bản Sắc

Nguồn convert ♥ Tàng thư
Viện

(<http://www.tangthuvien.vn/1>)

t=99056)

<http://sookyo.wordpress.com>
ve-xuyen-den-that-de-nuoi/

<http://www.phongtinhcung.c>

Convert ♥ meoconlunar

Nguồn raw ♥ Tấn Giang

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái, Hội chuyển ngữ nhà
Phong Tình Cung

Beta ♥ Đặng Trà My

Beta ebook ♥ Huyền Tô,
An Duệ

*Cảm ơn Huyền Tô và An
Duệ đã giúp mình beta để
đóng ebook này nhé ☺.*

*Bộ này mình làm lúc còn
non tay nên khó tránh khỏi
vẫn còn sạn nhiều, mình
không có nhiều thời gian để
beta lại toàn bộ, thế nên mong
mọi người đọc được bộ này
nếu thấy có sạn cũng xin đừng
ném đá mình quá nhé. ☺ Cảm
ơn mọi người thời gian qua*

đã ủng hộ bọn mình. Yêu mọi người!

♥ Giới Thiệu ♥

Trong nhận thức của Yến Thanh Vi thì xuyên không chính là có được bàn tay vàng hoặc thiên phú dị năng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, hoặc là có thân phận hiển hách, hoặc là tiền tài chất đống. Ít nhất cũng là kiểu điền văn ấm áp.

Chuyện tốt như vậy tất

nhiên cô cũng muốn gặp.

Cớ sao cô cũng gặp được xuyên không, nhưng lại là người khác xuyên đến.

Cớ sao xuyên đến là đàn ông, còn muốn cô phụ trách?

Cớ sao phụ trách rồi còn không được bình thường?

Vốn định mặc kệ phiên toái nhưng cớ sao tên đàn ông này vừa ngốc lại vừa trung tâm, có công phu có võ công cũng không biết tự bảo vệ

mình, đứng trên đường cái còn không bị người bắt nạt sao được.

Quên đi, nể tình anh ta thành thật nghe lời, không so đo với anh ta, thôi thì cho anh ta ở lại đi.

Dù sao, anh ta cũng không yêu cầu ăn mặc, lại biết làm việc chăm chỉ. Tóm lại, ảnh vệ xuyên không đến thật dễ nuôi.

Truyện này nói về nữ tôn.

Nội dung: Tình chung
thủy – cổ xuyên kim – điền
văn

Nhân vật chính: Yên
Thanh Vi, Thập Tam

*Đặng Trà My: Ha
ha~~~~~ Bộ này vốn là do
Tiểu Ngọc Nhi xinh đẹp của
Ngọc Nhi cung đào được giới
thiệu cho ta, nhưng sau lại
phát hiện là nhà cô Hồng Y cô
gái đã làm rồi. Rất cảm ơn cô
Hồng Y đã nhường bộ này lại*

cho nhà ta và send cho ta
những chương đầu. Bộ này
khá hài hước và nhẹ nhàng,
nên nhà ta sẽ làm cho các cô
giải trí trong lúc chờ đợi bé
Tiểu Mặc nhà mình nha ~~~~
Moa ha ha~~~~~ Rất cảm ơn
hai nàng Tiểu Ngọc Nhi và
Hồng Y Cô gái ~~~~

♥ Phản hồi từ tangthuvien ♥

@huydv88: Truyện nữ tôn đầu tiên đọc, vô cũng dễ thương, đề cử, đọc đoạn đầu thấy nam 9 đáng yêu vô cùng, đúng là trước sống ở nữ tôn thế giới có khác lol. Tất nhiên, nam 9 rất sạch, rất chi là giữ mình, còn ko cho người khác đụng vào để chờ nữ 9 thị tằm 🙊

@tomoyo_chan: truyện hay

nam9 siêu dễ thương

@ubauma1208:

. Trời ơi, mọi người
nhANH wa, hôm wa down
về, giờ mới coi xong mà
lên đã 1 đồng đề cử ời,...

mà công nhận truyện
rất hay,... thực ra cũng ko
cao siêu hay văn phong lai

**láng j, nhưng phải công
nhân thể loại, tính cách
nhân vật, tình tiết truyện
đều rất hợp ý ta...**

hahahahahaha...

**Trong truyện ta thích nam
lần nữ 9, thích luôn mấy
cái tác giả hay viết cuối**

chương, hahaha,...

**Phải công nhận, cái khúc
mà chị nữ 9 để anh nam 9
ra đi, ta đã xem khóc lun,**

tội j đâu luôn, ta thương

anh khủng khiếp,...

không ngờ, anh thật
không uổng công "huấn
luyện" bao nhiêu năm -->

anh đã tạo ra lịch sử:

người bị đuổi ra đường,
ăn sung mặt sướng, có
máu mặt nhất từ trước tới
nay ... còn hơn nữ 9 năm

ở nhà...

Cái hay thì lồ lộ ai cũng thấy, nên để tăng thêm "hàng" để "dụ dỗ" người khác, ta xin trích các đoạn mà ta tâm

đắc, hahahaha:

1. Đặt tên:--> Nữ 9 tài thiết, suy nghĩ 1 hơi, đặt ra cái tên cũng chả hay

hơn là bao...

"Cô lại muốn, Thập Tam

đến từ cổ đại, hẳn là khởi cái
cổ vị điểm tên. Vì thế năm
phút trôi qua, cô đã nghĩ nổi
lên Lí Bạch Đỗ Phủ Đông
Phương Bất Bại Dương Quá.
Thử nghĩ, Thập Tam kêu yén
bach, yén hủ, yén bất bại! Yén
quá? Đặc biệt yén quá, hoạn
quá.....

Yén Thanh Vi bỗng nhiên
nghĩ đến, làm gì lao lực chính
mình tưởng, lên mạng độ một
chút cổ nhân tên không phải

được rồi? Vì thế mười phút trôi qua, theo tô thức Tào Tháo La Quán Trung đến khuất nguyên Hoa Đà dương ngọc hoàn, xem cái nào đều không sai biệt lắm, lại cũng không rất hợp."

2. Ăn cướp chi đạo:

Với tài năng trời cho cùng tư tưởng "tiến bộ quá mức" của nam 9 và đây là kết luận của

nữ 9:

"Cô bắt đầu tưởng, cấp cho Thập Tam tốt nhất pháp chế khóa. Thập Tam luôn luôn đối cô rất phục tùng rất ôn nhu, làm cho cô bỏ qua Thập Tam thật ra là một cái tiềm tại tội phạm bạo lực tội giả -- sự thật thuyết minh, nên tội phạm bạo lực tội giả bề ngoài tuần mỹ càng có tính lừa gạt.

Điểm chết người là, Thập Tam có năng lực, có quyết tâm, có kinh nghiệm, có thủ

đoạn “Tứ có” phần tử. Hơn nữa hấn không hề tâm lý gánh nặng, cũng có đủ bản sự dùng võ vi phạm lệnh cấm, thậm chí nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật?

Thanh Vi đầu bắt đầu đột đột nhiên khiêu. Cô nhớ tới lúc trước Thập Tam lưu lạc bên ngoài làm việc, không khỏi may mắn khi đó nhu cầu của hấn đối với tiền còn không

mãnh liệt, nếu lúc trước hẳn
làm xảy ra chuyện gì đến.....
Thanh Vi lau mồ hôi."

Còn rất nhiều đoạn mà ta

thích, nhưng nhieu wa ko
ghi hết, truyện hay cực, ta đặc
biệt thích cái kết của truyện
rất hay, cứ như cái cảm giác

muôn kiếp không rời,...

truyện rất thực tế, không viễn
vong (ngoại trừ tình tiết xuyên
không, sinh con, nội công, bla

bla...), ta thích nữ 9 không quá
cường đại, rất chân thực, nam
9 chân tình, đáng yêu,... đúng
là 1cp hoàn hảo,... Có vẻ do 2
bạn quá đáng yêu, nên ông
trời (mà thực ra là tác giả) đã

thiên vị "chút chút"..

Thank cô Mèo nhùi, truyện
hay lắm, chấm chấm nước
miếng, hix

Mục Lục

Chương 1 ♥ Yến Thanh Vi

Chương 2 ♥ Ảnh vệ từ trên
trời rơi xuống

Chương 3 ♥ Ông nói gà bà
nói vịt

Chương 4 ♥ Người đàn ông
hèn mọn

Chương 5 ♥ Thập Tam vào
cửa

Chương 6 ♥ Bệnh nhân có
lý

Chương 7 ♥ Lai lịch không
rõ

Chương 8 ♥ Một ổ bạn xấu

Chương 9 ♥ Ảnh vệ mâu
thuần

Chương 10 ♥ Cô vui vẻ

Chương 11 ♥ Tắm rửa càng
khỏe mạnh.

Chương 12 ♥ Thằng thẩn
thành khăn giáp mặt

Chương 13 ♥ Đi con đường
nào

Chương 14 ♥ Anh muốn ăn
cái gì

Chương 15 ♥ Hai người đều
không nghĩ ra

Chương 16 ♥ Rốt cuộc
được ăn cơm rồi.

Chương 17 ♥ Một đêm giày

vò

Chương 18 ♥ Người sắp đồ
mô hôi.

Chương 19 ♥ Rút cuộc
cũng mặc đồ mới rồi

Chương 20 ♥ Rút cuộc
cũng mua giày mới

Chương 21 ♥ Mua đồ lót
thật xấu hổ

Chương 22 ♥ Mặc quần lót
rồi

Chương 23 ♥ Buồn vô cớ
như mất.

Chương 24 ♥ Nhớ nhung

Chương 25 ♥ Hộp đêm

Chương 26 ♥ Bị bắt

Chương 27 ♥ Đánh chết
nam vô lại.

Chương 28 ♥ Bắt tội phạm

Chương 29 ♥ Rốt cuộc
cũng ôm rồi.

Chương 30 ♥ Thì ra Thập
Tam rất bạo lực

Chương 31 ♥ Khỏe mạnh
phát triển

Chương 32 ♥ Không biết
đặt tên gì

Chương 33 ♥ Theo tên cũ

Chương 34 ♥ Thân phận
hợp pháp

Chương 35 ♥ Bắt đầu ở
chung

Chương 36 ♥ Nội lực vạn
năng

Chương 37 ♥ Chút ngọt
ngào như mật

Chương 38 ♥ Hệ thống sưởi
ấm phát nổ

Chương 39 ♥ Di chứng của
việc rửa chân

Chương 40 ♥ Khen ngợi lẫn
nhau

Chương 41 ♥ Chọn tiết mục

biểu diễn

Chương 42 ♥ Tình ca
Khang Định

Chương 43 ♥ Gặt hái tỏa
sáng

Chương 44 ♥ Bi kịch của
Lưu Húc Dương

Chương 45 ♥ Bẻ mía

Chương 46 ♥ Ba mẹ tập
kích

Chương 47 ♥ Điều là lỗi của

cháu

Chương 48 ♥ Thập Tam rốt
cuộc suy nghĩ cẩn thận

Chương 49 ♥ Thỏa hiệp

Chương 50 ♥ Thanh Vi tự
thừa nhận tình cảm

Chương 51 ♥ Thì ra rất nhớ
anh!

Chương 52 ♥ Bất ngờ vào
tết âm lịch

Chương 53 ♥ Một tên cặn

bã diễn hình

Chương 54 ♥ Bánh ngon từ
trên trời rơi xuống

Chương 55 ♥ Cùng cất
cánh

Chương 56 ♥ Sự kiện nhà
xí

Chương 57 ♥ Kéo em thì
làm sao mệt được chứ

Chương 58 ♥ Thân mật

Chương 59 ♥ Ngoài ý muốn

kết bạn

Chương 60 ♥ Điện giật

Chương 61 ♥ Suối nước
nóng hai người

Chương 62 ♥ Tình tới

Chương 63 ♥ Trấn an!

Chương 64 ♥ Ăn lẩu với
bạn bè

Chương 65 ♥ Xấu hổ

Chương 66 ♥ Tự mình

quyết định!

Chương 67 ♥ Không phải
oan gia không đụng đầu

Chương 68 ♥ Tuần tra
ngoài ý muốn

Chương 69 ♥ Sinh bệnh

Chương 70 ♥ Nhận định

Chương 71 ♥ Ánh mặt trời
ban đêm

Chương 72 ♥ Thế giới quan
bất chính của Thập Tam

Chương 73 ♥ Chuyện cũ

Chương 74 ♥ Thập Tam nói
dối

Chương 75 ♥ Anh ấy là bạn
traai tớ

Chương 76 ♥ Thập Tam
phủ nhận

Chương 77 ♥ Gặp lại bạn
cũ

Chương 78 ♥

Chương 79 ♥ Quà của Phó
Hồng

Chương 80 ♥ Lo lắng và tức
giận

Chương 81 ♥ Bị hiểu sai
quần áo

Chương 82 ♥ Cuộc hẹn
mùa xuân

Chương 83 ♥ Phong độ Phó
Hồng

Chương 84 ♥ Thanh Vi

thích ăn cá con

Chương 85 ♥ Camera giám sát

Chương 86 ♥ Mặt trái

Chương 87 ♥ Quay người đi trong im lặng

Chương 88 ♥ Quyết định buông tay

Chương 89 ♥ Sự thật

Chương 90 ♥ Phiên ngoại vô trách nhiệm

Chương 91 ♥ Lần đầu đôi
lập nhau

Chương 92 ♥ Cuối cùng
cũng thất vọng

Chương 93 ♥ Tự mình
trùng phạt

Chương 94 ♥ Trong lúc
sinh tử

Chương 95 ♥ Mê sảng

Chương 96 ♥ Sát khí của
Thập Tam

Chương 97 ♥ Quyết định
của Thập Tam

Chương 98 ♥ Trung tâm tập
thể hình

Chương 99 ♥ Sinh hoạt
đoàn

Chương 100 ♥ Đường đậu
không ngọt

Chương 101 ♥ Anh ở đây
chờ em

Chương 102 ♥ Dạy dỗ

Chương 103 ♥ Về vấn đề
kỹ thuật

Chương 104 ♥ Tam sinh
tam thế

Chương 105 ♥ Phong ba

Chương 106 ♥ Khởi đầu
mới

Chương 107 ♥ Chung kết

Chương 108 ♥ Màn máu
chó nữ phụ

Chương 109 ♥ Anh nhớ em

Chương 110 ♥ Có con

Chương 111 ♥ Nữ phụ và
bạn trai trước

Chương 112 ♥ Gặp lại,
nhiều năm trước

Chương 113 ♥ Không thể
khiêu khích Thanh Vi được

Chương 114 ♥ Mỗi người
một suy nghĩ

Chương 115 ♥ Thanh Minh

Chương 116 ♥ Anh rề

Chương 117 ♥ Đừng gạt ba
mẹ lần nữa

Chương 118 ♥ Phong ba

Chương 119 ♥ Khúc quân
hành hôn lễ

Chương 120 ♥ Tắm rửa
sạch sẽ

Chương 121 ♥ Hôm nay
không thể không muốn anh

Chương 122 ♥ Gặp nhau
trên xe lửa

Chương 123 ♥ Thì ra gặp
nhau không bằng hoài niệm

Chương 124 ♥ Cuộc sống
tuần trăng mật

Chương 125 ♥ Hai ba
chuyện

Chương 126 ♥ Ngụy trang
là một kỹ thuật sống

Chương 127 ♥ Điều là

quảng cáo gây họa

Chương 128 ♥ Tìm một
người đàn ông giải nhiệt

Chương 129 ♥ Là nguy
hiểm hay cơ hội

Chương 130 ♥ Cuối cùng
cũng nuôi anh béo lên được

Chương 131 ♥ Vui mừng có
con

Chương 132 ♥ Kết thúc

Lời cuối sách

Ngoại truyện 2 ♥ Yên Cảnh

Ngoại truyện 3 ♥ Thập Tam

Ngoại truyện 4 ♥ Thế giới
nữ tôn

Chương 1 ♥ Yên

Thanh Vi

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Bên song sắt cửa sổ,
trong phòng kín, cửa khép hờ.

Yên Thanh Vi mặt vô
cảm lấy súng ra, lần lượt đặt
trên bàn làm việc 3 khẩu súng

ngắn, 3 khẩu bảy phân, 2 khẩu súng ngắn, 5 khẩu phòng vệ, không tính mấy khẩu đã được lấy đi ra ngoài làm việc thì tất cả đều nằm yên lạng trên bàn.

Yến Thanh Vi lạnh lùng cười cười, cầm khẩu súng nâng lên, thuận thực tháo ra, dùng vải mềm chuyên dụng, bắt đầu dùng sức lau.

Hoa văn trên cửa sổ dựa vào ánh sáng chiều tà mà hiện lên trên vách tường. Mọi thứ

yên tĩnh dị thường.

Căn phòng này nằm ở lầu ba, hình dạng như cánh chim yến, đáng tiếc chỉ có một bên cánh--- bởi vậy nơi đây được mọi người đặt tên là tòa nhà “thiên sứ gãy cánh”.

Nói thật, tuy rằng Yến Thanh Vi là cô gái đang độ thanh xuân, nhưng động tác cô lau súng thật sự không có chút liên quan nào tới từ tao nhã. Nếu súng ống có linh hồn,

nhất định sẽ vì sự thô bạo của cô mà run run. Mặc kệ là ai bị thô bạo xx liên tục như vậy cũng đều khó chịu.

Đôi mắt cô bình tĩnh đánh giá khẩu súng, vẻ mặt không nói câu nào của cô thật khiến người phát lạnh.

Nếu bị người khác nhìn chăm chăm như vậy, nhất định sẽ cách xa cô, càng xa càng tốt, đáng thương là người bị cô nhìn chăm chăm lại là khẩu

súng.

“Hừ hừ, mấy người chuẩn bị tâm lí để tôi chà đạp đi, đừng tưởng cố tình bày ra vẻ ngây thơ vô tội kia là có thể thoát được.” Yên Thanh Vi nói thầm trong lòng.

Cửa sắt phát ra tiếng động, một người đàn ông trung niên đi vào, trong tay bê một bình thủy tinh rất lớn, anh ta rất có kinh nghiệm mà chặn bình lại, ngăn cho quá nửa

nước trà tràn ra khỏi cái bình không nắp.

Người vừa tới cửa, Yên Thanh Vi liền phản ứng nhanh chóng đặt họng súng về phía phát ra âm thanh, “Ai?”

Người đàn ông trung niên chẳng hề để ý buông bình trà, nghiêm túc phê bình: “Tiểu Yên, họng súng là nghiêm cấm chia vào người, đây là luật!”

Không sai, đừng tưởng rằng lau súng, cười lạnh chính

là xã hội đen. Nếu xã hội đen
đầy đường như thế thì xã hội
còn gì yên ổn nữa rồi.

Yến Thanh Vi là nữ cảnh
sát, hơn nữa là đội cảnh sát
hình sự. Nghe qua giống như
rất vinh dự, thật ra công việc
của cô chẳng có tí vinh dự
nào.

Cô chủ yếu làm là kiểm
tra dấu vân tay kiêm lau súng.
Công việc như vậy muốn có
thành tích cũng không nhiều,

nhưng lượng công việc lại khiến cô ăn không tiêu, linh tinh lang tang cũng rất phiền nhiễu.

Mấy ngày hôm trước cả đội phá được vụ án lớn, một nhóm người được tuyên dương khen ngợi. Yến Thanh Vi với công việc đối chiếu dấu vân tay đưa đến tác dụng rất lớn, đáng lẽ cô cũng được xếp vào đội ngũ được tuyên dương, ai biết cấp trên thế mà lại bỏ bớt

1 slot. Kết quả cả đội hợp quyết định bỏ cô ra.

Yến Thanh Vi buồn bực, từ lúc cô bắt đầu làm việc cho tới 26 tuổi, lập công được thưởng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Lần này, không có thì thôi, đằng này cố tình đưa tới rồi chém rớt, bảo cô làm sao có thể không bất bình?

Nhớ lại con đường công tác khổ ải đã qua càng khiến

cô cảm giác không có chút thành tựu, không có vinh dự, không có cảm giác tán thành. Cho nên lúc này cô hứng về bên này phát tiết bằng cách... lau súng!

Người vào tìm Yên Thanh Vi là người chính ủy đội công tác Kiều Bằng được mọi người gọi là “Chủ nghĩa xã hội giai đoạn sơ cấp khoa học cải cách mở ra thời kì Joel Bush Vick”— nghe ngoai hiệu của

anh ta mọi người có thể hiểu được đây là chính ủy ở cấp độ nào.

Cho nên Yến Thanh Vi vì không chịu để anh ta công kích bằng đại pháo ngôn ngữ, chủ động mềm xuống, cười một cách cứng ngắc: “Kiều chính ủy đến rồi sao? Tôi như vậy cũng là để ngừa vạn nhất.”

“Cô có tính cảnh giác là tốt lắm, nhưng cô rõ ràng biết vào đây đều là người mình, là

người trong đội mà.”

Yến Thanh Vi âm thầm thở dài, xoay tròn trầu súng trên tay một cách xinh đẹp rồi báng súng về phía Kiều chính ủy, trong súng không hề có đạn.

Nhưng mà Kiều chính ủy cũng tính buông tha cô: “Tiểu Yến, anh biết em không vui, chuyện này dính vào ai cũng không muốn. Nhưng em nên nghĩ thoáng một chút, không

nên đổ sự tức giận lên đầu
mấy khẩu súng kia.”

Yến Thanh Vi trong bụng
cười lạnh, trên mặt cứng nhắc:
“Em không phải không vui.
Lau súng là công việc của em.
Bảo dưỡng súng ống thôi, sao
nói là xả giận được.”

Kiều chính ủy cầm lấy
bình trà, rót một li nước uống
thể hiện tinh thần trường kì
kháng chiến: “Thanh Vi,
không cần đổi. Em chỉ cần

không vui, sẽ đi lau súng. Em xem, tháng này em lau 5 lần rồi đó, mấy khẩu súng này mà quá sạch sẽ cũng không tốt đâu!”

5 lần? Có nhiều như vậy sao? Yên Thanh Vi nhìn súng, dường như thật sự sạch sẽ quá mức, mang theo chút đáng thương và oan khuất.

Xem ra mọi người trong đội đều biết thói quen này của cô, trong lòng có hơi buồn

cười, động tác cũng nhu hòa hơn.

Cô nhìn thấy Kiều chính ủy lại giật mình nghĩ đến vợ của Kiều chính ủy, da đầu run lên, chính là Đường đại tỷ bên đội trị an, ngày hôm qua đi công tác.

Con nhỏ còn đi học, vợ đi công tác, lão Kiều thật rảnh rồi nên nên hôm nay không thể không cho cô khoảng 2 tiếng sau giờ làm việc để khai

thông tư tưởng cho cô!

Nghĩ vậy, Yến Thanh Vi vô cùng thành khẩn nói: “Chính ủy, anh nói đúng, em hiểu rồi, về sau sẽ không như vậy.”

Nói xong, cô nhanh chóng lắp ráp súng trong tay, sau đó bỏ tất cả súng ống vào kho, động tác như gió cuốn mây tản, nhìn rất trôi chảy.

Kiều chính ủy vốn rất vui mừng, nhưng mà những lời

tâm huyết tràn ngập còn chưa nói thì làm sao cam tâm: “Nghĩ thông suốt là tốt rồi. Tiểu Yến à, đi, đến văn phòng anh ngồi một lát, chúng ta nói chuyện.”

Phúc không thấy đâu, tai họa ngập đầu!

Yến Thanh Vi tìm mọi cách từ chối không xong, dưới ánh mắt đồng tình của các đồng chí bị Kiều chính ủy kéo vào văn phòng.

Nghe được tiếng chuông tan tằm vang lên, trong tòa nhà dần dần yên tĩnh, Yến Thanh Vi chịu khổ tiếp nhận hoạt động đề cao tư tưởng, nâng cao nhận thức.

Không những không được tuyên dương còn bị giáo dục. Từ đầu tới cuối Yến Thanh Vi bụng đầy xót xa.

Chương 2 ♥ Ảnh vệ từ trên trời rơi xuống

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Cha Yên Thanh Vy đã về hưu, từng là đồng sự với Kiều chính ủy.

Nhắc tới “Chủ nghĩa xã hội giai đoạn sơ cấp khoa học

cải cách mở ra thời kì Joel Bush Vick” có ý xấu gì đó đối với cô là tuyệt đối không thể, nhưng mà muốn cho vị này cùng nói chuyện, muốn tan làm đúng giờ là điều không thể nào!

Cho đến khi Yến Thanh Vi giả bộ đi toilet nhờ bạn Tiểu Văn gọi điện thoại tới, nói to là có việc gấp, rốt cuộc mới có thể thoát thân sau 40 phút ngồi văn phòng.

Yến Thanh Vi ở tại thành phố C, là thành phố hạng ba, thành phố B và C gần nhau, thành phố B có môi trường rất tốt, còn có một ít người thân thích nên cha mẹ cô sau khi về hưu liền chuyển tới ở thành phố B ở.

Hai thành phố rất gần nên cuối tuần cô có thể về thăm ba mẹ. Yến Thanh Vi có tính độc lập cao, cha mẹ cũng yên tâm để cô ở một mình. Nhà có 3

phòng cô đang ở vị trí cũng không tệ. Tuy không nằm trong trung tâm thành phố nhưng giao thông phương tiện. Phòng cũng mới, nói chung mọi thứ đều ổn.

Nếu thuận lợi, lái xe nửa giờ có thể về nhà, nhưng đường đi lại không tiện. Đã là giờ cao điểm còn gặp phải công trình đang sửa chữa nên Yến Thanh Vi rơi vào dòng người kẹt xe.

Đến khi ra được thì lại vì tai nạn giao thông chưa giải quyết xong nên lại kẹt thêm một lần nữa.

Như vậy thì khi nào mới về được tới nhà? Yến Thanh Vi cắn răng, dứt khoát bỏ gần tìm xa, vòng lên được cao tốc chạy.

Kết quả thật khiến người đau đầu: Cô bị lạc đường, rẽ nhầm đường, chạy tới 70km mới có chỗ quay đầu, nơi đó

đã là ngoại ô.

Yến Thanh Vi hung dữ nhìn vào hướng dẫn trong điện thoại di động, ném vào trong túi, sau đó dùng tay che tim, run rẩy hết cả người. Không phải là cô cố ý hoa mắt ở nơi hoang vu này, nhưng mà cô thật sự rất đói.

Vì tức giận nên lúc trưa cô chưa ăn cơm, vẫn nhịn đói cho tới bây giờ. Nghĩ đến con đường về nhà còn rất xa xôi,

Yến Thanh Vi cố nén lệ xót xa quyết định tới trạm xăng mua một ít đồ ăn nhẹ.

Ăn một ít bánh ngọt xong liền muốn đi vệ sinh, nhưng Yến Thanh Vi lại giận giữ phát hiện ra, toilet khóa cửa dán tờ thông báo – “đang sửa chữa, xin thứ lỗi.”

Yến Vi Thanh rất ít nói tục cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà lên tiếng: “Mẹ kiếp!”

Hôm nay thật sự là quá xui xẻo, một bụng tà hỏa không chỗ phát tiết. Yên Thanh Vi khẽ ra một quyết định nghiêm túc: Người sống không thể bị nước tiểu ghen chết, cô sẽ giải quyết vấn đề ở bãi cỏ phía sau khu phục vụ!

Vì thế Yên tiểu thư thuận theo nhu cầu sinh lý, không văn minh nhưng rất nhân đạo mà giải quyết vấn đề. Đến khi cô tâm tình thoải mái đi về bãi

đồ xe thì bỗng nhiên bị vấp phải cái gì đó khiến cô suýt chút ngã sấp.

Cái gì vậy? Dưới ánh đèn ảm đạm, Yến Thanh Vi cúi đầu xem, dĩ nhiên là một người!

Một người, xác thực, một người đàn ông đang nằm trên mặt đất, thần trí có vẻ không tỉnh táo, bị người ta đập một cước cũng không phản ứng.

Yến Thanh Vi có hơi phát

điên: Không biết người này có nhìn thấy quá trình cô “Giải quyết vấn đề” không, thậm chí không thể phán đoán vừa rồi khi cô đi qua, người này có ở đây hay không.

Dù sao ánh sáng quá mờ, mà anh ta lại mặc đồ đen, thật sự khó nhìn thấy.

Trời ạ, đây là chuyện gì vậy, ông trời thế nào hôm nay đối nghịch với ta? Yên Thanh Vi tức giận nắm tay.

Cô lùi lại hai bước lớn tiếng hỏi: “Ai đó? Nằm ở đây làm gì?”

Người nọ không trả lời, giống như không thoải mái, cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng trầm thấp.

Nếu là cô gái bình thường, hoặc là kinh hãi chạy đi, hoặc là chạy vào khu phục vụ gọi người. Nhưng Yến Thanh Vi nghĩ nhiều hơn một tầng: thứ nhất là người này

không rõ thân phận, ai biết anh ta có phải đang giả bộ bị bệnh hoặc là bệnh nhân tâm thần, có tính công kích nguy hiểm hay không; thứ hai là người này nếu nhìn thấy việc cô vừa làm rồi nói ra, như vậy cô nhất định đúng thật là không biết giấu mặt vào đâu.

Yến Thanh Vi nghĩ nghĩ, lại lái xe qua, cố ý tắt đèn xe, lấy đèn pin và dây thùng xuống, soi đèn pin cẩn thận

đánh giá anh ta.

Người này đang nằm cuộn nên không nhìn ra chiều cao, mặc quần áo màu đen, vải dệt có hơi kì quái, rất thô ráp, lại còn có nhiều vết rách. Tóc rối tung che khuất nửa khuôn mặt, dĩ nhiên là tóc dài.

Cô lại nhìn chân anh ta, là một đôi giày vải, hình thức khá kì quái cổ xưa, mà lại là vô cùng cổ xưa.

Yến Thanh Vi dùng còng

tay chia chia đầu vai anh ta.

Có vẻ như cô động vào vết thương, máu chảy ra thấm ướt áo. Chàng trai nức nở ai oán một tiếng.

Xem ra anh ta đang bị thương nên hôn mê, không phải giả bộ.

Yến Thanh Vi nổi lên lòng hiếu kỳ: Đây là người kiêu gì vậy?

Quần áo thì kì quái, đầu tóc thì lạ lùng, chẳng lẽ anh ta

từ vùng núi bị bắt đến? Nhưng mà bình thường chỉ có phụ nữ và trẻ em mới bị lừa bán thôi chứ chưa nghe nói qua có ai buôn bán đàn ông.

Nhưng mà hình như cô từng nghe nói có người tuyển nhận lao động bất hợp pháp. Trong quá trình làm việc, họ bắt lao động làm việc quá sức và không thể rời đi. Chẳng lẽ người kia là chạy trốn từ chỗ giam phi pháp kia tới đây?

Mặc kệ nói như thế nào, người này đáng về thật sự rất thâm.

Yến Thanh Vi không phải thánh mẫu, nhưng cô cũng có lòng nhân từ. Huống hồ cô còn có một sự đồng tình khó hiểu đối với người này. Bị thương như vậy có lẽ là đang cầu cứu, có lẽ người này chính là hướng về phía đèn trạm xăng chạy tới, kết quả lại bị té xỉu ngoài này. Ấy thế mà còn

bị cô đã thêm một cước máu
chảy đầm đìa.

Cuối cùng, Yến Thanh Vi
quyết định, trước mang người
về, ngày mai làm rõ thân phận
anh ta xong rồi sắp xếp cho
anh ta.

Chương 3 ♥ Ông nói gà bà nói vịt

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Yến Thanh Vi vì mục
đích an toàn, dùng dây thừng
trói hai tay của anh ta lại. Cô
thắt nút thành thực, sử dụng
24 kiểu thắt nút dây thừng mà

buộc chặt. Cho nên việc trói người này rất dễ dàng.

Vốn cô tính trói chân anh ta cũng lại nhưng thấy anh ta bị chảy máu quá nhiều, lại đang hôn mê nên cũng không đành lòng.

Cô tùy tiện buộc tóc người này thành một túm, dùng đèn pin xem xét kĩ lưỡng gương mặt anh ta.

Không ngờ tới, khuôn mặt đúng là rất trẻ tuổi anh tuấn.

Tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng lông mi anh ta rất dài, mũi thẳng, làn da thật trắng, thậm chí còn có chút cảm giác óng ánh. Môi..... Khô nứt chảy máu?

Yến Thanh Vi đánh giá một chút, người này khoảng chừng hai mấy tuổi, nói không chừng còn nhỏ tuổi hơn mình. Có lẽ anh ta mới đi làm không lâu, còn chưa mất hết vẻ mặt trẻ con. Nhìn anh ta bị tra tấn

như thế, cô không khỏi thay anh ta thở dài.

Thật ra, dựa vào tính cảnh giác được bồi dưỡng trong lúc làm ảnh vệ, lúc Yến Thanh Vi trối Ảnh Thập Tam, Thập Tam đã chậm rãi tỉnh lại từ trong hôn mê.

Anh ta cảm giác được có người đang di chuyển anh ta. Bởi vì tình huống không rõ, bản thân tứ chi lại không có sức, nên anh ta quyết định giả

bộ bất tỉnh để xem xét ý đồ của người lạ.

Lần này nhiệm vụ của anh ta thất bại, lại bị trọng thương, vốn không nghĩ có thể sống trở về.

Cho dù trở về, cũng nhất định sẽ vì thất trách mà bị xử tử, nói không chừng anh ta phải chết một cách thảm hại hơn, thống khổ hơn. Cho nên Thập Tam dứt khoát dốc toàn lực đánh chết người đuổi theo

anh ta, một đường trốn tới nơi hoang vu.

Anh ta vốn tưởng rằng, sẽ có thể cứ như vậy mà chết đi, sau đó bị dã thú ăn. Chỉ là muốn một mình chết đi trong im lặng, như vậy cũng không tính là phản bội đúng không? Thập Tam nghĩ vậy.

Không ngờ tới, thế mà lại có người đến động vào anh ta. Hơn nữa, Thập Tam theo thói quen kiểm tra nội tức, lại phát

hiện anh ta dù bị thương nặng nhưng cũng không trí mạng.

Một chương ở ngực khiến anh ta hộc máu, có lẽ nội tạng của anh ta đã bị nát, bây giờ mặc dù đau nhức nhưng không có cảm giác phế phủ lệch vị trí. Hơn nữa trong đan điền còn có một chút nội tức yếu ớt.

Chẳng lẽ, anh ta gặp tuyệt thể cao thủ hoặc là thần y ngoại thể, có thể cứu anh ta

một mạng?

Nhưng người tới không rõ, lẽ đâu ân nhân cứu mạng là kẻ thù hoặc người phía kẻ địch, họ muốn cứu anh ta để tra khảo thì phải làm sao bây giờ?

Thập Tam đang do dự có nên mở mắt hay không, một bàn tay ấm áp nâng cổ anh ta lên, sau đó một dòng nước chảy vào miệng anh ta. Mặc dù là nước lạnh nhưng anh ta

đã chém giết một ngày một đêm, cộng thêm chạy bộ trăm dặm mà chưa được uống ngụm nước nào, đối với anh ta mà nói, ngụm nước này chính là quỳnh tương ngọc dịch (*ý chỉ thứ nước như ngọc*).

Đáng tiếc là không tự chủ được mà nuốt mấy ngụm, Thập Tam liền bị sặc, cũng không thể giả bộ hôn mê nữa, anh ta ho ra máu.

Yến Thanh Vi không ngờ

được anh ta đột nhiên tỉnh, lại ho thành như vậy, biết là phổi bị thương, uống nước quá nhanh, lại là nước lạnh mới bị kích thích thành như vậy. Cô nhẹ nhàng tới gần vỗ vỗ lưng của anh ta.

Thập Tam cảm thấy người tới thiện ý, đang muốn nói lời cảm tạ, ngay sau đó liền cảm nhận được hơi thở quen thuộc, anh ta không thể tin ngẩng đầu, ngay phía sau

vật thể phát sáng [đèn pin]
chiếu xuống, nhìn thấy khuôn
mặt được anh ta khắc sâu vào
linh hồn kia.

Thập Tam như bị điện
giật, vội vàng kêu: “Chủ nhân!
Tiện nô nhiệm vụ thất bại, xin
chủ nhân trách phạt!” Sau đó
đã định quỳ xuống đất tạ lỗi,
đáng tiếc vết thương trên
người làm cho anh ta không
động được. Ngay sau đó, anh
ta liền phát hiện tay anh ta

đang bị trói.

Thập Tam bỏ qua cảm giác đau nhức, anh ta giờ chỉ cảm thấy thật lạnh lẽo: Chủ nhân trói anh ta lại, đây là cái ý tứ gì?

Đối với ảnh vệ bọn họ thì sinh mệnh chính là của chủ nhân, tất cả phải nghe lệnh chủ nhân. Chủ nhân tùy tiện nói anh ta đi chết anh ta cũng phải nghe, không được do dự nửa phần. Bây giờ chủ nhân

trói anh ta, chẳng lẽ là chủ nhân không còn tín nhiệm anh ta nữa?

Đúng rồi, anh ta còn có một hơi thở nhưng không trở về tạ lỗi mà tự tiện chạy đến dã ngoại chờ chết, nhất định làm chủ nhân tức giận.

Bây giờ anh ta thế mà lại không chết, chủ nhân sẽ trừng phạt anh ta như thế nào? Thập Tam nhớ tới thủ đoạn của chủ nhân, không tự chủ được rùng

mình một cái.

Yến Thanh Vi cũng bị phản ứng kịch liệt của anh ta làm phát hoảng, nhanh chóng lui ra phía sau vài bước, lại nhìn thấy Thập Tam giãy dụa không để ý miệng vết thương, chậm rãi quỳ xuống với cô cô, cô liền hết hồn ném cả đèn pin.

Chẳng lẽ người nọ là bị bệnh thần kinh? Đúng rồi, anh ta vừa rồi nói cái gì “Chủ

nhân”, lại như vậy trang phục
cổ quái, người lại bị thương
ngoài dã ngoại, chẳng lẽ là kẻ
có tâm lý biến thái? Hoặc là
cuồng chịu ngược, cùng người
ngoạn SM*?

*(*SM là những hành
động XX một cách bạo ngược,
dùng những dụng cụ cực kì
biến thái)*

Đáng tiếc cô không có
này đặc thù ham thích, cũng
không phải cuồng ngược đái.

Chỉ là người anh ta như vậy, có lẽ cũng không tấn công được cô. Yến Thanh Vi nghĩ vậy, hơi chút yên lòng.

“Tôi không phải chủ nhân của anh, chỉ là đi ngang qua nơi này vô tình gặp anh.”

Thập Tam nghe được lời của cô, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng và hoảng hốt: Chủ nhân không cần anh ta nữa rồi sao? Thậm chí không

thừa nhận anh ta? Anh ta cố gắng xoay người mang đến đau đớn, hai tay bị trói sau lưng liên tục đập đầu nói: “Tiện nô biết sai, cũng không dám nữa. Xin chủ nhân tha thứ lần này, xin chủ nhân trách phạt tiện nô!”

Yến Thanh Vi hết chỗ nói rồi, người này chỉ sợ không chỉ là thích chịu ngược đãi, mà còn cuồng cố chấp. Cố chấp biến mình thành nô lệ. Mà cô,

cực kỳ bất hạnh, kỳ diệu trở thành chủ nhân trong tương tượng của anh ta.

Lời của tác giả: Tiêu đề có chút... Hắc Hắc, cố ý đây

Chương 4 ♥ Người đàn ông hèn mọn

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Đặng Trà My ♥
Huyền Tô

Trời chuyển biến, gió
càng ngày càng mạnh còn kéo
theo vài giọt mưa nhỏ.

Yến Thanh Vi đột nhiên
nhớ ra, buổi sáng xem dự báo

thời thiết, ban đêm có khối không khí lạnh tràn tới. Nếu không nhanh chóng trở về nhất định sẽ gặp mưa.

Nhìn anh ta còn quỳ trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, mặc kệ người này có vấn đề gì, nếu cô cứ bỏ mặc ở đây e rằng không được. Thôi thì trước mang anh ta theo rồi sáng mai xác nhận thân phận của anh ta xong rồi quyết định đưa anh ta về nhà hoặc đưa

anh ta đi trạm cứu trợ.

Nghĩ vậy, Yến Thanh Vi hỏi: “Anh có thể đi không?”

Thập Tam đang quỳ phủ ở mặt đất, chờ đợi chủ nhân vô tình hình phạt sưng sốt, vội vàng đáp lời: “Bẩm chủ nhân, tiện nô có thể.”

Yến Thanh Vi thật buồn bực: Cô thật sự cảm thấy 2 từ “Tiện nô” này có hơi không chịu nổi. Nhìn thấy trong tiểu thuyết là một chuyện, một

người đàn ông quỳ gối trước mặt cô, tự xưng hèn mọn lại là một chuyện khác. Cô tự nhủ, cần trấn định, cần trấn định, cũng may vọng tưởng của anh ta cũng không quá cuồng bạo. Vì thế cô hỏi: “Anh tên là gì?”

Cô cảm thấy cần phải giải quyết việc xưng hô ngay lập tức, nếu không trong lúc cô đang lái xe trên quốc lộ mà nghe hai từ “tiện nô” thế nào cũng vì run mà gây tai nạn..

“Anh tên là gì?”

Ảnh Thập Tam lại sửng sốt một chút, chủ nhân vậy mà lại không biết tên của anh? Anh rõ ràng là một trong số mười tên ảnh vệ bên người của chủ nhân mà. Chẳng lẽ chủ nhân bất mãn nên muốn thu hồi lại tên của anh?

Thập Tam tuy là tên theo số thứ tự nhưng nó là tên của anh rất nhiều năm rồi. Nếu mất đi tên này, về sau anh chỉ

có thể tự xưng là tiện nô. Mà tiện nô chính là đại biểu cho nô lệ đê tiện nhất. Nghĩ tới đó, Thập Tam trong lòng khó chịu, một búng máu bởi vậy mà trào ra khóe môi anh.

Yến Thanh Vi không thấy được biểu cảm tuyệt vọng kia của Thập Tam. Đương nhiên cũng không thấy anh bị hộc máu, chỉ nghe đến anh thấp giọng nói: “Tiện nô Ảnh Thập Tam.”

“À! Anh cứ tự xưng Thập Tam đi, tôi không thích nghe 2 từ tiện nô.”

Thập Tam dừng một chút, cung kính dập đầu: “Dạ, Thập Tam cần tuân chủ nhân phân phó.”

“Cũng đừng gọi tôi là chủ nhân, tôi họ Yến, cậu gọi tôi Tiểu Yến, Yến tiểu thư, Yến tử đều được.”

Thập Tam luống cuống, chủ nhân thật sự không thừa

nhận anh rồi. Anh vội vàng bước lên hai bước, liên tục dập đầu: “Thập Tam biết sai rồi, xin chủ nhân đừng vứt bỏ tiện nô.”

Yến Thanh Vi hơi bị dọa lui lại hai bước, cảm giác được người này cực kì cố chấp. Chỉ sợ cô không thừa nhận thân phận chủ nhân, anh sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. Nếu như thế, dứt khoát hàm hồ cho qua đi, chờ trở về nói sau. Dù

sao ngày mai liền tiến bước người, anh lại nhận ai làm chủ nhân cũng không liên quan tới chuyện của cô.

Vì thế Yến tiểu thư không kiên trì nữa, chỉ phân phó Ảnh Thập Tam ngồi trên xe.

Lo lắng Thập Tam bèn ngoài quái dị, lại không dám mở dây trói tay cho anh. Nếu để anh ngồi ở ghế trước dễ bị người khác nhìn thấy, bị camera chụp được cũng không

tốt, thôi thì cô đành cho anh nằm ở hàng ghế sau.

Thập Tam đương nhiên lĩnh mệnh, hiển nhiên anh không biết gì về ô tô cả.

Lúc đầu anh vẫn cho rằng đây là công cụ thần bí nào đó của chủ nhân nên anh tiến đến cửa sau, nghe lời nằm xuống. Nửa người co lại, hơn nữa tay còn bị trói, nên nói là nằm, không bằng nói là quỳ gối trên đất càng đúng hơn.

Yến Thanh Vi có hơi băn khoăn, nhưng vì an toàn suy nghĩ, cuối cùng quyết định vẫn không mở dây trói cho anh.

Xe vừa khởi động, Thập Tam liền phát hoảng, nếu không có chủ nhân ở phía trước, anh tất nhiên không thể tiếp nhận quái vật như vậy.

Xe từ từ quay đầu, đến khu phục vụ trạm xăng có đèn khiến anh cảm thấy mê hoặc. Sau đó xe tăng tốc bắt đầu

chạy vào quốc lộ.

Đèn đường hai bên phản chiếu lên mặt đường bóng loáng, các bảng hướng dẫn dần lùi về phía sau, tốc độ cực nhanh khiến Thập Tam ý thức được thế giới này hình không giống trước.

Yến Thanh Vi vốn cho rằng quái nhân này có thể làm ra động tĩnh gì, không ngờ tới anh thế mà lại ở trong xe một chút tiếng động cũng không

có. Cảm giác tồn tại quá ít?

Chẳng lẽ là lại té xỉu? Cô nhìn vào gương chiếu hậu, nhìn thấy Thập Tam ngồi yên lặng trên sàn. Trong không gian hẹp mà cô gắng cuộn lui thân thể, hết sức cố gắng không đụng vào đệm dựa.

“Anh không thoải mái sao?” Yến Thanh Vi nhìn không được hỏi.

“Thưa chủ nhân, không có.” Ảnh Thập Tam lập tức

cung kính trả lời.

“Vậy sao anh không ngồi trên ghế??”

“Chủ nhân, Thập Tam trên người dơ bẩn, sợ dơ ghế ngồi.” Anh có hơi lúng túng nói.

Bên trong xe rất sạch sẽ, da thật bao lấy ghế ngồi, trên nệm ghế là nệm lông xù màu xanh da trời, thêm hoa văn làm đẹp màu trắng, nhẹ nhàng khoan khoái xinh đẹp.

Yến Thanh Vi giật mình, có chút cảm xúc không rõ tràn ra. Cô thích sạch sẽ, đương nhiên cũng không muốn một người xa lạ làm bẩn ghế. Tất nhiên cũng không thích vết máu và bùn đất.

Nhưng người này rất tự giác, rất hèn mọn, ngay cả đụng vào cũng không dám đụng vào. Lấy kinh nghiệm của Yến Thanh Vi, ước chừng anh cao khoảng 1m77, cứng

rắn mà co lại một chỗ, dùng tư thế nằm dường như là không thể, cố gắng không đụng đến nệm ghế.

Không biết vì sao, cô không muốn nhìn tư thế hèn mọn tủi hờn như vậy của anh, vì thế nói: “Không sao đâu, anh ngồi đi.”

Thập Tam cung kính đáp ứng rồi, lại vẫn không ngồi, vẫn y nguyên yên tĩnh mà cúi xuống, cứ như vậy một đường

mà về nhà.

Thời tiết thay đổi, những giọt mưa nhỏ lất rắt trên đường. Sắc trời đã đen như mực, trên đường vào tiểu khu thật vắng vẻ, những ngọn đèn từ trong nhà lộ ra cảm giác ấm áp.

Tiểu khu không có bãi đỗ xe nên phải đỗ xe hai bên đường. Yến Thanh Vi ngồi trên chiếc xe mà mình mua được, âm thầm cảm thấy may

mẩn vì dưới lầu không có người. Nếu không, có ai nhìn thấy cô mang theo một người quái dị vào nhà thì chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Kéo cửa xe, Yến Thanh Vi nói với Thập Tam: “Đi ra đi, đến nơi rồi.”

Chương 5 ♥ Thập

Tam vào cửa

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Huyền Tô

Những đợt huấn luyện tàn
khốc khiến Thập Tam không
những võ công phi phàm mà
nghị lực cũng cao hơn người
thường. Trong nhóm Ảnh Vệ,
võ công của anh coi như là

hạng nhất, nhưng tướng mạo ở thế giới của anh bị coi là xấu xí, cho nên anh mới tránh được vận mệnh bị nhiều người đùa giỡn.

Thập Tam tuy rằng bị trọng thương, nhưng sau khi tỉnh lại vẫn luôn giữ vững tinh táo.

Anh đi theo chủ nhân, cũng nhanh chóng phát hiện thế giới này chứa nhiều điều quái dị. Không cần phải nói xe

tự chạy, đường rộng lớn, vào trong thành phố là các tòa nhà cao tầng, trang trí đèn màu rực rỡ, đều khiến trong lòng anh chấn động vô cùng.

Mấy thứ này đừng nói nhìn thấy, ngay cả mơ anh cũng chưa từng mơ thấy.

Trong con mắt quen nhìn áo vải bùn ngói của Thập Tam, nơi phú quý tinh mỹ này giống như thế là nơi thần tiên ở.

Chủ nhân làm sao có thể

ở nơi này, còn quen thuộc như thế? Cô, vẫn là chủ nhân của mình sao? Nhưng hơi thở của cô, tướng mạo của cô chắc chắn không nhầm được.

Thập Tam vẫn nghĩ, Ảnh Vệ xác nhận hơi thở chủ nhân là tuyệt đối không sai, mặc kệ thế nào, chủ nhân chính là chủ nhân. Mình phạm sai lại bị chủ nhân tìm về, phải thành thật chịu phạt để chủ nhân hết giận, về sau cố gắng làm việc.

Nhưng mà với tính tình của chủ nhân....còn có thể giữ lại cái mạng của anh sao? Có lẽ sau khi phạt anh, chủ nhân sẽ dứt khoát bỏ rơi anh, bán anh đi. Nghĩ đến đó, đáy lòng Thập Tam phát lạnh, trong thân thể cảm nhận sâu sắc mãnh liệt, trước mắt dường như cũng bắt đầu mơ hồ.

Đúng lúc này, anh không chú ý tới xe đã ngừng lại. Yên Thanh Vi nhìn anh không cử

động, đành phải tự mình kéo cửa xe gọi người.

Thập Tam cảm thấy bên trong xe đang ấm áp, bỗng nhiên một luồng khí lạnh tiến vào, sau đó giọng nói của chủ nhân dứt khoát truyền đến: “Đi ra đi, đến nơi rồi.”

Vậy mà anh vẫn không phát hiện xe dừng, còn để chủ nhân phải gọi anh. Anh thật quá mức vô lễ, đáng bị chủ nhân giáo huấn. Thập Tam sợ

hải vội vàng xuống xe, nhưng anh vốn đã bị thương hành động không tiện, lại không có kinh nghiệm ngồi xe, gần như là ngã từ trong xe ra.

Nhìn Thập Tam đầu tiên là đầu gối đập xuống mặt đất, sau đó đầu đụng phải cửa xe, Yến Thanh Vi không khỏi nhú mày: Người này không biết xuống xe sao? Anh bị thương nặng như vậy, bị đụng như vậy không phải là thêm

đau sao? Ngay sau đó, Yên Thanh Vi theo bản năng vọt đến bên cạnh, đề phòng Thập Tam “lăn” ra đựng vào.

Yên Thanh Vi đóng cửa xe, lúc khóa kĩ càng, rút chìa khóa lại, quay đầu nhìn Thập Tam, cô quả thật muốn đập vào gáy một cái: tên Thập Tam này, đang quỳ gối thẳng tắp sau lưng cô, lúc cô xoay người anh đã quy củ đập đầu nói: “Thập Tam vô lễ, xin chủ

nhân trách phạt.”

A! Để người khác nhìn thấy một chàng trai tay bị còng quỳ gối trên mặt đất đầy bùn cầu xin cô, nhất định họ sẽ coi hai người là biến thái. Nơi này có không ít cụ ông cụ bà hàng xóm lớn tuổi, không biết họ sẽ nói gì về cô nữa. Nói không chừng họ còn có thể gọi điện thoại cho cha mẹ cô.

Yến Thanh Vi nhin xuống

cảm xúc muốn đánh ngất người này rồi trực tiếp mang về nhà, nghiền răng nghiền lợi nói: “Mau đứng lên, theo tôi lên lầu!”

Thập Tam đáp lời, cố gắng phấn chấn tinh thần theo sau. Anh nghe được giọng chủ nhân rõ ràng là đang tức giận. Đúng vậy, mình nhiều lần phạm sai lầm, ngay cả xe đều không xuống được, chủ nhân nhất định tức giận. Xem ra

bây giờ càng không có cơ hội cầu tình, không biết sau tối nay anh có còn được ở cạnh bên người chủ nhân nữa không.

Nhà Yến Thanh Vi ở lầu 7, vì tránh gặp người nên cố bỏ qua thang máy mà đi thang bộ lên. Vốn đang lo lắng tình trạng thân thể của Thập Tam, nhưng cô không nghĩ tới Thập Tam không rên lấy một tiếng mà theo cô lên tầng 7.

Mở cửa ra, Yến Thanh Vi cuối cùng nhẹ nhàng thở phào: Rốt cuộc mang phiền toái không bị người ta chú ý về tới nhà rồi.

Ném túi xách lên sofa, chuẩn bị tìm đôi dép lê cho Thập Tam, kết quả lại phát hiện anh đã tự giác mà quỳ gối trước cửa.

Tóc anh vốn bị Yến Thanh Vi buộc lên một cách tùy tiện, bây giờ càng thêm

rối, đôi tay rắn chắc bị trói cố định lại sau lưng.

Dưới ánh đèn sáng ngời trong nhà, cô có thể nhìn rõ ràng, quần áo màu đen nhiều chỗ bị rách. Mùi máu tanh nhàn nhạt, không khó đoán là cái gì.

Thập Tam giống như cảm nhận được ánh mắt chủ nhân nhìn mình, anh cúi đầu càng thấp hơn, gần như là gục trên sàn.

Yến Thanh Vi không phải người thích ngược đãi người khác, tất nhiên không thể để cho người bị thương như vậy quỳ trên đất. Cô bị quái nhân như anh quỳ tới quỳ lui, khác với lần thứ nhất kinh hãi, lần này đã nhanh chóng chết lặng, chỉ có thể vô lực nói: “Đứng lên đi, ngồi xuống....” Cô nhìn quanh phòng, sofa nếu để anh ngồi sẽ bị dơ, vậy chọn ghế đi: “Ngồi xuống cái ghế tựa kia

đi.”

Thập Tam nghe vậy, trong lòng cười thầm.

Anh vệ có thể ngồi trước mặt chủ nhân nhất định sẽ bị phạt nặng. Chủ nhân bây giờ còn đang tức giận có lẽ là chuẩn bị đánh anh đây. Không biết thân thể anh có thể chống đỡ nổi không.

Anh lung lay thân mình chuẩn bị đứng lên, trước mặt bỗng tối sầm, anh lại ngã quy

trên đất.

Yến Thanh Vi nhìn anh lung la lung lay đứng dậy, liền có dự cảm không tốt, dự cảm này rất nhanh đã trở thành sự thật, một người to con lại té xỉu.

Ai tới nói cho cô biết cô nên làm sao bây giờ? Tự mình đỡ anh dậy... hay là gọi 120? Đỡ anh, cô đỡ nổi sao? Gọi 120, vậy phải giải thích thế nào việc anh ở trong nhà cô?

Mọi người sẽ tin sao?

Mỗ Yên thật đau đầu, hít sâu, quyết định vẫn là trước thử đánh thức anh xem.

Cô hiểu được, người này vốn bị thương, lại mất máu, ở trong xe lại ngồi với tư thế cứng ngắc, đột nhiên vào phòng âm áp bị té xỉu là hiển nhiên. Có thể chống đỡ đến lúc này quả là không tệ.

Lời của tác giả: Tiến triển

nhANH sao, có hay không vậy?
Vừa nhìn thấy đã vác vào nhà
rồi, tuy là vì trong đêm, bị
thương, nhưng vẫn là vác vào
nhà rồi.

Nếu không thì đuổi ra
trước đi, xong lại vác vào...?

Không phải ta ý xấu đâu
nha...

Chương 6 ♥ Bệnh nhân có lý

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Yến Thanh Vi cảm thán
cái số ác quỷ của mình, lau cái
gì ko lau lại đi lau súng, nếu
không lau súng cô sao phải bị
giáo dục, không bị giáo giục

thì làm gì gặp phải kẹt xe, không kẹt xe sao có thể đi nhầm đường, không nhầm đường sao phải nhặt được phiên toái kia. Chỉ là cô không ý thức được, với tính cách của cô, có lẽ không hề cân nhắc gì, lại còn mang về nhà mình.

Vốn dĩ biện pháp an toàn thỏa đáng nhất chính là giao cho đồn công an quận hoặc gửi ở trạm cứu trợ. Cho dù thấy anh đáng thương thì cũng

có thể đưa tới bệnh viện rồi cho anh thêm ít tiền thuốc men coi như xong. Ấy thế mà cô lại mang anh về nhà.

Có lẽ, lần đầu tiên cô gặp anh đã không chán ghét anh, thậm chí còn có vài phần thương tiếc và thân cận.

Anh hèn mọn, anh tuân theo, anh ỉn nhẫn, tất cả đều làm cho Yến Thanh Vi không hạ quyết tâm được.

Không biết nguyên nhân

gì, Thập Tam biểu hiện rõ ràng anh đã nhận định cô là chủ nhân, cô có thể tưởng tượng được nếu cô đuổi anh đi, anh nhất định sẽ dùng đôi mắt tràn ngập tuyệt vọng nhìn cô.

Giống như lúc cô không cho anh gọi cô là chủ nhân, thế lương nghiền nát ánh mắt như vậy, thật sự khiến cô rất khó chịu.

Kết quả Yến Thanh Vi vì

một chút không đành lòng ấy mà bận rộn suốt 2 tiếng đồng hồ.

Cô mở dây trói tay, đỡ Thập Tam, dứt khoát để anh nằm trên mặt đất, sau đó ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng, cho uống nước muối, Thập Tam có động tĩnh, tuy rằng không tỉnh lại, nhưng mà có phản ứng. Thử bắt mạch ở tay, vẫn còn đang đập. Yên Thanh Vi nhẹ nhàng thở ra, tự

an ủi bản thân, giống như vẫn còn có sức lực.

Còn chưa kịp vui mừng, Thập Tam người vốn đang nóng lên, thân thể bắt đầu phát nhiệt. Yến Thanh Vi lại tiếp tục ép buộc, để Thập Tam nằm lên thảm và kê gối cho anh.

Lấy hòm thuốc ra, tìm thuốc hạ sốt, thuốc tiêu viêm, thuốc cảm. Lấy bông dính thuốc sát trùng lau miệng vết

thương cho anh, thêm một ít thuốc giảm đau, thuốc sát trùng, dán một đồng băng dán cá nhân lên miệng vết thương của anh.

Không có túi chườm đá nên cô đành dùng khăn thấm nước lạnh lau mặt rồi đắp trán. Nhìn anh lạnh run, cô lại lấy thêm cái chăn đắp thêm lên, trong lòng cô tự nhủ: tôi là người tốt, tôi là người tốt.

Thập Tam vốn rất ít được

uống thuốc, huống chi còn là thuốc tây. Bởi vậy tác dụng của thuốc rất lớn, sau nửa tiếng thì anh cũng hạ sốt được, hơi thở cũng dần ổn định.

Yến Thanh Vi hơi mệt, nhìn nhiệt kế thấy đã bình thường, trực tiếp vút nó lên bàn rồi ngã vào sofa ngủ.

Lúc Thập Tam tỉnh lại trời đã sáng.

Anh vốn tưởng rằng mình sẽ bị chủ nhân treo lên hay ít

nhất cũng phải thêm vài vết thương nữa. Thật không ngờ lúc mở to mắt, nhìn thấy mình đang nằm yên trên giường, trên người còn được đắp cái chăn thoải mái dễ chịu.

Tay đã được cởi trói, không còn cảm giác huyết mạch không thông nữa. Anh sờ sờ, bên dưới là thảm bông mềm. Trên người...miệng vết thương của anh cũng thật nhẹ nhàng, còn dán gì đó lên nữa,

rõ ràng là vết thương đã được xử lí qua.

Trên trán anh có gì đó, mềm mềm, màu vàng, khăn mặt sao? Thập Tam suy đoán. Vật tinh xảo như vậy mà chủ nhân cho ảnh vệ như anh dùng sao?

Trong lòng anh kích động, những chuyện này đều là chủ nhân làm sao? Không những không phạt anh, không đánh anh, mà còn chăm sóc anh,

cho anh dùng đồ tốt.

Anh nhẹ nhàng đứng dậy, liền nhìn thấy trên vật thể kì lạ cách đó không xa (*sofa*), chủ nhân đang ngủ say. Cặp lông mày đẹp như trăng non có hơi nhăn, dường như là rất mệt.

Chủ nhân vì chăm sóc anh nên mới mệt vậy sao?

Anh chỉ là một ảnh vệ phạm sai lầm, bị đánh bị giết là chuyện bình thường, vậy mà anh còn tùy tiện nằm ở chỗ

này, hưởng thụ sự trông nom của chủ nhân, thật là không biết xấu hổ.

Thập Tam áy náy không nói nên lời, chỉ có thể thu dọn “chăn nệm dưới đất” mà anh nằm, cung kính quỳ gối cách Yến Thanh Vi vài bước, chờ chủ nhân tỉnh để xin bị phạt.

Yến Thanh Vi có chuyện trong lòng nên ngủ không an ổn, cô tỉnh lại sớm, từ trên sofa ngồi dậy. Đập vào mắt là

cảnh Thập Tam đáng lẽ phải nằm nghỉ ngơi lại đang quỳ gối thẳng tắp trên sàn nhà, bên cạnh là chăn đệm đã gấp lại.

Yến Thanh Vi tức giận: cái đồ cuồng bị ngược, cho dù không quý trọng thân thể chính mình cũng không được uổng công cô vất vả lao động tới qua chứ, giày vò như vậy, không phải là uổng phí vài giờ của cô sao!

Vì thế cô tức giận nói:

“Anh dậy làm gì! Ai cho cậu quỳ ở đây!”

Nghe tiếng hít thở của cô, Thập Tam biết cô tỉnh, nghe cô chỉ trích, vội vàng nói: “Thập Tam biết sai, cầu xin chủ nhân hung hăng trách phạt.”

Yến Thanh Vi nghe được câu “Cầu xin chủ nhân trách phạt” đã thẳng cấp thành “Cầu chủ nhân hung hăng trách phạt”, cảm thấy đúng là muốn

ngất, dứt khoát nằm lại trên sofa.

Yên tĩnh đến đáng sợ, cô không nói tiếng nào, anh cũng không động tĩnh. Hai người trầm mặc kỳ lạ một lúc sau, Yên Thanh Vi xem như chịu thua, mệnh lệnh Thập Tam ngồi dậy, chẳng quan tâm đến rửa mặt mà bắt đầu hỏi.

“Thập Tam, anh là người ở nơi nào?”

“Tắc Châu.”

“Tắc Châu ở tỉnh nào?”

“Tỉnh? Tắc Châu ở phía tây nước Yên.”

“Nước Yên?” Yên Thanh Vi tìm một hồi trong bộ nhớ não, kết quả đành phải buông tha, lại hỏi: “Vậy cậu tại sao lại bị thương?”

“Thập Tam phụng mệnh ám sát Phương Đức Giang, tuy nhiên lại thất thủ không giết được cô, bị thuộc hạ của cô truy đuổi mà bị thương.”

“Anh là sát thủ! Phương Đức Giang là ai?” Yến Thanh Vi cả kinh, phản ứng đầu tiên của cô là hồi hận, cô không nên mở trói tay cho anh, nhưng lại nghĩ, nếu anh thật là sát thủ thì dù anh bị trói tay vẫn có thể đối phó cô. Cô cảm thấy thật là kinh hoàng.

“Cô là tứ phủ tuần tra.” Thập Tam không biết chủ nhân vì sao không biết cô, lại bản năng phát hiện chuyện

này cùng thế giới kì lạ này có liên quan.

“Chủ nhân của cậu là ai?”

“Là ngài, ngài vĩnh viễn là chủ nhân duy nhất của Thập Tam.” Thập Tam nói xong lại bắt đầu cung kính hành lễ: “Thập Tam vĩnh viễn nghe lệnh chủ nhân, vĩnh viễn không phản bội, vĩnh viễn không làm trái.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thanh Vi nói,

comment quá ít, quá không có
động lực, không nghĩ được
a~~~

Thập Tam lập tức gật đầu:
Chủ nhân nói đều là chân lý.

Sau đó Thập Tam thay
đổi hành động, ôm lấy Thanh
Vi, đi! Bồn Sắc sau đó điên
cuồng đuổi theo, không biết vì
sao khinh công kém nhau quá
nhiều, thở hồng hộc bỏ mặc
anh.

Có nữ liền bắt hiếu

mà.....

Chương 7 ♥ Lai lịch không rõ

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Yến Thanh Vi cảm thấy
có hơi hỗn loạn.

Nhìn dáng vẻ của Thập
Tam: ngoại trừ bề ngoài thích

chịu ngược đãi ra thì anh nói chuyện rõ ràng, phản ứng nhanh nhẹn, mỗi câu đều nghe hiểu, rõ ràng không giống bình thường thật khiến người khác hồ đồ. Chẳng lẽ anh bị chứng vọng tưởng?

Nghĩ đến đây, Yên Thanh Vi hơi hơi suy tư, xuất ra hỏi người làm ghi chép tính logic, quyết định để Thập Tam kể lại lai lịch, sinh hoạt hoàn cảnh hoàn chỉnh một lần, sau đó

dẫn dắt hỏi một chút.

Thập Tam đương nhiên nghe lệnh, nói thật ngắn gọn.

Anh nói, anh là người nước Yên, vốn là con trai trưởng của ông chủ tiệm bánh ngọt. Lúc anh 6 tuổi, vì phụ thân cần tiền chữa bệnh nên anh bán tử khế cho chủ nhân, sau này bị huấn luyện thành một gã ảnh vệ.

Anh nói, chủ nhân Yên Thanh Vi là nữ hoàng, sát phạt

quyết đoán, thâm mưu mớ hồ, nự hạ có độ.

Anh nói, lần này anh phụng mệnh ám sát đối thủ của chủ nhân, không biết kết quả có đằm chết đối phương không nhưng thủ hạ của đối phương truy sát khiến anh bị trọng thương chạy tới dã ngoại chuẩn bị chờ chết. Kết quả gặp được chủ nhân.

Yến Thanh Vi bắt lấy trọng điểm, thứ nhất: Chủ

nhân của anh sao đều là nữ?
Thứ hai: Vì sao nhận định cô là chủ nhân, thứ 3: Anh có bằng chứng nào chứng minh?

Thập Tam trả lời rất nhanh: nước Yên, thậm chí các quốc gia khác đều là cô gái cầm quyền, nữ tôn, nam ti là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Mà Yến Thanh Vi cô và chủ nhân của anh có hơi thở giống nhau. Người có thể dịch dung nhưng hơi thở thì chắc chắn

không thể thay đổi. Là ảnh vệ như anh thì chắc chắn không thể nhận sai hơi thở của chủ nhân được.

Cuối cùng, Thập Tam lấy ra một khối thiết bài. Kích thước lớn bằng lòng bàn tay, trên mặt có khắc chữ mang theo hơi thở cổ xưa khá bóng loáng.

Thiết bài bên trên có dấu vết bị khắc, bề ngoài cũng không tính là tinh xảo, nếu so

với công nghệ đúc hiện đại mà nói thì còn kém xa, nhưng chạm vào người ta có thể cảm nhận được khí lạnh, cảm nhận được cảm giác huyết tinh lạnh lẽo như băng.

Thiết bài như vậy chắc hẳn không thể tạo nên trong một thời gian ngắn, cũng không phải chỉ là một món đồ chơi đơn giản được.

Vì thế, Yến Thanh Vi càng thêm hỗn loạn.

Trường hợp này: hoặc là cô nhặt được phiên toái lớn – kẻ có tinh thần bị thác loạn, hoặc là trường hợp thứ hai không chỗ nào là không có trong truyền thuyết, không người nhìn thấy – nhân sĩ xuyên không.

Thập Tam kính cẩn, huấn luyện có lễ tiết, trả lời trôi chảy làm cho cảm giác trường hợp sau lớn hơn.

Chẳng lẽ, cô một cước đá

ra được 1 người xuyên không?

Hơn nữa còn đến từ thế giới nữ tôn, còn có võ công. Khóe miệng Yến Thanh Vi giật giật.

Hơn nữa cái hơi thở của cô còn giống chủ nhân anh, thậm chí tên cũng giống. Chẳng lẽ cô và Yến nữ hoàng gì đó có mối liên hệ? Khóe miệng Yến Thanh Vi lại giật giật lợi hại hơn nữa.

Hơn nữa nghe Thập Tam

kê, người kia hình như rất vô tình, rất nghiêm khắc, chắc là vì thế mà Thập Tam sợ cô.

Yến Thanh Vi đề khỏe miệng, còn giật nữa sẽ khó bảo đảm khuôn mặt sẽ có nếp nhăn.

Nhiệm vụ cấp bách trước mắt chính là xác nhận thân phận của Thập Tam. Nếu không tra ra thân phận của anh thì chỉ có thể chấp nhận những gì anh nói là sự thật.

Phải chứng thực điều này mới tính bước tiếp theo được.

Nghĩ đến đây, Yến Thanh Vi ngược nhìn đồng hồ, đã đến giờ đi làm. Cô nháy dưng, vội vàng chạy vào phòng lấy hộp mực lấy dấu vân tay của Thập Tam. Sau đó lại dùng máy ảnh kĩ thuật số để chụp hình từ các góc độ.

Tay Thập Tam bị Yến Thanh Vi lau lau, ấn ấn, xoay xoay. Anh không biết chủ

nhân đang làm gì, chỉ có thể phục tùng trong lòng có hơi bồn chồn: Anh là ảnh vệ của chủ nhân, vì sao còn muốn ấn dấu tay? Còn dùng mực đen? Dấu tay, mặc kệ là khế bán mình vẫn là sinh ý khế không phải đều là màu đỏ sao?

Sau đó, lại thấy chủ nhân giờ vật thể gì đó nhắm mắt mình, bản năng trừng lớn mắt phòng bị, kết quả đột nhiên vài cái tách khiến anh chói mắt.

Cuối cùng, Yến Thanh Vi lấy dụng cụ chuyên dụng dành cho những người say rượu hoặc tâm thần để trói Thập Tam một lần nữa. Dụng cụ này ở tình huống bình thường có thể hạn chế hoạt động để phòng ngừa tổn thương người khác.

Yến Thanh Vi đến muộn, cô chân chó giải thích liên tục cho Trương đại đội vừa từ phòng họp giao ban đi ra. Sau

đó cô vào văn phòng, lăm la lăm lét khép cửa nhẹ nhàng, tra xét tất cả thông tin của Thập Tam một lượt nhưng chẳng có thông tin hay dấu vân tay nào trùng khớp cả.

Danh sách những người mất tích, đã chết,... cũng không có.

Đang bận rộn, cửa văn phòng bị một bàn tay nhẹ nhàng đẩy ra. Pháp y Đại Hải với mái tóc bừa bộn lắc lư tiến

vào nói: “Yến nhi, đóng cửa làm gì? Có ăn không? Tôi buổi tối tăng ca, buổi sáng ngủ nhiều một chút nên không xuống căn tin.....”

Khi nói chuyện Đại Hải sáng bóng sáng bóng ánh mắt gian tà, đã thấy được Yến Thanh Vi trên máy tính Thập Tam ảnh chụp, hú lên quái dị: “Ai đây? Đẹp trai vậy?”

Đại Hải tuy rằng là pháp y nhưng nhìn qua lại giống thú

y hơn. Nam nhi ba mươi tuổi, giọng nói to rõ, tính tình hào sảng, có thể ăn thịt sau khi vừa xuống bàn phẫu thuật. Phương châm của anh ta là: “Không phải lo, nếu cứ so đo còn lâu mới sống được.”

Đại Hải kêu lên một tiếng khiến mọi người chú ý. Lưu Húc Dương, Tiểu Vị ngồi cạnh đó vọt vào: “Thanh Vi có bạn trai rồi hả?” “Soái ca ở đâu?”

Yến Thanh Vi hận không

thể bóp chết Đại Hải, trực tiếp
đóng cửa sổ trình duyệt.

Chương 8 ♥ Một ổ bạn xấu

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Lưu Húc Dương và Yến Thanh Vi cùng tuổi, cùng đi học, cùng được điều về đây công tác. Nhìn qua anh ta trông cũng tinh anh, nhưng

công cuộc tìm bạn gái của anh thật gian nan. Sau bao nhiêu thất bại thảm hại, cuối cùng anh ta cũng thông suốt nên quyết định tìm vợ chung nghề là thích hợp nhất.

Bởi vậy Lưu Húc Dương bắt đầu kế hoạch theo đuổi Yến Thanh Vi đã được nửa năm. Càng bị áp chế càng hăng hái, nhiều lần áp dụng tuyệt chiêu ~~~ mặt dày mày dạn.

Yến Thanh Vi không có ý gì với anh ta. Vốn là bạn bè tốt, lại thêm Lưu Húc Dương cũng không phải là người không hiểu chuyện mà dây dưa, mà cô cũng là người hào phóng nên không để ý nhiều việc anh ta nói linh tinh lung tung.

Tiểu Vị là người nhìn qua có vẻ giống mỹ nữ thanh tú nhưng thật ra cô ấy tính tình khá hoạt bát, dây thần kinh to

bằng dây thừng. Cũng may cô là người có năng lực. Đặc biệt năng lực tốt nhất của cô ấy chính là có thể ăn, bởi vậy danh hiệu của cô chính là “Đại Vương Dạ Dày.”

Một cô gái bị mọi người gọi là “Đại Vương Dạ Dày” thật sự bất nhã, Tiểu Vị trình trọng kháng nghị, về sau mọi người đổi tên cô thành Tiểu Vị.

Mấy người đều là bằng

hữu tốt, Lưu Húc Dương với tay bắt lấy con chuột máy tính, muốn tìm ảnh xem, nhưng lại bị Yến Thanh Vi giật lại “Muốn biết móng tay ai dài hơn sao?”

Thấy tay Lưu Húc Dương có mấy vết móng tay, Tiểu Vị cười nói: “Thanh Vi đừng nhỏ mọn như vậy, có ảnh nên chia sẻ chia sẻ mà!”

Đại Hải tự biết mình đã chọc giận Yến Thanh Vi nên

có hơi ngưng ngừng: “Yến Nhi, chưa ăn sáng phải không?”

Yến Thanh Vi cảm tức “Hạt lười ươi”, chỉ tay vào Lưu Húc Dương và Tiểu Vị: “Cũng không phải, kia chẳng phải là một cái móng giò kho tàu cùng với một cái móng dê chua cay sao.”

Tiểu Vị vẫy vẫy tay: “Cái gì chứ, mau cho tớ xem ảnh để an ủi linh hồn yếu ớt bị

thương của tớ nhanh lên.”

Yến Thanh Vi xuy nói:
“Linh hồn tường đồng vách sắt của cậu làm sao có thể bị thương được kia chứ?”

Tiểu Vị thật buồn bực nói:
“Tớ cả ngày viết tài liệu, viết đến mức giờ vẫn còn cảm giác muốn nôn. Họp ghi lại, nhìn thấy lãnh đạo đều là bụng phê với đầu hói, có thể không bị thương sao?”

Đại Hải và Lưu Húc

Dương đều gật đầu tỏ vẻ ủng hộ, Lưu Húc cũng nói: “Mau cho anh xem tình địch của anh dáng vẻ ra sao để anh chuẩn bị chiến đấu.”

Ba người nói xong liền xông tới trước mặt Yên Thanh Vi.

Khuôn mặt thanh tú của Tiểu Vị hiện lên nụ cười gian tà, thấy thế nào cũng không phối hợp: “Thành thật một chút có phải hay không, không

giao có phải hay không?
Ngoan cố chống lại có phải
hay không?”

Yến đại tỷ cảnh giác nói:
“Mấy người làm gì, tra tấn
bức cung trái pháp luật sao!
Mấy người.....” Nửa câu sau
của cô bị 3 người chặn họng,
cánh tay bị đè lại, chuột bị
cướp đi, ảnh chụp cuối cùng
rơi vào tay ba đồng sự của cô.

Sau đó, không khí trong
phòng yên tĩnh hết mức.

“Anh ta là ngôi sao đây!”

Tiểu Vị kinh ngạc vừa nói vừa xoa xoa miệng giống như nhìn thấy mỹ vị đại tiệc.

“Yêu nghiệt!” Lưu Húc Dương nói mà răng như cắn phải hạt hạch đào: “Thanh Thanh, em nhất định phải xác định rõ giới tính của anh ta, hay là nữ phần nam trang, hoặc là bất nam bất nữ, hoặc là giống như nam giống nữ.”

Yến Thanh Vi cả giận:

“Lưu Húc Dương anh cắt cho em! Còn nữa, về sau không được gọi em là Thanh Thanh!”
Rất buồn nôn đấy, hơn nữa nghe qua còn rất giống cục cưng, ghê tởm chết!

Đại Hải về phe Lưu Húc Dương: “Nói có lý, chuyện này được điều tra! Yên Nhi em không tiện, để anh lên đi! Nhất định sẽ biết rõ giới tính của anh ta, người lưỡng tính cũng không phải không có.”

Kết giao nhằm bạn xấu,
Yến Thanh Vi hơi chán nản.

Biết tức giận cũng không
làm được gì, Yến Thanh Vi
trần tĩnh lại, nghiêm túc nói:
“Đứng đắn một chút đi, ngày
hôm qua em nhặt được người
này, có hơi lạ kỳ, muốn biết
thân phận anh ta, ít nhất cũng
phải biết anh ta có phải là tội
phạm đang bị truy nã hay
không.”

Ba người nghe vậy mắt

bỗng sáng lên bắt đầu tra khảo: Nhật ở đâu? Xử lý thế nào? Tiểu Vị còn hỏi có phải lúc đó gặp anh ta cảm thấy anh ta thật đẹp trai đáng kinh ngạc không?

Yến Thanh Vi đau đầu, vừa gửi ảnh vào hộp thư của Tiểu Vị, vừa trả lời: “Em ở ngoại ô nhật được anh ta, cảnh tối lửa tắt đèn, cái gì đều không thấy rõ thì đâu ra kinh diễm.”

“Ngoại ô? Cảnh tối lửa tắt đèn em làm gì?” Lưu Húc Dương hỏi.

Yến Thanh Vi thấy 3 cặp 6 con mắt lờ lờ tỏa sáng kia, biết cô nói ra sẽ bị cười chết, cam chịu nói: “Em ngày hôm qua không phải tâm tình không tốt sao, rẽ nhầm đường rồi còn vì giải quyết vấn đề sinh lí mới đá phải anh ta, nhìn anh ta bị thương nên mang về nhà.”

“Cái gì?!” Ba người đều ngạc nhiên, ánh mắt như đèn pha đánh giá cô.

“Tâm tình không tốt à?” Lưu Húc Dương hỏi.

“Ừ.”

“Rẽ nhầm đường?” Đại Hải hỏi.

“Đúng.”

“Giải quyết vấn đề sinh lý?” Tiểu Vị hỏi.

“Ách.”

“Anh ta bị thương?” Ba

người đồng thời nhìn chăm
chăm cô.

Yến Thanh Vi mặc, chỉ số
thông minh mấy người này
giảm xuống từ khi nào? Nghe
rõ ràng còn hỏi một lần.

Tiểu Vị liêm liêm môi nói:
“Ai, nên yêu hay không yêu,
dễ dàng biến thái. Thanh Vi à,
em bây giờ cũng không có bạn
traí, có phải em có ham thích
kỳ lạ nào đó không cho mọi
người biết không?”

Đại Hải run run: “Khẩu vị có hơi nặng ha.”

Lưu Húc Dương muốn nói lại thôi.

Yến Thanh Vi buồn bực, sau đó nhớ tới đoạn đối thoại: Tâm tình không tốt, đi nhầm đường, dã ngoại, giải quyết sinh lý vãn đề, đàn ông bị thương.

Chẳng lẽ này vài người cho rằng tâm tình của cô không tốt cần phát tiết, tìm

người đến đã ngoại giải quyết vấn đề sinh lý, còn đánh người bị thương?

Tôi nhờ vào, các người mới có ham thích đặc thù, cả nhà các người đều có ham thích đặc thù! Yến đại tiểu thư xuân xanh chưa gả, nói vậy không phải bại hoại thanh danh cô rồi sao.

Yến Thanh Vi đối Tiểu Vị chính là bắn ra băng: “Nghĩ đi đâu! Ta chạy đường cao tốc

nên rẽ nhầm đường, ở ngoại ô muốn đi toilet mới gặp được anh ta, thấy anh ta bị thương, lại hôn mê mới mang về nhà.”

Cả ba người đứng hình. Đặc biệt là Tiểu Vị, thế nào cô cũng có hơi tiếc hận.

Lúc này, Thập Tam nhìn cửa, khuôn mặt luôn luôn không có chút biểu cảm kia bỗng hiện lên một chút mờ mịt.

Anh biết rõ là mình gặp

chuyện lạ kỳ, chủ nhân tuy rằng là chủ nhân nhưng cũng không hoàn toàn là chủ nhân trước kia của anh.

Hơn nữa chủ nhân còn phòng bị anh, trói anh, hoàn toàn không tín nhiệm anh.

Ảnh vệ là kẻ luôn được phái đi xử lí những chuyện riêng tư nhất, cơ mật nhất. Nếu ảnh vệ không được tín nhiệm tương đương với án tử hình.

Chủ nhân chính là trời của ảnh vệ, ý nguyện của chủ nhân chính là mục tiêu sống của ảnh vệ. Thế nhưng chủ nhân này không những băng bó cho anh, chữa bệnh cho anh, còn mang đến cảm giác ấm áp của sự quan tâm khiến anh không muốn mất đi.

Như vậy bây giờ, chủ nhân lại đối đãi anh như thế nào? Dấu tay lạ kỳ này là để làm gì?

Quan trọng nhất là làm sao để không bị chủ nhân vứt bỏ? Thập Tam suy nghĩ rồi từ từ nhắm lại mắt.

Chương 9 ♥ Ảnh vệ mâu thuẫn

Chuyển ngữ ♥ Hồng Y Cô
gái

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Hai mươi năm nay, Thập
Tam đều bị người khác làm
chủ, chỉ đường cho anh đi,
mắc lỗi thì bị bán, bị huấn
luyện, đi làm nhiệm vụ, đều có

mệnh lệnh rõ ràng.

Anh là người có năng lực, nhưng tất cả đều chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, nghe mệnh lệnh. Thế nhưng bây giờ, người ra mệnh lệnh không ở đây, hoặc có thể là còn, nhưng lại đoán không ra, hơn nữa vốn cũng không có mệnh lệnh cho anh làm, anh lúc này chính là sống mà không có mục tiêu, rất mờ mịt.

Thập Tam nghĩ, mặc kệ

như thế nào, chủ nhân nhất định sẽ thích thuộc hạ biết nghe lời, thuộc hạ có thể làm việc, việc bị thương bị bệnh là chuyện trăm ngàn lần không được phép xảy ra. Bởi vậy việc trước mắt là anh phải khôi phục thân thể một cách nhanh nhất. cũng may từ khi tỉnh lại, nội thương cũng đã đỡ nhiều, chỉ cần điều trị tốt, qua vài ngày là có thể hành động thoải mái.

Vậy sau này thì sao? Phải nghe lời chủ nhân, tận tâm làm việc, để chủ nhân tín nhiệm anh một lần nữa, để chủ nhân thu lưu anh, cho anh chốn dung thân tại thế giới kì quái này.

Thập Tam nghĩ trái nghĩ phải, bỗng nhiên bụng vang lên tiếng ùng ục... ùng ục... lúc này anh mới nhớ mình đã không ăn gì từ rất lâu rồi.

Từ khi tỉnh lại, anh chưa

bình tĩnh nên không để ý, bây giờ bao tử kháng nghị mới khiến cảm giác đói khát tăng lên gấp bội, cảm thấy rất khó chịu. Muốn ăn, muốn uống.

Anh nhớ lại lúc anh mới tỉnh dậy, chủ nhân nâng đầu anh lên, rót nước vào miệng anh, trong lòng anh trào lên cảm giác ấm áp. Chủ nhân thật tốt với anh, thật sự quá tốt, không những không so đo anh làm việc thất bại còn cho

anh uống nước. Mặc dù chủ nhân trói anh nhưng cũng không đánh không mắng anh, đã thế còn cho anh ngồi trên ghế sạch sẽ.

Nghĩ như vậy, anh lại nhìn tấm thảm và chăn mền bên người, trong mắt càng thêm kiên định: nhất định phải trung thành với chủ nhân, mặc kệ chủ nhân muốn mình làm gì cũng phải liều mình mà hoàn thành. Bằng không thì anh

chính là ảnh vệ vô dụng, vô sỉ nhất, chẳng những ô nhục danh xưng của Ảnh vệ mà còn làm ô uế đến sự quan tâm của chủ nhân.

Thập Tam vừa nghĩ vừa chuyển ánh mắt về bàn ăn: trên bàn có bánh mì, vài chai sô cô la, một chai sữa. Đây là đồ ăn tối qua Yến Thanh Vi rảnh rỗi làm cơm. Mặc dù không biết là cái gì nhưng Thập Tam đoán đây hẳn là đồ

ăn.

Hương vị ngọt ngào kia, cách giấy gói vẫn ngửi thấy được. Thập Tam thật thống hận mình bị huấn luyện mà có khứu giác xuất chúng.

Càng nhìn khiến anh càng đói.

Nhưng mà làm sao có thể ăn đây? Tự tiện động gì đó của chủ nhân chính là đại nghịch bất đạo. Có lẽ đây chính là khảo nghiệm của chủ

nhân.

Hành vi vừa quen thuộc, vừa lạ lẫm của chủ nhân, còn lo lắng cho anh, muốn thử xem anh có xứng là ảnh vệ hay không sao?

Đúng rồi, đây nhất định là khảo nghiệm. nếu mình không qua được, mưu toan ăn vụng đồ của chủ nhân nhất định sẽ bị đuổi đi. Thập Tam tin tưởng anh nhất định sẽ qua được, anh nhất định phải giữ quy củ,

đừng nói là đói khát, dù là đói chết cũng không được động vào.

Để quên đi cảm giác đói, anh chỉ còn cách nhìn xung quanh để đánh giá phòng.

Đèn điện đã không còn khiến anh kinh sợ nữa, hơn nữa Yến Thanh Vi trước khi ra khỏi nhà đã tắt đèn nên Thập Tam biết đó là cơ quan khổng chế nguồn sáng.

Ngoài ra, trong nhà còn tủ

lạnh, sofa và màn hình TV chiếm hơn nửa mặt tường, khiến Thập Tam nhăn mày: Những đồ vật kì quái kia dùng để làm gì?

Thoạt nhìn đều rất tính tế, lại không khiến người ta có cảm giác rắn chắc.

Nhất là TV có đèn nguồn màu đỏ, tủ lạnh có tiếng rè rè nho nhỏ khiến anh bắt đầu cảnh giác, không rõ những thứ này có nguy hiểm hay không?

Đúng lúc này, trong toilet có tiếng nước chảy.

Tham âm không lớn nhưng anh nghe được rõ ràng, trong phòng ngủ cũng có tiếng động, ngoài hành lang có tiếng người đi lại anh nghe được rất rõ ràng.

Thính giác siêu việt khiến anh thật sự lo lắng, lo lắng nơi này không an toàn, lo lắng những vật ẩn giấu trong phòng, lo lắng có người ám toán khiến

anh càng ngày càng bất an.

Nhiệm vụ tiên quyết của anh vệ chính là bảo vệ an toàn của chủ nhân. Nếu là trước kia anh sẽ đi chung quanh kiểm tra một lần, đây là thói quen thâm căn cố đế *(thói quen đã ăn sâu không sửa được)* của anh, nhưng mà bây giờ...

Thập Tam nhẹ nhàng vịn cánh tay một cái, anh bị trói cũng không quá chặt, anh nhẹ

nhàng có thể thoát ra, thậm chí có thể làm đứt dây, nhưng đây là chủ nhân cột lên, nếu như cởi ra không phải là đại bất kính sao?

Nên bứt dây trói đi thăm dò, hay là theo lệnh chủ nhân bị trói ở đây đây? Là an toàn của chủ nhân quan trọng hay tôn nghiêm của chủ nhân quan trọng? Thập Tam rơi vào giữa dòng phân vân.

Lúc này, Yến Thanh Vi

đang cùng Đại Hải ba người đang ăn salad trái cây.

Àm ĩ qua đi, bởi vì không cho Đại Hải ăn này nọ, Tiểu Vị trượng nghĩa quỳn trái cây còn tồn kho ra. Yển Thanh Vi nhìn qua có hơi ghét bỏ. Lưu Húc Dương suy nghĩ linh hoạt, cầm bát ăn cơm siêu lớn của mình trộn thành salad hoa quả ăn, còn nịnh nọt lấy lòng nói: “Ăn cái này thẩm mỹ dưỡng nhan, rất tốt cho da.”

Thật ra chính là cắt táo, quýt, lê thành từng miếng trộn chung với sữa chua. Lưu Húc Dương tình nguyện ra ngoài mua sữa chua, Đại Hải vung tay: “Không cần, chạy ra cửa hàng tốn thời gian lắm. Tôi có sữa chua, hôm qua tính mang về cho mấy đứa nhỏ nhưng lại tăng ca nên không mang về.” Nói xong anh chạy vào trong lấy 2 bình sữa chua ra.

Mọi người vội vàng trộn

chung với trái cây rồi ăn. Cảm giác cũng không tệ.

Ăn xong, Yến Thanh Vi đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô hỏi Đại Hải: “Sữa chua này anh lấy ở đâu?”

Đại Hải nói: “Yên tâm, không bị biến chất đâu, anh để trong tủ lạnh đêm qua.”

Yến Thanh Vi nghe xong lập tức dừng tay, sắc mặt vẩn vọ. Tiểu Vi cũng méo miệng, dáng vẻ ghê tởm.

Lưu Húc Dương thấy biểu cảm lạ kỳ của mọi người hỏi :
“Làm sao vậy?”

Tiểu Vi nói: “Tủ lạnh.....” trên khuôn mặt thanh tú đột nhiên trắng bệch, cây tăm bị rơi xuống đất.

Lưu Húc Dương không hiểu lại nhìn phía Yến Thanh Vi.

Yến Thanh Vi mặt vô cảm nói: “Sữa chua ở tủ lạnh để một đêm, ngày hôm qua

Đại Hải tăng ca.....”

Lưu Húc Dương đã phản ứng lại: tử lạnh Pháp y, những thứ trong đó là cần bảo tồn để xem xét, có cả những loại chất lỏng đặc thù, thậm chí còn có tứ chi không trọn vẹn. Hơn nữa hôm qua Đại Hải tăng ca, hẳn là đang làm vụ án mấy ngày trước.

Trời biết anh để những gì trong tử lạnh, sữa chua để cùng những thứ kia 1 đêm,

bây giờ họ trộn chung sữa chua và trái cây....

Lưu Húc Dương vừa buồn nôn vừa phẫn nộ xốc cổ áo Đại Hải: “Sao không nói sớm! Tôi đánh chết anh!”

Chương 10 ♥ Cô vui vẻ

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam điều chỉnh lại
dây trói thật tốt, khôi phục
trạng thái như cũ.

Đúng vậy, Thập Tam đã
cân nhắc rất nhiều, cởi dây
trói đối với anh là việc rất dễ

dàng. Sau đó, anh lại phát hiện âm thanh phát ra, tạm thời chưa có nguy hiểm, cũng đã kiểm tra trong phòng một lần.

Lúc kiểm tra phòng ngủ, anh phát hiện là phòng của chủ nhân, nhưng kiểm tra phòng của một cô gái, anh đúng là không có ý tứ ~~ Đây là bốn phận. Đàn ông ngượng ngùng, đối với Anh vệ mà nói, là không cần thiết.

Khi có nhiệm vụ cần hiển

dâng tư sắc, hi sinh thân thể cũng không được từ chối. Chỉ là dung nhan của Thập Tam quá mức cương nghị, khiến cho phái nữ không yêu thích, mới có thể đảm bảo trinh tiết đến năm hai mươi tuổi. Đàn ông như anh bình thường đã kết hôn mấy năm rồi, còn có cả con nữa.

Cho nên Thập Tam xác định không có ám khí, không có kẻ địch ẩn nấp mới an tâm

trở về phòng khách, sau đó kiên nhẫn buộc dây trói lại như cũ chờ chủ nhân về.

Thập Tam nghĩ, chỉ cần buộc lại lần nữa, chủ nhân có lẽ sẽ nhìn không ra~~~ anh không muốn chủ nhân cho là anh không có quy củ, không theo quản giáo.

Sự thật đúng là như thế, Yên Thanh Vi lúc tan tầm về, vốn cũng không phát hiện dây thừng có cái gì không hợp. Cô

chú ý nhất chính là sắc mặt tái nhợt của Thập Tam.

Tuy Thập Tam không thể quỳ gối, nhưng lúc cô vào cửa anh liền cúi chào, sau đó phục tùng không hề nhúc nhích.

Nghe lời như thế, không hề phản nản vì bị trói, một ngày cô rời đi không có vấn đề gì, Yến Thanh Vi thậm chí cũng không phát hiện, cô có hơi tự trách, cũng có hơi không nỡ.

Vì vậy, Yến Thanh Vi

khẽ nhích tay cởi dây trói cho anh, thuận tiện quan sát anh.

Ngày hôm qua rất bối rối, cô không nhìn kĩ Thập Tam, chỉ cảm thấy anh còn rất trẻ, rất anh tuấn, hôm nay bị đám bạn xấu quấy một trận, không thể không cẩn thận mà quan sát.

Khuôn mặt đường nét rõ ràng, đường cong tuấn lãng, làn da trắng bóng trơn láng hiếm thấy ở đàn ông, lúc này

có hơi tái nhợt, lông mày rất đậm, rất rõ ràng, cực kỳ anh tuấn, sống mũi của anh thẳng tắp, môi ưu mỹ, đường cong trôi chảy, đặc biệt là dưới môi có chỗ lõm sâu, thật sự rất gợi cảm mê người.

Yến Thanh Vi giống như bị đầu độc, khêu khêu cảm anh, muốn nhìn ánh mắt của anh. Thập Tam dịu dàng ngoan ngoãn phục tùng, lông mi buông thõng in lên mắt

hình dáng mờ nhạt.

“Nhìn tôi.” Yến Thanh Vi nhẹ nói.

Thập Tam đáp:
“Vâng.” Giương mắt nhìn cô hai giây, rồi lại cúi thấp.

Cái nhìn hai giây này đã đủ để Yến Thanh Vi nhìn rõ.

Đôi mắt phượng của Thập Tam, ánh mắt hẹp dài, nhưng lại không híp mắt, mà vừa lớn vừa tròn. Ánh mắt của anh...

Ngày hôm qua không có

khoảng cách gần như vậy để nhìn kĩ, lại thêm Thập Tam vẫn thủ lễ cúi đầu, cô không phát hiện ra Thập Tam có đôi mắt động lòng người như vậy. Trên ảnh đã khiến người ta kinh diễm, bây giờ đôi mắt, càng làm linh hoạt sinh động, vàng sáng bao hàm.

Khó khăn nhất chính là, ánh mắt trong suốt kia, như nước mùa thu. Cũng không phải ngây thơ không biết nhân

gian hiểm nguy, bao lấy cứng
cỏi kiên quyết đặc biệt, liếc
nhìn tới, giống như có thể nhìn
vào trong lòng người ta.

Thập Tam giống như ngồi
chồm hồm, cho dù quần áo
màu đen cũ nát, lại không hề
tôn hại đến dáng người thẳng
tắp của anh, như kiếm trong
vỏ, trầm tĩnh nằm yên, không
để người ta nhìn thấy.

Một khắc Yến Thanh Vi
nhìn vào đôi mắt kia, rõ ràng

nghe thấy được tiếng trái tim mình vững vàng nhảy lên, đập nhanh nửa nhịp.

Cô không muốn thừa nhận rằng mình lại giống như bị điện giật.

Cô chỉ là nghĩ: Thật anh tuấn, nhìn rất đẹp, rất có lực hấp dẫn, trách không được Tiểu Vị cho anh là minh tinh.

Cô lại nghĩ: Cho dù là minh tinh cũng không có đẹp trai cao cường như anh, càng

không có khí chất như anh.

Thập Tam cảm thấy chủ nhân vẫn nhìn anh, càng thêm kính cẩn mà cúi thấp đầu. Trong lòng anh cũng đang chần động, vốn tưởng rằng chủ nhân nhìn gần mặt anh sẽ ghét anh.

Anh lớn lên cứng cáp như vậy, không hề có một chút ôn nhu mà đàn ông nên có, sớm bị người ta chê cười là thiên biến vạn biến rồi. Những lời

châm chọc kia, anh nghe nhiều cũng không còn phản ứng gì nữa.

Nhưng hôm nay, chủ nhân tựa như cũng không thất vọng thống hận đáng vẽ của anh, dường như còn có mấy phần vui mừng, Chủ nhân không ngại anh xấu xí, còn có thể ưa thích tướng mạo của anh, phỏng đoán can đảm này khiến cho trái tim lạnh băng của Thập Tam nhìn không

được mà bắt đầu đập loạn.

Yến Thanh Vi hỏi: “Thân thể hôm nay như thế nào, còn phát sốt không?”

Thập Tam thi lễ: “Tạ ơn chủ nhân quan tâm, thuộc hạ rất tốt.” Anh dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Thập Tam đã tốt rồi, có thể vì chủ nhân làm mọi chuyện. Xin chủ nhân phân phó.”

Yến Thanh Vi nhìn thấy trên người anh có vết bầm

máu, thanh giọng nói: “Trên người anh đều là bùn, trước tiên tắm rửa sạch sẽ đã rồi nói sau.”

Thập Tam thoáng cái đã đỏ bừng cả mặt. Anh là đàn ông mà, từ nhỏ chỉ chuyên chú luyện tập, không giống cô gái, có thể bị chủ nhân ghét bỏ rồi, bắt anh đi tắm, anh cảm thấy rất thẹn.

“Vâng.” Giọng nói trầm thấp, Thập Tam nhìn ngượng

ngừng xuống, cung kính xin
chỉ thị: “Xin hỏi chủ nhân,
giếng nước ở nơi nào?”

Giếng nước? Yên Thanh
Vi không tự chủ được mà nổ
ra một hình ảnh trong đầu:
Dưới ánh trăng, bên cạnh
giếng nước, hương quế phiêu
phiêu, một người đàn ông ở
trần ngồi trong thùng nước, làn
tóc đen dài ướt, thể hình căng
đầy khỏe đẹp cân đối, từng
giọt nước lăn xuống, dưới ánh

trắng như có vàng sáng...

Dừng! Ta đang suy nghĩ cái gì vậy? Chẳng lẽ giống như Tiểu Vị nói: Người đến tuổi muốn yêu đương, nếu không yêu sẽ thành biến thái. Cô vài năm trước đã không còn lòng dạ rồi, từ ngày thu bốn năm trước kia...

Trong lòng Yến Thanh Vi dâng lên chút cay đắng nhàn nhạt. Cách bốn năm rồi, vậy mà vẫn nhớ rõ ngày mùa thu

kia.

Giống như mùa thu năm đó, người đàn ông kia đã trở thành một vết thương lòng của cô, cho dù đã lành rồi, nhưng vẫn còn lưu lại sẹo.

Từ khi có vết thương kia, cô liền... không có tâm tư với ai nữa sao? Lại không cảm thấy người đàn ông nào có mị lực, không muốn ở cùng một chỗ với ai nữa.

Thật ra chỉ là một chuyện

nhỏ nhỏ, đã thành sẹo, thế nhưng lúc đó mới nếm thử hương vị tình yêu, quá mức nghiêm túc, lại trở thành thứ tình cảm phong bế xiềng xích cô.

Cô có thể lạnh nhạt sang trang, nhưng không có cách nào yêu lại một lần nữa. A~ Cô nhìn bề ngoài như một cô gái cởi mở, kì thật trong lòng khó tin tưởng ai, nhất là đàn ông.

Chương 11 ♥ Tắm rửa càng khỏe mạnh.

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Yến Thanh Vi cố gắng đè
nén cảm giác chua xót kia,
không còn tư tưởng với cảnh
đàn ông tắm rửa dưới trăng
kiêu diễm nữa. Cô tìm khăn
mặt, đưa Thập Tam đến nhà

vệ sinh, mở vòi hoa sen cho anh, chỉ cho anh làm thế nào để dùng nước ấm, dùng sữa tắm.

Thật ra trên người Thập Tam có vết thương, không thích hợp để tắm rửa. Nhưng anh cũng muốn tẩy sạch vết máu bẩn, huống hồ là mệnh lệnh của chủ nhân không được cãi, Thập Tam vốn không muốn từ chối. Đừng nói tắm vòi hoa sen, nếu chủ nhân

muốn anh giữa mùa đông nhảy vào nước hồ lạnh băng, anh cũng sẽ tử tử mà chấp hành.

Thế nhưng mà, Chủ nhân lại muốn cho anh tắm nước nóng, Thập Tam lại thêm áy náy xấu hổ.

Nước ấm là cần củi lửa nấu, có thể nói rất tốn thời gian tiền của, chỉ có chủ nhân mới có thể tắm. Bọn họ làm gì có tư cách tắm nước nóng, bọn hạ nhân mùa đông có thể

dùng nước nóng để lau, không để cho người bị lạnh cóng cũng là tốt lắm rồi.

Mà ảnh vệ, bởi vì thân thể cường tráng, có nội lực hộ thân, bất kể xuân hạ thu đông đều phải dùng nước giếng tắm rửa.

Mà bây giờ, chủ nhân lại cho anh tắm nước nóng, còn có những thứ... tản ra mùi thơm dễ chịu kia nữa. Những thứ tinh mỹ ở trong bình, dùng

xong nhan sắc lại sáng rõ, hẳn là để người phú quý dùng, là vật phẩm cao cấp.

Anh chỉ là một ảnh vệ nho nhỏ, làm sao dám dùng? Nếu không, chủ nhân phát hiện nuôi anh rất tốn tiền, sẽ không do dự mà đuổi anh đi.

Vừa nghĩ đến đây, Thập Tam lập tức quỳ trên mặt đất, nói với Yên Thanh Vi: “Chủ nhân những thứ này rất quý giá, Thập Tam thân thể ti tiện,

không xứng được dùng, xin chủ nhân cho phép Thập Tam dùng nước lạnh tắm.”

Đến bây giờ, Yến Thanh Vi nhớ lại chút cảm xúc kia, đã bị Thập Tam mài mòn không thấy nữa rồi. Anh muốn tự ti? Vậy cũng phải xem tình hình. Ví như người ta giết gà vịt trên thị trường, bình thường để không ảnh hưởng đến chất lượng, cần rất nhiều nước nóng đấy.

Cho nên Yến Thanh Vi không thừa tình lực đối phó với Thập Tam, thông qua tiếp xúc trước giờ, cô đã tìm được biện pháp tốt nhất, chính là trực tiếp mệnh lệnh.

Lệnh cho Thập Tam, so với nói đạo lý với anh, trấn an anh, lại càng có ích hơn.

Cho nên Yến Thanh Vi nhìn thẳng Thập Tam, lệnh cho anh : “Đừng nói nhiều, làm theo lời tôi. Tắm rửa cần

chú ý đến vết thương, phòng ngừa sinh mủ.”

Quả nhiên Thập Tam nghe ngữ khí của cô, lập tức nhận lệnh, còn cảm kích nói: “Chủ nhân chi ân, Thập Tam chết muôn lần cũng khó báo.”

Yến Thanh Vi vốn đã bước ra khỏi nhà tắm một bước, nghe được thế trượt chân suýt ngã.

Tiếng nước chảy ào ào trong phòng vệ sinh, Yến

Thanh Vi ngồi ở salon lại hơi thất thần: Thập Tam này cũng dễ dàng thỏa mãn, chuyện tắm rửa bằng vòi hoa sen là chuyện thường, anh lại cho là chi ân muôn lần chết khó báo.

Chết rồi làm sao mà báo ân, tốt nhất là sống thật tốt. Còn sống báo ân, thường thấy nhất chính là lấy thân báo đáp.

A~ Ngừng! Mình lại nghĩ đi đâu rồi? Anh chỉ là một đứa nhỏ 20 tuổi, cô bây giờ đã 26

rồi.

Lại ngừng! Cái này không liên quan đến tuổi tác có được hay không? Vốn là không hiểu rõ người ta, làm sao lại có ý nghĩ kì quái vậy. Chẳng lẽ thấy người ta quá đẹp mắt, quá thuận theo, liền dụ cô bộc lộ ra răng nanh móng vuốt của cô rồi?

Vì vậy Yến Thanh Vi híp mắt lại, méo miệng: Thập Tam không tệ, có lẽ ăn uống càng

thêm khỏe. Quốc gia nữ tôn nam ti, có lẽ có quan niệm trinh tiết đúng không? Nếu như cô lôi kéo dụ dỗ Thập Tam, cưỡng bạo anh, anh sẽ ôm ngực buồn bã cầu xin: “Đừng, đừng như vậy”

Yến Thanh Vi nhin không được mà cười rộ lên.

Cô không thể không có lý trí, chỉ là cũng không phải là thật sự ăn, chỉ tự nghĩ làm mình vui. Vừa YY (*tự sướng*)

vừa hữu ích khỏe mạnh ~

Yến Thanh Vi không
thuần khiết mà nghĩ lung tung,
lúc này Thập Tam cũng đã
tắm rửa xong.

Anh không dám dùng quá
nhiều nước nóng, hơn nữa
miệng vết thương cũng không
nên ngâm nước lâu, cho nên
nhanh chóng tắm qua, gội
sạch tóc, xác định chủ nhân sẽ
không chê anh bẩn nữa, mới
đóng nước, dùng khăn tắm lau

người.

Nhưng mà, đến lúc nên đi ra ngoài, Thập Tam lại bắt đầu do dự.... Có nên mặc đồ màu đen như thế này không?

Buồng vệ sinh nho nhỏ nhìn một cái là không sót thứ gì, không có quần áo khác. Có thể chủ nhân vừa rồi đã biểu hiện rõ ràng, quần áo này quá bẩn, phải ném đi. Nếu như lại mặc, chủ nhân nhất định sẽ không vui.

Vậy anh nên mặc cái gì?

Thập Tam nhìn khăn tắm dài dài trong tay, không cam lòng khoa chân múa tay trên người một cái, rùng mình một phát, để cho anh mặc như thế ra ngoài, không bằng cho anh một đao còn hơn.

Đột nhiên Thập Tam đứng vững vàng, anh nhớ lại vừa rồi, chủ nhân nhìn ánh mắt của anh cũng không phải không vui, thậm chí mang theo

vài phần ưa thích kinh ngạc, sau đó chủ nhân phân phó anh tắm rửa, muốn anh ném quần áo bẩn đi, lại chưa cho anh quần áo khác, chẳng lẽ, chủ nhân muốn sử dụng thân thể của anh?

Thân thể Thập Tam cứng đờ, trong sương mù còn chưa tản đi, có hơi căng cứng, trên mặt anh dần nổi lên vết đỏ ửng khả nghi.

Thập Tam biết rõ, ảnh vệ

là thuộc về chủ nhân, từ tính mạng đến thân thể. Nếu như chủ nhân cần, hiến thân cho chủ nhân hoặc hiến thân cho nhiệm vụ đều là việc phải làm.

Thế nhưng mà, thế nhưng mà anh đối với thế giới này còn chưa hiểu rõ, chưa chiếm được tín nhiệm của chủ nhân.

Quan trọng nhất là, anh không có kinh nghiệm, cũng không có người dạy.

Bởi vì lớn lên quá xấu, tất

cả mọi người đều cho rằng không có người nào muốn anh, sự phụ hình như cũng chưa từng dạy anh hầu hạ chuyện giường chiếu.

Bây giờ, nên làm cái gì bây giờ?

Không kể là vì khảo nghiệm chân thành của anh, hay là thật sự xem trọng anh, nếu chủ nhân thật không chê anh, muốn anh thị tẩm, vậy anh nên làm gì bây giờ.

Thập Tam nghĩ, phục tùng chủ nhân không có gì là không được, cho nên anh không muốn từ chối hay phản kháng. Anh nghĩ : chủ nhân chịu muốn anh, chính là thưởng mặt mũi cho anh, là ban ân cho anh rồi.

Có thể là anh không biết nên làm thế nào? Huống hồ lại là vứt bỏ tự tôn và ngượng ngùng, anh lớn lên trong thế giới nữ tôn nam ti, gặp việc thế

này, lần đầu không cảm thấy
thẹn thùng là không thể.

Vì vậy Thập Tam luống
cuống, đứng ngay ở trước cửa,
nắm tay run nhẹ nhẹ, chậm
chạp không có dũng khí mở
cửa phòng, trần truồng đi ra
ngoài.

Anh quá mức khản
trương, cũng không có chú ý
mình đã dùng nội lực đẩy tay
cầm cửa.

Ngoài cửa, Yến Thanh Vi

phát hiện tiếng nước đã dừng một hồi vẫn chưa thấy Thập Tam đi ra, lo lắng anh đang yếu, bị nhiệt hun cho ngất đi rồi, vì vậy hỏi: “Thập Tam, anh tắm rửa xong chưa? Sao còn chưa đi ra?

Tác giả nói ra suy nghĩ: Tiểu Thập Tam đã tắm rửa sạch sẽ rồi.

Ta bảo vệ anh cỡ nào a~~~ Cho tắm nước nóng! Có

lẽ nên cảm tạ ta chứ không phải tiểu Yến.

Thập Tam à~ Người lấy thân báo đáp với ta đi mà, lấy thân báo đáp là tốt lắm rồi. Hắc hắc, hắc.

Chương 12 ♥ Thăng thần thành khấn giáp mặt

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

“Thập Tam, anh tắm rửa xong chưa? Sao còn chưa đi ra?” Yến Thanh Vi hỏi, Thập Tam nghe xong không khỏi chần động, tỉnh lại từ trong

tình cảnh luống cuống của
hắn, tự nhận ra trong giọng hỏi
thăm bình thản của cô đã có
hơi không vui.

Đúng vậy rồi, chủ nhân
không so đo anh xấu, anh còn
kéo dài như vậy, nói không
chừng đã làm chủ nhân tức
giận rồi. Nghĩ đến đây, trong
lòng anh lại nặng hơn mấy
phần.

Vì vậy, Thập Tam cắn
chặt răng, tự động viên mình:

Sợ cái gì, hiến thân cho chủ nhân là bổn phận của người, vinh quang của người. Trong lòng mặc niệm một chút, quyết tuyệt mà kéo mở cửa, không cho mình cơ hội hối hận.

Cùng lúc đó, Yến Thanh Vi không nghe được câu trả lời cũng đi vào. Cô lo là Thập Tam đã té xỉu, muốn hỏi lại một tiếng, nếu không đáp sẽ mở cửa cứu người.

Lúc Yến Thanh Vi chuẩn bị mở miệng, cửa lại mở.

Toàn thân Thập Tam trơn bóng, chỉ quần khăn tắm ở chỗ quan trọng. Thành thật mà nói, khăn mặt quá ngắn, che không nổi. Vẫn là Thập Tam dùng tay giữ để nó không khơi xuống, bây giờ chính là nửa kín nửa hở, cho nên chỗ che được thật sự có hạn.

Yến Thanh Vi hơi kinh ngạc, thị giác bị kích thích quá

manh mẽ, không để cô có cơ hội phản ứng.

Cô vốn không nghĩ vừa tới trước cửa liền chứng kiến một màn không mặc đồ thể này.

Nếu như lúc cứu người, nhìn thấy khóa thân còn có thể chấp nhận. Như thế này là sống sờ sờ mà đứng đây, trước mặt cô, lại còn gần như thế, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở trên người anh, còn có mùi sữa tắm thơm

ngát, gần đến mức có thể nhìn thấy vân da trên lồng ngực anh rắn chắc co dãn.

Khí nóng mờ mịt, khiến cho ngọn đèn cũng nhu hòa hơn. Thập Tam bấp vai rắn chắc, kiên cường dẻo dai, dưới ngọn đèn lộ ra lại càng hoàn mỹ, làn da trơn bóng thậm chí hiện ra màu sứ.

Hai mắt có thể nhìn thấy, gần nhất chính là hai điểm hồng nhạt, còn giữ hơi nước.

Phản ứng đầu tiên của Yến Thanh Vi là hoảng sợ cúi đầu, kết quả lại nhìn thấy rõ ràng đôi chân thon dài thẳng tắp kia, chính giữa trọng tâm của khăn tắm, được khăn tắm bảo vệ càng lộ ra bộ phận khả nghi.

Nếu là Yến Thanh Vi 5, 6 năm trước, vẫn là thiếu nữ, chỉ sợ bản năng đầu tiên là hét lên. Nếu Yến Thanh Vi là sói nữ như Tiểu Vi, nói không

chừng nhào tới trước, sờ cho đủ rồi nói sau. Nhưng cô lại không phải.

Tuy là đã hết thời thiếu nữ, nhưng vẫn còn hơi méo mó một chút. Dù sao cô cũng không phải người phóng khoáng như thế, nhìn thân thể đàn ông cũng có hạn, ngoại trừ người đàn ông để lại vết sẹo cho cô, chính là đứa cháu trai 1 tuổi.

Cho nên phản ứng của cô

khá chậm chạp, đơn giản là chỉ nhìn chăm chăm vài giây đồng hồ, rồi đột nhiên kéo cửa lên, kẹp chân Thập Tam.

“Anh làm sao lại không mặc quần áo!” Yến Thanh Vi vô tri vô giác mà chất vấn, đồng thời không quên bắt chéo tay, sợ Thập Tam cởi bỏ mà lao tới.

Sắc mặt Thập Tam trong cửa xám như tro, anh không biết là làm sai chỗ nào.

Chẳng lẽ hiểu sai ý chủ nhân rồi? Chủ nhân vốn không muốn để anh hầu hạ.

Có lẽ, chỉ là bởi vì chủ nhân nhìn thấy thân thể của anh vô cùng đông cứng, không đủ để chủ nhân có khẩu vị, không muốn gặp anh thôi.

Đúng vậy rồi, anh không đủ mềm mại, không đủ tinh xảo, cơ bắp mất thăng bằng, đầu quá cao, thậm chí không ôn nhu mỉm cười đi lên, anh

vừa rồi có thể cảm thấy mình
khẩn trương cứng ngắc, không
giống một người đàn ông xinh
đẹp?

Vừa rồi chủ nhân chỉ nhìn
thoáng qua, cũng không mở
cửa, nhất định là không muốn
nhìn mặt anh.

Không hiểu tại sao, Thập
Tam lần này bị ghét bỏ, khiến
cho anh cảm thấy trong thâm
tâm cực kỳ khó chịu.

Chủ nhân ôn nhu đối đãi

anh như vậy, cũng đã ghét bỏ anh rồi.

Tưởng tượng lúc chủ nhân quay mặt ra chỗ khác sẽ là ánh mắt chán ghét, anh cảm thấy như ánh mắt kia khắc lên da thịt, khiến anh đau đớn.

Trong lòng rất đau, câu hỏi kia của chủ nhân nhất định là ghét bỏ, Thập Tam vô lực quỳ trên mặt đất thỉnh tội: “Thuộc hạ vô dụng, xin chủ nhân trách phạt.”

Yến Thanh Vi sau khi cảm thấy khiếp sợ xong, cảm thấy không đúng: Thập Tam tại sao đột nhiên lại làm ra chuyện lớn mật như thế? Nghe được lời anh nói, có thể nghe được sau sự bình tĩnh kia cất giấu bi thương và tủi hờn.

Cô thậm chí cảm thấy âm thanh của người quỳ dưới đất kia, dùng sức mà chưa xót, khiến cho cô cũng có hơi đau.

Lạ kỳ, rõ ràng là giọng

nói cứng nhắc, cô làm sao lại nghe ra tủi hờn.

Chẳng lẽ anh cho rằng mình muốn ăn tắm rửa, lại để anh hiểu làm cái gì? Tâm niệm một chút, Yến Thanh Vi lại nhớ anh không có quần áo để thay, mình còn nói qua bảo anh vứt quần áo cũ đi.

“Thập Tam, anh có phải là hiểu làm cái gì rồi không? Sao lại đi ra như vậy?” Cô ở ngoài cửa xấu hổ hỏi.

“Là thuộc hạ ngu muội, lĩnh hội sai ý của chủ nhân, Thập Tam biết sai nhận phạt!” Anh ở trong gian nan đáp lời.

Quả nhiên! Trong lòng Yến Thanh Vi có hơi rầu rĩ.

Thập Tam quả là người kì quái, chưa từng quá phận với cô. Có lẽ cũng vì như thế, mới chậm chạp không đi ra. Nếu anh thật sự đến từ nơi nữ tôn nam ti, vừa rồi xuất hiện trước mắt cô như vậy, nhất định cảm

thấy rất khuất nhục.

Yến Thanh Vi hơi chậm rãi buông lỏng tay đặt trên cửa: Người này sao lại phải xem lời cô giống như thánh chỉ mà thi hành chứ? Bộ đồ cũ thì thế nào, cô không thúc ép anh đi ra thì làm sao? Có thể anh ngay cả một câu cũng không dám hỏi, hơn nữa có thể chịu nhục mà bắt buộc chính anh phục tùng.

Bây giờ không cần nghĩ

cũng biết, Thập Tam nhất định là đang quỳ trên đất rồi.

Vừa rồi cô thấy rõ, trên người Thập Tam có nhiều vết thương, quỳ trên mặt đất lạnh như băng còn đọng nước sẽ khó chịu đến mức nào chứ, lại nhân nhượng lợi ích vì cô đến mức này, sợ khiến cô không vui.

Cô càng nghĩ càng buồn rồi.

Yến Thanh Vi lắc đầu, ý

nghe sáng lên, tìm bộ quần áo ở nhà của cha, đặt ở cửa ra vào, dặn dò: “Quần áo ở cửa ra vào, mặc vào đi.” Sau đó ra phòng khách.

Cô không yên lòng mà tưới nước cho hoa, con mắt lại không tự chủ liếc qua mặt kính trong cửa phòng vệ sinh. Từ góc độ tấm gương có thể nhìn thấy một chút, chủ thấy cửa nhanh chóng mở ra, quần áo bị một cánh tay lôi tuột vào

một cách nhanh chóng.

Động tác như vậy, khiến cho Yến Thanh Vi cảm thấy có hơi đáng yêu. Cô cười cười: Được rồi, được rồi, so đo cái gì, bị nhìn sạch là anh chứ không phải là cô, lại nói, bây giờ trong những giải thi đấu mô hình kia, mô hình nam nhân đeo khăn tắm như thế còn ít sao!

Rút bình phun về, Yến Thanh Vi không khỏi có chút

xấu hổ nghĩ: Chỉ làm cái kia
nhìn cũng quá hươg sắc rồi.
Cô nghĩ như vậy, khóe miệng
nhếch lên.

Chương 13 ♥ Đi con đường nào

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My

Rất nhanh, Thập Tam liền đi ra. Thân thể của anh so với cha Yến Thanh Vi cao ráo không khác biệt lắm, độ dài quần áo ngược lại rất phù hợp, nhưng Ba Yến đáng người

phát phúc sao có thể so sánh với Thập Tam tinh tráng rắn chắc? Cho nên Thập Tam mặc bộ quần áo ở nhà lại rộng thùng thình, giống như đặc biệt gầy.

Anh vừa tắm rửa qua, làn da vốn trơn bóng, tóc đen thật dài lại rối tung, nếu như không phải ngũ quan khí khái hào hùng, quả thật như một thiếu nữ.

Thập Tam giương mắt

nhìn Yến Thanh Vi, đến gần kính cẩn bồi tội: “thuộc hạ vừa rồi mạo phạm chủ nhân, xin chủ nhân trách phạt.”

Mặt anh tái nhợt, cặp mắt kia càng đen bóng thanh tịnh, bị nó đảo qua, Yến Thanh Vi không hiểu tại sao tim tự nhiên “đông” lại nhảy lên một nhịp, cô quả thật bội phục mình rồi, quá tài năng, mới vừa rồi còn gặp chuyện xấu hổ như vậy, giờ còn có thể có tâm tư

không đứng đắn nữa.

Thập Tam cúi đầu, ánh mắt lại có chút hơi nước. Tuy nhiên anh nháy mắt hai cái, hơi nước rất nhanh liền biến mất, trong lòng đau nhói bất lực không ít chút nào.

Anh nhận định chủ nhân ghét bỏ mình quá cao tráng, khinh thường chạm vào anh.

Lại nghĩ, chủ nhân có lẽ còn có thể ác cảm với anh, cảm thấy anh rụt rè không có

tí tẹo nào giống nam nhi, cho
rằng anh không tuân thủ bốn
phận, còn có thể....có thể cười
anh là đã xấu còn tác quái,
không biết lượng sức.

Nghĩ tới những thứ này,
vừa rồi lại khóa....thân mở
cửa, anh cảm thấy vô và hổ
thẹn.

Có lo lắng, nếu như chủ
nhân bất mãn, có thể bây giờ
sẽ đuổi anh đi, vậy làm sao
bây giờ đây?

Thập Tam suy nghĩ nhiều, thực tế thời gian chỉ qua vài giây. Yến Thanh Vi vẫn đang suy nghĩ, nên an bài Thập Tam thế nào.

Bây giờ xem ra, thương thế của anh tốt lên rất nhiều, không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, mình lại tra không được thân phận của anh, như vậy....phương pháp xử lý anh thỏa đáng nhất, hẳn là giao cho tổ chức phúc lợi xã hội.

Dù cho là người xa lạ, Thập Tam đối với cô lại tin tưởng y lại, cũng không phải là cô không hề xúc động, cho nên Yến Thanh Vi quyết định, mình bỏ tiền đăng báo giúp anh tìm người thân, hơn nữa làm người liên hệ, nếu như Thập Tam thật là tinh thần không bình thường mà lạc đường, cũng có thể giúp anh tìm về gia đình.

Ừ, trước khi tiễn anh đi,

còn phải mua cho anh quần áo thoải mái giữ ấm. Cái bộ đồ đen kia vừa cũ lại rách nát, thật sự nên ném đi.

Lúc Thập Tam đang cực kỳ bất an, Yến Thanh Vi nói: “Thập Tam, anh đứng lên rồi nói ”

Thập Tam nghe lời, đứng cạnh Yến Thanh Vi, vẫn cúi thấp đầu như cũ.

Yến Thanh Vi lại hỏi: “Tôi xem tình trạng anh bây

giờ còn có thể, ờ... có thể nhớ được người thân của mình không?"

Thập Tam nói: “Bẩm chủ nhân, thuộc hạ sáu tuổi rời nhà, chỉ nhớ rõ trong nhà là bán bánh ngọt, về sau trải qua rất nhiều địa phương mới đến kinh thành. Thời gian lâu dài, địa chỉ và danh tính phụ mẫu đều nhớ không ra”

Yến Thanh Vi thở dài, lại nói: “Thập Tam, tôi đem anh

về là vì lo lắng anh đang bị thương, trên người lại không có tiền, ở bên ngoài gặp nguy hiểm. Hôm nay xem ra anh tốt hơn nhiều, tôi muốn ngày mai mang anh đi đến chỗ thu người cứu trợ, chỗ đó chuyên thu nhận và giúp đỡ dân lang thang"

Cô dừng một chút, nhận thấy thân thể Thập Tam đã phát run, sắc mặt càng thêm trắng bệch, có hơi không đành

lòng, nhưng vẫn cần rǎng nói:
“Đương nhiên, tôi vẫn còn sẽ
đến gặp anh. Hơn nữa chỗ đó
cũng có biện pháp tương ứng,
đối với người trẻ tuổi, người có
thể tay làm hàm nhai ngát định
sẽ được sắp xếp. Anh.....”

Cô còn chưa nói xong,
Thập Tam bỗng nhiên quỳ
xuống, gấp gấp khấn cầu:
“Chủ nhân, cầu ngài đừng
đuổi ta đi. Thập Tam tự biết
dung nhan xấu xí, không thể

hầu hạ giường chiếu cho chủ nhân (.=!!), nhưng Thập Tam có thể làm chuyện khác, có thể vì chủ nhân xông pha khói lửa."

"Chủ nhân" Giọng nói của anh bắt đầu run run, dưới tình thế cấp bách lại sử dụng xưng 'tiện': "Cầu chủ nhân tha thứ cho tiện nô, ngài muốn tức giận, tùy ý trừng phạt tiện nô. Muốn đánh muốn chửi đều thuận theo, nếu ngài ngại mỗi

tay, tiện nô có thể tự đánh chính mình cho ngài xem."

Yến Thanh Vi trong lòng buồn phiền, không biết nên nói cái gì.

Cô, một cô gái lại ở một mình, thu lưu một người không có thân phận hợp pháp, thậm chí là một người đàn ông có khả năng trạng thái tâm lý không bình thường, quá không an toàn, quá không lý trí.

Nếu như Thập Tam nói

dối, như vậy anh chính là người bị bệnh tâm thần, nếu như anh nói là sự thật, như vậy anh là sát thủ có tư duy khác người thường. Bất kể cái nào, đều không thể để ở nhà.

Vừa chứng kiến dáng vẻ Thập Tam, nghe được giọng nói cầu khẩn của anh, rõ ràng không làm sai cái gì, lại cảm thấy như mình khi dễ anh.

"Thập Tam, anh không nên như vậy. Anh xem, trong

nhà tôi không có người, không thể ở với anh. Hơn nữa anh là một người đàn ông, cũng phải chậm rãi thích ứng xã hội, học kỹ năng mưu sinh. Tôi cả ngày đi làm, này là không giúp được anh đây, cho nên....” Yên Thanh Vi nói không được nữa, cho nên cái gì nhỉ, cho nên anh phải đến chỗ lạnh như băng đó nhận cứu trợ? Cho nên tôi quản không được anh hay sao?

Thập Tam phí công cuống quýt dập đầu, anh rất muốn vì chính mình thỉnh cầu, cầu chủ nhân có một chút lòng trắc ẩn. Anh muốn nói, anh sẽ bảo hộ chủ nhân, còn có thể làm công việc như.... như tình nhân hầu hạ chủ nhân, không làm chủ nhân tốn hao tiền bạc. (==”)

Anh còn muốn cam đoan, mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm, không không, hai ngày ăn một bữa là đủ. Lúc chủ nhân phiền

muộn, còn có thể đánh anh xả
tức. (==’')

Nhưng anh sẽ không nói,
kinh nghiệm nhiều năm nói
cho anh biết, không phục tùng
mệnh lệnh, lúc chính mình
đưa ra yêu cầu, đều bị từ chối
còn hung hăng chịu phạt, sẽ
càng bị đối đãi ác liệt thêm
gấp trăm lần.

Vì vậy, Thập Tam chỉ có
thể ngẩng đầu, dò xét Yên
Thanh Vi

Anh hiểu được, trong mắt có tầng hơi nước mỏng, trên sắc mặt trắng bệch chiếu sáng rực rỡ, toát ra khấn cầu vô hạn cùng e ngại, cuối cùng chỉ nói: "Thập Tam biết rõ dung mạo xấu xí, làm chủ nhân không vui, về sau không dám tái phạm. Thập Tam sẽ ẩn thân chỗ tối, chỉ nghe chủ nhân phân phó."

Dứt lời, Thập Tam nắm chặt tay trên lưng, gân xanh

nổi lên. Anh đã thỉnh cầu lần nữa rồi, thật sự sợ nghe được lời từ chối, lại sợ chủ nhân bây giờ ra lệnh cưỡng chế đuổi anh đi.

Yến Thanh Vi chịu không được ánh mắt của anh, ngón tay chắn ngang mày che ánh mắt anh : “Tôi không phải chủ nhân của anh. Anh còn trẻ như vậy, ra ngoài tìm việc tốt mà làm, vì cái gì lại phải làm một người nô bộc?”

Thập Tam nghe xong, con mắt bỗng chốc ảm đạm tối tăm, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Anh vốn đã hiểu rõ, ảnh vệ đối với mệnh lệnh và quyết định của chủ nhân chỉ có thể phục tùng vô điều kiện, chủ nhân nói muốn đưa anh đi, anh phải lĩnh mệnh mà đi, đáng lẽ không nên ở chỗ này không ngừng cầu khẩn chủ nhân làm cho cô khó xử.

Thế nhưng, dù thời gian một ngày ngắn ngủn, chủ nhân ôn hòa bao dung, bảo vệ anh, làm cho anh mất tôn ti, muốn lưu lại bên cạnh chủ nhân, lưu luyến chủ nhân ý niệm ôn nhu như vậy, anh lại dám vô phép thỉnh cầu.

Chủ nhân không hung hăng đánh vào mông anh đã là may mắn rồi, làm sao còn có thể bởi thỉnh cầu của anh mà lưu lại anh?

Thập Tam chán nản thu hồi ánh nhìn chăm chú vào Yến Thanh Vi, cúi đầu, trên mặt đất đoan chính mà quỳ, quy củ mà dập đầu: “Vâng, Thập Tam cần tuân chủ nhân phân phó.”

Nghe được Thập Tam rốt cuộc cũng đáp ứng, Yến Thanh Vi nhẹ nhàng thở ra. Cô lại phải bảo Thập Tam ngồi lên ghế salon, chuẩn bị nói cho anh trọng điểm sự tình, dù sao

bên trong trạm cứu trợ loại người nào cũng có, anh ngu ngơ như vậy, còn không bị người khác khi dễ?

Yến Thanh Vi giải thích, Thập Tam cũng ngắt nghe.

Cô xem thấy một Thập Tam giống như tượng người không có sức sống, tuyệt vọng thê lương rớt vào một góc salon, giống như không có cảm giác an toàn, như một động vật nhỏ mất đi che chở,

trong lòng cô không khỏi bắt đầu buồn bực lên.

Giống như giải quyết phiền toái, giống như đã thuyết phục Thập Tam, nhưng cô như thế nào càng cảm thấy đau đầu nữa?

Chương 14 ♥ Anh muốn ăn cái gì

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Thời gian dần qua, ưu tư của Thập Tam cũng dần truyền sang Yến Thanh Vi, cô cũng bắt đầu không được tự nhiên, cuối cùng mạnh mẽ

định thần, lại dặn dò vài câu, xong ngừng lại, trong khoảnh khắc, bầu không khí trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Thập Tam thật ra chưa tiếp thu toàn bộ. Một là Yến Thanh Vi giải thích có chút từ ngữ anh khó hiểu, hai là vì chính mình sắp bị đuổi đi mà khỏ sở, thêm nữa.... Lực chú ý đều đặt ở giọng nói của chủ nhân rồi, hy vọng có thể nhớ rõ giọng nói này, cũng coi như

về sau có chút an ủi.

Yến Thanh Vi vốn đang có nhiều chuyện muốn nói, nhìn dáng vẻ của anh, cũng không nói ra được, đột nhiên cảm thấy, vô luận nói bao nhiêu, cũng không bù được sự thật từ chối Thập Tam lưu lại, trong lòng cô thở dài.

Thập Tam thấy cô ngừng nói một hồi, nghĩ rằng không còn gì ra lệnh, vì vậy đứng dậy, cung kính nói: “Chủ nhân

dạy bảo, Thập Tam đều ghi tạc trong lòng rồi, lần đi này chắc chắn kiềm chế tuân thủ bản thân, không làm mất mặt chủ nhân. Sau này Thập Tam không thể hâu hạ chủ nhân nữa, khấn cầu chủ nhân bảo trọng." Nói xong thắm thiết thi lễ.

Yến Thanh Vi nhìn lời nói và việc làm của anh, giống như anh chuẩn bị lập tức rời đi, giật mình hỏi: "Bây giờ anh

định đi sao?” Vừa rồi Thập Tam còn vì lưu lại mà thỉnh cầu, quay đầu lại thành không thể chờ được mà phải đi rồi hả?

Thái độ này hoàn toàn trái lại, làm Yến Thanh Vi ngạc nhiên, lại nghĩ, mùa đông đêm dài, bây giờ trời đã rất tối rồi, anh không thân không thích muốn đi đâu đây? Chẳng lẽ ở bên ngoài đông lạnh một đêm?

Thập Tam nghe xong, trong tâm càng thêm chua xót: Anh có chỗ nào muốn đi, nhưng mà đã muốn đuổi anh đi rồi, bây giờ phát biểu cũng đã xong, nếu không tuân lệnh mà đi, chẳng lẽ còn mặt dày mày dạn ở lại chỗ này?

Tuy nhiên bên ngoài rất lạnh, đồng ý là anh đã trải qua nghiêm khắc huấn luyện lớn lên đây, chỉ cần không bị vết thương trí mạng, còn không

sống qua một đêm sao? Cho nên nghe được câu hỏi của Yến Thanh Vi, chỉ phải thấp đầu xác nhận.

Yến Thanh Vi nghe anh chỉ ngẩn ngui mấy chữ, tựa như không mang theo tình cảm, trong lòng lại có thể cảm thấy anh khổ sợ, có hơi buồn vô cớ.

Vì vậy ôn hòa mà khuyên nhủ: “Thập Tam, tôi đề anh đến trạm cứu trợ cũng không

phải không quần anh, càng không nói anh lập tức rời đi. Bây giờ trời tối rồi, anh ngay cả một bộ đồ vừa người cũng không có, chẳng lẽ ăn mặc đơn bạc quần áo ở nhà đi ra ngoài? Hôm nay cứ ở lại nhà tôi, ngày mai là thứ bảy, tôi còn chuẩn bị dẫn anh đi mua quần áo giữ ấm đây."

Thập Tam nghe vậy, vừa đau vừa ngọt. Ngọt chính là, dù chủ nhân chương mắt anh,

vẫn là quan tâm anh, nguyện ý dễ dàng tha thứ cho anh ở lại một đêm, còn muốn cho anh quần áo chống lạnh; đau nhói là vì, chủ nhân tốt như vậy, anh cuối cùng không có phúc khí ở bên ngài.

Biết rõ tối nay còn có thể ở lại, Thập Tam cũng không muốn kiên trì bỏ đi. Anh suy nghĩ: dù sao lần này đi sợ là sẽ khó gặp lại chủ nhân, chính là da mặt dày một chút, một lần

thôi như vậy cũng không quá đáng mà.

Yến Thanh Vi lại không biết anh muốn cái gì, chỉ là xem sắc mặt thủy chung không tốt, không khỏi âm thầm nhú mày, chột nhốt tới, vừa về nhà toàn bộ chú ý đều dồn lên sự tình của Thập Tam, cơm tối ăn cái gì còn chưa biết nữa.

Nghĩ đến ăn cơm, Yến Thanh Vi mới nghĩ tới Thập

Tam ban ngày ăn gì rồi? Cô vốn là đã quên chuẩn bị.

Nghĩ đến Thập Tam ở nhà cả ngày, nhưng một bữa cơm vẫn chưa mời anh, trong lòng có hơi băn khoăn, vì vậy hỏi: “Thập Tam, anh ban ngày ăn cái gì?”

Thập Tam dịu dàng ngoan ngoãn trả lời: “Chủ nhân, thuộc hạ không đói bụng, nên không ăn.”

Yến Thanh Vi ngăn ra, cô

phục hồi tinh thần lại, Thập Tam này thủ lễ kính cẩn, cô đã nhìn qua, chắc là vốn cũng không tự mình tìm thức ăn, cho dù đói đến mức nào, cũng gắng gượng chống đỡ?

Thân thể của anh còn chưa tốt, lại một ngày không ăn gì, như thế nào chịu được đây? Thập Tam ngày mai sẽ phải ra đi rồi, cuối cùng, cũng là một bữa cơm duy nhất, có lẽ nên cho anh ăn ngon một

chút.

Vì vậy, Yến Thanh Vi cố gắng hòa hoãn giọng điệu hỏi: "Chỉ lo nói chuyện, bữa ăn chiều đã qua lâu rồi, Thập Tam, anh thích ăn cái gì? Đừng khách khí, cứ việc nói ra."

Ai ngờ Thập Tam nghe xong, bỗng chốc đứng hình, sau đó lại quỳ xuống: "Thuộc hạ đáng chết! Còn chưa chuẩn bị đồ ăn cho chủ nhân, xin chủ

nhân trách phạt!"

Yến Thanh Vi nghe đầu gối của anh "bùm" mà nện trên gạch, huyết thái dương lập tức nháy dựng. Lại nghĩ, dù sao Thập Tam cũng nhanh rời khỏi, không cần phải uồn nấn lại anh, vì vậy kéo người lên, bất đắc dĩ nói: "Tôi không có một chút ý tứ trách phạt anh đâu. Vả lại, anh cũng sẽ không sử dụng được mấy cái đồ dùng nhà bếp kia. Tôi thật

sự chỉ là hỏi anh muốn ăn cái gì thôi mà, thật sự đó!"

Cô nói xong, đột nhiên cảm giác được chính mình thật sự bị thăm a, dù nói thêm gì đi nữa, có hay là không nên nói van cầu anh nói cho tôi biết, anh đến cùng thích ăn cái gì hả?

Thập Tam nghe cô nói xong lại ảm đạm. Anh quả thật không biết sử dụng những cái đồ trong nhà bếp kia.

Có lẽ, anh chỉ biết may vá đại khái, đối với cái gì khâu thùa thật dốt đặc cán mai, tài nấu ăn càng bình thường, tinh tế linh hoạt cũng không, sao có thể hầu hạ tốt chủ nhân từ ăn uống đến cuộc sống hàng ngày? Hơn nữa người lại xấu xí khó coi, không có tư cách làm công cụ ấm giường của chủ nhân, chủ nhân còn nói qua, không cần anh đi giết người phóng hỏa ---- vậy anh

thật sự là một chút tác dụng cũng không có.

Thập Tam khổ sở suy nghĩ, một ảnh vệ vô dụng, chủ nhân đương nhiên sẽ không cần anh rồi. Đuổi mình đi rất đúng, bằng không thì còn lãng phí củi gạo của chủ nhân.

Yến Thanh Vi thấy anh lại lần nữa bắt đầu trầm mặc, có hơi nóng nảy, lại hỏi: “Anh có nói chuyện hay không?”

Thập Tam gục đầu xuống,

rầu rĩ nói: "Chủ nhân muốn ăn cái gì, thuộc hạ sẽ nghĩ cách làm ra. Không cần lo cho thuộc hạ. Chủ nhân nếu thật muốn ban thưởng đồ ăn, có nửa cái bánh trầu, một chén nước trong, Thập Tam vô cùng cảm kích."

Yến Thanh Vi dường như ngã ra trên ghế sa lon. Ai có thể nói cho cô biết, bánh trầu là cái thứ gì? Đoán chừng không phải cái gì ăn ngon,

nghe thì cứ như đồ ăn cho ngựa ấy.

Cô rút cuộc không thể nhìn được nữa, một phát nắm chặt cổ áo Thập Tam, cắn răng nói: “Anh không nói, tôi tự theo khẩu vị của mình mà mua. Lát nữa tôi mua cái gì anh ăn cái đó, biết không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta lại thành công bò lên rầu~!

Vẫn là bị thương không

ăn cơm được, tiến độ quá chậm, không biết chuyện gì xảy ra, viết viết trước liền xiêu vẹo. Lặng yên.....

Ta là mẹ ruột a, mẹ ruột, nhất định sẽ làm cho anh ăn được cơm!

Chương 15 ♥ Hai người đều không nghĩ ra

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Sau đó Yến Thanh Vi có
động tác tóm cổ áo, Thập Tam
liền liên tục đồng ý, thuận theo

sự tùy ý níu lấy của cô, còn rất phối hợp mà xê dịch về phía trước, để cho cô thuận tay hơn một chút.

Yến Thanh Vi thấy anh cách mặt mình rất gần, tóc dài theo động tác lướt qua bả vai, có mấy nhánh cọ cọ ở trong tay mình, mềm nhũn, xúc cảm tại trên mu bàn tay phảng phất một mảnh lụa mỏng.

Anh so với cô cao hơn, lại bởi vì cúi đầu, vàng trán nhũn

nhụi ở ngay tầm mắt cô, cảm giác như ngọc, không khỏi làm cho Yến Thanh Vi có hơi rục rịch, cô thậm chí nghĩ, xúc cảm trên môi, có lẽ, có hơi...tốt.

Thế nhưng anh vẫn sắc mặt tái nhợt, cũng vì cô không buông tay, bắt đầu có hơi đỏ lên.

Yến Thanh Vi đã tỉnh hồn lại, mặt mo không khỏi nóng lên, phát nhiệt, hấp tấp buông

lông tay ra.

Đã thấy Thập Tam vẫn còn bảo trì tư thế kia, hai má còn nghiêng nghiêng.

Đây là ý gì? Yến Thanh Vi mặt thật sự hơi đỏ lên, cho rằng Thập Tam phát hiện tâm tư vừa rồi của cô, chẳng lẽ là ngầm đồng ý cho cô sờ sờ?

Khục khục, thật sự là thật quá xấu hổ muốn chết mà. Chỉ là, càng mất mặt hơn là, cô thật sự muốn sờ sờ.

Yến Thanh Vi nắm tay, đầu ngón tay ở trong lòng bàn tay cào cào, đấu tranh một hồi, cuối cùng, duỗi hay không duỗi vuốt nhỏ đen tối, in lên mặt đậu hủ mềm của Thập Tam.

Hai cái ý niệm vẫn còn vật lộn, Thập Tam đã kinh ngạc giương mắt nhìn cô một thoáng, sau đó thấp giọng hỏi: "Chủ nhân? Ngài không muốn chính mình động thủ sao?"

Yến Thanh Vi lại càng hoảng sợ: thật bị anh nhìn thấu! Cái này....thật xấu hổ, nếu Thập Tam từ nay về sau nhận định cô là một sắc nữ, về sau gặp lại làm sao có thể không xấu hổ?

Vì vậy thanh thanh yết hầu, hàm hồ nói: "Không, không muốn"

Ai ngờ Thập Tam đáp: "Vâng, chủ nhân, thuộc hạ hiểu rồi ạ." Nói xong liền

giương tay tát mình một bạt tai thật mạnh. (==’')

Động tác Thập Tam quá nhanh, Yến Thanh Vi còn không kịp phản ứng, anh đã tát vào mặt mình rồi, âm thanh vừa giòn vừa vang dội.

Khí lực của anh không phải chuyện đùa, chỉ một phát thôi, nửa bên mặt đã bắt đầu sưng đỏ, khóe miệng bị rách, một vết máu uồn lượn chạy ra.

Nhưng Thập Tam dường

như vốn không đau, mặt không biểu tình mà còn chuẩn bị đánh tiếp, chút dấu hiệu dừng lại cũng không có.

Yến Thanh Vi nóng lòng, túm lấy cánh tay Thập Tam, lại bị anh mạnh tay vung ra, Thập Tam sợ cô bị gì, vội vàng dừng tay.

Yến Thanh Vi nhìn mặt của anh, hết sức tức giận nói: “Anh làm gì vậy, tự đánh mình, có bệnh à!” Nói xong,

không dám buông tay, sợ anh lại phát bệnh, tiếp tục tự ngược.

Thập Tam cũng giật mình, hai tay mất tự nhiên mà rơi xuống, nhìn đôi mắt Yên Thanh Vi y như nổi lửa, khó hiểu hỏi: "Chủ nhân là muốn chính mình động thủ sao? Thập Tam vừa rồi nghe lầm, kính xin chủ nhân không nên tức giận" Nói xong, lại đưa mặt đến trước mặt cô.

Não Yến Thanh Vi bị chập mạch rồi, nghĩ lại nghĩ mới hiểu được ý tứ Thập Tam. Thì ra cái tên gia hỏa này bị nắm cổ áo, tưởng cô muốn đánh anh, có thể thấy cô chậm chạp không động thủ, lại hỏi cô có phải là không muốn tự mình đánh.

Sau khi nghe trả lời, lại tưởng rằng muốn anh tự mình ra tay, vì vậy nhanh tay đánh làm cho cô muốn ngăn cũng

ngăn không kịp.

Thập Tam đợi, không nghe trả lời, vụng trộm liếc liếc Yến Thanh Vi, thật sự đoán không được chủ nhân đang nghĩ cái gì.

Yến Thanh Vi thấy dáng vẻ anh chân tay luống cuống, dùng sức vuốt vuốt thái dương: “Anh kê mặt đến gần là để cho tôi đánh anh?”

Thập Tam có hơi nghi hoặc, chẳng lẽ chủ nhân

không phải có ý này? Anh hiểu sai ý rồi sao? khản trương đáp: "Vâng, vốn dĩ chủ nhân thường xuyên đối với thuộc hạ như vậy, chỉ là một chút trùng phạt nhỏ. Có khi chủ nhân không muốn chính mình động thủ, Thập Tam tự mình vả miệng, cũng không dám dùng mảnh lời đâu."

Yến Thanh Vi trong lòng liền mắng cái Nữ Hoàng chó má kia, thật sự biến thái, càng

thêm thương xót cuộc sống trước kia của Thập Tam.

Vốn chuẩn bị dẫn Thập Tam ra ngoài ăn cơm, bây giờ triệt để ngâm nước nóng rồi.

Bạn nói xem, vốn là một chàng trai đáng vẻ như hoa, bây giờ nửa bên mặt vừa đỏ vừa sưng, hơn nữa xem xét thể nào cũng là bị đánh sưng, lại cung kính với cô, có trời mới biết bị người ta nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào.

May mắn không ở văn phòng, bằng không thì cô bị hiềm nghi tội danh ầu đả là xác định chắc rồi.

Nhưng mặt Thập Tam lại không thể để đó. Cô tìm hòm thuốc nhỏ, lấy ống thuốc mỡ làm tan sưng giảm đau, cho anh bôi lên.

Thật sự sờ sờ, mới biết được cảm xúc tốt thế nào.

Da của anh mịn mịn, trơn bóng, mang theo tính chất

quân nhân đặc trưng, bởi vì
sưng đỏ mà có hơi nóng lên,
phát nhiệt, lại tăng thêm thuốc
mỡ trơn trơn, dưới ngón tay
phảng phất một khối Noãn
Ngọc, lại làm cho Yến Thanh
Vi xuất thần bồi bồi.

Thập Tam cũng vì chủ
nhân ôn nhu thất thần, vốn
mặt có hơi đau đớn, tại thuốc
mỡ mát lạnh, rất nhanh cảm
thấy thoải mái.

Theo động tác của Yến

Thanh Vi, mặt thậm chí bắt đầu đỏ lên, có hơi nóng rất. Anh không thể xác định, đến cùng là bởi vì một tát của mình, hay là vì ngón tay chủ nhân nhẹ nhàng lướt qua.

Thuốc mỡ đều nhanh ngấm vào bên trong da, nhưng Yến Thanh Vi có hơi không muốn dừng tay. Trong lòng cô thở dài: anh đánh chính mình, còn mình thì trị thương cho anh. Thập Tam tự làm khổ ở

đâu chứ, quả thật là hành hạ mình mà!

Nhưng trong lòng muốn sờ, trên mặt không dám lộ ra, sợ Thập Tam tưởng cô bất mãn, lại làm tiếp cái gì, ờ, tự làm khổ mình!

Cuối cùng, Yến đại tiểu thư mặc đẹp ra cửa, trước khi đi còn không quên dặn dò Thập Tam, ngoan ngoãn ngồi chờ cô. Nói thật, bởi vì cô không dám chắc còn có thể

hay không lại chịu đựng kích thích.

Ví dụ, nếu như cô vừa bước vào cửa, liền thấy cảnh, người nào đó đánh mặt thành đầu heo, quỳ thỉnh tội, cô khó đảm bảo sẽ không ném đồ ăn vào anh.

Thập Tam rất nghe lời, ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon không nhúc nhích, trong lòng nghĩ mãi mà không hiểu.

Dường như chủ nhân thật

không có ý muốn đánh anh.

Dường như chủ nhân tức giận.

Dường như chủ nhân còn rất bất đắc dĩ.

Nhưng chủ nhân vì cái gì không đánh anh? Không phải đã tóm cổ áo anh rồi à?

Chủ nhân tại sao tức giận? Nghi anh đánh quá nhẹ ư? Không phải.

Là muốn chính mình đánh? Cũng không phải.

Nghĩ tới nghĩ lui nghĩ không ra, Thập Tam chán nản, thất vọng tổng kết: mình thật sự quá vô dụng, chủ nhân vì sao tức giận cũng không biết, rõ ràng cô đối với mình là người ban ân, làm sao lại làm cho chủ nhân khó chịu nhỉ?

Cùng lúc đó, Yến Thanh Vi trong nhà hàng, chọn mấy món ăn bình thường, bên cạnh đó vừa đợi vừa nghĩ.

Thập Tam ngày mai sợ là

tốt không được nữa.

Cũng không thể lại để Thập Tam mang cái mặt kia đi.

Xem ra còn phải lưu anh lại nhiều thêm một ngày, tối thiểu đến kho vết sưng tiêu tan.

Thế nào lại kéo thêm một ngày rồi? Cái “kỳ ngộ ký” lúc nào mới dùng cái đầu vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui không có biện pháp, Yến Thanh Vi chán

nản, thất vọng tổng kết: mình thật sự là quá vô dụng, Thập Tam muốn làm gì đều không đoán trước được, rõ ràng anh đối với mình nói gì nghe nấy, làm sao lại làm ra tình huống này?

Tác giả nói suy nghĩ của mình: nhìn nhìn người khác điểm kích cùng sưu tầm, nhận đả kích nhận đả kích, chính mình thật sự là tiểu Lãnh Văn a

Ôm 13 phiên muộn trong
lòng

Chương 16 ♥ Rốt cuộc được ăn cơm rồi.

Chuyển ngữ + Beta ♥ Đặng Trà My

Beta ♥ Huyền Tô

Yến Thanh Vi nghĩ: Thập Tam giống như là đang phát triển, có lẽ càng thích ăn thịt đúng không? Nhưng anh vừa mới bị sốt, ăn dầu mỡ quá cũng không tốt. Cho nên thay

Thập Tam suy nghĩ, Yến Thanh Vi chọn sườn lợn, ba món hấp, chim bồ câu hấp cách thủy, giá nhúng dấm chua.

Đợi đến khi cô mang bọc thức ăn tiến vào nhà, Thập Tam vội vàng đứng dậy, nhận lấy mấy cái túi trong tay cô.

Yến Thanh Vi rửa tay, lấy chén đĩa bát đĩa ra, Thập Tam lưu loát dọn dẹp lại bàn, bồ câu hầm cách thủy cũng để

vào bát.

Trong nhà không có bàn ăn, đồ ăn phải bày trên bàn trà. Mấy đĩa thức ăn mặc dù không phải sơn hào hải vị, nhưng lại là nóng hổi, dễ dàng câu dẫn người ta muốn ăn.

Yến Thanh Vi vỗ vỗ tay: “Thế nào, hợp khẩu vị không? Anh cần phải ăn nhiều một chút.”

Thập Tam cảm kích mà đáp lời: “Đa tạ chủ nhân.

Thuộc hạ trước hầu hạ chủ nhân dùng cơm, chủ nhân dùng thừa thưởng một chút cho Thập Tam là tốt rồi.” Nói xong đứng sau lưng Yên Thanh Vi, tùy thời mà chuẩn bị chia thức ăn.

Bàn trà vốn thấp, Yên Thanh Vi ngồi ở trên ghế cao lên, Thập Tam đứng phía sau, bóng dáng trực tiếp che trước mặt cô, lấp đến một nửa thức ăn.

Yến Thanh Vi dường như không muốn ăn. Cô buổi tối không ăn bao nhiêu, nếu không phải vì nhật được phiên toái này, trời lạnh làm sao mà phải hấp tấp đi mua cơm?

Bây giờ thì tốt rồi, “Dùng thừa thưởng một chút là tốt rồi?” Nghe xong lời này, sao lại muốn đánh người thế nhỉ?

Yến Thanh Vi hơi hơi nghiêng răng, tự nói với mình phải tỉnh táo phải tỉnh táo. Cô

kéo Thập Tam ngồi bên cạnh ra lệnh: “Ăn! Tôi làm sao mà ăn hết nhiều như vậy, dám thừa thức ăn lại thử xem?”

Nhìn Thập Tam có hơi cứng đờ, sau đó như máy mà nhặt đĩa lên, lập tức lại nghĩ, đồ ăn này không ít, nếu thật sự ăn không hết, lại gắng ăn, cô không phải còn phải đi mua thuốc tiêu hóa cho anh?

Vì vậy lại nói: “Không nhất định toàn bộ phải ăn

xong, ăn vừa no là được, không được bị đói, cũng không được gượng ép.”

Thập Tam vốn bởi vì ngồi bên cạnh chủ nhân dùng cơm, rất bất an, nghe xong lệnh của cô, đáy lòng nổi lên một chút mềm mại. Anh âm thầm căn môi, có thể vĩnh viễn hưởng thụ nhu hòa như vậy là yêu cầu quá xa vời, anh bắt đầu ăn cơm.

Ăn được một lát, Yên

Thanh Vi chỉ thấy anh gầy gầy
cơ, thật vất vả đuổi đũa ra
đồ ăn, kẹp đồ ăn lại nhưng lại
làm người khác dở khóc dở
cười.

Một nhánh tỏi, hai cây giá
trong canh, rớt cuộc cũng
vươn tới đĩa sườn, nhưng lại
chuẩn xác mà gấp lấy đoạn
hành tây.

Yến Thanh Vi bất đắc dĩ,
đành phải liên tiếp gấp cho
anh, lập tức bát của Thập Tam

chồng chất như ngọn núi. Nhìn ánh mắt sợ hãi của Thập Tam, cô hung dữ nhìn anh chăm chăm, quát: “Ăn!” Dừng một chút, lại bổ sung: “Dùng bữa!”

Thập Tam cảm thấy chủ nhân là thật tâm muốn cho mình ăn, chậm rãi thả lỏng một chút, bắt đầu ăn, không ngừng ăn đồ ăn trong chén, rốt cuộc núi đồ ăn cũng thấp dần xuống, cảm thấy ánh mắt uy

hiếp của Yến Thanh Vi quét tới, đành phải do dự mà gấp chút đồ ăn.

Yến Thanh Vi nhìn anh ăn hết đĩa rau rồi, rút cuộc thỏa mãn gật đầu.

Ngoài mặt hung dữ như vậy, chủ nhân lại ôn nhu như thế mà đối đãi anh. Thập Tam hơi cong môi lên

Ánh mắt Yến Thanh Vi liếc qua nụ cười của anh, đôi môi hơi mấp máy kia, khuôn

mặt biểu lộ như mặt trăng khuyết, như ánh trăng sang, đẹp mắt không nói nên lời.

Giống như núi che đầy tuyết, được ánh mặt trời chiếu sáng, óng ánh Thanh Viễn, ôn hòa uyên bác.

Tiểu tâm can của cô lại đập thình thịch liên tiếp, cố gắng ổn định một chút, khi nhìn lại, Thập Tam đã khôi phục mặt băng đầu gối như cũ, giống như vừa rồi chỉ là cô hoa

mắt.

Yến Thanh Vi hơi dùng sức mà nhai xương sườn, ở bên cạnh thầm oán: Đúng rồi, còn phải khuyên bảo anh không thể tùy tiện cười với người khác! Nụ cười kia lực sát thương quá mạnh, đúng là dụ dỗ người ta phạm tội mà! Nếu như bị mấy dân nam sắc nữ nhìn thấy, trong sạch khó mà bảo toàn.

Thập Tam nào biết oán

niệm của Yến Thanh Vi, chỉ thấy chủ nhân gặm chân bồ câu có hơi mạnh, hơi khùng bố, hình như chủ nhân lại không vui rồi.

Bởi vì không rõ nguyên nhân, anh lặng lẽ tăng tốc độ ăn, cầu nguyện chính mình không làm chủ nhân tức giận.

Im ắng ăn xong một lát, Yến Thanh Vi mới phát hiện, sau lưng lại xuất hiện một bóng ma: Thập Tam sau khi ăn

xong, đã lẳng lẳng đứng sau lưng cô rồi.

“Nhanh vậy sao?” Yên Thanh Vi nhìn hơn phân nửa bát cơm trong bát mình, lại nhìn đáy bát trơn bóng của Thập Tam.

Thập Tam không biết nên đáp cái gì, đành phải nói: “Thuộc hạ ăn no rồi.”

Yên Thanh Vi hoài nghi nhìn đồ ăn thừa lại nhiều, nhìn phần bụng bẹp bẹp của Thập

Tam, vốn không giống đang chứa đồ, nhìn thế nào cũng không giống ăn no. Vì vậy đê bụng anh hỏi: “Thật ăn no rồi?”

Thập Tam xoay một cái đỏ mặt lên, thân thể của anh lần đầu tiên bị phái nữ sờ, cho dù là qua một lớp quần áo cũng là hàng thật mớ tới bụng, còn xoa bóp như vậy.

Yến Thanh Vi bất giác cũng kịp phản ứng, nhìn Thập

Tam muốn tránh lại không dám, dáng vẻ cúi đầu xấu hổ, bẽ bộn quay người che dấu mà nâng bát, mượn bát cơm canh ngang mặt.

Ông trời ơi, cô lại làm cái gì vậy, bôi thuốc trên mặt rồi, giờ bụng cũng sờ đến rồi.

Thật ra, thật ra cô không phải cố ý đâu. Cái kia, đứa cháu ngoại trai hơn một tuổi của cô, sau khi ăn xong, cũng phải để người lớn vuốt vuốt

bụng của nó, nhìn xem nó ăn no thế nào. Cô, cô chỉ là nhìn nhiều, thành thói quen tự nhiên mà thôi.

Chỉ là, bụng Thập Tam như thế nào mà vẫn bẹp như vậy? Chỉ giống như lúc đầu.... rấn chắc lại co dãn, khăn mặt chần nhìn không ra, không nghĩ tới còn....

Yến Thanh Vi đột nhiên phản ứng với loạn tưởng của chính mình, bị hạt cơm sắc ho

khan.

Thập Tam nhanh chóng múc một muôi canh, dâng lên trước mặt cô: “Chủ nhân mời dùng.”

Yến Thanh Vi uống cạn một hơi trên tay, thật sự đỡ ho khan. Đột nhiên có chút tiếc nuối, Thập Tam chăm sóc như vậy, hay ngày nữa đã phải đi. Anh đi rồi, còn nhớ cô hay không?

Có lẽ sẽ quên, có lẽ sẽ

sinh ra hận ý với việc bị đuổi đi. Tóm lại, cô đá anh, buộc anh tới, nhìn qua anh, sờ soạng anh, còn hiểu làm để anh tự tát, là có ấn tượng không tốt rồi.

Nghĩ như vậy, Yến Thanh Vi rút cuộc không có tâm tình ăn cơm nữa, cũng buông bát đĩa.

Chương 17 ♥ Một đêm giày vò

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Sau khi ăn xong, Yến Thanh Vi muốn ngăn Thập Tam dọn. Vì vậy Thập Tam đành trơ mắt nhìn chủ nhân để đồ ăn thừa vào trong mấy cái hộp xinh xắn, để vào tủ lạnh,

lại rửa sạch toàn bộ đồ ăn, xếp lại vào trong dàn bát.

Chủ nhân không cho anh làm việc, anh có chút khổ sở, điều này nói rõ chủ nhân không tin anh, ngay cả việc này cũng không được làm.

Có thể anh cũng thấy, những cái hộp kia, không hiểu sao lại phải sử dụng, sao lại phải bỏ vào cái tủ, vì sao rửa lại phải dùng dầu.

Thật ra Thập Tam không

ngu ngốc, trái lại, anh cực kì thông minh, lĩnh hội rất nhanh. Có thể thông qua huấn luyện vô tình mà sống sót, cũng có tư cách may mắn trong vạn người, trở thành ảnh vệ của Nữ hoàng, làm sao mà đàn được.

Cho nên rất nhiều việc, Thập Tam chỉ cần nhìn một lần, có thể nhớ kĩ, hơi suy nghĩ một chút, có thể làm tốt hơn phân nửa. Bằng không thì,

quản giáo cũng đã sớm dùng roi đánh chết anh rồi.

Hôm nay cũng vậy, Thập Tam có thói quen nhớ kỹ trình tự thu dọn sau khi ăn xong, sau đó điếm lại một lần trong đầu, tin chắc lần sau mình có thể làm tốt.

Đột nhiên nghĩ đến, lần sau? Ở đâu còn có lần sau đây? Tối ngày mai có lẽ cũng đã rời khỏi nơi ôn hòa này rồi.

Suy nghĩ nảy sinh, trong

thâm tâm Thập Tam có chút đau nhức, bóng người gần trong gang tấc trước mắt thoáng cái như xa xôi vô hạn.

Cảm xúc của hai người đều không tốt, lại có một chút tổn thương mệt nhọc, Yến Thanh Vi muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Bước vào buồng vệ sinh, vừa đóng cửa lại, Yến Thanh Vi hơi sững sờ, tay cầm cửa làm sao lại biến hình rồi? Cái

thanh này chất lượng không
tồi, làm sao đột nhiên bẹp, còn
bị bóp méo?

Cô không thể tin àm nhìn
lại, thật sự biến hình rồi, phía
trên dẹp xuống, phía dưới lại
vênh lên, giống như bị bẻ
cong, ốc vít cố định hai đầu
cũng đã đứt gãy mấy phần.

Yến Thanh Vi đưa tay ém
thử, đúng là kết quả của việc
cầm tay dùng sức.

Ai có lực tay lớn vậy?

Làm cho hợp kim chế tác cứng như vậy biến hình, thật sự là khủng bố.

Sáng nay còn bình thường, trong nhà chỉ có hai người, cô không dừng được mở cửa nhìn vào phòng khách, Thập Tam yên tĩnh ngồi ở ghế Salon, ngồi xếp bằng nhắm hai mắt điều tức, giống như nhận thấy ánh mắt của cô, đột nhiên mở mắt ra.

Yến Thanh Vi tranh thủ

thời gian đóng cửa lại.

Cô không ngờ sức Thập Tam lại mạnh như vậy, nếu so ra, nhóm người giang hồ trên TV kéo bình, đúng là chỉ giống trẻ con đùa nghịch.

Hắn là trước lúc đi ra, là trong lúc do dự không hay biết mà cầm. Có thể nghĩ được, Thập Tam lúc ấy tâm lí mâu thuẫn mãnh liệt cỡ nào, mà anh vẫn mở cửa ra như vậy.

Yến Thanh Vi có một chút ê ẩm.

Cô vội vàng giặt rửa xong, đưa Thập Tam đến phòng cha mẹ ngủ trước kia, giúp anh vén màn, dạy anh sử dụng đèn giường, sau đó đi vào phòng ngủ của mình.

Có thể là do quá mệt mỏi, cũng có thể là do nghĩ quá nhiều, Yến Thanh Vi nằm xuống một lúc, thật lâu sau vẫn không ngủ được.

Cô có một ý nghĩ hoang đường: Ai có thể tổn thương cô, nhưng Thập Tam sẽ không như vậy, ai cũng có thể lừa gạt cô, nhưng Thập Tam cũng sẽ không. Lẽ ra không thể nghĩ như vậy, Thập Tam là một người lạ đột nhiên xuất hiện, làm sao có thể so với cha mẹ thân nhân của cô, bạn bè nhiều năm?

Có thể cô át không được suy nghĩ này, cho nên tối nay

cô không muốn trối Thập Tam lại, cũng không muốn để anh ngủ trên mặt đất.

Thập Tam lại mất ngủ. Anh mở to hai mắt, cho dù là ban đêm cũng nhìn rõ được đèn nóc nhà, tủ quần áo đối diện.

Xa xa ngoài đường phố truyền đến tiếng ô tô chạy qua, trần nhà đột nhiên vang lên mấy âm thanh thanh thúy, rất nhanh lại không nghe thấy

gì, là mấy đứa nhỏ lêu lêu trên
chơi đùa, bị người lớn ngăn
lại.

Phòng ốc ôn hòa, cái
chăn mềm mại, Thập Tam ở
trên trần ngập không khí gia
đình, không hay biết mà thư
giãn một chút, thậm chí có ảo
giác gia đình.

Anh mong chờ ngày mai,
bởi vì chủ nhân nói muốn dẫn
anh đi mua quần áo, vậy thì có
nghĩa là có thể đi bên người

chủ thân khá lâu, anh lại sợ ngày mai, sợ những chuyện phiền phức đều làm xong, sẽ không có lí do gì ở lại, trực tiếp bị đuổi đi.

Anh muốn chăm sóc chủ nhân, ở gần cô một chút, dù chỉ là một đêm.

Yến Thanh Vi rốt cuộc cũng ngủ được, còn bắt đầu nằm mơ.

Trong lúc ngủ mơ, cô đi vào bên trong một khu rừng

đầy tuyết, đi lại khó khăn. Phía trước đột nhiên xuất hiện một cái hố to, cô vội vàng không kịp chuẩn bị mà rơi xuống, kinh hãi nhắm mắt.

Lúc này, một cái tay dùng sức nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng bay lên. Cô trợn mắt nhìn, chỉ thấy một thân áo bào trắng tuyết tung bay trong gió bên cạnh, mấy sợi tóc đen bay nhẹ.

Cả khu rừng băng tuyết

chẳng biết từ lúc nào đã không nhìn thấy, khắp nơi đều là liễu phủ xanh, bọn họ bay đến một tòa đình nghỉ mát, bông liễu trắng nõn bay qua đình, góc đình nhà có treo chuông kêu rung động.

Yến Thanh Vi theo chàng trai kia bay vào trong đình, nhưng cảnh sắc lại biến đổi.

Cô đang ở trong mộng, chỉ cảm thấy đương nhiên mà bay lên, dùng tốc độ không

tưởng đi về phía trước, trên mặt bàn nhỏ là một lọ hoa hồng đỏ tươi, bên ngoài khoang thuyền là biển cả mênh mông, ánh mặt trời nhảy lên trên mặt biển.

Chàng trai kia cũng thay đồ, ăn mặc một thân màu bạc, cao quý giỏi giang, mỉm cười với cô, như ánh mặt trời trong gió tuyết, rực rỡ vô cùng.

Khuôn mặt kia, nụ cười kia, rõ ràng là Thập Tam.

Yến Thanh Vi vô cùng kinh ngạc, thoáng một cái từ trong mơ tỉnh lại.

Làm sao lại là Thập Tam? Hơn nữa anh trong mơ hoàn toàn không giống ngoài thực tế, cường đại mà tự tin như vậy, đây rốt cuộc là gì? Như một Vương tử, Vương Tử chính thống.

Thật sự là quá buồn cười rồi, chính mình cũng không phải thiếu nữ mười mấy xuân

xanh, vậy mà còn có thể nằm mơ như vậy.

Cô ổn định tâm thần, nhìn đồng hồ báo thức nhỏ ở đầu giường, kim giờ nhàn nhạt dạ quang chỉ vào sáu giờ.

Nhất thời không ngủ được, dứt khoát đi uống chén nước đi.

Yến Thanh Vi xuống giường, mượn ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, mở cửa liền nhìn thấy một bóng

đen, đang đứng ở chỗ rẽ cửa ra vào. Cô đột nhiên bị dọa lùi về phía sau, lập tức tỉnh giấc, trộm vào nhà, Spider Man đi trộm, vân vân, một chút điện nhanh chóng xẹt qua trong đầu.

Sai lưng là tủ đầu giường, bên trên có một cái đèn pin. Không thể nói Yến Thanh Vi không có cảnh giác, bởi vì ở một mình, đây đã thành thói quen của cô. Yến Thanh Vi

hơi trở tay cầm lấy đèn pin vào tay, trong lòng hơi yên ổn một chút.

Bóng đèn trước cửa không nhúc nhích, không, giống như rụt lại? Chẳng lẽ bởi vì cô không kêu, liền cho rằng không nhìn thấy anh?

Yến Thanh Vi âm thầm hừ một tiếng, đột nhiên nghĩ đến Thập Tam, chính là một đại trợ thủ mà.

Vì vậy Yến Thanh Vi hơi

lui lại hai bước, một bên cảnh giác mà nhìn bóng đen, một bên hô, “Thập Tam, có trộm!”

Cũng không có âm thanh, chẳng lẽ Thập Tam bị hại rồi?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Yên Thanh Vi bắt đầu lo lắng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Cô bây giờ đứng ở bên giường, không mở đèn bàn ra, đang âm thầm, cô quen thuộc trong nhà hơn, bật đèn ngược lại lại có lời cho trộm.

Cái bóng đen kia động, dường như không có ý định ẩn dấu, đã đứng ở cửa ra vào.

Da đầu Yến Thanh Vi tê rần: Điện thoại ở trong phòng khách, Thập Tam lại không có động tĩnh, lớn tiếng kêu có thể gọi hàng xóm tới không?

Cô trấn tĩnh lại, quyết định bất ngờ dùng điện giật tên trộm này. Ánh lửa vừa lóe lên, bóng đen bởi vì quỳ xuống mà khó khăn lắm tránh thoát, anh

thấp giọng gọi một tiếng: “Chủ nhân, Thập Tam đáng chết, làm kinh sợ chủ nhân.”

Có thể nhìn thấy, trong ánh điện chớp, biểu lộ của Yến Thanh Vi, thật sự là...

Chương 18 ♥ Người sáp đồ mồ hôi.

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Ngọn đèn sáng rõ, Yến
Thanh Vi mặc chiếc váy ngủ
vải bông màu xanh ra trời, tóc
rối bù, ngồi ở trên giường chần
đệm toán loạn.

Thập Tam ngồi ở ghế

xoay đổi diện cô, thật ra anh muốn quỳ trên mặt đất thỉnh tội hơn, không biết làm sao chủ nhân không cho, anh bây giờ cũng không dám chọc giận chủ nhân.

Vụng trộm dò xét liếc nhìn Yến Thanh Vi, Thập Tam ngồi lại đằng hoàng tử tế, tuy nhiên cái ghế này có chút kì lạ, cứ chuyển động như vậy, anh phải dùng Thiên Cân Trụy mới ổn định được.

Hơn nữa giống như ngồi lên cái gì đó, có chút lộp bộp, vừa rồi chủ nhân gọi anh vào phòng ngủ, đẩy anh lên cái thứ này, đưa lưng về phía không nhìn rõ.

Nhưng anh cũng không dám dị nghị.

Thập Tam biết rõ chủ nhân bất mãn, bị anh dọa.

Anh không phải muốn dọa chủ nhân, anh nào dám? Chỉ muốn gác đêm cho chủ

nhân, cho nên liền ngồi chồm hồm không xa cửa ra vào.

Kì thật chủ nhân hơi nhúc một chút là anh biết rồi, vốn muốn cách cửa gần một chút, dễ dàng nghe gọi, không ngờ chủ nhân vừa ra tới đã nhảy trở lại.

Khi đó anh cũng không biết có chuyện gì xảy ra, về sau nghe chủ nhân gọi anh, nói có trộm, Thập Tam có chút sợ. Chẳng lẽ nội lực của

anh suy kém đến mức có người vào cũng không biết?

Cho nên phản ứng đầu tiên của Thập Tam là ngưng thần lắng nghe, nhưng lại xác định trong phòng đúng là chỉ có hai người bọn họ.

Sau đó anh cảm thấy địch ý của chủ nhân đối với anh, rất cuộc hiểu rõ, chủ nhân xem anh là trộm rồi.

Thập Tam có chút hồ đồ, chủ nhân cũng có nội lực, sao

lại không thấy anh? Hơn nữa hạ nhân gác đêm là đương nhiên, chủ nhân làm sao cảm thấy là trộm được?

Sau đó Thập Tam nhớ tới, chủ nhân bây giờ, đã không phải là chủ nhân lúc trước, có lẽ cũng không có nội lực.

Có thể anh làm chủ nhân sợ, hình như còn bị dọa không nhẹ, Thập Tam có chút sợ, không biết chủ nhân sẽ trừng phạt mình như thế nào.

Nếu hung hăng đánh một trận có thể làm chủ nhân hả giận, cái đây chính là đơn giản nhất. Nhưng chủ nhân lại không đánh anh, còn cho anh ngồi, có vẻ đáng sợ hơn.

Thập Tam càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng khẩn trương, thái dương toát mồ hôi hột. Anh muốn đưa tay lau, lại không dám động, hết sức bảo trì tư thế đoan chính, lại càng cứng ngắc.

Yến Thanh Vi vốn là rất tức giận, Thập Tam này không ngủ được, sờ đến cửa phòng cô làm cái gì! Lúc cô gọi anh, còn không ra, hại cô lo cho anh.

Bàn tay trên áo ngủ đồ đầy mồ hôi, Yến Thanh Vi hơi dò xét Thập Tam, ngồi thẳng cứng như vậy, giống như không phải ngồi trên ghế, mà là ngồi trên miệng núi lửa.

Đặc biệt là biểu hiện của

anh, giống như một người sáp, lại còn đổ mồ hôi, rất nhanh sẽ thành người sáp biến dạng.

Nhìn Thập Tam như vậy, oán khí cũng tản đi một chút, Yên Thanh Vi dùng tay ấn ấn huyết thái dương, bắt đầu hỏi thăm Thập Tam.

Rốt cuộc hiểu rõ ý của Thập Tam, Thập Tam bên cạnh cũng đã biết rõ Yên Thanh Vi quả thật không có nội lực, hơn nữa không có thói

quen có người gác đêm.

Trải qua trận khôì hài này, rất nhanh đã tới 7 giờ, Yên Thanh Vi phát phát tay, lệnh Thập Tam đi ngủ. Giỡn hoài, hôm nay là thứ bảy, không ngủ lấy lại sức chẳng lẽ trời còn tối đã rời giường.

Thập Tam còn nói nhỏ, bởi vì kinh sợ chủ nhân nên xin bị phạt.

Yên Thanh Vi tức giận nói: “Ngủ đi, đừng tự làm khổ,

đừng tự tìm việc, lập tức, lập tức, NOW!”

Rốt cuộc Thập Tam bị tiếng hô của cô dọa sợ, ngoan ngoãn chạy vào ổ chần, không dám động một chút.

Yến Thanh Vi bên này, đợi sau khi Thập Tam chạy đi, cũng phát hiện một thứ trên ghế, là một chuỗi trang sức, thủy tinh ba màu đen xám trong suốt, tất cả lớn nhỏ, quần thành hai vòng,

Đây chính là dây đeo áo
lông mà cô rất yêu thích,
thường đeo bên người, vừa rồi
bị Thập Tam đặt cái rắm lên?
*(Đặng Trà My: Rắm là
nguyên văn đấy ạ!~~)*

Anh sao có thể như vậy?
Không biết gì mà ngồi lên đồ
sao? Yến Thanh Vi trong
khoảng thời gian ngắn quả thật
muốn lao qua.

Nghĩ lại, vừa rồi Thập

Tam tạo hình người sắp đổ mồ hôi kia, vẫn là nhin đi, vô lực mà ngã xuống giường, an ủi mình: Ngủ đi, ngủ rồi sẽ quên ngay.

Sáng ngày hôm sau, Thập Tam thật sự nằm không được, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài người đến người đi, đã rất náo nhiệt rồi, đoán chừng mình có thể rời giường, liền thu thập giường chiếu đi vào phòng khách.

Anh muốn làm chút chuyện, liền giặt sạch khăn, bắt đầu lau chùi. Rất nhanh đã chùi xong, lại bắt đầu lau bàn.

Lúc Thập Tam đang chổng mông làm hăng say thì Yên Thanh Vi đi ra.

Cô cũng không nghe thấy động tĩnh gì, Thập Tam giặt khăn rất cẩn thận, mở nước vô cùng nhỏ, dường như không có âm thanh gì.

Yên Thanh Vi ngủ đủ rồi,

vặn eo bẻ cổ đi ra, nhìn thấy Thập Tam nửa ngồi nửa quỳ dùng khăn lau lau chùi chùi, liền sừng sốt một chút.

Thập Tam nhìn cô đi ra, rất tự giác mà ngừng động tác, lập tức chào.

Anh cảm thấy chủ nhân đang nhìn khăn lau, điều này làm anh bất an, vì vậy giấu khăn lau ra sau lưng.

Yến Thanh Vi nói: “Thập Tam, đừng dùng khăn lau

chùi.”

Thập Tam nói: “Vâng, chủ nhân, là thuộc hạ ngu dốt, xin chủ nhân trách phạt.”

“Đứng dậy đi, tôi không có ý trách anh. Dùng khăn lau chùi quá phí sức, dùng đồ lau nhà là được rồi.”

“Vâng, tạ chủ nhân dạy bảo.”

“Anh đứng lên, đừng quỳ nữa!”

“Thuộc hạ làm chủ nhân

không thoả mái, xin chủ nhân
trách phạt!”

.....

Xoắn xuýt mất một lúc
lâu, hai người cuối cùng cũng
chuẩn bị ra ngoài.

Yến Thanh Vi nhìn qua,
không khỏi cảm thán sức khỏe
Thập Tam hồi phục kinh
người, nội thương của anh đã
tốt lên nhiều, vết thương bên
ngoài cũng đã khép miệng lại
rồi, ngay cả mặt cũng tiêu

sung đỏ, chỉ còn chút dấu vết nhàn nhạt.

Cái tốc độ này đối với người thường quả thật là không thể nào.

Thập Tam dịu dàng ngoan ngoãn để cô xem xét, ngoại trừ bên tai có chút ửng đỏ, không có cái gì khác thường.

Thật ra anh càng muốn miệng vết thương không tốt, mặt cũng không tốt, như vậy chủ nhân mới có thể bôi thuốc

cho anh, có thể ở khoảng cách gần ngửi mùi thơm ngát của cô, nhìn thấy cô mỉm cười, cảm thấy ôn nhu từ tay cô.

Có thể vết thương đã khép miệng lại rồi! Thập Tam nghĩ, nếu biết chủ nhân sẽ xem, buổi sáng có lẽ nên xé toạc bộn nó ra. Anh lại rất nhanh bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ, đây không phải là lừa gạt chủ nhân sao, sao có thể? Anh làm sao dám?

Chương 19 ♥ Rất cuộc cũng mặc đồ mới rồi

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Phải đi trước, Yến Thanh
Vi mới nghĩ, Thập Tam mặc
quần áo gì ra ngoài đây? Cô
tìm lại tìm quần áo ba còn để

lại, chỉ có cái quần chân rộng, áo bông dày miễn cưỡng góp nhặt được. Lại kiếm ra một cái áo lông, còn giống như thiếu chút gì đó.

Thiếu cái gì nhỉ? Yên Thanh Vi nhú mày: “Trong áo lông còn thiếu ít đồ gì?”

Thập Tam thấy cô nhú mày, tưởng rằng chủ nhân ngại anh phiền toái, vội vàng nói: "Chủ nhân, không cần, thuộc hạ chỉ cần có đồ che đậy thân

thể cũng rất tốt rồi, bên trong không cần mặc"

"Bên trong không cần mặc?" Yên Thanh Vi tròn to mắt ----- cô nhớ thiếu cái gì rồi, nội y ~

Nói đến có vẻ giống như Thập Tam cũng không mặc nội y suốt? Thì ra trong bộ đồ đen coi như có một lớp quần lót vừa lớn lại mỏng, có vẻ như là thứ gọi là quần lót hay sao ấy? Nhưng sau đó thay quần

áo ở nhà, nên cái gì cũng bị vứt.....

Làm sao bây giờ? Cũng không thể cầm đồ lót của ba cho anh mặc. Dứt khoát tiếp tục để vậy, mua đồ mới về rồi tính sau.

Chỉ là, cho tới bây giờ cô chưa từng mua đồ lót nam. Yên Thanh Vi nghĩ đến cảnh tượng cô dẫn Thập Tam chọn mua đồ lót, lại nghĩ tới cái "khăn" che chắn bộ phận quan

trọng kia, mặt mo không khỏi đỏ lên.

Thập Tam không biết cô nghĩ cái gì, chỉ thấy mặt cô có chút đỏ lên, cũng bắt đầu do dự. Anh nắm áo lông, suy tư, phải chăng muốn hấn thay đồ trước mặt chủ nhân.

Không thay, chủ nhân chưa có ý rời đi, thay đồ, lại sợ chủ nhân trách anh không tuân thủ phép tắc.

Yến Thanh Vi rút cuộc

cũng phản ứng, nhìn Thập Tam lễ mà lễ mễ mà xoa nắn lấy áo lông, còn có lỗ tai từ từ biến thành màu hồng nhạt, đi ra ngoài ----- tay chân cứng ngắc.

Thập Tam thấy động tác cô không được tự nhiên, nhin xuống ý cười, bắt đầu thay quần áo. Đã có kinh nghiệm mặc đồ ở nhà, quần áo hiện đại lại rất đơn giản, rất nhanh đã thay xong.

Thấy anh xuất hiện ở phòng khách, Yến Thanh Vi không khỏi bắt đầu đánh giá.

Thập Tam ăn mặc đồ lạc hậu của ba Yến, nhìn thế nào cũng không hợp dáng người, hơn nữa có chút mắc cười.

Khí chất anh vốn đặc biệt, bên trong rắn rỏi lạnh lùng, còn mang theo nét sắc bén ác liệt, hiên tại lại bị bao bọc trong khối quần áo vừa mập vừa dày, đi đường đều bất tiện,

trên chân một đôi giày vải
bông đầu tròn ngây ngốc, cả
người như một con gấu béo,
hiện ra vài phần ngốc, có chút
trì độn đáng yêu.

Cái vẻ ngốc nghếch lóng
ngóng này cùng sát thủ trước
kia khác biệt quá lớn, Yên
Thanh Vi mỉm cười. Thập
Tam không biết cô cười cái gì,
có chút không hiểu mà cúi
thấp đầu.

Vì vậy, Yên Thanh Vi từ

hết cách đến tâm tình rất tốt, cười kéo kéo ống tay áo Thập Tam, nói: “Đi thôi, mua cho anh quần áo phù hợp nào.”

Yến Thanh Vi không lái xe, mang theo Thập Tam ngồi xe bus tới khu thương mại gần đó. Lái xe không có chỗ đỗ, chỗ để xe thì có hạn lại xa, thực tế cuối tuần tranh đoạt rất gay cấn, cô cũng không muốn dùng thời gian lãng phí tìm kiếm chỗ đậu xe.

Phát hiện Thập Tam là
lắm cái gì cũng không biết,
Yến Thanh Vi trên đường đều
nhỏ giọng giảng giải cho anh.
Như thế nào là ngồi xe bus,
như thế nào là xem cột mốc
đường, như thế nào là đi thang
máy, như thế nào là phán đoán
lối đi cho người đi bộ hay là đi
dưới đường ngầm.

Thập Tam rất chú tâm
nghe, cũng vui mừng vì thái độ
hòa ái của Yến Thanh Vi đối

với anh, nhìn qua đã thấy ánh mặt thủy chung mang theo sùng bái kính yêu, nếu không phải trước khi ra ngoài đã nghiêm khắc cảnh cáo anh phải làm được "ba không": không được quỳ xuống, không được thỉnh tội, không được gọi chủ nhân, thì anh đã sớm quỳ xuống mà tạ chủ nhân rồi.

Đây không phải là trung tâm phồn hoa nhất, nhưng có rất nhiều cửa hàng, cửa hiệu

đồ thường cũng có thể đào ra thứ tốt, giá cả so với các cửa hàng lớn thì rẻ hơn không ít.

Cô là người phàm, hâm mộ những người có thể không bán khoản tiêu tiền, nhất là nữ trư trong tiểu thuyết, động một chút là thiên kim hào phú hoặc nữ phú gia, hay bản thân là thành phần tinh anh buôn bán, mỗi người đều là một thân tụ mỹ mạo và khí chất, tại cửa hàng, vung tiền như rác.

Nhưng thực tế thì, cô chỉ là tầng lớp công nhân bình thường, là nhân viên làm công theo tháng, không thể mang Thập Tam phung phí mua sắm.

Yến Thanh Vi cũng không hiểu về đồ nam, Thập Tam càng không có ý kiến. Hai người nhìn mấy cửa tiệm, thử hai lần, cũng không đặc biệt hài lòng.

Nhân viên cửa hàng thấy

anh trẻ tuổi anh tuấn, thường
đề cử quần áo thời thượng, có
màu sắc tươi sáng, có kiểu
dáng đặc biệt, anh miễn cưỡng
thử, dù cho mỗi người thuyết
phục, cũng không bằng lòng
mặc.

Đây là bởi vì Thập Tam
nhìn màu sắc. anh mặc đồ đen
đã quen, đối với màu sắc rực
rỡ dường như bản năng bài
xích, ăn mặc quần áo quá bắt
mắt sẽ cảm thấy bất an.

Yến Thanh Vi không bắt buộc anh, trải qua kinh nghiệm mấy lần thử đồ thất bại, cũng cảm giác được ý thích đặc biệt của anh. Nghĩ đến quá khứ của Thập Tam, vẫn là tôn trọng ý nguyện và thói quen của anh.

Đến giữa trưa, rốt cuộc cũng nhìn trúng một cái áo lông và một cái áo khoác lông dê hơi dài và dày.

Y phục lông kim thô Hưu

Nhàn chồng lên không ngờ mặc trên người Thập Tam lại rất ra màu, làm nổi bật dáng người vô cùng, màu sắc cũng là màu anh thích màu xanh đậm, nhân viên hướng dẫn nhìn Thập Tam trước gương liên tục tán thưởng.

Áo khoác lông dê màu đen, Thập Tam có thể chấp nhận, chất lượng cũng rất tốt, Yến Thanh Vi tương đối hài lòng. Đáng tiếc giá cả không

tính là rẻ, là hàng hiệu, so với giá bên trong cửa hàng chỉ giảm giá 10% (Đặng Trà My: *Rất cảm ơn nàng Floratran đã giúp ta đoạn này <3*)

Yến Thanh Vi tính toán, cái áo khoác ngoài này tiêu hết hơn một phần ba tiền lương của một nhân viên làm theo tháng như cô. Cô do dự một chút, Thập Tam dường như cảm thấy, lập tức biểu hiện không muốn mua món đồ

này.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình giới thiệu, khoa trương đồ mặc trên thân Thập Tam hiệu quả tốt cỡ nào, quả thật có thể so với người mẫu phát ngôn, không mua thật là đáng tiếc. Lại biểu hiện, mua nhất định đáng giá, có thể tặng thêm khăn quàng cổ.

Yến Thanh Vi nhìn Thập Tam, lại nhìn khăn quàng cổ --- chất lượng rất tốt, cảm giác

mềm mại, hơi động tâm.

Cuối cùng, từ trong cửa tiệm đi ra, không chỉ mua áo lông, áo khoác ngoài, khăn quàng cổ, còn có quần jean màu xám dày.

Chương 20 ♥ Rốt cuộc cũng mua giày mới

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Quần jean rất hợp ý Thập Tam, Yến Thanh Vi mới đầu còn có chút kinh ngạc, cô cho rằng người thời xưa sẽ ưa

thích quần rộng thùng thình, sẽ không thích loại quần vải bố cao bồi cứng ngắc này.

Vì không muốn Thập Tam miễn cưỡng, lúc soi gương mặc thử, Yến Thanh Vi hỏi nhỏ anh: “Mặc quần như vậy có quen không? Nếu như không thích, còn có nhiều loại khác nữa.”

Thập Tam lẳng lẳng đứng đấy, nhìn thoáng qua hình ảnh của mình, rồi quay đầu nói:

“Chủ..... nó dày chịu ma sát, cũng rất vừa người, dễ dàng hành động, rất tốt.”

Yến Thanh Vi bỗng nhiên tỉnh ngộ, Thập Tam đúng là mặc đồ đen vải thô bó sát người, đúng là chịu được ma sát cùng nhanh và tiện lợi, quần jean thì những tính chất này đặc biệt càng nổi trội, huống hồ bây giờ quần cao bồi làm bằng sợi tổng hợp, độ thoải mái dễ chịu cũng rất cao,

ví dụ như cái này, tuy dày nhưng không cứng, có lẽ Thập Tam rất ưa thích.

Trong tiệm thay ra bộ đồ lỗi thời, tuy quần áo đều là kiểu dáng bình thường, nhưng vẻ ngoài Thập Tam xuất chúng, thân hình lại cao ngất, đi trên đường liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, rất nhiều người từ nam tới nữ đều nhìn anh, làm cho Thập Tam cũng khấn² trương.

Hắn trầm thấp hỏi: “Có phải hay không tôi có cái gì không ổn?”

Yến Thanh Vi mỉm cười, có vài phần tự hào vì trong nhà có mỹ nam: “Anh rất tốt, chỉ là quá tốt nên mọi người mới nhìn đây.”

Thập Tam lại bất an: "Tôi không phải cố ý thu hút người khác chú ý đâu, xin ngài tha thứ."

Yến Thanh Vi an ủi mà

vỗ vỗ anh, cười nói: “Anh lại không có làm gì sai. Mọi người yêu thích người có bề ngoài xuất chúng, nhìn nhiều hơn vài lần cũng bình thường mà.”

Mọi thứ đều rất tốt, nhưng tới lúc mua giày thì lại xảy ra vấn đề.

Coi được mấy kiểu giày mùa đông, Yên Thanh Vi khẳng khẳng để Thập Tam thử, chọn cái hợp ý. Thập

Tam có chút mâu thuẫn, nhỏ giọng biểu thị tùy tiện một đôi là tốt rồi.

"Vẫn là thử xem đi, giày hợp hay không hợp chân chỉ có thể mang vào mới biết được." Cô bé bán hàng xinh đẹp lanh lợi rất nhiệt tình, thực tế khi Thập Tam vừa tới, cái mặt kia liền làm cho toàn thể nhân viên cửa hàng và khách hàng cũng nhìn không được nhìn nhiều lần.

Thập Tam phát hiện người khác chú ý anh, mắt phượng nhìn sang, ánh mắt trong suốt lại vài phần lãnh đạm, lập tức vài người bị điện giật ngã xuống. Yến Thanh Vi nhìn anh vốn biểu cảm không tự nhiên, xem người với xem giày không có gì khác biệt, chỉ có thể cười khỏ.

Cho nên lúc chọn giày, nhân viên cửa hàng đặc biệt nhiệt tình, không lạ kỳ. Có thể

Thập Tam không cảm kích, thậm chí có chút mơ hồ cảm kỳ, không trả lời nhân viên hỏi thăm, liên tiếp đặc biệt tập trung chọn giày.

Nếu như người ta lần lượt đưa cho là phía đầu giày, anh nhất định cầm gót giày; người ta cầm là khoảng giữa giày, anh dứt khoát bảo họ để trên mặt đất, dù sao tuyệt đối không đụng chạm ngón tay. Chứng kiến nhân viên hướng

dẫn ánh mắt có chút bi thương, Yên Thanh Vi cố nén cười.

Sau vẫn là Yên Thanh Vi lên tiếng, muốn anh thử xem, Thập Tam mới miễn cưỡng ngồi xuống. Cởi giày ra, tất cả mọi người rất kinh ngạc: Thập Tam không có mang tất (vớ)!

Bây giờ là mùa đông, anh vậy mà lại đi chân trần? Người khác kinh ngạc, Thập Tam lại vì trước mặt mọi người mà lộ

chân ra, xấu hổ không chịu nổi.

Chân nam tử không thể tùy tiện cho người khác xem, nhưng bây giờ lại để cho nhiều người như vậy nhìn.

Nhưng mà chủ nhân vừa rồi kiên trì như thế, anh thật sự không dám cãi lời. Thập Tam sắc mặt đỏ thẫm mà thập đầu, hận không thể chui vào bên trong khăn quàng cổ.

Yến Thanh Vi chăm

chằm vào cặp chân trần kia, có chút ngây người: cái chân kia hình thể rất hoàn mỹ. Mười đầu ngón chân chỉnh tề, rộng hẹp thỏa đáng, gót chân cao túc cung tròn, bật lên mười phần lực và sức bật. Cùng đồng sự đi rửa chân, ở đó không ai rụt rè, cô không phải chưa nhìn thấy chân đàn ông, móng chân không đồng đều đầy, ngón chân lệch ra uốn éo đầy, đồ mồ hôi chân

đây, ở đâu có hoàn mỹ như vậy, huống chi làn da như ngọc kia rất sáng bóng.

Quả thật như điêu khắc, đúc chân cũng không thể hơn như vậy được?

Tuy Thập Tam chân trần, nhất là một đôi chân không giống người thường, chân đẹp làm cho người ta phải kinh hãi thán phục, đám nhân viên cửa hàng bọn họ đối đãi khách hàng bảo trì lễ nghi chuyên

nghiệp, rất nhanh khôi phục
thái độ bình thường, còn
mượn cơ hội chào hàng tất cả
trong tiệm.

Rốt cuộc bắt đầu thử giày,
có thể đệ nhất khoản, Thập
Tam dường như không thuận
lợi mang vào. Nhưng thật ra là
bởi vì bên hông có khóa kéo
không kéo ra, khóa kéo rất
ngắn không thấy được, nhân
viên hướng dẫn thấy anh cố
sức, trực tiếp ra tay giúp đỡ.

Cô ngồi xổm xuống bên cạnh, thò tay muốn kéo khóa kéo ra, còn cười nói: “Nơi này có khóa kéo....”

Lời còn chưa nói hết, nhân viên hướng dẫn đã bị đẩy đẩy sang một bên, trực tiếp ngã lên cái hộp giày, đè bẹp cái hộp. Cô bé ôi một tiếng, chậm rãi đứng lên, xoa xoa chỗ đau, vốn đang treo cái mặt tươi cười ngọt ngào liền đổi sắc: "Tại sao anh đẩy tôi?"

Người trong tiệm nghe được tiếng hét đều nhìn qua, Thập Tam lại không hề xấu hổ, anh vươn người đứng dậy, đối với nhân viên kia lạnh lùng mà nhìn chăm chú xong quay đầu, đừng nói là xin lỗi, mà ngay cả lời giải thích cũng không thêm.

Cô bé kia mắt bốc hơi nước, người chung quanh đều ném cho Thập Tam ánh mắt trách cứ, mặt khác nhân viên

cửa hàng cũng từ từ xúm lại.

Yến Thanh Vi lập tức đau đầu. Cô đoán được có thể Thập Tam không muốn bị người khác đụng chạm, thật không nghĩ cô bé kia ân cần như vậy, mà Thập Tam lại phản ứng mạnh như thế.

Xem ra Thập Tam, anh chỉ là không cho sắc nữ ăn đậu hũ, nhưng người khác lại thấy, dường như thuần túy là khi dễ một cô bé, thực tế sau

khi khi dễ còn chảnh như vậy, thái độ ác liệt như vậy.

Yến Thanh Vi chỉ có thể ninh sự tức nhân (*Đặng Trà My: đại khái có nghĩa là xoa dịu sự việc giữa mọi người, mình không tìm được thành ngữ nào thích hợp nên đành để vậy*), thay Thập Tam nhận lỗi, lại mua đôi giày kia, cộng thêm đôi tất.

Thập Tam vẫn trầm mặc theo sau lưng cô, không nói lời

nào.

Ra khỏi cửa, Yến Thanh Vi nhìn người cúi đầu phía sau, nói: "Không được tùy tiện động thủ, đánh người đây người cái gì cũng không, nhất là đối với phụ nữ."

Thập Tam chấn động, trả lời: "Vâng." Trước sau như một, đồng ý rất nhanh, kiên quyết.

Nhưng Yến Thanh Vi nghe ra giọng điệu anh không

đúng, kéo tên nhóc đã gây
phiên toái còn giả tử hờn đến
quan sát. Thập Tam cao hơn
cô, dù cúi đầu, cũng có thể
nhìn thấy biểu lộ của anh.

Vì vậy, Yến Thanh Vi
phát hiện, Thập Tam biểu lộ
rất ít, mà bộ mặt cứng ngắc,
giống như cần răng ỨC CHẾ cái
gì, môi dưới cũng có dấu vết
cắn sâu.

Yến Thanh Vi không
hiếu, trong lòng có chút đau,

Thập Tam rất ảm ỉn, chỉ khi cảm thấy bây giờ không thể chịu được mới bộc lộ cảm xúc ra ngoài, hiện giờ nét mặt của anh, rõ ràng là sợ hãi mà tủi hờn.

Chương 21 ♥ Mua đồ lót thật xấu hổ

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

"Làm sao vậy? Là không muốn bị người khác đụng vào chân sao?" Yến Thanh Vi ôn nhu hỏi, trong lòng lại cảm thấy lời này hỏi một nam tử

thật là không được tự nhiên.

Thập Tam trầm mặc một hồi, mới thấp giọng: “Tôi, tôi không thể, tôi không.....”
Dường như nói không được nữa, trong mắt phượng hào quang ảm đạm.

"Không có gì? Đừng sợ, nói ra tôi sẽ không trách anh."

Thập Tam lấy hết dũng khí nhìn cô, bờ môi khẽ run: “Tôi, thân thể tôi là đàn ông trong sạch, chưa có người

đụng chạm tới, xin chủ nhân tin tưởng ta. Nếu như chủ nhân muốn tặng tôi cho người khác, hoặc là để cho ngài tìm niềm vui, Thập Tam sẽ nghe theo, chỉ là cầu ngài, có thể hay không muốn ở đây, ở bên ngoài.....”

Yến Thanh Vi cảm thấy may mắn rằng sau cô là tường, bằng không thì chỉ sợ cô sẽ té ngã ra mất, cô thật muốn nhìn xem trong đầu

Thập Tam làm bằng cái gì, chứa cái gì.

Thập Tam nói xong, lại khôi phục trạng thái cúi đầu cắn răng, giống như một cậu bé phạm sai lầm đang chờ trừng phạt. anh thật sự cho là mình phạm sai lầm, chủ nhân muốn đối xử với anh như thế nào, anh chỉ có bốn phận thuận theo, nhưng bây giờ lại lớn mặt yêu cầu.

Thế nhưng, thế nhưng mà

anh thật sợ, sợ chủ nhân sẽ trước mặt mọi người làm cái gì đó, hoặc là tiền anh cho người khác, bị cưỡng hiếp trước mặt mọi người.....

Thật ra hưng phần bắt đầu qua đi, anh dường như có chút sợ: những quần áo này, mới tinh, tinh xảo, chỉ để anh giữ âm thôi sao? Hoặc là lễ vật trước khi tổng anh đi, muốn "gói" anh lại cho đẹp mắt mà thôi. Trước kia bị tổng ra

ngoài, gã sai vặt, thị đồng, đều là toàn mặc đồ mới đầy thôi.

Yến Thanh Vi đã hiểu ý, nghĩ rằng sự tình không phải vài câu có thể nói rõ, cô dứt khoát đưa Thập Tam đi ăn cơm.

Trong cửa hàng thức ăn nhanh, lựa chỗ khuất một chút, Yến Thanh Vi làm chủ chọn pizza, lòng nướng, mì ý, đá bào, tận sức thiên vị cho khẩu vị của Thập Tam.

Thế nhưng Thập Tam lại vô tâm không sai, càng không dùng quen dao nữa, lại thêm vừa rồi “mạo phạm” càng làm anh lo sợ bất an.

Yến Thanh Vi chậm rãi cùng anh nói chuyện, nói rõ mình tuyệt đối không có ý đóng gói anh rồi tặng cho người khác, lại nói cho anh biết giúp khách hàng thử đồ là hành vi hình thường, quần áo, giày dép cũng vậy.

Nói xong, nghĩ đến lúc mua quần áo, Thập Tam cũng là tuyệt không cho người khác nhúng tay vào, không khỏi lại cười khỏ: có lẽ đối với Thập Tam mà nói, không một cước đá người phụ nữ có ý đồ "ăn đậu hủ" của mình xuống đất, đã rất kiềm chế rồi.

Thập Tam rút cuộc đã tin tưởng, chậm rãi thả lỏng, đỏ mặt thừa nhận sai lầm: "Tôi sai rồi, cử chỉ không thích đáng

của tôi lại để ngài khó xử à?"

Yến Thanh Vi lắc đầu, cười bảo anh làm pizza rơi vãi tùm lum.

Thập Tam cuối cùng cũng biết mình không phải là chuẩn bị bị tặng cho người khác, cô bé kia cũng không phải trước mặt mọi người đùa giỡn anh, quan trọng nhất là, chủ nhân tin tưởng anh vẫn là thân trong trắng, cảm xúc cũng tốt lên. Nhìn Yến Thanh Vi ôn hòa

cười nói chuyện với anh, cũng dùng toàn bộ thời gian chăm chú nhìn Yến Thanh Vi.

Yến Thanh Vi thấy anh yên tĩnh nhìn mình, cặp mắt kia có lực sát thương vô cùng, toát ra ý không bỏ cùng quyền luyện sâu sắc, còn chứa không muốn và bi thương nồng đậm, có thể nào không biết suy nghĩ của Thập Tam?

Hắn là muốn nhìn cô nhiều một chút, anh muốn nhớ

kỹ cô, anh không muốn rời khỏi cô. Mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì, anh không muốn rời khỏi cái thế giới vừa mở mắt đã nhìn thấy chủ nhân.

Có lẽ ánh mắt anh có sức cuốn hút quá mạnh mẽ. Vốn là người ít biểu lộ cảm xúc, đôi mắt phượng to tròn mà sáng ngời tình cảm thuần túy, lại làm cho cô muốn không chú ý cũng không được.

Yến Thanh Vi chỉ có thể

thở dài một tiếng, đẽ xuống
tùy hứng, khát vọng giữ anh
lại. Đừng nói cô không thể thu
lưu người xa lạ, chỉ bằng tiền
lương của cô, cũng thật sự
không đủ sức nuôi hai người.

Như mua sắm hôm nay,
nếu như không có tiền để dành
trước kia, tháng này cô khỏi
cần ăn cơm.

Đáy lòng Yến Thanh Vi
co rút đau đớn. Cô cũng
không hiểu đối với cái người

xa lạ mới quen được vài ngày, vì cái gì lại không muốn bỏ mặc, không muốn anh thống khổ tủi hờn.

Nói chuyện qua đi, cuối cùng cũng xem như vui sướng ăn xong cơm trưa, Yến Thanh Vi vừa ngắm Thập Tam phẳng bụng, cùng nhau ra ngoài, tiến hành việc quan trọng nhất ----- mua đồ lót.

Yến Thanh Vi chưa từng có kinh nghiệm trong việc này,

một cô gái chưa kết hôn, thật sự có chút căng thẳng. Cô mang Thập Tam căn răng đẩy cửa một cửa hàng đồ lót, vẫn không thể nào nói ra là muốn mua cái gì, từ bên trong lại đi ra. Thập Tam mặc danh kỳ diệu theo sát cô, còn tưởng rằng bản thân chủ nhân muốn mua đồ dùng.

Rốt cuộc, Yên Thanh Vi quyết định: không phải là đồ lót kiểu nam thôi ư, có cái gì

phải lo! Cô lấy tư thế phá phủ
trầm châu tiến vào một góc
cửa hang.

(phá phủ trầm châu:
đập nôi dìm thuyền. Hạng Vũ
đem quân đánh Cự Lộc, sau
khi qua sông thì dìm hết
thuyền, đập vỡ nôi niêu để
binh sĩ thấy không có đường
lui, phải quyết tâm đánh
thắng.)*

Cũng may, cửa tiệm này
bên trong hàng hóa rất đa

dạng, đồ lót nam nữ đều có, còn có đồ ngủ, quần áo ở nhà.

Tất cả đồ lót đều treo theo loại, trên tường hiện ra khung cảnh rực rỡ muôn màu, chủ tiệm là phụ nữ hơn ba mươi tuổi, cho người khác cảm giác thật thoải mái.

Yến Thanh Vi bên cạnh làm bộ xem xét độ đàn hồi của áo ba lỗ, vừa nói: “Lấy hai kiểu đồ lót nam.”

Chủ tiệm thấy cô mở

miệng, Thập Tam lại không nói một câu, hơi kinh ngạc nhìn nhìn, lập tức ôn hòa mà cười hỏi: “Tốt, nhưng cô muốn chất liệu gì? Là loại vải thông dụng, loại vải đàn hồi hay là loại sợi tổng hợp?”

Vừa nói, vừa đi hướng về phía khung treo đồ lót nam, nói: "Còn có tơ trăn châu, trúc than thiên nhiên, đậu nành lòng trắng trứng gần mười loại, đến xem đi.”

Nhiều lựa chọn vậy? Yến Thanh Vi không biết nên chọn như thế nào, bèn nhìn Thập Tam.

Thập Tam nhìn ngược lại. anh nghe được “kiểu nam” đã biết rõ, đây cũng là mua cho anh. Nhưng anh chưa từng mặt qua những vật này, đồ lót là gì? Là loại quần mặc bên trong à, cái kia chính là trung y hả?

Hắn đi theo sau Yến

Thanh Vi, trông thấy chủ tiệm chỉ chỉ trên khung treo là mấy cái tấm vải rất ngắn, nhỏ, hoàn toàn không giống trung y.

(quần áo thời cổ chia làm: ngoại y, trung y, nội y)

Yến Thanh Vi thấy ánh mắt mờ mịt, ngơ ngơ ngác ngác, vô lực mất một lát. Cuối cùng đành chính mình ra tay.

Loại của nữ mặc dùng không có nhiều kiểu, cũng coi như phong phú rồi, quan trọng

nhất là, cô không biết kích cỡ.

Khục khục, tuy đã nhìn qua, nhưng không có nhìn kỹ, mấu chốt là không thấy, không rõ ràng..... Yến Thanh Vi rất nhanh xấu hổ muốn chết, cho dù thấy rõ, cũng không biết cỡ nam nào phù hợp.

Chủ tiệm nhìn cô cả buổi không nói, tưởng rằng có suy nghĩ khác, thoáng dò xét hai người trẻ tuổi, cười nói: “Tại đây chúng ta còn có nội y

sexy, nam nữ đều có. Mới nhất là mới kiểu không tẻ, có muốn nhìn thử hay không?"

Nói xong thoáng nghiêng người, lộ ra một cái khung treo bên cạnh, phía trước một dãy muôn hoa đua thắm khoe sắc hồng, đằng sau là một dãy hấp dẫn vô hạn.

Nội y sexy.....

Yến Thanh Vi bị mấy chữ này âm âm đè xuống, vốn giả bộ mặt không để ý, rốt cuộc bị

công phá, mặt đỏ tới mang tai.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta dấn, ta dấn dấn dấn

Thanh minh, vì viết cái chương này, đặc biệt đi cửa hàng đồ lót xem kiểu quần lót nam, nhưng ta không biết là cái gì, lúc truy hỏi chủng loại liền nhận ánh mắt kì quái a

Chương 22 ♥ Mặc quần lót rồi

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam nhìn thấy cô
đỏ mặt, giống như có cảm
giác, chậm rãi cúi thấp đầu,
bất động thanh sắc dịch sang
bên cạnh.

Vì hành vi chuồn đi

không trượng nghĩa của anh, Yên Thanh Vi giận dữ nhìn anh, Thập Tam dưới ánh mắt áp lực của cô, lại từ từ cọ cọ qua.

Cô quay đầu chỉ chỉ Thập Tam nói: “Là mua cho anh, có thể chúng ta không biết cỡ. Cô xem chọn hai cái đi.” Lại bổ sung thêm: “Ăn mặc thoải mái, kiểu dáng đơn giản là tốt rồi.”

Chủ tiệm gật đầu cười,

quét mắt nhìn Thập Tam, thuần thục lấy ra hai cái: “Vải bông lực đàn hồi thoải mái lại vừa người, chủng loại khá tốt, có thể là vừa số này.”

Yến Thanh Vi nhìn, một cái màu xám nhạt hai bên có hình thoi, một cái kiểu dáng vận động dựng thẳng, nhìn cũng đơn giản hào phóng, cũng không khó xem.

Cô dương dương ngoắc tay với Thập Tam, Thập Tam

ngoan ngoan đến gần. Yên Thanh Vi kín đáo đưa đồ lót cho anh: “Đi phòng thử đồ thay đi.”

Chủ tiệm nhìn hai người động tác qua lại, khéo léo hiểu lòng người mà bỏ đi, khẽ mỉm cười quay lại quầy.

Thập Tam nắm quần lót trong tay, cảm thấy mảnh vải nhỏ thật mềm mại, không dám dùng sức lực, sợ làm hỏng. anh có chút do dự đáp ứng, lại

cả buổi cũng không nhúc nhích.

“Làm sao vậy? Không thích?” Yên Thanh Vi đành phải hỏi “Vậy anh thích loại khác sao?”

“Không phải.”

“Như vậy, là size không hợp?” Yên Thanh Vi nhìn không được vụng trộm quét mắt qua chỗ đó của Thập Tam, ách, không biết Thập Tam có phát hiện không, dù

sao hai người đều đỏ mặt.

“Cũng không phải.” Đồ lót trong tiệm giống như có độ ẩm rồi, khiến cho Yến Thanh Vi phải lau mồ hôi xúc động, mặt Thập Tam cũng càng lúc càng hồng.

“Vậy là nguyên nhân gì?” Yến Thanh Vi hỏi câu này, bắt đầu nghiêng răng ken két.

Thập Tam nháy cảm nhận thấy, cúi đầu lấp ba lấp bấp nói: “Mặc... mặc ở đâu?”

Yến Thanh Vi: ...

Thập Tam cho rằng cô tức giận, lo lắng nhìn thoáng qua, phát hiện người đã hóa đá, tranh thủ thời gian bổ sung: “Quá ngắn, không che được chân.”

Người hóa đá rút cuộc cũng sống lại, Yến Thanh Vi muốn phổ cập thưởng thức đồ lót mà khó chịu, cô vô ý loay hoay đồ gì đó trong tay nói: “Mặc bên trong, là thiếp thân

(đồ lót thời xưa) đây.”

Cuối cùng Thập Tam cũng không ngu ngốc, rút cuộc hiểu rõ, mặt đỏ hừng hực như trứng tôm tiến vào phòng thử quần áo. Yên Thanh Vi nhẹ nhàng thở ra.

Chủ cửa hàng đã tùm tùm đứng bên cạnh cô cười: “Ánh mắt của cô không tệ, cái này là style mới, còn có áo ngực nguyên bộ nhé.”

Yên Thanh Vi nghe xong

nhìn về trên tay, a a~~~, thứ
vừa rồi cô vô ý thức sờ sờ lại
là cái quần nữ hình chữ T.
phía trước còn có chút vải lưới
sa, bên cạnh có mấy cái nơ,
chủ tiệm đưa cho cô một cái
áo ngực, cũng là vải lưới, sợi
không dây thun.

Cái này, cái này, rõ ràng
là nội y sexy. Yến Thanh Vi
quýnh lên, liền như điện giật
buồng cái “quần chữ T” ra,
cười khan nói: “Tôi tùy tiện

xem.”

Chủ tiệm gật đầu tỏ ý đã hiểu: “Tốt, cô xem tiếp đi.” Yên Thanh Vi lại cảm thấy đôi mắt kia đang cười cô, sau lưng không khỏi đổ mồ hôi.

Nhìn nội y giữ ấm trong tiệm, nghĩ đến Thập Tam mặc quần jean thì quá lạnh, cô lại mua một bộ nội y giữ ấm. Yên Thanh Vi cam chịu mà nghĩ. Dù sao cũng đã như vậy, cũng không cần cảm kích gì nữa. để

anh mặc vào đồng loạt.

Vì vậy cô gỡ cửa phòng thử áo, chợt nghe Thập Tam khẩn trương hỏi: “Ai?”

“Tôi, anh mặc bộ đồ này ở bên trong.” Yến Thanh Vi hết sức trấn định nói: “Quần là mặc bên ngoài đồ lót.” Sau đó cô từ khe hở cửa đưa cho Thập Tam.

Thập Tam trong phòng thử áo, vừa mới mặc đồ lót, đã biết rõ đây là quần lót rồi.

Nghĩ là do chủ nhân tự tay chọn cho anh, lại có chút then thùng, ngọt ngào. anh nhẹ cười khẽ.

Về sau Yến Thanh Vi đột nhiên gõ cửa, anh lại hoảng sợ, sợ có người đột nhiên kéo cửa ra~~ anh còn đang chân trần. Về sau nhận được nội y giữ ấm, vuốt quần áo nhưng mềm mại, nghĩ anh ngoại trừ mặc đồ Ảnh Vệ, lần đầu mặc đồ mới, hơn nữa lại nhiều như

vậy, tốt như vậy, mỗi cái đều là chủ nhân tự tay chọn, con mắt lại ẩm ướt.

Mặc từng cái, không biết là vì phòng thử quần áo quá nhỏ, hay là mặc quá nhiều, Thập Tam cảm thấy toàn thân nóng lên, phát nhiệt, ẩm áp dễ chịu.

Thập Tam rút cuộc cũng đi ra, Yến Thanh Vi nhìn anh, ánh mắt lộ ra nhu hòa thỏa mãn, cũng cao hứng trở lại,

hỏi anh: “Vừa người không?
Có khó chịu không?”

Thập Tam vốn đã thấy
ấm, nghe vậy lại nóng lên, cổ
đều lên men rồi, thấp giọng
nói: “Rất vừa người.”

Yến Thanh Vi hỏi là nội y
giữ ấm của anh, xem biểu lộ
của Thập Tam, xem ra đã nghĩ
đến đồ lót rồi, tay trả tiền
không khỏi dừng lại một chút.
Chủ tiệm có phần thâm ý mà
cười hỏi: “Bộ nội y cuối cùng

kia, có cần xem không?”

Kết quả là, Yên Thanh Vi kéo Thập Tam chạy trời chết.

Lúc Thập Tam đi trừ trong tiệm ra, một trận gió lạnh thổi qua, anh lại không cảm thấy lạnh.

Yên Thanh Vi bên cạnh vui vẻ nhìn anh, con người màu trà sáng lóng lánh, Thập Tam thật hi vọng thời gian dừng lại như vậy.

Đôi mắt này, anh nhìn

không đủ. Một ngày qua hơn nửa rồi, mua quần áo xong, có lẽ sẽ không có cơ hội thấy nữa, anh làm sao nguyện ý, sao có thể đủ?

Yến Thanh Vi vẫn là mang Thập Tam về nhà.

Thập Tam hiểu rõ, là vì thương thế của anh không tốt, cảm kích lại khổ sở.

“Thập Tam, anh cởi quần áo ra đi.” Yến Thanh Vi tiến đến buồng vệ sinh mở máy

giặt quần áo. Cô có thói quen giặt quần áo mới rồi mới mặc, đặc biệt là quần áo lót.

Thập Tam cứng người, cái cổ vốn lên men bắt đầu chuyển hồng: “Vâng.”

Nói không rõ là sợ hãi hay hi vọng. anh cắn răng một cái, nhanh chóng cởi đồ.

Chỉnh xong điện nước, Yên Thanh Vi ngẩng đầu, phát hiện Thập Tam đã đứng trong phòng khách, cởi hết chỉ còn

quần giữ ấm trên người, hơn nữa rõ ràng có ý định tiếp tục, vội vàng hô ngừng: “Đợi một chút! Anh tới phòng ngủ, thay quần áo ở nhà, đem quần áo kia tới đây.”

Thập Tam vội vàng xác nhận, chạy vào phòng ngủ. anh lắc đầu, chậm rãi bình tĩnh trở lại. Chủ nhân không phải là ý kia, anh không biết nên thấy may mắn hay thất vọng. Thất vọng? Thập Tam

sửng sốt: anh lại thất vọng? Vì
không thể phục thị một người
phụ nữ mà thất vọng?

Chương 23 ♥ Buồn vô cớ như mất

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Yến Thanh Vi không hiểu tâm tư đây, đưa anh bộ đồ mới, ngoại trừ áo khoác lông dê bên ngoài, còn lại đều giặt sạch phơi khô.

Ban đêm, trước bức màn

treo quần áo, Yến Thanh Vi ngồi đối diện Thập Tam, vốn là hình ảnh âm áp, nhưng lại có chút chua xót. Yến Thanh Vi nói cho anh mấy chuyện, khuyên bảo anh chú ý vào công việc.

Nên dặn đều đã dặn, lại dạy anh sử dụng điện thoại, cuối cùng lấy điện thoại, lưu lại số của mình.

Ngày hôm sau là chủ nhật. Yến Thanh Vi đưa Thập Tam

đến trạm cứu trợ.

Ở cửa ra vào, Thập Tam dừng lại, thấp giọng nói: “Tôi muốn vào một mình, ngài trở về đi.”

Yến Thanh Vi nghe xong, không nói rõ cảm xúc, giống như cô không muốn để Thập Tam rời đi. Có thể cô cuối cùng không nhận được, nhìn Thập Tam: “Có việc thì liên hệ với tôi. Đừng tin lời của người khác.”

Yến Thanh Vi hung hăng mà đi ra. Mùa đông gió lạnh, lúc cô đi qua ngõ hẻm, cảm thấy trên người một chút độ ấm cũng không có.

Cách đó không xa là dòng xe cộ hối hả, cô cảm thấy như từng cơn hư không, giống như là cách náo nhiệt rất xa, bên người rất rất yên tĩnh.

Không dừng được quay đầu, chỗ cửa lớn đã không thấy bóng dáng ai, Thập Tam

đã đi vào.

Khóe mắt Yến Thanh Vi đột nhiên ướn át, cô dụi dụi đôi mắt, tưởng rằng đã tiến vào tro bụi.

Cô không biết là, thật ra Thập Tam trốn ở góc lầu, vẫn nhìn cô.

Nhìn lúc cô quay đầu, Thập Tam nắm chặt tay, không hề lên tiếng, anh sợ anh phát ra tiếng, sẽ tiến lên khản cầu chủ nhân lưu anh lại.

Vô liêm sỉ như vậy, chủ nhân sẽ tức giận, còn không bằng nghe lời rời đi, tương lai nếu chủ nhân muốn nhận anh, cũng không sinh ra chán ghét.

Nhìn thấy cô đi xa, Thập Tam mới chậm rãi hiện thân, đi vào cửa trạm cứu hộ.

Một tuần sau.

Yến Thanh Vi mỗi ngày vẫn thế, ăn cơm ngủ, vài ngày gọi cho cha mẹ một lần, có khi tụ tập với bạn bè, giống như

không có cái gì khác.

Có thể cô ngồi ở ghế salon, lúc xem truyền hình, lại thường xuyên không hay biết mà xuất thần. Nhìn chăm chăm vào màn huỳnh quang, nhưng vốn không có phản ứng. Kịch truyền hình chẳng biết từ lúc nào đã thành quảng cáo, hai khuôn mặt nhiệt tình thoáng qua, một tán dương thương phẩm, đặt hàng đi đặt hàng lại, cô cũng không nghĩ

tới chuyển kênh,

Mỗi lần nhìn nắm cửa di hình, dây xích áo bị Thập Tam ngồi lên, thuốc mỡ quên thu lại, đều như nhắc nhở cô, trong nhà đã từng có người đặc biệt như thế, cho dù chỉ ở lại ba đêm, cũng khiến cho cô nhớ sâu sắc.

Cô thừa nhận, chính mình không yên lòng, hơn nữa lại nhớ anh. Trong đêm yên tĩnh, lúc tụ hội náo nhiệt, cả lúc

đang bận bịu công tác.

Cô không xác định được đây là cái loại nhớ gì, nhưng cũng không muốn không được tự nhiên mà cố ý bỏ qua, cho nên quyết định thuận theo tâm ý đi gặp Thập Tam.

Một quyết định, dĩ nhiên có chút không thể chờ được, có chút kích động, có chút lại để cô không dám trực tiếp chờ mong, thẳng cho tới thứ bảy.

Ngày đó cô sáng sớm đã

tới trạm cứu trợ, lại không ngờ không gặp được Thập Tam, thậm chí không dò được tin tức của anh.

Nhân viên cứu trợ công tác bề bộn, bởi vì là mùa đông, lại có dòng khí lạnh tràn vào, người không rõ thân phận ở đầu đường xó chợ tăng lên, nhân viên cuối năm cũng không nhiều, còn có người lạc đường, người tinh thần có vấn đề, tóm lại là rất bề bộn, bề

bộn vốn không muốn nói với cô.

Yên Thanh Vi bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa công tác chứng minh ra, biểu thị muốn hiểu rõ tình huống,

Người cứu trợ xem như phối hợp, hỏi nhân viên đăng kí, không có Thập Tam. Yên Thanh Vi miêu tả dáng vẻ của anh, vẫn không có người nhớ lại.

Cuối cùng, nhân viên

công tác tiếc nuôi nói: “Chúng tôi trong khoảng thời gian này nhân viên lưu động, nếu như không phải ở đây, chắc là đã rời đi rồi, cũng không đăng kí, cũng không nhớ được. Hơn nữa, người cô tìm đến cùng là đã đến hay chưa?”

Đúng vậy, cô chỉ đưa Thập Tam đến cửa, sau quay lại không nhìn thấy người, nếu Thập Tam vốn không ở đây thì sao? Nếu như Thập Tam chỉ

dừng ở trạm cứu trợ một lát, sau đó rời đi đâu thì sao?

Yến Thanh Vi chỉ có thể nói cảm ơn, sau đó rời đi.

Cô lần nữa đứng ở nơi cách trạm cứu trợ không xa, trong đầu loạn lên. Chẳng lẽ Thập Tam lừa cô? Không, không phải đâu. Yến Thanh Vi không muốn tin. Như vậy Thập Tam đã đi đâu?

Yến Thanh Vi buồn bực không vui trở về nhà.

Lúc quét dọn vệ sinh, cô phát hiện giấy rác trong túi nhựa, cùng với quần áo thiết bài của Thập Tam, cô lại quên ném đi.

Yến Thanh Vi cầm cái túi kia, yên lặng đứng một lát, gọi cho Đại Hải.

“Đại Hải, nếu như trên quần áo có vết máu, có thể làm xét nghiệm không?”

“Cái kia, tôi muốn nhìn vết máu thời gian là bao lâu rồi.

Nếu là quần áo mười năm trước, đứt ngón tay lau lau một chút, vậy thì không cần bàn nữa.”

“Không, là vết máu dính trên quần áo một tuần trước, không tính là dài, chỉ là vải không thấm hút được, nhưng lại phai màu, ảnh hưởng xét nghiệm không?”

“Vấn đề không lớn... Aiz... Cô muốn xét nghiệm cái gì?”

“Phân tích huyết dạng, các loại cac-bon 14 xét nghiệm thông thường.”

“Có thể được. Chỉ là kiểm tra đo lường cac-bon 14 dẫn người đi sẽ dễ kiểm tra hơn. Cô tốt xấu gì cũng coi như là dấu vết xét nghiệm.”

“Là như thế này, tôi có một đồ tư nhân muốn xét nghiệm, không biết chương trình, muốn thông qua đường người quen, ví dụ như bệnh viện, sở vật lí

ngiên cứu cái gì đấy, về sau tự tôi đi lấy kết quả.”

Đại Hải suy nghĩ: “Làm cái gì vậy? Thần thần bí bí, cô sẽ không làm việc sai trái rồi kéo tôi vào cùng chứ?”

“Yên tâm, tuyệt đối không nguy hại Đảng cùng nhân dân, không có di chứng gì. Chỉ là đồ tôi nhặt được, hoàn toàn là hứng thú cá nhân.”

“Được rồi, đem đồ của cô tới, tôi đưa mẫu đi kiểm tra

một cái, phí tổn ấy hả, chúng ta đào góc tường chủ nghĩa xã hội khoa học một lần.”

“Được, tôi bây giờ sẽ đưa tới.” Yến Thanh Vi cắt một mảnh vải đen nhuộm máu xong, đóng gói đưa cho Đại Hải.

Cô rất muốn lập tức biết rõ kết quả, có thể cô cũng biết, kì thật kết quả thế nào cũng không quan trọng, hoặc là nói, một cái đồ dính máu có thể

xét nghiệm ra kết quả gì?

Nhưng cô vẫn muốn biết, bởi vì trong tiềm thức của cô, xác định thân phận của Thập Tam là rất quan trọng, hay là, đây đã là liên hệ cuối cùng của cô và Thập Tam rồi.

Chương 24 ♥ Nhớ nhung

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Vốn dĩ nếu muốn xét nghiệm xong, phải cần ít nhất một tuần, bởi vì Đại Hải có người quen nên ba ngày sau liền đã có kết quả. Yên Thanh Vi tự mình đi lấy kết quả, lại hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Về đến nhà, Yến Thanh Vi đối với kết quả xét nghiệm có chút trầm mặc. Căn cứ vào kết quả xét nghiệm, mẫu máu kia quả thật là máu người, nhưng lại không giống người thường, hẳn là rất khỏe mạnh, nhưng có một ít nguyên tố vi lượng có chỉ tiêu dị thường, huyết sắc tố cũng có khác biệt.

Khiến cho người xét nghiệm cảm thấy hứng thú

chính là có rất nhiều số liệu chỉ ra, sức sống của tế bào rất mạnh, có thể có sức đề kháng với nhiều loại bệnh. Nhưng mỗi người từ nhỏ sau khi tiêu vắc xin, một ít kháng thể sinh ra cũng không có.

Người xét nghiệm hào hứng bưng bưng chỉ vào số liệu trên đơn, giảng giải tế bào tuyến dịch lim-pha, hạt trung tính, công năng thôn phệ, phân tích bệnh lí..., đến mức

Yến Thanh Vi nghe cũng đau đầu.

Cô cuối cùng cũng hiểu rõ ý của người xét nghiệm chính là: bọn họ đối với mẫu máu đặc thù này rất có hứng thú, hi vọng có thể thu thập mẫu trên cơ thể sống, chính là rút máu mới từ người sống, làm thêm mấy bước nghiên cứu, có lẽ sẽ nghiên cứu ra nhóm máu chống lại bệnh tật đặc thù. Đương nhiên cũng sẽ có đèn

bù tổn thất tương ứng.

Yến Thanh Vi đương nhiên là từ chối, cô nói dối là vô tình tìm được mẫu máu, cũng không gặp người, hơn nữa nghe nói người kia tình hình thân thể không tốt, khó coi, bị thương bên ngoài khiến nhiễm trùng, viêm không tiêu được, cho nên có chút trị số cũng không thể chứng tỏ trạng thái của anh bình thường được.

Cô nói, người này đã sớm rời đi, thân phận không rõ ràng, hơn nữa cũng không có manh mối gì, đã không tìm được nữa. Đối phương rất thất vọng.

Cô biết rõ, cho dù có tìm được, cũng không thể đưa Thập Tam cho đám người này nghiên cứu, hơn nữa sẽ có bí mật lộ ra nhiều, nhóm người nghiên cứu sẽ tăng, cấp bậc cũng sẽ tăng theo.

Chỉ cần cô yêu cầu, Thập Tam sẽ rất nghe lời thuận theo cho người ta rút máu, nghiên cứu nội tạng, khó hơn nữa cũng không thành vấn đề. Nhưng cô thầm nghĩ đến loại hình ảnh này, liền nhận không được ~~~~ Cho nhiều tiền hơn nữa cô cũng không thể chịu.

Lúc này, Yến Thanh Vi đã hoàn toàn tin tưởng lời Thập Tam nói. Trước cũng có

lúc tin tưởng, nhưng dù sao vẫn có chút nghi kị. Huống chi đối với chuyện quan trọng, sự thật một khi đã xác định, có dù đã biết trước việc này, tâm lí cũng sẽ phải có dao động.

Không biết là vì lí do gì, nhưng Thập Tam chính xác là người từ thế giới khác đến, anh cũng không lừa cô, anh thật cho rằng cô là chủ nhân của anh, anh đối với thế giới này hoàn toàn không biết một

cái gì.

Mà cô, lại để cho người đến từ thế giới nữ tôn này, không có bất kì cái gì phòng hộ, đẩy vào trong xã hội.

Yến Thanh Vi quả thật không dám nghĩ, Thập Tam gặp được cái gì, có thể bị người ta lừa gạt hay không, có thể chịu lạnh chịu đói hay không, có thể làm việc trái pháp luật bị bắt hay không, có thể bị bệnh ở nơi vắng vẻ hẻo

lạnh không người để ý hay không. Đáng sợ nhất là, có cử chỉ bị người ta phát hiện quái dị, bắt đi nghiên cứu hay không. Cô vừa nghĩ tới câu “lấy mẫu cơ thể sống” kia, liền không rét mà run.

Lại một tuần lễ đi qua.

Thời tiết ngày càng lạnh, không khí lạnh liên tục đi qua, đồ mọi người mặc cũng dày lên, Yên Thanh Vi nghĩ, chiếc áo khoác lông dê kia có lẽ

không đủ ấm, Thập Tam không biết làm sao mà sống qua ngày.

Lại một lần đến trạm cứu trợ, vẫn không có tin của Thập Tam.

Yến Thanh Vi đã đăng báo rồi, đăng là tìm Thập Tam mất tích, muốn anh về gặp cô, ít nhất cũng liên hệ với cô, nhưng vài ngày đi qua, giống như đá chìm đáy biển, không có gì đáp lại. Cô còn ôm hi

vọng, cho Thập Tam số điện thoại di động, nhưng lại thủy chung không nhận được điện thoại của anh.

Tuần thứ 3 đi qua, Yến Thanh Vi thất vọng mang theo tuyệt vọng, trong lòng cô lại càng bất an.

Nguyên tắc của Yến Thanh Vi chính là, muốn bảo trì lí trí, phải bảo dưỡng tốt chính mình, nhưng lần này cô lại thà rằng mình không có lí

trí, lúc trước đừng đuổi Thập Tam đi, bây giờ chắc cũng không hối hận lo lắng.

Rốt cuộc một ngày sau giờ Ngọ, điện thoại vang lên, Yên Thanh Vi nhìn dây số lạ, hi vọng dây lên, ấn nút nghe, một khẩu âm dày đặc nói: “Yên Thanh Vi hả?”

“Là tôi.”

“Ồ là # \$ đau xót.” Khẩu âm của người nói không rõ ràng.

“Cái gì? Anh là ai?” Yến Thanh Vi nghe không rõ, tìm lại bắt đầu co lại.

“Ngừng không hiểu sao? Ô là # \$ đau xót.” Người nọ muốn nói âm tiết thật chuẩn.

Yến Thanh Vi lần này nghe hiểu rồi, người nói là người của bên Di động.

“Di động sao? Công ty Di động hả?” Yến Thanh Vi hơi nén giận.

“Nhiều lắm, chồng chất, ỏ

chính là đau xót đấy, cô trung tướng rồi! Tiền tướng là...”

Yến Thanh Vi hơi hơi đau đầu, tựa lưng vào ghế ngồi: “Tôi trúng thưởng rồi hả? Tiền thưởng 20 vạn?”

“Chồng chất, chồng chất...”

“Chồng chất cái đầu nhà anh ấy, còn dùng cái chiêu nát này đi dọa người! Lời nói cũng không rõ ràng, còn nói là người công ti di động, di động

đi chết đi!” Yến Thanh Vi
rồng một tràng xong, cúp điện
thoại.

Cô đưa di động để trên
mặt bàn, vô lực thở ra một
hơi.

Không thể nhận tiền điện
thoại lừa gạt, tiền tin nhắn lừa
gạt, ít người không biết
chuyện này, còn chính xác
báo danh tính, thậm chí thân
phận. Có thể nói cô chưa từng
thất thố như vậy.

Bởi vì ban đầu hi vọng quá lớn, hy vọng giọng của Thập Tam vang lên.

Phiền muộn xong, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Trương đại đội thăm dò nói: “Thanh Vi, chuẩn bị một chút, đi làm nhiệm vụ.”

Bởi vì vụ án cần người, Yên Thanh Vi tạm thời đến đại đội hoặc tổ chuyên án nào đó hỗ trợ, cũng là chuyện thường hay xảy ra. Chỉ là có

lúc, nhiều người soát cả người phụ nữ, cho nên mặc đồ không giống nhau.

“Làm gì vậy?”

“Khách mời tình bạn, đi câu cá, đổi quần áo hàng ngày.”

Quần áo hàng ngày? Lại muốn làm mỗi như ~~~ Yên Thanh Vi bất đắc dĩ thở dài.

Lần trước giả mạo người nghiện đi điều tra ma túy, kinh nghiệm không thể nào là vui

được.

“Lại là thuốc?”

“Không đúng, không đúng, lần này cam đoan cô sẽ thích. Đi hội sở XX.” Trương đại đội cười đến vô cùng đáng đánh đòn.

“Hội sở XX? Đó là hành động đảng hoàng sao?” Yên Thanh Vi khỗ sở: “Tôi không đi. Anh tìm người đặc biệt đi làm tai mắt đi.” Cô cũng không muốn ném thử cảm giác

giả làm “tiểu thư.”

“Sẽ không để cô làm tiểu thư đâu, yên tâm! Nhanh lên nhanh lên, lên xe rồi giải thích, thời gian khẩn cấp.” Trương đại đội nói xong đóng cửa đi ra.

Dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu mà, Yên Thanh Vi chỉ có thể bụng đầy xót xa đi thay quần áo.

Chương 25 ♥ Hộp đêm

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Lên xe, cả đội đều mặc quần áo hàng ngày, nhìn Yến Thanh Vi mỉm cười, Lưu Húc Dương lại biểu tình rất đặc biệt, làm cho Yến Thanh Vi có

dự cảm không tốt.

Sự thật chứng minh, điều tốt không linh điều xấu lại linh. Quả nhiên, Trương đại đội chuyên môn nói sơ lược về tình tiết vụ án với Yến Thanh Vi.

Thì ra, phát hiện tung tích đào phạm cố ý đánh người đến chết, nhưng gừng càng già càng cay, có đủ năng lực chống sự điều tra, ẩn nấp vô cùng sâu.

Hôm nay có manh mối
đào phạm khi anh muốn gặp
tình nhân của anh, bởi vì
không có thời gian điều tra chi
tiết tình nhân kia, càng không
nắm chắc thuyết phục y giúp
đỡ hành động, cho nên liền
quyết định bắt người mai phục
tại chỗ tình nhân của anh,
chuẩn bị khi hai người tiếp xúc
liền xông ra bắt đào phạm. Mà
"tình nhân" này là nhân viên
phục vụ chuyên nghiệp tại hộp

đêm XX, về phần như thế nào "chuyên nghiệp", chỉ cần là người trái đất đều biết.

Nhưng trọng điểm là, "tình nhân" bị ký thác kỳ vọng, là một nam nhân.

Nhiệm vụ của Yến Thanh Vi, là giả trang thành thiếu nữ giàu có, một mình vụng trộm đến hộp đêm "Kiến thế diện", chỉ định tình nhân kia tiếp khách, giám sát nhất cử nhất động của anh.

Trương đại đội tuổi trẻ
nghiêm trang, anh vui sướng
khi người gặp họa, trêu ghẹo
nói: "Thanh Vi, thật sự là
chuyện tốt mà! Thì ra chúng
ta đều tưởng lầm là nữ, bây
giờ tạm thời biết rõ anh là
nam, vốn nhiệm vụ này mọi
người tranh nhau, bây giờ cô
được tiện nghi rồi."

"Có làm không vậy?" Yên
Thanh Vi một chút cũng
không cảm thấy đó là chuyện

tốt: "Tội phạm đang lẫn trốn là nữ?"

"Không phải, đào phạm là nam đây, tình nhân của anh là Đường Khánh, nam, 22 tuổi, hộ tịch Phúc Kiến, tại hộp đêm gọi là Đường Đường, đây là hình của anh" Trương đại đội đưa cho cô một trang giấy. Bên trên là ảnh chụp CMND, so với hiện giờ có thể hơi sai lệch. Nhưng vẫn có thể nhận ra anh là một bé trai thanh tú.

Yến Thanh Vi hơi buồn
bực: "Tôi một tạo hình nước
trong thấy mỗi cái trắng (*ý là:
con gái nhà lành trong sạch*),
ở đâu như thiên kim tiểu thư.
Tôi ngay cả quán bar cũng ít
đi, mọi thứ đều không hiểu,
làm sao biết đến chỗ xa hoa
dâm dăng ấy phải làm cái gì?"
Còn về việc con nhà giàu, có
thể giả bộ giống được sao....
Trong lòng cô lắm bầm.

“Đúng vậy, cô là kém một

chút, nhưng không còn cách nào khác, trong đây có cô cũng tạm được, miễn cưỡng ra trận. Cô coi như mình là một tiểu thư nhà giàu đi, thừa dịp trong nhà quán không nổi mà khai trai (*ăn mặn sau khi hết ăn chay*) đi, đừng diễn khoản tử là được.” Trương đại đội vẻ mặt thành thật nói, xem Yên Thanh Vi trừng mắt lên, lại nói tiếp: "Người này là trọng phạm, bản án anh nhận rất

ảnh hưởng đến xã hội, vì đảm bảo hành động thành cộng, tôi cho cô bao giả bộ một chút.”

Đang nói chuyện, xe dừng lại tại một cửa hàng quần áo là do vợ Trương đại đội mở. Vợ anh là người phụ nữ tài giỏi, quản lý một cửa hàng quần áo nổi tiếng, kinh doanh không tệ.

Trương tầu ----- xưng hô trong đội, đã chuẩn bị xong. Vì vậy Yến Thanh Vi ở trong

hơn 20 phút, nhanh chóng
trang bị đầy đủ: áo may ô ấm
áp có lõi có lỗm, khoác ngoài
là áo lông mỏng dài, điểm
nhấn là quần tất lộ ra đôi chân
đặc biệt thon dài, kết hợp với
quần đùi hiệu quả rất tốt, đai
lưng rộng khoa trương, trên
chân là giày bột lông ngắn cao
gót. Khăn quàng cổ xinh đẹp
do ba loại chất liệu hợp thành,
buộc rất đặc biệt, vì thế làm
cho tông đồ ấn tượng không ít.

Trương tâu còn lấy áo khoác da trắng và xách tay của mình ra công hiến, cho cô đeo lên khuyên tai thời thượng, ngón giữa lại đeo thêm một chiếc nhẫn lớn, dường như chiếm hết 2 đốt tay, ngón tay uốn lượn khá khó khăn. Cô vội vàng cho Yến Thanh Vi tô thêm lông mày, đồ một chút son môi: "Không kịp trang điểm rồi, có chút màu sắc như vậy cũng

không quá trong trắng thuần khiết."

Yến Thanh Vi lại lên xe, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Lưu Húc Dương lưu manh huyết sáo, còn đá lông mi với cô, bị Trương đại đội đập một phát hoàn hồn: "Không tệ không tệ, như vậy so với cái tạo hình súp lơ cái trắng tốt hơn nhiều."

Yến Thanh Vi ổn định lại nở nụ cười tinh rụi: "Tôi cũng

biết là không tệ, vậy những thứ này đều thuộc về tôi?"

Trương đại đội khựng lại, nói: "À? Nhiệm vụ hoàn thành quần áo đều đưa cho cô, đồ của vợ tôi có thể hoàn trả lại." Nói xong vẻ mặt đau lòng.

Yến Thanh Vi cười càng tươi cuối cùng đâm chọc cho Trương đại đội kia ngậm miệng lại luôn.

Tối gần hộp đêm XX, tất cả mọi người thu hồi cười đùa.

Trương đại đội lập lại một lần nữa địa điểm nhiệm vụ, cuối cùng nói với Yến Thanh Vi: "Nghị phạm không biết điện thoại của tình nhân kia bị nghe lén, nhưng nghị phạm rất giáo hoạt, khả năng không cần công cụ truyền tin, cô nhất định phải chú ý tất cả người tiếp cận anh."

Yến Thanh Vi khẽ gật đầu, giấu máy ảnh mini trong khăn quàng cổ sửa lại một

chút, xuống xe. Lại nhìn xe đến đường cách xa hộp đêm.

Cậu bé giữ cửa kéo mở cửa, Yến Thanh Vi ngẩng đầu lên đi vào, ôn hòa nhìn mấy nhân viên phục vụ. Cô không có thẻ VIP, cũng không phải khách quý của hộp đêm, nên an vị ở khu ghế dài bình thường, gọi một ly cà phê cùng chocolate ưa thích.

Bên trong hộp đêm trang trí không tầm thường, bức

tranh cùng hoa tươi vừa đủ
vừa mắt, cũng rất quan tâm
đến tính tư mật, từng ghế dài
đều có tường thủy tinh cùng
bức rèm che, vừa trang trí vừa
là vách ngăn, trên sân khấu là
thiếu nữ trẻ tuổi đang chơi
đàn, mặc một bộ váy màu đen
càng nổi bật làn da trắng như
tuyết.

Đánh nhanh thắng nhanh,
đưa đồ vật muốn tặng, Yên
Thanh Vi tại trong khay của

nhân viên tạp vụ thả hai phiếu đỏ: "Đường Đường có ở đây không? để cho anh theo tôi tâm sự."

Nhân viên tạp vụ gật đầu đáp ứng rồi đi, một lát sau một cậu bé thanh tú tươi cười đến trước mặt.

Đường Đường vốn tưởng rằng có khách quen, không nghĩ tới một bộ mặt lạ hoắc. Dù sao trời còn chưa tối, buôn bán đứng đắn vốn chưa bắt

đầu, lúc này tìm tới, phần lớn là khách quen tâm tình không tốt. Nhưng khách nhân gặp qua một lần không nhớ rõ hoặc là bạn của khách tìm đến cũng vô cùng nhiều, anh cũng không quá bất ngờ.

Nói đùa một hồi, Đường Đường bắt đầu có kỹ xảo đề cử rượu với cô ----- đây là có trích phần trăm cho anh đấy. Yên Thanh Vi cũng không nhân nhỏ, thống khoái mà

chọn hai loại rượu giá trung bình, dù sao thịt đau cũng không phải là cô, có trời mới biết nghi phạm trong truyền thuyết kia chừng nào mới xuất hiện, cũng không thể ngồi không.

Mà phải nói, Đường Đường lớn lên thanh tú, thuộc loại tiểu soái ca âm nhu, giọng nói chuyện cũng không khó nghe, vì nghề nghiệp mà dưỡng thành nhìn mặt mà nói

chuyện, dù biết rõ anh là loại gì, cũng khó có thể làm cho Yến Thanh Vi có ác cảm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Không nên hỏi ta Thập Tam ở nơi nào? Ta cũng không biết *nhìn lên trời*

Chương 26 ♥ Bị bắt

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu

Tử

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Vì thời gian kéo dài, Yến Thanh Vi chỉ có thể cố gắng tìm chủ đề: cái gì trong nhà quản nghiêm, cho nên hôm mộ những người tự do tự tại bên ngoài, cái gì bạn trai không

chăm sóc, không lãng mạn, chỉ biết so đo được mất ở nơi làm việc. Dù sao tìm một vài lý do bị bảo hộ quá mức, là một đứa trẻ tự nhiên sẽ không biết thế sự gian khổ.

Đường Đường an ủi cô, lại theo lời cô nói, dáng vẻ rất tri kỷ mà lý giải, sau một chén rượu chậm rãi uống lại tùy thời mà tiếp thêm một chén: "Đúng vậy, lúc tâm tình phiền muộn nói ra sẽ thoải mái hơn

nhieu. Có đôi khi một chút phóng túng cũng có thể phát tiết. Chúng ta mới ra một loại Thất Lạc Thái Hồng vị đặc biệt ngon, cũng rất thích hợp để cô tâm tình lúc này, có muốn thử một chút hay không?"

Yến Thanh Vi do dự, lại uống rượu? Trở về Trương đại hội có thể hay không gào thét không ngừng? Hơn nữa cô dù có thể uống hai chén, nhưng

cũng không phải tự lượng rất tốt, uống tiếp không chừng sẽ hỏng việc mất?

Đường Đường đã giữ tay cô lại. Quả thật nói, lại phủ ngón tay lên tay cô, ánh mắt nhìn thẳng cô, trên mặt cười tươi.

Ngón tay của anh rất đẹp, cũng rất mềm mại, so với phần lớn tay nam tính, hẳn là trải qua bảo dưỡng mới được như thế này. Nhưng Yên Thanh Vi

cũng ngay lúc ngón tay anh chạm vào, lập tức thấy không thoải mái.

Cô đột nhiên nhớ tới tay Thập Tam. Giống như hòa hợp giữa thiếu niên và thanh niên, tay Thập Tam không có mềm mại như vậy, mu bàn tay nhìn rất đẹp, mười ngón tay thon dài có lực, khớp xương rõ ràng. Đốt ngón tay và lòng bàn tay đều có vết chai vừa cứng lại dày, chỗ hở khẩu cũng như

vậy.

(hồ khẩu: khoảng cách giữ ngón cái và ngón trỏ)

Nhưng tay Thập Tam lại cho cô một cảm giác ôn hòa yên ổn, không phải mềm nhũn không an toàn như vậy.

Yến Thanh Vi hơi nhẹ gật đầu, cười hỏi: "Buổi tối có đi đâu chơi không?" Cái này có ý tứ rời khỏi bàn. Đường Đường cười gật đầu, ngón tay tại ngay hồ khẩu cô nhẹ nhàng gãi

thoáng một cái.

Yến Thanh Vi thần sắc bất động rút tay ra, rung chuông gọi người, chọn hai ly Thất Lạc Thái: cô thà rằng nghe mắng cũng không muốn bị khiêu khích đâu.

Theo quy củ nơi này, đăng ký rồi mới ra sân khấu, thời gian tiếp theo là bắt đầu kinh doanh “đứng đắn” của hộp đêm, Yến Thanh Vi đương nhiên là ngồi đợi, sau

đó Đường Đường đăng ký ra sân khấu. Nhưng tên nghi phạm kia chắc có lẽ không muộn như vậy mới đến, cho nên bây giờ thời gian này có khả năng là anh xuất hiện nhất, Yên Thanh Vi vừa ứng phó đùa giỡn với Đường Đường vừa âm thầm chú ý quan sát xung quanh.

Đột nhiên, xa xa một bóng dáng thoáng qua. Yên Thanh Vi sửng sờ. Bóng lưng

thẳng tấp thon gầy, cực giống Thập Tam. Cô liền có ý nghĩ, chẳng lẽ Thập Tam ở chỗ này làm phục vụ viên, thậm chí là nam tiếp viên?

Cô nghĩ tới rất nhiều khả năng, lại không nghĩ tới loại khả năng này, dù sao tính tình Thập Tam như thế làm sao có thể làm sắc ~ tình nghiệp? Nhưng tình hình bây giờ, anh tướng mạo xuất chúng, không tinh thông chuyện đời, thật có

khả năng bị người dụ dỗ.

Yến Thanh Vi lập tức ngồi không yên, nếu không phải bản thân đang làm nhiệm vụ, cô dường như muốn lao ra nhìn xem, đến cùng có phải Thập Tam hay không. Tuy nhiên hết sức nhịn xuống, vẫn là lặng lẽ quan sát hướng đi người nọ.

Bóng lưng kia có ý tiến vào một cái ghế dài, Yến Thanh Vi càng xoắn xuýt, có

trời biết chỗ đó có khách hay không? Lúc này cô thật sự hận mấy cái bố trí chặn ngang ánh mắt kia.

Cũng may người nọ vào đó không lâu liền đi ra, thế nhưng đi vài bước lại đi vào chỗ rẽ, chỗ đó nối với một đầu hành lang, sẽ không nhìn thấy nữa, Yên Thanh Vi hơi do dự, nói với Đường Đường: "Tôi đi chỉnh trang."

Yên Thanh Vi không đợi

Đường Đường đưa ra yêu cầu cùng đi, đã nhanh chân đến chỗ rẽ phía kia. Đến đầu hành lang, lại vô thức mà bước chân nhẹ lại, cô không biết Thập Tam có muốn thấy cô hay không, gặp mặt ở chỗ này có xấu hổ hay không? Cô đi vào, thấy mấy cái ghế lô, trung gian là toilet.

(ghế lô: ghế ngồi đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi)

Yến Thanh Vi đang không biết làm thế nào mới tìm được bóng dáng kia, bên trong một cái ghế lô truyền ra âm thanh. Bởi vì cái ghế lô khác đều im ắng nên âm thanh này dù đã tận lực đè thấp vẫn có thể nghe được đại khái: "Bố hỏi mày muốn đi đâu? Hôm nay mày không trả tiền dùng hòng thẳng lưng mà đi ra ngoài."

Yến Thanh Vi hơi sững

sờ, vốn định nhẹ bước càng
nhẹ đến bên cạnh ghé lô phát
ra âm thanh.

Phục vụ viên có thể nhìn
thấy tình hình trong phòng,
cửa phòng đều có một tấm
kính thuỷ tinh cỡ bàn tay. Yên
Thanh Vi đứng tại cửa nhìn
vào, miễn cưỡng thông qua
tấm kính có thể nhìn vào bên
trong, có hai người. Quay mặt
về phía cửa bên ngoài, bóp cổ
người đối diện.

Người bị bóp cổ vùng vẫy vài cái, về sau bị tha, ho khan nói: "Khuê ca, tôi chưa nói là không trả..."

Khi nói chuyện, tay Khuê ca kia vẫn rất cảnh giác, thủy chung bảo trì tư thế đối diện cửa, còn bất chợt nhìn về phía ngoài cửa. May mắn Yến Thanh Vi thả lỏng mình, tựa sát trên vách tường, chỉ cố gắng nghe đối thoại. Nghe được câu Khuê ca kia, Yến Thanh Vi

nhẹ nhàng nắm tay lại: nghi phạm lần này tên Dương Đông Khuê, mà lại nghe anh tìm người đòi tiền chạy trốn, chẳng lẽ tình báo sai, không phải tìm tình nhân Đường Đường?

Mặc kệ là nguyên nhân gì, một thân một mình không đối phó được với Dương Đông Khuê, anh có võ, ra tay tàn nhẫn hơn nữa khẳng định trên thân còn mang theo hung khí,

tùy tiên chạy vào, không những chính mình bị thương lại bị anh bắt làm con tin thì càng phiền toái.

Yến Thanh Vi kiễng mũi chân, xoay người qua gian phòng, nhanh chóng im lặng tiến vào toilet. Cô đóng bộ đàm lại, lo lắng âm thanh kinh động Dương Đông Khuê, lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Trương đại đội, nhỏ giọng thông báo tình hình, sau đó lại

lặng lẽ ẩn nấp bên ghế lô bên cạnh, phòng ngừa nghi phạm trước khi người tới lại bỏ trốn.

Hai phút chờ đợi dài dằng dặc, cũng may các đội hữu nhanh chóng đến tiếp viện.

Trương đại đội dùng thủ ngữ chỉ huy: đánh nhanh, gọn, sạch. Chỉ huy 6 người rải rác. Ngoại trừ đội ở hai đầu hành lang, những người còn lại luân chuyển đến trước cửa ra vào ghế lô. Cửa bị đá văng trong

nháy mắt, Dương Đông Khuê theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, liền bắt người trước mặt làm con tin.

Nhưng người nọ phản ứng rất nhanh, vừa nhìn thấy mấy người xông tới liền lăn đên ghé sô pha bên cạnh rồi, Dương Đông Khuê một trảo không thành công, đã mất thế tiên phong, dù anh cường hãn, cũng không bằng cảnh sát đặc nhiệm được huấn luyện kỹ

càng, cả đám chung tay hợp sức nhanh chóng bắt được anh, đè trên mặt đất.

Dán mặt Dương Đông Khuê nền nhà, tay vịn ra sau lưng còng lại không cho động đậy, anh trừng mắt oán hận thiếu niên ngồi trên mặt đất, không nói một tiếng, âm độc như vậy. Thiếu niên kia vốn là bị hù một trận, bắt đầu run rẩy nói: "Khuê ca, anh đừng hận tôi, không phải tôi, thật không

phải tôi..."

Tác giả: thiếu niên này là Thập Tam sao?

Ta nói lại để cho Thập Tam đi ra làm một vòng, nhưng hư hư thực thực là lung lay một thoáng

Ta..... a, ta còn muốn nói, đừng đánh ta Ngao ngao....

Uy hiếp, bọn các người uy hiếp trắng trợn, chương kế tiếp Thập Tam có xuất hiện hay không, phải xem tâm tình

của ta nha

Lại nói tâm tình của ta
biến hóa rất kỳ lạ....

Chương 27 ♥ Đánh chết nam vô lại.

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Lúc áp giải Dương Đông Khuê từ cửa sau hộp đêm, Trương đại đội rất sáng khoái để cho Yến Thanh Vi đi tính tiền, chẳng những không để ý

tới cô uống rượu vượt mức, còn thật cao hứng vỗ bả vai cô: "Tiểu Yến, làm sao mà phát hiện mục tiêu? Không hồ danh cự trình sát viên mà!"

Yến Thanh Vi miệng cười mà trong lòng phát khổ. Lúc ấy cô thấy Thập Tam nên mới đuổi theo, sao có thể nói ra chứ? Nhưng lúc nhìn ở ngoài cửa cô đã biết không phải Thập Tam rồi. Giọng nói kia, động tác cũng không phải.

Về sau nhìn chính diện thiếu niên kia, càng không hiểu tại sao mình lại cho anh là Thập Tam. Một Thập Tam tàn khốc, một Thập Tam cao ngất, một Thập Tam xinh đẹp, sao lại có thể bị hù đến run rẩy, quả thật như đồng bunn nhào mà thôi.

Đương nhiên những điều này chỉ nghĩ trong lòng, Yên Thanh Vi chỉ nói thấy người kia hành tung khả nghi, nên

chú ý, ngoài ý muốn câu được cá lớn.

Bởi vì có công, Yên Thanh Vi được đãi ngộ ngày hôm sau được nghỉ ngơi một ngày. Tâm tình cô thật là quá tốt, ngay cả lúc tính tiền, bị ánh mắt u oán của Đường Đường như muốn bào mòn cô cũng bị cô triệt để không để mắt đến.

Trong đêm lại mơ tới Thập Tam, bóng lưng cao ngất

xa xa mà đi, mặc kệ cô có gọi như thế nào, sau khi tỉnh lại trong tim càng bị đè nén..

Ngày hôm sau vì giải sầu, Yến Thanh Vi xách túi ra ngoài, đến ngân hàng lấy tiền. Tuy những quần áo Trương đại đội nói cho cô, nhưng cô không thể lấy không, dù sao những y phục kia mặc quả thật không tệ, để chị dâu theo như giá bán vẫn là tốt nhất.

Cô còn một ít tiền, không

cần nhân công quây hàng, mỗi lần đều ra ATM rút. Lấy tiền, rút lương, còn không cất vào bọc, tựa như là chuyện phiến toái.

Có người xô bả vai cô một cái, đẩy cô ra. Sau đó không thể đợi được mà lấy thẻ của mình, bắt đầu thao tác. Yên Thanh Vi nhú lông mày, người này thật sự vô lễ.

Cô đến máy rút tiền bên cạnh, nói: “Ngay cả ngân hàng

rút tiền còn cách xa nhau một mét, xô đẩy người khác quá không lễ phép rồi.” Nói xong, cũng lấy tiền chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ, người nó đã rút thẻ ra, quay đầu mắg: "Lấy tiền rồi biến, mày tức cái gì, còn cần nhắn lắ nhắ cái gì?"

Yến Thanh Vi nghe anh ô ngôn uế ngữ, vốn đang khó chịu, tâm tình hồng bét rồi, dứt khoát dừng lại chắt vắn: "Tao nói thế đấy, mày có hiểu

tiếng người không? Vừa rồi
đẩy người, bây giờ mắng
người, đúng là không biết xấu
hổ?"

Người nọ nghe xong sắc
mặt khó coi, thẳng đường đi
tới, cố ý đứng gần Yến Thanh
Vi, dường như lấn át cô. anh
thân cao quá 1m80 lại rất
khỏe mạnh, cúi đầu nhìn cô,
cảm giác áp bách mười phần:
"Mày nói cái gì, tao đẩy mày
hồi nào? Mày nói thử coi?"

Yến Thanh Vi lửa giận dâng lên tận óc, cái tên vô lại này hiển nhiên y vào thân thể to cao khi dễ cô, nhưng xã hội hiện thực này, trên đường chỉ có người xem náo nhiệt, cũng không có ai tới giúp cô.

Yến Thanh Vi mãnh liệt dùng sức đẩy tên vô lại kia ra, gầm lên: "Mày đẩy vậy đấy! Mày còn thô tục mắng người?"

"Tao mắng thì sao, mày XXXX." Tên vô lại bị đẩy ra,

lại một chuỗi vắng tục. Càng
châm chọc chính là, Yên
Thanh Vi bây giờ mới chú ý,
anh ăn mặc đàng hoàng,
không giống chân lưu manh
lang thang.

Yên Thanh Vi bằng kinh
nghiệm biết rõ, loại người này
tuy vô sỉ, thật sự không muốn
mất mặt, mắng người xong rồi
rời đi, cô làm sao không sinh
khí? Một cỗ hỏa bốc lên, cô
cũng lớn tiếng mắng lại: "Xem

mày làm cái gì kia, mày là đàn ông con trai sao? Liền không để ý mọi người, trong miệng phun ra làm ô nhiễm đường xá, mày chỉ là cái XX#@%#\$%."

Yến Thanh Vi nổi giận lên, còn quản cái gì là phong độ thực nữ, thống khoái mắng, thuận tiện phát tiết phiền muộn trong lòng. Người đàn ông kia quả nhiên sợ xấu mặt, phát hiện có người vây xem,

sắc mặt càng khó coi, nhưng bị cô chất vấn mắ²ng liên tục phía trước, lời nói nhanh chóng chậm hơn cô, bị tàn sát chưa đủ, sắc mặt từ không coi ai ra gì đến âm trầm tích thủy .

Kết quả tên vô lại nóng nảy, nhìn chung quanh không có người quen, tới gần Yến Thanh Vi dùng ngón tay chỉ đầu mũi cô, chuẩn bị cảnh cáo, bằng không thì sẽ cho cô

biết tay.

Yến Thanh Vi nhìn ra ý đồ của anh, quay đầu không cho anh chỉ vào chính diện mình, từ trong lửa giận tỉnh táo lại, nghĩ người vô sỉ đến cùng như vậy, ra tay đánh người cái gì cũng làm. Tay cô nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, cũng khẩn trương lên.

Ai ngờ lúc ngón tay tên vô lại gần chạm tới Yến Thanh Vi, đột nhiên rút lại. anh tru

lên che mặt, giữa kẽ tay chảy máu.

Yến Thanh Vi kinh ngạc vô cùng, cô từng xem qua cái gì mà “dạng mắt XX như bản chất, tất cả mọi người kinh hồn táng đảm, nơm nớp lo sợ mà quỳ xuống, cũng không dám sinh lòng dị tâm nữa” cái loại ngôn luận máu chó, nhưng tuyệt không tin, ít nhất cô chưa thấy qua.

Nhưng bây giờ, chính

mình giận dữ nhìn lại trừng một người đàn ông trai tráng đến té xuống đất? Cái này cũng quá khôi hài à nha? Cô vô thức nhìn bốn phía, mấy người vây xem cũng một bộ mặt kinh ngạc.

Tên vô lại, à không, tên đồ máu lúc này buông tay lộ ra nửa bên mặt tràn đầy máu đen, thấy không rõ đến cùng là bị thương ở đâu. anh nghiêng rãnh nghiêng lợi đánh về phía

Yến Thanh Vi: "Mày cái....."

Lần này anh chưa nói hết lời đã bị bay tới một quyền ngay bụng, lập tức kêu đau một tiếng liền ngã xuống đất không dậy nổi.

Vốn lúc anh đánh tới, Yến Thanh Vi bị kích cho rằng, cô chỉ có thể dùng cầm địch quyền đối phó, nhưng cô luyện là khoa tay múa chân, bị tấn công liên tiếp thì khó tránh khỏi, hơn nữa sau đó chỉ sợ

không bắt được người. Kết quả trong nháy mắt, nam nhân kia liền gục, lần này không che mặt mà ôm bụng, còn thống khổ mà rên rỉ.

Cô sững sốt, sau đó phát hiện một quyền kia bay đến từ phụ cận, một người đàn ông đứng nghiêng người đứng trước mặt, toàn thân đề phòng căng như cung, lưng thẳng tắp, một đôi tay thon dài nắm thanh quyền, khí thế nghiêm

ngợi.

Ánh mắt anh sắc bén như gươm, tức giận cuộn cuộn, nhìn thấy người kia, Yên Thanh Vi dường như đã biết cái gì gọi là "ánh mắt như có thể khoét da khoét thịt", càng ghê gớm hơn, anh không có ý thu lại sát khí, làm cho người hiện đại chung quanh không biết "sát khí" bản năng đều cảm thấy sợ hãi.

Yên Thanh Vi nhìn người

này quá mức kích động, dây
thanh quản co rút lại không
nói được chữ nào.

Chương 28 ♥ Bắt tội phạm

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam, là Thập Tam!

Là Thập Tam mà cô tìm suốt một tháng không thấy bóng dáng, là Thập Tam mà cô muốn nói rất nhiều lời với anh, là Thập Tam khiến cô lo

lặng không thôi.

Lúc này Thập Tam còn đang đề lên xương sườn của tên kia, trong mắt sự miệt thị thống hận lại càng nhiều, mặt không biểu tình giơ tay lên, một chương tới cổ của anh.

Người vây xung quanh xem sợ hãi tản ra, cũng có người rời đi vài mét lặng lẽ gọi điện thoại báo.

Yến Thanh Vi kịp thời phản ứng, Thập Tam đã đánh

người ta bị thương, rõ ràng còn muốn lấy mạng người ta, làm loạn khiến tranh chấp nhỏ thành việc lớn rồi, cái này tuyệt đối không thể được.

Cô vội vàng kêu lên: “Thập Tam, đi mau, đừng làm người bị thương!” Nói xong tiến lên kéo Thập Tam, chuẩn bị chạy trốn! Cô cũng không muốn ở đây đợi cảnh sát đến rồi giải thích rõ ràng.

Thập Tam nghe được

tiếng cô, quả nhiên dừng tay, sau đó quay đầu nhìn Yến Thanh Vi thật sâu, sau đó phi thân mà đi. Thật sự “Phi” thân, anh nhẹ nhàng nhảy lên, đã tới đường đối diện, sau đó trước mắt một đám người ngoài, đang há mồm tròn mắt nhìn, thả người nhảy sáng bên đường phố khác, đứng trước cửa hàng đinh ốc, sau đó nhảy vài cái liền tới nóc tòa nhà hai mấy tầng như đập đất bằng, về

sau liền biến mất.

Yến Thanh Vi muốn đuổi theo, lại bị tiếng còi xe kinh hãi chói tai trên đường chặn lại, cô không quan tâm thất lạc, đã vội vã đi ra, nếu không phải đội viên phòng ngự chạy tới kéo cô lại, sợ là đã chậm rồi.

Yến Thanh Vi nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện ra Thập Tam.

Cô nhiều lần nghĩ, Thập

Tam lúc ấy sao đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này? Là trùng hợp đi ngang qua, hay là, vì anh còn đi theo bên cô, bảo vệ cô?

Nghĩ tới đây, trong tim cô lại bắt đầu nóng lên, chẳng lẽ Thập Tam trước giờ vẫn chưa đi, tối thiểu cũng thường xuyên lặng lẽ tới thăm cô, nói cách khác, làm sao lúc cô bị sỉ nhục, đột nhiên lại xuất hiện?

Vài ngày về sau, cô đặc

biệt lưu tâm, ví dụ như đồ xe, mua đồ, đều nhìn kỹ bốn phía, nhưng đều xác định không có người. Yến Thanh Vi hồi hận, tình huống lúc ấy khẩn cấp, cô quên nói Thập Tam về tìm cô.

Rốt cuộc cô lại thất vọng rồi, nghĩ Thập Tam rời đi đã hơn một tháng, còn phải nghĩ ăn nghỉ ở, làm sao có thể vẫn đi theo cô?

Một hôm trời tối, Yến Thanh Vi lật báo xem tin trong

ngày, trong đầu nhớ lại dáng vẻ của Thập Tam. anh vẫn mặc nguyên quần áo cô mua, cũng không thấy bẩn, sắc mặt cũng bình thường, phải nói, so với lúc trước bị thương còn tốt hơn nhiều.

Vậy thì, anh sống cũng không tệ lắm. Yến Thanh Vi trong lòng an tâm một chút. Đúng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy trên ban công có chút động tĩnh nho nhỏ. Sân

thượng vẫn đóng chặt, không có hơi ẩm, cũng để những thứ không dùng được nữa.

Sân thượng nối thẳng một cửa với phòng khách, Yên Thanh Vi bình thường mở TV, tiếng vang nhỏ thường không nghe được, hôm nay trong phòng rất yên tĩnh, cô liền nghe được âm thanh. Âm thanh không lớn, hình như là tiếng túi bóng từ trên bệ cửa sổ.

Nhưng mà hôm nay cũng không có gió, cửa sổ cũng chỉ mở hơi nghiêng một cánh, cái túi làm sao mà có tiếng nổ được? Yến Thanh Vi giật mình, cái túi này hôm nay mới đặt trên cửa sổ, thì ra trên bệ cửa sổ vốn là không có gì. Chẳng lẽ có người muốn nhảy vào từ cửa sổ mà không cẩn thận đụng phải cái túi?

Cô không biết là khăn trương hay là mong chờ, rất

nhANH CHẠY TỚI PHÒNG NGỦ CẦM ĐÈN PIN, MỞ CỬA SÂN THƯỢNG, ÁNH SÁNG ĐÈN PIN CHIẾU SÁNG HƠN MƯỜI MÉT SÂN THƯỢNG.

CÁI GÌ CŨNG KHÔNG CÓ. CÔ CHƯA TỪ BỎ Ý ĐỊNH, ĐI VÀO CĂN THẬN XEM XÉT MỘT LẦN, CHỈ CÓ QUANH QUÂN NĂM BA THÙNG GIẤY CON.

YẾN THANH VI NHÌN VỀ PHÍA CỬA SỔ, BÊN NGOÀI KẾT CHÚT BĂNG SƯƠNG, KHÔNG CÓ CÁI GÌ. CÔ KHÔNG BUÔNG BỎ, DỨT

khoát kêu vài tiếng thăm dò:
“Thập Tam!” Không có ai trả
lời, cô lại hỏi: “Thập Tam, là
anh sao?”

Chờ đợi trong chốc lát,
vẫn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có
bầu trời lạnh như băng với ánh
trắng đáp lại, đối diện trên
tầng ánh huỳnh quang TV lập
lòe như đang giễu cợt cô.

Thời tiết quá lạnh, trong
chốc lát như vậy, Yên Thanh
Vi chỉ mặc quần áo ở nhà, đã

cảm thấy trên người như bị đóng băng hết rồi. Cô cảm giác mình thật điên rồi, nở nụ cười khổ, tự giễu nói: “Thật sự là vớ vẩn.” Sau đó liền đi vào nhà.

Rất nhanh, tiếng TV lại vang lên, còn kèm theo tiếng nước ào ào.

Một bóng đen ở bên ngoài cửa sổ hơi dừng lại một lát, giống như là đang quan sát. Sau đó từ sân thượng nhanh

nhẹn nháy qua cửa sổ, lặng yên không một tiếng động. anh chỉ đứng ngừng lại chốc lát, tựa hồ do dự, cuối cùng vẫn chậm rãi tới gần cửa thủy tinh ở sân thượng, thủy tinh trên cửa khắc hoa, không thấy rõ cái gì bên trong, nhưng cách một chút, nếu có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ thì cũng đã là an ủi với anh rồi.

Thế nhưng mà, anh vừa tới gần, cửa liền đột nhiên bị

kéo ra, Thập Tam kinh hoảng đối diện đôi mắt tức giận của Yến Thanh Vi ở bên trong.

Hắn không nghĩ tới, chính mình cách một cửa lại nghe không thấy tiếng hít thở, lại bị ngựa chấn vừa vặn. Trước khi anh tiến đến quá vội vàng, lại không có chút tâm lý phòng bị nào với người ở bên trong, kết quả không nhìn kĩ đụng phải túi nhựa, không nghĩ tới kinh động đến Yến Thanh Vi, trước

khi cô tới đã quay người chạy nhanh nhảy ra khỏi cửa sổ, vịn vào tầng lầu gian.

Hắn vịn lần không nghĩ tới, tiến đến lần nữa, vẫn dễ dàng đột nhiên bị bắt được như thế. Lại nói, đây là lần thứ hai đứng ngoài cửa xấu hổ rồi. Chủ nhân của anh thật sự không biết võ công sao? Thập Tam hỗn loạn.

Nhưng chứng kiến dáng vẻ tức giận của Yến Thanh Vi,

anh lại thêm bối rối, thậm nghĩ
muốn trốn, nhanh né ra, lại sợ
chủ nhân chán ghét. Vì vậy
Thập Tam lại lần nữa quay
người ra khỏi cửa sổ, mũi
chân điểm một chút muốn bay
ra ngoài cửa sổ.

Chương 29 ♥ Rốt cuộc cũng ôm rồi.

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Beta ♥ Huyền Tô

Thật ra Yến Thanh Vi cũng là vừa tức vừa vội, cô đây là thử vận may, xem thử đến cùng có phải Thập Tam ở bên ngoài hay không, nếu đúng, anh còn có thể về nhìn

một cái nữa hay không.

Nhưng cô biết rõ võ công của Thập Tam, tiểu thuyết võ thuật thâm thụ hun đúc Yên Thanh Vi, biết rõ võ công biến thái, cô liền nghĩ ôm cây đợi thỏ chỉ phí thời gian.

Vì thế cô cố ý mở TV cùng tiếng nước lớn, chỉ đi bít tất như một tên trộm đi đến cạnh sân thượng, không một tiếng động lặng lẽ chờ đợi. Thật ra cô không nghe thấy

tiếng gì, nhưng lại có cảm giác là, Thập Tam tới rồi, chỉ còn cách một cửa với cô.

Khả năng này có vẻ ngu xuẩn, nhưng lại có thể sẽ bắt được Thập Tam, dù sao cũng không có người trông thấy. Yên Thanh Vi hơi mãnh liệt kéo cửa ra, quyết tâm làm kẻ đàn, không nghĩ tới ôm cây đợi thỏ thành công, vui vẻ bắt được một con thỏ đen lớn.

Nhưng nhìn Thập Tam cử

động, tuy đã bị phát hiện rồi, nhưng mà vẫn còn muốn trốn, vì anh thuận tay nhanh nhẹn, Yên Thanh Vi vốn không ngăn được anh, mắt thấy người lại chuẩn bị chạy mất, Yên Thanh Vi kêu to lên: “Không cho phép chạy! Anh trở lại cho tôi!”

Thập Tam nghe vậy cũng đỡ, bảo trì tư thế mượn lực mũi chân, giống hình dáng chim bay, sau đó chậm rãi cởi

bỏ lực đạo, nhảy xuống bệ cửa sổ.

Nhìn anh rì rì động tác như không tình nguyện, Yên Thanh Vi nhướn lông mày, chẳng lẽ Thập Tam cứ không muốn đối mặt với cô như thế sao?

Cô một bên giữ cửa mở lớn, một bên lại nói lớn: “Còn không mau tới đây!” Nói xong, phối hợp đi vào trong nhà. Nghe được ngữ khí mệnh

lệnh của cô, Thập Tam chẳng quan tâm do dự nữa, liền vào theo.

Yến Thanh Vi đóng vòi nước, ngồi trở lại trên ghế salon, nhìn Thập Tam đứng gần cửa phụ sân thượng, tầm mắt buông xuống, kinh hoảng vừa rồi đã không thấy, khôi phục biểu tình một mặt trước sau như một.

Cửa vẫn còn mở, hơi lạnh tràn vào, độ ẩm thấp khiến

Yến Thanh Vi rùng mình một cái. “Đóng cửa!” Yến Thanh Vi nói, chẳng lẽ Thập Tam còn có ý đồ muốn chạy?

Thập Tam nghe theo, lại đứng lại chỗ cũ, A? Sao lại cách cửa sổ phòng khác gần như thế? Chẳng lẽ anh có ý định nhảy ra từ đây, chỉ là cửa sổ ở đây có một màn lụa mỏng, lại nghĩ, màn lụa mỏng này cũng không chịu được bạo lực của anh~.

Lại nhìn Thập Tam nghiêm mặt, không hề có cảm giác bị bắt gặp, càng không có chút biểu thị hân hoan nhớ nhung nào, tâm tình vốn dĩ tung tăng như chim sẽ lập tức tụt xuống cùng nhiệt độ trong phòng.

Thật ra chính mình vốn không đấu lại sức của anh được, nếu như anh không nghe lời, cô chỉ có thể không nhìn thấy anh được nữa. Về

sau đợi Thập Tam đã hiểu hết mọi chuyện, có phải sẽ không để ý cô nữa? Nghĩ tới những điều này, trong lòng Yên Thanh Vi hơi có chút chua xót, đâu còn hưng phấn vì thành công bắt được Thập Tam nữa?

Cô căm giận ngồi mạnh xuống ghế sô pha: “Có võ công thì giỏi lắm ha, thân thủ tốt có thể tùy tiện nhảy ha? Xin hỏi vị đại hiệp này, cái này

là tòa nhà bảy tầng, anh vốn không để vào mắt sao?”

Thập Tam cả kinh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô, lại quỳ rạp trên mặt đất: “Thập Tam không dám, xin chủ nhân trách phạt!”

Yến Thanh Vi ném cái gối ôm trên sofa, lại ném lệch, Thập Tam vẫn không nhúc nhích mà nhận lấy công kích yếu nhất từ trước tới nay.

Nhìn gối ôm rơi xuống

đất, Yên Thanh Vi đột nhiên cảm thấy như chính cô vốn vẫn muốn nhắm trúng mục tiêu, thật ra vốn chính là đánh không trúng bia. Cô không khỏi tủi hờn: cô bất an, lo lắng, nhớ nhung, Thập Tam lại vốn không có cảm giác gì sao? Thật ra anh cũng không muốn gặp cô sao?

Nhìn Thập Tam quỳ gối, Yên Thanh Vi bụng hơi xoắn lại, nghiêng răng nói: “Tới

đây!”

Cô để Thập Tam ngồi, làm người khác vui mừng hơn là, lần này động tác Thập Tam rất nhanh nhẹn. anh quỳ gối đến sô pha, thò tay đưa cái kẹp quả hạnh đào trên bàn, dâng cho Yến Thanh Vi: “Chủ nhân, gối ôm thi lực không đủ, dùng cái này đánh vào mông tương đối thuận tay.”

...

“Chủ nhân thứ lỗi, Thập

Tam đi tìm cây roi xích?”

...

“Chủ nhân bớt giận, vậy Thập Tam đi lấy dao cho chủ nhân, nhất định có thể làm chủ nhân hả giận!”

Yến Thanh Vi không thể nhịn được nữa, một vuốt túm lấy người đang chuẩn bị đi tìm dao găm, hung dữ kéo lên ghé sô pha, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh mở to mắt ra mà nhìn, nên làm cái gì còn không

rõ hả?”

Lần này tới phiên Thập Tam bó tay, thật lâu mới nói: “Thập Tam ngu dốt, xin chủ nhân trách phạt.” Đôi mắt trong suốt của anh nhìn Yến Thanh Vi, tất cả đều tràn đầy tin cậy, vô cùng chăm chú, vô cùng áy náy, còn mang theo tự trách, như một đứa trẻ làm sai việc gì không hề có phòng bị.

Về sau, anh buông tầm mắt, trên mặt vẫn không có

biểu lộ, nhưng lông mi lại nhẹ nhàng rung rung, để lộ bí mật trong lòng.

Dưới ánh mắt này, Yên Thanh Vi cảm thấy có nhiều loại cảm xúc chạy thẳng lên não, gần một tháng bất an, đánh tên đàn ông vô lại khiếp sợ, rốt cuộc vui sướng lúc nhìn thấy anh cũng đều hóa thành chua xót nhàn nhạt.

Thập Tam như vậy, lại khiến cô đau lòng,

Yến Thanh Vi không thể không chế chính mình, giờ tay đánh Thập Tam hai cái, lại ôm lấy anh, âm thanh hung ác hỏi: “Anh đi nơi nào vậy, tôi tìm khắp nơi đều không thấy?”

Nhưng rất nhanh giọng nói liền nhẹ xuống, mang theo thất lạc phần uất: “Lâu như vậy, lâu như vậy mà cũng không về? Vì sao không gọi điện thoại? Tại sao...”

Cô không thể không nhẹ

giọng, bởi vì bỗng nhiên ngay lúc đó, liền có xúc động muốn rơi lệ, cô đặt cằm lên vai Thập Tam, hít sâu vài hơi, cứng rắn ép nước mắt trở về.

Thập Tam chịu hai cái đánh không có chút lực nào của cô, còn cảm thấy bình thường, sau lại đột nhiên bị ôm, lại phản ứng không kịp.

Cái ôm này cũng quá ngoài ý muốn, làm anh một thoáng liền cứng đơ.

Nhưng anh cũng tuyệt đối không muốn tránh. Đây là cảm thụ mỹ cái. Cái ôn hòa kia, khiến cho anh có ảo giác được yêu thương.

Đúng rồi, nhất định là ảo giác.

Hắn không tuân mệnh lệnh, tự ý theo dõi chủ nhân, ban đêm còn vụng trộm chạy về nhìn chủ nhân, nên đánh anh mới phải. Làm sao có thể được hưởng thụ yêu thương

này đây?

Nghĩ như vậy, Thập Tam lại càng thêm cứng ngắc.

Nhưng giọng nói của Yên Thanh Vi, kỳ lạ là lại trấn an anh, cảm tình toát ra từ trong giọng nói nhỏ kia, vượt quá xa hàm nghĩa chữ của nó, cho dù giọng nói càng ngày càng thấp, cuối cùng biến mất, anh cũng đã quên phản ứng, đắm chìm trong ôn hòa quý trọng.

Chương 30 ♥ Thì ra Thập Tam rất bạo lực

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Chuông điện thoại di động vang lên, phá hủy không khí dịu dàng thăm thiết, như điện giật tách hai người đang ôm nhau ra. Yên Thanh Vi trừng mắt liếc Thập Tam muốn rời

khỏi ghé sô pha, một tay giữ chặt anh, quát: “Ngồi im không được nhúc nhích.” sau đó nhấn nút nghe.

Điện thoại là Tiểu Văn gọi. Tiểu Văn là tuyển thủ tập thể hình, lúc đại học cũng không phóng túng bản thân, mỗi kì đều có học bổng đệ tứ ưu tú, đáng tiếc là hội học sinh tham dự hoạt động không nhiều, mới không khoe tài được. Sau khi tốt nghiệp một

năm, vì công tác không thuận lợi, lại thi nghiên cứu sinh ở lại trường, đang làm giảng viên trên đà phấn đấu.

Tiểu Văn muốn cùng cô ăn cơm vào cuối tuần, Yến Thanh Vi đã đồng ý.

Chấm dứt trò chuyện, Yến Thanh Vi cũng khôi phục lại bình thường, lại dò xét Thập Tam.

Hai người ngồi quá gần, Yến Thanh Vi có thể thấy mặt

Thập Tam có nhiều thịt hơn một chút, cũng không thấy vì lạnh mà tái, ngược lại còn có chút hồng nhuận phơn phớt. Tay của anh, móng tay sạch sẽ làn da sáng bóng, cho thấy có điều kiện thường xuyên cắt rửa.

Một nghi vấn lại hiển hiện trong lòng: Thập Tam là dựa vào đâu mà sống, hơn nữa nhìn cũng không tệ lắm? Yên Thanh Vi bắt đầu tiến anh đề

ra nghi vấn với Thập Tam.

“Anh vốn chưa tới trạm cứu trợ?”

“Tôi đi vào, nhưng lại ra.”

“Vì sao?”

“Không có ai để ý tới tôi, chỉ nói tôi nhanh về nhà đi.”

Yến Thanh Vi buồn bực, về sau lại cẩn thận suy nghĩ: Thập Tam tuổi còn trẻ, ngày đó còn mặc quần áo mới, ở đâu giống người lang thang ốm yếu cần cứu trợ? Mặt khác

người được cứu trợ khẳng định sẽ bài xích anh, nhân viên công tác cũng sẽ không để ý đến anh, thật ra, không đá anh ra ngoài là đã không tệ rồi.

“Vậy sao anh không trở về?”

...

“Nói chuyện!”

“Không... không dám về.”

“Không dám? Anh không thấy trên báo đăng thông báo

tìm người sao?”

“Thứ cho Thập Tam ngu dốt. Thông báo tìm người là cái gì?”

“Ôi... Được, coi như anh không thấy, thế sao lại không gọi điện thoại?”

...

“Nói đi, vì sao không gọi tôi?”

“Tôi, tôi tưởng chủ nhân không quan tâm tôi nữa.”

Thập Tam ảm đạm đổi lại

khiến cô muốn bạo lật, không có biện pháp, đối với Thập Tam như vậy, Yến Thanh Vi nhìn không được liền muốn khi dễ: “Đàn! anh tưởng, những cái anh tưởng đều là sai hết!”

Cô nhìn Thập Tam có chút hoảng sợ mà cúi đầu, thở dài: “Những ngày này, tôi tìm anh khắp nơi.” Đôi mắt Thập Tam thoáng một cái sáng lên, bờ môi giật giật, vẫn chưa nói

gì.

“Anh vẫn ở đâu? Dựa vào gì mà sống?”

“Tôi ở nhà khách Như Gia cách đây hai con đường, ăn cơm thì tùy tiện mua.”

Yến Thanh Vi mở to mắt, cô không nghe sai chứ? Thập Tam lại ở nhà khách? Ai chỉ cho anh?

“Anh lấy tiền ở đâu ra? Đi cướp sao?” Dùng mọi phương diện để nghĩ, chỉ sợ là

chỉ có khả năng này nhất. Cô
ấn ấn huyết thái dương, chỉ
thấy huyết thái dương đang
nhảy nhót.

“Không đúng, là người
khác cho.”

“Người khác cho sao? Ai
cho?” Yên Thanh Vi nghe
xong ngược lại không yên tâm,
lại cảm thấy huyết thái dương
nảy lợi hại hơn, sắp có khả
năng xông ra ngoài rồi. Tự
nguyện nhận tiền người lạ ở

nhà khác, còn ở một tháng? Trời mới biết khoảng thời gian này Thập Tam bị xúi giục làm trò gì.

Đợi chút đợi chút, không phải là bao anh một tháng chứ? Đã từng nói qua mà, Thập Tam có bộ mặt khiến người ta rất dễ phạm tội.

“Là mấy người đàn ông không quen cho.” Đàn ông? Yên Thanh Vi rên rỉ một tiếng nhìn thẳng anh: tình huống của

Thập Tam, đối với phụ nữ còn đề phòng, đối với đàn ông chỉ sợ là không cảnh giác mấy, chắc là sẽ bị người ta ăn xong lau sạch cũng không biết.

“Vì sao cho anh tiên? Nhanh chút nói rõ đi, đừng để tôi hỏi từng chút một!”

“Đúng, đúng buổi tối tôi không có chỗ để đi, muốn ngủ ở hầm đi bộ một đêm, bọn họ đến cướp tiền của tôi, còn muốn lột đồ của tôi...” Thập

Tam nhỏ giọng nói, lặng lẽ quan sát phản ứng của cô.

Yến Thanh Vi sửng sò, đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn không buông lỏng: “Tiếp tục, không cho phép dấu điểm.”

“Hành vi như vậy không giống cướp lăm, nên tôi liền giáo huấn chúng một chút.” Nhìn Yến Thanh Vi không có biểu thị không vui, lá gan Thập Tam cũng lớn hơn một chút: “Bọn chúng sợ, đều đem tiền

cho tôi rồi bỏ chạy. Về sau, tôi qua đường gặp một thanh niên có thể biết tìm khách sạn, biết ở đâu mua được chút đồ dùng, anh đưa tôi tới một nơi gọi là tiệm Internet.”

Yến Thanh Vi nghe xong khóe miệng co quắp, thanh niên qua đường này chắc là kẻ nghiện game rồi, cho rằng Thập Tam cũng là người ham mê thứ này.

“Cái tiệm Internet kia

không có giường ngủ, cũng rất loạn. Tôi lại hỏi người, biết rõ ở đây có nơi ở trọ gọi là nhà khách, nhưng mà phải có chứng minh nhân dân. Tôi ở tiệm Internet chờ một đêm, tìm chương quây, à không, là nhân viên quản lý dạy tôi dùng máy tính.”

“Anh học dùng máy tính? Anh học được bao nhiêu?”

“Tôi ngu dốt, biết tắt mở điện thoại, còn biết học chơi

bài, dời đến dời đi, nhân viên quản lý nói đó gọi là bài con nhện.” Mặt Thập Tam đỏ lên, mặt Yến Thanh Vi lại đen dần.

“Về sau thì sao?”

“Ngày hôm sau tôi lại đi tìm bọn cướp kia, không tìm được, tôi liền tùy tiện đi trên đường, phát hiện có người trộm túi tiền, tới trưa đã được ba cái, sau đó, sau đó tôi lại giáo huấn anh ta một chút.” Thập Tam nói xong, lại cần

thận nhìn cô một cái.

“Anh đợi hẩn trộm xong, về sau đánh hẩn hẩn lại tự nguyện giao tiền cho anh sao?” Yến Thanh Vi không thể tưởng tượng mở to mắt, nhấn mạnh hai chữ “Tự nguyện.”

Thập Tam gật đầu, mặt càng đỏ hơn, cúi đầu nói: “Hôm đây mua quần áo, chủ nhân có dạy qua, không thể tùy tiện đánh người bị thương, không thể tùy tiện cướp đồ

của người khác, Thập Tam đều ghi nhớ trong lòng. Chỉ có bọn cướp chuyên nghiệp không phải người tốt, Thập Tam mới động thủ.”

Yến Thanh Vi có thể nói gì đây? Nói Thập Tam không có tinh thần trọng nghĩa, cứ thế nhìn người ta bị trộm sao? Có thể anh quả thật không biết quy tắc của thế giới này, chú ý cẩn thận là đúng. Nhìn Thập Tam xuất bóng dáng vệ, tuyệt

đôi không lỗ mǎng làm việc,
tùy ý làm hại người tốt.

Có thể anh không chút do
dự dùng tiền những người kia,
thậm chí cố ý phóng túng bọn
chúng lấy được tài sản không
hợp pháp, sau đó bạo lực xâm
chiếm, nên, phải nói là sẽ biến
báo, hay nói là không có đạo
đức đây?

Chương 31 ♥ Khỏe mạnh phát triển

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Im lặng một lát, Yến Thanh Vi lại hỏi Thập Tam: “Anh còn chưa nói làm sao mà vào ở trong nhà nghỉ.”

“Tôi không khác tên trộm kia lắm, tôi bắt hãn giao

CMND ra, hấn nói ở nhà, ta liền để hấn đưa tôi về nhà hấn, đem CMND cho tôi.”

“Hấn trên đường cũng không chạy, không cầu cứu?”

“Tôi điểm huyết hấn, không giải sẽ rất đau. Hấn không dám chạy, về sau tôi liền vào ở nhà nghỉ đó.”

“Vì sao không vào khách sạn nổi tiếng? Không phải càng tiện nghi sao?”

“Chỗ đó, chỗ đó cách chỗ

này gần hơn.”

Yến Thanh Vi cảm thấy trong lòng bỗng chốc mềm nhũn, nghi vấn đối với đạo đức của Thập Tam trở nên mờ nhạt: “Số tiền kia đủ để ở một tháng sao?”

“Vốn không đủ, nhưng tôi đàm phán với quản lí, vì thời gian ở dài, nên cho tôi ưu đãi. Tôi còn đi ra ngoài mấy lần, tìm được vài người xấu... là đủ rồi, bây giờ còn có thừa.”

“Anh còn có thể đàm phán giá tiền?”

“Tôi nghĩ, quần áo còn có thể ưu đãi, ở trọ thời gian dài chắc có thể thử. Thử một chút, quả nhiên là được.”... Cho nên ấy à, phải hỏi sao Thập Tam thông minh như vậy? Tìm người gần tuổi mượn chứng minh, tìm nơi ở tiện nghi, tìm cách kiếm tiền. Yên Thanh Vi yên lặng.

Cô không biết rằng, Ảnh

vệ, cũng không phải chỉ biết giết người. Người giám hộ bọn họ đề ra rất nhiều nhiệm vụ, đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm, có địch nhân ẩn nấp trong bóng tối, không có năng lực biến hóa linh hoạt thì đã sớm toi mạng rồi.

Kinh nghiệm tàn khốc khảo nghiệm sinh tồn, năng lực thích ứng của Thập Tam cùng với thông minh nhạy bén, thực chất còn vượt xa hơn trí

tưởng tượng của cô.

Cô chợt nhớ tới: “Ngày đó, sao anh lại đột nhiên xuất hiện? Là vẫn đi theo tôi sao?”

“Tôi... Tôi...” Thập Tam đỏ ửng thối lui, sắc mặt bắt đầu trắng bệch. anh sợ nhất bị hỏi chuyện này, dù sao chống lại mệnh lệnh, vụng trộm đi theo chủ nhân cũng là một dạng bất kính.

Yến Thanh Vi an ủi anh: “Thập Tam, không phải sợ, tôi

không trách anh. Chỉ là muốn biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Tôi không biết nên làm cái gì, có lẽ nên đi nơi nào đó, lại lo lắng chủ nhân không có người bảo vệ, cho nên, cho nên thường đến thăm chủ nhân. Thập Tam phạm sai lầm, xin chủ nhân trách phạt.” Trong lòng của anh tự bổ sung, anh muốn bảo vệ chủ nhân, chỉ cần có thể phòng thủ bên người, dù cho cô không

thấy, cũng không hay biết.

Thì ra là Thập Tam thật sự thường xuyên trộm trở về xem cô, Yến Thanh Vi dùng không được mà nhếch khóe miệng lên, có chút đắc ý, có chút ngọt ngào: “Cho nên anh thấy có người muốn đánh tôi, thì liền đi ra?”

“Người nọ dám khi nhục chủ nhân, thật sự đáng tội chết vạn lần!” Trong mắt Thập Tam hiện lên một chút sắc lạnh, về

sau lại tự trách nói: “Thập Tam bảo vệ chủ nhân không tốt, cũng đáng bị phạt.”

“Anh không sai, đừng tự nhận lỗi về mình.” Yên Thanh Vi ấn Thập Tam đang chuẩn bị đứng dậy nhận tội ngồi xuống, ân cần hỏi: “Lúc anh đi trên người còn bị thương, bây giờ đã khỏi chưa?”

Bởi vì ôn hòa hỏi thăm như vậy, trong mắt Thập Tam

có chút gợn sóng: “Đa tạ chủ nhân quan tâm, để tốt rồi.”

Yến Thanh Vi có chút không tin: “Tôi nhớ lúc đó anh bị thương vô cùng nghiêm trọng, lúc ở bên ngoài đều hôn mê bất tỉnh, nhanh như vậy đã tốt lên rồi?”

Thập Tam gật đầu xác định: “Thật sự là khỏi hết rồi, vốn dĩ nội lực hỗn loạn, bây giờ cũng thuận rồi, còn mạnh lên không ít.” anh lộ ra thần

sắc khó hiểu: “Tôi cũng không biết vì sao, vốn thương thế kia không thể khỏi được, sau khi tới nơi này, lại khỏi hết rồi, hơn nữa còn khôi phục rất nhanh.”

Yến Thanh Vi cũng khó hiểu, ở phương diện võ công, cô một chút cũng không hiểu, vốn không biết cái gì. Chỉ là, Thập Tam xuyên tới đây, theo lệ cũ, người xuyên đến có chút phúc lợi, có lẽ Thập Tam ở nơi

này thích hợp sinh tồn hơn, có thể là phúc lợi thuần túy, dù sao bây giờ nhìn anh cũng rất khỏe mạnh.

Khoan khoan, đợi chút, giống như vô cùng khỏe mạnh rồi hả?

Cô nhớ rõ Thập Tam một tháng trước cao một mét tám, bây giờ so với trước kia hình như cao hơn một chút? Thân hình anh nhìn cũng không biến hóa lớn lắm, nhưng là, sao lại

nhìn khỏe mạnh hơn như vậy?

“Thập Tam, anh cao hơn?”

“Hả?” Thập Tam nghi hoặc: “Không biết.”

Yến Thanh Vi khẽ nâng tay: “Đứng lên tôi nhìn xem.”

“Vâng.” Thập Tam thuận theo đứng lên, dáng người thẳng tắp, nhưng mà...

“Ngẩng đầu, cúi đầu thấy cao hơn không?”

“Vâng.” Thập Tam ngẩng

đầu, buông tầm mắt xuống, có chút khản² trương khiến khóe miệng nổi lên.

Yến Thanh Vi làm nghề gì chứ? Lấy tư liệu đây, bao nhiêu đối tượng tình nghi đều là cô đi chụp ảnh, cho nên cô nhìn dáng cao bao nhiêu tương đối chuẩn.

Bây giờ cô xác định, Thập Tam thật sự cao lớn hơn, so ra phải cao thêm 2cm nữa.

Điều này sao có thể?

Thập Tam ra ngoài hơn một tháng, hơn nữa anh cũng nói anh đã 20 rồi. Được rồi, cho dù cổ nhân có mấy tuổi là tuổi暮, anh thực tế 19 tuổi, cũng không thể dài ra như vậy? Như vậy về sau anh có thể cao hơn nữa không? Còn có thể biến hóa khác không?

Được rồi, những chuyện này có thắc mắc cũng không biết rõ được. Có lẽ chất lượng sinh hoạt của Thập Tam quá

kém, lại quá mệt nhọc, bây giờ điều kiện tốt rồi, nên bổ sung thân thể cần thiết nữa chứ?

Bây giờ vấn đề cần thiết là, an bài cho Thập Tam thế nào, ý kiến Thập Tam thế nào. Cô chắc chắn sẽ không đuổi Thập Tam đi, như vậy cần có ý định lâu dài.

Yến Thanh Vi nghĩ, với tư cách là người bảo hộ của Thập Tam, cô sẽ có trách nhiệm với anh. Trước khi anh có thể hiểu

rõ xã hội, có thể độc lập, cô sẽ giữ anh bên người, chăm sóc tốt, dạy bảo tốt, như vậy mới yên tâm.

Cô cho rằng mình hoàn toàn là tư cách bảo hộ, cũng lấy thân phận “Trưởng bối” đối đãi với Thập Tam, lại không nghĩ rằng, trong lòng anh, cô vốn không phải là trưởng bối, càng không phát hiện, phân quan tâm, lo lắng, vui sướng kia, cũng không

phải là tình cảm của một
“Trưởng bối.”

Chương 32 ♥ Không biết đặt tên gì

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Nghĩ một lát, nhìn Thập Tam đã có chút bất an, Yên Thanh Vi kiên quyết nói: “Thập Tam, bây giờ anh trở về đi...”

Yên Thanh Vi mở miệng,

Thập Tam chỉ sợ, sợ cô lại muốn anh đi, bây giờ lại nghe để anh trở về, lại càng sợ cô bảo anh về sau không được tới nữa. Cho dù trong lòng rất khổ sợ, nhưng cũng chỉ yên lặng nghe, mãi đến khi nghe cô nói: “Anh bây giờ về trả phòng, có đồ gì mang đến đây, về sau ở trong nhà của tôi, không cho phép chạy loạn, làm gì cũng phải hỏi tôi, có được không?”

Thập Tam kinh hỉ nhìn

Yến Thanh Vi, quả thật không thể tin được. “Chủ nhân, ngài nói tôi có thể ở lại?”

“Không phải có thể, mà là phải. Anh ở bên ngoài tôi rất lo lắng.”

“Tôi ở cùng một chỗ với chủ nhân?” Thập Tam còn có chút không thể tin.

“Đúng vậy. Không muốn cũng không được, không được phản đối. Về sau khi anh cái gì cũng hiểu rồi, muốn đi đâu

tôi cũng sẽ không hạn chế anh.”

“Không, sẽ không. Thập Tam quyết không rời xa chủ nhân.” Thập Tam đứng lên, giơ tay thề, đôi mắt đen nhánh long lánh ánh hào quang vui sướng.

Bị tâm trạng của anh lây qua, Yến Thanh Vi cũng cười: “Tốt rồi. Tôi tin anh. Anh nhanh làm thủ tục trả phòng, tôi chờ anh trở lại.”

Thập Tam hưng phấn đến nổi trên mặt như có một vẻ sáng bóng, cái gọi là mặt sáng lên, chính là loại vẻ mặt này. anh nhanh chóng đáp ứng, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, vọt qua sân thượng, xoay người ra cửa sổ.

Yến Thanh Vi lại càng hoảng sợ, tranh thủ thời gian đi theo, sợ anh hưng phấn quá mà ngã. Kết quả là nửa cái bóng người cũng không thấy.

Cô chỉ có thể trở về phòng, quyết định chuyện thứ nhất, chính là lệnh cưỡng chế Thập Tam đi qua cửa, không thể nhảy lầu!

Thập Tam là phái hành động, nửa giờ sau đã đứng trong phòng khách – vẫn là leo sân thượng mà vào.

Yến Thanh Vi nhìn trong tay Thập Tam không có thứ gì, cười nói: “Quy định đầu tiên, về sau phải đi cửa chính,

không thể đi cửa sổ, bị người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm đấy.”

Thập Tam lập tức gật đầu xác nhận, muốn nói gì lại thôi.

“Làm sao vậy? Điều thứ hai, có nghi vấn phải hỏi. Anh không hiểu chuyện, tôi cũng không trách anh.”

Thập Tam nghe xong sắc mặt nhu hòa, hỏi: “Động tác của tôi rất nhanh, sẽ không bị người khác nhìn thấy.”

Yến Thanh Vi cũng sờ, lập tức nói: “Không bị nhìn thấy cũng không được. Ví như anh kéo màn lại, bên ngoài nhìn không được, nhưng cũng không thể trần truồng không mặc quần áo đúng không?”

Vừa nói xong, Yến Thanh Vi liền hận không thể che mặt, mình nói cái gì vậy chứ, sao lại thuận miệng nói như vậy? Đều là ô nhiễm của Lưu Húc Dương.

Lại nhìn Thập Tam, mặt đã đỏ lên, chỉ biết dùng sức lắc đầu, đáp: “Không thể, không thể được, tôi hiểu được.”

Yến Thanh Vi lau mồ hôi: “Tốt rồi, không nói cái này nữa. Anh cần xử lý chứng minh nhân dân, cũng không thể không làm hộ khẩu mà.”

Thập Tam gật đầu, anh bây giờ cũng khát vọng có một cái CMND.

“Bên trên CMND là tên, chính là tên anh sau này, Thập Tam không đủ chính thức. Tên trước đây của anh là gì? Anh còn nhớ không?”

“Không có.” Thập Tam lộ vẻ quẫn bách: “Tôi không nhớ rõ họ gì, nhưng phụ thân gọi ta là Ngọc Nhi.”

Ngọc Nhi?

Bạn có thể tưởng tượng một nam nhân cao lớn lạnh lùng, khốc kinh mười phần lại

bị người ta gọi là Ngọc Nhi không? Quả thật giống như sét đánh mà!

“Không có đại danh sao?”

“Chưa, không có. Chỗ chúng tôi là một nơi nhỏ, toàn là gia đình nghèo, rất ít đặt đại danh cho nam hài, Đại lang, chiêu muội đều là tên chính thức rồi.” Trên mặt Thập Tam lại càng quần bách.

“Vậy anh muốn tên gì? Có hợp ý tên nào không?”

“Tôi, tôi muốn, muốn theo họ chủ nhân, muốn chủ nhân ban tên cho.” Thập Tam lấy hết dũng khí nói xong, sợ bị từ chối. Có thể theo họ chủ nhân, chính là được huy chương ban tên, đây là lập nhiều công lao, chính thức được tín nhiệm mới có thể. Nếu là ảnh vệ thì đều hi vọng như thế.

Thập Tam cảm giác thật ra mình không đủ tư cách,

nhưng cơ hội tốt bày ra trước mắt như vậy, anh thật sự không thể không thử một lần.

Yến Thanh Vi nhìn ánh mắt ngập tràn hi vọng, đàn độn, u mê của anh liền đáp ứng, triệt để quên mất cô không biết đặt tên gì. Vì thế kế tiếp, Yến tiểu thư liền suy nghĩ chuyện đặt tên.

Yến Thanh Vi nghĩ, có thể dùng hài âm của Thập Tam, ví dụ như Thạch Tam?

Nick name Tiểu Tam Nhi?
Được rồi, không dùng được.
Sử Tán? Được rồi, ý tứ lạ kỳ
gì đâu? Đúng rồi, anh muốn
theo họ Yến, như vậy vừa vặn
lúc xử lý CMND có thể nói là
bà con xa của mình.

Cô lại nghĩ, Thập Tam
đến từ cổ đại, có lẽ có thể
dùng tên cổ. Vì vậy năm phút
trôi qua, cô lại cố nhớ tới mấy
cái tên Lý Bạch, Đỗ Phủ,
Đông Phương Bất Bại, Dương

Quá. Nghĩ xem, Thập Tam gọi là Yên Bạch, Yên Phủ, Yên Bất Bại, Yên Quá? Yên Quá, Yên Quá...

Yên Thanh Vi bỗng nhiên nghĩ đến, làm sao phải tự mình tốn sức nghĩ, lên mạng tra tên không phải có một đồng sao? Vì vậy thêm mười phút đồng hồ trôi qua, từ Tô Thức Tào Tháo, La Quán Trung đến Khuất Nguyên, Hoa Đà, Dương Ngọc Hoàn, cái nào

cũng đều nghĩ tới, đều không được hay lắm.

Nửa giờ đi qua, Yến Thanh Vi bước tới bàn trà, đau lòng nói không nên lời: Cô thật khờ, sao lại đáp ứng chuyện đặt tên này chứ? Dứt khoát ngày mai phải đến cục tra tên điện thoại, xem danh tự, xem cái nào thuận mắt.

Chỉ là hình như Quân, Cường, Quốc, Lương, Vĩ là chiếm đa số. Vẫn là tên Cục

Trưởng có chút đặc biệt: Tề Chiến Luân, nghe xong cũng thấy ý chí mãnh liệt, Chỉ là được rồi, vẫn là đừng trộm tên ông ấy.

Nếu như cục trưởng biết được, mình có một tiểu đệ Yên Chiến Luân, chắc chắn sẽ không thêm xử lý CMND theo quy định.

Chương 33 ♥ Theo tên cũ

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam nhìn cô bề bộn, có chút lạ kỳ, trước kia chủ nhân cho dù chịu ban tên cũng là thuận miệng nói, làm gì giống như thế này, giày vò hồi lâu cũng không có kết quả

chứ?

Chỉ là nhìn thấy Yến Thanh Vi vẻ mặt đau khổ vò đầu bứt tóc, Thập Tam cũng không đành lòng, anh sao có thể vì yêu cầu xa vời của mình khiến cho chủ nhân khó xử như thế chứ? Đúng lúc anh muốn nói Yến Thanh Vi không cần hao tâm tốn sức nữa, Yến Thanh Vi bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Thập Tam, anh nói cha anh vẫn gọi anh là

Ngọc Nhi?”

“Vâng.”

“Anh cho đến bây giờ cũng chưa từng quên tên này, chúng tao vẫn rất nhớ phụ thân của anh, cho nên liền ghi nhớ cái tên này, đúng không?”

Thập Tam do dự, không biết trả lời thế nào. Nói đúng chính là biểu thị anh còn lo lắng chuyện trong nhà, không lấy chủ làm trọng? Nói không phải thì chính là nói dối.

Nhưng Yến Thanh Vi vẫn rất hưng phấn: “Tôi nghĩ kỹ rồi, sẽ gọi anh là Yến Ngự! Ngự Kiếm Thừa Phong Ngự! Đây không phải là thành chữ rồi sao!” Cô cao hứng đâm lên đệm dựa sofa: “Tôi còn suy nghĩ mất nửa ngày, thật là đàn quá!”

Yến Ngự, Yến Ngự, Yến Ngự... Thập Tam lặp đi lặp lại cái tên này, khó có thể ức chế kích động. Giống với cái tên

trong trí nhớ tới mức nào, thân thiết mà thân cận như thế.

Từ nay về sau, anh có tên rồi, không phải là ảnh vệ Thập Tam ai cũng có thể thay thế, mà là Yến Ngự! Thập Tam tràn đầy cảm kích mà quỳ xuống: “Yến Ngự cảm tạ chủ nhân ban tên!”

Yến Thanh Vi dìu anh đứng lên, cười nói: “Quy định thứ ba, rất là quan trọng. Anh làm không được tôi lập tức thu

hồi lại tên.”

“Xin chủ nhân cứ nói, Thập Tam nhất định sẽ làm được!” Thập Tam có chút khấn trương.

“Đừng sợ, rất đơn giản. Chính là anh không được gọi tôi là chủ nhân, phải tập gọi tên tôi. Tôi nghĩ, trong thời gian ở bên ngoài này, anh có lẽ cũng phát hiện thế giới này rất không giống với thế giới của anh?”

Thập Tam gật đầu.

“Cái không giống lớn nhất là gì?”

Thập Tam có hơi do dự, trả lời: “Ở đây rất giàu có, có rất nhiều cơ quan tinh xảo, cũng có rất nhiều người.”

“Còn gì nữa không? Anh thông minh như vậy, đừng nói là không nhìn ra.”

“Ở đây địa vị của nam nhân cũng không thấp.” Hắc nói xong, lặng lẽ nhìn Yên

Thanh Vi.

“Làm sao anh thấy được?”

“Phục vụ viên trong nhà khách đều là nữ, quản lý của các cô ấy lại là nam. Chủ quán cơm nhỏ là nam, người chạy vật lại là vợ hắn. Hắn có thể đối với vợ không kính cẩn nghe theo, còn có thể sai sử cô ấy. Còn có, người chú ý cách ăn mặc phần lớn là nữ, ở chỗ chúng ta, người phải chú trọng

nhân sắc đều là nam tử.”

Yến Thanh Vi vốn nghĩ Thập Tam có thể phát hiện ở đây không phải thế giới nữ tôn, không nghĩ tới anh quá thông minh, ngay cả việc địa vị của đàn ông cao hơn phụ nữ cũng có thể nhìn ra, hơn nữa còn có thể nói ra chi tiết.

“Đúng vậy, như vậy mà anh còn không dám nói ra sao? Anh nghĩ đúng, ở đây là thế giới nam nữ ngang hàng,

trên thực tế còn có dấu vết nam tôn. Ví dụ như việc nuôi sống gia đình là đàn ông làm chủ, việc kiếm tiền sẽ nhiều áp lực hơn phụ nữ, ví dụ như những người quyền cao chức cao, phần lớn đều là đàn ông. Sở dĩ có những chuyện này là vì trong lịch sử ở đây có một thời gian là nam tôn nữ ti.”

Yến Thanh Vi rất bình tĩnh mà nói.

Cô không muốn giấu diếm

Thập Tam cái gì. Huống chi bằng năng lực của Thập Tam, vốn cũng không giấu nổi. Cô từ giờ trở đi chính là muốn nói cho Thập Tam biết sự thật xã hội này, cho dù không đủ toàn diện, nhưng tối thiểu cũng có thể so sánh khách quan.

“Đông!” Thập Tam cấp thiết quỳ xuống, dùng sức phát giọng giòn vang: “Chủ nhân, tôi tuyệt đối sẽ không xem thường cô gái, càng không

dám khinh thị chủ nhân. Bất kể như thế nào, tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ thân phận của mình, tôi vĩnh viễn thuộc về chủ nhân, phục tùng bất cứ mệnh lệnh nào của chủ nhân.”

Yến Thanh Vi lần này không kéo Thập Tam dậy, chỉ rất chân thành nhìn anh: “Đừng nóng vội, tôi cũng không tức giận, lại càng không thăm dò. Chỉ muốn để anh thấy thế giới này đối với thế

giới của anh là vô cùng xa lạ. Về sau có thể anh không thể trở về nơi đó nữa, cho nên nhất định phải thích ứng nơi này, hiểu chưa?”

Thập Tam nín thở gật đầu, cảm thấy Yến Thanh Vi đang nói với anh chuyện vô cùng quan trọng.

“Anh nhất định cũng phát hiện ra, tôi cũng không phải là chủ nhân trước đây của anh. Về phần anh nói khí tức giống

nhau, tướng mạo giống nhau, tôi cũng không thể lý giải.”

“Tôi là người đầu tiên nhìn thấy anh, lại được anh hoàn toàn tín nhiệm, có thể nói là người duy nhất anh có thể y lại ở nơi này, tự nhận phải có trách nhiệm với anh, tôi sẽ giúp anh đến khi nào anh có thể hoàn toàn độc lập. Anh cũng phải nỗ lực, biết không?”

Bởi vì quá mức dùng sức,

quá mức khẩn trương, cơ bắp toàn thân Thập Tam đều cứng ngắc lại.

Thật ra những lời này của Yến Thanh Vi, anh đã sớm cảm giác được. Chỉ là vẫn cần có thời gian thích ứng. Cuối cùng, anh chỉ nhẹ gật đầu.

“Anh hiểu là tốt rồi. Như vậy, nhớ rõ không được nô lệ hóa chính mình, cho dù ở trước mặt tôi. Không được gọi chủ nhân, phải gọi tên, càng

không thể tùy tiện quỳ, nhất là ở nơi công cộng, chính là ở bên ngoài, lúc có nhiều người lạ. Có thể mới đầu anh sẽ không quen, nhưng nhất định phải chậm rãi sửa, có thể làm được không?”

Thập Tam vốn muốn nói, muốn anh dựa theo yêu cầu của chủ nhân mà làm, không gọi chủ nhân, không quỳ lạy, những điều này chỉ là hình thức, chỉ cần anh trung với

chủ nhân, thực hiện hi vọng của chủ nhân là được.

Thập Tam im lặng chốc lát, nghĩ thông suốt những chuyện này, dập đầu thật sâu: “Tôi hiểu rồi, cần tuân mệnh lệnh của người.” Yên Thanh Vi không ngăn cản anh, có lẽ đối với Thập Tam mà nói, đây là lần cuối cùng quỳ lạy chủ nhân, chính là như một nghi thức từ biệt quá khứ.

Chương 34 ♥ Thân phận hợp pháp

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Trong phòng họp, đội trưởng đang làm báo cáo: “Dựa theo... bố trí, kết hợp... Thực tế, dùng... làm khế cơ, không qua bất kể gian..., nghiêm khắc đả kích..., trong

khoảng thời gian này công tác đạt được...”

Đội trưởng cao hứng, nhưng Yến Thanh Vi hai mắt lại thâm quầng buồn ngủ. Ngày hôm qua nói chuyện với Thập Tam tới nửa đêm, cô hôm nay thật sự là không có tinh thần nổi. Lại nghe đội trưởng làm hành động báo cáo công tác chuyên nghiệp, càng giống như bị thôi mien.

Đội trưởng báo cáo xong,

tất cả mọi người nhẹ nhõm thở ra, điều chỉnh tư thế ngồi xuống. Nhưng chính ủy ngay sau đó lại bắt đầu: “Nhằm vào... áp dụng... biện pháp, thực hành... công tác, sáng tạo cái mới... Cử động, phát hiện... Vấn đề, chế định... Chỉnh đốn và cải cách, chưa đủ chỗ ở...., trọng điểm nên nắm chắc...”

Trải qua hun đúc của chính ủy, thần trí Yến Thanh

Vi đã trở nên mơ hồ rồi. Chính ủy rút cuộc cũng niệm xong, tất cả mọi người đều sống lại từ trạng thái giả chết, bắt đầu sáng mắt, chuẩn bị chạy trốn. Thật không ngờ, việc ki kịch lại xảy ra, Tổng phó cục trưởng nổi danh toàn cục là nói nhiều lại đến rồi.

Tổng phó cục trưởng là tới tham gia cuộc họp tổng kết hành động chuyên nghiệp chuyên môn. Lần này là vì

năm trước tình lọc trị an mà áp dụng hành động không tồi, thành quả chiến đấu không ít. Bắt được ba đội trộm cắp, thành công phá hoại một vụ lừa bán phụ nữ, còn bắt được một tên tội phạm truy nã cấp B, bắt được một tội phạm đang lẩn trốn.

Những cái này cuối năm có thể tổng kết lại báo cáo lên trên, trong báo cáo công tác có thể ghi thêm vào, cho nên

Tổng phó cục trưởng đến đây với tinh thần truyền bá. Ông như gió xuân bắt đầu giảng bài: “Tôi tới đây để cảm ơn các đồng chí, cảm tưởng công tác vất vả của các bạn, chúc mừng các bạn đã đạt được những thành tích trên, thế nên tôi liền nói vài câu. Điểm thứ nhất... Điểm thứ hai... Trong đó kể cả mấy phương diện, một là... Hai là... Ba là... Điểm thứ ba... Thứ nhất, thứ

hai... Đặc biệt chính là...”

Ông nói bốn mươi phút đồng hồ, thao thao bất tuyệt, cuối cùng lúc dừng lại vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn.

Tiểu Vị từ lúc Tổng phó cục trưởng vừa đến liền trở nên đặc biệt ân cần. Cô bỏ nhào qua châm trà, về sau không ngừng tiếp nước cho Tổng phó cục trưởng, quả thật quá sức nhiệt tình, chỉ cần nhìn thấy ông uống một ngụm

nhỏ, liền lập tức bổ sung.

“Có cần chân chó như vậy không chứ?” Triệu Quang Hoa đội trọng án lên lút nói.

“Cô ấy chính là muốn tiếp nước cho cục phó uống căng bụng, đi vệ sinh, chúng ta liền được giải phóng.” Lưu Húc Dương bên cạnh hắc hắc nhỏ giọng nói.

Yến Thanh Vi vốn không biết gì, cô đã ngủ gục~~~ Ngồi tê mông *(từ này là nguyên văn*

luôn =.) trên mặt ghế, dùng
cộng sự trái phải che chắn,
nhập vào giữa.

Tổng phó cục trưởng rút
cuộc cũng nói xong, cũng có
thể thật sự đi vệ sinh rồi, đi ra
khỏi phòng họp trong tiếng vỗ
tay rần rần.

“Yến Thanh Vi.” Đội
trưởng mặt đen điểm danh.

Yến Thanh Vi đã sớm bị
tiếng vỗ tay đánh thức, nghe
được có người gọi tên theo

bản năng đáp: “Có.”

“Cô vừa rồi có... chăm chú lắng nghe lãnh đạo cùng bản báo cáo không?”

Yến Thanh Vi không chút do dự, hùng hồn nói: “Đã nghe.”

“Vậy sao?” Đội trưởng hơi cong khóe môi, lộ vẻ gian trá tà ác mà cười: “Vậy cô nói chút xem, báo cáo nói về cái gì?”

“Báo cáo toàn diện tổng

kết hành động chuyên nghiệp, sửa sang kinh nghiệm công tác, tăng cường hoạt động, đặt trụ cột công tác sau này.” Yên Thanh Vi mặt không đổi sắc nói.

“Tốt, vậy hạ bước trọng điểm trong công tác là gì?”

“Hạ bước? Là bảo trì trạng thái cao áp, tìm kiếm manh mối, tìm hiểu nguồn gốc, củng cố mở rộng thành quả chiến đấu, trong thời gian

ngắn hình thành Chấn nhiếp, đảm bảo xã hội trong thời gian lễ hội yên ổn.”

Ngay khi cô nhìn thấy ánh mắt đồng tình chung quanh, đã biết rõ không ổn, quả nhiên đội trưởng gian trá mà nở nụ cười: “Tiểu Yên à, hạ bước công tác còn chưa chế định, cô đã có quy hoạch, cho dù ý thức đủ đại cục, sớm dự đoán, như vậy rất tốt! Cho nên cô phụ trách chế định hạ

bước công tác trọng điểm đi, chậm nhất là ngày kia giao cho tôi.”

Theo một tiếng “Tan họp”, mọi người lục tục đi ra khỏi phòng họp.

Chỉ có Yến Thanh Vi khóc không ra nước mắt.

Không thể nào, không phải là đây là ông ấy thấy cô ngủ rồi sao, đây không phải là việc công báo thù tư sao? Những việc này không phải là

việc của cô mà, những công
văn này, cô cơ bản là... nhưng
báo cáo tổng kết kia đều là gió
thổi bên tai mà.

Vẫn phải trong cật vào
công việc của Tiểu Vị mà,
nghĩ được như vậy, Yên
Thanh Vi kích động nhìn về
phía Tiểu Vị. Không ngờ Tiểu
Vị lại càng thêm kích động, cô
xông tới nắm tay Yên Thanh
Vi: “Thanh Vi, nhất định phải
ghi thật tốt nha, như vậy tôi

không cần phát sầu rồi!” Nói xong dùng đại chưởng đập vào lưng cô.

Yến Thanh Vi nghiên rằng cầm ghi chép công việc lên, vắt óc đi về phía văn phòng.

Giữa trưa cô hẹn với vợ của Kiều Chính Ủy, Đường đại tỷ đội trị an đi ăn cơm. Thời gian công tác của cô, đối xử với Yến Thanh Vi cũng không tệ, xử lý chuyện hộ tịch cùng

với CMND của Thập Tam cũng cần nhờ cô ấy rồi.

Yến Thanh Vi biết rõ, đội trị an chủ yếu là điều tra hành chính, nhưng Đường đại tỷ quen biết nhiều, nhờ ai không bằng nhờ cô ấy. Vì vậy, cô trong điện thoại mãnh liệt yêu cầu Đường đại tỷ giữa trưa đi ăn tiệc đứng.

Lời nói của cô chân tình ý cắt, dường như nếu Đường đại tỷ không đáp ứng, cô quả thật

sẽ nuốt không trôi, Đường đại tỷ sáng khoái đáp ứng.

Lúc ăn cơm, Yến Thanh Vi lấy chuyện lúc sáng bản thân bị giáo huấn đau đớn thâm, bị ép ghi quy hoạch công tác ra chộc Đường đại tỷ cười ha ha, cuối cùng nói: “Thanh Vi, em giả vờ đáng thương nguyên buổi, nói đi, tìm chị có việc gì?”

Yến Thanh Vi lăm lăm mồ hôi, quả nhiên gừng càng

già càng cay, cũng không hề vòng vèo, nói thẳng là có họ hàng đến ở nhờ, muốn nhờ xử lí lại CMND.

Đường đại tỹ nhú mày: “Đã 19 tuổi, sao lại không có hộ khẩu? Nếu em đưa hộ khẩu ra, chuyện này liền trở nên dễ dàng, một người có thể lớn được như vậy, sao lại không có cái gì chứng minh thân phận chứ?”

“Đại tỹ, tình huống của

hắn là đặc thù, rất quanh co lòng vòng, ngược dòng đời sống không rõ thân thích. Từ nhỏ sống trong núi sâu, chị cũng biết, loại người này rất ít, ở chỗ rất xa, cơ bản người cũng không rời núi, tôi đã cũng chỉ đến thôn trấn lân cận, vốn không làm hộ khẩu, cũng lấy đâu ra cái gì chứng nhận thân phận chứ?”

Đường đại tỷ thở dài: “Đúng là có tình huống này,

chỉ là nơi vắng vẻ như vậy, bây giờ cũng không còn nhiều, thực tế việc làm chứng minh nhân dân, người ta điều tra càng ngày càng mạnh, không ít thành thị thậm chí còn yêu cầu chứng nhận thống nhất. Chị nhớ rõ quê em không phải loại địa phương xa xôi này mà?”

Chương 35 ♥ Bắt đầu ở chung

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Beta ♥ Huyền Tô

“Ôi chao, tình huống của hần đặc thù, khi còn bé bị cho làm con thừa tự ở trong núi sâu, về sau cha mẹ nuôi cùng thân thích đều qua đời, không

có ai quản hấn, cuối cùng nhà ta tìm được, hấn cũng chỉ muốn tìm việc tự nuôi sống bản thân. Nhưng một đại nam nhân lại không có CMND, việc tìm việc có chút không tiện.”

“Trùng hợp như vậy? Việc này hình như ba của em cũng chưa từng nói qua?”

Đường đại tỷ cười cười nhìn Yến Thanh Vi, rõ ràng là

không quá tin tưởng.

Yến Thanh Vi buồn bực, Đường đại tỷ và Kiều Chính ủy lại vô cùng quen thuộc với cha mẹ. Đây không phải là chui đầu vào lưới sao? Cô lau lau mồ hôi: “Đường đại tỷ, Đường đại tỷ ơi, chị giúp em đi mà. Em cũng không thể nói thật toàn bộ, chỉ là hấn cái gì cũng không hiểu, cũng không có thân phận hợp pháp thật sự. Em cam đoan hấn là trong

sạch.”

“Nói thật, chị cũng không truy hỏi đến cùng, nhưng em cũng không phải trẻ con nữa, ngàn vạn lần đừng để người ta lừa gạt, lại càng đừng làm những chuyện không rõ ràng, làm chuyện hại người hại mình.”

“Em biết em biết, em cam đoan hẳn không phải người xấu, không có hộ tịch, nhưng không phải là đào tẩu gì, càng

không phải là người đang lẩn trốn pháp luật.”

“Thật không thể ngừng lo được... Chờ điện thoại chị, đoán chừng cuối tuần, đến lúc đó đưa cả người cả hộ khẩu tới đồn công an làm.”

“Đường tử! Cảm ơn chị, còn có đừng nói với cha của em.” Yến Thanh Vi cao hứng ôm vai bá cổ Đường đại tử, phát hiện ra sắc mặt chị không tốt, liền giải thích nói: “Em là

không muốn ông đa nghi, chị cũng biết, sau năm đó, em lại không có bạn trai. Chàng trai này tuy tuổi không lớn, nhưng lại có dáng vẻ thành thực, em sợ nếu ông biết, lại nghĩ đông nghĩ tây.”

Đường đại tỷ nghe xong, chút điểm không vui liền biến mất, trong ánh mắt che đi chút thương tiếc.

Chuyện mấy năm trước, Đường đại tỷ cũng biết

chuyện. Hai đứa trẻ này cô đều yêu thích, nhưng cuối cùng lại có kết quả như vậy, cô cũng cảm thấy Yến Thanh Vi phải chịu thiệt rồi.

Yến Thanh Vi cũng không ngờ tới, vì để thuận lợi chuyện Thập Tam, để giấu diếm cha, cô lại để lộ vết sẹo trong lòng, tranh thủ cảm thông.

Đã từng, không, vẫn luôn là đau đớn cô không dám

chạm vào, đừng nói đề cập tới, ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ, chứ đừng nói đến là để đạt được đồng tình của người khác, nay lại vì Thập Tam, mà thuận miệng nói ra.

Thật ra, Đường đại tỷ cho là cô ảm đạm, nhưng Yên Thanh Vi lại không phải như vậy, vì Thập Tam tự vạch trần vết sẹo. Không còn khổ sở, không sao nữa rồi, chẳng lẽ là, đã có thứ quan trọng hơn, thứ

đau xót kia liền hóa thành nhạt nhẽo, ít ra cũng không phải không thể chạm tới?

Từ lúc này, Yến Thanh Vi đột nhiên ý thức được, Thập Tam ở trong lòng cô đã chiếm vị trí quan trọng, rất quan trọng rồi, có thể chặn đứng được nỗi đau tình cảm của cô.

Một tuần sau, Yến Thanh Vi dưới sự giúp đỡ của Đường đại tỷ, đưa Thập Tam, không, sau này là Yến Ngự và hộ

khẩu là chỗ nhà mà Yến Thanh Vi dùng tài khoản mình mua để Yến cha Mẹ Yến sau này đến thành phố C có thể nghỉ ngơi lại.

Căn phòng này đã mang tên Yến Thanh Vi, cô là chủ hộ, bây giờ có em họ Yến Ngự, hai người bắt đầu ở chung.

Cùng sống với nhau sẽ rất vui vẻ, ấm áp, Yến Thanh Vi cùng Yến Ngự đều nghĩ như

vậy. Ví dụ như hình ảnh dưới.

Hình ảnh một: “Yến Thanh Vi nói với Yến Ngự, muốn hiểu rõ thế giới có thể xem TV, như tin tức thời sự, có thể nhìn những chuyện xảy ra khắp các nơi, đặc biệt có thể biết được chuyện quốc gia đại sự.

Thập Tam gật đầu, nghiêm túc bắt đầu xem thời sự, sau đó nghe biên tập viên nói: “Hôm nay diễn ra sự kiện,

đài truyền hình xxxx....” Kèm theo hình ảnh quảng bá nhỏ nhỏ, rõ ràng là chương trình hài kịch gia đình. Thập Tam nghi hoặc mà nhìn về phía Yến Thanh Vi, ánh mắt kia phảng phất như im lặng hỏi; Cái này cũng là chuyện quốc gia đại sự? Yến Thanh Vi cười gượng hai cái, “Cái này không tính, chỉ là chuyện bình thường.” Thập Tam chăm chú gật đầu, tiếp tục nghiêm túc

xem tin tức.

Buổi tối xem tiết mục giải trí, Yến Thanh Vi nói có thể hiểu rõ trào lưu hiện nay. Vì thế lúc đang phát tiết mục, TV phát trận quyết đấu giữa hai người. Một là nam hát giọng nữ, trang điểm thiên kiều bá mị, một là nữ sinh ăn mặc trung tính, âm thanh trầm thấp, sống mái không phân.

Thập Tam rút cục nhìn không được mà nói: “Trào lưu

ở đây không khác chỗ chúng tôi lắm.” Yến Thanh Vi đen mặt: “Đây không phải trào lưu.”

Hình ảnh hai: Yến Thanh Vi về nhà, phát hiện khắp nơi sạch sẽ, thủy tinh cũng tỏa sáng. Cô khen ngợi Thập Tam một chút, sau đó vào phòng bếp xem xét. Phòng bếp không có hạt bụi nào, không thấy nửa giọt nước vương, đĩa bát đã rửa, xem ra chuẩn bị

nấu cơm, vì thế tâm tình vui
sướng chuẩn bị xào rau, cô
còn chưa dạy Thập Tam dùng
bếp.

Sau đó cô phát hiện, máy
hút mùi nhà cô cũng được lau
sạch sẽ, quá sạch sẽ luôn, thân
máy không dính chút dầu mỡ,
nước sơn bảo vệ cũng đã lau,
cái này phải dùng bao nhiêu
sức mới lau được chứ.

Cánh tay cầm chảo của
Yến Thanh Vi run lên, hành

thái rơi ra bên ngoài, không đợi hành rơi xuống đất, một cánh tay đã tiếp lại toàn bộ ném vào trong nồi, Thập Tam nghiêm túc nhìn cô trở tài.

Vì thế Yến Thanh Vi triệt để làm rơi cán chảo.

Hình ảnh ba: Yến Thanh Vi mở tủ lạnh lấy kem, chia cho Thập Tam một phần. Trời tuyết rơi cũng đã ấm dần, ở trong phòng ăn kem, đúng là chuyện cô vô cùng thích.

Thập Tam nhìn kem, hiểu ý gật đầu, sau đó nắm ly kem trong lòng bàn tay, đang lúc Yến Thanh Vi thấy kì lạ vì sao anh không ăn, Thập Tam đã trả ly kem cho cô, trong hộp đã tan thành nước, còn tỏa ra ít nhiệt.

“Anh làm sao làm nó chảy ra vậy?” Yến Thanh Vi méo miệng.

“Nội lực.” Thập Tam bình tĩnh nói: “Ngài lần trước nói

mùa đông muốn uống nước ấm, tốt cho cơ thể, độ ấm như thế phù hợp không?” Thập Tam cho rằng Yến Thanh Vi muốn anh đun nóng đồ uống.

Sao anh lại nghĩ đến chuyện nước ấm chứ? Cái này và chuyện ăn kem có quan hệ gì chứ? Nhìn ly kem dính dính trong tay, lại nhìn đôi mắt ản ản hy vọng được khen của Thập Tam, Yến Thanh Vi dờ khóc dờ cười, cuối cùng chỉ

đành nói: “Thập Tam, nội lực của anh thật không tồi.”

Chương 36 ♥ Nội lực vạn năng

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Yến Thanh Vi đẩy xe
trong siêu thị, cười nhìn Thập
Tam chọn gạo.

Hôm nay vừa vào liền đã
cảm thấy người đặc biệt nhiều,

về sau nghe tuyên truyền quảng bá, mới biết hôm nay là hoạt động ưu đãi. Vốn cô không phải loại người thích chen lấn mua đồ, nhưng nhìn Thập Tam, vẫn phải lách vào.

Trước tìm cho Thập Tam ít đồ để trên giường, một bộ ga giường nhẹ nhàng khoan khoái, bao gối, vỏ chăn, lại thêm một chiếc gối đầu. Nghĩ đến chuyện không thể để Thập Tam mặc đồ ở nhà của

ba Yến mãi, cô lại mua thêm cho anh hai bộ đồ ở nhà màu sáng.

Đã có hai người, đồ trong phòng vệ sinh không thể ném loạn nữa, Yến Thanh Vi cầm một hộp đồ đồ bằng nhựa, chuẩn bị cùng anh đi mua đồ rửa mặt.

Nghĩ đến đồ rửa mặt, lại nghĩ đến Thập Tam tóc dài, vẫn là mua thêm một chai dầu gội lớn, tóc dài quả nhiên

phiền toái, nhưng vẫn nhìn rất đẹp, không nở bảo anh cắt. Sữa rửa mặt? Hãng Đại Bảo chắc là dùng được.

Thập Tam quyết tâm học nấu cơm, Yến Thanh Vi cũng muốn về nhà là có cơm ăn, chấm dứt trạng thái ăn cho có của hai người mấy hôm nay, cho nên cô mua thêm mấy hộp đựng gia vị, một cái chảo, một cái thớt, một chậu inox lớn, lục tục bỏ vào trong xe

đây.

Yến Thanh Vi như phụ nữ đã kết hôn, tính toán cẩn thận, mua thêm một túi gạo. Còn dầu ăn, đơn vị sẽ phát, tiết kiệm chút tiền.

Ăn uống có Thập Tam, tất nhiên không thể giống như ở một mình.

Có một bà lão, bề ngoài còn khỏe mạnh nhào tới chỗ ưu đãi thực phẩm, lách vào

tranh cướp. anh đứng trước quét mắt nhìn một vòng, lại nhìn lại một lượt, sau đó không thèm nhìn nữa mà trực tiếp rời đi.

Đối với việc chọn hoa quả, gạo, mì, Yên Thanh Vi có chút bất lực. Cô chỉ thấy bên ngoài đẹp mắt thôi, nhưng bây giờ đang chuyện loạn xạ độc này độc kia, đều là những thứ bề ngoài xinh đẹp, cho nên cô để Thập Tam đến xem một

chút.

Ví dụ như gạo này, cũng không phải hàng rời, anh xem một chút, sờ sờ mấy cái túi, tuyển qua tuyển lại mới lấy ra một túi.

“Tiêu chuẩn chọn gạo của anh là gì vậy?” Yên Thanh Vi nhìn anh bỏ gạo vào xe, nhin không được liền hỏi.

“Vốn định chọn gạo mới, nhưng tôi phát hiện ra không đúng. Cuối cùng chọn gạo

tương đối vô hại này.” Thập Tam thông qua TV, đã biết tình hình thực phẩm có chút nguy hại, lại nói rõ ràng đạo lý ra.

“Anh làm sao thấy được?” Yên Thanh Vi đối với cách anh xem xét túi gạo có chút hoài nghi.

“Hương vị, cảm xúc, còn có nội lực.” Thập Tam nhận xe đẩy, che cho Yên Thanh Vi đi về phía quầy thu ngân.

...Yến Thanh Vi yên lặng, đúng là nội lực vạn năng mà.

Sự thật chứng minh, nội lực quả thật là vạn năng.

Nếu Yến Thanh Vi một mình mua nhiều đồ như vậy, vốn không thể chuyển tới bãi đỗ xe, bảo vệ siêu thị cũng không để cô đưa xe đẩy ra cửa. Nhưng có Thập Tam, những đồ vật kia vốn giống như không có chút khối lượng

nào.

Ba túi mua sắm to nhét đầy không có kẽ hở nào, một túi gạo 20 cân, anh lại có thể mang bằng một tay, đứng thẳng tắp, bả vai một chút nghiêng vì nặng cũng không có. Yến Thanh Vi muốn giúp anh, đưa tay đón lấy một túi to, Thập Tam lại nhẹ nhàng né qua, cánh tay không cầm gì nắm tay cô, sau đó nhấc màn cửa lên, ngăn người, che cho

cô đi ra khỏi siêu thị.

Có một cô gái nhìn thấy, phàn nàn với bạn trai mình sau giá đồ ăn: “Anh xem anh xem, người ta săn sóc bạn gái như vậy, chiều cô bạn gái tốt như vậy.”

Yến Thanh Vi giả vờ không nghe thấy, trên mặt có chút đỏ. Khóe mắt cô liếc nhìn Thập Tam, nhìn biểu lộ anh vẫn như thường, nhẹ nhàng thở ra.

Bằng thánh lực của Thập Tam, sao có thể không nghe thấy? anh chỉ là không có phản ứng với những người, những chuyện không liên quan. Như vậy có thể khiến Yên Thanh Vi yên tâm phần nào, lại nói, đối với Thập Tam, những người này cùng lắm cũng không khác hàng rào ven đường là mấy.

Chỉ là Yên Thanh Vi vụng trộm liếc anh, lại khiến cho

Thập Tam có chút suy nghĩ, chẳng lẽ cô không vui? Hình như cũng không phải.

Lúc về nhà đã là chạng vạng tối, hai người cùng nhau sắp xếp những thứ vừa mua thật tốt. Thập Tam đưa những thứ trong phòng bếp đi rửa qua, sau đó cất kỹ, rồi mới trở vào phòng ngủ.

Vừa vào đã nhìn thấy phòng ngủ thay đổi hẳn. Ga giường màu sắc vô cùng phối

hộp với bức rèm, gói đầu bày ở đầu giường, cửa tủ quần áo còn mở, bên trong cũng đầy lên một chút, treo mấy bộ quần áo của anh, còn có hai đôi tất mới.

Trên tủ đầu giường có ly nước màu lam nhạt, bên giường là chiếc ghế, có bộ đồ ngủ mới được xếp vô cùng chỉnh tề lên trên.

Yến Thanh Vi đang loay hoay chỉnh đèn ngủ. Cô điều

chỉnh lại vị trí nguồn điện thật tốt, cảm giác được Thập Tam tiến vào, cũng không quay đầu mà chỉ nói: “Anh xem, như thế này trước khi anh ngủ nếu muốn xem sách cũng dễ dàng.”

Cô nói xong nhấn thử chốt mở, ngọn đèn nhu hòa tỏa sáng bên trong, không mấy rõ ràng. Thế nhưng Thập Tam lại thấy mắt đột nhiên cay cay, giống như sắp rơi nước mắt.

Ngoại trừ những khi nhớ lại lúc còn bé, anh làm gì còn lúc nào được người ta chăm sóc như thế này chứ? anh như ma luyện đao luyện kiếm, ngay lúc máu thịt đau nhức cũng không ngừng được rèn luyện. anh vì chủ nhân mà thành công cụ hoàn thành nhiệm vụ, không thể có cảm xúc, không thể mềm yếu, không thể có ý muốn gì, mà hưởng thụ những ôn nhu, yêu

mến, đều là không yên phận.

Nếu như hoàn thành nhiệm vụ, còn có một bữa cơm no, một chiếc giường cứng, cho dù trọng thương cùng lắm cũng chỉ được ban thuốc thôi. Nếu như gặp thất bại, các loại hình phạt sẽ khiến anh phải nhớ kỹ, hận không thể chết đi lúc nhiệm vụ thất bại.

Giờ đây, anh may mắn làm sao, gặp được cô gái này.

Ngay lúc anh chậ²t vật đầ²u xó²t nhất chiế²u cồ² anh, ngay lúc anh không có chổ² để đi thu lư²u anh, dẫ²n dẫ²t anh lúc anh mờ mịt khó hiể²u.

Cô chẳ²ng nhữ²ng cho anh một thân phậ²n ở thê² giới xa lạ này, một cái tên, còn tặ²t tay bố trí gian phò²ng của anh, thậm chí không quên cả ngọn đèn trướ²c lúc anh ngủ. Thập Tam không dám nhó²r lại căn phò²ng nhỏ ở thê² giới hắ²c á²m kia âm

trầm tràn ngập mùi máu tanh như thế nào, nơi đó đã có biết bao nhiêu ảnh vệ, bao nhiêu hồn phách ở trong đó.

Lúc anh còn nhỏ, đã bao nhiêu lần co rúm trong chiếc chăn mỏng manh run rẩy, sợ hãi trong gian phòng âm u, ngoài cửa sổ bóng đen che kín. Khi đó, anh khát vọng có một chiếc đèn biết bao nhiêu, cho dù ánh sáng chỉ nhỏ như hạt đậu, có thể xua tan âm u

để anh chìm vào giấc ngủ.

Chiếc đèn chụp này lập tức đánh vào tim Thập Tam, đánh thẳng vào nơi mềm mại nhất của anh. Nam tử hán luôn tỏ vẻ lạnh băng, vết đao thương cũng chưa từng chảy nước mắt, toàn thân đau đớn cũng chưa từng chảy nước mắt nhưng bây giờ lại vì một chiếc đèn mà nước mắt lóng lánh.

Chương 37 ♥ Chút ngọt ngào như mật

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Yến Thanh Vi sống cùng
Thập Tam bình lặng nhưng rất
có quy luật.

Buổi sáng, chính xác là
rạng sáng, Thập Tam đã bắt

đầu luyện công. Nhiều năm qua anh đã thành thói quen, bây giờ nội lực không có tăng lên, đương nhiên càng không thể quên luyện, mỗi ngày vận hành nội lực năm mươi vòng.

Sau đó Thập Tam sẽ chạy ra khỏi nhà, chạy thẳng lên núi nhỏ. Nơi bọn họ ở gần công viên, trong công viên có một ngọn núi nhỏ. Tuy sáng sớm dưới núi chỉ có mấy ông già, nhưng cũng có một vài người

chưa sáng sẽ leo lên đỉnh núi, cho nên Thập Tam sẽ luyện quyền ở chân núi.

Hoàn thành xong, Thập Tam sẽ về nhà làm điểm tâm, nấu cháo, nấu sữa đậu nành, luộc trứng tráng trứng, đảo gia vị, hấp bánh bao. Tuy đơn giản nhưng lại ấm lòng.

Yến Thanh Vi mới đầu rất có hứng thú với chuyện luyện công của Thập Tam, nhưng lúc cô cố gắng chịu đựng cơn

buồn ngủ đứng dậy, chăm chú nhìn Thập Tam, lại sẽ thấy không chịu nổi nữa rồi.

Chỉ là ngôi xuống như bình thường, vốn không có mấy thứ TV hay diễn kia, cao thủ vận công đầu bốc khói trắng, tam hoa kỳ cảnh, ngay cả đồ mồ hôi ướt áo cũng không có.

Được rồi, Yên Thanh Vi nghĩ, phải kiên trì đến cùng, mới có thể nhìn thấy Thập

Tam mở to đôi mắt hiện vẻ kỳ lạ, sau đó Thần quang nội liễm, giống như trên màn ảnh.

Vì thế Yến Thanh Vi cắn răng cố gắng tỉnh táo, chuyện này ở trong căn phòng yên tĩnh im ắng quả thật rất khó khăn. Rốt cuộc Thập Tam cũng thu công, mắt anh quả thật hiện ra vẻ kỳ lạ, chính là giật mình, nhưng Yến Thanh Vi lại không nhìn thấy, bởi vì cô đã ngã vào giường Thập

Tam ngủ mất rồi.

Lúc Yến Thanh Vi vào phòng ngủ, Thập Tam cũng biết, tuy anh vẫn ngồi xuống, nhưng vẫn giữ thanh tĩnh, đây cũng là thói quen nhiều năm. Yến Thanh Vi cũng từng nói qua cô muốn nhìn anh luyện nội công, cho nên lúc anh cảm giác được Yến Thanh Vi tiến vào, cũng chỉ cho là cô hiếu kỳ muốn xem.

Về sau cô lại đứng lên,

đến ngồi trên giường, nhưng anh lại chỉ cho là cô thấy mệt. Không ngờ người này lại ngủ thiếp đi.

Yến Thanh Vi còn mặc đồ ngủ, quần áo màu trắng, bên trên in mấy hình hoạt hình. Cô là ngã xuống ngủ lúc đang ngồi, tư thế không quá thoải mái, nằm nghiêng nhìn có chút đáng thương, so với người ban ngày luôn luôn thanh tỉnh, lộ ra chút yếu đuối.

Tóc cô tán loạn bên mặt, có vài sợi lên xuống theo nhịp thở, cổ áo ngủ hình tròn, nút áo trên cùng cởi ra, lại vừa vặn bị lệch, lộ ra cái cổ trắng nõn và xương quai xanh.

Thập Tam yên lặng ngắm nhìn, trong đôi mắt phượng hiện lên vẻ kinh ngạc và ôn hòa, cuối cùng khước miệng cong cong một chút. anh đáp chần cho Yến Thanh Vi, cẩn thận vuốt tóc ra sau tai, sau đó

nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lúc Yến Thanh Vi tỉnh lại, trong phòng còn đang phát mùi thơm của bánh hành. Cô mơ mơ màng màng dụi mắt, đột nhiên nhớ lại ý đồ của mình trước lúc ngủ, liền cảm thấy khinh bỉ bản thân vô cùng.

Sau đó Yến Thanh Vi phát hiện, cô đang đắp chăn của Thập Tam! Nghĩ đến chuyện mình chạy đến giường

của người ta, lệch lạc uốn éo nằm ngủ, hình tượng khẳng định bị hủy hết rồi. Phản ứng đầu tiên của cô là sờ sờ khóe miệng, không chảy nước miếng, bằng không cô đúng thật là sống không nổi nữa, đậu phụ của Thập Tam mua sẽ có ích rồi.

Thanh Vi lấy tâm lí cả buổi sáng mới dám đi ra khỏi phòng ngủ. Thập Tam vừa làm xong bữa sáng, một đĩa rau

trộn khoai tây, một đĩa bánh rong biển, một đĩa trứng tráng. anh nhìn thấy Yến Thanh Vi đi ra, liền chủ động cuốn bánh cho cô, không khác bình thường là mấy.

Yến Thanh Vi lại không dừng được mà đỏ mặt. Cô muốn giải thích cái gì đó, nhưng lại thấy nói gì cũng dư thừa, cuối cùng hàm hồ nói một tiếng, chạy đi rửa mặt.

Thập Tam dường như cái

gì cũng không cảm thấy. anh bình tĩnh cuốn chắc bánh lại, bình tĩnh để bánh vào trong đĩa. Chờ Yến Thanh Vi ra, cũng bình tĩnh nhìn cái bánh.

Lúc Yến Thanh Vi ngồi xuống, nhìn cái bánh ở trong đĩa tròn vo, lại nhìn biểu tình bình tĩnh của Thập Tam, cảm giác được sắc mặt nhu hòa của anh, trong mắt có chút hờn hờn nhàn nhạt.

“Hôm nay sao lại ăn bánh

vậy?”

“Để ngài đổi khẩu vị.”

Chỉ là như vậy? Yển Thanh Vi cảm giác không đúng, cái bánh này sao giống với hình ảnh cô nghĩ ra lúc Thập Tam thu công vậy?

Cô hồ nghi nhìn Thập Tam, đối phương vẫn bình tĩnh như cũ, còn kính cẩn múc cháo cho cô, cho gia vị vào theo khẩu vị của cô.

Ban ngày là lúc Thập

Tam học, buổi sáng chủ yếu là học chữ.

Thanh Vi mua cho anh cuốn từ điển chữ phồn thể giản thể. Thập Tam vốn biết chữ, nhưng bây giờ chữ phồn thể chuyển hết thành giản thể, vì thế cũng nhớ rất nhanh.

Buổi chiều chủ yếu là nghe đĩa CD học ghép vần, học sử dụng máy tính. Cái này có chút khó hơn, Thập Tam nhớ kĩ những chỗ không hiểu

rõ, buổi tối hỏi lại Yến Thanh Vi.

Nếu có ai nhìn thấy người đàn ông tuần mỹ lại ngồi niệm : uoai... Mặt lại vô cùng nghiêm túc, lại nghiêm túc đọc : Tôi trồng dưa dưới bệ cửa sổ, con chó nhỏ vẽ hoa mai trên tuyết... Không biết là sẽ có phản ứng gì.

Còn lại, anh làm cái gì, Yến Thanh Vi cũng không hỏi. Chỉ là tốc độ Thập Tam tiên

bộ rất nhanh, ít ra là nhanh hơn dự đoán của Yến Thanh Vi.

Quay qua quay lại một lúc thì trời đã tối, Yến Thanh Vi lúc ăn cơm nói, lái xe hao xăng nhiều quá, cũng không biết giá xe bây giờ bao nhiêu, Thập Tam lập tức nói, anh sẽ đi tra.

Sau đó Yến Thanh Vi liền nhìn thấy Thập Tam đến thư phòng, thuần thục mở máy

tính, mở trình duyệt, mở giá xe second-hand, đăng nhập vào hai ba trang web hỏi giá, sau đó hỏi cô muốn đỉnh nhọn không? Muốn đổi màu gì?...

Cuối cùng, lúc Thập Tam nói giá với cô, Thanh Vi cũng buông bát xuống.

“Thập Tam, không phải anh chỉ biết mở máy với chơi bài con nhện thôi sao?”

“Đúng vậy, vốn là học được trong tiệm internet. Về

sau không phải ngài cũng dạy
tôi rất nhiều sao, nhớ lại một
chút sẽ học được.”

Cô không ngờ lúc cô
không hay biết gì, Thập Tam
đã tiến bộ như thế. Nhớ rõ cô
chỉ dạy anh đăng nhập trang
chủ, bây giờ anh lại thuần thục
sử dụng trình duyệt tìm kiếm
rồi.

Chương 38 ♥ Hệ thống sưởi ấm phát nổ

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

“Tôi làm gì sai sao?”

Thập Tam thấy cô như đang suy nghĩ gì đó, có chút bất an.

“Không có, chỉ là cảm thấy anh rất thông minh.”

Thanh Vi tiếp tục ăn cơm, cười che dấu suy nghĩ đột nhiên toát ra của mình: Thập Tam ưu tú như thế, sẽ rất nhanh có thể khác với mọi người. anh lại có những ưu thế người hiện đại không có, ví dụ như võ công, ví dụ như kiên nghị, ví dụ như...

anh tựa như viên Minh Châu long đong, bảo kiếm vùi trong hộp, một khi gặp cơ duyên thích hợp, sớm muộn

cũng sẽ sáng lên, khi đó, là lúc anh rời đi, cô rút cuộc sẽ không thể lưu anh lại nữa.

Vì sao, nghĩ như thế, cô lại có chút khó chịu?

Đây không phải như cô vốn mong sao? Như thế rất tốt.

Như thế, vì sao lại khó chịu?

Tối hôm đó, Thanh Vi tắm rửa qua chuẩn bị đi ngủ, có người dồn dập gõ cửa.

Thập Tam mở cửa xem

xét, là hàng xóm dưới lầu, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ông quần ăn lên, giống như đang đi đánh cá, nhìn thấy Thập Tam liền nói: “Nhanh đóng miệng cống, đừng ông sười ẩm nhà anh phát nổ!” Nói xong lạch bạch nhảy cách nước xuống lầu.

Thanh Vi sửng lại, lại nhìn ra bên ngoài, mới phát hiện ngoài hành lang nước đã chảy ào ào, đầu nguồn chính là chỗ

đường sườn ẩm nhà cô.

Mỗi van hệ thống, Thanh Vi đều tranh thủ thời gian đi đóng. Thế nhưng nước vẫn chảy rất mạnh, cô ngăn không được, tay Thanh Vi bị bỏng, đỏ bưng. Thập Tam tranh thủ thời gian lên thay cho cô, hỏi: “Dời cái van này qua sao?”

“Đúng, dùng sức!”

Thập Tam gật đầu, chỉ nghe răng rắc một tiếng, van bị vặn ra luôn.

!!

Thập Tam giống như đứa trẻ mới lớn phạm phải tội, cảm van không biết làm sao.

Thanh Vi nhìn thân van hi sinh lừng lẫy, đầu cũng rơi đầy vạch đen. Cô quên mất, sức của Thập Tam rất lớn, bảo anh dùng sức, kết quả...

Nhưng vấn đề hồng bét lại càng xuất hiện, bởi vì mất van, hơi ấm trong đường ống như nước ấm tuần hoàn mà tràn

ra, nước chảy róc rách qua hành lang giống như con sông nhỏ.

Thanh Vi quay người chạy về phòng, cầm chiếc khăn dày, muốn ngăn chặn nhưng lại thất bại.

Thập Tam lấy cái chày cán bột, thử chặn lại, lại thất bại.

Thủy áp cực lớn, những thứ này đều chấn không nổi.

Nước chảy ra quá nhiều,

tạo thành thác nước nhỏ, tràn xuống trước cửa nhà từng nhà, có mấy người nhảy ra, sau đó dính nước tung tóe, lại nhảy trở về đầu hàng.

Ông chú dưới lầu hỗn hển chạy lên, nhìn thấy Thanh Vi và Thập Tam đang loạn cả lên tìm đồ chắn đường ông, lập tức nói, “Nhanh đi tìm vật chắn, trước tiên đóng van tổng toàn bộ đã!”

Một câu như đánh thức

người trong mộng, Thanh Vi chạy về gọi điện thoại, sau đó chạy đến chỗ thợ sửa chữa, quản lý van đóng.

Thế nhưng mà nước trong đường ống lưu lại vẫn còn nhiều, sức nước trong thời gian ngắn cũng không giảm, thợ sửa chữa cũng không có cách nào lắp lại van. Cứ chảy như thế gần 1 giờ đồng hồ, toàn bộ tầng bảy lênh láng nước, cuối cùng nước chảy ra

từ cửa lớn, chảy thành một bãi nước trong sân, khi đó sức nước mới nhỏ hơn.

Sau khi thợ sửa van thay đường ống, toàn bộ van mới mở lại, hệ thống sưởi ấm rốt cuộc cũng hoạt động lại, nhưng lại biến thành Thủy Liêm động mất rồi. Đáng ăn mừng chính là, chỗ tu sửa lần này không có hầm ngầm, nếu không nước chảy xuống sẽ hỏng hết đồ ăn.

Thanh Vi và Thập Tam đối mặt với phần nân của mấy hộ gia đình, đành phải giải thích, lại nhận quét dọn hành lang.

Đảo qua hai lần, lại đảo lại hai lần, nước tràn ra quá nhiều, còn có thuốc chống ẩm được nhập vào, dính đen sì vào gạch, không dễ gì mà quét dọn.

Những chuyện này vẫn còn đơn giản, cứ quét từng

tầng như thế, không biết được bao nhiêu thùng nước, giặt giẻ lau nhà bao nhiêu lần, đến mức khiến cho Thanh Vi mỏi éo đứng thẳng không nổi nữa.

Thập Tam kiên quyết yêu cầu cô về nghỉ ngơi, Thanh Vi lại sốt ruột, làm sao ngồi yên được? Huống chi cô cũng không thể để Thập Tam một mình làm nhiều như thế, đơn giản là chỉ cần kiên trì đến cùng.

Cũng may có Thập Tam, anh sức lớn, hành động nhanh, quét một lần như ba lần của cô, rốt cuộc làm ba cái đã xong, bằng không thì Thanh Vi mệt đến sáng cũng làm không xong.

Hai người sau khi trở về, Thanh Vi ngồi phịch xuống ghế salon. Thập Tam vội vàng rót nước cho cô uống, lại bê tới chậu nước ấm, để cô rửa chân, ống chân hai người đều

cuốn cao lên, toàn bộ bắp chân đều ướt đẫm.

Thanh Vi thật sự không muốn cử động nữa, ngay cả tay cũng chẳng muốn giơ, còn sức đâu mà rửa chân. Cô khoát tay, trực tiếp ngã vào ghế salon.

Thập Tam thấy cô mệt mỏi, đôi mày thanh tú nhăn lại, nhìn chân trần của cô, liền tự mình rửa chân cho cô.

“Thập Tam, anh làm gì

thế?”

“Rửa chân cho cô.”

“Không, không cần.”

Thanh Vi lấp bắp nói.

“Xin cho phép.” Thập Tam lẳng lẳng nhìn cô, mắt như hồ sâu, trong vắt, trong suốt như không thấy đáy ngọn nguồn.

“Tôi không có thói quen.”

Ai mà có thói quen này được chứ? Cũng không phải là không còn chút sức nào, bị

Thập Tam tuần mỹ cảm lấy chân như vậy, vừa lau vừa rửa, cô không nội thương mới lạ.

“Tôi, tôi chỉ là muốn...”

Giọng nói Thập Tam trầm xuống, đầu cũng cúi thấp: “Nếu cô không muốn... Tôi cũng biết chính mình không xứng...” Nói xong liền buông tay ra.

Chương 39 ♥ Di chứng của việc rửa chân

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Trời ạ, anh đừng có ra vẻ
tủi hờn tự ti như thế được
hông? Bây giờ khó xử chính là
cô, là cô! Thanh Vi xấu hổ

đưa chân, thu cũng không được mà tự rửa cũng không được.

Cuối cùng nói: “Không phải, tôi không muốn vất vả cho anh.”

“Không vất vả, cô mệt mỏi, tôi chăm sóc cô sao có thể vất vả?” Thập Tam nói xong, lại lần nữa nắm lấy chân Thanh Vi, bắt đầu rửa.

Thanh Vi cứng đơ.

Nhìn biểu hiện nghiêm

túc của Thập Tam, cổ cũng cứng đến mức bất động luôn rồi.

Thế nhưng mà rất thoải mái, chân rất thoải mái.

Thập Tam độ tay mạnh yếu vừa phải mát-xa cho cô, dường như ấn đủ huyết vị, để chân không lạnh như băng, theo xoa bóp mà nóng lên, phát nhiệt, cả người thư thái hẳn. Mát-xa xong chân, lại mát-xa lên bắp chân.

Thanh Vi biết rõ, mấy nhân viên mát-xa có kỹ thật, so với Thập Tam, đều nên đi học lại. Lúc đầu trong người đau xót, tay của anh như có ma lực, giống như rót một làn nước ấm vào cơ thể.

Thật sự rất thư thái, khắp nơi ấm áp, Thanh Vi dần mệt mỏi, không hay biết gì nhắm mắt ngủ.

Thập Tam nghe được hô hấp của cô đều đều, ngừng

mát xa, lau khô nước đọng, nhẹ nhàng ôm Thanh Vi về phòng ngủ, lại nhẹ đặt cô lên giường.

Thanh Vi hồn nhiên không biết, sau khi nằm xuống phối hợp giật giật, điều chỉnh tư thế thoải mái, ngủ tiếp.

Thập Tam run run tung chăn ra, đắp kín chắn, nhìn Thanh Vi ngủ hân mới an tâm đi ra ngoài.

Đêm hôm đó, Thanh Vi

quá mệt mỏi, ngủ rất say. Thập Tam lại rất lâu sau mới ngủ.

Hắn không biết cảm xúc trong đáy lòng mình là gì.

Lúc anh rửa chân cho Thanh Vi, lúc anh chạm vào da cô, thật ra không hề bình tĩnh như biểu hiện.

Tim đập rất nhanh, có chút chờ mong, có chút khẩn trương, có chút mừng rỡ.

Những thứ này là gì? Từ

lúc nào, anh lại càng thêm ưa thích tiếp cận Thanh Vi, đối với việc đụng chạm cô mà kích động?

Rửa chân mà thôi, chỉ là phục thị bình thường...

Thật sự chỉ là phục thị bình thường sao?

Nếu thế, tại sao không được cho phép lại cảm thấy khỗ sở, lại tranh thủ?”

Giống như sáng hôm đó phát hiện Thanh Vi ngã vào

giường anh mà ngủ, liền muốn nhìn Thanh Vi đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Thậm chí bây giờ, nửa đêm còn muốn vụng trộm đi xem, muốn giúp cô đắp lại chăn.

Hắn không biết ngượng sao?

Cho dù thế giới này là nam tôn, dùng việc hấp dẫn nữ làm vẻ vang, nhưng anh cũng không quên anh đến từ đâu.

Đạo đức tiêu chuẩn khắc vào trong lòng, không phải đơn giản thay đổi. Sao anh có thể nửa đêm lén lút đi nhìn trộm thiếu nữ trẻ tuổi chứ?

Mặc dù ở nơi này, làm chuyện như thế cũng sẽ không bị khiển trách. Nếu như Thanh Vi biết ý nghĩ của anh, có cảm thấy anh xấu xa, đáng xấu hổ không?

Không, không, anh nghĩ đến Thanh Vi sẽ nghĩ về anh

như thế, toàn thân đều rét run.

Hắn nhất định phải làm tốt bốn phận, làm tốt chuyện anh nên làm, đừng muốn những thứ không thuộc về mình, càng không thể ngấp nghé bất cứ thứ gì của Thanh Vi! Thập Tam yên lặng quyết định, rút cuộc chậm rãi thiếp đi.

Hai người ở cùng nhau lại càng thêm tự nhiên. Thanh Vi bắt đầu gọi Thập Tam là “A

Ngự”, Thập Tam cũng quen gọi cô là “Thanh Vi.”

Chỉ là sau hôm đó rửa chân xong, có chút gì đó bất đồng. Bất đồng nhỏ bé vô cùng, nhưng trong lòng hai người đều cảm thấy.

Thanh Vi vì bị Thập Tam nắm chặt chân mà sinh ra chấn động, do đó ý thức được, Thập Tam là đàn ông, cho dù nhỏ hơn cô, nhưng kinh nghiệm đặc biệt, tính cách

trầm ổn, không thể đối đãi như em trai mãi. Cô bắt đầu chú ý chi tiết, tỉ mỉ, thay đồ, tắm rửa không thể tùy ý như thế nữa. Thập Tam dường như cũng có ý thức tránh né cô, không hề đụng chạm chân tay.

Năng lực học tập của Thập Tam rất lớn, bắt đầu lên mạng chọn chương trình học, học những thứ mình có hứng thú. Thanh Vi lại mua thêm cho anh mấy bộ đồ. Không

còn biện pháp, Thập Tam cao lớn, đã cao đến 1m8. Tuy anh có nội lực, thật ra không sợ lạnh, nhưng cũng không thể để anh mặc đồ ngắn được.

Thanh Vi phát hiện, theo chiều cao anh, tướng mạo hình như cũng khác đi. Rõ ràng là thành thực hơn, góc cạnh rõ ràng hơn, dáng người cũng không có cảm giác đơn bạc nữa. Tóm lại, Thập Tam đã có một loại biến hóa, từ

thiếu niên thành thanh niên rồi.

Là Thập Tam đã bắt đầu phát triển rồi sao? Chẳng qua nếu là thời kỳ trưởng thành, hình như là quá muộn, nếu không phải, lại là quá nhanh. Thanh Vi có chút buồn bực, lại không hỏi được.

Thập Tam cũng tự mình cảm nhận được, có khi đối mặt với hình ảnh phản chiếu trong tấm gương, tường tận

xem xét bản thân: đây là, biến
già rồi? Vốn ảnh hưởng quan
niệm, anh vẫn thích thời kì
thiếu niên hơn, thanh niên...
Đây không phải là hơi già sao?

Thế nhưng người ngoài
hiển nhiên không cho rằng
như vậy. Thập Tam đi ra ngoài
luôn kinh diễm hơn người,
thường có mấy cô gái muốn
vụng trộm lấy di động chụp
ảnh anh. Chỉ là, muốn cũng
chỉ là muốn, bởi vì anh không

để người khác thực hiện được, sao có thể để cho mấy người lạ có hình ảnh chứ?

Cứ không hay không biết như thế, đã gần cuối năm.

Đội cảnh sát hình sự phần lớn đều thân quen, cũng sẽ tổ chức ít sự kiện, ví dụ như họp mặt chúc tết hữu nghị, đáp tạ cảnh sát nhân dân.

“Muốn tôi biểu diễn văn nghệ? Không được, tôi thật sự không được.” Yên Thanh Vi

đổi với yêu cầu của Kiều chính ủy, biểu diễn tiết mục ở hội liên hoan, vẫn luôn từ chối.

Thái độ này là vô cùng không tốt đấy nhé. Hội liên hoan không có tiết mục sao được?” Kiều chính ủy bẻ tách trà lại máy đun nước.

“Tại sao lại là tôi biểu diễn tiết mục?”

“Tiểu Yến, người tuổi trẻ có ý chí, các cô không làm chẳng nhẽ đề mấy lão già như

chúng tôi làm? Húc Dương biểu diễn Hip-hop, Tiểu Vị đàn điện tử, còn mấy tiểu phẩm sắp xếp...”

“Chính ủy ời, mầu chốt là tôi không biết hát không biết nhảy, biểu diễn cái gì chứ?” Thanh Vi bắt đầu dĩ.

“Không biết sao? Có nhạc cụ đây? Tùy tiện diễn tấu khúc đi.”

“Nhạc cụ? Thanh Vi muốn nói nhạc cụ gì cũng

không biết dùng, cuối cùng dưới ánh mắt áp lực của chính ủy, cực khổ nói: “Huýt sáo có tính không?”

Kiều chính ủy uống một ngụm trà, trầm trọng lắc đầu: “Mặc kệ cô biểu diễn cái gì, dù sao cũng phải làm. Đúng rồi, người trong nhà có thể hỗ trợ. Đại Hải hát đồng dao cùng con gái đây.”

Người nhà? Yên Thanh Vi đối với câu nói của Kiều

chính ủy, bắt đầu buồn rầu. Bố mẹ biết hưởng thụ, vài ngày trước đã đi Hải Nam, đến sân bay mới gọi cho cô, nói lễ mừng năm mới mới về. Được rồi, dù lão Nhị có tới, cũng không biết biểu diễn cái gì.

Còn có ai? Đột nhiên, khuôn mặt Thập Tam liền nhảy ra trong đầu Thanh Vi, thế nhưng mà, anh sẽ tham gia liên hoan sao? Dùng danh

nghĩa gì?

Yến Thanh Vi xoắn xuýt
đóng máy tính lại, chuẩn bị tan
tầm.

Chương 40 ♥ Khen ngợi lẫn nhau

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Sau khi về nhà, Thập Tam đã chuẩn bị xong cơm, chờ cô trở về liền dọn đồ ăn. Hai người ăn xong, Thập Tam liền đi rửa bát.

Yến Thanh Vi nhìn anh bận rộn trong phòng bếp, vẫn khí chất lẫm liệt thẳng tắp đầy, chân thành mà rửa bát, không có cảm giác không khỏe nào, cũng khiến cho người ta có vài phần cảm giác đáng yêu.

Thanh Vi tới gần bồn bên cạnh, giúp anh thu chén bát lại. Thập Tam có chút nghiêng đầu nói: “Không cần, tôi có thể tự làm được.” Nói xong, trên mặt có chút tươi cười

nhàn nhạt, cả người lộ ra khí chất ôn nhu.

Thật sự là cảnh đẹp ý vui mà. Thanh Vi giặt mình, cảm thấy việc rửa bát đơn điệu như vậy cũng nhanh xong hơn.

“A Ngự, đơn vị của tôi có tiệc liên hoan, anh có muốn đi không?” Thanh Vi vốn muốn hỏi Thập Tam có nên đi hay không, dùng danh nghĩa gì, phải cân nhắc thật tốt, ai ngờ ma xui quỷ khiến thế nào mà

lại hỏi ra miệng.

“Tiệc liên hoan?” Mắt Thập Tam sáng rực lên một cái, lại nhanh chóng rũ tầm mắt xuống, chuyên chú lau đĩa: “Tôi không tiện đi.”

Nhìn thấy biểu tình nhỏ nhỏ của anh, Thanh Vi có chút đau đớn. Người đàn ông này, nhất định lại nghĩ ngợi lung tung. Ví dụ như bản thân không có tư cách, sẽ mất mặt gì đấy, cô liền lập tức hạ quyết

tâm, đưa Thập Tam đi tham gia tiệc, để anh tiếp xúc nhiều người, khơi gợi lòng tự tin.

“Đi thôi, tất cả mọi người đều mang người nhà đi mà, không có gì không tiện hết. Tôi còn bị yêu cầu diễn tiết mục, vừa vặn có anh hỗ trợ, đừng làm xấu mặt tôi.”

Khóe môi Thập Tam hơi cong lên: Cô nói là mang người nhà đi, vậy là anh cũng xem như là người nhà của cô

sao? Nhưng mà diễn tiết mục...” Cần tôi làm gì?”

“Tôi còn chưa nghĩ ra. Tôi cũng không phải người giỏi việc này, cũng không được hoan nghênh.” Thanh Vi cất cái bát cuối cùng, oán niệm nói.

Thập Tam lại rất kiên định lập tức trả lời: “Cô là tốt nhất, không cần tự oan ức mình mà đi nịnh nọt người khác.”

Được rồi, tuy cái này vốn không phải cùng một việc, nhưng lời nói ủng hộ này vẫn khiến Thanh Vi thỏa mãn vô cùng.

Cô thấy Thập Tam bắt đầu lau bếp, ý tưởng bộc phát: “Ở chỗ các anh bồi dưỡng trẻ con có dạy cầm kỳ thi họa không? Anh tùy tiện biểu diễn một cái đi?”

Động tác rửa tay của Thập Tam dừng lại một chút,

cẩn nhẹ môi, giọng nói vẫn bình tĩnh: “Công tử thế gia đều phải học cầm kì thi họa, nhưng tôi xuất thân thấp hèn, về sau chỉ được huấn luyện những thứ cần thiết cho nhiệm vụ, qua loa học được một chút, cũng không giỏi. Ca mua đàn hát các loại cũng không được học qua.” anh dừng lại một chút, lại nói: “Có thể là giáo viên cho rằng, dung mạo tôi xấu xí, không có cơ hội giả

trang làm đào kép.”

Thanh Vi nghe anh bình tĩnh nói, lại cảm thấy ý cười ôn hào kia đã tiêu tán, quanh người Thập Tam bao lấy một vòng bi thương nhàn nhạt.

Đúng vậy, cầm kỳ thi họa, vốn là những thứ được giáo dục cẩn thận, đối với anh lúc học tập, không có dạy bảo tha thứ, không có trưởng bối tán thưởng, chỉ có roi da vô tình. Hoàn cảnh như vậy, anh làm

sao cảm nhận được cái gì mà ý cảnh, cái gì mỹ hảo chứ.

Dù cho có cảm nhận được, cũng không được lãng phí thời gian đi nghiên cứu, bởi vì toàn bộ thời gian đều phải dành cho nhiệm vụ, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ, như vậy là đủ.

Thanh Vi nghĩ đến những chuyện này, cảm giác thật không tốt. Thập Tam lại cho rằng cô không nói lời nào là vì

thất vọng, lại càng áy náy nói: “Tôi biểu diễn sẽ khiến cô mất mặt. Tôi, tôi thật vô dụng...” Ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng không làm được, trong lòng anh yên lặng bổ sung.

Nhìn Thập Tam tự trách như vậy, đầu óc Thanh Vi nhanh chóng hoạt động, cầm tay anh nói: “Anh đã rất tuyệt rồi, đừng trách móc bản thân nặng nề, phải có lòng tin. Tuy không giỏi những thứ kia,

nhưng không phải võ công rất cao, học lại rất nhanh sao, những đứa nhỏ ở đây sao có thể so với anh? Bọn họ không xấu hổ, anh xấu hổ cái gì?”

Thập Tam kinh ngạc nhìn cô: “Cô thật sự nghĩ vậy? Không phải là muốn an ủi tôi sao?”

“Thật chứ! Anh tiếp xúc với nhiều người sẽ biết, bản thân anh rất ưu tú.”

Giọng nói Thanh Vi mừì

phần khắ²ng địn^h, nhìn ánh mắt anh mà ca ng^oi, nơi hai bàn tay tiếp xúc truyền tới từng chút ôn hòa. Tin tưởng anh như vậy, che chở anh như vậy. Thập Tam muốn nói gì đó, bờ môi mấp máy hai cái lại không biết nói gì, trên mặt có chút đỏ ửng nhàn nhạt.

Tuy là đỏ ửng rất nhạt, nhưng Thanh Vi vẫn thấy được. Cô nương theo bàn tay mình đang nắm chặt tay Thập

Tam không buông, cái tay kia vẫn còn bọt được, ngón tay thon dài ngăm trong lòng bàn tay cô, bàn tay gầy bó, làn da bóng loáng, cảm xúc hài lòng, cô vội vàng rút tay về.

Hai tay của cô cũng dính nước, hai người đồng loạt lau lau, nhìn nhau cười, không khí có chút không tự nhiên.

Quét dọn xong xuôi, Thập Tam trở về phòng trong khi Thanh Vi mang cho anh mấy

cuốn sách.

Thanh Vi nhẹ nhàng giật giật ngón tay, giống như vẫn còn đang nắm chặt đốt ngón tay bóng loáng kia. Cô lặng lẽ dùng đầu ngón tay gảy gảy lòng bàn tay, muốn xua đi cảm xúc kia, rồi lại khẽ cười cười, chỉ là nắm tay, then thùng gì chứ? Chẳng lẽ đối với Thập Tam, mấy dây thần kinh lại to lên mấy phần, kiêm luôn chức năng nhớ lại rồi sao?

Cô cũng không biết, lúc này Thập Tam ở trong phòng ngủ, trên tay vẫn luôn còn cảm giác ập ập, anh lau bọt nước, nghĩ một chút, lại lặng lẽ dùng mu bàn tay dán lên mặt. Vì thế đôi má dường như cũng như được bàn tay kia chạm qua, nhiễm lên chút ấm áp. Áp lên má trái, lại áp lên má phải, anh lại khẽ cười.

“A Ngự, anh có bạn gì không? Đi ra nói một chút về

tiết mục đi?” Thanh Vi đợi một lúc, không thấy Thập Tam đi ra khỏi phòng ngủ, không khỏi lên tiếng giục.

Biết rõ là cô không nhìn thấy, nhưng Thập Tam vẫn như bị điện giật, vội vàng bỏ tay xuống đi ra ngoài.

Chương 41 ♥ Chọn tiết mục biểu diễn

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Beta ♥ Huyền Tô

Rốt cuộc cũng bắt đầu thương lượng đến chuyện dùng diễn tiết mục gì.

Vốn là Thanh Vi cũng đã nghĩ trước, bằng võ công khí

chất của Thập Tam, có thể múa kiếm, hoặc là hát một bài gì đó. Dùng thân thủ của Thập Tam, còn không sợ sẽ dọa toàn hội trường sao? Vậy thì phần thưởng cho tiết mục hay nhất khẳng định tới tay rồi.

Nghĩ đến là làm liền, cô dứt khoát lên mạng tìm ca khúc võ hiệp, đưa cho Thập Tam chọn, có thể làm bối cảnh âm nhạc hoặc biểu diễn khúc mục. Kết quả Thập Tam lại

sinh ra hiệu kỳ với mấy ca khúc này, dưới sự giới thiệu của Thanh Vi, nhanh chóng diễn lại mấy bộ võ hiệp kinh điển.

Thanh Vi nhớ lại những bộ võ hiệp từng xem, cảm thấy rất có cảm xúc, cũng có mấy điểm khó quên, tưởng tượng cảnh Thập Tam ở trên đài tiêu dao huyết sáo, khí thế hào hùng, liền trở nên phấn chấn.

Cô lại bắt đầu vẽ tạo hình

của Thập Tam mà buồn rầu: mặc đồ đen hay là mặc đồ gấm trắng? Hay là áo bào đỏ thẫm? Dùi kiếm dài hay dùi đoản đao? Hay là dùi song tiết côn? Dùi ngọc bội trang trí hay là dùi quạt xếp? Tóc thả hay buộc chắc đều được.

Thế nhưng Thập Tam hình như lại có chút trầm mặc.

Thanh Vi đang hăng say suy nghĩ thì phát hiện Thập

Tam khác thường, cũng dừng lại, cho là anh có chút khó khăn tiếp thu, liền hỏi anh: “Làm sao vậy? Có gì khó khăn sao?”

Thập Tam nhẹ nhõu hai hàng lông mày, suy tư nói: “Cảm thấy những... hình ảnh kia có chút vấn đề.”

“À? Vấn đề gì?” Thanh Vi vẫn còn đang trong mạch chuẩn bị, đầu óc có chút theo không kịp.

“Chỗ diễn võ công, cũng có chút lợi hại. Chỉ là có nhiều chỗ không đúng.” Thập Tam nghĩ nghĩ, một tay sờ cằm, càng ngày càng khẳng định.

“Sao lại không đúng?”

“Lúc đấu với nhiều địch nhân, một chiêu sử dụng quá nhiều nội lực, phạm vi sát thương thì đủ, nhưng lực thì chưa đủ, phạm vào tối kỵ làm khô kiệt nội lực, nhiều khi sử

dụng tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng, kết quả tự làm bản thân bị thương, có người công lực lại không cùng thuộc tính với nội lực, dễ dẫn đến kinh mạch bị phá hủy.” Thập Tam vừa nói, đôi mắt vừa tỏa sáng, đầu Thanh Vi lại chảy dài mấy vệt đen.

“Có chiêu thức giết người, lại không giống với hiệu quả diễn xuất, chỉ là chấn động lực phủ mà phun ra một đồng máu

lớn, còn nữa, rõ ràng là dùng
khinh công, sao lại đánh được
người ta chỉ còn tấm vải bay
đầy trời? Máu thịt thân thể
chẳng lẽ biến mất hết sao?
Nhu vậy quần áo đáng nhẽ
không còn nguyên xi như vậy?
Còn có truyền nội lực kia, sẽ
làm cho người tiếp nhận thân
thể nổ tung mà chết...”

Thanh Vi đưa tay đỡ trán,
mồ hôi lạnh tuôn ra đầy đầu.
Được rồi, Thập Tam là chân

chính hiệu biết võ công, có lẽ nói không sai, chỉ là nếu để anh tiếp tục nữa, chắc là phá hỏng luôn ký ức mỹ hảo của cô mất. Vì vậy Thanh Vi bèn nhọn cắt đứt vấn đề của Thập Tam.

“Ôi chao, A Ngự, những bộ phim này đều căn cứ vào tiểu thuyết võ hiệp mà cải biên lại, tác giả và đạo diễn đều không hiểu rõ võ công, đẹp mắt như thế, hiệu quả như thế

nào cũng đều là vì hấp dẫn
khan giả. Cho nên không thể
dùng thực tế mà cân nhắc
được.”

“Ừ.” Thập Tam biết nghe
lời phải, ngoan ngoãn gật đầu,
nhưng vẫn nhịn không được
nói thêm một câu: “Nhưng
như vậy sẽ hại người đấy. Nếu
có người nhìn theo đó mà
luyện thì sao?”

“Yên tâm, thời kỳ này
của chúng ta, người biết võ

công rất ít, cũng chỉ có thể kể đến những loại công phu như Taekwondo, Thái quyền, nhu đạo gì gì đấy, dù sao cũng chưa thấy ai biết luyện công kia. Nếu bọn họ muốn luyện cũng luyện không thành.

Trải qua cuộc nói chuyện giàu tính kiến thiết này, Thanh Vi bắt đầu buông tha để Thập Tam nghĩ biểu diễn võ công gì.

Một là Thập Tam luyện công phu, bá đạo lăng lệ ác

liệt, không phải chuyện đùa, là có thể lấy mạng người, không thể không xem xét kỹ càng. Hai là về an toàn, hội trường có thể biểu diễn thành võ trường sao? Lỡ như nội kinh tiết ra làm bị thương người, Thanh Vi cũng thật phát mệt mỏi, ba là ở nơi này, chém chém giết giết cũng không thích hợp.

Cuối cùng Thanh Vi vạn phần không muốn buông tha

việc Thập Tam giả trang thành đại hiệp, Thập Tam cũng vụng trộm thở phào. anh thật không biết biểu diễn võ cho người xem, có thể sai anh đâm chết người dễ dàng, nhưng nếu phải để người ta xem anh múa kiếm, ca hát thì quả thật quá khó khăn.

Vì vậy chủ đề lại chuyển về cầm kỳ thi họa.

Trong nhà không có nhạc cụ, nhưng Ba Yến có để lại

bút lông, mực nước, không có giấy tuyên thành thì lấy giấy phác họa tạm thời vậy, Thập Tam múa bút một chút, vẽ lên nước Trương Sơn.

Nhìn qua trang giấy, Thanh Vi nuốt nước miếng: “Cái này là biết một chút mà anh nói sao?”

“Chỉ có hình hài, mà không có thần.” Thập Tam phê bình tác phẩm của mình không chút lưu tình.

“Trình độ này của anh cũng đủ làm thầy giáo rồi. Ít nhất là cha tôi luyện mấy năm cũng không tốt được như vậy.” Thanh Vi tuy không phải nhà giám định hay nhà thường thức, nhưng vẫn có thể nhìn ra tranh chữ của Thập Tam cùng với của cha mình, vốn không phải cùng một cấp bậc.

“Chủ nhân của tôi có thể nói là thi họa đều tuyệt, tài đánh cờ và tài vẽ của quận

chúa vang danh kinh thành. Tôi so với bọn họ, thật sự là lưu huỳnh so với trắng sáng.” Thập Tam nhàn nhạt nói, cũng có chút tự ti.

“Quản bọn họ thế nào cái khỉ gió! Bọn họ biết lên mạng sao? Biết xem TV sao? Biết ghét vắn sao? Biết chọn gạo sao?” Thanh Vi cười nhìn Thập Tam: “A Ngự của chúng ta lại biết, so với bọn họ giỏi hơn nhiều, chính là không phải

lưu huỳnh, là một khối lưu tinh.”

Thập Tam nở nụ cười: “Lưu tinh không phải dễ tàn sao? Là ví von tôi với hào quang ngắn ngủi sao?”

Thanh Vi nhìn anh cười, khuôn mặt anh tuấn, bởi vì nụ cười quá sức đẹp, khiến cho cô có chút cảm giác tê tê, không khỏi nói: “Tôi nói sai rồi, không phải lưu tinh, mà là mặt trời.”

“Tôi nào dám so với mặt trời?” Thập Tam cúi đầu, bắt đầu thu dọn giấy trên bàn.

“Trong lòng tôi anh còn hơn thế.” Thanh Vi nói xong mới cảm thấy lời này có chút mập mờ. Cô nhanh chóng đưa mắt nhìn Thập Tam, thấy anh không có phản ứng gì đặc biệt, cũng thu dọn đồ đạc để che xấu hổ.

Chương 42 ♥ Tình ca Khang Định

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Trải qua một đêm giày vò, sáng ngày thứ hai, Thanh Vi lại nghĩ, mang theo giấy và bút mực đi tham gia hội liên hoan sẽ rất vương vী. Hơn nữa lên

hội trường, xung quanh đều là hào khí vui vẻ, nói khó nghe chút chính là vô cùng ồn ào, không thích hợp vẽ viết.

Vì vậy cô lại thương lượng cùng Thập Tam, hay là đổi thành diễn tấu nhạc khí. Thanh Vi dùng lí do chuẩn bị tiết mục, xin nghỉ nửa ngày, cùng Thập Tam đi xem nhạc cụ dân gian. Thập Tam nên dùng đàn tranh, hay là đàn sắt, hay là tỳ bà? May là anh nói

có chừng mực, bằng không Thanh Vi nghĩ đến đáng về Thập Tam ôm tỳ bà, liền sẽ rùng mình một cái.

Vốn Thanh Vi muốn mượn đồ Hán cho Thập Tam, để anh dùng đàn tranh, nhất định sẽ hiệu quả vô cùng. Lúc nhìn đến giá cả mới phát hiện, đàn tranh không rẻ chút nào, là đồ tốt lại càng đắt. Bằng vào tình hình gửi ngân hàng sa sút của cô gần đây, đúng là mua

không nổi rồi.

Chẳng lẽ lại đi tìm người mượn một cái? Thanh Vi lục lại trong đầu xem nhà ai có con học đàn tranh, nghĩ muốn mượn dùng một chút.

Đang nghĩ ngợi, Thập Tam nhẹ nhàng kéo ống tay áo của cô, Thanh Vi nhìn theo tay anh, là một loạt sáo tiêu.

“Anh còn biết dùng cái này?” Thanh Vi kinh hỉ, chủ yếu là vì sáo tiện hơn nhiều.

Từ mười tệ đến mấy trăm tệ, chất lượng cũng nâng cao dần.

Thập Tam nhìn mặt cô, đã có ý cười nhàn nhạt: “Biết, chọn sao được chứ?”

Cái này còn phải nói sao? Được, đương nhiên là được rồi. Hai người chọn một cây, nghe nói cũng coi như là của danh gia chế tác. Thập Tam thử chuẩn âm, Thanh Vi chọn bề ngoài, còn chọn vào những cái đẹp mắt nhất.

Chọn sáo xong, Thanh Vi hứng khí bưng bưng muốn Thập Tam thổi một bài.

Hai người tới công viên gần nhà. Mùa đông trong công viên rất quanh quẽ, chỉ có ở nơi lắp máy tập thể dục mới có mấy người già rèn luyện thân thể.

Thập Tam đứng dưới một cái cây, thổi một đoạn nhạc. Không phải là đoạn nhạc tiết tấu vui vẻ, mà là tiết tấu xa

xưa yên lặng, khiến cho người ta yên tâm, hình như là Bước chậm xuống Thanh Sơn, xa xa nhìn vào làn thu thủy. Làn điệu ưu mỹ, mấy người già đang tập thể dục cũng dần xúm lại.

Tiếng ô tô ồn ào náo động ở xa dường như không còn nghe thấy nữa, sau giờ Ngọ ánh mặt trời mang theo tình cảm ấm áp, nhẫu nhiên chó tiếng chim hót yên tĩnh mà an tường. Thập Tam chuyên chú

thổi sao, ánh mắt hơi xa xăm, nhìn ra phía xa, giống như đang nhìn tới làn thu thủy kia.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, tiếng sáo đã ngừng, mấy người kia khích lệ Thập Tam thổi rất hay, hỏi anh tên khúc nhạc. Thập Tam lễ phép trả lời là Bình hồ Thu Nguyệt, lời nói không dư thừa, nhưng lại rất ôn hòa.

Thanh Vi nhìn Thập Tam đắm chìm dưới ánh mặt trời,

có chút hoảng hốt: Từ lúc nào, Thập Tam ngoại trừ lẳng lệ ác liệt, còn có khí chất ôn nhuận thế nào? Khí chất thông dong trầm tĩnh, khiến cho người ta nhớ tới bốn chữ: Quân tử như ngọc.

Vừa đến đơn vị, Thanh Vi liền đi tới chỗ Kiều chính ủy, nói chuẩn bị bài sáo độc tấu Bình hồ Thuy Nguyệt. Kiều Chính ủy nghe tới được là độc tấu sáo liền cảm thấy hứng

thú, lại biết rõ không phải Thanh Vi diễn tấu, liền chọn ba lấy bốn, có chút ý kiến với Bình Hồ Thu Nguyệt.

Hắn nói không đủ náo nhiệt, tốt nhất nên chọn tiết mục sống động hào khí. Nói Thập Tam trẻ tuổi, anh muốn Thanh Vi cũng lên sân khấu.

Thanh Vi bắt đặc dĩ nói: “Em chỉ biết đánh trống, gõ tiết tấu được không?”

Kiều chính ủy nhú mày:

“Sáo với trống? Chẳng ra cái gì cả. Vậy đi, em họ của em thổi khúc tình ca Khang định, em hát. Bài hát này cũng rất đơn giản, hợp với cả già lẫn trẻ.”

Thanh Vi lập tức lắc đầu. Giỡn hoài, Kiều chính ủy đây rõ ràng là vì không khí mà hi sinh cô. Tình ca còn hợp với cả già lẫn trẻ? Cô nhanh chóng đề nghị: “Đổi một chút đi, thần thoại? Truyền kỳ? Đều rất êm

tai mà.”

“Tiểu Yến, Đừng ngại bài tình ca Khang định, thật ra bài này nghe rất hay, rất hợp các loại tiệc tùng. Hội liên hoan có rất nhiều người trung tuổi, còn có người mang cha mẹ đến đây, thật sự có thể mà.”

Kiều chính ủy thấy Thanh Vi còn muốn nói thêm, trực tiếp vung tay lên: “Luyện cho tốt, diễn hay có thưởng.” Xong liền biểu thị nói xong

rồi. Vừa vặn có người báo cáo, tìm Kiều chính ủy nói chuyện công tác, Thanh Vi chỉ có thể lui ra ngoài trước.

Buổi tối, Thanh Vi gọi Thập Tam ra nghe nhạc. Trong lòng cô thấp thỏm không yên, trên mặt cũng có chút xấu hổ, bất tình ca Khang định cho anh nghe. Thập Tam mặt không biểu tình, hai mắt mờ mịt.

Thanh Vi để anh nghe

một lượt, nói: “Lãnh đạo yêu cầu thôi bài này.” Dừng một chút lại nói: “Còn muốn tôi hát.”

Thập Tam nghe xong ánh mắt lóe lên, không biết là mừng hay là kinh ngạc. anh nghĩ, đây rõ ràng là tình ca, nam nữ yêu đương cùng hát mới hợp, lãnh đạo không biết tên kia lại yêu cầu hát công khai? Nhưng mà, nghĩ đến Thanh Vi hát dưới đệm nhạc

của anh, lòng anh đúng là có chút háo hức không yên.

“Khó xử sao?” Thanh Vi lại biến ánh mắt của anh thành không muốn. Cũng đúng, một thể giới nữ tôn nam ti, lại muốn anh hát tình ca với người anh không thích, có lẽ rất khó tiếp nhận, nhưng anh lại rất nghe lời, không dám từ chối.

Thương Thập Tam trước sau ần ần, Thanh Vi sẵn sóc

nói: “Không sao đâu, tôi nói với lão đại, thôi bài Bình hồ thu nguyệt là được rồi.”

Thập Tam không biết nên nói cái gì cho phải. anh lại không dám nói suy nghĩ thật của mình, sợ bị cho là không biết xấu hổ. Lo lắng cô không muốn cùng anh biểu diễn, lại sợ cô vốn là đồng ý, cố giữ thể diện sẽ mất đi cơ hội này.

Thanh Vi thật ra cũng có suy nghĩ. Cô vốn cảm thấy

việc này có chút xấu hổ. Thật ra nếu đổi lại là người khác cũng không cao, dù là cùng tên gia hỏa Lưu Húc Dương hát, cô cũng không có tâm lý gán nặng. Cùng nhau chơi đùa, trêu cợt lẫn nhau, trong công việc ồn ào không ít, nói cho cùng cũng tự nhiên hơn.

Thế nhưng Thập Tam lại không giống thế. Cô phát hiện chính mình nổi lên tâm tư khó hiểu, đối với quan hệ của hai

người cũng đặt lệch vị trí ban đầu. Cô sẽ vì anh đẹp trai mà thất thần, sẽ vì anh uất ức mà sẵn sóc, sẽ tìm đập lúc tiếp xúc tay chân.

Lúc đầu còn thuần túy xem Thập Tam là em trai, bây giờ nhìn lại, có quỷ mới tin.

Chương 43 ♥ Gặt hái tỏa sáng

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thanh Vi đang đợi Thập Tam trả lời, Thập Tam đã hạ quyết tâm. Bất luận thế nào, anh muốn tranh thủ một lần. Trước kia anh tranh thủ, cuối

cùng được lưu lại trong nhà này, bây giờ anh muốn thử một lần nữa, có thể sẽ được lên sân khấu cùng Thanh Vi.

Vì thế Thập Tam nói rõ ràng: “Tôi đồng ý, sẽ luyện tập tốt khúc này. Thanh Vi tin tưởng tôi được không?”

Vốn Thanh Vi sợ anh ngượng, bây giờ lại thành như không tin anh, cô vẫn muốn Thập Tam tự tin lên một chút. Kết quả là mấy ngày kế tiếp,

mỗi khi trời tối, Thanh Vi đều cùng Thập Tam tập bài Tình ca Khang định.

Hội họp mặt chúc Tết rồi cuộc cũng đến, Thanh Vi dùng danh nghĩa bà con xa mang Thập Tam tham gia hoạt động.

Hội trường được đặt ở một khách sạn, Thập Tam vừa lộ mặt, mọi người đều tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc. Không hề nghe nói Yến Thanh Vi có bạn trai, chẳng lẽ hôm nay lại

mang đến cho mọi người xem mặt sao? Nhìn thấy Thập Tam, quả thật tướng mạo khí chất hài hòa, mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Lưu Húc Dương bước chậm tới, vốn cầm theo máy ảnh muốn chụp mấy tấm cùng Yến Thanh Vi, nhưng ở dưới lầu lại nhận được điện thoại của Tiểu Vi, cô kích động nóng Thanh Vi mang bạn trai đến rồi, anh xong đời rồi, nóc

ao rồi.

Lưu Húc Dương nghe xong xì mũi coi thường. Thanh Vi lấy đâu ra bạn trai? Chỉ là tạm thời dùng tạm, vốn không cần lo lắng, Lưu Húc Dương giao máy ảnh cho Triệu Quang Hoa đi cùng, dùng vách tường thang máy làm gương, ý chí sục sôi nói: “Bản thiếu gia không thềm sợ đồ giả mạo nhà người!”

Triệu Quang Hoa nhanh

tay chụp được dáng vẻ làm
đỏm Khổng tước của anh,
cười hì hì nói: “Đúng thế, vừa
hất mặt lên đã thấy đẹp trai
lòe lòe, tất cả bọn đầu trâu
mặt ngựa đều phải lui ra hết!”
Lưu Húc Dương nghe xong
càng thêm đắc chí.

Mà lúc Lưu Húc Dương
nhìn thấy Thập Tam, đã bị
đánh về nguyên hình. Hắn
đứng đờ người, há mồm vài
giây đồng hồ mới phản ứng lại.

Để che giấu thất thố của mình, hắn đưa tay: “Xin chào, tôi là Lưu Húc Dương, là đồng sự của Thanh Vi.”

Thập Tam cũng đưa tay bắt tay hắn, đơn giản nói: “Yến Ngự.” Vừa nói xong, người chủ trì dùng microphone mời mọi người an vị.

Thập Tam vẫn đứng bên cạnh Thanh Vi, sau đó lui ra nửa bước, kéo ghế cho cô, rồi tùy ý ngồi cạnh cô, lấy đồng

đồ uống lạnh trước mặt Thanh Vi ra, nhẹ nhàng đặt một chén trà nóng trước mặt cô, ngón tay thon dài được chén sứ tôn lên.

Lưu Húc Dương ngẩn người. Động tác của Thập Tam vô cùng tự nhiên, nói là phong độ thân sĩ cũng không hẳn đúng, còn mang theo tôn kính sẵn sóc, thật sự là quá hiếm thấy. Thực tế Thanh Vi cũng vốn không phải là cô gái

đẹp đến tinh xảo, đội cảnh sát hình sự cũng không phải là nơi quá thương hoa tiếc ngọc, chuyện chiếu cố như vậy là chưa từng có.

Thật ra, không riêng gì Lưu Húc Dương, tất cả mọi người trong bàn đều cảm thấy hành động này của Thập Tam quá là xinh đẹp. Tiểu Vị nhìn thấy biểu lộ của Lưu Húc Dương, lặng lẽ nhéo hấn một cái.

Lưu Húc Dương đương nhiên sẽ không có thái độ hữu hảo với “tình địch” đột nhiên xuất hiện, hắc nhĩ giọng nói với Tiểu Vị: “Đàn ông có làn da đẹp như thế làm gì? Cũng không phải đàn piano, ngón tay dài như thế làm gì chứ? Giống nữ sinh quá.”

Tiểu Vị phì cười: “Anh đây hoàn toàn là hâm mộ ghen ghét! Yên Ngự đẹp mắt như vậy, gương mặt góc cạnh rõ

ràng, còn có hương vị kiên nghị lãnh đạm, đâu ra mà giống nữ sinh chứ?”

Lưu Húc Dương yên lặng, hắn cũng biết, chỉ là không thừa nhận mà thôi. Đột nhiên cảm thấy người này quen mắt. Yên Ngự? Chẳng lẽ là bà con của Thanh Vi? Không đúng, hắn vận chuyển trí nhớ rèn luyện quanh năm, rốt cuộc cũng vận hành lại bình thường, nhớ ra lần trước nhìn thấy ảnh

trên máy tính của Thanh Vi.

Lần trước không phải nói là người nhặt được sao? Còn điều tra thân phận của hắn mà? Sao bây giờ vẫn lưu hắn lại bên người? Lại cùng họ với Thanh Vi? Hình như còn nhỏ hơn cô vài tuổi? Tiểu Vị hiển nhiên cũng nghĩ đến, hai người trao đổi ánh mắt, dùng một cái sấm sét vang lên, trong đầu hai người xuất hiện nghi vấn đáng ngờ.

Cũng không thiếu đồng sự
tò mò xem xét Thập Tam.
Thập Tam mặc áo sơ mi màu
chàm, áo trong màu tối, quần
jeans giày martin, lộ ra dáng
người thon dài, mang theo khí
chất trẻ tuổi tuần tú, nhu hòa
lạnh nhạt. Khiến cho người ta
kinh ngạc nhất chính là mái
tóc dài của hắn, tùy ý buộc
một túm, nhưng lại đen bóng
phiêu dật, khiến cho người ta
nhớ tới quảng cáo dầu gội đầu.

Trong đội không thiếu đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, còn có Lưu Húc Dương như ánh mặt trời, nhưng luận ngoại hình thì vẫn thua Thập Tam. Nhiều nữ đồng sự vô tình hữu ý liếc nhìn, Tiểu Vị cũng đưa điện thoại ra ý đồ chụp ảnh, chuẩn bị tung lên blog.

Thanh Vi biết rõ mọi người muốn gì, cũng không giải thích gì thêm. Cô biết Thập Tam bây giờ đang khản

trương. Vốn là Thập Tam ngoài cô ra, người hai vật cũng không để vào lòng, người khác đánh giá đối xử với anh thế nào, anh cũng chỉ trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

Nhưng hoạt động lần này, với tư cách là “người nhà” của Thanh Vi, anh hiển nhiên không thể biểu hiện như thế, chí ít cũng không thể làm Thanh Vi mất mặt. Cho nên anh vẫn cố gắng chuẩn bị, còn

cố ý hỏi qua nên như thế nào với người trong bàn.

Thanh Vi thấy anh cẩn thận, đương nhiên càng chiều cố anh. Đưa cho anh một ít hạt dưa, cười nói: “Tiết mục xong mới ăn tối, ăn trước một chút đi.”

Lưu Húc Dương nhìn thấy hai người chiều cố lẫn nhau, rất hòa hợp ấm áp, xương quai hàm bạnh ra, nói: “Nhìn xem! Ăn hạt dưa lại

giống trêu hoa chọc bướm như thế!” Tiểu Vị khinh bỉ nói: “Đó là nói anh hả? Người nào không biết đàn ông đội chúng ta ăn hạt dưa cũng dụ dỗ ong bướm, phụ nữ thì uống rượu để kéo bè đi đánh nhau.”

Lời nói cứng rắn, Triệu Quang Hoa và Đại Hải ngồi gần Lưu Húc Dương đều khí thế nhìn qua, Tiểu Vị lại vênh đầu nói: “Tôi nói là đa số chứ không phải toàn bộ. Ai không

phục thì uống rượu chúng
minh đi?”

Chúng nam lập tức ỉu xiu,
Tiểu Vị trời sinh tửu lượng tốt,
trải qua “Rèn luyện”, là đàn
ông bình thường đều không
uống thắng được cô.

Đúng lúc này, một đứa bé
gập ghềnh đi tới cạnh bàn, đưa
bàn tay nhỏ béo nắm lấy một
nắm kẹo đường. Thanh Vi
thấy nó đáng yêu, liền ôm lên
đùi cắn hạt dưa cho nó, hỏi:

“Cháu mấy tuổi rồi? Tên là gì?”

Thằng bé trả lời: “Cháu hơn hai tuổi, tên Côn Côn.”

Thanh Vi lại nhìn không được mà hỏi: “Cháu là bé trai hay là bé gái vậy?”

Thằng bé lúc này tỏ vẻ tức giận, lớn tiếng nói: “Cháu có tiểu kê kê!” Sau đó ưỡn ngực ra vẻ đắc chí.

Mọi người trong bàn đều sững sờ, sau đó cười rộ lên.

Thập Tam mở to mắt, trên mặt thậm chí còn hơi ửng đỏ, sau đó mới khôi phục bình tĩnh, vẫn khẽ cong khóe miệng.

Chương 44 ♥ Bi kịch của Lưu Húc Dương

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Hội liên hoan vô cùng náo
nhiệt, đám người đứng ngoài
nhìn đám trẻ con chạy qua
chạy lại, ngắm cách ăn mặc
của phụ nữ, bông lỏng nói
đùa với đàn ông.

Trên sân khấu, từng tiết mục cũng lần lượt diễn ra. Được hoan nghênh nhất chính là bài đồng dao của con gái Đại Hải. Một cô bé năm tuổi, mặc bộ váy hồng nhạt xinh đẹp, như một cô công chúa, ngoại hình đáng yêu, hát rất thú vị, được rất nhiều người vỗ tay.

Không ai ngờ đến, tiết mục thành trò cười lại là tiết mục hip-hop của Lưu Húc

Dương, hơn nữa chính xác là cười Lưu Húc Dương. Vốn hắn không định nhảy, nhưng vì góp đủ số, hắn đành phải cố gắng chuyên tâm chọn vài động tác đơn giản, nhưng vẫn không đủ thuần thục.

Hơn nữa, vì bị Thập Tam kích thích, hắn vẫn nghen, lúc lên sân khấu không có cảm xúc. Lúc nhảy trên đài, nhìn xuống dưới liền thấy Thanh Vi đang sửa lại tóc giúp Thập

Tam, chuẩn bị lên sân khấu. Hắn chỉ cảm thấy vô cùng chóng mặt, nụ cười của Thanh Vi chói mắt vô cùng.

Vì thế Lưu Húc Dương liền bị phân tâm, chờ hắn hoàn hồn, đã đến lượt hắn lên nhảy, không hoảng loạn thế nào được. Lưu đẹp trai bị phân phát hiện: Bản thân hắn đã quên động tác mất rồi. Cũng may hắn phản ứng nhanh, nhớ lại động tác uốn éo theo nhạc

vài cái, nhưng thời gian còn lại rất dài, đành phải đơn giản đá qua đá lại vài cái. Lưu Húc Dương một lòng bi phần, hấn quả thật là đang vừa hâm mộ vừa ghen ghét!

Tiếp đó, Thanh Vi và mọi người đồng loạt nhìn thấy Lưu Húc Dương phản kích biểu diễn trên sân khấu: Hấn vẫn giữ nguyên động tác đá nghiêng chân, hơn nữa càng đá càng hăng, nhìn thế nào

cũng giống đang thi triển chiêu thức “trước đập đạn đá.”

Đám người tạo hình trên sân khấu bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, lúc Lưu Húc Dương nhảy vẫn chưa tới, hấn mà tiếp tục đá nữa, sẽ giống như đang hung dữ đá vào hai phiến đá vô hình bên cạnh, công kích mãnh liệt, mà chỉ có duy nhất động tác đá.

Đã có người lặng lẽ cười rộ lên, nhanh chóng lan ra, ý

cười nho nhỏ cũng lan dần lên sân khấu. Triệu Quang Hoa đứng sau Lưu Húc Dương cũng nhanh chóng nổi càu. Hấn nhảy đẹp nhất, đã bố trí vũ đạo, cũng là người vật và dạy Lưu Húc Dương.

Đặc biệt là Triệu Quang Hoa vừa xác định quan hệ với bạn gái, lần đầu đưa đến ra mắt đồng sự ở đơn vị, vốn muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho cô ấy, nhưng bây giờ quả

thật cũng đủ ấn tượng rồi.

Nhìn thấy bạn gái nhìn bọn họ biểu lộ lạ kỳ, hấn hện không thể đáp cho người đang đứng uốn éo lắc lư đằng trước xuống khán đài. Nhìn thấy bạn gái cuối cùng cũng không nhin được mà bật cười, Triệu Quang Hoa phải liều mạng dốc sức mới không chế được bản thân không làm gì quá khích.

Thanh Vi không hề hay

biết những chuyện này. Cô bị chọc cho cười rộ lên, Thập Tam nhìn thấy cô cười, tâm tình cũng vui sướng. Lúc lên biểu diễn cũng trôi chảy hẳn.

Lại không ngờ, tiết mục của bọn họ được vỗ tay rất nồng nhiệt. Thập Tam vừa bắt đầu đã hớp hồn người. Mặc dù khúc dạo thối sáo không nhiều, nhưng lại vẫn thối vô cùng uyển chuyển. Nhất là Thập Tam lại mang khí chất

điềm tĩnh, lập tức hấp dẫn mọi người. Ngay cả bọn nhỏ vây quanh sân khấu cũng giương to đôi mắt mong chờ.

Thanh Vi chuẩn bị hát, vốn nhìn thấy bên dưới yên tĩnh, có chút khản trương. Nhưng cô lại nghe thấy tiếng sáo của Thập Tam, dần dần ổn định lại. Cô biết rõ, Thập Tam còn khản trương hơn cô. Tuy người khác nhìn không ra, nhưng cô có thể cảm nhận

được.

Thập Tam hơi dùng sức, khẽ nhếch mày, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được. anh đứng chính giữa thối sáo, điệu nhạc vui vẻ như thế, nhưng bóng hình lại cô đơn tịch mịch. Vốn quen ẩn nấp, anh quả thật không quen trở thành tiêu điểm chú ý trong một nơi náo nhiệt.

Thanh Vi đến gần anh, giờ mic lên, cổ vũ mỉm cười

với anh. Cảm nhận được động tác của Thập Tam cũng vì cô mà buông lỏng, bản thân cô cũng bắt đầu ổn định lại, bắt đầu hát.

Âm thanh của khách sạn không thể so với KTV, cũng may không có tạp âm, thuận lợi hát xong, Thanh Vi nhìn Thập Tam cười. Vào lúc này, dưới đài bắt đầu vỗ tay ầm ầm, nhiệt tình khen ngợi.

Đôi mắt Thập Tam linh

động, khỏe môi khê cong, Thanh Vi cười nhẹ nhàng, trong lòng không hiểu sao tràn ngập vui sướng. MC tranh thủ yêu cầu ai người dặt tay xuống đài. Thanh Vi mỉm cười, chủ động kéo tay Thập Tam đi xuống. Kết quả lại có vài tiếng huýt sáo vang lên.

Kế tiếp, MC còn tổ chức mấy trò chơi, người thắng đều có phần thưởng, không khí càng thêm vui vẻ. Cuối cùng là

trò chơi bẻ mía ngọt. MC nói: “Các đồng chí của đội cảnh sát hình sự chúng ta, công tác bận bẻ nhiều việc, còn thường xuyên phải đi công tác bên ngoài, không chăm sóc được người bên cạnh chu toàn. Hôm nay liền lấy mía ngọt đại biểu cho lòng biết ơn và áy náy. Cuối cùng cùng nhau ăn mía này, mong mọi người có một năm ngọt ngào hạnh phúc.”

Quy tắc là dùng tay lóc mía, không được dùng chân, bàn, hay dao găm các loại..., có thể lóc mía nhanh nhất, liên thăng. Để phòng nước mía bắn lên người, mỗi người còn được chuẩn bị một cái tạp dề. Nói xong cầm mấy cây mía lên.

Tất cả mọi người cười rộ lên, nhất thời không ai lên sân khấu. Bởi vì tay không lóc mía không dễ chút nào, nếu như bị

bắn nước mía tung tóe cũng rất chặt vật, cho nên tuy rằng trò chơi này phần thưởng giá trị cao nhưng cũng không ai chủ động.

Không có người chủ động lên đài, MC bắt đầu điểm danh, có người nhà của nhân viên cảnh sát, đều là thanh niên. Thanh Vi vốn muốn xem những người kia lên lóc mía, không nhìn được cười, lại đột nhiên nghe tên “Yến Ngự” bị

điểm.

Chương 45 ♥ Bể mía

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Nghe tên Thập Tam bị gọi, cả Thanh Vi và Thập Tam đều sửng sờ.

Sao lại thế? Trước khi MC điểm danh, phần lớn đều là những cái tên quen thuộc, Thập Tam lại lần đầu tới, sao

có thể bị điểm tên.

MC đã điểm danh không tiện từ chối, hướng chỉ nhiều người cũng cảm thấy hứng thú với Thập Tam, chỉ có điều hơi ồn ào, vì thế Thanh Vi đành phải trấn an Thập Tam một lát, bảo anh lên tham gia trò chơi.

Thập Tam rời đi, Thanh Vi liền muốn tìm tên đầu sỏ. Nhìn quét trên sân khấu cũng không thấy gì ngoài ý muốn.

Lại nhìn xuống dưới khán đài, ừ, mấy người ngồi cùng bàn Lưu Húc Dương đều nhìn lên trời, vô cùng chăm chú mà nhìn đèn treo. Thanh Vi hơi siết chặt tay, nhả mày nhìn anh.

Lưu Húc Dương tuy không nhìn bên này, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt rất không thân thiện của Thanh Vi, liền quay đầu hấp tấp nói chuyện với người khác.

Đây chẳng phải là có tật giật mình rồi sao? Cô bây giờ đã có thể khẳng định, Thập Tam bị điểm tên, Lưu Húc Dương tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Tạm thời cho qua, không so đo với tên vô lương tâm này, Thanh Vi nhìn lên sân khấu. Trò chơi vừa mới bắt đầu, đã có người lén ăn gian nên bị phạt, tiếp đó có người lại bẻ đôi cây mía, bị nước bắn

lên mặt liền tự động đi rửa mặt.

Còn lại mấy người cũng không tệ, vụng về cũng bề được ngay ngắn. Sau đó liền xuất hiện một người ăn gian, vụng trộm định cắn, liền phải xuống đài dưới tiếng ồ à của khán giả.

Thập Tam không gấp cũng không chậm, không lâu lại bề một cái, duy trì dáng vẻ không khác với người khác

quá. Chỉ là so với những người khác, biểu tình trên mặt anh cũng không khỏi quá dễ dàng rồi.

Lưu Húc Dương nhìn thấy liền tức giận. Hắn vốn thấy Thập Tam hơi gầy, tưởng rằng tên này thể chất tồi, vô cùng vất vả mới khiến MC điểm tên hắn lên chơi. Hắn ta cho rằng sẽ nhìn thấy cảnh Thập Tam sớm bị loại xuống, lộ bản chất mặt trắng! Khuôn

mặt bị bắn đầy nước mía, để xem tiểu tử này còn có thể giả thanh cao không!

Kết quả Yến Ngự lại dễ dàng kiên trì tới cùng, hơn nữa ánh mắt Thanh Vi thỉnh thoảng lại quét tới, khiến cho hần cả người ớn lạnh.

Đến cuối cùng, những người khác đều dần bị loại, chỉ còn lại hai người, một là Thập Tam, một là cảnh sát hình sự thân thủ tốt nhất, thân thể

cường tráng nhất.

Xét về thân thể, Nhị Long người to hơn Thập Tam, hai bàn tay cũng to hơn nhiều.

Đáng tiếc Nhị Long cố hết sức bẻ nốt nhưng cũng lực bất tòng tâm, mà Thập Tam lại không có biểu tình gì bẻ gãy dễ dàng.

Gân xanh trên trán Nhị Long nhảy tung tung, hẳn cũng không muốn thua bởi người trẻ tuổi gầy gò này

trước mặt mọi người, liền dùng sức hô một tiếng, rớt cuộc cũng bẻ được, nhưng trên mặt lại bị văng nước tung tóe.

Nhị Long nhận lấy khăn tay, vừa lau vừa đắc ý nhìn Thập Tam bên cạnh, hần không tin Thập Tam có thể bẻ được hết. Không chỉ Nhị Long, ngay cả mọi người bên dưới cũng chú ý Thập Tam.

Thập Tam nhìn khúc mía trong tay, thật ra hơi hơi không

hiếu. Hấn không hiếu cái thứ mềm mềm giòn giòn dễ bẻ này, sao mọi người lại khó làm như thế. Là cố ý sao? Bây giờ đã là giai đoạn sau cùng rồi, anh phải làm gì đây?

Không tự chủ được, Thập Tam liền nhìn về phía Thanh Vi, nhìn thấy Thanh Vi cười thoải mái, dựng nói tay cái với mình, lại khoa chân múa tay thành chữ V. Thập Tam cũng mỉm cười.

Sau đó đám người đang xem, kể cả phục vụ viên, cũng nhìn thấy Thập Tam bẻ nốt khúc mía, sau đó im lặng nhìn Nhị Long.

Nhị Long cũng đen mặt nhìn Thập Tam.

Nếu như lúc mới bắt đầu, dù là vừa bắt đầu đã nhìn thấy Thập Tam có thể làm dễ dàng như thế này hẳn cũng sẽ dễ dàng buông tay. Nhưng bây giờ là xảy ra chuyện gì, người

này lại từ từ làm từng bước như vậy, cứ như đang ứng đối, muốn khiến hấn xấu mặt sao?

Giống như lúc đấu giá, anh một lần cho giá cao mua đồ cho xong, cứ mỗi người ra một đồng một lần, cũng khiến người đấu giá có cảm giác muốn phun máu.

Nhị Long cắn răng, hấn lại bẻ, lại bẻ, lại bẻ... Hấn bẻ xong liền đứng in, nhìn Thập Tam. Đối phương dường như

còn đang đợi hấn. Chẳng lẽ tên này còn có thể bẻ nữa? Nhị Long sụp đổ, chủ động nhận thua.

MC cũng vô cùng hứng thú, hỏi Thập Tam có thể bẻ nhỏ nữa không? Vấn đề này cũng là câu mà người xem muốn hỏi.

Thập Tam gật đầu, rắc một cái, lại bẻ ngắn hơn. Hiện trong tay Thập Tam chỉ còn một đoạn nho nhỏ, MC càng

thêm hưng phấn, hỏi có thể bẻ nữa không?

Thập Tam dò xét đoạn mía ngắn như vậy, nói: “Quá ngắn, lại bẻ nữa không bằng dùng tay làm đao chặt mía.” Quả thật, chiều dài của khúc mía kia... MC hơi xấu hổ, tự động công bố Thập Tam chiến thắng.

Vì thế Kiều Chính Ủy trao giải, Thập Tam ôm một thùng sữa đậu nành xuống đài

trong tiếng hoan hô. Thanh Vi thả lỏng người, cô quả thật sợ Thập Tam bị yêu cầu dùng tay không chặt khúc mía đó, sau đó...

Lúc ăn cơm, Nhị Long chủ động tới mời Thập Tam uống rượu, hẳn quả thật bội phục. Lưu Húc Dương cũng rục rịch muốn chuốc say Thập Tam. Thanh Vi ngăn hai chén, sau đó kéo Lưu Húc Dương qua nói chuyện, không biết hai

người nói chuyện gì, sau khi hai người trở về, Lưu Húc Dương cũng không gây ra hành động phá hoại nào nữa.

Trong bữa tiệc có người hỏi Thập Tam công tác ở đâu, Thanh Vi lại trả lời qua loa hẩn vừa học xong, Tiểu Vị nói thêm mấy câu với Thập Tam, lại thấy Thập Tam đáp lại quá lạnh nhạt. Hẩn chỉ chú ý Thanh Vi, cũng không muốn xã giao với người khác, trả lời

rất ngắn gọn.

Tóm lại, Yên Ngự tuy xuất sắc, nhưng quá mức lạnh lùng, hay là đang thanh cao? Tiểu Vị thấy, chỉ cần Thanh Vi cười một tiếng với Yên Ngự, gọi anh một tiếng, biểu lộ của anh lập tức ôn hòa. Chuyện anh chuyên tâm làm nhất cũng là gấp thức ăn cho Thanh Vi.

Tiểu Vị thở dài một tiếng, nói với Lưu Húc Dương đang tạo hình chim cánh cụt nói:

“Thấy không, anh không có hi vọng rồi.” Lưu Húc Dương gật đầu nói: “Cô cũng đừng hả hê, cô cũng không có hi vọng.” Hai người liền đấu nhau bằng mắt, ánh lửa tóe ra khắp nơi.

Hai tia lửa đánh nhau âm ỉ, thẳng đến lúc ra về cũng không chấm dứt.

Trên đường về, Thanh Vi và Thập Tam đều rất vui vẻ. Hai phần thưởng, một là thùng sữa đậu nành, một là rút

thường được dao cạo râu, lại khiến cho hai người cảm thấy như có dấu hiệu tốt. Không biết vì sao, sau khi biểu diễn, hai người nhìn nhau cũng có khác biệt. Rõ ràng là muốn liếc nhìn, nhưng lại ra vẻ vô ý.

Không khí trong xe mập mờ, không khí lạnh lẽo của mùa đông cũng như ấm hân lên. Radio đang phát một ca khúc, trùng hợp chính là bài Tình ca Khang định. Thập Tam

nhìn Thanh Vi, đôi mắt tỏa sáng. Thanh Vi lại ra vẻ không biết gì, khóe miệng khẽ cười.

Tuyết rơi xuống dưới đèn đường, phiêu phiêu, vàng sáng bao phủ, trong xe âm nhạc êm ái. Đoạn đường này cứ như vậy trôi qua. Không có lời nói thừa thãi, không có chuyện gì lãng mạn, nhưng lại khiến người ta khó quên.

Chương 46 ♥ Ba mẹ tập kích

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Từ sau đêm liên hoan,
quan hệ của Thập Tam và
Thanh Vi cũng được cải thiện
hơn. Tuy không nói gì, nhưng
hai người cũng hiểu, có cái gì

đó không giống với lúc trước. Đối với biến hóa này, Thập Tam vẫn vô cùng chờ mong, anh không dám hi vọng gì xa vời, nhưng trong lòng lại như đang có mầm non mùa xuân nhú lên, ngăn cũng không được.

Mà Thanh Vi đối với những chuyện không lên tiếng xác định cũng không muốn đi sâu. Loại chuyện ôn nhu mập mờ này, làm cho cô nhăm

nhập được hương vị đã lâu không được cảm nhận, dường như cuộc sống thoáng chốc đã thú vị hơn hẳn. Tuy rằng trong lòng cô biết, cũng rất muốn tích cực cân nhắc, nhưng chung quy vẫn có vài chuyện không ổn, cho nên vẫn dứt khoát lảng tránh.

Chỉ là năm mới cũng tới rồi, ba mẹ dường như cũng sắp du lịch về rồi, theo như lệ cũ, lễ năm mới Thanh Vi sẽ về

bên kia chơi Tết với ba mẹ, vậy còn Thập Tam?

Lúc Thanh Vi muốn thương lượng chuyện này với Thập Tam, anh liền tỏ vẻ hiểu chuyện, anh sẽ ở nhà. Nếu sợ ba mẹ Yên biết, anh liền ra ngoài ở tạm mấy ngày. Ai cũng biết, nếu như ba mẹ Yên đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông xa lạ ở chung với con gái sẽ xảy ra chuyện gì.

Thanh Vi thấy Thập Tam

hiếu chuyện như vậy, không chút oan ức muốn ra ngoài ở tạm. Nghĩ đến năm mới khắp nơi náo nhiệt, anh lại một mình trọ bên ngoài, không ăn không uống, nói chuyện không ai nghe, liền cảm thấy mình quá nhẫn tâm.

Cho nên Thanh Vi quyết định, đợi ba mẹ về sẽ đưa Thập Tam đi gặp mặt, nói là em trai của bạn, nhờ cô chăm sóc, trước lạ sau quen, năm

mới theo cô về nhà ăn tết.

Thập Tam nghe Thanh Vi nói muốn anh đi gặp hai vị phụ huynh, lập tức bắt đầu bất an... anh sợ hành động không thích đáng, lại thất lễ, sợ anh không biết nói chuyện khiến hai vị phụ huynh không thoải mái.... Lo được lo mất, khiến Thanh Vi cười rộ lên, an ủi anh nói: “A Ngự, không cần lo lắng. Ba mẹ tôi là người hiền hòa, không quá để ý đâu.

Huống hồ nói anh là em trai của bạn, bọn họ cũng sẽ chăm sóc anh, không cần lo lắng.”

Thập Tam nghe xong, mới thoáng yên tâm, nhưng nghĩ tới vẫn thấp thỏm không yên.

Quyết định như vậy, hai người bắt đầu tổng vệ sinh, thu thập quét dọn nhà cửa, tuy năm mới không ở đây, nhưng cũng không thể quá lười thôi. Cảnh đội vừa cho mỗi người

ngủ hai ngày, để mọi người chuẩn bị cho năm mới, Thanh Vi thuận tiện quét dọn một lần.

Hôm nay Thanh Vi và Thập Tam chuẩn bị giặt màn, quét dọn phòng bếp, tới gần trưa liền thấy hơi đói bụng, ở trong phòng bếp lại ngửi thấy mùi khói dầu, cũng không còn sức làm cơm nữa. Thanh Vi dứt khoát gọi điện cho quán cơm gọi hai phần cơm chiên trứng.

Ngay lúc Thanh Vi đang đứng trên thang lau chùi tường, chuông cửa vang lên, hẳn là giao cơm. Thanh Vi nhìn bản thân tay chân dầu mỡ, liền gọi Thập Tam đi mở cửa.

Thập Tam nhảy xuống khỏi bậc cửa ra mở cửa, ngoài cửa cũng không phải người giao cơm, mà là một nam một nữ mang theo bao lớn bao nhỏ. Thập Tam hơi giật mình,

chẳng lẽ là bà con? Cảm thấy bị người ta phát hiện anh ở đây, chắc sẽ không tốt cho Thanh Vi.

Sau đó anh liền giật mình, cả người cứng lại đứng ở cửa ra vào. Bởi vì anh nhận ra, hai người này là ba mẹ Yến trên ảnh chụp gia đình! Sao bọn họ lại đột nhiên đến? Không phải đang đi du lịch sao? Sao trước khi đến không thông báo với Thanh Vi? Bây giờ nên làm gì

đây?

Giải thích thế nào? Bọn họ có tức giận không? Có mắ²ng Thanh Vi không? Có thể nhìn anh không th²ện cảm không? Khuôn mặt Thập Tam biểu lộ không rõ ràng, ánh mắt kinh ngạc cũng không thể che hết.

Ba mẹ Yến cũng giật mình, đứng sững ở cửa ra vào. Họ đến buổi sáng là muốn thăm con gái. Vốn không nghĩ

con gái ở nhà, dù sao bọn họ cũng có chìa khóa, thăm nghĩ giúp cô quét nhà, thuận tiện cất kỹ quà, chờ Thanh Vi tan tầm.

Nhưng thấy xe Thanh Vi dưới lầu, nghĩ cuối năm cũng có lúc lười biếng muốn nghỉ ngơi, liền biết con gái ở nhà. Lúc ấy hai người còn vô cùng vui mừng. Cảm giác mình đến vừa đúng lúc.

Ai ngờ sau khi gõ cửa, lại

thấy một chàng trai đẹp trai đến thần kỳ mở cửa. Bạn trai Thanh Vi sao? Sao bọn họ một chút cũng không biết. Càng nguy hiểm là, chàng trai này mặc quần áo ở nhà, ống tay xắn cao, tóc dài buộc lên, dáng vẻ như đang ở nhà. Tóc dài? Hẳn rồi cuộc là ai? Đây là xảy ra chuyện gì?

Ba Yến sững sờ cho là mình gõ sai cửa, vô ý thức nói “Thật xin lỗi”, sau đó liền chủ

động đóng cửa lại. Mẹ Yến cũng giật mình, rõ ràng đây là phòng cũ của nhà mình.

Mẹ Yến đẩy bạn già: “Đây là nhà mình mà, ông xin lỗi cái gì!” Nói xong lại ngượng ngùng gõ cửa.

Ba Yến nhìn lại liền thấy quả đúng như vậy, lập tức lại hơi nổi giận: Con gái to gan như thế từ bao giờ, lại dám ở chung nhà với đàn ông? Ông lại nói xin lỗi với tên đáng chết

này! Nghĩ đến lại nổi giận.

Thập Tam vốn bị ba Yên chủ động đóng cửa làm cho hồ đồ, chẳng lẽ anh nhớ nhầm? Nhưng lại lập tức nghĩ, không thể nào. Sau đó cửa lại vang lên, lần này tiếng gõ cửa lại dồn dập.

Trong lòng Thập Tam lộp bộp, đương nhiên hiểu ra hai người tức giận rồi. anh tranh thủ thời gian mở cửa. Khăn trương đến mức chỉ thiếu nước

đôi người, không biết nên xưng hô thế nào. Nên gọi là chú gì, hay là gọi là bác trai, bác gái?

Thanh Vi nghe tiếng cửa mở, lại không nghe thấy tiếng người, cũng không nghe thấy em trai đưa đồ ăn nổi tiếng lớn giọng nói gì. Cô lạ kỳ hô vọng ra từ trong bếp: “A Ngự, họ mang cơm chiên trứng đến rồi sao?” Ba Yến nghe giọng con gái, đẩy Thập Tam đứng ở cửa

ra, quát: “Không phải cơm chiêm trứng, là cha con đến rồi!”

Thanh Vi kinh ngạc, xém chút nữa rơi xuống từ trên thang, Thập Tam cảm nhận được địch ý của ba Yến, xấu hổ cúi đầu, mẹ Yến nhìn một màn này, không thể tin.

Lúc này, cửa lại gõ vang, một giọng nói lớn tiếng kêu: “Cơm trứng đến rồi, mau mở cửa!”

Thập Tam nhìn người một nhà, đành tự mình mở cửa, trả tiền cho em trai đưa cơm, đóng cửa lại. Mẹ Yến nhìn động tác của anh như chủ nhân, cũng chậm rãi nhú mào.

Chương 47 ♥ Điều là lỗi của cháu

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Nói chuyện một lát, càng
nói càng thấy khẩn trương,
Thanh Vi không cẩn thận nên
không nói chuyện qua với
Thập Tam, đương nhiên cũng

không dám nói lung tung, bằng không trăm ngàn chỗ hở sẽ bị phát hiện, càng khiến ba mẹ nổi giận. Không bằng cứ nói sự thật, tận lực tranh thủ tình cảm của họ.

Vì thế ngoại trừ chuyện Thập Tam là Ảnh vệ xuyên qua, Thanh Vi cơ bản đều nói hết. Nói Thập Tam đi làm công bị lừa, bị thương gặp cô, về sau mọi chuyện đều nói thật. Ngay cả chuyện xử lý hộ

tịch của Thập Tam cũng nói thật, ba Yên nhất định sẽ tra việc này, nên không thể giấu diếm nổi, không bằng sớm khai để được khoan hồng.

Chuyện nghe là như thế, nhưng cũng không dễ dàng chấp nhận. Con gái vì một tên ở quê, làm nhiều chuyện như thế, chăm sóc nuôi sống anh, thậm chí còn cho anh ở trong nhà. Nếu người khác biết sẽ nghĩ thế nào?

Ba Yến nghĩ, chuyện này nếu để cho người khác biết, ai sẽ nghĩ là Thanh Vi thiện lương? Sẽ ảnh hưởng gì đến Thanh Vi? Nếu đây là tên lừa gạt thì sao?

Mẹ Yến nghĩ, con gái sao lại lỗ mãng như vậy? Sao lại đối với một tên không rõ lai lịch tốt như thế? Vốn chuẩn bị để Thanh Vi đi xem mắt, bây giờ còn có thể tiếp tục sao?

Cơm chiên trứng không

may mắn không được đề ý tới, bây giờ đã nguội lạnh, đặt giữa bàn trà. Kết quả lấy cơm chiên trứng làm trung tâm, ba người nhà họ Yến an vị thành hình tam giác, bên trái cơm chiên là sắc mặt nặng nề của ba Yến, bên phải là vẻ mặt lo lắng của mẹ Yến, đối diện là sắc mặt trầm mặc của Thanh Vi.

Thập Tam thì sao? anh tự giác đứng cách xa Thanh Vi

nửa mét, cho dù ba Yến dùng giọng đàm phán yêu cầu anh ngồi xuống, Thập Tam cũng chỉ lắc đầu.

Ba mẹ Thanh Vi tức giận, anh nào dám ngồi? Nhìn mặt ba Yến trầm như nước, chân mày mẹ Yến nhăn chặt, Thập Tam cũng phát hoảng. anh suy bụng ta ra bụng người, đặt mình vào trường hợp hai vị phụ huynh, tự nhiên không biết đâu hiện ra một người xa

lạ, chẳng những không thể tin, người này lại còn dựa hơi Thanh Vi nuôi.

Hiểu biết càng nhiều, Thập Tam đã hiểu được địa vị xã hội quan trọng. Không giống như thế giới kia giai cấp rõ ràng, ở đây tuy rằng đã xóa đi chế độ giai cấp, nhưng cũng có phân chia cao thấp. Cái gọi là mọi người bình đẳng, đều là trên sách vở mà thôi.

Tuổi anh không đến

trường được nữa, không có
văn bằng rất khó tìm việc,
không có việc làm sao có thu
nhập?

Thập Tam biết rõ, anh
hoàn toàn là được Thanh Vi
nuôi. anh hiểu ở xã hội này,
đàn ông dựa vào phụ nữ nuôi,
mặc kệ là quan hệ thế nào,
cũng không phải loại chuyện
tốt. Cho dù trước kia ở Yên
Quốc, cũng có thể làm người
hầu phụng dưỡng chủ nhân,

nhưng anh dựa vào gì mà muốn Thanh Vi chịu toàn bộ chi phí cuộc sống?

Hắn đã bắt đầu muốn tự đi con đường của mình, muốn tìm công việc. Nhưng Thanh Vi lại muốn anh đi học, ít nhất chờ một thời gian, tối thiểu năm sau lại nói, sau đó bắt đầu chọn việc. Bây giờ nên nói gì với Thanh Vi?

Cho nên Thập Tam do dự không dám quyết, không mở

miệng. anh càng nghĩ càng xấu hổ, còn chưa nghe thấy ai trách cứ, trước tiên đã tự mắng mình xối xả.

Nếu như là trước đây, Thập Tam còn chưa hiểu gì thì không nói, bây giờ anh đã cảm nhận được tình cảm, cũng chầm chậm không ức chế tình cảm nữa. Bây giờ vô cùng xấu hổ thống hận mình, nên trong mắt anh đột nhiên ảo não.

Cuối cùng, hai vị nhà họ

Yến còn chưa nghĩ ra biện pháp gì, Thập Tam đã đột nhiên làm ra chuyện khiến người khác kinh người. anh thẳng tắp quỳ xuống trước hai người, quy củ dập đầu mà nói: “Thật xin lỗi, xin đừng tức giận, đều là lỗi của cháu.” anh nói xong đã nghẹn ngào: “Xin bác đừng trách cứ Thanh Vi, cháu sẽ nhanh chóng tìm được việc, sẽ chuyển đi.”

Hai vị phụ huynh giật

mình. Xã hội hiện đại, quỳ lạy rất ít, càng đừng nói người trẻ tuổi vì muốn trưởng bối thông cảm mà quỳ.

Thập Tam một bên quỳ một bên cầu trời, mong được tha thứ, dù là chỉ bớt giận thôi cũng tốt. Có thể hai ông bà cảm nhận được thành ý của anh, cũng quả thật kinh hãi.

Thanh Vi kéo Thập Tam đứng dậy... Thập Tam lắc đầu, chỉ liên tục xin tha thứ,

có thể lập tức chuyển đi. Thanh Vi chưa từng thấy anh thất thố như thế, hiểu rõ Thập Tam đây là vì sợ bị tách ra khỏi mình là đau khổ, dù sao đối với anh, quan niệm cha mẹ là trời vẫn tồn tại.

Nhìn Thập Tam như thế, Thanh Vi cũng không nhịn được mà khổ sở. Cô cố hết sức kéo anh, ra lệnh: “A Ngự, đứng lên đi, từ từ nói chuyện.” Thập Tam rót cuộc cũng đứng

lên, cắn chặt môi cố nhìn nước mắt, nhưng vẫn chảy ra, anh dùng tốc độ nhanh nhất dùng tay lau đi.

Hai vị phụ huynh dù sao cũng là tính cách thương người, nuôi con gái cũng thường rất dịu dàng, nhìn dáng vẻ của Thập Tam, trong lòng cũng không nhìn được thở dài. Không trách được con gái không hiểu chuyện, không có nguyên tắc, đối mặt với người

đàn ông như vậy, không mềm lòng là rất khó.

Cũng đã đến buổi chiều. Mẹ Yến trong sự đấu tranh tư tưởng, cảm nhận được dấu hiệu rõ ràng--- bà đói bụng.

Thức ăn trên máy bay không ngon chút nào. Vốn định chuẩn bị nấu bữa cơm trưa nóng hổi, nhưng lại bị chuyện này kích động, mẹ Yến chỉ thấy bụng réo âm ỹ, còn chưa đợi bà nói, bụng của

ba Yến cũng ọt ọt kêu hai tiếng.

Thật ra Thanh Vi cũng đói bụng, đã làm cả buổi sáng, vừa mệt vừa đói, nhưng lúc này làm gì có tâm tư ăn cơm. Phòng bếp đã dọn xong, nên ăn nhà hay ra ngoài? Nhưng ra ngoài Thập Tam có thể đi theo không?

Ba Yến vì bụng réo nên hơi xấu hổ, dứt khoát gõ bàn trà: “Thấy ba đến, mà ngay cả

chén nước cũng không cho ba sao?” Thanh Vi nghe được ông cố tình ra vẻ không vui, nhưng lại cảm nhận được chuyển hướng rõ ràng, trong lòng thoáng nhẹ nhõm, đứng lên đi tìm ấm trà.

Thập Tam lại nhanh hơn cô một bước, nói: “Là tôi sơ sẩy.” anh thuần thực pha trà, bê ba chén nhỏ tới, châm trà cho mỗi người, sau đó lại hỏi: “Bác trai bác gái muốn ăn gì

để con làm. Nếu hai người đôi
tội của cháu lại càng nặng.”

Mẹ Yến nghe thế kinh
ngạc. Hắn biết nấu cơm?
Không ngờ tiểu tử này không
cho mình là người ngoài, lại
cũng biết nấu cơm pha trà, sao
lại hiền lành như thế? Đây là
đàn ông sao?

Chương 48 ♥ Thập Tam rút cuộc suy nghĩ cẩn thận

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam đi nấu cơm.
Kết quả khiến cho hai vị phụ
huynh lại giật mình. Chỉ hơn
mười phút đồng hồ, anh liền

mang lên mấy tô mì đầy đủ hương sắc. anh đây là cân nhắc, ba Mẹ Yên Yên là người phương bắc, lại vừa du lịch về, có lẽ muốn ăn canh nóng.

Thập Tam trong thời gian ngắn như vậy đã làm xong mì, nước súp cũng rất ngon. Được rồi, hai vị phụ huynh tuy sẽ không thỏa hiệp chỉ vì một tô mì, nhưng cũng không thể phủ nhận, bụng no rồi, trong lòng

cũng thông thuận hơn nhiều.

Thanh Vi lại thấy rõ, Thập Tam rất dụng tâm mà chuẩn bị cơm, anh lại không có ý ăn. anh xuống thu dọn phòng bếp, đợi người khác ăn xong sẽ rửa bát. Thanh Vi đương nhiên không chịu, giục anh: “Anh làm gì vậy? Nhanh bê mì tới ăn.”

Thập Tam hơi bất an, sợ cô ngang nhiên che chở sẽ chọc cho ba mẹ không vui.

Vội lắc đầu, tự tránh vào phòng bếp, Thanh Vi lại đuổi theo: “Trời đánh tránh bữa ăn, anh còn ngại ngần cái gì.”

Đơn giản chỉ cần ngồi xuống ăn thôi, nhưng Thập Tam sống chết cũng không chịu ra ngoài ăn, chỉ đứng trong phòng bếp. anh không dám trái lời Thanh Vi, đành khấn cầu nhìn Thanh Vi. anh bất động, Thanh Vi cũng không thể động, đành phải

buông tha.

Ăn gần xong mì, hai vị phụ huynh mới ý thức được, Thập Tam cũng không cùng họ ăn. Xem ra Thanh Vi không giục, chàng trai kia cũng không dám ăn cơm? Bởi vì thái độ của bọn họ? Bọn họ mới được khen thưởng là người già tốt, trẻ con đều vây trong sân gọi ông bà, sao bây giờ lại như quái vật dọa người vậy?

Hai ông bà hơi băn khoăn. Vốn nhìn Thập Tam cũng là người cao ngất xuất sắc, nhưng lại vì lợi ích mà nhân nhượng như vậy, nhận lỗi về mình, châm trà nấu ăn, ngồi cùng bàn cũng không dám, khiến lòng hai người cũng bắt đầu rung chuyển.

Nghĩ đến chén trà của Thập Tam vô cùng lễ phép, dâng hai tay, nước đầy bảy phần, còn có ánh mắt sợ bị từ

chối, mẹ Yến đương nhiên mềm lòng.

Chàng trai đẹp trai như vậy, khác hoàn toàn mấy tên tóc vàng bên ngoài, không lễ phép người già, không kiêng kị bất cứ gì. Bà cứ không hay biết mà tăng thêm đánh giá lễ phép cẩn thận, thành khẩn thành thật cho Thập Tam.

Thập Tam cũng không biết hình tượng của mình nhờ một bữa ăn đã tăng lên. Thời

gian tiếp theo, anh cố ý lảng tránh, để Thanh Vi nói chuyện với ba mẹ, bản thân thì trốn đi làm việc nhà. Tháo màn xuống giặt toàn bộ, rửa bát đĩa, lau sạch phòng bếp, lại vào phủi đệm.

Làm xong hết, Thập Tam đi rửa tay. Trời đã tối mà một nhà ba người kia vẫn chưa đi ra. anh không biết quyết định chờ đợi mình là gì, chỉ biết ba mẹ Thanh Vi sẽ không để tình

trạng thế này tiếp tục.

Có ba mẹ nhà ai lại đồng ý để con gái chưa lập gia đình của mình nuôi một người đàn ông không rõ lai lịch, cùng ở với nhau?

Hắn liên lụy Thanh Vi đã nhiều, cũng được cô ưu ái quá nhiều, bây giờ cũng phải độc lập rồi, chính là bị đuổi ra ngoài, cũng chỉ có thể cảm kích, đáng tiếc là, không biết anh còn có cơ hội báo đáp hay

không.

Lúc anh còn đang suy nghĩ mông lung, yêu thương lại hiển hiện rõ ràng. anh vẫn luôn không dám sinh ra tình yêu nam nữ, nhưng trong lúc làm việc một mình lúc này, tình cảm từ đáy lòng của anh lại hiển hiện rõ ràng như vậy.

Hắn bắt đầu yêu thích Thanh Vi từ bao giờ? Từ lúc sinh ra ý nghĩ yêu thương hay sao? Có lẽ là từ lúc cô trị

thương cho anh, có lẽ là lúc mua đồ cho anh, cũng có lẽ là lúc anh bí mật nhìn cô tìm anh khắp nơi, có lẽ là lần đầu tiên ôm...

Có lẽ, từ lúc hai người vừa gặp mặt, đã có chút gì đó len lỏi.

Nhưng anh không xứng với cô. Chẳng những không biết, những gì anh nợ cô không biết có thể trả được hay không.

Có người khác ưa thích anh, ca ngợi anh, nhưng các cô ấy coi trọng gì? Là khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn, là cái mà người ta gọi là lạnh lùng. Nhưng ai biết, sau những thứ ấy, anh bất lực, anh vô tri, anh bất an.

Nếu các cô ấy nhìn thấy là người lúc trước ở bên ngoài máu đầy mình, sẽ phóng ánh mắt yêu thương nhìn anh sao? Nếu các cô ấy thấy anh ngây

thơ không biết gì, bòn cầu hình dáng gì cũng không biết, sẽ ái mộ anh sao?

Có lẽ, nếu gặp được người khác, anh đã sớm chết ở bên ngoài, trở thành một thi thể không người nhận, không ai hỏa táng, có lẽ, bí mật của anh bị người khác phát hiện, sẽ kín đáo lợi dụng, hoặc biến anh thành thứ để nghiên cứu, vĩnh viễn không cho anh cơ hội hiểu biết xã hội.

Mà Thanh Vi cứu anh, cho anh tên tuổi danh phận, bảo vệ lai lịch của anh, dạy anh học, đưa anh đi tham gia hoạt động xã hội.

Có lẽ cũng có người sẽ làm như Thanh Vi, thậm chí còn làm tốt hơn Thanh Vi. Nhưng sự thật là, người làm những chuyện này là Thanh Vi, cô là người đầu tiên làm như thế. Vị trí của cô là không thể thay thế.

Nếu không có Thanh Vi, không có yêu thương bao dung của cô, không có cô dạy bảo, cũng sẽ không có ai chú ý đến Yến Ngự. Dù là trong mắt người khác, Thanh Vi nhìn rất bình thường, nhưng trong lòng Thập Tam lại không như thế. Cô là người duy nhất, là người quan trọng nhất.

Thập Tam không muốn vì mình mà Thanh Vi mâu thuẫn với ba mẹ, với người nuôi

Thanh Vi lớn thành người, là người anh nên kính trọng tuân theo. anh quyết định, cho dù ba mẹ Thanh Vi nói gì, anh cũng sẽ làm được, cho dù phải rời khỏi đây, rời khỏi thành phố này, anh cũng nghe theo.

Nếu có một ngày, anh có được địa vị của mình, cho dù là địa vị bình thường, nhưng cũng là có công việc, có thể diện đứng trước mặt cô, anh sẽ trở lại báo đáp.

Không mong có thể sống bên cô trọn đời, chỉ cầu cô sống tốt, cho dù anh chỉ có thể đứng từ xa bảo vệ cô, ai dám bắt nạt cô, anh sẽ thay cô giáo huấn.

Bảo vệ cô bình an, nhìn cô sống hạnh phúc cả đời.

Cho dù cô không biết, cho dù sau này cô sẽ quên.

Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng Thập Tam như bị gai đâm, nụ cười của Thanh

Vì như phảng phất trước mắt.

Mũi Thập Tam chua xót.
anh thở sâu, xả vòi nước, cúi
đầu cho nước lạnh dội lên.
Nước lạnh rét thấu xương,
kích thích anh khôi phục bình
thường.

Chương 49 ♥ Thỏa hiệp

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam cũng không để ý nước vào mắt khiến mắt hồng hồng, anh cầm khăn mặt lau tóc ướt, đi về phía phòng bếp. Mặc kệ xảy ra chuyện gì,

bữa cơm này có lẽ là lần cuối chuẩn bị cho Thanh Vi, anh sẽ chuẩn bị thật tốt.

Cửa phòng ngủ được mở ra, Thanh Vi gọi Thập Tam đi vào. Thập Tam nhìn đồ ăn đã chuẩn bị tốt, yên lặng đi về phía cô.

Ba mẹ Yến nhìn anh nghe lời đi tới, biểu hiện trên mặt đã không ổn định, đương nhiên cũng không nổi giận. Bọn họ không nghĩ tới, Thanh Vi gần

đây hiểu chuyện, lúc ba Yến đề nghị để Thập Tam đi, cô lại phản đối. Cô không ồn ào với ba, chỉ nói cho họ biết tình huống của Thập Tam, bây giờ cơ bản đã đủ năng lực sinh tồn, chỉ cần qua một thời gian nữa, có thể độc lập, khi đó cô sẽ tự để anh đi.

Cô nhấn mạnh phải chăm sóc Thập Tam thêm một thời gian ngắn. Ba mẹ Yến không lay chuyển được con gái,

không khí liền cứng lại. Thanh Vi vì không muốn ba mẹ nổi giận, vì thế nói, để Thập Tam viết cam đoan, vậy ba mẹ cũng không lo lắng nữa.

Ba Yến thật sự không gọi nổi tên Yến Ngự, để một người xa lạ dùng họ mình, dù sao cũng có chút khó gọi, vì thế đành phải gọi theo con gái gọi “A Ngự.”

Gọi xong, cảm thấy tên gọi này hơi thân thiết, vì thế

càng mất tự nhiên.

Ông chỉ có thể bỏ qua chút mất tự nhiên này, nói với Thập Tam: “Hôm nay là lần đầu nhìn thấy cháu, nhưng chúng ta tin cháu là đứa trẻ hiểu chuyện. Đồng ý giúp cháu, ngoại trừ việc nó thiện lương, cũng có lí do vì cháu xuất sắc. Chuyện trước kia không nhắc lại nữa, vậy sao này...?”

Thập Tam khỏ sở đứng

đầy, sắc mặt hơi trắng. anh thấp giọng nói: “Cháu hiểu ạ, cháu sẽ lập tức chuyển...”

Anh còn chưa nói xong, Thanh Vi đã ấn lên bả vai anh một cái, ngăn anh tỏ thái độ, sau đó nói: “Con vốn định đợi lúc A Ngự có thể tự lập, để anh hiểu xã hội hơn. Nhưng bây giờ vẫn chưa tới lúc. Tục ngữ nói tiền Phật tiền đến Tây Thiên, bây giờ đuổi A Ngự đi, vốn là làm việc tốt, cuối cùng

lại thành không thoải mái, không bằng trước kia đừng giúp.”

Đôi môi Thập Tam hơi run run, giọng nói lại không lớn nhưng kiên định: “Không, sẽ không đâu. Cho dù bây giờ muốn tôi đi, tôi cũng quyết không oán hận chút nào. Tôi đã nhận quá nhiều.” anh nói xong, trong mắt đã có một tầng sương mỏng: “Tôi thiếu nợ Thanh Vi nhiều, sau này

nếu có cơ hội, tôi sẽ...”

Sẽ cái gì, anh nói không nên lời, chỉ cảm thấy có thể trả ơn cho cô bằng tất cả, kể cả tính mạng. anh quay mặt về phía ba mẹ Thanh Vi, lại nói không nên lời. anh không có tư cách để nói dùng tất cả để trả ơn Thanh Vi.

Ba Yến há hốc mồm, cũng không nói gì. Những lời Thập Tam nói cũng không khiến ông dễ chịu. Những lời

nói hoa ngôn xảo ngữ này, anh lại hết lần này đến lần khác dùng thái độ ngữ khí chất phác, đôi mắt kia lại hấp dẫn kinh hồn, ba Yến sợ mở miệng sẽ không giữ được lập trường.

Mẹ Yến thở dài: Chàng trai tốt như vậy, đối với Thanh Vi tốt đến thế, nếu như không phải loại tình huống này... Bà cầm chặt tay Thanh Vi: “Mẹ đề ý là thanh danh của con. Tuy bây giờ người trẻ tuổi

sống với nhau rất nhiều, nhưng vẫn sẽ ảnh hưởng. Huống chi những người kia đều là vì xây dựng sự nghiệp, chia sẻ tiền thuê nhà. Con lại không có lí do để làm như thế.”

Thập Tam dừng một lát, càng cảm thấy mình vì tư lợi, hoàn toàn không cân nhắc hoàn cảnh của Thanh Vi. Lời mẹ Yến nói thâm thía, toàn tâm toàn ý vì Thanh Vi, anh nghe xong một chút cũng

không chán ghét. Chỉ hận bản thân liên lụy cô.

Thập Tam nắm tay, trong lòng như bị cắt: “Là tôi không đúng. Thanh Vi, tôi có thể đi tìm việc kiếm tiền, cô có thể gặp được người đàn ông ưu tú mà không chịu ảnh hưởng của tôi.”

Thanh Vi nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Thập Tam, đều là tự trách. Bởi vì không chế cảm xúc, anh nhấn

nhấn má, khiến cho vàng trán
trơn bóng nổi lên vài đường
vân.

Thanh Vi đau lòng. Người
đàn ông này, lần đầu tiên nói
với cô nhiều như thế, nhưng
tất cả đều là đang tự quở trách
anh, cũng cần nhắc cho cô,
toàn bộ vì để cô không bất hòa
với ba mẹ. Cô chậm rãi lắc
đầu. “Không được. Ba mẹ, A
Ngự, mọi người đừng cố chấp,
con lo lắng.”

Lo lắng cái gì? Cô không thể nói hết. Lo lắng nhiều lắm. Lo Thập Tam bị sỉ nhục, bị lợi dụng, đánh mất dũng khí tiến lên, không có niềm vui trong cuộc sống. Cô có thể khẳng định, sau khi Thập Tam rời khỏi cô nhất định sẽ là loại trạng thái này, ít nhất cũng kéo dài một thời gian.

Thanh Vi kiên định bảo vệ anh như thế. Thập Tam quay đầu nhìn lại, hai mắt ánh hào

quang, nặng trĩu khiến người ta không thể nhìn thẳng, cuối cùng ánh hào quang kia chui vào nơi sâu nhất trong trái tim, anh nói: “Thanh Vi, tôi sẽ tự chăm sóc bản thân, sẽ không vì tôi mà để mọi người phải buồn.”

Mẹ Yến đã bắt đầu lau nước mắt, không biết là Thanh Vi mạnh mẽ hay là Thập Tam hiểu chuyện. Thanh Vi ôm mẹ, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, đừng

quá lo lắng, bây giờ mọi người đều kết hôn muộn, tuy bây giờ đến tuổi gả đi, nhưng vẫn còn thời gian để chọn người. Con gái của mẹ tốt như vậy, còn sợ cái gì? Dù ế, con cũng có thời gian ở với hai người, không tốt sao?”

Mẹ Yến đưa tay đẩy cô ra, rút khăn lau nước mắt: “Ba hoa, ai muốn ở với con? Con còn muốn ăn bám bọn ta? Không có cửa đâu!” Nói xong

cũng không quá buồn bực tức giận.

Thanh Vi không để ý mẹ Yên phản đối, lại ôm bà: “Ba mẹ nuôi con nhiều năm như vậy, tiền lương con kiếm được cũng chưa nhiều, hai người lại không phải đại gia, còn phải lo đồ cưới, rất nhiều khoản! Nói thật, một thời gian nữa, con sẽ để tâm tìm bạn trai, A Ngự cũng có thể tự lập rồi, chẳng phải vẹn cả đôi bên sao?”

Đang nói, hương thơm nồng đậm nhẹ nhàng lan tỏa. Ba mẹ Yến không tự chủ được mà hít hà, hỏi: “Mùi thơm gì vậy?” Thập Tam vội vàng đứng dậy chạy xuống phòng bếp, mùi hương này hẳn là mùi canh cách thủy anh đang nấu, lại quên mất.

Ba Yến nhìn bóng lưng Thập Tam, cuối cùng vỗ bàn tay lớn, nói: “Như vậy đi, tranh cãi nữa ngày mai cũng

không có kết quả. Trước tiên
đề A Ngự sống ở chỗ chúng ta
đi. Nên dạy gì chúng ta sẽ dạy.
Có đề nó đi học cũng tìm thầy
giáo tốt. Ba sẽ đối với nó như
con cháu! Chuyện từ nay về
sau sau này hãy nói.”

Chương 50 ♥ Thanh Vi tự thừa nhận tình cảm

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Ba Yến nói xong suy
nghĩ, lại nhìn bạn già, ý mong
được khen ngợi khi giải quyết

xong vấn đề nan giải. Mẹ Yên nghĩ nghĩ, cũng không phản đối, biểu thị đồng tình: "Vi Vi, ba của con nói vậy cũng là biện pháp. Làm như vậy cũng không phụ lòng anh rồi, xem như là chuyện tốt làm đến cùng rồi." Cuối cùng lại nhìn chăm chăm vào Thanh Vi: "Con cũng phải giữ khoảng cách thật tốt."

Thanh Vi còn muốn phản đối, không biết làm sao, mầu

chốt cuối cùng là cha mẹ, coi như biện pháp kia là tốt nhất, có thể nói, nếu như cố chấp không chịu, nếu như Thập Tam không hiểu chuyện, ba mẹ tuyệt đối sẽ không nhượng bộ như vậy.

Huống hồ việc này đối với Thập Tam mà nói, cũng có lợi. Cô mỗi ngày đi làm, thời gian bên anh cũng có hạn, mà ba mẹ kinh nghiệm xã hội phong phú, còn có thể chỉ bảo anh

học thêm một chút, cũng sẽ có cơ hội tiếp xúc với nhiều người ngoài, cô cuối cùng đành phải đồng ý với ý kiến của ba.

Lúc Thập Tam dọn xong năm món mặn một món canh, anh đã nghe được kết quả như vậy. Cũng không như những gì anh tưởng tượng, ăn cơm xong liền rời đi, mà là dùng thân phận bà con xa ở lại với hai ông bà.

Hắn luyện tiếc Thanh Vi,

không muốn rời khỏi cô, nhưng cũng biết lần này phải đi xa. Thế nhưng mà, cứ như vậy rời đi, bất kể là khoảng cách tâm linh hay khoảng cách không gian, đều cũng không xa xôi. Bọn họ có thể thường xuyên gặp mặt, có thể gọi điện cho nhau.

Huống hồ, có thể hưởng thụ tình thương của cha mẹ Thanh Vi. anh đã nhìn ra, hai ông bà đều là từ ái văn minh,

cái này đối với người chưa từng trải qua qua âm áp gia đình như Thập Tam mà nói, là thứ đáng quý rất khó khăn mới có được.

Cho nên dù không nhà, Thập Tam vẫn là rất cảm kích thật cao hứng, từ đó tổng sự sợ hãi chia ly đi, thậm chí đối với cuộc sống tương lai đã hơi mong chờ.

Giải quyết xong vấn đề, cả nhà đều buông gánh nặng

xuống, vui vẻ quây quần ăn cơm. Thập Tam vốn còn muốn đứng cạnh, hầu hạ mọi người dùng cơm, bị Ba Yến kéo xuống, yêu cầu ăn chung.

Đồ ăn hương vị không tệ, Ba Yến ăn rất nhiều, cảm khái nói: "Nếu như mỗi ngày đều có thể ăn như vậy thì quá tốt rồi."

Thập Tam lập tức ngoan ngoãn nói: "Con có thể làm tốt một ngày ba bữa như vậy."

Mẹ Yến khinh bỉ: "Có ý gì? Ông mười năm chưa ăn cơm à?"

Ba Yến dè dặt nói: "Không có ý gì khác, tôi nhiều năm như vậy không bị đói chết đều là công lao của bà. Nhưng mà, thật lòng mà nói thì không chết đói, nhưng cơm bà nấu so với A Ngự còn thua chút xíu."

Mẹ Yến hừ mũi: "Hừ. Tôi là trù nghệ bình thường thôi, người ta sống khá giả ngược

lại có can đảm sáng tạo món mới, chút đồ ăn tôi làm cũng ăn không trôi! Ví dụ như lần trước cái gì mà cà hấp tôm bóc vỏ, còn có cái gì tương vùng hành tây trộn với cơm...."

Ba Yến đầu hàng, Mẹ Yến thỏa mãn không nói nữa, bắt đầu ăn cơm.

Thanh Vi nín cười, húp một thìa súp. Nói đến biện pháp ba Yến nghĩ ra, chưa hẳn

đã là không phải do bị mùi thức ăn hấp dẫn.

Chỉ là bây giờ có Thập Tam, mẹ Yến cũng sẽ chăm sóc thật tốt, điểm ấy cô không chút hoài nghi.

Ba mẹ ở cùng với Thanh Vi hai ngày, trong lúc đó Thập Tam vẫn luôn ngủ trên ghế salon, ban ngày vội vàng quét dọn cả nhà. anh lo lắng khi mình đi rồi Thanh Vi ở một mình làm việc sẽ mệt mỏi,

không ngừng lau dọn khắp nơi, hai ngày làm cho ngôi nhà vốn sạch sẽ không còn một hạt bụi.

Hai ngày sau, Thanh Vi lái xe đưa ba mẹ Yến cùng Thập Tam đi thành phố C. Trong xe mang theo quần áo cùng sách vở và vật dụng hàng ngày của Thập Tam. Lúc Thanh Vi giúp anh thu dọn đồ đạc, Thập Tam đặc biệt đem cái ly nhỏ, đèn bàn như bảo

bồi cát vào hành lý.

Ba Yến thích kéo đàn nhị hồ, thấy cây sáo của Thập Tam, sau này hứng thú của ông với nhạc cụ dân tộc càng tăng, bắt đầu tìm cách dụ dỗ Thập Tam vào nhạc đội nhỏ của ông. Mẹ Yến trịnh trọng nói với Thập Tam: "Ngàn vạn lần đừng đáp ứng, bên trong tất cả đều là mấy ông già, tập luyện hay biểu diễn đều ở công viên. Hơn nữa bọn họ

một khi diễn tấu, du khách đều không tránh thì né."

Ba Yến không phục: "Nói bậy bạ gì đó, tiểu nhạc đội chúng tôi...." Thập Tam nhìn hai ông bà đầu võ mồm, khóe môi nhẹ nhàng gợi lên.

Giúp Thập Tam dàn xếp tốt bên chỗ ba mẹ, Thanh Vi trở về nhà mình.

Cho dù qua tết không có mấy ngày, nhưng đột nhiên hồi phục trạng thái sống một

mình, dường như có chút không quen.

Buổi sáng đã không còn tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, đã không còn bát cháo nóng hổi, buổi tối vào cửa đèn không còn sáng, đã không còn người luôn đợi cô về.

Cô mới phát hiện ra, trong khoảng thời gian ngắn, dáng người thẳng tắp của Thập Tam, ánh mắt sáng ngời, nụ cười nhàn nhạt đã để lại

trong cô một thói quen như thế.

Nhưng mà chỉ mấy tháng mà thôi.

Mấy tháng, dĩ nhiên cũng làm thay đổi lòng cô.

Tối hôm đó, Thanh Vi cùng bạn bè ra ngoài hát KTV trở về, đêm đã khuya. Cô lúc này cũng không muốn về nhà.

Vốn là một nơi ấm áp an toàn, bây giờ lại bởi vì thiếu đi một người mà vắng vẻ hẫng,

nhất là sau khi vừa tụ hội náo nhiệt. Trong phòng ngọn đèn như trước, người kia vừa thấy cô liền đưa một ly nước ấm, người kia làm sai một chút đã thấp thỏm không yên, Thập Tam đang làm gì nhỉ?

Thanh Vi đột nhiên ý thức được, Thập Tam trong lòng cô bất tri bất giác, trọng lượng đã tăng lên quá nhiều. Giống như, đã rất lâu rồi cô không quan tâm đến tình cảm vì trước kia

đã bị tổn thương rất đau, cho dù bây giờ một thân một mình, nhớ cũng là Thập Tam chứ không phải lá rụng trời thu kia.

Thật sự động tâm sao?

Thế nhưng Thập Tam nhỏ hơn cô 6 tuổi, đối với cô phần lớn là ơn nghĩa, bây giờ còn là người không nghề nghiệp, tuy về sau anh chắc chắn nổi danh một phương, nhưng cô có thể đợi đến lúc đó sao? Chưa kể, tâm ý của Thập Tam đối với

cô chắc chắn sẽ không đổi
sao?

Cô đã 26 tuổi rồi, khi đó,
cô đã quá tuổi yêu đương rồi,
sẽ phải chịu áp lực cùng
chương ngại khắp nơi, nghĩ tới
đó, Thanh Vi không muốn có
một mối tình yêu đương gian
khổ.

Tuy cản trở cùng ngăn
cách dễ dàng khiến cho tình
cảm thăng hoa hoặc khắc sâu,
nhưng miễn đi, vì như vậy

cũng tạo thành thương tổn cực lớn, cảm tình trong đấu tranh quá mức thống khổ, lý trí kiểu Thanh Vi tuyệt đối không dám nếm thử.

Những cái này Mẹ Yên đã từng nhắc nhở cô, chính cô cũng nhận thức rõ ràng, thế nhưng mà, vì cái gì lại có chút không cam lòng, có chút hi vọng, thủy chung tồn tại trong lòng?

Thanh Vi nghĩ đi nghĩ lại,

rốt cuộc ý thức mơ hồ thiếp
đi.

Chương 51 ♥ Thì ra rất nhớ anh!

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Bước sang năm mới rồi,
Thanh Vi quay lại nhà cha mẹ.
Một con đường treo đầy đèn
lồng đỏ, các loại ruy băng

trang trí bắt mắt, thoạt nhìn rất hân hoan náo nhiệt. Phía sau xe đem theo toàn là đồ Tết.

Tuy cha mẹ nhất định chuẩn bị không ít thứ, nhưng cô mang về đều là tâm ý cả. Trừ ăn ra, còn đem về quần áo và rượu, một ít pháo sáng cho bọn cháu trai, còn cháu gái thì là váy áo xúng xính. Những thứ này nếu như không chuẩn bị tốt, mấy tiểu gia hỏa lúc đến chúc tết liền dùng ngay các

loại thể tấn công liên hoàn làm cho bạn tự thấy bản thân rất có lỗi.

Còn có đồ văn phòng phẩm cho Thập Tam. Thanh Vi nở nụ cười: lúc ba Yến gọi điện thoại nói đến khoa trường về thi họa của Thập Tam, lại chuẩn bị cho anh học thử xem, không kể là muốn làm thầy giáo chuyên nghiệp hay chỉ là thỏa mãn sở thích cá nhân, cũng đều thật tốt.

Xe còn chưa tiến vào tiểu khu, Thanh Vi liền thấy xa xa một người đứng dưới đèn đường. Mùa đông rét lạnh, ít có người chịu đứng ở ngoài thêm một khắc, mà người kia đứng không nhúc nhích thật dễ làm người khác chú ý.

Thanh Vi không khỏi nhìn thêm một chút, người kia lại cùng hướng xe đang đến. Chẳng lẽ là không gọi được xe sao? Bây giờ trời rất lạnh, xe

taxi không dễ gọi, rất nhiều người chịu lạnh không được, liền chủ động xin đi nhờ. Người này cũng vậy ư?

Nhưng Thanh Vi rất nhanh liền phát hiện, người kia là Thập Tam. Tốc độ của anh rất nhanh, thoáng cái là đến bên cạnh xe, ăn mặc rất phong phanh, mặt lại không xanh xanh trắng trắng như bị đông lạnh, ngược lại sắc mặt còn phơn phớt hồng nhuận, ánh

mắt sáng ngời, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Hắn ở chỗ này chờ cô sao? Thanh Vi chỉ nói với anh xế chiều nay sẽ đến, lại không nói thời gian chính xác, anh đã đợi bao lâu rồi? Trời rất lạnh còn ăn mặc ít như thế?

Nghĩ đến chính cô hao tâm tổn trí mong đợi nhìn thấy một người được nuôi thành khỏe mạnh, nhưng cái người này lại không biết quý trọng

bản thân mình. Thật sự là đồ
ngốc luôn làm người khác lo
lắng mà!

Thanh Vi ngừng xe, nhìn
Thập Tam lưu loát lên xe, tiếp
tục tiến vào tiểu khu. Thập
Tam vốn thật cao hứng, nhìn
thấy sắc mặt Thanh Vi có chút
không tốt, bắt đầu bất an. anh
làm sai cái gì? Thanh Vi không
muốn anh đến đón sao?

Thập Tam mấy lần len lén
nhìn cô, Thanh Vi vẫn im lặng.

Mắt thấy sắp đến nhà rồi, Thập Tam muốn nói lại thôi, lo sợ bất an nhìn lên cô. Thanh Vi thấy anh như vậy, đành phải chủ động nói: “Đã thông suốt chưa?”

"Ừ, tôi lại phạm sai lầm nữa hả?" Thập Tam cẩn thận từng li từng tí trả lời, nói anh nhận sai không bằng nói anh đang thăm dò.

"Sai cái gì?"

"Tôi nghĩ nên đi đón cô

sớm một chút, thật đấy, chỉ là trong nhà còn có vài thứ cần chuẩn bị, đi sớm quá, bác trai bác gái sẽ mệt nhọc.” Thập Tam cấp thiết giải thích.

"Không đúng." Thanh Vi nghe anh nói, vốn là hiểu anh nghĩ sai rồi.

"Tôi không nên đi đón cô." Thập Tam ừ ừ cúi đầu, hơi giống cún con bị bỏ rơi.

"Đúng rồi. Biết tại sao không nên chưa?" Thanh Vi

ngừng xe, hai người vừa nói vừa đi đến thang máy ở tầng hầm để xe.

"Cô không muốn thấy tôi." Thập Tam do dự, rốt cuộc nói ra, có chút bị thương nhìn Thanh Vi.

Hắn biết rõ Thanh Vi trở về liền ở nhà trông ngóng, hôm nay còn chuẩn bị nhiều món ngon nữa. Không biết cô khi nào mới đến, nên đặc biệt ở ngoài tiểu khu đợi gần hai

tiếng đồng hồ, mới thấy được Thanh Vi ngày đêm trông ngóng, nguyên lai, cô không muốn gặp anh, thậm chí còn rất phiền chán khi anh nghênh đón.

Thanh Vi thở ra, nín bả vai Thập Tam xong chuyển hai tay phủ lên mặt anh: "Nhìn anh xem, mặc ít như thế liền chạy đến đây! Lỡ đông lạnh mất thì phải làm sao?"

"Tôi không lạnh, thật ra

nội lực đã khôi phục, mặc đồ mỏng cũng không sao, chỉ là sợ người khác nhìn không quen.” Thập Tam hiểu ra là cô quan tâm anh, một lần nữa tươi cười như hoa.

Thanh Vi mới phát hiện, mặt Thập Tam không lạnh chút nào, ngược lại thật ấm áp. Cô ngăn người, lại muốn che hai tai anh lại. Chỗ đó có lẽ lạnh, dù sao lỗ tai không ngăn lạnh mà.

Thế nhưng, Thập Tam lại quá cao, anh bây giờ có lẽ hơn 1m80 rồi, Thanh Vi không mang giày đế cao, không chạm được vào tai anh. Vừa rồi lỗ tai còn bình thường, bây giờ sao lại đỏ lên?

Thanh Vi tức giận nghĩ: xem đi, tôi biết thế nào cũng lạnh mà! Lỗ tai đỏ lên hết rồi. Khoan đã, vừa rồi còn bình thường? anh nói là không lạnh, tại sao lại đỏ lên.... Chẳng lẽ

Thập Tam then thùng?

Thanh Vi lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, tay trái của mình còn áp trên má Thập Tam, tay phải đã mò tới lỗ tai anh. Cô cách anh rất gần, mắt Thập Tam sáng long lanh, đôi diện cô như phát sáng.

Gần...gần quá rồi, có lẽ nên lùi về sau, tùy tiện nói gì đó, cho chút ái muội mập mờ trôi qua. Nhưng cô không muốn lùi về sau. Chỉ mới xa

nhau mới hai tuần, làm sao lại rất nhớ rất muốn gặp. Thật ra cô bây giờ không ôm chầm anh đã là hay lắm rồi.

Đúng lúc này, Thập Tam cũng không chế không được dục vọng muốn thân cận Thanh Vi một chút nữa. anh cảm thấy khi gần Thanh Vi, mùi hương nhàn nhạt của cô như quanh quẩn nơi chóp mũi. anh thử thăm dò, đưa tay nhẹ nhàng ôm Thanh Vi.

Người trong lòng dường như không có phản ứng, rồi lại giống như nhích lại gần anh một chút. Thanh Vi không bài xích anh!

Thập Tam cảm thấy tim đánh trống gọi quân, rớt cuộc hạ quyết tâm, triệt để ôm cô. Điều Thập Tam không ngờ nhất là, Thanh Vi cũng vòng tay ôm anh. Thập Tam liền cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng dùng sức, hai người ngay tại

bãi đỗ xe không tiếng động yên lặng ôm nhau.

Thân thể Thập Tam như bị điện giật, muốn dùng sức lại không dám mạnh tay. Lần đầu chặt chẽ ôm nhau với phụ nữ, đối tượng lại là Thanh Vi, anh vốn không thể bình tĩnh, trước mắt tựa như nổi lên sương mù.

Thanh Vi cũng không hiểu chính mình thật không ngờ đến cái ôm xuất thần này, hình như là hy vọng rất lâu, rốt

cuộc cũng được ước muốn, lại hình như là việc hiển nhiên. Cứ như vậy ở nơi không lảng mạn không an toàn, lại đột nhiên cùng Thập Tam ôm nhau.

Điểm chết người chính là, cô không muốn buông tay! Chẳng những muốn ôm anh, còn muốn ôm chặt, vĩnh viễn giữ bên người. Chẳng lẽ, đây chính là ý nghĩ chân thật của cô sao? Là cô không ý thức

được khát vọng sâu trong đáy lòng này?

Nơi này hình như không thích hợp ôm ấp, càng không thích hợp nghĩ mấy thứ này. Thế nhưng Thanh Vi không cách nào không chế mình, hai người đều không làm được. Ngón tay cô thậm chí có chút phát run, cũng may nhiệt độ cơ thể Thập Tam rất ấm áp, thành công trấn an cô.

Không biết qua bao lâu,

có lẽ không đến 5 phút đồng hồ, thang máy ding một tiếng. Hai người cả kinh, nhanh chóng bẻ gãy, cửa thang máy đã mở, tốt, bên trong không có ai.

Thanh Vi nhìn gương mặt đỏ hồng của Thập Tam, kéo tay anh, đi vào.

Chương 52 ♥ Bất ngờ vào tết âm lịch

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Thanh Vi vừa vào cửa,
Mẹ Yến đã cười ha hả chào
đón, bung lên một chén canh
nói: "Bên ngoài lạnh lắm,

nhanh húp miếng canh ấm đi."

Súp? Thanh Vi cảnh giác nhìn, nhận lấy nói: "Con không phải là vật thí nghiệm của ba chứ?" Không thể trách loại phản ứng này của cô, lần trước về nhà cũng vì một chén canh rùa rắn cá của Ba Yến, cô đã hện hò thân mật với toilet 8 lần, cả đêm ngủ không ngon, cuối cùng thiếu chút nữa không còn sức xuống giường.

Bây giờ nhìn thấy súp,

không kinh hãi mới lạ. Nếu như không phải là muốn giảm béo hay là muốn trân trọng tánh mạng, tránh xa súp vương bát.

Mẹ Yến cười hắc hắc, tuyệt không sợ bạn già nghe được, lớn tiếng nói: "Sao có thể lại để cha con hại người! Đây là A Ngự sớm cố ý nấu cho con."

Là Thập Tam? Thanh Vi uống một ngụm, mùi nấm

thơm ngát tan ngay trong miệng, bên trong dạ dày cũng ấm áp dễ chịu.

Thanh Vi vui mừng phát hiện, Thập Tam ở với ba mẹ vô cùng tốt, trong nhà có không ít biến hóa. Ví như khăn mặt mới của hai người, mua thêm nồi súp, bộ ấm trà chỉnh tề.

Ba Mẹ Yên Yên khen lấy khen để Thập Tam, hiểu chuyện như thế nào, chăm sóc

người khác như thế nào, lễ phép như thế nào, có bản lĩnh như thế nào. Có bản lĩnh? Thanh Vi nghi ngờ, chẳng lẽ Thập Tam bị lộ võ công rồi?

Ba Yến xem xét nét mặt của cô, nên nói: "Sao? Không tin? A Ngự từ thi họa đến nhạc cụ dân tộc đều làm cho một đám lão già chúng ta chấn động. Phải biết là trong đám chúng ta cũng có người chuyên nghiệp đấy, đều nói A

Ngự có tiền đồ."

Mẹ Yến cũng nói: "Hắn còn dạy mẹ và ba con dùng máy tính, so với con còn có kiên nhẫn hơn nhiều. Bây giờ mẹ có thể lên mạng xem kịch, ba con có thể đánh cờ. Đúng rồi, mẹ còn mua đồ điện trên mạng, tiện nghi thật đấy!"

Đồ điện? Không có thấy đồ điện gì mới à? Thanh Vi hứng thú hỏi: "Là thứ gì?"

"Bàn là điện."

Thanh Vi bó tay rồi, Thập Tam cúi đầu, không biết có phải đang nín cười hay không.

"Thì sao? Bàn là điện cũng là đồ điện, so với đồ điện gia dụng bán ở chợ rẻ hơn những 50 đồng đấy."

Được rồi, mẹ Yến, mẹ có lý.

Lễ mừng năm mới theo lễ thường thì vừa bận rộn vừa náo nhiệt.

Ba ngày trước thân thích

tới thăm, không ít người gặp Thập Tam, những người chưa gặp qua, lần này cũng biết rồi. Đám cháu nhỏ đều là một lũ quỷ nhỏ thích phá phách, đột nhiên xuất hiện một chú để chơi chung, có thể từ khi anh tay cầm hạc đào, sau đó dẫn bọn chúng đi đốt pháo, bọn quỷ nhỏ đều thành dễ bảo, tung hết sở trường nịnh nọt.

Hai người xấp xỉ tuổi Thanh Vi, chính là hai sắc, tự

nhiên đối với Thập Tam liền hứng thú dạt dào. Đáng sợ nhất một em họ hủ nữ, lôi kéo Thanh Vi nói: "A Ngự chính là một mỹ nam loại cấm dục ác liệt, công thụ đều hợp, không giáo cơ thật đáng tiếc. Chị họ, bẻ cong anh, nhiệm vụ vinh quanh gian khổ này cứ giao cho em!"

Nói xong, liền muốn nhào tới Thập Tam, Thanh Vi không kịp giữ lại, thấy Thập Tam

quay người một chút, em họ liền bỏ nhào tới ghé sô pha bên cạnh, đập vào trái bưởi lớn, hít một cái hét lớn: "Anh cố ý!"

Ai cố ý? Không biết. Thanh Vi và Thập Tam đã trốn mất.

Mấy ngày sung sướng trôi qua, sáng sớm hôm nay, đã có người tới gõ cửa. Thanh Vi mở cửa xem, là chị họ Yến Dung. Vị chị họ này hơn ba mươi

tuổi, con gái đã học tiểu học.

Năm đó, bởi vì cha mẹ không đồng ý hôn sự của chị, vô cùng náo loạn, Yến Dung bị cha mẹ ép đến không còn đường lui, một mình đến thành phố C cùng chồng bây giờ kết hôn, cha mẹ trong cơn tức giận đoạn tuyệt quan hệ. Cũng may về sau, chồng của chị làm kinh doanh thành công, xem như một doanh nhân cỡ trung, trong nhà đã có của cải, không

ít người nói chị thật tinh mắt.

Yến Dung cùng Thanh Vi quan hệ rất tốt, Thanh Vi từ lúc nhỏ đã rất thân cận cô chị họ này, chỉ là từ sau khi chị kết hôn, mỗi người đều bận rộn, mới dần dần ít liên lạc, nhưng lễ mừng năm mới chung quy vẫn đến chúc tết.

Thế nhưng năm nay, thời gian chị đến không giống mọi năm, hơn nữa, rõ ràng tinh thần có chút bất lực. Thanh Vi

mẫn cảm phát hiện, Yến Dung ăn mặc nửa mới nửa cũ, tuy không khó coi nhưng cũng không hợp không khí năm mới vui mừng này. Mà ngay cả nói đùa cũng mang chút ưu sầu.

Chị ấy làm sao vậy?

Thanh Vi giữ Yến Dung ở lại dùng cơm trưa, Yến Dung không từ chối, lại có chút không tập trung. Cơm nước xong xuôi, Ba Mẹ Yến Yến đi ngủ trưa, dặn dò Thanh Vi

cùng Yến Dung hảo hảo nói chuyện phiếm. Thanh Vi vừa định hỏi, Yến Dung liền do dự nói trước: "Chuyện là... hôm nay, chị ở đây có được không?"

Thanh Vi ngạc nhiên, hiểu rõ chị họ nhất định xảy ra chuyện. Cô vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Hai người cãi nhau?"

Yến Dung suyt một cái, trầm thấp nói: "Nhỏ giọng

chút, chớ kinh động chú hai thím hai.” Sau đó thở dài: "Chuyện đến nước này, chị cần em giúp đỡ, cũng không muốn giấu diếm em. Chị cùng Trịnh Cường cãi nhau mà trở mặt rồi, ra ngoài được hai ngày rồi, suy nghĩ thật tốt."

Thanh Vi cả kinh. Việc này thật đột ngột quá, tháng trước gọi điện thoại, Yến Dung còn nói việc cùng Trịnh Cường vui vẻ đưa con gái đến

trường, như thế nào bây giờ lại
náo thành như vậy. Yến Dung
vốn là người không thích nhiều
lời, tại lễ đầu năm mà tới nhà
người khác ở nhờ, đối với cô
mà nói, không biết đã hạ
xuống bao nhiêu quyết tâm.

Hỏi ra mới biết cuộc sống
của Yến Dung với suy nghĩ
của người khác hoàn toàn
không giống. Đây cũng là một
chuyện cũ. Từ khi Trịnh
Cường làm ăn khởi sắc, liền từ

từ học rất nhiều tật xấu. Bản thân anh xuất thân từ gia đình bản hàn lại càng thêm truy cầu hưởng lạc, mới đầu còn cố kỵ, về sau ý thức càng ngày càng thấp.

Mỗi lần Yên Dung khuyên bảo, anh càng tệ hại hơn. Một năm trước có tình nhân bên ngoài, bị Yên Dung phát hiện, sau đó bị đủ loại dụ dỗ càng lúc càng thay đổi, trở nên không kiêng nể gì cả,

thậm chí công khai mang ả ra ngoài xã giao, làm Yến Dung mất hết mặt mũi.

Không ngờ, năm trước con gái về nhà người thân, Trinh Cường mang cả tình nhân bao dưỡng gần đây về nhà thân mật, ngoài ý muốn bị Yến Dung bắt gặp, làm một trận đại náo, Trinh Cường vô sỉ nói: "Lão tử muốn thế nào liền làm thế ấy, cô một đứa con trai cũng không sinh được,

chỉ có tí hiền lành...”

Yến Dung dưới sự giận dữ xông lên lại bị Trịnh Cường vặn chặt cánh tay đẩy ngã, chân đụng đau nhất thời không đứng dậy nổi, bị con tình nhân kia cười nhạo. Thanh Vi kéo quần chị lên xem xét, một mảnh xanh đen khá lớn.

Yến Dung vốn là người kiên cường, bằng không thì lúc trước cũng không sống đi chết lại cùng Trịnh Cường hai bàn

tay trắng kết hôn. Nhưng bây giờ cha mẹ còn chưa tha thứ, chính mình lại là nhà giàu mới phát, chỉ làm bà chủ gia đình, không có bạn bè gì. Cái gọi là địa vị xã hội cũng là Trịnh Cường mang đến.

Chị không muốn bám bụng chịu đựng, ở bên ngoài hai ngày, liền nghĩ đến việc ly hôn.

Chương 53 ♥ Một tên cận bã điển hình

Chuyển ngữ ♥ Bạch Miêu
Tử

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Thanh Vi nghe chuyện
xong, thật sự nổi giận. Cô biết
rõ, Yến Dung lúc trước vì
Trịnh Cường có thể nói là chịu

nhiều đau khổ, đến đất khách tìm việc làm, vì kiếm tiền mà không ngừng tăng ca, nửa đêm nhớ cha mẹ chỉ biết gọi điện cho Thanh Vi khóc, có con gái trong nhà không lúc nào rảnh rỗi. Trịnh Cường có tiền không tới mấy năm, tâm can đã bị tha mất, quay lại khi dễ người như thế.

"Chị, chị sớm không nên chịu đựng thế!"

"Chị là vì Hân Hân, nó

còn nhỏ?"

"Vì Hân Hân lại càng không nên nhẫn nhục, có cha như vậy có thể mang đến gương tốt gì?"

"Hắn nói nếu ly hôn, sẽ không cho chị nuôi Hân Hân, cũng không để lại cho chị một phân tiền."

"Cái gì?" Thanh Vi giận đến cực điểm: "Hắn dựa vào cái gì!"

"Hắn có thể làm được."

anh có luật sư, có thể tìm người giấu tài sản, tìm người về sau giao Hân Hân cho anh, đưa đến nơi khác thậm chí là nước ngoài, chỉ thật có khả năng không gặp được con gái nữa.” Yên Dung nói xong liền khóc: "Hắn ra ngoài học được lòng dạ hiểm độc và lá gan lớn hơn người ta rồi."

Yên Dung lúc trước cố ý gả cho Trịnh Cường đến nỗi cùng cha mẹ bất hòa, cho nên

cũng không muốn bị thân thích biết rõ tình hình, bây giờ thật sự không còn cách nào mới đến tìm Thanh Vi.

Thanh Vi tính toán một chút, ở chỗ này không thể, nhà chỉ có hai gian phòng ngủ, ba mẹ một gian Thập Tam một gian, Thanh Vi đến đây nên Thập Tam liền chuyển ra ghé sofa đỡ, nhưng cô không thể không giúp chị họ, nhìn thấy chị bị người khác khi dễ, tối

thiếu muốn cho chị một chỗ
đặt chân an toàn.

Cho nên Thanh Vi lúc này
quyết định, buổi chiều cùng
chị họ về nhà thu dọn đồ đạc,
sau đó đưa chị đến chỗ mình
ở, sau năm mới sẽ tìm luật sư
ra tòa ly hôn.

Yến Dung vừa xấu hổ vừa
cảm kích. Cô biết người không
rõ chịu nhiều đau khổ, lại
không dám nói cho người
khác, cũng biết nói với ai. Bây

giờ lại nhờ vào em họ mình, còn muốn gặt chú thím.

Đàn ông đòi bại như là đồ ăn biến chất, không nên vì thế mà đáng tiếc, không nỡ bỏ, không nên vì lúc trước rất tốt mà lưu lại, hư thì bỏ. Chỉ là một phần nhỏ hư mất, còn có thể chấp vá lại được, nhưng hương vị khẳng định chênh lệch, nát đến hết thuốc chữa, nếu như bây giờ không giúp chị họ, cô chỉ có thể bị Trịnh

Cường dùng tiền tài, thế lực ép đến tầng thấp nhất của xã hội. Nhưng như thế nào mới có thể giúp được? Thanh Vi cân nhắc một hồi.

"Tối buổi chiều, chị lấy hết đồ trang sức có giá trị, sổ tiết kiệm, tiền bạc ra, em nhớ bất động sản chúng nhận là tên chị?" Thanh Vi hỏi.

"Nhưng mà, Trịnh Cường có thủ hạ, cho dù một mình hắn, chúng ta cũng không cầm

được đồ gì ra. Lúc ấy anh nói nếu chị dám ra khỏi nhà, cũng đừng nghĩ lấy được bất kỳ vật gì."

"Bây giờ không lấy, chờ hấn sửa quyền sở hữu nhà lại thì trễ mất. Hấn thiếu nợ chị, không chỉ là cái nhà đâu!" Thanh Vi nhìn Yến Dung chậm rãi nói: "Trịnh Cường không phải lần đầu tiên đánh chị phải không? Trước kia đến bệnh viện khám, có lưu lại

bệnh án không?"

"Có đánh, có bệnh án." Yên Dung kinh hoảng ngẩng đầu, Trịnh Cường quả thật đã đánh cô rất nhiều lần, vì mặt mũi, cô đều không có nói cho người khác biết, Thanh Vi thế nào đoán được?

"Trịnh Cường, tên súc sinh này!" Thanh Vi đập trên bàn trà, lại trách cứ Yên Dung: "Chị sao có thể dung túng hắn? Chị vốn không phải

là người nhu nhược như vậy mà?"

"Vi Vi, không phải, em không biết, đúng là từ từ biến thành như vậy. Ban đầu hẳn còn giấu diếm chị, về sau la mắng chị, sau lại lãnh đạm, uy hiếp chị. Chị cũng không biết từ lúc nào, bắt đầu sợ hẳn, cũng sợ hãi rời bỏ hẳn lại hai bàn tay trắng, bị cười nhạo, chính mình lừa gạt mình, thẳng cho tới hôm nay...." Yên

Dung nói xong, ghen ngào khó tả.

Thanh Vi nhìn Yến Dung, đây là người chị họ luôn tươi cười dẫn theo cô sao? Là người lúc nghèo khó nhất vẫn tin tưởng, cố gắng hết sức mình cho ngày mai sao? Là người ngay cả mì ăn liền đều không nỡ bỏ, cơm trắng trộn xì dầu cũng đều thoải mái sao?

Thanh Vi không do dự nữa, quay người nhìn Thập

Tam: "A Ngự, theo tôi cùng chị họ đi một chuyến."

Đến nhà Yến Dung, thật ra chỉ là ở bên trong công ty của Trịnh Cường. Vị tình nhân kia không ở đó, Trịnh Cường còn chưa đi, đang ngồi lệch một bên ghế sa lon hút thuốc, nhìn ba người Thanh Vi dò xét: "Yến Dung, tôi nói rồi, nếu cô dám ra ngoài cũng đừng trở về nữa, cô muốn ly hôn? Có thể, tôi còn mong vô

cùng, nhưng cũng đừng hòng ép lão tử nhà ra một phân tiền."

Thanh Vi vốn không để ý tới hấn, đẩy Yến Dung ra phía trước: "Chị, đồ đạc đâu, em giúp chị thu nhập."

Trịnh Cường thấy bọn họ tiến vào nhà, hung hăng vứt tàn thuốc xuống sàn, sau đó gọi một cuộc điện thoại. Không đến nửa giờ, Yến Dung liền mang đủ đồ nhét vào túi

du lịch, cả chứng nhận bất động sản cũng thả vào. Lúc các cô trở ra, phòng khác đã đứng sững bốn năm thanh niên.

Thanh Vi che Yến Dung đang run run ở phía sau, cười lạnh nói: "Anh gọi người tới làm gì? Muốn đánh người hay muốn giam cầm phi pháp?"

Trịnh Cường vốn sắc mặt không tốt, nay càng vắn vẹo cùng ác độc: "Tôi quên mất,

cô hình như là cảnh sát. Cảnh sát thì sao? Cảnh sát rất giỏi à? Cảnh sát có thể quản việc nhà người khác ư? Cô đã dám quản cũng đừng sợ chịu thiệt, tôi không đi tố cáo cô đã là khách khí rồi. Bây giờ dư luận rất thích bàn tán tin tức về mặt trái của cảnh sát, cô tuổi còn nhỏ mà đã muốn nổi danh à?"

“Anh muốn đổi trắng thay đen?” Thanh Vi giận dữ nhìn cái bản mặt ghê tởm của hắn:

"Anh gọi đến là công nhân viên chức cũng không sợ chịu trách nhiệm trước pháp luật à?"

Trịnh Cường muốn cười mà không cười, đi tới trước mặt Thanh Vi: "Công nhân viên chức? Cô bé, cô thật quá ngây thơ rồi. Bọn họ là bảo an của công ty đấy, thứ gọi là bảo tiêu, là tay chân đấy. Chỗ mồm vào? Tôi sẽ không lấy mạng các người đâu, một chút

giáo huấn mà thôi."

"Đúng hơn là anh ngang nhiên muốn du côn đánh người?" Thanh Vi nói xong 'Ba' một cái, năm dấu tay in trên mặt Trịnh Cường: "Xem anh dám đánh người, đồ không có nhân tính!"

Trịnh Cường không nghĩ tới Thanh Vi không thềm báo trước mà động thủ, bị cô tát một cái, lực đạo không nhỏ, trên mặt liền nóng rát, lập tức

nổi điên quạt tay cô. Ngay lúc đó Thập Tam tung một cước, Trịnh Cường trực tiếp bay qua nửa phòng khác, đâm vào ngăn tủ bên trên mới dừng lại, thở không nổi, cuộn mình rên rĩ.

Mấy tên bảo tiêu nhìn chủ nhà dưới mắt đang ôm bụng, không cần chờ phân phó, lập tức vây ba người Thanh Vi lại, trong tay chỉ cầm gậy cột, không cầm đao, đoán chừng là

sợ đả thương người quá nặng.
Mấy người kia tuy có tập võ
những sao có thể so với Thập
Tam?

Còn chưa xông lên, Thập
Tam đã đứng trước mặt bọn
họ, bọn họ mắt còn chưa kịp
thấy người đã bị đánh té, tay
mỗi người đều bị trật khớp.
Thập Tam nhìn Trịnh Cường
chậm rãi đứng lên, nâng bước
cầm gậy cột của hai người
trước mặt, lạnh lùng nhìn.

Tác giả nói ra suy nghĩ: lại nói Trịnh Cường đúng là đồ cặn bã a, vợ của hắn có tất cả các chiêu, dù sao, đa số chính là duy trì cuộc sống.

Chỉ là Yên Dung như vậy, cuộc sống cũng không duy trì được, bởi vì thể diện tối thiểu cũng bị mất.

Có đôi khi nghĩ đến, xã hội văn minh phát triển thế, vậy mà vẫn còn thể lực ưu thế

áp chế phái nữ, rất đáng buồn.

Chương 54 ♥ Bánh ngon từ trên trời rơi xuống

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam đến gần người
cầm gậy, dùng lực nắm tay,
Trịnh Cường mắt thấy ngón
tay của hai người bị bẻ gãy dễ

dàng, rổng lên thảm thiết, dọa hấn mồ hôi lạnh ứa ra. Lúc này hấn mới giật mình, không thể nhìn vẻ ngoài đẹp mắt, người này không thể trêu vào.

Yến Dung hoa mắt. Cô vốn nghĩ sẽ bị đánh, không ngờ tình thế lại biến chuyển đột ngột, đảo mắt lại Trịnh Cường đã cầu xin tha thứ: “Đừng tới đây, đừng tới đây, các người mang đồ đạc đi đi.”

Thanh Vi lại không có ý

định đi. Bây giờ nếu đi, Trịnh Cường nhất định sẽ tìm cách báo thù. Cô tới trước mặt hắn, kéo các đốt ngón tay của hắn tới trước mặt Thập Tam: “Bẻ trật khớp hắn, để hắn cũng chịu đau.” Trịnh Cường chưa kịp phản đối đã nghe hai tiếng giòn vang, các đốt ngón tay lập tức trật khớp hết, hắn lập tức chịu đau gào ầm ỹ.

Thanh Vi lạnh lùng cười: “Không phải anh thích đánh

nhau sao? Chút đau này thấm vào đâu!”

Trịnh Cường chuyển mắt nhìn Yến Dung: “Yến Dung! Tốt xấu cũng từng là vợ chồng, cô như vậy là trái luật đây!”

Thanh Vi sững sờ, sau đó ha ha nở nụ cười: “Anh còn biết trái luật? Vừa rồi ai gọi người đến đánh chúng tôi, bình thường ức hiếp ngược đãi Yến Dung thì không trái pháp

luật sao?" Cô nói xong, lôi thứ gì đó ra từ trong túi, loay hoay nhún một cái, có tiếng nói vang lên:

"Công nhân viên chức? Cô bé, cô thật quá ngây thơ rồi. Bọn họ là bảo an của công ty đấy, thứ gọi là bảo tiêu, là tay chân đấy. Chỗ mồm vào? Tôi sẽ không lấy mạng các người đâu, một chút giáo huấn mà thôi."

"Đúng hơn là anh ngang

nhiên muốn du côn đánh người?” Sau đó tiếng tát người vang lên, tiếp theo nghe tiếng Thanh Vi kêu lên: "Anh dám đánh người, đồ không có nhân tính!” Nghe giống như là Trịnh Cường đánh Thanh Vi.

Trịnh Cường càng nghe, khuôn mặt càng vặn vẹo, lại nhìn thứ trên tay Thanh Vi, không phải bút ghi âm, không phải mp3, lại càng không phải điện thoại, nhưng hiệu quả ghi

âm lại không tồi, hấn nhin đau hỏi: “Cô cầm cái đồ chơi gì vậy?”

Thanh Vi chậm rãi cất thứ đó vào, “Tôi vừa nhận máy ghi âm từ cấp trên, vừa hay dùng thử xem có tốt không.”

Trịnh Cường kéo tay đứng lên: “Cái gì? Cô đã sớm có dự định? Hèn hạ!”

Thanh Vi giơ chân đạp lên đùi hấn, Trịnh Cường kêu đau một tiếng rồi ngã ngồi

xuống. Thanh Vi nói: “Là ai hèn hạ? Yến Dung bỏ ra vì anh bao nhiêu, anh sao có thể đối xử với chị ấy như vậy? Vũ phu, ngoại tình, ăn cắp tài sản... Anh không bằng cảm thú! Lấy tư cách gì làm cha, làm chồng, nói cho anh biết, bệnh án do bị anh đánh của chị ấy bây giờ đều ở trên tay tôi, nếu không muốn ly hôn thì cứ chờ xem!”

Trịnh Cường cắn răng

trừng mắt nhìn cô, không nói gì. Cả buổi sau mới nói: “Tôi liêu chết kiếm tiền, chỉ bằng những cái này đã muốn dọa tôi, đừng hòng!”

Thanh Vi gật đầu nói :
“Anh muốn lợi dùng tiền tài quyền thế để quấy rối thì quả thật không thể, nói không chừng còn đút lót hối lộ cho ai đó? Đến lúc đó nói chúng cứ không đủ là xong. Chỉ là nếu tôi đưa những thứ này cho đối

thủ cạnh tranh của anh, đặc biệt là những chuyện Yến Dung biết nữa, vậy là được rồi, hơn nữa, bọn họ cũng lòng dạ hiểm độc hèn hạ như anh, chắc chắn sẽ chế tạo ra sản phẩm rất đặc sắc.”

Trịnh Cường nghe xong, ánh mắt đỏ quạch đầy tơ máu, xông lên trước hai bước, nhìn thấy ánh mắt Thập Tam quét qua lại đứng khựng lại: “Tao muốn kiện mày! Đồ xảo trá,

đồ vu hãm!” Thập Tam nghe hấn hét lên với Thanh Vi, sắc mặt trầm xuống tát cho hấn một bạt tai.

Thanh Vi không rảnh để ý đến hấn, lướt mắt một cái, mang Thập Tam và Yến Dung rời khỏi đó, trực tiếp đi ra ngoài.

Yến dung vốn rất lo lắng, nhưng chuyện lại không khó khăn như cô nghĩ, dường như còn nằm trong lòng bàn tay

của Thanh Vi, Trịnh Cường dù có hung ác cũng không thể không cúi đầu, hắn đang cạnh tranh với một đối thủ rất hung hiểm, nếu bị người ta bắt thóp, đặc biệt là những chuyện cô biết thì không biết hắn sẽ phải chịu bao nhiêu tổn thất, thậm chí e là còn không thể gượng dậy.

Hơn nữa, hắn sợ Thập Tam vô cùng, ngày hôm sau Thập Tam quay lại theo lời

Thanh Vi cho hấn một bài học. Được giáo dục đến thế, vốn hấn muốn làm bung bét chuyện này ra, hoặc là muốn người tới hành hung, nhưng đều khó thắng được Thập Tam, cho dù có thắng cũng không có kết quả tốt. Vì thế Trịnh Cường chẳng những không dám tìm Thanh Vi gây phiền toái mà còn sợ hãi cô tới gây phiền toái cho hấn.

Thanh Vi giữ Yến Dung ở

lại nhà mình, tìm luật sư lo chuyện ly dị cho cô ấy. Vì thế Trịnh Cường và Yến Dung mặt cũng không gặp, thậm chí nói chuyện điện thoại cũng ít, chỉ có luật sư qua lại mấy lần rồi ly hôn.

Vừa đi làm chưa tới mấy ngày, Lưu Húc Dương lại tóm Thanh Vi ra hỏi: “Thanh Vi, Trương đội trưởng quy cho tôi vụ án bảo hiểm kia, đây không phải chuyên môn của tôi mà!

Hơn nữa vụ án này đã qua vài năm rồi, sao đột nhiên lại giao cho tôi chứ?”

Thanh Vi mỉm cười: “Đây là tổ chức cho anh cơ hội rèn luyện nâng cao.” Vừa nói xong, Trương đại đội gọi Thanh Vi tới văn phòng của hắn.

Thanh Vi vừa vào cửa, Trương đại đội cười tủm tỉm với cô: “Tiểu Yến, giao cho cô nhiệm vụ hạng nhất, cũng là

cơ hội rèn luyện nâng cao mà tổ chức cho cô.”

Thanh Vi rùng mình một cái, Trương đại đội, không phải anh giám sát tôi đây chứ?”

Trương đại đội nói tiếp: “Lần trước cô cũng tham gia áp giải Dương Đông Khuê về nguyên quán rồi. Bây giờ chúng ta phải cử một người đi qua bên đó thông báo tình hình và những chuyện liên

quan tới vụ án cho bọn họ, tôi thương lượng với Lưu chi đội, quyết định cử cô đi.”

Thanh Vi sững sờ: “Tôi? Không hợp cho lắm?” Cô cũng không thuộc tổ chuyên án, không tới phiên cô thẩm vấn Dương Đông Khê, vậy bàn giao những tình tiết liên quan gì chứ? Có liên quan gì tới nhau đâu.

“Chuyện cũng không phức tạp, cô chỉ cần đi với bọn

họ qua chuyển tài liệu là được, tiện thể tăng cường lực lượng áp giải.”

“Dựa vào tôi để tăng cường lực lượng áp giải sao?” Thanh Vi dờ khóc dờ cười.

“Thật ra là cho cô cơ hội ra ngoài thôi. Đi máy bay chuyển giao, không có việc gì, cô đi chơi vài ngày rồi về, phí ăn ở, phí đi lại được cấp.”

Bánh từ trên trời rơi

xuống? Chuyện tốt thế này lại đập phải đầu mình, Thanh Vi lại cảm thấy hơi sợ hãi. Tục ngữ nói, không có chuyện gì mà lại ân cần, không phải gian cũng là đạo chích... Được rồi, tuy Trương đại đội không phải trộm cũng không phải gian nhưng vẫn nên hỏi cho chắc, kéo trở về lại phát hiện bị hấn bán đứng rồi.

Thanh Vi hỏi: “Đi máy bay? Đội chúng ta hào phóng

như vậy từ lúc nào thế.”

“Đây là vé giảm giá, giảm 40%, bằng không sao Lưu đội có thể đồng ý chứ? Hơn nữa tình huống Dương Đông Khuê đặc thù, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm xong chuyện sớm mới tốt.”

“Hắn là trọng nghi phạm, lại rất nguy hiểm, chẳng những phải còng tay, còn phải đeo xiềng chân, vậy có thể lên máy bay sao?”

“Được, vốn có chút phiên toái, nhưng Dương Đông Khuê lại giúp chúng ta giải quyết. Hắn định tự tử, bị phát hiện kịp thời, chân trái bị thương bó thạch sao, chỉ có thể ngồi xe lăn, không cần xiềng chân nữa.”

Thanh Vi cười ha ha: “Hắn thật biết cách lấy giúp người làm vui. Trương đại đội, nói thật đi, việc tốt như vậy sao lại rơi xuống đầu tôi rồi?”

Khóe miệng Trương đại đội co rút: “Đi là được rồi, thật phiền quá! Cô thường xuyên hỗ trợ cũng không tệ. Lần trước đội danh sách khen ngợi không có cô, lần bắt Dương Đông Khuê cô lại có biểu hiện xuất sắc, nhưng công cán vẫn chưa đủ, tôi cảm thấy có lỗi với cô, vì thế bàn bạc với Lưu đội trưởng đền bù tổn thất cho cô.”

“Vậy sao, vậy phải cảm

ơn Trương đại đội rồi!” Thanh Xuân lập tức cười như hoa nở: “Ngài thật là lãnh đạo tâm phật của chúng ta mà!”

“Được rồi, tôi chỉ là một tiểu đội trưởng đầu heo, lãnh đạo cái gì, cô tới trước mặt Lưu đội mà hát thánh ca ấy.”

“VẬY, Trương đội trưởng, vấn đề cuối cùng, tôi có thể mang bạn đi cùng không? Đương nhiên phí tổn hẳn tự chịu.”

Trương đại đội dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn cô: “Bạn sao? Cũng được, một người cũng không sao. Chỉ cần cô không có ý định bỏ trốn với đối tượng tình nghi, vậy tôi không có ý kiến gì!”

Chương 55 ♥ Cùng cắt cánh

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thanh Vi thành công thuyết phục ba mẹ cho phép mang Thập Tam đi công tác. Thập Tam cũng chưa đi máy bay bao giờ, cảm thấy rất khó

lí giải về khối sắt thép cực lớn bay qua bay lại trên trời này.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội ngồi máy bay, lại còn có thể đi du lịch cùng Thanh Vi, anh đương nhiên vô cùng vui mừng. anh cũng đã sớm chuẩn bị xong hành lý, đồ của hai người cũng chỉ gồm một rương hành lý và một ba lô, Thập Tam vẫn kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần mới yên tâm.

Hôm xuất phát, đoàn người Thanh Vi đi qua chỗ kiểm an đăng ký. Sau Dương Đông Khuê là hai trinh sát viên đứng tuổi, không nói nhiều lắm, làm việc rất chắc chắn. Trước đó họ đã bắt chuyện qua với nhân viên an ninh của sân bay, Dương Đông Khuê cũng không cần kiểm tra, cứ ngồi xe lăn như thế.

Thập Tam vẫn tò mò ngó

chiếc áo khoác trên tay y, về mặt kỳ dị. Sau khi mọi người ngồi an ổn rồi, anh nhìn qua mấy lần mới lặng lẽ hỏi Thanh Vi: “Ở đâu đã nóng như thế, sao anh ta còn phải mặc áo khoác?”

Thanh Vi hiếm khi thấy Thập Tam tò mò cái gì, vì thế mỉm cười giải thích: “Anh ta phải đeo còng tay, không muốn để người khác chú ý nên mới như thế.”

“Hắn ta lợi hại lắm sao?”

Thập Tam nghi hoặc nhìn thêm cái nữa: “Hình như không phải.”

Thanh Vi bật cười: “Hắn ta là tên tội phạm phạm tội bạo hình, nhưng bây giờ cũng không thể tấn công ai nữa. Hai ngày vừa qua chúng tôi hạn chế thức ăn của anh ta. Bộ anh cho rằng ai cũng giống anh chắc? Đều là cao thủ võ lâm?”

Thấy Thanh Vi bốn cợt anh, Thập Tam ngượng chín mặt, nghiêm túc ngồi yên.

Máy bay sắp cất cánh nhưng Thập Tam vẫn chưa thắt dây an toàn. anh hơi sốt ruột nhìn màn hình hiển thị, sau đó cúi đầu tìm hai bên.

Thanh Vi nhìn thấy liền thấp giọng nói: “Đừng nóng, để tôi.” Nói xong cánh tay của cô liền lướt qua kéo dây an toàn cho Thập Tam. Thập

Tam cảm giác được tay của cô sượt qua chân mình, giúp anh điều chỉnh tốt dây, đang sượt qua sượt lại chỗ đùi anh.

Cài xong Thanh Vi mới nhìn quanh, cũng không có ai để ý. Thật may, nếu không để người khác nhìn thấy cô thất giây an toàn cho một người đàn ông, loại động tác này cũng quá mập mờ rồi.

Thập Tam vốn xấu hổ tim đập nhanh vì đụng chạm của

Thanh Vi, nhưng ngay sau đó lại phát hiện thần thái trên mặt Thanh Vi, trong lòng liền dâng : bản thân quá ngu ngốc nên đã khiến cô ấy mất mặt sao?

Thanh Vi cũng không biết anh đang nghĩ gì, chỉ thấy sắc mặt anh hơi mất tự nhiên, cô lại nghĩ vì máy bay cất cánh nên không thoải mái, cô lại nhớ tới lần đầu cô đi máy bay cũng từng thấy hồi hộp đè nén, vì thế duỗi tay nắm lấy

tay anh.

Tay Thập Tam rất to, đốt ngón tay rõ ràng, trong lòng bàn tay còn có vết chai, nắm lấy lại khiến người ta thấy an tam. Đôi tay này có sức mạnh đục sắt phá đá, thế mà lại thuận theo nắm lấy tay cô. Nghĩ thế nên Thanh Vi lại thoáng dùng sức.

Phát hiện Thanh Vi cầm tay anh, Thập Tam kinh ngạc nhìn qua cô, động tác thân

mật nơi công cộng thế này hai người cũng rất ít khi làm. Chỉ thấy Thanh Vi nhìn anh cười ôn hòa, trong mắt là cổ vũ và an ủi.

Thập Tam ngăn người một chập, cảm giác khổ sở cũng vơi đi nhiều. anh nhìn nơi hai bàn tay giao nhau, khóe môi nở nụ cười.

Bên ghế chỗ ba người bên kia, Dương Đông Khuê ngồi giữa, trái phải đều có một

người. Y quét mắt qua chỗ hai người, sau đó lại đảo tầm mắt ra chỗ khác.

Sau khi máy bay ổn định, Thanh Vi lôi cuốn tạp chí ra tùy tiện lật xem, trong một chốc, Thập Tam yên tĩnh ngồi một bên. Thanh Vi sợ anh thấy chán nên đeo tai nghe cho anh, dạy anh chuyển bài.

Quả nhiên Thập Tam liên cảm thấy mới lạ, tuy là biểu lộ rất nhạt, thế nhưng Thanh Vi

vẫn kịp nhìn thấy. Hoặc có thể nói, cô bây giờ rất nhạy cảm với biểu lộ và cảm xúc của Thập Tam, cho dù là những vẻ mặt rất khó nhận ra như thế.

Mỗi khi Thập Tam cảm thấy mới lạ hoặc vui vẻ, cô cũng không hiểu sao mà vui vẻ theo. Thập Tam nghe một lát liền tháo tai nghe xuống.

“Không thích nghe nữa sao?” Thanh Vi nhìn anh cẩn thận cất tai nghe lại vào túi,

hỏi.

“Ảnh hưởng thánh lực. Tôi đang cùng với cô áp giải người, không thể phân tâm.”

Thanh Vi ngó người, áp giải là nhiệm vụ của cô, huống chi tính cảnh giác của Thập Tam cũng quá cao.

Một lát sau, Dương Đông Khuê mở mắt, nhìn hai người áp giải hai bên, yêu cầu: “Tôi muốn ăn cơm.”

Trình sát viên bên trái nói:

“Còn chưa tới giờ, anh cố chờ thêm một lát.”

“Hừ! Bọn mày cố ý không để bố ăn no, đừng cho rằng tao không biết!” Dương Đông Khuê lầu bầu một câu, lại nhắm mắt lại.

Tiếp viên hàng không bắt đầu đi bán đồ uống. Lúc đi qua Thập Tam, đôi mắt liền sáng ngời, mỉm cười cũng nhiệt tình hơn vài phần: “Tiên sinh uống gì?”

Thanh Vi hơi thấy bất bình, theo trình tự không phải nên hỏi cô trước sao? Thập Tam lại quay đầu hỏi cô: “Thanh Vi?” Cô nhìn xe đẩy, trực tiếp làm chủ: “Của anh ấy một chén trà nóng, tôi cùng cà phê.”

Tiếp viên hàng không lưu loát lấy hai cái ly ra, lại liếc Thập Tam: Người đàn ông này vô cùng tuấn tú, không hề kém những minh tinh mà cô biết,

giọng nói cũng rất êm tai. Cuối cùng lại cười cười với anh.

Thanh Vi phát hiện lúc tiếp viên hàng công đi, Thập Tam cũng nhìn qua cô ấy mấy lần, cô không muốn chú ý cũng khó. Vì thế cô không được mà nghĩ, tiếp viên hàng không kia xinh đẹp trẻ tuổi như thế, chẳng lẽ Thập Tam nghĩ thông lại thích người đẹp rồi sao?

Sau khi anh xuyên không,

phạm vi hoạt động cũng có hạn, thật ra cũng không tiếp xúc với mỹ nữ nào, cho nên chắc cũng không có sức chống cự với mỹ nữ, bây giờ có hảo cảm với tiếp viên hàng không kia cũng là bình thường. Ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp, nhưng sao cô nghĩ thể này lại có chút không thoải mái.

“A Ngự, anh muốn uống thêm trà không?” Thanh Vi rót

cuộc không nhìn được mà hỏi.

“Hả? Không.” Thập Tam đảo đôi mắt đen nhìn cô.

“Vậy sao anh lại nhìn tiếp viên hàng không kia? Cô ấy đẹp lắm sao?” Thanh Vi vừa hỏi xong lại thấy không thích hợp, giống như thế là cô đang ghen.

Thập Tam sững sờ, sau đó liền hiểu ý Thanh Vi. anh vội vàng giải thích: “Không phải, cô đừng giận. Tôi chỉ

thắc mắc nếu lấy về thì có sao không thôi.”

Thanh Vi ㄣ, quả thật muốn nuốt hết những lời vừa nói. Nhưng Thập Tam vẫn nói tiếp: “Tôi không phải, tin tôi đi, tôi sẽ không hành động lỗ mǎng gì đâu.” Thanh Vi quả thật muốn che mặt luôn, đúng là...

Thanh Vi cảm giác cho tới giờ cũng chưa từng mất mặt như thế, hơn nữa lại còn

mắt mặt trước mặt Thập Tam. Vì sợ người khác nghe thấy, cô âm thầm muốn mau chóng chấm dứt cuộc đối thoại này. Đầu óc nóng lên cũng không nghĩ được gì nữa, vì thế đưa tay bịt miệng Thập Tam.

Đôi mắt Thập Tam tròn to, lập tức ngừng giải thích. Thanh Vi lại càng hoảng hơn. Sao cô lại lấy tay bịt miệng Thập Tam chứ? Bờ môi Thập Tam tiếp xúc lòng bàn tay của

cô, mềm mại no đủ, cảm xúc vô cùng tốt, cô thậm chí nhịn không được mà vuốt hai cái.

Thập Tam vẫn không nhúc nhích, cúi tấm mắt xuống, hàng mi dài rung rung, bên tai nhàn nhạt đỏ. Thanh Vi vội rút tay về, che miệng thì thôi, sao cô lại còn vuốt môi anh chứ? Sao càng ngày càng có xu hướng tiến tới làm sắc nữ vậy?

Hai người đều yên lặng,

vấn đề tiếp viên hàng không lập tức bị ném ra sau đầu. Lúc này cũng đã tới giờ ăn trưa.

Hai trinh sát viên rất ăn ý mà mở cặp lồng chuẩn bị cơm cho hấn, cũng không có ý định cời còng tay. Dương Đông Khuê lại giơ tay đẩy tay hai người ra, hất cằm về phía Thanh Vi: “Tao muốn cô ta đút!”

Chương 56 ♥ Sự kiện nhà xí

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam nghe được lời
Dương Đông Khuê nói liền lập
tức đổi sắc mặt, đầu lông mày
lộ sát khí, nhìn chăm chăm
Dương Đông Khuê.

Thanh Vi cũng không ngờ

được Dương Đông Khuê lại yêu cầu như vậy. Nhưng lại nghĩ y thích đàn ông, lại yêu sách bảo cô dứt c²ơm hẳn là muốn kiếm việc cho cảnh sát.

Trình sát viên Nguyễn Tạ mặc dù biết y gây sự nhưng trong trường hợp này cũng không tiện quát tháo y, chỉ có thể cảnh cáo nói: “Anh đừng có quá đáng!”

Dương Đông Khuê nghiêng đầu: “Tao quá phận

cái gì? Nếu không thì bọn mày mở khóa cho tao! Nếu không mày tính đánh ngất tao chắc, tao là một người sống sờ sờ mà lại không cho ăn cơm nói chuyện! Cảnh sát ngược đãi phạm nhân cũng là trái pháp đây!”

Thanh Vi không muốn hấn gây sự trên máy bay khiến người khác chú ý, vì thế dứt khoát nói với trinh sát viên: “Tôi dứt, chúng ta đổi chỗ.”

Trình sát viên kia vốn lo Thanh Vi không được tự nhiên, bây giờ thấy cô lấy đại cục làm trọng, vì thế ấn tượng cũng tốt hơn nhiều.

Thập Tam trơ mắt nhìn Thanh Vi đổi chỗ, yên tĩnh đút cơm cho Dương Đông Khuê, y đặc ý nghiêng mắt nhìn những người khác, ăn từng thìa một, chỉ huy Thanh Vi chọn đồ ăn cho hần. Nếu không phải Thanh Vi ra hiệu

mấy lần, sợ là Thập Tam cũng đã vút Dương Đông Khuê xuống máy bay rồi.

Hắn sao có thể nhìn Thanh Vi túi thân? Làm sao có thể nhìn Thanh Vi bị người khác sai khiến? Thập Tam càng nghĩ càng khổ sở, cảm thấy mình quá vô dụng, hai nắm đấm đấm thùm thụp lên ghế.

Chắc hẳn thần sắc của Thập Tam quá rõ ràng, vì thế

Dương Đông Khuê không thể không chú ý tới hai ánh mắt muốn giết người của Thập Tam, cũng không dám nói gì quá đáng nữa mà chỉ an ổn ngồi ăn nốt cơm.

Thanh Vi đơn giản đút cơm xong liền thu dọn hộp cơm, Dương Đông Khuê lại nói: “Tao muốn đi tè!” Vừa ăn cơm đã đòi đi tè? Cho dù là hai trinh sát viên bây giờ cũng muốn đánh ngất y cho rồi.

Nhưng cuối cùng cũng không nói gì mà chỉ đẩy hấn đi.

Dương Đông Khuê lại giơ tay chỉ Thanh Vi: “Tao muốn nó đẩy.”

Dương Đông Khuê không thể đi đứng bình thường, Thanh Vi đẩy hấn vậy ai giúp hấn đi vệ sinh? Đây rõ ràng là khiêu khích sức chịu đựng của Thập Tam, không đợi Thanh Vi trả lời, Thập Tam đã đứng phắt dậy, tới trước mặt Dương

Đông Khuê nói: “Tôi đưa anh đi!” Giọng nói anh kiên quyết không chấp nhận chút từ chối nào.

Dương Đông Khuê vốn định đợi Thanh Vi từ chối sẽ mượn cớ gây sự, không ngờ Thập Tam lại như thế, lúc này y mới nhìn kỹ Thập Tam, không khỏi ngỡ ngàng. Thập Tam đứng trước mặt đáng người anh tuấn, khuôn mặt tức giận nhàn nhạt, đôi môi mím

chặt, từ trên cao nhìn xuống
hắn mang theo khí thế bức
người.

Dương Đông Khuê lần
đầu tiên nhìn thấy người như
thế. Y vốn thích đàn ông, lúc
này chỉ thấy đây dường như là
cực phẩm nhân gian, trong
giây lát không thốt nổi nên lời.
Thập Tam không đợi hắn từ
chối, ngay cả xe lăn cũng
không cần dùng, trực tiếp kéo
người y dậy, tay giữ eo y đẩy

y vào nhà vệ sinh.

Dương Đông Khuê muốn quay lại ôm Thập Tam nhưng bàn tay Thập Tam lại dùng sức vô cùng, quả thật giống y như một cái kim sắt thắt chặt eo của y. Kết quả hấn đành ngoan ngoãn đi vào phòng vệ sinh dưới con mắt kinh ngạc của mọi người.

Hai trinh sát viên giật mình muốn đuổi theo, Thanh Vi lại cười cười dựa trên ghế

không nhúc nhích: Cô tin Thập Tam có chừng mực, để Dương Đông Khuê ăn chút cực khổ cũng tốt.

Thập Tam tuy một mình kẹp Dương Đông Khuê tới nhà vệ sinh nhưng lại đi cực nhanh, lúc hai trinh sát viên đuổi theo anh đã đẩy người vào toilet, trở tay đóng cửa lại. Không gian trong phòng vệ sinh khá nhỏ, hai trinh sát viên cũng không thể đi vào, thế nên

đành đợi bên ngoài.

Lúc Dương Đông Khuê đi vệ sinh cũng rất đặc ý, người đàn ông đẹp mắt như vậy lại hầu y đi vệ sinh! Vốn còn muốn thừa cơ sàm sỡ Thập Tam, ít nhất cũng khiến Thập Tam xấu hổ.

Kết quả Thập Tam mặc kệ hấn nghĩ gì, đẩy hấn ra để hấn vịn vào tường tự giải quyết. Dương Đông Khuê đứng không vững, lung la lung

lay nói: “Tao không cời được quần. Mày đến giúp một tay đi.”

“Đi tiểu?” Thập Tam lạnh lùng.

“Đúng, bố mày không nghẹn tiểu thì chạy vào đây làm gì.” Dương Đông Khuê tranh thủ yêu cầu, chờ Thập Tam giúp hắn cời thắt lưng, đến lúc đó có thể cảm nhận bàn tay hắn...

Vừa nghĩ đến đã sượng tê

người, Thập Tam quả nhiên
giơ tay xuống, chỉ thấy tay
Thập Tam như đao, chém một
đường dưới đũng quần hắn,
bên dưới của hắn liền mát
lạnh, mấy tầng quần đã rách
mất một lỗ lớn.

Dương Đông Khuê lập
tức đổ mồ hôi. Y xuất thân là
lưu manh, đánh nhau không ít,
trên người không thiếu sẹo,
nhưng dù sao đây cũng là thứ
đàn ông coi trọng nhất đây.

Thập Tam có thể dùng tay không chém rách quần y, y sao có thể không sợ được?

Nếu Thập Tam chém sâu một chút... Hậu quả thế nào, mồ hôi lạnh của Dương Đông Khuê lại tuôn như mưa.

Y vốn không phải muốn đi vệ sinh, chỉ là muốn khiêu khích, bây giờ bị dọa như vậy, y càng không đi được nữa. Nhưng Thập Tam lại đứng sau hắn, giọng nói lạnh nhạt:

“Nhanh lên!”

“Tao, tao không buồn tiếu.”

“Không được, không phải chính anh yêu cầu sao? Bây giờ nhất định phải đi!”

Dương Đông Khuê vốn đứng không vững, nghe lời này lại càng lắc lư hơn, nhưng Thập Tam cũng không thêm dúi y, máy bay vừa rung một chút, y đã mất thăng bằng bầu chặt vào tường.

Lúc này Dương Đông Khuê hận chết yêu cầu lúc này của mình, một người đứng sau y như cái máy lạnh, không nói gì mà chỉ yên lặng đứng đông cứng hết tất cả. Y không biết đây là ai, dù sao cũng cùng hội với nữ cảnh sát kia.

Trong lòng Dương Đông Khuê thầm mắng: Cảnh sát cũng không phải người tốt! Cùng hội với cảnh sát lại càng

không phải! Lại chột nghe một tiếng “hừ”, y không dám trì hoãn nữa, tựa vào tường, cố lôi thẳng nhỏ ra, cứng rắn ép mình đi vệ sinh.

Xong việc rồi, Thập Tam rộng lượng đỡ eo cho y, để y rửa tay. Sau lấy cái áo che tay của hấn buộc chỗ lại ngang eo y, che chỗ kia lại.

Dương Đông Khuê vốn còn lăn tăn làm sao để ra ngoài, nhưng bây giờ Thập

Tam lại làm như vậy khiến cảm giác an toàn của y cũng nhiều hơn, vì thế cũng cảm kích Thập Tam hơn.

Thập Tam nào biết tâm tư của y, xách tay hắt kẹp y về chỗ ngồi. Hai trinh sát viên kiểm tra quần áo một lượt, trợn mắt há hốc mồm.

Thập Tam làm như không thấy, nói với Dương Đông Khuê: “Còn muốn đi thì gọi tôi.”

Dương Đông Khuê lập tức nói: “Không cần không cần.”

Quả nhiên thẳng đến khi xuống máy bay, Dương Đông Khuê cũng không dám yêu cầu gì nữa.

Chương 57 ♥ Kéo em thì làm sao mới được chứ

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Tuy đã qua Tết âm lịch
nhưng khu Tây Bắc vẫn rất rét
lạnh. Ngày đó Thanh Vi
chuyển giao tài liệu, sơ lược
tình hình rồi cuối cùng cũng

xong.

Anh em cảnh sát địa phương mời cô ăn cơm tối, giới thiệu nơi có thể đi chơi cho cô. Có người đề cử đi trượt tuyết, là nơi rất đặc sắc. Thanh Vi cũng thấy hứng thú, trình sát viên cùng áp giải với Thanh Vi còn nhiệt tình tìm xe đưa họ đi.

Đến nơi trượt tuyết, Thanh Vi và Thập Tam vô cùng hứng thú mà quan sát

bốn phía. Sân trượt tuyết được vây như một cái sảnh lớn, có rất nhiều nơi cho thuê kinh doanh, bất kể là muốn tìm huấn luyện viên hay thuê đồ trượt tuyết cũng đều rất dễ dàng. Đứng bên trong nhìn ra có thể nhìn thấy rất nhiều người vui vẻ chơi đùa.

Thanh Vi chưa từng trượt tuyết, Thập Tam lại càng không phải nói. Những thứ ván trượt, gậy trượt kia cô vốn

không biết dùng, vì thế đáng
tính đi tìm huấn luyện viên
giúp mình tập.

Đúng lúc này, có người
hô to “Nhường đường một
chút”, sau đó một đám người
chạy vụt qua. Mọi người trong
khu trượt tuyết nháo nhào
nhường đường, có hai người
mặc quần áo lao động mang
theo cáng cứu thương chạy
nhanh vào. Có mấy người vây
xung quanh không ngừng hỏi

thăm.

Chuyện gì xảy ra? Thanh Vi lúc đó còn chưa kịp phản ứng, có người nói: “Aiz, không biết có bị gãy chân không nữa?”

Lại một người nói: “Khó nói lắm, người này trượt nhanh như vậy, tôi còn nhìn thấy anh ta ngã sấp xuống đây, còn đụng phải người khác nữa, tuyết bay tứ tung, cũng may không bị thương nặng lắm, chỉ

đau chân.”

“Gãy xương thì làm sao? Còn không phải là đau chết sao.” Một cô gái nói.

“Trượt tuyết mà có người là chuyện bình thường, gãy chân thì có gì lạ đâu.”

...Khóe miệng Thanh Vi giật liên tục, quyết định buông tha ván trượt tuyết luôn, quay sang chơi trò chơi có tính nguy hiểm nhỏ nhất, trượt tuyết vòng. Thật ra cũng chỉ là

dùng một cái xe làm từ túi vải và bánh xe, dùng dây kéo và tay mà trượt xuống từ trên dốc.

Tuy chơi cái này đều là trẻ con nhưng cô cũng không muốn học Dương Đông Khuê bó thạch cao lên máy bay đâu. Cứ như hấn mà đi ra ngoài quả thật cũng quá bi kịch rồi.

Sau khi thuê vòng trượt tuyết rồi, theo hướng dẫn lên đỉnh dốc, cô ngồi trong vòng,

nhìn thấy khe trượt lại đột nhiên thấy sợ, hơn nữa còn nghe tiếng người ta hét lên bên cạnh, trong lòng càng sợ run.

Vì thế Thập Tam nói: “Tôi xuống dưới trước chờ cô dưới mặt đất.” Thập Tam an vị xong rồi liền được nhân viên quản lý dùng chân đạp vòng tuyết, trượt thẳng xuống dưới. Thanh Vi nhìn hấn trượt rất nhanh nhưng một tiếng cũng không rên.

Đến lượt cô cũng không thể do dự, cô thấy chết không sồn mà ngồi xuống, vừa ngồi xong đã bị một cước đạp xuống. Cô còn chưa điều chỉnh tốt hô hấp, cảm giác như đột nhiên mất trọng lượng khiến cho thét to lên.

Cũng may trượt được một chút rồi cảm giác kia cũng biến mất, nhưng tốc độ vẫn còn rất nhanh, nhanh đến mức không nhìn thấy rõ hai bên mà

chỉ thấy màu trắng tuyết
thoáng qua. Đáng sợ hơn là
vòng tuyết trơn trượt cứ liệng
qua bên này lại liệng qua bên
kia, trượt sát vào vách tường
tuyết.

Tuyết trắng xóa lạnh buốt
khiến người ta không mở nổi
mắt, có nơi lại xóc nảy như
bay khiến Thanh Vi lại hét âm
lên.

Rốt cuộc cũng trượt đến
đất bằng, có mấy chỗ giảm tốc

độ, sau đó dần dần dừng lại. Đầu óc Thanh Vi phình to ra, không phân nổi phương hướng nữa, chỉ nghe tiếng nhân viên quản lý bên sau thúc giục: “Mau tránh ra đi, bên sau còn có người nữa.”

Thanh Vi vừa đứng lên liền cảm thấy chóng mặt, đã có người giữ tay cô lại, giúp cô đứng vững. Là Thập Tam, anh mỉm cười nhìn cô, sửa lại khăn quàng giúp cô.

Thanh Vi nhìn mấy đứa trẻ vừa trượt xuống đều vô cùng vui vẻ liền thấy hơi ngượng. May là cũng không chỉ có trẻ con, cô cũng không tính là quá mất mặt.

Lần đầu đã có kinh nghiệm, Thanh Vi cũng không sợ hãi nữa, tốc độ trượt nhanh như thế mang lại cho người ta cảm giác rất phấn khích. Cô cùng Thập Tam trượt lại lần nữa, cô ngồi trong xe trượt,

Thập Tam kéo dây bên sau, đôi chân thon dài đạp lên xe tuyết của anh, hai người trượt xuống như bay.

Tốc độ của hai người nhanh hơn, có thể là đã thích ứng nên Thanh Vi cũng không còn sợ hãi lo lắng nữa mà vui vẻ cười ra tiếng. Thập Tam dùng sức điều chỉnh phương hướng, híp mắt nhìn về phía trước, bên tai là tiếng cười vui vẻ, tâm tình anh như bầu trời

năng.

Người trượt vòng rất nhiều, mỗi lần chơi đều phải xếp hàng ngồi xe trượt cáp lên đỉnh trượt, có người không chờ được mà kéo nhau đi qua lối đi bộ leo lên chỗ trượt. Thanh Vi cũng không thèm xếp hàng nữa mà kéo Thập Tam đi cùng.

Không ngờ vừa đi đã thấy mệt, trượt một đường thấy nhanh như vậy, không ngờ bây

giờ đi lên lại xa như thế. Thể lực của Thanh Vi cũng không tệ nhưng bây giờ chỉ thấy mệt mỏi.

Cô vừa mới đầu còn hào hứng, sau đó cạn sức dần, ngẩng đầu nhìn đỉnh còn xa liền dứt khoát đứng lại thở.

Thập Tam đi trước cô, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô, phát hiện cô dừng lại cũng dừng bước. Thanh Vi ghen tức nhìn Thập Tam không có tí

một mỗi nào, người với người
sao khác nhau tới vậy chứ!

Thập Tam thấy Thanh Vi
mặt mỗi dừng lại thở dốc cũng
không đành lòng. anh trực tiếp
nói: “Cô ngồi vào vòng tuyết
đi, tôi kéo cô lên.”

Thanh Vi nghe thấy liền
ho khan: “Ngồi trong vòng
tuyết được người khác kéo lên
khác gì con nít chứ, cô là một
người trưởng thành còn để
người ta kéo lên chắc bị cười

thối mũi quá. Vì thế liền kiên quyết từ chối.

Cô muốn dùng thực tế chứng minh mình có thể đi lên. Nhưng đi vài bước lại phải dừng vì quá mệt, cô thấy leo núi cũng không mệt như vậy đâu, ít ra leo núi cũng không phải kéo theo một cái xe tuyết,

Có người đi từ phía sau bị Thanh Vi chặn bên trước, muốn đi qua người cô nhưng lại đường thì chật mà lớp xê

vòng quanh xe thì lớn, rất khó đi.

Thập Tam nói: “Xem đi, cô như vậy ảnh hưởng tới người khác đấy.” Thanh Vi cũng hiểu được, vừa mới chuẩn bị kéo xê lên bên cạnh để người đằng sau đi trước, cơ thể đã đột nhiên nhẹ bẫng như bay.

Cô còn tưởng rằng trượt chân, hoảng hốt kêu một tiếng, còn chưa kịp phản ứng đã

vững vàng ngồi vào trong xe tuyết, sau đó được Thập Tam kéo đi lên. Thập Tam kéo hai xe vòng tuyết, cùng với Thanh Vi ngồi bên trong.

Đường cáp treo ngay bên cạnh lối đi bộ, Thanh Vi là người trưởng thành duy nhất được người khác kéo đi như vậy nên rất dễ bị chú ý.

Ngay cả đám người đi trước hay theo sau cũng nhìn lại. Có người còn trêu ghẹo

Thập Tam biết sẵn sóc, lại khỏe mạnh đến mức kéo được cả bạn gái lên.

Thanh Vi đỏ cả mặt, có đứa trẻ được ba nó kéo lên giống cô đi song song với cô, liền cười hì hì nhìn cô. Không biết sao Thập Tam đoán được ý đồ của cô lại đi nhanh hơn. Đường tuyết trơn trượt, Thanh Vi muốn đứng lên cũng không đứng nổi.

“A Ngự, để tôi tự đi đi.”

Đi được một lúc, Thanh Vi cố gắng nói với Thập Tam.

“Tôi kéo cô không phiền chút nào, như vậy rất nhanh, còn có thể chơi nhiều hơn chút. Cô không thích sao?” Thập Tam trả lời cô, chân vẫn không ngừng.

“Tôi không phải trẻ con mà, người khác thấy sẽ cười đấy.” Thanh Vi chật vật nhìn Thập Tam đi đằng trước.

Thập Tam đi trên cao,

cánh tay kéo dây thừng tạo thành một đường hoàn mỹ, khuôn mặt điển trai mang theo nụ cười nhàn nhạt. Tuyết trắng chung quanh càng làm nụ cười thêm phần tinh khiết.

“Bọn họ sẽ cười anh đấy, có ai ngốc như anh chứ.” Mọi người đều trêu chọc họ như vợ chồng ân ái, đám đàn ông bị ánh mắt người yêu áp bức, kéo đứa trẻ đã mệt rồi, đằng này lại còn kéo một người lớn

như vậy, ai mà làm được chứ.

Thanh Vi thật sự ngồi không yên, muốn leo xuống, nhưng Thập Tam lại giao dây kéo xe tuyết bên sau cho cô: “Cô giúp tôi kéo cũng coi như là dùng sức rồi. Có ngồi được không?”

Đôi mắt Thập Tam rực rỡ như ánh sao mà nhìn cô, dịu dàng vô biên, lông mi dài của anh cứng cáp, lập lòe dưới ánh mặt trời. Trời ạ, đôi mắt với

đôi mắt như vậy, bảo cô làm sao mà từ chối đây.

Cô ngồi yên trong vòng tuyết nhưng dường như vẫn cảm nhận được dịu dàng của Thập Tam xuyên qua dây thừng truyền tới, vô cùng ấm áp, thậm chí ấm áp đến nóng lòng.

Cuối cùng Thanh Vi cũng mặt dày mày dạn để Thập Tam kéo lên đến nơi.

Về sau, Thanh Vi còn bị

kéo như vậy hai lần nữa. Người trượt tuyết tuy nhiều nhưng hôm nay ai cũng nhớ kỹ cặp đôi này.

Chơi chán rồi, Thanh Vi sửa lại mái tóc bị rối loạn của Thập Tam, hỏi anh: “Anh mệt không?” Thập Tam cúi đầu để ngón tay cô luồn vào mái tóc đen, nhẹ nhàng nói: “Kéo em thì làm sao mệt được chứ.”

Thanh Vi đột nhiên đỏ mặt, trong lòng vừa chua vừa

ngọt, hận không thể kéo Thập
Tam lại chà đạp một hồi.

Chương 58 ♥ Thân mật

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Từ nơi trượt tuyết về nội thành, Thanh Vi mới khôi phục lại từ trong hưng phấn, đến lúc này mới thấy mệt mỏi. Hai người chỉ đơn giản ăn một

chút rồi về nhà khách nghỉ ngơi. Sáng ngày thứ hai, quây phục vị ngoài phát phiếu vé bữa sáng còn phát thêm một tờ truyền đơn khai trương.

Thanh Vi và Thập Tam nhìn xem một chút mới phát hiện thì ra là công viên triển lãm khắc băng, đêm nay là ngày khai trương. Xem khắc băng? Hình như cũng không tồi đâu. Thanh Vi liền quyết định muốn đi cùng Thập Tam.

Buổi tối bọn họ bắt xe tới công viên thì du khách đã tới không ít. Công viên rất lớn, trang hoàng cũng rất bắt mắt. Trên cây treo những dây đèn nhìn như tầng tầng nước gợn sóng, khắp nơi treo đèn lồng đỏ, tượng băng được đặt khắp mọi nơi, cơ thể trong suốt, đèn màu sáng ngời.

Lúc Thập Tam làm ảnh vệ đã từng theo Nữ hoàng tham gia hoạt động du ngoạn, nhưng

đều là ban ngày, thường là vào rừng. Xem tượng bằng buổi tối như vậy thì chưa bao giờ được thấy qua.

Hắn cảm thấy toàn bộ công viên như sống động hẳn, khắp nơi tràn ngập các loại màu sắc. Thanh Vi chỉ vào một tòa nhà cách đó không xa: “Nhìn xem!” Đó là một tòa nhà xây theo kiến trúc cổ phương tây, có thể chứa mười mấy người, cũng không ít

người lai vãng lại đó chụp ảnh.

Thanh Vi và Thập Tam tới đó đã thấy có bậc thang thông suốt lên tầng trên, theo dòng người leo lên, mặt đất là băng, bậc thang cũng là băng, dường như long lanh vô ngần. Trước mặt bất chợt có ánh đèn màu lóng lánh, thì ra đã đến lối ra.

Đứng ngoài lan can tòa nhà, bên cạnh là người băng. Nhìn xa xa khắp công viên liền cảm giác như đang ở trong

một câu chuyện cổ tích nào đó vậy.

Kỳ diệu nhất chính là bên hông tòa thành này là một cầu thang trượt xoắn ốc, Thanh Vi và Thập Tam trượt xuống liền cảm thấy vô cùng thích thú.

Hai người bắt đầu xem từng cái tượng bằng một. Có cái thì vô cùng xinh xắn dưới ngọn đèn sáng chói. Nhìn thấy mê cung bằng, Thanh Vi nổi lòng ham chơi, vì thế bảo

Thập Tam vào trước để cô đi tìm.

Lúc Thập Tam vào rồi, Thanh Vi mới xắn tay áo vào mê cung. Cô nghĩ có thể tìm ra Thập Tam rất nhanh, nhưng lại phát hiện ra tuy mê cung này không thể so với mê cung cỡ lớn nhưng tính chất vẫn vậy, chuẩn với tư cách mê cung băng, không ít lối rẽ đường cụt.

Thanh Vi đi tới đi lui, gặp

mấy người nhưng lại không hề thấy Thập Tam. Bây giờ làm sao xử lý đây? Chắc hẳn Thập Tam không thấy cô sẽ chờ ở cửa mê cung, vì thế quay đầu tìm đường ra cửa.

Nhưng buổi tối lại ở trong mê cung thế này, Thanh Vi bi thảm nhận ra cô lạc mất rồi. Cô tuyệt đối không thừa nhận cảm giác phương hướng của mình có vấn đề, chẳng qua là vì ánh sáng ban đêm không

được tốt thôi.

Cuối cùng Thanh Vi mới phát hiện ra mình đang đi vào ngõ cụt, vì thế rất chi là buồn khổ. Tuy sớm hay muộn rồi cũng sẽ ra ngoài được nhưng mất nhiều thời gian thì cũng quá mất mặt rồi. Sau đó cô lại phát hiện đây không phải ngõ cụt, bên dưới còn có một cái lỗ nhỏ!

Nhưng lỗ lại quá thấp quá nhỏ, chẳng lẽ phải chui qua?

Sao có cảm giác như cái lỗ chó vậy?

Phi phi, ai lại tổn hại hình tượng mà đào một cái lỗ ở đây vậy? Cũng may bây giờ không phải thời kỳ địch ta đấu tranh, nếu vậy không biết nên chui hay không đây? Chui qua lỗ vẫn là đường cụt thì sao?

Thanh Vi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định dù sao cũng không có người, cứ chui qua thử coi. Có quay lại cũng

chưa chắc đã tìm được đường.

Vì thế Thanh Vi ngồi xổm xuống nghe ngóng, phát hiện bên kia không có động tĩnh gì, cô vén tay áo lên, bắt đầu đục lỗ to thêm một chút. Cô vặn vẹo đục mãi mới chậm chạp chui ra được.

Còn chưa qua xong cô đã thấy một đôi giày, có người! Khẳng định người này vừa rồi đã thấy cô khoan tường rồi. Thanh Vi quần, tranh thủ thời

gian đứng lên, thiếu chút nữa là trượt chân đập mặt vào tường.

Người nọ đỡ lấy cô, Thanh Vi lại càng thêm khó chịu, cô thể cả đời này sẽ không bao giờ chơi mê cung nữa.

Cô còn chưa ngẩng đầu nhìn xem đã thấy bàn tay này vô cùng quen thuộc. Thanh Vi cứng cả người, quả nhiên là Thập Tam.

“Anh vừa rồi vẫn đứng ở đây sao?”

“Ừ, tôi chờ không thấy em đến nên tới tìm em.”

“Anh...” Thanh Vi muốn hỏi có phải anh đã thấy toàn bộ quá trình chui qua lỗ cún của cô không nhưng trong lòng vẫn không dám hỏi, lời nói nghẹn ở cổ không nói ra nổi.

Thập Tam nhất định là thấy rồi, sau này cô phải làm

sao đây? Ngẩng đầu nhìn đã thấy biểu hiện trên mặt của Thập Tam rất khả nghi, có phải đang nín cười không?”

“Không cho cười! Anh trốn đi đâu vậy, tìm khắp nơi đều không thấy, hại tôi phải như vậy.” Thanh Vi ngoài mạnh trong yếu.

“...” Thập Tam muốn nói anh vốn không hề trốn, hơn nữa còn lo Thanh Vi tìm khắp nơi vất vả nên mới tới tìm cô,

huống hồ động tác của cô lúc này cũng rất... Nhưng Thập Tam vẫn thấy mặt cô đã đỏ như tôm luộc rồi, vì thế chọn cách sáng suốt là không nói gì hết.

Lần đầu tiên Thập Tam phát hiện ra, bề ngoài Thanh Vi có vẻ lý trí ôn hòa, vậy mà lại có một mặt dễ thương như thế, một mặt không thành thực như thế, khiến cho người khác không kìm lòng được muốn

bao dung chiều chuộng.

Hắn phủi phủi quần áo cho Thanh Vi, nói: “Tôi không cười đâu, em đừng gáp.”

Lời nói vô cùng dịu dàng, thậm chí còn mang theo vài phần chiều chuộng.

Thanh Vi bị giọng nói dụ dỗ của anh làm cho quần thêm, dường như bản thân như một đứa trẻ không nói lý vậy hả? Hay là giống đang làm nũng hơn? Mặt Thanh Vi như

phát sốt, cô sao có thể so bản thân với đứa trẻ làm nũng Thập Tam chứ? Bây giờ chỉ có thể an ủi bản thân rằng bây giờ may là buổi tối, đèn lồng chiếu lên mặt đỏ rực, vì thế cũng không quá lộ liễu.

Thập Tam sợ cô xấu hổ, kéo tay cô đi ra ngoài, Thanh Vi mới cảm thấy kỳ lạ. Hình như cô có thể nhanh chóng ra tới lối ra rồi này! Cô bị phản nghĩ, ai làm ra cái lỗ chó đây,

quá lừa đảo!

Trong công viên có hồ nhân tạo, bây giờ là mùa đông nên đã đóng băng. Có thể trượt băng hoặc đạp xe đạp. Vì ban đêm nên rất ít người trượt băng, ngược lại lại có mấy người đang đạp xe đạp.

Cái này rất đơn giản, trẻ con cũng biết đi. Thanh Vi muốn đi xe đẹp, Thập Tam lại kiên trì muốn chỉ cần một chiếc hai người cùng đi.

Hồ này không nhỏ, giữa hồ còn có đảo, có cầu. Mặt hồ bằng yên tĩnh, mặt băng rắn chắc, xe đạp kêu kẻo kẹt, Thanh Vi quay đầu nhìn Thập Tam ở bên cạnh, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng an tâm.

Vừa quay đầu như vậy dưới chân đã không tự giác mà đạp ngược hai cái. Sau đó Thanh Vi phát hiện xe không đạp được nữa. Thập Tam nhìn cô cố gắng đạp đạp mấy cái

nhưng xe vẫn không nhúc nhích, thế nên anh cũng lên thử xem, vẫn không được.

Cũng may xe đạp rất nhẹ, lại là thiết kế xe xếp, cũng không quá vướng víu. Thập Tam dứt khoát giúp Thanh Vi dắt xe đi trên hồ, hai người tuy không nói chuyện nhưng trong lòng cũng đã cảm thấy thỏa mãn.

Bỗng nhiên một tiếng vang giòn tan vang lên, sau đó

lại có thêm nhiều âm thanh khác, pháo hoa bắt đầu nổ bung giữa trời không. Thanh Vi nhớ trên tờ rơi cũng có ghi có biểu diễn pháo hoa. Cô đứng lại cùng Thập Tam ngắm nhìn.

Trên bầu trời, từng bông pháo hoa nổ chồng lên nhau, trên mặt đất là mặt băng phản chiếu sắc thái mỹ lệ. Cô chợt cảm thấy giờ khắc này đẹp như tranh vẽ, không giống

nhân gian.

Không vận đông nữa nên cô thấy hơi lạnh, vì thế hơi co người lại. Thập Tam cũng cảm nhận được, do dự một chút rồi cũng ôm lấy cô. Nhiệt độ cơ thể Thập Tam xuyên qua lớp quần áo, Thanh Vi ngẩng đầu đã thấy anh cũng đang cúi đầu nhìn cô.

Trong mắt Thanh Vi, Thập Tam như miếng ngọc dưới ánh đèn và ánh pháo hoa,

sâu trong đôi mắt phượng như có khói lửa nhảy nhót. Thanh Vi bị đôi mắt kia nhìn chăm chăm liền bối rối chuyển ánh mắt, nhìn qua môi anh.

Môi dưới hơi trũng một chút như khảm nửa viên trân châu, dưới ánh đèn có cảm giác trơn bóng vô cùng mê người, Thanh Vi không kìm được mà liếm liếm môi mình, muốn thử hương vị của nó.

Hai người ôm chặt lấy

nhau, nghe thấy cả tiếng thở của đối phương. Đợi đến lúc Thập Tam “hừm” một tiếng, Thanh Vi mới giật mình, cô trong lúc không hay biết gì đã liếm lên môi Thập Tam một cái rồi.

Thật sự, quá kỳ diệu.

Trong veo, ôn nhuận, không mềm mại như trong tưởng tượng mà có độ mềm dẻo.

Thập Tam thì sao? anh

chỉ có cảm giác tê dại như bị điện giật, chỉ có thể dùng sức ôm lấy Thanh Vi, không nhìn đường mà cúi đầu lần tìm môi cô. Thanh Vi cũng ngửa đầu hôn lại.

Đôi môi hai người dính lấy nhau, Thanh Vi mút môi anh một cái, cuối cùng luôn vào tìm kiếm chiếc lưỡi kia. Thập Tam tức tức đáp lại cô, vẫn ôm cô trước ngực. Hai người như chìm vào trong đó,

ngay cả pháo hoa cũng bắn
bao giờ cũng không biết.

Mãi đến khi hai người đều
thở gấp mới chậm chạp tách
ra. Thập Tam ôm Thanh Vi,
hai người nhìn nhau đều thấy
xấu hổ.

Đột nhiên chiếc loa giữa
hồ vang lên: “Xin các vị du
khách gần xa chú ý, thời gian
đóng cửa đã đến, những ai
chưa trả xe xin mời mau
chóng tới chỗ quản lý.”

Thanh Vi và Thập Tam nhìn nhau cười cười, đẩy xe đạp về chỗ thuê xe. Nhân viên quản lý nhìn bọn họ đi tới mới nở nụ cười nói: “Tôi còn thắc mắc sao mãi không thấy người về, hóa ra là phải đẩy về.”

“Xe này không đạp được, hình như có vấn đề.” Thanh Vi nói.”

“Hai người cùng đạp sao?”

“Ừ?”

“Hình như bị tuột xích rồi, không đi được cũng phải. Chỉ có thể dắt tiến chứ không thể dắt lùi.”

Quả nhiên là xe bị tuột xích.

Chỉ có thể tiến không thể lùi sao? Thanh Vi cầm chặt lấy tay Thập Tam.

Chương 59 ♥ Ngoài ý muốn kết bạn

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Lúc về, người trên đường
thừa thớt, Thanh Vi và Thập
Tam đi đường tắt qua cửa lớn,
đứng bên ngã tư đường đợi
taxi. Hai người đứng rất gần

nhau, dường như sát nhau vô cùng, không rõ là Thập Tam ôm cô hay cô vẫn ôm anh.

Xe taxi còn chưa thấy thì một chiếc xe Buick màu đen đã đi ra từ phía đối diện, đúng lúc đèn xanh, xe giữ nguyên tốc độ muốn vượt qua đường. Đúng lúc này, bỗng nhiên có một người chạy vụt qua bên cạnh Thanh Vi, tuy dáng đi lão đảo nhưng lại đi rất nhanh, nhìn cũng không thèm nhìn

mà chạy thẳng ra.

Người lái xe Buick đang nghe điện thoại, nhìn thấy có người lao ra liền giật mình, nhanh chóng phanh gấp lại, nhưng đường mùa đông trơn trượt nên không kịp, mắt thấy sắp đâm vào người kia.

Từ lúc người kia chạy ra Thanh Vi đã biết không hay, trên người người kia nồng nặc mùi rượu, nhất định là đã uống rất nhiều. Đụng xe một cái

như vậy, không chết cũng nằm chết dí trong viện. Ngay lúc người kia lao ra, Thanh Vi đã lập tức đẩy Thập Tam: “Cứu hân!”

Lời Thanh Vi còn chưa dứt, Thập Tam đã tung người một cái nhảy tới trước mặt người kia, nhanh đến mức nhìn qua như không hề dừng lại đã lôi được người kia qua ven đường.

Thanh Vi cứu người, một

là hoàn toàn tin tưởng Thập Tam có thể làm được, hai là không muốn ngày đầu tiên bọn họ hôn môi đã phải cùng nhìn thấy tai nạn máu me đầm đìa này.

Xe Buick ngừng, phanh kít lại, lái xe lao xuống gào lên với người kia: “Anh bị tâm thần à, không muốn sống nữa sao!”

Thanh Vi cũng đi tới đối diện, Thập Tam đã buông tên

kia ra, mặc kệ hấn không tỉnh táo mà co quắp trên mặt đất, trên quần y dính đầy bùn. Lái xe quay đầu nhìn Thập Tam, vô cùng cảm kích. Nếu không phải nhờ anh, anh ta nhất định đã mang tội vô ý giết người rồi, cho dù người nọ vi phạm giao thông anh ta vẫn phải chịu trách nhiệm.

Vì thế lái xe liên tục nói cảm ơn với Thập Tam mặt vô cảm, nếu không phải Thanh Vi

yêu cầu, anh vốn chẳng thêm
quản người khác sống chết gì.
Đối với một ảnh vệ, cái gì giúp
người là niềm vui, hấn chưa
bao giờ để ý. Tuy xã hội đã
đổi khác, Thập Tam cũng
không quá lạnh nhạt với người
khác nữa, nhưng cũng vẫn còn
khác xa cái kiểu gặp ai cũng
thích.

Người lái xe Buick là một
người đàn ông trung niên, đối
với phản ứng lãnh đạm của

Thập Tam cũng không quá lạ lắm, dù sao người trong thành thị mà giúp đỡ người khác như vậy cũng rất hiếm có. Anh ta chuyển qua nói với Thanh Vi: “Cảm ơn hai người! Hai người đang chờ xe sao? Tôi có thể cho hai người đi nhờ một đoạn!”

Thanh Vi lại không muốn chiếm tiện nghi của người ta, từ chối nhã nhặn. Cô cũng không muốn ngồi vào xe của

một người lạ vô tình gặp. Nhưng con ma men kia... Nếu ném y ở đây chắc chắn sẽ có chuyện đấy. Thanh Vi tới trước mặt con ma men không biết ngủ hay tỉnh kia, dò xét một chút, người này cũng ăn mặt chính tề, chẳng hiểu sao...

Dưới ánh mắt kinh ngạc của người đàn ông trung niên kia, Thanh Vi mò túi y, lấy ra một chiếc điện thoại. Sau đó

xem xét một chút rồi bấm số, lúc thông điện thoại thì nói: “Tôi là người qua đường, chủ điện thoại này uống say rồi, bây giờ đang ở ngã tư đường gần công viên X, không ai trông nom. Nói xong treo điện thoại thả lại vào túi anh ta.

Người đàn ông trung niên lại đề nghị được tiễn bọn họ, đang nói thì vừa vịn ngẩng lên nhìn Thập Tam, vừa rồi anh ta không chú ý nhiều, bây giờ

dưới ánh đèn đường, khuôn mặt Thập Tam hiện rõ. Người đàn ông bỗng nhiên run sợ một cái, sau đó như nhớ ra gì đó, biểu hiện trên mặt nhanh chóng thay đổi.

Anh ta nhiệt tình tới trước mặt Thập Tam: “Động tác vừa rồi của anh rất nhanh, đã từng luyện võ sao?” Ánh mắt của anh ta quá mức nóng bỏng, Thập Tam cảm thấy không quen, khẽ nhú mày nhìn anh

ta, không trả lời.

Người đàn ông kia nhìn biểu hiện của Thập Tam lại càng hưng phấn hơn, xáp tới gần nói: “Anh là sinh viên sao? Bây giờ đang nghỉ à?”

Thập Tam lui ra phía sau một bước, nhìn Thanh Vi. Thanh Vi cũng ngơ ngác, người này không phải có sở thích đặc thù đấy chứ? Chẳng lẽ thấy Thập Tam đẹp trai mà muốn dụ dỗ sao? Cô không vui

nói: “Không quan hệ tới anh.” Nói xong liền kéo Thập Tam xoay người quay đi.

Nhưng người đàn ông trung niên kia lại đuổi theo, nói gấp: “Hai người đừng hiểu lầm! Tôi là chỉ đạo võ thuật của công ty Tinh Huy, tôi tên Thiệu Ung.” Anh ta nói xong liền chờ mong nhìn hai người, Thanh Vi cũng không quá chú ý tới tin tức giải trí, không biết công ty Tinh Huy là cái gì,

càng không biết Thiệu Ung là ai, vì vậy vẫn không hứng thú muốn đi.

Thiệu Ung xuất đánh thiếp ra, chạy về trong xe, lại thấy một chiếc taxi đang chạy tới, Thập Tam và Thanh Vi đã leo lên đó. Anh ta tức giận mà chửi thề một câu, đành bỏ qua muốn đi, nhưng nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn của Thập Tam, thân thủ tráng kiện nhanh nhẹn, lại rất dứt khoát,

vì thế khởi động xe đuổi theo.

Thanh Vi phát hiện xe Thiệu Ung vẫn theo sát sau từ kính chiếu hậu, nở nụ cười: “A Ngự, anh chàng công ty Tinh Huy kia không phải thích anh rồi đây chứ? Anh ta vẫn đi theo chúng ta mãi đây.”

Thập Tam còn chưa nói gì, tài xế taxi trẻ tuổi đã nói trước: “Công ty Tinh Huy? Công ty này rất nổi tiếng đây.”

“A, anh cũng biết hả?”

“Biết rõ chứ, năm ngoài công ty này còn đoạt giải thưởng điện ảnh đấy.”

“Vậy anh có biết người tên Thiệu Ung không?”

“Diễn viên? Đạo diễn? Hình như chưa nghe qua.”

“Nói không chừng là một tên lừa gạt cũng nên.” Thanh Vi mỉm cười nhìn Thập Tam.

“A, tôi nhớ rồi, đạo diễn động tác công ty đó hình như họ Thiệu, đạo diễn bộ phim

hành động đoạt giải lần đó đây.”

“Không phải chỉ đạo võ thật sao?”

“Chắc là cách gọi khác nhau. Tôi cũng không biết.”

Nói xong thì đã đến nhà nghỉ, Thanh Vi và Thập Tam xuống xe, quả nhiên chiếc xe Buick kia cũng dừng lại, Thiệu Ung thở hắt hắt chạy tới chặn họ lại.

Anh ta đã chạy tới nơi rồi,

Thanh Vi cũng đành mời bảo vệ tới, muốn nói ngắn gọn đuổi anh ta đi. Thiệu Ung nén bất mãn, lấy danh thiệp nói: “Tôi thật sự là Thiệu Ung của công ty Tinh Huy mà, phụ trách quay chụp võ thuật và người đóng thế trong phim. Chúng tôi hiện có một bộ phim đóng cảnh tuyệt, vốn đã casting xong nhưng không ngờ còn thiếu một diễn viên đóng thế quan trọng vừa bị thương hôm

qua, vừa nhìn thấy khí chất và thân thủ của vị tiên sinh này rất tốt, nên mới muốn tạm thời mời anh diễn mấy cảnh.”

Anh ta nói xong lại nhìn Thập Tam bằng ánh mắt nóng bỏng. Thiệu Ung vốn cho rằng biết thân phận và mục đích của anh ta, hai người trẻ tuổi này nhất định sẽ chạy theo như vẹt. Người muốn đóng phim rất nhiều, cho dù là tạm thời đi nữa, đây cũng là kinh

nghiệm thú vị, có mấy ai mà từ chối chứ? Lại không ngờ Thập Tam rõ là một khối băng, Thanh Vi lại là người đa nghi.

Thanh Vi buồn bực: “Diễn viên các anh đâu thiếu, sao phải kéo loạn lên trên đường cái vậy chứ?”

Anh ta kiên nhẫn giải thích: “Người đóng thế nhất định phải là người luyện võ, người bình thường rất khó đảm nhiệm.”

“Động tác rất nguy hiểm, nếu không người đóng thế kia cũng sẽ không bị thương đúng không?”

“Anh ta không phải bị thương vì đóng phim.” Thiệu Ung nói xong lại nghiêng răng nghiêng lợi: “Hôm qua không để ý tới anh ta, anh ta lén đi trượt tuyết, vì thế gãy chân rồi.”

Thanh Vi câm nín, không trùng hợp là người bọn họ thấy

hôm qua chứ. Hôm qua chỉ thấy anh ta đau đến nghiền răng nghiền lợi, không nhìn rõ mặt.

“Tìm người thay thế khó vậy sao?”

“Tôi tìm mãi không thấy người thích hợp. Có hình thể thì không có khí chất, hoặc thân thủ cũng quá kém.” Anh ta nói xong liền thở dài: “Tôi vừa đi ra từ trung tâm võ thật, đang gọi cho tổ đóng phim, kết

quả liền không để ý mà đùng phải người ta.”

Thieu Ung nói xong lại nói tiếp: “Tôi thấy người anh em này không đơn giản, chẳng lẽ đệ tử con nhà võ? Có thể giúp chúng tôi đóng mấy cảnh không? Chúng tôi sẽ trả thù lao tương ứng.”

Thập Tam vốn không có tí phản ứng nào, ngay cả trả lời cũng không thêm. Thanh Vi đành nói thay: “Chúng tôi chỉ

tới đây chơi thôi, sợ không có thời gian.”

“Chỉ là vài cảnh thôi, cũng chỉ diễn một ngày là cùng. Chúng tôi quay ngay gần đây thôi, ở cảnh khu XX. Nếu hai người đồng ý hỗ trợ có thể tới khách sạn suối nước nóng bên đó tìm tôi, ăn ngủ chúng tôi sẽ bao hết.”

Chương 60 ♥ Điện giật

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Suối nước nóng trong khách sạn? Quanh đây còn có suối nước nóng sao? Thanh Vi liếc nhìn Thập Tam, không hiểu sao mặt anh vẫn vô cảm như không liên quan tới mình,

đàn nói: “Việc này quá đột ngột, để chúng tôi suy nghĩ, sáng mai sẽ điện thoại cho anh.” Nói xong đưa tay nhận danh thiếp của Thiệu Ung.

Thiệu Ung kích động liền chụp hai tấm hình của Thập Tam, nói chuẩn bị cho đạo diễn xem. Thanh Vi cũng không khách khí lấy di động chụp ảnh Thiệu Ung để điều tra thêm về hắn.

Về đến trước cửa phòng,

Thanh Vi hỏi Thập Tam: “À Ngự, anh có muốn đi không?”

“Không biết.”

“Tuy là diễn viên đóng thế nhưng nếu được đạo diễn coi trọng, nói không chừng anh sẽ đi theo con đường nghệ thuật, trở thành minh tinh đây.”

Thanh Vi mỉm cười nói, nửa trêu ghẹo nửa chăm chú.

“Minh tinh? Không phải là quay phim hay sao? Nói cho cùng cũng là con hát.”

“...” Khóe miệng Thanh Vi khẽ giật.

Sau khi trở về cô liền lên mạng tra cứu, không ngờ lại thấy được Thiệu Ung trong video tại lễ trao giải điện ảnh. Là một phim nhựa đoạt giải, đạo diễn lên lãnh thưởng còn cảm ơn y nữa.

Lại lên mạng tra cứu địa điểm du lịch của địa phương, quả đúng là có suối nước nóng gần đây, hơn nữa còn có suối

nước nóng chảy qua khách sạn. Mà khách sạn này cũng thật biết cách kinh doanh. Giá cả ở suối nước nóng này cũng không cao, giá rất vừa phải, rất nhiều thị dân đều cùng gia đình tới đây chơi.

Xem ra Thiệu Ung cũng rất khôn khéo, chi phí ăn ở đều bao hết các diễn viên.

Thân phận Thiệu Ung có lẽ không có vấn đề. Nếu quả thật chỉ cần 1 ngày, vậy có nên

để cho Thập Tam đi không?

Thanh Vi nghĩ tới nghĩ lui liền mất ngủ. Lời nói trước kia của cô đối với Thập Tam cũng là quan tâm. Tuy để cho Thập Tam đi làm diễn viên đóng thế, sau đó trở thành minh tinh thì có rất ít khả năng, nhưng tướng mạo Thập Tam hoàn mỹ như vậy cũng không phải là không có khả năng đó.

Mặc dù Thập Tam rất lãnh đạm nhưng có một sức

hấp dẫn rất kỳ lạ. Có lẽ lần này nên cho anh đi thử cũng là cho anh một cơ hội. anh còn trẻ, chỉ mới 20 tuổi nên có rất nhiều thời gian.

Cô không thể ích kỷ, cô có thể cổ vũ anh đi thử, cũng coi như cô đi ngâm nước nóng miễn phí.

Sáng ngày thứ hai, Thanh Vi với Thập Tam còn chưa ăn xong điểm tâm, Thiệu Ung đã điện thoại tới. Thanh Vi che

điện thoại hỏi Thập Tam: “Em đã điều tra rồi, hắn nói thật đấy, anh có muốn đi không?”

Thập Tam nhìn sâu vào mắt cô: “Anh nghe lời em.”

Vì vậy Thanh Vi trả lời: “Chúng tôi đồng ý.”

Thiệu Ung rất vui vẻ, liền phái người đón họ đến cảnh khu.

Đoàn làm phim đều ở suối nước nóng của khách sạn, tất cả đang tụ tập tại đại sảnh

lầu hai, đang chuẩn bị ra ngoài. Đạo diễn họ Trần nhìn thấy Thập Tam thì rất hài lòng, khí chất của anh rất ăn khớp với nhân vật trong phim – một sát thủ lãnh huyết vô tình.

Đạo diễn đề nghị Thập Tam làm mấy động tác để xem thân thủ, Thập Tam không làm theo lời hấn mà trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống, xoay người một cái. Mặc dù chỉ là lầu hai

nhưng cao bằng lâu ba, anh đột nhiên nhảy xuống làm mọi người cả kinh. Đến khi Thập Tam rơi xuống bình yên mọi người mới kinh ngạc hô lên.

Trong đoàn làm phim có diễn viên võ thuật chuyên nghiệp nên đương nhiên nhìn ra Thập Tam có thân thủ tốt. Đạo diễn thấy động tác của anh đẹp mắt, tiêu sái, hơn nữa không có bất kỳ sự chuẩn bị và phòng hộ nào mà hoàn toàn

thành thạo nên không khỏi tán thưởng.

Thiệu Ung cảm thấy rất vui vì giới thiệu được người xuất sắc như thế. Thập Tam cất cao vài bước, đập vài cái lên cột đá trong đại sảnh là vũng vàng đứng trên lầu hai trước mặt đạo diễn.

Thập Tam không nói chuyện, chỉ nhìn về phía đạo diễn như muốn hỏi: “Có đúng quy cách không?”

Chỉ có Thanh Vi biết rõ Thập Tam đã biểu diễn đủ thực lực, cô đã từng dặn không được để lộ nội lực phòng ngừa người khác xem là quái nhân. Thật ra Thập Tam có thể nhẹ nhàng nhảy lên nhảy xuống như vậy là ít xuất hiện lắm rồi.

Mà có thể thực hiện trôi chảy được động tác khó như đã được xử lý hậu kỳ như vậy quả thật khiến cho người ta

giật mình.

Lúc này phó chỉ đạo võ thuật có hỏi Thập Tam về sư phụ và gia thế của anh. Tuy võ thuật xưa đang xuống dốc nhưng vẫn còn đang lưu truyền, chỉ là đa số mọi người không biết mà thôi.

Thập Tam cũng không nhiều lời, mà người này cũng không truy hỏi đến cùng. Vì vậy đạo diễn thuận lợi chấp nhận anh, cả đoàn lên xe đến

nơi quay phim.

Thanh Vi cũng đi theo, hơn một tiếng sau thì tới nơi.

Quan sát việc quay phim cũng để cho cô mở rộng tầm mắt: một cái dốc thoải cao hơn 10m được xem như một vách núi dốc đứng, diễn viên trong hình dáng sắp chết giờ ngọn đèn tại ụ đá, nhảy lên nhảy xuống trên đó, có một diễn viên khác nhảy từ trên cao xuống đứng không vững bỏ

nhào ra sau, mặt toàn tuyết, thợ trang điểm tức tốc chạy tới...

Thanh Vi nhìn thấy một nữ diễn viên mặc áo khoác mỏng, lạnh run rẩy, bên cạnh động tác vung trường kiếm chậm chạp, động tác đánh người cũng chậm nốt, nhìn không được, cô bật cười thành tiếng: cái này cũng hơi quá rồi, động tác như vậy thì chỉnh sửa thế nào mà thành “đao quang

kiếm ảnh” vậy?

Nghe tiếng cười, đoàn làm phim lập tức phát hiện có người không phải nhân viên, hơn nữa còn cười liên đi tới thấp giọng yêu cầu cô yên lặng, tránh xa một chút để xem.

Thanh Vi hơi ngượng, cảm thấy không thú vị, lại nhìn Thập Tam đang trang điểm trên xe, không biết bao lâu mới tới phiên anh. Cô quyết

định tránh xa, dù sao Thiệu Ung đã đưa phiếu phòng và phiếu suối nước nóng cho cô, không bằng cô đi về trước.

Không có xe, cô đi về tốn không ít thời gian, cũng may tuy là mùa đông nhưng thời điểm lạnh nhất đã qua, hôm nay trời nắng ráo, không khí tươi mát. Cõi như ngắm cảnh.

Đến khách sạn tắm nước nóng đến giữa trưa là vừa vặn đến giờ cơm. Thanh Vi cao

hứng chạy ra sảnh ăn lấp đầy
dạ dày, sau đó chuẩn bị phao
đi suối nước nóng.

Tùy tiện mang áo tắm và
khăn tắm ra phòng thay đồ,
nguyên lầu một là một nhà tắm
không lò, chính giữa là bể bơi,
nước sâu, nước cạn, nước ấm,
nước lạnh đều đủ cả. Hai bên
là một ao nước nóng, kích
thước và chức năng khác
nhau, có được liệu, phấn hoa,
còn có sữa bò và rượu đỏ.

Trong hồ có nhiều màu đèn khác nhau, chính giữa có một vòng đá xuôi theo cạnh ao, một ao có thể chứa 5-6 người lớn. Có lẽ không phải là cuối tuần nên không có nhiều người.

Thanh Vi dứt khoát đi vào ao. Nước hơi nóng, vừa mới tiến vào thì có hơi nóng, sau đã quen thì thấy toàn thân thư giãn, lười biếng không muốn nhúc nhích.

Đáng tiếc ngâm lâu sẽ thấy ngực khó chịu vì nhiệt độ cao, Thanh Vi lặn xuống một lát rồi mua đồ uống thưởng thức trong sảnh trồng thực vật. Không biết qua mấy tiếng đồng hồ thì thấy Thập Tam và một nam tiếp tân đi vào.

Hắn đi đôi dép lê nhưng lại mặc áo chỉnh tề đặc biệt làm người ta chú ý. Thập Tam không bận tâm ánh mắt người khác, chỉ chăm chú nhìn xung

quanh, rõ ràng là đang tìm cô.

Thanh Vi phát hiện anh mỗi lần nhìn phái nữ là mặt lại đỏ lên, rất nhanh chuyển tầm mắt, không thể không nhìn xuống một cái. Cô xem nét mặt không được tự nhiên của Thập Tam cũng cảm thấy thú vị.

Thanh Vi muốn nhìn anh tìm mình, thế nên liền đứng sau một gốc cây.

Thập Tam vội vàng đi vào

trong. Trên mặt đất toàn là nước, quần dài của anh cũng bị thấm ướt. Một dáng mỹ nhân mặc áo tắm hai mảnh cố ý bước qua trước anh, Thập Tam chân kinh vội nhảy ra xa, không chớp mắt mà bước ra xa.

Chương 61 ♥ Suối nước nóng hai người

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Thanh Vi mỉm cười đứng không vững, dứt khoát trượt xuống trong hồ, đàn ông nhìn thấy mỹ nữ mặc đồ tắm, có ai không liếc qua vài lần, có khi mắt còn thiếu chút nữa là dán lên người người ta ấy chứ, thế

mà Thập Tam lại làm như thấy rần. Anh cũng không thấy mỹ nữ kia đen cả mặt rồi.

Quay đầu một chút, Thập Tam đã phát hiện ra cô, liền trực tiếp đi tới. Thanh Vi nhìn anh đứng cạnh hồ, cười hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Đã xong mấy cảnh rồi, tôi cũng không cần làm phòng hộ hay dây kéo gì.”

“Ăn cơm chưa?”

“Đã ăn rồi, ăn cơm hộp.

Em thì sao? Đã ăn gì chưa?”

“Em cũng ăn rồi, không có việc gì nên tới đây ngâm nước nóng. Anh cũng đổi đồ bơi ngâm nước nóng đi.”

Cô vừa nói vậy, Thập Tam cũng không nói gì, còn có điều bộ tũ thân mà quay mặt đi.

Thanh Vi biết Thập Tam giận cô không ra, liền cười đưa tay túm góc quần anh. Thập Tam vẫn không nói gì, chỉ ngồi xồm xuống.

Thanh Vi đi ra khỏi nước, ngồi bên cạnh Thập Tam nói: “Mỹ nữ vừa rồi nóng bỏng cỡ vậy, anh trốn gì chứ? Biểu lộ của cô ta đúng là buồn cười lắm.” Thập Tam nghe cô trêu ghẹo liền trừng mắt với cô.

Nhưng mắt phượng của Thập Tam cũng không có chút hung ác nào, cái trừng mắt này nói là liếc xéo thì đúng hơn, đúng là phong lưu uyển chuyển. Hô hấp của Thanh Vi

hơi cứng lại, cô trước sau như một không có sức chống cự nào với Thập Tam, một cái “đá lông nheo” này lại càng có sức uy lực gấp bội.

Thanh Vi điều khiển hô hấp, âm thầm tụng: ổn định ổn định. Sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Thập Tam không thấy cô nói gì, cho rằng cô không vui, vì vậy lại quay đầu qua nhìn. Đập vào mắt là cảnh tượng

Thanh Vi vì ngâm suối nước nóng mà khuôn mặt hồng nhuận phơn phớt, trên người chỉ có áo tắm, cần cổ thon dài, cánh tay lộ ra bên ngoài. Anh vội vàng chuyển mắt, lại thấy một mảng eo của Thanh Vi lộ ra ngoài, hai đùi ngâm trong nước, phập phồng trong gợn nước theo ánh đèn màu tím.

Thập Tam cảm thấy hình như độ ẩm trong phòng cao quá rồi, mặt anh nóng hổi.

Thậm chí chỗ thái dương còn ngựa ngựa, hẳn là mồ hôi rịn ra. Có thể nói cơ thể anh là nóng lạnh không đổi, sao bây giờ lại nóng tới vậy?

Thanh Vi cũng phát hiện ra Thập Tam thẹn thùng, thái dương cũng rịn cả mồ hôi. Cô nhớ tới tính bảo thủ của Thập Tam, vì thế nên sinh ra áy náy với chuyện bản thân không tâm lý. Thập Tam cùng lắm cũng chỉ mới thấy trên ti vi

thôi, cũng chưa bao giờ thấy nơi nào thịt trần lộ khắp nơi như vậy.

Nhất là đám đàn ông phụ nữ đều để trần không ít da thịt chạy khắp nơi, lại có một hai cô còn phóng điện với anh, tâm lý của Thập Tam sao chịu nổi.

Thanh Vi cũng không cười anh nữa, lấy khăn tắm ở một bên, giữ tay Thập Tam nói: “A Ngự, đi bơi mặc đồ bơi

là chuyện rất bình thường, nói cách khác, chẳng lẽ lại mặc đồ bình thường đi ngâm suối nước nóng sao? Anh cũng đi đổi quần bơi tới đây được không?”

Nói xong, Thanh Vi lấy phiếu phòng, đưa cho anh đi mua quần bơi.

Thập Tam không động đây, thấp giọng nói: “Mấy người đàn ông kia mặc ít quá.”

Thanh Vi dờ khóc dờ

cười: “Đàn ông chỉ cần mặc quần bơi là được rồi, ai cũng vậy, không có ai cười ai hết.”

Thập Tam vẫn không chịu: “Tôi, tôi không mặc đâu.”

Thanh Vi bất đắc dĩ, nghĩ chút rồi nói: “Vậy đi, anh mặc quần bơi xong thì choàng khăn tắm lên, xuống nước cũng khoác khăn tắm thì không thấy gì nữa rồi.”

Thập Tam rút cuộc cũng

miễn cưỡng đồng ý, vội vàng quay đi.

Hơn hai mươi phút đồng hồ trôi qua, Thanh Vi trợn mắt đờn xốt cả mắt, Thập Tam mới chậm rì rì đi tới. Quả nhiên là bọc khăn tắm cỡ lớn, hơn nữa còn bọc những hai cái!

Mọi người ai cũng lé mắt qua nhìn, đẹp trai vậy mà sao cứ che che lấp lấp quái dị vậy?

Còn phiền anh quán hai cái khăn, chân cô cũng nhũn

cả ra rồi, thế nên lại chìm xuống hồ.

Về sau Thanh Vi phải làm công tác tư tưởng mãi, Thập Tam mới chịu bỏ một cái khăn ra, dùng cái còn lại bọc cả người rồi chìm xuống hồ.

Cơ bắp trên người Thập Tam căng phồng, lại vô cùng rắn chắc, mặc quần áo nhìn có vẻ gầy, cởi ra rồi lại nhìn cứng cỏi như sắt, mười phần sức bật, dù là động tác nhỏ xiu xiu

cũng nhìn ra được sức mạnh của cơ thể.

Lòng ngực cường tráng của anh như ẩn như hiện trong khăn tắm, hai chân thon dài, tỷ lệ eo hoàn mỹ, vai rộng eo hẹp thành hình tam giác ngược. Dưới lưng, khăn tắm không che được hết, để lộ ra quần bơi màu đen, làn da như ngọc đôi lập.

Đường viền hình tròn vênh lên, một khắc anh ngồi

xuống trong hồ đường như đang ngồi xuống trong lòng Thanh Vi, “xoẹt” một tiếng đã xé rách phòng tuyến của cô.

Thật ra Thanh Vi không phải là chưa từng thấy Thập Tam khỏa thân, lần trước lúc Thập Tam kéo cửa phòng tắm ra chẳng phải đã lộ nửa người trước mặt cô rồi sao. Nhưng lần kia cũng chỉ là liếc qua, bây giờ dù chỉ nhìn nửa cơ thể của Thập Tam cũng đã khiến

cô ngạc nhiên rồi.

Cơ thể nam tính hoàn mỹ, thể hiện hết thẩm mỹ. Thân thể như vậy khiến ai cũng không thể kìm lòng nổi mà tán thưởng, như là một tác phẩm điêu khắc tuyệt đẹp vậy.

Tuy chỉ ở trong hồ cạnh Thanh Vi chứ không có ai khác nhưng Thập Tam vẫn không được tự nhiên. Anh chưa từng bạo lộ nơi công cộng thế này. Cho dù là tắm

rửa thì cũng làm một mình trong nhà.

Vì thế lúc ngồi trong suối nước nóng thoải mái, Thập Tam lại như ngồi trên đồng lửa. Anh lặng lẽ nhìn Thanh Vi, muốn xem biểu lộ của cô với cơ thể của mình. Kết quả lại thấy Thanh Vi gần như si mê nhìn anh, Thập Tam vội cúi đầu, trong lòng bất an nhưng đồng thời cũng cảm thấy ngọt ngào, Thanh Vi cũng

không ngại người anh cứng rắn, Thanh Vi vẫn ưa thích anh.

Thanh Vi cũng không phát hiện ra Thập Tam nhìn cô, lập tức phản ứng lại. Sao cô lại có thể nhìn chăm chăm vào Thập Tam vậy chứ, ánh mắt kia không cần nghĩ cũng biết, nhất định là mê đắm như điên. Cô thậm chí còn vụng trộm chùi khóe miệng, ông trời phù hộ, cũng may không chảy

nước miếng, bằng không thì thật không biết chôn đầu vào đâu.

Thập Tam ngâm nước nóng rất qua loa, vốn Thanh Vi muốn dạy anh tập bơi nhưng Thập Tam lại sống chết không chịu bỏ khăn tắm, vì thế đành thôi. Huống chi cũng đã tới giờ ăn tối, Thanh Vi cùng Thập Tam ra khỏi suối, từng người tách riêng ra đi tắm vòi sen.

Thập Tam thay xong quần áo, biểu lộ mới tự nhiên hơn. Lúc đợi Thanh Vi, tướng mạo anh xuất chúng vô cùng, tóc dài đen nhánh, bất kỳ ai đến gần cũng bị Thập Tam xuất khuôn mặt lạnh lùng như băng ra dọa.

Vì thế lúc Thanh Vi đi ra ngoài liền thấy được khối băng Thập Tam, toàn thân toát ra vẻ người lạ chó tới gần.

Thập Tam này thật là,

đúng là nên sửa khí chất của bản thân đi, bằng không sau này sao có thể ở chung với đồng nghiệp? Thanh Vi vừa cảm thán vừa bước qua.

Buổi tối, tổ phim mời bọn họ cùng dùng cơm, cũng coi như chúc mừng hoàn thành cảnh quay dưới tuyết. Thiệu Ung dẫn đầu mời rượu hai người. Thập Tam không uống nhưng Thanh Vi lại không muốn phá hỏng không khí vui

về, thế nên đành giúp anh cản
mấy chns.

Tửu lượng của cô không
cao, trộn lẫn rượu đỏ và rượu
đế uống, tuy không say ngay
nhưng lại hấp men.

Lúc hai người về phòng
mới phát hiện vấn đề, giường
chỉ có một chiếc. Tuy quả thật
rất rộng lớn, ngủ ba cũng
không vấn đề nhưng quả thật
là chỉ có một chiếc!

Lúc Thanh Vi cầm phiếu

phòng đã biết rõ chỉ còn một gian phòng, nhưng cô tưởng phòng tiêu chuẩn ít nhất cũng phải có hai cái giường. Trước đây cô và Thập Tam đều tách nhau ngủ, nhưng đây là do tổ kích cung cấp, thuê phòng ở đây hẳn cũng không rẻ.

Lần này đi bọn họ đã tiêu không ít, phí ăn ở cũng đã vượt chỉ tiêu, tiền của cô cũng không nhiều, huống chi còn có phí tổn cho Thập Tam, quả

thật khiến cô đau lòng cái ví
còn con của mình. Vì thế
Thanh Vi khẽ cắn môi, nghĩ cố
qua một đêm chắc cũng không
vấn đề gì.

Ai ngờ phòng chỉ có một
chiếc giường. Quầy phục vụ
còn cười giải thích đây là
phieu phòng gia đình, kể cả
dùng chân, ngâm suối nước
nóng, vợ chồng mang theo con
tới ngủ cũng có thể, rất có lợi
ích kinh tế.

Được rồi, xem ra cũng chỉ có thể như vậy. Thanh Vi và Thập Tam nhìn nhau, lại không hẹn mà cùng nhìn về chiếc giường kia. Mặt Thanh Vi hơi nóng, thầm muốn ngủ một giấc thật ngon.

Cô tới phòng vệ sinh thay quần áo rồi trực tiếp ngã lăn xuống giường. Quả thật rầy mệt. Trượt tuyết, xem pháo hoa, hôm nay còn đi bộ, bơi lội, ngâm nước nóng, cơ thể

tuy thoải mái nhưng cũng rất mệt mỏi.

Thập Tam thay quần áo xong, trong phòng chỉ mở mỗi đèn đêm, Thanh Vi nằm yên trên giường, không biết có phải ngủ rồi hay không. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường, tới gần xem xét cô.

Chăn mền cũng chưa đắp, bắp chân lộ ra ngoài, sợi tóc tán loạn, cơ thể hơi cứng. Thập Tam nghĩ Thanh Vi hẳn

là một lần, nếu không sao có thể ngủ như vậy.

Anh chậm rãi vươn tay, lại rút trở về, lại vươn tay, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm dò xét cô.

Chương 62 ♥ Tình tới

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Rating: 18+

Thanh Vi chỉ là ngủ nửa tỉnh nửa mơ, đột nhiên cảm giác được một đôi tay mò tới dầu vai. Đôi tay kia rất quen thuộc, mạnh yếu vừa phải giữ

vai cô. Cô cũng không hoảng sợ, chỉ làm bầm trong miệng: “A Ngự, mệt quá!” Nhưng giọng nói lại vô cùng nhỏ, bản thân cũng không nghe rõ.

Sau đó đôi tay kia liền mát xa từ trên bả vai cho cô. Xoa bóp hết mọi cơ bắp, đả thông kinh mạch, khiến cho cơ thể không căng cứng nữa, Thanh Vi thoải mái rên lên một tiếng.

Cô lật người lại, Thập Tam ngừng tay chuẩn bị đắp kín chăn cho cô.

Không ngờ Thanh Vi lại kéo anh lại, dùng lực chút đã kéo ngã Thập Tam. Thập Tam tuy hoàn toàn có thể tránh được nhưng lại nương theo lực tay của cô mà ngã xuống cúi trên người cô.

Thanh Vi mở đôi mắt hơi

mông lung ra, không biết là do rượu kích thích hay là vì cái gì, cô rất muốn ôm Thập Tam. Vì thế cô vươn tay ra ôm anh, lại muốn hôn anh.

Thanh Vi nghiêng người qua, Thập Tam thuận theo nằm xuống cạnh cô, hai người bắt đầu nụ hôn triền miên. Ngọt lành tươi mát, dường như đang nhấm nháp thứ trái cây tư vị tuyệt hảo, khiến Thanh Vi không muốn rời đi. Cô

nhắm nháp môi Thập Tam, nuốt trọn tư vị mỹ diệu kia.

Rốt cuộc cô cũng buông môi Thập Tam ra, hôn xuống cần cổ của hắn, kéo xuống xương quai xanh, lại trượt thẳng xuống dưới lồng ngực bóng loáng rắn chắc.

Cơ bắp của Thập Tam rất có độ đàn hồi, xúc cảm rất tốt, Thanh Vi không nhịn được mà chạm vào, nhẹ nhàng vuốt ve

vẫn cảm thấy không đủ, vì thế lại cắn lên một cái, nhẹ nhàng gặm nhấm như mài răng.

Chợt thấy trên lồng ngực rắn chắc có hai điểm hồng nhạt như hai nhụy hoa đáng yêu. Cô cọ môi xuống, dứt khoát ngậm lấp nhẹ nhàng liếm láp nơi non nớt mềm mại đấy.

Cơ thể truyền đến cảm thu quái dị, từng đợt kích thích

đánh úp tới, Thập Tam vẫn
cắn môi không dám rên lên,
chỉ ôm lấy Thanh Vi vồ về
lưng cô. Mãi đến khi Thanh Vi
nắm lấy eo anh, bờ môi hôn
lên ngực anh, anh mới không
nhịn được mà khẽ rên rỉ một
tiếng.

Thanh Vi hôn hai nhụy
hoa khiến chúng từ non mềm
trở nên cứng ngắc rồi cũng lưu
luyến buông ra, sờ tới làn da
bóng loáng sau lưng anh.

Trên tay có cảm giác gờn gợn, Thanh Vi thăm dò nhìn qua, liền nhìn thấy vết sẹo rất dài trên lưng. Thật ra vết sẹo cũng đã lành, nhìn qua cũng chỉ có màu hồng nhàn nhạt, sờ tới sờ lui vẫn bóng loáng, nhưng cảm xúc vẫn khác nhau.

Thập Tam cũng cả người, lúc trước hắn bị thương tuy rằng tốc độ phục hồi rất

nhanh, mấy vết thương cũ cũng đã lành hẳn không lưu lại sẹo nhưng vết đao lại lại quá sâu, thế nên vẫn có sẹo để lại.

Thanh Vi có thể vì thế mà ghét bỏ anh không? Bản thân đã không đẹp để gì cho cam, lại có sẹo trên người, có người phụ nữ nào sẽ thích chứ? Thanh Vi bây giờ rõ ràng đang muốn anh, nhìn thấy vết sẹo sẽ không mất khẩu vị chứ...

Đáy lòng Thập Tam lạnh run, còn lạnh hơn lúc bị chém một đao kia, thân thể run rẩy nhẹ nhẹ, nhỏ giọng nói: “Đừng, đừng nhìn, cái sẹo đấy, cái sẹo đấy anh sẽ nghĩ cách xóa.”

Đầu ngón tay của Thanh Vi lướt dọc qua vết sẹo, nhẹ nhàng hôn lên đó rồi mới đó: “Không khó coi, rất có mùi vị nam tính, em thích.” Nói xong

ánh mắt cô khẽ sáng lên, khát vọng nhìn Thập Tam mà nói: “A Ngự, em muốn anh.”

Thập Tam chỉ cảm thấy như chỗ được hôn lên đều nóng rực hẫ lên, nóng đến phát đau, Thanh Vi không chê anh, không chê vết sẹo nhìn buồn nôn, Thanh Vi còn nói muốn anh! Thập Tam không biết là kích động hay sợ hãi, muốn nói lại nói không nên lời, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Thanh Vi lại hơi hoảng hốt, cô đối với Thập Tam như thế có phải hay không? Có phải uống say rồi không? Động tác của cô chậm lại. Thập Tam thấy cô dường như đang do dự, cắn răng kéo quần áo một cái, lại tự cởi quần áo của Thanh Vi trước.

Trong lòng anh thấp thỏm không yên, động tác trên tay lại rất kiên quyết, chỉ là lúc cởi

đến quần trong của Thanh Vi
ngón tay lại hơi run, cũng
không dám liếc nhìn.

Dưới ánh đèn, cơ thể của
Thập Tam như pho tượng có
độ ấm, tóc đen dài tán loạn
trên giường đơn trắng tuyết,
hấp dẫn vô cùng. Cơ thể anh
tỏa ra mùi thơm ngát nhàn
nhật, khiến Thanh Vi hít một
hơi thật sâu: “A Ngự, ôm em.”

Thập Tam ngơ ngác một

chút, anh đã thấy qua sách rồi, cũng không quá khó. Nhưng bây giờ lúc động tình, anh lại ôm Thanh Vi theo bản năng, hôn lên cơ thể cô.

Thanh Vi cảm thấy rượu trong người như hòa vào tốc độ chảy của rượu, cơ thể ấm áp của Thập Tam áp lên người cô, bờ môi nóng hồi hôn lên mang tới mãi cảm đặc biệt. Cô chỉ có hai lần kinh nghiệm, bây giờ đã không chế không

nổi, trầm thấp rên rỉ thành tiếng, muốn yêu cầu Thập Tam thêm nữa...

Thập Tam ôm lấy cô, đôi mắt vốn lạnh lẽo ác liệt lạnh nhạt bây giờ lại ẩm ướt nhìn cô, đôi chân thon dài hữu lực đặt bên eo cô, điều chỉnh vị trí thích hợp.

Thập Tam nâng nửa người lên hôn cổ cô, trúc trắc hôn hai điểm đỏ tươi trên ngực

cô. Thanh Vi a lên một tiếng rồi cũng không chịu được nữa, ôm lấy eo Thập Tam, đẩy hẳn vào cơ thể.

Vừa đi vào, cơ thể Thập Tam đã cứng đờ lại, nhưng vẫn không lên tiếng. Anh vốn muốn tùy ý Thanh Vi hoạt động nhưng thấy cô không khống chế nổi lực, vì thế bất mãn vận động giúp cô, càng lúc càng nhanh.

Nhanh~ Cảm giác dần mạnh lên, Thanh Vi không nghĩ được gì nữa, nhìn không được mà mấy lần gọi “A Ngự”, Thập Tam cũng đáp lại cô. Cuối cùng cô ngậm nga một tiếng, cảm thấy một luồng nóng hồi tuôn vào trong cơ thể, ử cho cô thoải mái.

Thanh Vi vẫn ôm sát Thập Tam. Lần hoan ái này Thập Tam lại khiến cô vô cùng

thỏa mãn. Uống rượu rồi lại hoạt động đồ mồ hôi, Thanh Vi chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn không muốn động đậy. Nhìn Thập Tam đỏ mắt, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, trong mắt đã có tầng sương.

Thanh Vi nhìn thấy liền cứng cả người, kích tình qua rồi đầu óc mới tỉnh táo lại, chẳng lẽ Thập Tam không muốn? Cũng đúng, bọn họ chỉ vừa hôn môi thôi, sao đã lăn

lên giường rồi? Đối với tính bảo thủ của Thập Tam không phải là khó chấp nhận lắm sao?

“A Ngự, anh làm sao vậy? Em xin lỗi...” Thanh Vi bối rối nhồm dậy, lau nước mắt cho anh. Đột nhiên cảm giác mình như lưu manh ép buộc thiếu nữ hồn nhiên vậy, trong lòng lại buồn cười, nhưng lại nghĩ Thập Tam không muốn, trong lòng cô lại khổ sở.

“Không, không phải.”

Thập Tam vội vàng tới gần cô nói: “Đây là lần đầu tiên của anh, lúc “phá thân” có hơi đau, không phải là không muốn.”

“Phá thân?” Thanh Vi choáng váng, nhìn Thập Tam bình thường mạnh mẽ mà quên mất anh đến thì thế giới nữ tôn.

Thập Tam lôi một chiếc khăn mặt từ bên dưới ra, đẩy là khăn anh lau tóc ném lên giường, về sau cố ý lót dưới thân. Anh nghiêng đầu qua chỗ khác, đưa cho Thanh Vi nói: “Lạc hồng^(*) của anh.”

(*)Lạc hồng: Máu xử nữ.

Thanh Vi bán: lạc hồng của đàn ông? Chảy ra từ đâu vậy?

Cô còn chưa kịp nghĩ thông mấy vấn đề tà ác kia lại đã phát hiện ra không có gì trên khăn mặt hết. Cô nhìn qua nhìn lại vẫn chỉ thấy một màu trắng tuyết. Thập Tam muốn cô nhìn cái gì mới được chứ?

Chương 63 ♥ Trấn an!

Chuyển Ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

Thập Tam vốn đang then, quay đầu nhìn khăn mặt mới phát hiện trên khăn mặt không có vết máu.

Anh kinh hãi, lôi khăn mặt lại nhìn kỹ, quả thật là không

có.

Thập Tam như bị sét đánh: sao có thể, vừa rồi rõ ràng là rất đau...

Đột nhiên anh nhớ tới Thanh Vi sẽ nghĩ thế nào về anh? Sẽ tin tưởng anh sao? Dù cho tin tưởng nhưng trên khăn không có máu, rồi cũng sẽ trở thành dấu vết trong trí nhớ.

Đàn ông không có lạc hồng ở thế giới của anh sẽ bị đánh, giết, li hôn, vứt bỏ là đương

nhien, còn bị người đời vũ nhục, chửi rủa, cả đời không ngẩng đầu lên được.

Thập Tam nghĩ đi nghĩ lại nhưng lại quên mất đây là thế giới mới, hoặc là ý thức chưa được bình phục lại e ngại xấu hổ. Sắc mặt anh trắng bệch, thân thể cứng ngắc, cầm khăn mặt trên tay bắt đầu run rẩy.

Thanh Vi nhìn sắc mặt của anh, muốn vươn tay ra kéo thì Thập Tam đã xoay người quỳ

dưới giường, nói gấp gáp:
“Đây là lần đầu tiên của tôi,
hãy tin tưởng tôi.” Giọng nói
trầm thấp mang theo tuyệt
vọng.

Thanh Vi nhìn thân thể anh
trần truồng quỳ dưới giường,
mặt trắng bệch, đâu còn quản
chuyện cái khăn mặt nữa, cô
nhảy xuống giường ôm lấy
anh, dùng sức kéo anh lên.

Thập Tam bất động, Thanh
Vi cũng kéo không nổi, chỉ

thấy anh nói nhảm, cô hung dữ ôm lấy anh, lay anh mấy cái: “Em đương nhiên tin anh! Mau đứng lên đi!”

Thập Tam ngơ ngác quỳ mà nói: “Tôi sai rồi, em phạt tôi đi.” Anh không nói thật lâu, nhưng giờ mỗi chữ, mỗi câu đều tuyệt vọng.

Thanh Vi thấy anh không quý trọng bản thân như thế, sức lực do cơn giận cũng mạnh hơn, cô dùng sức tóm

anh lên giường. Cô lớn tiếng nói: “Anh nói bậy bạ gì vậy, anh ở đây với em có gì không đúng? Anh cùng sống với em ở đây lâu như vậy rồi, thân thể chuyển biến như vậy là điều tự nhiên, bằng không mới là bất bình thường đó. Làm gì so đo không phải là lần đầu tiên, em cũng không phải là lần đầu tiên mà.”

Thập Tam mắt rung rung nhìn Thanh Vi: “Em là phái

nữ, đương nhiên không cần.
Tôi...tôi...”

Thanh Vi dùng chăn phủ lấy hai người, ôm lấy Thập Tam nói: “Ở đây không so đo những điều này. Hơn nữa em tin anh là lần đầu tiên. Đừng quan tâm những điều này nữa được không?”

Cô nói liên miên, cần nhả một hơi, rốt cuộc Thập Tam cũng an tĩnh lại, chậm rãi nhắm nghiền mắt.

Thanh Vi thấy lông mi anh vẫn động đậy, biết rõ anh không ngủ nhưng để anh yên tĩnh cũng tốt. Lúc này cô hận mình vô cùng, biết rõ Thập Tam khác người thường, làm sao cô lại vội vã háo sắc như vậy, không hỏi rõ đã ăn hết người ta, vừa rồi anh nói đau lại không ra máu, không biết có bị thương hay không, có để lại tâm lý oán hận cho anh hay không?

Cô suy nghĩ, biểu hiện trên mặt bắt đầu lúng túng. Lại nghĩ tới tính tình Thập Tam như vậy, mình đông muốn tây nhớ anh nhưng lại không làm rõ quan hệ, anh có thể rất khổ sở. Vì vậy càng nghĩ càng hối hận.

Thanh Vi nghĩ không ra làm sao mình lại không không chế được mà ăn người ta sạch sẽ rồi? Lúc ấy cái gì cũng không nghĩ được, trong đầu chỉ có

sắc dục, cũng chỉ vài chén rượu mà cô đã mất lý trí rồi ư? Thật ra bản thân cô là sói mà, bằng không sao lại muốn đi chơi với Thập Tam, còn ngủ chung giường?

Cô thì đang nghĩ ngợi lung tung, Thập Tam thì tâm tình như đi cáp treo. Lúc ban đầu thì vừa thẹn, vừa mừng vì mình rút cuộc cũng hiến thân cho Thanh Vi. Về sau lại bị chuyện khăn mặt làm cho xấu

hồ, cuối cùng lại thấy Thanh Vi trầm mặc, sắc mặt thay đổi nên tâm tình anh càng sa sút.

Anh nghĩ chắc là Thanh Vi vẫn đề ý, mới rồi chỉ là an ủi anh mà thôi.

Thật lâu sau đó, Thanh Vi đang thất thần thì chợt nghe anh nói: “Thanh Vi, tôi biết mình không xứng với em, tôi không yêu cầu danh phận gì. Nếu em muốn tôi, tôi sẽ săn sóc em, nếu không tôi sẽ

không quán lấy em. Về sau em thích ai không cần chú ý đến tôi, tôi sẽ không sao. Chỉ cần em cho phép tôi thủ thân cho em thì tôi đã thỏa mãn lắm rồi, thật đó.”

Anh nói xong, giọng nói có phần run rẩy, còn mang chút ít nghẹn ngào: “Nếu như em vẫn để ý chuyện tôi không có lạc hồng, không muốn gặp mặt tôi, vậy hãy để tôi chăm sóc em, giúp em làm việc, đừng

đuổi tôi đi, được không?”

Thanh Vi nghe xong mà mãi không hiểu, sao lại nói những lời này, nghe sao cũng thấy chua xót hết. Không đợi đến khi cô trả lời, anh vùi đầu dưới gối, dường như sợ nghe thấy điều không muốn nghe.

Thanh Vi chỉ có thể dùng sức ôm lấy Thập Tam, buộc anh ngẩng đầu lên. Nhìn thấy gương mặt trắng bệch kia mà không khỏi thương tiếc, cọ vào

mặt anh: “Anh nói nhăng nói cuội gì vậy? Em chỉ hận chính mình không hiểu rõ được vấn đề, sợ anh bị thương, lại sợ anh cảm thấy lần đầu như vậy thì quá qua loa, em là phiền những điều này đó thôi.”

“Thật sao?” Thập Tam sững sờ nhìn Thanh Vi, không thể tin được.

“Anh đó, phải biết rằng nam nữ xảy ra quan hệ thì đàn ông là người được lợi mới

đúng. Như bây giờ là nam trấn an nữ đây. Em không cho anh chịu trách nhiệm có khi anh còn cười trộm ấy chws.”

“A, đúng, đúng đây” Thập Tam vội vàng nói: “Anh biết rõ, chỉ là luôn không nghĩ đến. Anh sẽ chịu trách nhiệm, Thanh Vi, chỉ cần em cho anh cơ hội, anh sẽ phụ trách.”

Thanh Vi đánh một cái vào gáy anh: “Ồ bên ngoài thì lạnh lùng như băng, đối với em thì

vừa đoán mò, vừa nói năng lung tung như vậy.”

“Thật xin lỗi, là anh quá để ý đến em.” Nói xong anh nghĩ đến thế giới này phụ nữ rất ghét đàn ông quăn lấy người, vội cam đoan: “Về sau sẽ không như vậy nữa.”

Thanh Vi hôn mặt anh: “Thật ra, anh tuổi trẻ anh tuấn, ở cùng với em, em mới là không xứng với anh.”

“Em là tốt nhất, em đồng ý

cùng anh, anh không mong gì nữa.” Thập Tam thỏa mãn thở dài.

Thanh Vi chọc chọc đầu hôn trước ngực anh, xấu xa cười. Thập Tam cúi đầu ngó, mặt lại đỏ lên. Anh chợt nhớ tới điều gì, thấp giọng lúng túng nói: “Chuyện kia, Thanh Vi, là lần đầu tiên của anh, còn làm không tốt, về sau anh sẽ học, sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Thanh Vi hơi nhăn trán:
“Anh học ở đâu?”

Thập Tam suy nghĩ nghiêm túc một lát sau nói: “Ồ ha, không biết. Nhưng sẽ nghĩ ra cách thôi mà.”

Thanh Vi muốn ói máu luôn: “A Ngự, anh tình em nguyện, tình cảm như vậy là tốt đẹp nhất, không cần tận lực đi học những kỹ xảo kia. Anh và em ngang hàng, không ai hèn hạ ai, anh có quyền từ

chối em, cũng có thể hưởng thụ, được không?”

“Vậy vừa rồi em hài lòng không?”

“A Ngự, anh hỏi một người phụ nữ như vậy cô ấy sẽ thẹn thùng đấy. Được rồi, em rất hài lòng, duy chỉ có điều ngày mai anh có thể đi lại bình thường được không?”

Thập Tam gật đầu, nở nụ cười thanh thoát, thoải mái không một bóng mờ. Đường

như đây là lần đầu tiên anh cười như vậy: “Anh không sao, nghỉ ngơi giờ là ổn, về sau, hm, sinh hoạt vợ chồng cũng không sao rồi.”

Thanh Vi muốn ngã, Thập Tam thường không nhiều lời, một khi mở miệng thật đúng là khó đỡ.

Thập Tam còn muốn nói gì nữa nhưng Thanh Vi đã dứt khoát hôn nhẹ lên môi anh, sau đó nói: “Ngủ.” Thập Tam

không nói thêm lời nào nữa, mỉm cười ôm cô cùng nhau ngủ.

Thanh Vi vốn không nghĩ tới đối tượng lại là Thập Tam, cô chẳng những không thể thẹn thùng lại còn trấn an anh. Nhưng cô lại cảm thấy rất tốt.

Chuẩn bị tốt hành lý, nhìn Thập Tam với đôi mắt dịu dàng, tươi cười, cô đột nhiên cảm thấy mình có một phần trách nhiệm. Từ giờ trở đi cô

và Thập Tam là vận mệnh liên quan chắc chẽ rồi, muốn cùng anh sinh sống, hai bên cùng ủng hộ nhau.

Chương 64 ♥ Ăn lẩu với bạn bè

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Đi ra khỏi sân bay, Thập Tam vừa mang ba lô vừa kéo hành lý, còn Thanh Vi thì thanh thản mà đi bên cạnh anh, tìm kiếm người bạn thân An Hiệu Văn ra đón.

An Hiểu Văn và chồng đang chờ ở lối ra, thấy Thanh Vi liền vui vẻ phát phát tay, Thanh Vi cũng cười rộ lên, bước nhanh hơn, Thập Tam tự nhiên theo sát cô, linh hoạt mà vượt qua người phía trước.

Thanh Vi và Thập Tam sau đêm hôm đó thì quan hệ càng tiến thêm một bước. Hai ngày cuối cùng, hai người nắm tay dạo phố, quan tâm lẫn nhau như là điều tự nhiên mà thành.

An Hiểu Văn, chồng cô ấy và Thanh Vi vô cùng quen thuộc, thấy cô tay không đi ra, cười nói: “Không có hành lý à? Hiểu Văn còn sợ em bao lớn, bao nhỏ nên phải thêm anh thể lực cường tráng đến đây này.”

“Có, nhưng không nhiều lắm” Thanh Vi nói xong chỉ vào Thập Tam: “Đây là bạn của em, A Ngự.”

An Hiểu Văn thấy Thanh

Vi đi cạnh một người đàn ông anh tuấn dị thường, xuất hiện cùng nhau, nhưng lại chưa từng thấy qua Thập Tam nên không nghĩ hai người đi cùng nhau. Bây giờ thấy Thanh Vi công khai thừa nhận là bạn, tuy không nói là bạn trai nhưng đã biểu lộ thần thái vô cùng thân mật, tuyệt không phải là bạn bình thường.

Chẳng lẽ Thanh Vi ra ngoài ở cùng người đàn ông này hay

sao? An Hiểu Văn lập tức suy đoán: cô nam quả nữ cùng đi du lịch thì còn có thể có quan hệ như thế nào?

Cô và Thanh Vi là bạn bè vô cùng thân thiết, cùng nhau đến trường, chia sẻ những bí mật con gái, cùng làm việc, mua sắm, trong công việc không như ý đều nói thẳng ra, có thể nói là tri kỷ, nhưng sao lại không biết Thanh Vi đã có bạn trai?

Cô nhớ rõ tháng trước còn cùng nhau ăn cơm, Thanh Vi cũng chưa nói cái gì.

An Hiếu Văn có chút giật mình... Lại hiểu kỳ dò xét Thập Tam. Thanh Vi thân mật kéo tay cô: “Chú ý tổ chất, đừng nhìn chăm chăm trai đẹp vậy, anh ấy sẽ khó chịu đấy.”

An Hiếu Văn nghe xong im lặng, cô nhìn Thập Tam là không có tổ chất rồi hả? Một người đàn ông bị nhìn thì khó

chịu cái gì? Thanh Vi cũng quá bao che khuyết điểm rồi. Cô cười hì hì tới gần Thanh Vi nói: “Nghiêm túc rồi hả? Xem đều không cho xem, bảo vệ kỹ tới vậy.

Mấy người cười nói đến bãi đỗ xe, An Hiếu Văn và chồng là Đặng Vĩ đề nghị: “Đã trễ như vậy, hay cùng đi ăn một bữa cơm chào đón mọi người trở về.”

Vốn đều là bạn bè, Thanh

Vi đương nhiên đồng ý. An Hiếu Văn cười nói: “Ăn lẩu, anh biết một nhà hàng cay mới mở, không gian, nguyên liệu đều nhiều lại mới lạ, tươi sốt, thế nào?”

Lẩu đương nhiên là rất nhiều loại, hương vị, nhưng đối với Thanh Vi và An Hiếu Văn mà nói thì yêu nhất vẫn là lẩu vị cay. Cả mì và rau đều cay, nhân lúc mùa đông cùng nhau ăn, thường ngưi tầm ngưi mã

tầm mã mà chạy đi ăn lẩu.

Thanh Vi đang muốn đồng ý đột nhiên nghĩ đến Thập Tam, liền hỏi anh: “A Ngự, muốn ăn lẩu không?”

Trước khi tham gia hoạt động của đơn vị không tính, Thập Tam là lần đầu tiên gặp bạn bè của Thanh Vi, vẫn có chút khấn trương. Chỉ là anh biểu thị lãnh đạm, ít nói, dáng vẻ giao tiếp không tốt. Nghe Thanh Vi hỏi liền vội vàng gật

đầu: “Ừ.”

Đặng Vĩ đã quay sang nạt nộ An Hiếu Văn: “Nhìn xem, người ta sẵn sóc, ôn nhu nhiều như vậy, thật đối lập, anh kém xa rồi.”

An Hiếu Văn xì mũi coi thường: “Anh kém? Em thì sao? Không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ hàng so hàng, em cũng thật đối lập.” Nói xong véo vào tay Đặng Vĩ một cái, Đặng Vĩ hô to gọi

nhỏ, liên tục nói: “Anh đang lái xe, chú ý an toàn! Đáng ra anh phải ném em ra ngoài mới phải.”

Bốn người vô cùng náo nhiệt, chính xác là hai người náo nhiệt, hai người xem náo nhiệt cho đến khi tới quán lâu mà An Hiếu Văn đề nghị.

Bởi vì là quán mới mở nên khách hàng cũng không đông, hơn nữa trang bị trong tiệm còn mới tinh sạch sẽ,

xinh đẹp, mọi người đều rất hài lòng.

Viên phục vụ tay chân lạnh lẽo bê nồi lẩu và thức ăn lên, còn đưa miễn phí hai chai nước uống, nói là mới khai trương nên hạ giá. Mọi người vô cùng vui vẻ.

Nồi lẩu là nồi uyên ương, Thanh Vi và An Hiểu Văn căn bản không đụng đến món hải sản, chỉ có Đặng Vĩ thỉnh thoảng ăn chút đồ ăn.

Thanh Vi đói bụng, với lại trước mặt bạn bè không có cớ kị nên vùng đũa ăn như gió cuốn, về sau cô phát hiện Thập Tam ăn rất nhã nhặn, hơn nữa cũng cơ bản là ăn lâu cay. Chẳng lẽ anh cũng thích ăn cay?

Thanh Vi có hơi vui vẻ, nghĩ thầm về sau có thể cùng anh ăn chung, cô không ý thức được đã nghĩ đến sau này sinh hoạt xa như vậy rồi.

Thanh Vi đề cử cho Thập Tam vài món ăn, có khi còn cố ý gắp cho anh vào món. Thập Tam đều yên lặng ăn hết.

Thập Tam ngẩng đầu nhìn cô cười cười, không biết là do cay hay là bị bỏng mà môi nhuận đỏ. Thanh Vi thuận tay rút khăn giấy đưa tới, Thập Tam đón lấy mà lau.

An Hiếu Văn nhìn không nổi, mãnh liệt uống một ngụm nước: “Không nên như vậy,

Thanh Vi, cậu cứ chăm sóc anh ấy như trẻ con vậy.”

Thanh Vi ngẩn ra, cô cười cười che dấu cảm xúc. Trên thực tế, câu nói kia của Hiểu Văn chọc trúng tâm trạng đang mờ mịt của cô. Cô lớn tuổi hơn Thập Tam rất nhiều, người khác xem ra như chị em, thậm chí bề ngoài cũng không xứng đôi.

Huống hồ bởi vì Thập Tam ý lại việc giao tiếp không

như một người chị. Nói là người yêu nhưng giống chị em, cái này cũng là khúc mắc của Thanh Vi.

Cho nên lúc giới thiệu cô cũng vô thức mà chỉ nói là bạn bè. Có lẽ cô đối với đoạn tình cảm lưu luyến này chỉ có ngọt ngào triền miên, chờ mong nhưng lại không tin tưởng thiên trường địa cửu.

Đặng Vĩ là nhân viên điện tín của công ty, bây giờ được

thăng làm tổ trưởng, lương bổng không tẻ, tiền đồ xán lạn, đúng là thỏa mãn ước nguyện. Lúc ăn cơm nói chuyện tin tức xã hội, công tác đều lý thú.

Anh nói chuyện khôi hài, chuyện bình thường cũng có thể miêu tả sinh động, thú vị, An Hiếu Văn và Thanh Vi đều thích thú.

Thập Tam chỉ yên lặng ăn cơm, rất ít nói.

Đối với ngành sản xuất

anh không biết, đối với tin tức cũng không có hứng thú, theo bản chất mà nói anh đối với xã hội này vô cùng lạnh lùng.

Thế nhưng Thập Tam đột nhiên thấy Thanh Vi khẽ cười, lắng nghe Đặng Vĩ, anh cũng muốn như thế: chậm rãi nói, trêu chọc cô cười, để cho cô vui vẻ. Có thể anh không biết...

Có lẽ anh vĩnh viễn không học được. Một ảnh vệ sẽ chú

ý việc cười sao? Có thể làm tốt việc dẫn dắt chủ đề, có chừng mực mà chiều cổ phụ nữ, biết rõ thức ăn, lúc nào nên thêm trà, lúc nào nên tính tiền sao?

Nói đến tính tiền, Thập Tam trước kia đã chú ý đến, phần nhiều tính tiền là đàn ông. Có thể anh đã luôn dựa vào Thanh Vi nuôi sống. Anh ăn, mặc, ở, đi lại, thậm chí đi chơi cũng đều là Thanh Vi lo.

Anh không có thu nhập,

không có công việc, sao có thể cung cấp nuôi dưỡng Thanh Vi.

Phụ nữ ở đây đều yêu thích mỹ phẩm, quần áo đẹp. Thế nhưng Thanh Vi hình như từ khi biết anh đã ít mua đồ mới hơn nhiều, càng không nói đến túi xách, đồ trang điểm...

Thập Tam nghĩ đến, lòng có chút đau xót, anh nghĩ: cho tới bây giờ Thanh Vi đều

không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn.

Bây giờ nghĩ lại, nụ cười kia làm lòng anh đau nhói. Thanh Vi thật bao dung anh rồi, anh sao có được loại may mắn này.

Anh yêu Thanh Vi, nhưng lại làm cho Thanh Vi vất vả, lại để cho cô sống không tốt bằng người khác, xa không nói, tựa như An Hiểu Văn nói, đối lập với Đặng Vĩ, anh đúng là

không hợp phẩm chất đàn ông.

Thanh Vi ăn no lại nhìn Thập Tam, phát hiện anh ngây người. Ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, lại không có tiêu điểm, nặng nề, thậm chí có chút hoảng sợ.

Sao vậy? Vừa rồi trước khi ăn còn khá tốt. Thanh Vi có chút buồn bực, đẩy đẩy Thập Tam: “Muốn ăn gì không?”

Thập Tam thu tâm sự lại, hạ tầm mắt, nhìn không ra cảm xúc gì nói: “Không có gì, anh ăn được rồi.”

Thanh Vi cho rằng Thập Tam mệt mỏi nên mọi người nói đùa nhau mà ra. Đặng Vĩ đưa tiễn bọn họ trở về nhà.

Chương 65 ♥ Xấu hỗ

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Thanh Vi và Thập Tam về đến nhà thì đã thấy Yến Dung. Vì đều đã ăn cơm xong, Yến Dung rót ấm trà, mấy người ngồi nói chuyện phiếm.

Xem ra tinh thần Yến Dung cũng tốt, cho thấy việc

ly hôn có tiến triển, đã làm thỏa đáng không ít. Lời nói Yến Dung đã lờ mờ lộ ra can đảm, hình ảnh tự tin năm xưa, xem ra lần tranh chấp này đã làm cho cô khôi phục rất nhiều.

Chỉ là cuối cùng khi nói đến Hân Hân, Yến Dung có chút buồn bã. Muốn đi học, Hân Hân phải trở về quê, nếu như Yến Dung không quay về thì Hân Hân cũng sẽ bị Trịnh

Cường dẫn đi, có lẽ quyền nuôi dưỡng con gái sẽ có chương ngại. Nhưng nếu trở về thì cô lại không thể lại ở chung một chỗ cùng Trịnh Cường.

Thanh Vi nghĩ kế: Thập Tam quý mến cha mẹ như vậy, có thể đề anh hỗ trợ đưa đón Hân Hân, tạm thời ở nhà cha mẹ, đợi mọi việc xong xuôi, Yến Dung sẽ lại mua nhà hoặc có sắp xếp khác.

Thập Tam biết rõ mình cũng phải tới ở nhà ba Yên tiếp, nhưng khi nghe Thanh Vi nói ra nhanh như vậy vẫn có chút không ổn.

Đến buổi tối, Thanh Vi và Yên Dung ngủ chung một phòng, lúc đầu anh ngủ trên giường, vẫn là ra giường lúc trước, chỉ là trên tủ đầu giường có đặt một ít vật dùng hàng ngày của phụ nữ.

Anh không lạ giường

nhưng lại ngủ không được. Không biết nghĩ cái gì, nghĩ về Đặng Vĩ? Về Yến Dung? Nghĩ về ngày đó ở suối nước nóng? Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy trong bụng bắt đầu không thoải mái, bắt đầu... có chút đau.

Vốn tưởng rằng là do suy nghĩ vẩn vơ, nhưng cơn đau lại bắt đầu dần dần mạnh mẽ, về sau bụng quặn đau từng cơn, cơn đau không thể xem nhẹ.

Thanh Vi và Yến Dung nằm trên giường nói chuyện một lúc rồi đi ngủ.

Vốn là ngủ ngon, nhưng phòng vệ sinh phòng ngủ lại bên cạnh lại có người ra vào mấy lần, tiếng xả nước “Rầm ào ào” nhiều lần vang lên, Thanh Vi rớt cuộc cũng bừng tỉnh. Cô mơ mơ màng màng nhìn Yến Dung một chút thì phát hiện cô ấy đang mở đèn ở đầu giường.

“Chị bị tiêu chảy hả?”

Thanh Vi hỏi.

“Không, là chị nghe tiếng nước nên tỉnh.” Yến Dung cũng không hiểu.

Thanh Vi bừng tỉnh: chỉ có ba người, vậy thì người chạy vào phòng vệ sinh đúng là Thập Tam rồi. Anh làm sao vậy? Đầu óc Thanh Vi lập tức rối loạn, cô đi nhanh ra cửa xem.

Thập Tam đã về tới trong

phòng nhưng không nằm mà là
ngồi trên giường, đèn cũng lóe
sáng lên.

Thanh Vi lần lượt nhìn
anh, ngồi xuống hỏi: “A Ngự,
anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Giọng
nói của Thập Tam vẫn nhàn
nhật trước sau như một. “Em
đi nghỉ đi, không phải lo cho
anh đâu.”

Thanh Vi lại nhìn thấy sắc
mặt Thập Tam khó coi, trên

mặt còn có đầy mồ hôi – tuyệt đối không phải nóng, như vậy là đau hay sao?

Thanh Vi nóng nảy: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh không nói rõ ràng làm sao em có thể mặc kệ anh?”

Nói xong thấy một tay Thập Tam nắm thành quyền ấn vào bụng nhỏ, chỗ đó đau sao? Cô không khỏi nhìn xuống, chẳng lẽ là “cái kia” có phản ứng gì? Ngày đó Thập

Tam nói anh đau, lại không có máu là không bình thường, cô vẫn sợ sẽ có di chứng gì đó.

Chẳng lẽ bây giờ đã phát tác? Thanh Vi nghĩ như khăn bông đập vào mặt, không máu chảy đầm đìa nhưng lại đau âm ỉ vậy.

Dưới tình thế cấp bách, Thanh Vi đưa tay chạm vào chỗ dưới bụng anh, ân cần hỏi: “Đau hả?”

Mặt Thập Tam vốn có

chút trắng bệch thoáng chốc đã đỏ như cà chua, anh bị hành động can đảm của Thanh Vi dọa sợ ngây người, nhất thời không thể trả lời.

Thanh Vi càng nóng nảy, nhận định là tiểu đệ của Thập Tam có vấn đề, hay là tiểu trùng của tiểu đệ Thập Tam xảy ra vấn đề?

Chảy máu? Rách? Sưng đỏ rồi hả? Biến dạng? Những hình ảnh cực không thuần

khiết ùn ùn kéo đến trong đầu Thanh Vi. Cô càng nghĩ càng kinh ngạc.

Cái này cũng không thể đùa được, liên quan tới cuộc sống hạnh phúc của Thập Tam sau này, tuyệt đối không thể qua loa. Thanh Vi đẩy tay Thập Tam, muốn kéo quần của anh ra xem xét: “Cho em xem một chút!”

Thanh Vi lúc này chỉ lo cho Thập Tam, căn bản không

chú ý đến Yến Dung đã đến, cô khẽ dựa vào cửa chỉ thấy động tác lôi kéo của Thanh Vi, tay bung nước ấm mà không ổn định, dường như muốn tràn ra ngoài.

Thập Tam lại thấy được, mặt anh nóng như muốn phỏng rồi, anh liều mạng bắt lấy dây lưng quần nói: Không đúng, không đúng.”

Thanh Vi còn muốn cố gắng, may là Yến Dung ho

một tiếng đã cắt đứt hành động của cô.

Tuy chuyện không phải như vậy nhưng cũng có chút xấu hổ. Thanh Vi ngưng ngừng mà buông tay, nhưng vẫn không tự chủ được mà nhìn chăm chăm vào chỗ đó của Thập Tam, dường như muốn soi xem trên chiếc quần màu xanh kia có vết máu đỏ hay không.

Yến Dung đã sớm nhìn ra

em họ và A Ngự này quan hệ không đơn giản, lần này trở về rõ ràng càng thêm thân mật, nhưng thật không nghĩ đến hai người bọn họ lại thân mật đến như thế. Dem nước đến cho Thập Tam, Yến Dung hỏi: “Đau bụng sao?”

Thập Tam nhẹ nhàng nói “Dạ”, nhận nước ấm uống hết, sau đó nói “Cảm ơn chị họ!”

Thanh Vi: ...

Thì ra là đau bụng, nếu ở

đây có miệng đậu hũ chắc cô
dám đập đầu vào luôn quá.
Thanh Vi ngu ngơ trong chốc
lát, sắc mặt vô cùng đặc sắc.

Đột nhiên nghĩ đến, đau
bụng? Có lẽ còn là vì nguyên
nhân kia...

Yến Dung đưa tay sờ
bụng Thập Tam, Thập Tam
kinh ngạc mà né tránh, sau đó
lại biến sắc, bước nhanh ra
khỏi phòng chạy về phía nhà
vệ sinh.

Yến Dung nói: “Em có thể là ăn gì đau bụng rồi, cũng có thể là viêm ruột thừa. Hân Hân đã từng bị, chị có thể biết được đại khái, lát nữa em theo vị trí chị nói ấn nhẹ một cái, nếu như kịch liệt đau nhức thì phải tranh thủ thời gian đi bệnh viện ngay.”

Đang nói, trong phòng vệ sinh truyền ra một tiếng Bang, Thanh Vi và Yến Dung chạy đến xem thì thấy Thập Tam

đang vịnh máy giặt đứng lên, trên mặt đất là một lọ dầu gội đầu, xem ra Thập Tam bị trượt té rồi.

Thập Tam cau mày, dường như rất không thoải mái, lại còn muốn ngồi xuống nhặt lọ dầu gội.

Yến Dung đã nhặt lên, thúc giục Thanh Vi nói: “Mau dìu em ấy về.” Thập Tam lại không thuận theo, không phải tại cái vũng nước mới bị

thương thì đã anh tự mình đi về phòng ngủ rồi.

Thanh Vi lo lắng, nếu như Thập Tam thật sự bị viêm ruột thừa cấp tính thì làm sao bây giờ? Tuy là tiểu phẫu nhưng cũng phải lấy máu xét nghiệm. Có thể máu của Thập Tam... Cô nghĩ đến lúc trước có xem báo cáo xét nghiệm, trong lòng rơi một cái bộp.

Thập Tam lắc đầu nói: “Anh không sao, chỉ là tiêu

chảy thôi, vừa rồi có hơi buồn nôn, cảm thấy muốn ói lại ói không ra.”

Thanh Vi theo lời Yến Dung nói nhẹ nhàng xoa bóp bụng Thập Tam, kết quả bụng dưới anh đau, rồi lại không giống như là viêm ruột thừa.

Thập Tam kiên trì một chút, Thanh Vi không dám tùy tiện đi bệnh viện, dù sao kinh nghiệm sống của Yến Dung cũng phong phú, đưa cho anh

mấy viên thuốc: “Hay là đồ ăn vật có vấn đề? Uống thuốc trước đã.”

Thanh Vi phiên muộn nói: “Bọn em cùng ăn một nồi lẩu, em không có việc gì, anh ấy sao có thể như vậy?”

“Cái này có thể không giống nhau. Hoặc là đồ ăn có vấn đề lại vừa khéo bị em ấy ăn hết, hoặc là em ấy bị dị ứng với thức ăn nào đó, hoặc là ăn không quen. Như có người

phương bắc lần đầu ăn hải sản lại nôn đầy nhà, toàn thân mẩn đỏ, đều là vì thân thể không thích ứng.”

Nhưng không đến nỗi phản ứng mãnh liệt như thế. Vậy hẳn là anh không ăn được cay.

Nội lực Thập Tam đã mạnh mẽ trở lại, đó cũng là vũ lực, tổ chất thân thể tốt, nhưng nếu như dạ dày không thích ứng với thức ăn cay, tiêu chảy,

dạ dày đau đớn, thậm chí co rút thì cũng chỉ là phản ứng sinh lý, võ công có cao mấy cũng không ích gì.

Chẳng lẽ Thập Tam lại tự ép mình ăn nhiều đồ cay như vậy, dẫn đến đau bụng khó chịu?

Nghĩ như vậy, Thanh Vi bỗng nhiên cảm thấy giận, sao anh ấy có thể như vậy? Không lo cho thân thể của mình. Không thể ăn cái gì, không

thích cái gì sao không chú ý.
Muốn tự hành hạ mình sao?

Yến Dung cho Thập Tam uống thuốc thì bệnh đã bắt đầu giảm bớt, nhưng Thanh Vi lại có phần tức giận mà nhìn người đàn ông đang tự trách mình kia. Cô dứt khoát về phòng ngủ trước, ở lại chỉ làm cho mình thêm bức tức.

“A Ngự, anh nói thật đi, có phải anh không thể anh cay?”

Thập Tam né tránh ánh mắt của cô, cúi đầu nói: “Ừ.”

“Vậy tại sao anh phải ăn?”

...

“Lúc ấy vì sao không nói?”

“Là lỗi của anh.” Mi mắt Thập Tam khẽ động, như là không giương mắt, cũng không giải thích.

“Anh...” Thanh Vi thật muốn đánh cho anh một cái,

nhưng lại không xuống tay được: “Thật quá đáng.”

Nói xong thấy Thập Tam vẫn không có ý định giải thích, Thanh Vi nổi giận bỏ đi.

Thập Tam ngẩng đầu nhìn cô nổi giận ùng ùng bỏ đi, trong mắt ảm đạm không có ánh sáng. Anh biết rõ lần này đã làm cho Thanh Vi tức giận, thật sự đã sai rồi, xem vừa rồi Thanh Vi lo lắng như vậy, anh thật sự hối hận.

Nhưng sao có thể nói lí do ra được? Anh không tiện nói.

Thanh Vi không để ý anh rồi, ngày mai lại phải đi về, như vậy sẽ có một thời gian ngắn Thanh Vi sẽ không muốn gặp anh rồi.

Thập Tam nghĩ đến đây bụng dưới lại đau, nhưng trong lòng lại càng khó chịu hơn. Anh dựa vào tường cuộn mình ngồi để giảm bớt đau nhức.

Thập Tam vẫn còn ảm đạm thì Thanh Vi đã trở lại.

Sắc mặt cô vốn không vui, nhưng nhìn nghiêng thấy Thập Tam cô độc, đau xót, tịch mịch, như một con thú nhỏ đang liếm vết thương, cô chậm rãi hòa hoãn xuống.

Thập Tam mờ mịt nhìn cô, dường như không rõ Thanh Vi đã hăm hăm bỏ đi rồi sao giờ lại trở lại. Một cái ly đưa đến trước mặt anh.

“Uống đi, anh bị mất nước, bổ sung thêm nước muối mới có lợi.”

Thanh Vi nhìn Thập Tam uống hết nước, đắp chăn cho anh, cuộn thành một cái bánh bao.

Thập Tam thấy Thanh Vi vẫn còn để ý đến anh, còn quan tâm đến anh, trong lòng càng thêm đau xót, mắt dường như có phần ẩm ướt.

Thanh Vi siết chặt anh,

hai tay cố gắng ôm cái bánh bao nói: “Vì sao phải tự ép mình ăn như vậy?”

Không có ai trả lời, bờ môi Thập Tam run run nhưng vẫn im lặng.

“Như vậy là không yêu quý chính mình, em sẽ đau lòng, sẽ tức giận, biết không?” Giọng nói của cô ôn hòa, có chút tức giận, có chút không nỡ, còn có đau lòng.

Thập Tam rốt cuộc không

chống cự được, đành nói: “Tất cả mọi người đều muốn ăn, anh không muốn mọi người không vui.”

“Vì cái này?” Thanh Vi không tin.

“Còn có, anh, anh muốn có thể cùng khẩu vị với em, muốn luyện một ít. Có thể do trước kia anh chưa từng ăn cay như vậy...” Ngữ khí Thập Tam trầm thấp.

Thanh Vi hỏi lại: “Trước

kia anh ăn đều rất đơn giản?”

“Ừ, đều là thức ăn đơn giản. Rất ít dùng bữa, thịt thì càng thiếu, cho nên ăn thức ăn nhiều chất béo và mặn sẽ không thoải mái.”

“Các anh ăn uống phải chú ý ư? Có phải quá khát khe không?”

“Chủ nhân đối với các anh vệ thường không quan tâm, cảm thấy có thể tùy tiện mà đối đãi bọn anh. Hơn nữa,

bởi vì thường xuyên cần tàng hình nên bọn anh cũng không thể ăn thức ăn mang hương vị như gừng, hành tây, tỏi, ớt các loại càng không thể ăn, phòng ngừa trên người sinh ra mùi. Hàng năm vẫn là ăn thức ăn thô là an toàn, thuận tiện nhất.

Người đàn ông này, Thanh Vi im lặng mà ôm chặt anh.

“Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ tốt hơn nhiều

rồi, không có gì không thích ứng, lần này là ngoài ý muốn, là anh chủ quan rồi. Về sau anh sẽ từ từ tập ăn cay.” Thập Tam cấp thiết nói.

“Anh không được nhún mình vì người khác như thế, cho dù là em.” Thanh Vi bình tĩnh nói: “Anh phải biết, đối với chính anh mà nói, anh là quan trọng nhất, đối với những người quan trọng của anh, chỉ có anh tốt thì bọn họ mới có

thể yên tâm, mới có thể tốt được.”

“Ừ, anh sẽ ghi nhớ. Nhưng em còn quan trọng hơn anh nhiều.” Thập Tam nói xong đã thấy mặt Thanh Vi đen sì, vội vàng đính chính: “Em rất quan trọng đối với anh.”

Thanh Vi hơi xụ mặt, nghiêng răng cảnh cáo nhìn anh. Thập Tam ù xù cúi đầu: “Quan trọng như nhau.”

Thanh Vi bất đắc dĩ nói:
“Cho dù là vì cái gì cũng
không được làm việc quá khả
năng.”

“Ừ.”

“Không cho phép vì em
thích mà ép mình ăn cay.”

...

“Nghe rõ chưa?” Thanh
Vi nhéo lấy lỗ tai anh.

“Anh biết ăn chút chút,
chậm rãi tập sẽ không tái
bệnh.”

“Chỉ cho mỗi lần ăn một ít, không thích thì không thể bắt buộc chính mình.”

“Ừ.”

“Bảo vệ chính mình, vì anh, cũng là vì em.”

“...Ừ.”

Chương 66 ♥ Tự mình quyết định!

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Hai tháng trôi qua.

Trịnh Cường đã ly hôn với Yến Dung, chia cho cô một phần ba tài sản, mặt khác cho con gái một phần tư, Hân Hân ở với Yến Dung. Yến Dung

rất thỏa mãn với kết quả này. Bởi vì Thập Tam đưa đón Hân Hân nên Yến cha Mẹ Yến cũng biết được tin tức.

Đối với việc Yến Dung ly hôn, hai ông bà lo lắng cô về sau khó có thể tìm được người thích hợp, độc thân lại mang theo con gái quá cực khổ. Nhưng Thanh Vi lại nói, hôn nhân giả dối, bị giẫm đạp tôn nghiêm, cuộc sống như vậy mới không có kết quả, càng

hồng bét hơn so với độc thân.

Sau khi các loại thủ tục xong xuôi, Yến Dung sẽ bán số cổ phần được chia, cửa hàng cũng chuyển nhượng, toàn bộ chuyển thành tiền mặt gửi ngân hàng. Làm xong những việc này, Yến Dung dứt khoát mang theo con gái ra đi khỏi thành phố C, đến chỗ cha mẹ. Cô nói trước kia thật có lỗi với cha mẹ, bây giờ họ già rồi nên cho dù thế nào cũng

muốn ở cùng.

Yến Dung thoát khỏi Trịnh Cường như cắt đứt một khối ác tính. Cô còn nói chuyện với Thanh Vi một lần thật lâu, nói rất nhiều, xuất phát từ trong lòng mà nói.

Yến Dung nói: “Chị lúc đầu nghĩ là có yêu là đủ rồi, đồng cam cộng khổ, cùng nhau phấn đấu là lãng mạn nhất. Cho nên không có hôn lễ, không có phòng tân hôn,

thậm chí không có lời chúc phúc, chỉ nhận được giấy đăng ký kết hôn cũng cam tâm tình nguyện. Có thể đến hôm nay, nếu như không phải em, chị sẽ không có tài sản gì, trở về như xưa. Bây giờ mới biết được lúc trước ba mẹ khổ tâm, bọn họ muốn có sinh lễ, muốn hôn lễ, muốn phòng tân hôn cũng không phải chỉ vì cái gọi là phô trương, mà là muốn có cái danh chính ngôn thuận. Để

cho đàn ông trả giá tương ứng sự trưởng thành, lại để cho hắn về sau đối mặt với sự hấp dẫn thì cũng suy nghĩ nhiều hơn. Có thể chị tự cho là đúng, cho rằng vì hắn mà trả giá nhiều như vậy cũng không bị phụ lòng, nhưng lại không biết lương tâm không chịu được thử thách.”

Thanh Vi lẳng lặng nghe, cảm khái vô hạn.

“Bây giờ sống đã khôn

ngoan hơn, công việc không chỉ là có tiền, còn có quan hệ bên ngoài, bất hòa cũng không tách rời xã hội. Mặc dù không thể làm bà chủ nhưng kinh tế độc lập mới có thể không sợ đối mặt với hoàn cảnh khó khăn. Cho nên về sau chị sẽ tìm một công việc làm thật tốt.”

Cô còn nói ra sự lo lắng của mình, sợ Thập Tam giống với Trịnh Cường trước đây,

chính là tuổi trẻ, có ý nghĩ như
mỗi tình thâm thiết, thế nhưng
hai bàn tay trắng cùng nhau
phấn đấu, có thể cùng nhau
hưởng thụ hay không? Đồng
cam cộng khổ trong xã hội
hiện đại này quá ít, cô muốn
Thanh Vi suy nghĩ thật kỹ.

Yến Dung trước lúc đi
còn ôm Thanh Vi tạm biệt,
cam đoan về sau sẽ sống thật
tốt, còn có thể thường xuyên
đến thăm cô.

Cuối cùng Yến Dung mang theo Hân Hân mỉm cười bước đi.

Thanh Vi vì Yến Dung khuyên bảo nên tâm tình khuấy động, trong lòng lộn xộn trong vài ngày.

Dù sao những gì Yến Dung nói thì cô cũng từng nghĩ tới hoặc mơ hồ ý thức được.

Tuy Thập Tam không phải Trịnh Cường, nhưng cũng là người thì phải có nhược

điểm, dễ dàng dao động.

Việc này khiến cho hai vị phụ huynh Nhà họ Yến chịu kích thích rất lớn, không biết nên nói cái gì đối với kinh nghiệm của Yến Dung. Ban đầu không được coi là một đôi, trải qua phần đầu trở thành vợ chồng, về sau lại trở thành kết quả như vậy.

Yến cha trong đêm khó ngủ nói với Mẹ Yến: “Mấy người này ...”

Mẹ Yến cũng thở dài: “Ai muốn đến thế này đâu? Cũng may cuối cùng cũng có được chút tiền, tuổi già nương tựa, có phần may mắn hơn nhiều.”

Ba Yến nói: “Bây giờ con cái không như chúng ta lúc ấy, đều quyết tâm mạnh mẽ.”

Mẹ Yến nói: “Cho nên em có hơi lo lắng con về sau gặp được người không tốt thì sao? Hơn nữa tuổi cũng không còn nhỏ.”

Nói xong hai vị phụ huynh đều đồng loạt thở dài.

Hôm nay đi làm, Thanh Vi lại nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn.

Cúp máy, Thanh Vi sửng sờ - cô cũng không nghĩ tới, Thiệu Ung lại có thể gọi điện cho cô, nói mấy đoạn quay lúc trước hiệu quả rất tốt, đạo diễn và nhà làm phim đều khen ngợi tổ chất Thập Tam chuyên nghiệp, công ty có ý

ký hợp đồng cùng Thập Tam, hi vọng Thập Tam có thể liên hệ với y hoặc trợ lý.

Cô vốn bắt đầu có vương mắc trong lòng, bây giờ càng có cảm giác mất thăng bằng.

Thanh Vi thở dài, có lẽ Thập Tam còn đi xa hơn Trịnh Cường, đi đến một con đường tràn đầy hấp dẫn.

Thanh Vi gọi Thập Tam tới, lại để cho anh nói chuyện cùng Thiệu Ung và trợ lý.

Trợ lý thao thao bất tuyệt xong, Thập Tam chỉ nói một chữ: không.

Trợ lý không cam lòng hỏi nguyên nhân, Thập Tam lấy lý do rất đơn giản: 1. Không muốn làm con hát, 2. Nam diễn viên không đứng đắn, tùy tiện ôm ấp phụ nữ.

Trợ lý không thể tượng tượng nổi mà nhìn Thập Tam, dáng tươi cười theo nghề của hắn đều không thể duy trì, con

hát? Nam diễn viên không
đứng đắn? Cái này là lý do gì
vậy? Hơn nữa, không thích
đùa giỡn cùng mỹ nữ? Người
đàn ông này là từ sắt đá
chắc???

Đầu Thanh Vi ở một bên
đen sì, Thập Tam chỉ biết là
ôm ôm ấp ấp, còn không biết
thêm nữa... Ngay cả động tác
ôm cũng bài xích như vậy,
không phải là nên nói nền giáo
dục nữ tôn kia thành công lắm

sao?

Vừa vặn trợ lý có việc, ra ngoài trong chốc lát, Thanh Vi tranh thủ thời gian nói với Thập Tam.

Cô giảng giải đơn giản rõ ràng là bây giờ đại minh tinh khác với con hát, dẫn chứng mấy người xuất thân bản hàn về sau trở thành đại minh tinh điện ảnh. Tuy không đủ hiểu rõ, Thanh Vi cũng biết ngành giải trí không phải như bề

ngoài, thoạt nhìn ngỡ nắp
nhưng có tấm màn đen quy
tắc ngăm, những điều này
Thanh Vi cũng nói vài câu.

Cô tận lực nói toàn bộ đề
cho Thập Tam tự phán quyết.

Trợ lý trở về lại tiếp tục
nói, một nửa bởi vì nhiệm vụ
công việc, một nửa vì không
tin còn có người trẻ tuổi không
bị hào quang minh tinh hấp
dẫn.

Kết quả Thập Tam vẫn

nói một chữ không.

Trợ lý đỏ mặt nhìn Thập Tam, cô nói nhiều như vậy, đến cùng là Thập Tam có chăm chú nghe không? Cho nên trợ lý phát điên hỏi Thập Tam nguyên nhân.

Nhưng lý do của Thập Tam rất đơn giản: 1. Nghe, ngành giải trí nếu như không thành danh thì vô cùng thảm. 2. Nếu như thành danh, phiên toái một đồng, còn có khả

năng bị quy tắc ngầm. 3. Là điều quan trọng nhất, vô kể có thành danh hay không đều không thể ở cùng một chỗ với Thanh Vi như bình thường.

Trợ lý ở đầu kia trừng mắt: “Ai nói đấy, ai nói quy tắc ngầm? Chúng ta là công ty chân chính.”

Thập Tam không nói, biểu lộ lãnh đạm, khí chất lạnh lùng, trợ lý bị nhìn đông lại rồi, cuối cùng cũng tuyên bố

buông tha.

Mà Thanh Vi và Thập Tam cũng khôi phục lại sinh hoạt bình thường.

Thanh Vi đi làm như thường lệ, chuẩn bị cuộc thi chức danh năm nay, ba Yên cho Thập Tam máy tính văn phòng, đi học lớp ứng dụng phần mềm, trong đội tiểu nhạc bọn họ có một giáo sư nhạc viện về hưu, yêu thích tư chất Thập Tam, muốn dạy anh chơi

nhạc cụ dân gian.

Thập Tam vốn muốn tìm việc làm, đã bắt đầu tìm thông báo quảng cáo tuyển dụng trên báo rồi, nhưng ba Yên kiên trì để cho anh học thêm nửa năm nữa, Thập Tam không muốn, nhưng vì ông là cha của Thanh Vi nên cuối cùng vẫn phải đồng ý.

Cứ như vậy, số lần gặp nhau của Thập Tam và Thanh Vi ngày càng ít đi.

Chương 67 ♥ Không phải oan gia không đụng đầu

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Thanh Vi vừa xong việc trong văn phòng, mở mạng công an nội bộ ra, điện thoại liền vang lên, là anh đại: “Yến nhi, cô xem hòm thư chưa?”

Sau đó là một tràng cười.

Thanh Vi nghe anh ta cười lạ kỳ liền đăng nhập vào hòm thư cá nhân xem xét, bên trong có một tin nhắn mới: Đội cảnh sát hình sự, lệnh truy nã cấp độ A. Thanh Vi buồn bực, đội cảnh sát hình sự có quyền phát lệnh truy nã cấp độ A sao? Hơn nữa, lệnh truy nã sao không phát bằng văn bản, mà phát đến hòm thư làm gì đây?

Mở ra xem xét, Thanh Vi cười vui vẻ. Chỉ thấy trên đó viết:

Fax trong đội cảnh sát hình sự.

Nơi người ký phát công khai số 1: Tiểu Vệ

Đăng cấp: đặc biệt đưa ra thời gian fax: ngày..., tháng..., năm...

Gửi bản sao: các đồng chí đội cảnh sát hình sự bị hại và sắp bị hại.

Lệnh truy nã cấp A: Lưu Húc Dương.

Đội cảnh sát hình sự.

Ngày x tháng x, Lưu Húc Dương dùng hành động cưỡng ép mượn Tiểu Vị 2.000 tệ tiền sinh hoạt, đến nay hơn một tháng không thấy trả tiền, lại không gặp người, khiến tinh thần Tiểu Vị gặp tổn thương lớn. Sau khi điều tra, Lưu Húc Dương trước sau dùng các loại lý do lừa gạt tài vật của nhiều

người trong đội, có tình nghi
lừa dối nghiêm trọng.

Lưu Húc Dương (giấy căn
cước XXXXXXXX, trung tính,
Khang tộc, hộ tịch nơi sống
ban đầu, hiện ở chỗ X, cao
1.77m, mắt một mí nhỏ, khóe
môi có một nốt ruồi tham ăn,
thân thể mập mạp, răng hàm
trái thiếu hai cái, nói tiếng phổ
thông, lúc khẩn trương mắt
phải co rút, tay trái run rẩy
theo thói quen.

Mời các đồng chí tiếp tục mở rộng công tác điều tra, một khi phát hiện lập tức quản lý, nhanh chóng báo cho Tiểu Vị.

Đối với người báo, trợ giúp truy bắt có công cá nhân, Tiểu Vị kính ban thưởng một bữa ăn.

Tiểu Vị.

Ngày X, tháng X, năm X

Thanh Vi lại nhìn ảnh chụp bên cạnh, lại cười ra tiếng.

Bình tĩnh mà xem, Lưu Húc Dương có bề ngoài khá ổn, còn có tinh thần giỏi giang, ảnh chụp không khó xem, nhất là công việc của anh ta là nhân viên kỹ thuật chụp hình, hiệu quả không tồi. Nhưng bây giờ hình của anh ta lại đã bị Photoshop rồi.

Tóc Lưu Húc Dương như là nắp nồi, lông mi như hai con sâu, quai hàm phồng ra, khóe miệng nghiêng lệch không nói,

điểm thêm một nốt ruồi cực lớn, phía trên có mấy cọng tóc, lại còn nhỏ nước miếng!

Xem ra Lưu Húc Dương đắc tội lớn với Tiểu Vị rồi, Tiểu Vị mới ghét hẳn như vậy.

Nhớ tới hội liên hoan năm trước, Lưu Húc Dương cùng với Tiểu Vị cạ mặt nhau đến mức anh tới tôi đi, công kích lẫn nhau, nhưng đều là đấu võ mồm? Từ lúc nào chiến tranh đã thắng cấp rồi?

Tâm tình Thanh Vi rất tốt, download phần lệnh truy nã này về cập văn kiện của mình, chuẩn bị bảo tồn trường kỳ.

Một ngày làm việc qua đi, Lưu Húc Dương đột nhiên dùng dùng nổi giận nhào đến: “Tiểu Vi có đây không?”

Thanh Vi liền nhớ lại ảnh chụp kia, cười tủm tỉm nói: “Không có, cô ấy hôm nay làm việc trong cục.”

Toàn thân Lưu Húc

Dương nóng nẩy không có chỗ phát tiết khiến nên gương mặt vốn anh tuấn hơi biến dạng, quai hàm thật sự phồng ra rồi.

Hắn thấy cô mỉm cười, phần nộ nói: “Cô còn cười? Nhìn xem Tiểu Vị làm chuyện gì này? Nói tôi thành gì rồi chứ? Tôi là đàn ông đó, cô ta dám ghi trung tính! Cái gì mắt phải co rút, tay trái run rẩy, tôi bị Parkinson à? Còn thân thể mập mạp, cô ta nói người hay

là heo?”

Thanh Vi vỗ vai hắn:
“Đừng tức giận, anh mượn tiền người ta không trả cũng không đúng, tiền lương người ta mới được bao nhiêu, cho anh mượn 2.000 như xác nhận quan hệ đúng không? Lại nói, cái ảnh kia của anh chụp đẹp lắm, sinh động lắm đó!”

“Bà nó chứ!” Lưu Húc Dương quỳnh lên văng tục:
“Tôi chỉ mượn cô ta 20 đồng,

cô ta bịa đặt nói cho tôi mượn 2.000..., đợi một tý, cô vừa nói tới ảnh chụp sinh động?”

Thanh Vi đối mặt với ánh mắt hung ác của hắn, lập tức chăm chú, nghiêm túc nói: “Rất có thần, anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, không giống mặt anh chút nào, càng không giống phong thái của anh.”

Ngay lúc đó, âm thanh gầm rú của Lưu Húc Dương

vang vọng trong hành lang. Hắc đàn ông phải tức giận nói: “Thôi thôi, tôi còn có việc, ngày mai sẽ tìm cô ta tính sổ.”

Ngày hôm sau, Lưu Húc Dương mời mọi người ăn cơm, nói là để bình thường quan hệ, kể cả Tiểu Vị, ngay tại quán cơm “Gia quán tiểu trù” bên cạnh đội.

Lưu Húc Dương rất hào phóng, gọi toàn đồ ăn giá cao trong menu, còn có cả đồ

uống – nhiều người tiếc nuôi buổi chiều còn phải đi làm, bằng không có lẽ cũng uống một chút. Hắn ta chẳng những không hỏi tội Tiểu Vị, ngược lại còn nói mình không quan tâm, mọi người đùa mà thôi, coi như hắn thực hiện lời hứa dẫn Tiểu Vị đi ăn.

Thái độ của hắn cười cười nói nói, thậm chí còn dùng ánh mắt tràn đầy “Tám lòng yêu mến kiên nhẫn” nhìn Tiểu

Vi.

Ăn được phân nửa, món súp và điểm tâm còn chưa đem lên, anh đại nhận điện thoại, nói đội trưởng tìm anh ấy nên đi trước.

Sau đó Lưu Húc Dương gọi Thanh Vi và hắt đi thanh toán hóa đơn, Thanh Vi vốn không muốn đi, nhưng Lưu Húc Dương còn cường điệu vận may của hắt dạo này đen lắm, để cho Thanh Vi hỗ trợ

cào thưởng. Thanh Vi đành phải cùng hắn đi tính tiền. Ai ngờ Lưu Húc Dương liền kéo Thanh Vi trực tiếp đi ra cửa lớn.

Thanh Vi phát hiện không đúng, vội ra khỏi cửa liền bỏ qua Lưu Húc Dương, hỏi hắn: “Anh đang làm cái quỷ gì vậy?”

Lưu Húc Dương đắc ý nói: “Đi thôi, lát về anh giải thích cho em nghe.”

Về? Về lại văn phòng?

Cơm còn chưa ăn xong, cũng còn chưa tính tiền đây này.

Thanh Vi vừa kịp phản ứng, Lưu Húc Dương lại vừa dắt cô tiến vào đội, cười ha ha: “Dám chơi tôi, tôi cũng không phải ăn chay mà, chơi cô ta một lần.”

“...Anh đã sớm có ý định cho Tiểu Vi trả tiền bữa cơm?”

“Đúng đó!” Lưu Húc Dương khoa trương trả lời.

“Vậy Triệu Quang thì sao?”

“Anh ta hả, anh ta cũng không phải chưa tỉnh ra. Đoán chừng chúng ta vừa biến mất anh ta đã nhìn ra, chắc chắn đã bỏ của chạy lấy người rồi.”

“Anh đại đâu? Anh ấy cũng biết?”

“Không nói với anh ấy. Đừng nhìn người ta bình

thương qua loa, cũng biết thương hoa tiếc ngọc lắm đấy. Anh còn tính ra ngoài gọi điện cho anh ấy thì anh ấy đã có việc rồi.”

“Anh thật quá đáng rồi! Nhỡ Tiểu Vị không mang theo nhiều tiền như vậy thì làm sao bây giờ?”

“Vừa hay. Cô ta có tiền, tính tiền giá cao một chút, không có tiền thì có chuyện vui rồi.”

“Anh quá độc ác rồi! Tiểu Vị là phụ nữ, nếu như không có tiền tính tiền thì khó xử lắm.”

“Cô ta cũng được coi là phụ nữ hả? Thì ra là tướng mạo có thể gạt người, thực chất bên trong quả thật mà nói là không phải. Ngoại trừ cái lệnh truy nã chết tiệt kia, em biết rõ cô ta đã làm những gì đối với anh không?” Lưu Húc Dương bi phẫn mà nhìn lên

trời.

“Đã làm nên những trò gì? Chẳng lẽ là bội tình bạc nghĩa?” Thanh Vi nhìn có chút hả hê.

“Cô ta chẳng những bịa đặt anh lừa dối tiền cô ta, lúc cô ta vẫn còn trực ban thì lại bảo anh biết phải đến tầng ca, anh nửa đêm chạy tới xem thì một cái bóng quỷ cũng không có. Đến lúc không lên xe được khiến anh lạnh quá sức. Cái

này coi như thôi đi. Bạn gái Triệu Quang Hoa đến chơi, không biết cô ta nói với người ta cái gì mà lúc cô bạn gái kia về còn hỏi Triệu Quang Hoa đã có quan hệ với anh bao lâu rồi. Rốt cuộc sao cứ phải chọc anh như thế.” Lưu Húc Dương nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chẳng lẽ cô ấy nói là...” Thanh Vi biết rõ Tiểu Vị là hủ nữ, nhưng Lưu Húc Dương và Triệu Quan Hoa là bạn học,

bạn tốt nhưng quan hệ tuyệt đối bình thường, thêu dệt như vậy quả thật không tốt.

“Cô ta cũng không nói thẳng cái gì! Nhưng lại nói gần nói xa để cho người ta hiểu lầm. Triệu Quang Hoa bị hù xiu nữa là muốn tạm thời tuyệt giao với anh luôn rồi.”

“Tạm thời tuyệt giao?”

“Nói là chờ lúc bạn gái hắn không hiểu lầm nữa lại như xưa. Em coi, không phải

là vài câu khóe miệng mà Tiểu Vị như vậy là làm tổn thương, còn không cho anh trả thù một lần?”

“...” Thanh Vi im lặng.

“Cho nên Triệu Quang Hoa tuyệt đối sẽ không giúp cô ta đâu.”

Hai người vừa nói xong, Triệu Quang Hoa lén lén lút lút vào cửa, vừa thấy Lưu Húc Dương liền chất vấn: “Lưu Húc Dương, cậu cũng quá

trọng sắc khinh bạn rồi! Cậu với Tiểu Vị coi như không nói, sao còn hại tớ? Cũng may tớ thấy không ổn, bằng không thì còn không bị Tiểu Vị bắt dính lấy sao?”

“Đừng nóng giận, là tớ tin tưởng vững chắc cậu anh minh thần võ, có thể thành công trốn thoát mà.”

“Anh đi ra như thế nào? Tiểu Vị không phát hiện ư?”
Thanh Vi buồn bực.

“Anh thấy mọi người đều đã đi, cảm thấy không ổn bèn kiểm có đi toilet. Nhân viên phục vụ tinh lắm, phát hiện chúng ta đều nhanh đến rồi đi, liền nhìn anh chăm chăm. Anh không dám ra cửa lớn, lại đi cửa sau chuồn mất đó. May mắn cửa sau không có người hỏi.” Triệu Quang Hoa nhú mày nói: “Theo một số người, lúc chạy trốn, hình tượng sáng rọi bị hủy hoại trong chốc lát!”

Lưu Húc Dương cười nghiêng ngả: “Hình tượng của cậu không khác với người đưa thức ăn là mấy đâu, cho nên ở cửa sau mới không bị hỏi đó.”

Thanh Vi nhìn điện thoại, không có điện thoại của Tiểu Vi, chắc cô ấy không thiếu tiền. Máy người ở đại sảnh lâu một nói mấy lời ong tiếng ve rồi một lúc sau mới vào văn phòng.

Đi làm sau đó không lâu,

Thanh Vi nghe được tiếng của Tiểu Vị vang lên cực kỳ chấn động: “Lưu Húc Dương, anh không phải là người! Lừa gạt tôi ăn cơm chùa, trước đó còn lấy điện thoại của ta. Anh chờ đó.”

Thanh Vi đen mặt: điện thoại Tiểu Vị bị giấu? Xem ra cô ấy thật không đủ tiền, không biết làm sao mà ra được?

Thanh Vi mở cửa liền

thấy Tiểu Vị nổi giận dùng
đùng đi ra, nghĩ đến mình
cũng chạy trốn liền nói: “Tiểu
Vị, em không đủ tiền sao
không lấy điện thoại quán cơm
gọi cho chị?”

“Hừ, em không nhớ được
số điện thoại di động, gọi vào
văn phòng thì không có người
tiếp, em lúc ấy thì mắt mặt
chết rồi. đành phải thế đồng
hồ đeo tay lại, trở về lấy tiền
mới chuộc đồ về.”

... Thanh Vi hỏ then mà nói: “Đừng tức giận, chị mời em một bữa ăn ngon an ủi ha.”

“Không cần, đây không phải chuyện của chị, dám tính toán với em hả, họ Lưu kia, chờ tiếp chiêu đi.” Tiểu Vi lướt đi như một cơn gió.

Thanh Vi nhìn bóng lưng cô cô đi xa, sau lưng truyền đến tiếng hát đặc ý của Lưu Húc Dương, đột nhiên cảm

thấy hai người này có chút, có chút gì nhỉ? À, như người ta thường nói tới “oan gia ngõ hẹp”, hay là “Không phải oan gia không đối đầu.”

Chương 68 ♥ Tuần tra ngoài ý muốn

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Đã gần đến tháng ba, mùa xuân phương bắc lại chậm chạp không đến, khí hậu không ổn định, mỗi ngày một kiêu. Hai ngày trước còn nắng xuân rực rỡ, khắp nơi băng

tuyết tan rã, đường đi tựa như
vừa mới mưa ướt sũng, hai
ngày này đột nhiên không khí
lạnh ủa về, thậm chí còn có
tuyết rơi nhẹ.

Quần áo mọi người cũng
đa dạng theo, nhất là những
thiếu nữ thích chưng diện.
zhôm nay mặc váy hơi mỏng,
ngày mai sẽ lại mặc áo bông
lên, như lúc này không khí
lạnh đang chuyển² qua.

Thanh Vi ngồi trong xe

tuần tra, lo lắng nhìn sắc trời, nhìn không được mà thở dài. Hôm nay là chủ nhật, vốn muốn về chỗ ba mẹ ăn cơm, thuận tiện gặp Thập Tam, bọn họ đã hai tuần lễ không gặp mặt rồi.

Thế nhưng thứ sáu lúc tan việc, nhận được thông báo, bởi vì có chút nguyên nhân muốn tăng số người cảnh lực tuần tra cho nên rất nhiều cảnh sát bị điều tạm thời, đội bọn họ cũng

sắp xếp mấy lớp người, Thanh Vi là đêm thứ sáu và chiều chủ nhật.

Đội Thanh Vi năm người, chia hai đội mà dò xét, bởi vì trong đội chỉ có mình cô là nữ nên được chiếu cố, lúc này đưa vào danh sách là 3 người. Bọn họ dò xét, so sánh địa điểm vắng vẻ, không giống nội thành phồn hoa, dù có tuần tra vẫn có cửa hàng để xem hàng trưng bày, tại đây thuộc về

ngoại ô thành phố biên giới, rõ ràng là thành phố kết hợp nông thôn.

Phía trước Thanh Vi là Lưu Húc Dương. Anh ta từ khi bị Hồ Nhất Đạo giáo huấn qua thì hiền lành nhiều hơn, cũng có thể là do bị trừ tiền không ít nên không có sức lực nào giằng co. Cảnh sát Lưu bây giờ trên người mặc bộ đồ đai lưng, ngược lại cũng có chút khí khái hào hùng.

Loại này chuyên dùng để phụ tải cho cảnh vụ nên thường chuẩn bị đai lưng rộng, thật ra khối lượng cũng không nhẹ. Nhất là phía trước mang theo: bình nước, đèn pin, gậy cảnh sát, túi cấp cứu, còng tay, dao găm, súng ngắn, bộ đàm... Cho nên nói, mang đi mấy km vẫn thật mệt mỏi.

Nhưng so với với mang theo súng lục, phần lớn mọi người vẫn chọn cái này, bởi vì

những đồ vật nặng như súng ngắn, bình nước có thể không mang theo.

Lưu Húc Dương đi một đoạn, quay đầu lại hỏi Thanh Vi: “Mặt không, cỡi mấy thứ kia ra anh mang giúp em?” Thanh Vi nhìn anh ta đã treo đầy đai lưng, khoát khoát tay nói: “Không cần, em có thể.”

Lưu Húc Dương buồn bực ngó ngó, thể lực Thanh Vi tốt như vậy sao? Còn đáng vẻ

rất nhẹ nhàng. Anh ta tự tay giặt còng tay bên hông cô, nhưng lại túm xuống được, Thanh Vi vẫn tranh thủ thời gian nhấn một cái.

Ánh mắt Lưu Húc Dương cổ quái nhìn một chút, muốn nói cái gì lại thôi, cuối cùng gật gật đầu nói với Thanh Vi: “Xem như em lợi hại.”

Thanh Vi im lặng nở nụ cười, cô không mang những vật kia, cho nên những vật

mang theo đều không có.
Đương nhiên không phiền lụy.
Được rồi, nếu có mang những
vật kia, tối thứ sáu eo cô sẽ
gãy mất, nhất định là như vậy.

Lưu Húc Dương đương
nhiên sẽ không vạch trần cô,
quay đầu tiếp tục đi.

Đã đến giờ rồi, tuyến
đường cũng dò xét hoàn tất,
chuẩn bị kết thúc công việc,
xe tuần tra đang chờ bọn họ
tại giao lộ, mọi người buông

lông nói chuyện, có người còn bắt đầu tính buổi tối giải trí như thế nào.

Ai ngờ vào lúc này, tổng đài trên xe tuần tra bắt đầu gọi: Động 9 Động 9, nghe rõ trả lời.

Đội trưởng lập tức đi lên trả lời, sau đó đài chỉ huy liền nói có người dân báo bọn họ kiểm tra một chỗ bên trên tuyến đường, có một mùi hôi cực kỳ khó ngửi, hoài nghi có

công ty thải chất ô nhiễm vượt mức quy định, yêu cầu bọn họ đến địa điểm xác minh.

Đội trưởng liền trả lời “Rõ”, xuống xe bắt đầu mắng: “Chỉ huy đầu bị ván cửa kẹp rồi. Thải chất ô nhiễm thì liên qua gì tới chúng ta, đáng lẽ chuyển trực tiếp đến bảo vệ cục đi, làm gì mà để cho chúng ta chạy gãy chân chứ?” Mọi người đều phụ họa, nhưng tức thì tức, vẫn phải chạy đến

địa điểm chỉ định xem.

Cũng may đường không xa. Xuống sau xe là đường cái tương đối hoang vắng, ven đường có dấu hiệu ruộng cày cách đây không lâu, còn có chút tán loạn, không có gì tạo thành khu vực có nhà cửa.

Tại đây mắt nhìn còn không thấy đồ đạc, cũng không ngửi thấy được cái gì là mùi thối “cực kỳ khó ngửi.” Đội trưởng vốn định ứng phó

chuyện này, vừa xem đã định rời đi rồi. Lưu Húc Dương lại nói: “Đợi chút, dường như thật sự có mùi lạ.”

Nói xong mọi người hít sâu, quả nhiên, một cơn gió thổi qua, quả thật có mùi thối. Hơn nữa mùi thối kia rất không bình thường: không phải mùi rác thối, cũng không phải mùi thối khí thải công nghiệp, lại càng không phải mùi thối khói xe, mà là mùi

thối làm người ta buồn nôn.

Nhưng mùi thối không đậm đặc, hẳn không phải là ô nhiễm quy mô lớn, hướng chỉ nơi này cách nhà máy hóa chất gần đây nhất hơn 10km.

Đi theo hướng mùi thối bay tới hơn 10m vẫn là đường cái, nhưng địa hình đã có độ dốc. Bọn họ đi tới từ dưới sườn núi liền thấy cái cống thoát nước chống lũ. Vào mùa xuân, những cống thoát nước

này rất hữu dụng, thậm chí có nước chảy rất lớn.

Bây giờ còn chưa tới lúc này, trong cống dưới đường lớn chỉ có mặt đất lầy lội lạnh cóng. Đến nơi này, mùi thối đột nhiên nồng đậm lên khiến cho người ta buồn nôn.

Bây giờ ai cũng biết không thể nào là chất thải ô nhiễm, ẩm ướt, âm u, ở bên trong cống khẳng định là có gì đó, làm tản mát ra mùi tanh

tươi thế này.

Cổng cao gần bằng một người, thân hình cao lớn của đàn ông trưởng thành muốn đi vào còn phải xoay người. Ánh sáng đèn pin quét đi vào, bên trong đen sì, thấy không rõ lắm, đầy ắp rác rưởi.

Đội trưởng hàm hừ nói: “Đèn pin cảnh dụng không có tác dụng hơn đèn pin thường!” Lại để cho Lưu Húc Dương vào xem cùng anh ta, Thanh

Vi trông coi ở bên ngoài.

Bọn họ trở ra, ánh sáng đèn pin như xuyên thấu cống, các loại rác rưởi – bị người ném, cùng bị gió thổi vào, chồng chất cùng một chỗ đã bị hư thối, mùi đương nhiên rất khó ngửi.

Nhưng đây không phải nơi thứ mùi tanh tươi kia phát ra, bọn họ phát hiện một người ngay giữa trung tâm cống, đứng ra mà nói là một xác

chết.

Là nam giới, ngồi dựa vào tường, màu sắc y phục trên người đã không thể phân biệt, hơn nữa đã bắt đầu thối rữa – có lẽ đây là nguyên nhân gây ra mùi hôi thối.

Thật ra người chết ở trong thành thị khác xa so với tượng tượng nhiều, nhất là mùa đông. Có rất nhiều người vô gia cư chết còng, nhiều người do thân thể có bệnh, còn có

nguyên nhân khác đột tử mà người nhà không biết. Dương nhiên cũng có do phạm tội làm cho tử vong.

Gặp thi thể không thể qua loa nữa. Đội trưởng và Lưu Húc Dương điều tra ngắn gọn một chút rồi liền nín thở ra khỏi công, lập tức báo cáo cấp trên.

Vì vậy bắt đầu phải chờ đợi. Máy người Thanh Vi bảo vệ hiện trường, thật ra đến lúc

này rồi còn có cái gì là hiện trường nữa đâu? Nhưng quan trọng nhất là hiểu rõ hiện trường, bọn họ phải cảnh giới, chờ đợi nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp tới.

Chụp ảnh, điều tra hiện trường, cứ làm theo trình tự, bởi vì công không quá cao khiến cho nhóm trinh sát viên đều rất buồn rầu, nhưng phải trực tiếp giúp đỡ ổn định trước. Không thể đơn giản di

chuyển thi thể, đành phải xoay người ra ra vào vào, khẩu trang không che nổi mùi thối, liền chạy ra ngoài hít không khí.

Cuối cùng những thứ này đều làm xong, chuẩn bị chuyển thi thể ra ngoài thì có phiền toái.

Vì là cuối đông đầu xuân, ở bên trong cống băng tuyết hòa tan đóng thành băng, sau nhiều lần sẽ làm cho người

đông cứng trên vách.

Chuyển thì chuyển, lại không kiểm tra thi thể kỹ càng, không thể dùng sức mạnh lớn phá hư, huống hồ dùng sức mạnh, ừm, cũng không tốt lắm

Cuối cùng đành tìm dao trợ giúp, dùng dao đục mở vách tường bằng từng chút một, mở nửa thì mới gỡ người ra được.

Khi tất cả xong xuôi thì

đã đến đêm.

Gió lạnh làm mọi người lạnh thấu xương. Thanh Vi tuy đến xe tuần tra nghỉ trong chốc lát nhưng xe không khởi động, so với nhiệt độ bên ngoài cũng không khác biệt lắm.

Cô cũng không có ý nhằm lúc người khác đều bận rộn mà yêu cầu, run rẩy kiên trì chờ người chuyển ra. Lúc này hối hận vì không mang nước

ấm, giờ có nước ấm thì thật tốt biết mấy.

Rốt cuộc lúc ngồi xe trở về, Thanh Vi hắt xì mấy cái, Lưu Húc Dương cũng không để ý hình tượng tìm khăn tay lau nước mũi.

Anh đại không quan tâm nói: “Cái này có gì, hai người không biết mùa hè năm trước, ngày nắng nóng, tôi nhận một thi thể, thối cả mười dặm! Đã thối rửa rồi, trên mặt không

nhận ra cái gì nữa, động vào quần áo liền chảy ra nước thối...”

Nói xong tất cả mọi người xanh cả mặt, Lưu Húc Dương lập tức chuyển chủ đề nói chuyện phiếm cùng đội trưởng: “Buổi tối nhớ dùng dao ngâm nước rửa tay, hoặc là chà rượu đế.”

Đội trưởng tuần tra khinh thường nói: “Tuổi trẻ chịu lạnh tốt, hơn nữa đây là tích âm

đức. Sợ cái gì.”

Thanh Vi đồng ý với lời nói của đội trưởng, muốn phụ họa thì lại hất xì.

Anh đại quan tâm: “Thanh Vi cảm mạo rồi hả?” Nói xong móc từ túi tiền ra một xấp giấy vệ sinh.

Thanh Vi nhìn tay anh ta cũng giật mình, lắc đầu liên tục, anh đại đưa cho Lưu Húc Dương nhưng anh ta cũng không dám cầm.

Anh đại tiếc nuối, đành phải lau lau tay mình.

Về đến nội thành, Thanh Vi về nhà là rửa mặt, sau đó ngủ ngay.

Chương 69 ♥ Sinh bệnh

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Ngày đó chịu lạnh quá lâu, Thanh Vi trở về liền bị cảm. Bình thường uống thuốc là khỏi rồi, có thể gần đây công việc bẽ bộn, uống thuốc nghỉ ngơi không đủ nên bắt

đầu phát sốt.

Gần đây vụ án cần so sánh vân tay tổng cộng hơn một trăm người, đây là phần việc của cô, lại là tình tiết đầy mạnh vụ án, thời khắc mấu chốt, không hợp để xin nghỉ phép.

Thanh Vi chỉ có thể kiên trì đi làm, còn phải tăng ca. Ban ngày còn khá tốt, buổi tối phát sốt, nhiệt độ bắt đầu cao lên. Cô ở trong đội, tất cả mọi

người đều bề bộn nhiều việc, không ai có thời gian để ý đến cô.

Sau hai ngày phát sốt, bất máy tính lên, còn chưa làm gì đã cảm thấy đầu nặng trĩu xuống, nhiệt độ tăng cao, nói chung là không đủ tỉnh táo. Cô dứt khoát đứng dậy rót cho mình ly cà phê, nghĩ đến công việc bề bộn trong tay đã xong, tranh thủ thời gian đi bệnh viện chích thuốc.

Chạng vạng tối sẽ phân tích tình tiết vụ án, Thanh Vi cũng tham gia. Cô báo cáo kết quả phân tích của mình một lần, Lưu chi đội gật gật đầu: “Tiểu Yến làm tốt lắm.”

Tan họp rồi, Thanh Vi đứng lên muốn thu dọn văn kiện, đột nhiên người đứng không vững, sau đó trước mặt tối sầm rồi gục xuống, tay của cô trên mặt bàn rơi xuống, điện thoại trên bàn đầu bị rơi

trên mặt đất. Bên người có đồng chí nhanh tay lẹ mắt mà đỡ lấy cô, ấn huyết nhân trung, còn có người tóm lấy lỗ tai cô.

Là ai dùng sức như vậy, thù oán gì với tôi hả? Thanh Vi chậm rãi tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, lỗ tai đau. Bên cạnh là Lưu Húc Dương vừa buông bàn tay đang niết trên vành tai cô.

Lưu chi đội lập tức mời

người đến đưa Thanh Vi đi bệnh viện.

Thân thể Thanh Vi xem như tốt, có bệnh uống thuốc liền khỏi, rất ít đến bệnh viện, cô thật sự không có ấn tượng tốt với nơi đó. Nhưng lúc này phản đối cũng không có hiệu quả nữa, vẫn bị người nhét vào đi nhập viện rồi.

Cô nhìn nước biển chậm rãi chảy vào mạch máu, cười khỏ một tiếng, như cô mà

cũng có ngày diễn tiết mục nữ sinh mảnh mai yếu đuối ngất xỉu cơ đấy, Thanh Vi đề cho Tiểu Vị trở về nghỉ ngơi, nghĩ mình truyền xong sẽ trở về nhà.

Tiểu Vị lo lắng còn chưa đi, đã có người nôn nóng tiến vào phòng bệnh, sau đó ánh mắt tập trung trên người Thanh Vi, bước đi đến trước giường cô.

Là Thập Tam.

Hai mắt Tiểu Vị đã tỏa sáng, chủ động nói: “Anh đến rồi.”

??? Thanh Vi nhìn Tiểu Vị một cái.

Tiểu Vị nói: “Lưu chi đội bảo em thông báo cho người nhà chị. Em gọi điện là anh ấy tiếp đó. Biết chị bị bệnh liền nhanh chóng đến đây.”

Thập Tam căn bản không thèm chú ý đến mắt sói của Tiểu Vị đang sáng nhấp nháy

lên, chăm chăm nhìn vào sắc mặt tái nhợt của Thanh Vi, lại nhìn ống truyền dịch, lo lắng đau lòng lộ ra.

Thanh Vi mỉm cười, nói với Thập Tam: “Cảm nhẹ mà thôi, không có gì đâu.”

Tiểu Vị nói: “Yến Ngự thật quan tâm chị. Nghe chị té xỉu liền lập tức chạy tới rồi.” Nói xong đẩy Thập Tam ra ghế gỗ dưới giường: “Anh ngồi đi.”

Thập Tam nói với Tiểu Vị:
“Không cần, cảm ơn. Vừa rồi
làm phiền cô chăm sóc Thanh
Vi rồi.” Ý là tôi đến rồi, cô đi
được rồi.

Tiểu Vị bị anh khách khí,
lạnh nhạt khiến cho có phần
không được tự nhiên, nói:
“Không có gì, nước sôi đã
chuẩn bị rồi, buổi tối không
muốn về có thể ăn ở căn tin
bệnh viện, có thể gọi tới hoặc
tự đi, ừ, ở đằng sau lầu đó.”

Thập Tam lại nói cảm ơn, Tiểu Vị vốn tự mình cho là bạn tốt của Thanh Vi, bây giờ lại như người ngoài vậy, đành phải giao lại khi nào cho uống thuốc, khi nào đo nhiệt độ, rồi ra ngoài.

Tiểu Vị đi rồi, Thập Tam vẫn không chịu ngồi, đứng ở đầu giường của Thanh Vi, nhìn chăm chăm vào tốc độ chảy của ống truyền dịch, nghiên cứu một hồi rồi thò tay

điều chỉnh tốc độ chảy chậm lại.”

Tuy thân thể Thanh Vi khó chịu, nhưng biểu lộ của anh nghiêm túc như vậy vẫn buồn cười nói: “A Ngự, không cần khẩn trương như vậy, còn phải ở đây một tiếng nữa, cạn tới đáy là được.”

Thập Tam không nói lời nào, vẫn nhìn cái chai. Thanh Vi kinh ngạc, hạ thấp người nhìn chính diện anh: mắt

phượng của Thập Tam
ngiêng nghiêng, đôi mắt sắc
thật sâu, trên mặt cứng nhắc,
thậm chí còn hơi tức giận.

Cô đã thành bệnh nhân
rồi, anh còn tức giận cái gì?

Chẳng lẽ công việc gần
đây không thuận lợi? Thanh Vi
muốn hỏi một chút lại bắt đầu
phát sốt, ánh sáng trong phòng
trước mắt đều tối xuống, ngọn
đèn trên nóc nhà đặc biệt chói
mắt. Cô khó chịu tựa đầu vào

gối.

Thập Tam tuy không nhìn chăm chăm vào cô nhưng lại thấy được phản ứng của cô. Đưa tay tới vịn cô nằm ngửa, sau đó nhẹ nhàng kim huyết vị trên đầu cô.

Ngón tay anh mát lạnh, mang đến cho cô cảm giác thoải mái, Thanh Vi vô lực mà nhắm mắt lại.

Một lúc sau, bác gái bên cạnh giường đi kiểm tra sức

khỏe trở về. Trông thấy Thập Tam đứng đầu giường, cong người xuống mát xa cho Thanh Vi, không khỏi nói: “Chàng trai đứng đấy làm gì, không sợ mỏi à?”

Thanh Vi mở mắt ra, trông thấy Thập Tam còn đứng đó, dùng ngón tay chỉ ghế, ra hiệu anh ngồi.

Thập Tam không trả lời, vẫn đứng đấy cho cô dựa đầu vào. Thanh Vi đành nói: “A

Ngự, ngồi đi.”

Thập Tam tránh ánh mắt của cô, không nói lời nào, cũng không ngồi.

“Anh có nói cho ba mẹ em không?” Thanh Vi sợ bọn họ lo lắng.

“Anh chỉ nói trong điện thoại em bị cảm mạo rồi, qua đây chăm sóc em vài ngày.” Thập Tam chỉ có cùng cách nghĩ với cô ở điểm này.

Thanh Vi trông thấy ánh

mắt anh lập tức tránh đi, không thể che dấu tức giận.

Tên nhóc này, rốt cuộc là đang tức cái gì vậy?

Thanh Vi cảm thấy độ nóng bắt đầu lên cao, vô lực cùng Thập Tam xoắn xuýt vấn đề tâm lý của anh, chỉ nói lần nữa: “Ngồi đi.”

Thập Tam động bờ môi: “Em không yêu quý bản thân.”

Thì ra anh tức giận vì cái

này sao. Thanh Vi mỉm cười: “Cảm mạo đến khi tăng ca, té xỉu là ngoài ý muốn.”

“Anh đây cũng không yêu quý bản thân.” Ý là anh không ngồi.

Thanh Vi cảm thấy đầu càng choáng thêm, tính tình Thập Tam trẻ con như vậy từ bao giờ vậy? Trước kia anh rất nghe lời, bây giờ còn dám công nhiên phản kháng. Anh không ngồi, như vậy có phải

còn không định ăn cơm ngủ hay không? Đây là đang làm gì chứ, trừng phạt mình?

Cô ngăn tay Thập Tam, nhàn nhạt nói: “Không cho phép câu kính, em còn cần anh chăm sóc đây này.”

Phải nói, Thanh Vi chỉ cần bắt đầu mở miệng ..., Thập Tam đều nghe theo, lần này cũng không ngoại lệ. Thập Tam rút cuộc cũng không được tự nhiên nổi nữa, mặt

không biểu tình ngồi xuống, lấy nhiệt kế ra, dùng nước sát trùng lau người cho cô, cẩn thận với quần áo bên trong của cô.

Tay Thập Tam chạm vào làn da của Thanh Vi, cảm giác mát rượi lại để cho cô run nhẹ, như nổi da gà.

Thập Tam cảm giác thân thể cô nóng hổi, chân mày cau lại. Một phút đồng hồ sau lại lấy nhiệt kế ra xem, 39 độ 4.

Thập Tam đi tìm bác sĩ. Đáng tiếc lại trở về rất nhanh, bác sĩ nói vừa mới tiêm thuốc... đợi một tý xem kết quả, bảo Thập Tam hạ nhiệt cho Thanh Vi, anh thuận tay mở miếng dán hạ nhiệt cùng một ít rượu tinh.

Thập Tam dán miếng hạ nhiệt lên đỉnh đầu Thanh Vi, lau rượu cồn cho lòng bàn tay, gan bàn chân của cô, dùng khăn mặt lau trên người cô.

Luồn tay vào quần áo bệnh nhân rộng thùng thình của Thanh Vi, lau sát cánh tay cô, lại vén ống quần sát bắp chân. Bận rộn hơn một giờ, không biết là thuốc hay lau người có hiệu quả, cuối cùng nhiệt độ cơ thể hạ một chút, nhưng vẫn còn phát sốt.

Căn tin bệnh viện đưa món ăn đến, Thập Tam chọn mấy thứ, cơm tối đến điểm tâm đều chọn xong rồi. Cơm

đưa tới sau, Thập Tam đỡ Thanh Vi dậy, bắt đầu cho cô ăn cháo.

Có lẽ do bệnh nên Thanh Vi cảm thấy cảm giác hôm nay khó chịu hơn so với bình thường, phát sốt sớm hơn, nóng hơn. Cô không có khẩu vị, dưới ánh mắt tha thiết của Thập Tam mới đành miễn cưỡng uống mấy muỗng canh đã thấy ăn không vô rồi.

Thập Tam sốt ruột:

“Không ăn cơm làm sao có sức? Em muốn ăn gì anh về làm.”

Thanh Vi lắc đầu, vị giác trong miệng cứng đờ, đầu lưỡi đắng nghét, giống như ngậm nước thuốc, bây giờ sơn hào hải vị bày trước mặt cũng ăn không trôi. Vì vậy cô từ chối.

Thập Tam đành phải đỡ cô nằm xuống, sau đó lau người cho cô.

Thanh Vi nói mệt vốn chỉ

là lấy có, không ngờ nằm xuống thật sự bắt đầu mơ hồ, lúc đầu còn có cảm giác khăn mặt lau nhè nhẹ, về sau càng ngày càng mơ hồ, không hay biết mà thiếp đi rồi.

Ngủ mãi, Thanh Vi lại bắt đầu khó chịu... trong lúc ngủ ác mộng liên tục, thân thể cũng khó chịu nói không nên lời, muốn động tay lại cảm thấy nặng trĩu, không nhúc nhích được.

Cô giãy dụa nhiều lần, rốt cuộc mới tỉnh một chút, ngón tay giật giật. Lập tức có bàn tay nắm chặt lấy tay cô, giọng nói Thập Tam truyền đến: “Thanh Vi, rất khó chịu sao?”

Thanh Vi cuối cùng cũng tỉnh lại, phát hiện trong phòng đèn sì, bác gái giường bên cạnh đã ngủ, ngáy ầm ỹ, ngọn đèn hành lang xuyên qua cánh cửa thủy tinh.

Thập Tam thấy cô tỉnh,

với tay mở đèn giường, rót ly nước cho cô uống. Thanh Vi cảm thấy khát, uống hết một hơi, hơi thở mới thông thuận chút ít.

Cô đưa tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã bị lấy xuống rồi. Thập Tam lấy xuống từ tủ đầu giường nói: “Đồng hồ hả? Sợ cán phải em.” Anh nhìn thời gian nói: “Vừa tới một giờ.”

Lúc này Thanh Vi mới phát hiện, không chỉ đồng hồ,

cài tóc, bít tất đều bị tháo ra hết rồi, điện thoại trong túi quần áo bệnh nhân cũng rút ra.

Thập Tam thật đúng là cẩn thận mà.

Thập Tam sờ soạng trán cô nói: “Lại sốt rồi, đo nhiệt độ xem.” Thập Tam lại đi tìm bác sĩ – 39 độ 5.

Tại văn phòng, bác sĩ trực ban không mở cửa, nói anh không cần hoảng hốt, nếu như

không phải tình huống khẩn cấp thì tốt nhất không nên kê đơn thuốc. Nhưng Thập Tam không ngừng gõ cửa, bác sĩ bất đắc dĩ đứng lên nhìn ca bệnh, lại đến phòng bệnh nhìn Thanh Vi rồi nhìn xuống đơn thuốc.

Trong phòng, đèn sáng rõ, bác sĩ, y tá đi qua, tiêm thuốc làm bác gái cũng bị đánh thức. Bà nhìn Thập Tam vội Thanh Vi bên người, bấu môi đi ngủ,

người trẻ tuổi đúng là tinh lực tràn đầy, đối xử với bạn gái như bảo bối vậy.

Trong lúc nằm viện, những thứ khác đều dễ nói, điều làm Thanh Vi khó chịu nhất chính là buổi sáng đại tiểu tiện lấy mẫu kiểm tra. Cô mỗi lần đều nghĩ cách kiên quyết ngăn Thập Tam cùng vào buồng vệ sinh, về sau lấy mẫu, lại là Thập Tam kiên quyết ngăn Thanh Vi tự đi

đưa.

Mỗi lần nhìn thấy Thập Tam cẩn thận cầm lấy mẫu chén nhỏ từng li từng tí, đưa đến cho y tá đang đứng đợi lấy mẫu, Thanh Vi đều xấu hổ vô cùng. Càng mất mặt chính là, bởi vì không ăn được, nên “đại sự” không ra, hao tâm tổn sức mới ra được chút chút, kết quả đã qua thời gian, lấy mẫu kiểm tra đo lường đã đưa đến.

Thanh Vi không muốn

kiểm tra, Thập Tam không đồng ý, liền hỏi y tá, trực tiếp đưa cái kia đến trung trung tâm xét nghiệm. Cách hai tòa nhà, tư thế Thập Tam giống như đang che chở cho bảo vật gia truyền vậy, Thanh Vi xấu hổ vô cùng, ý muốn nhảy lầu cũng xuất hiện qua ấy chứ.

Chương 70 ♥ Nhận định

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Trong phòng yên tĩnh,
trên hành lang truyền đến âm
thanh ong ong của bóng đèn.
Thanh Vi vừa được tiêm lại
mơ màng ngủ.

Thập Tam mở đèn giường, nhìn chai nước thuốc chảy từng giọt từng giọt vào trong cơ thể Thanh Vi, sắc mặt cô tái nhợt vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại vì phát sốt nên hai má đỏ hồng bất thường, bờ môi cũng khô cứng.

Về sau không biết là gặp ác mộng hay là khó chịu, Thanh Vi ngủ mà lông mày nhíu lại, Thập Tam nhẹ nhàng

xoa xoa giữa chân mày cho cô, để cô dễ chịu hơn.

Có lẽ vì tác dụng của thuốc, độ ẩm có giảm xuống chút ít, nhưng vẫn trong trạng thái sốt nhẹ. Thập Tam lo lắng nhưng không dám tùy tiện dùng nội lực để đả thông kinh mạch cho cô. Nội lực vốn là thứ rất khó nắm giữ, môn phái khác nhau, đưa nội lực vào đều rất nguy hiểm, huống chi Thanh Vi còn không biết võ

công.

Anh với cô vốn là người của hai thế giới, trong thế giới này, nội lực chỉ là truyền thuyết, thậm chí sự thật không được lịch sử chính thức ghi lại, ai biết tùy tiện dùng nội lực có thể khiến Thanh Vi bị thương hay không?

Nước thuốc đã truyền xong, Thập Tam gọi y tá rút kim, chỉ có thể không ngừng dùng cách thủ công hạ nhiệt

độ cho cô. Thanh Vi khó chịu, tỉnh thoảng tỉnh lại. Mỗi lần tỉnh lại đều nhìn thấy Thập Tam đứng thẳng tắp bên cạnh trong ánh sáng ảm đạm.

Anh đứng đó để có thể phát hiện cô tỉnh trước tiên, thấp giọng nói cùng cô vài lời. Thanh Vi lúc tỉnh lúc mê, phát sốt nhiều lần làm cho suy yếu, nghe câu được câu mất lại ngâm an tâm.

Bàn tay anh mát lạnh

thường xuyên che ở trán cô
thăm dò độ ẩm, cánh tay anh
dùng lực phía sau lưng cô, đổ
dành cô uống mấy ngụm
nước, khoảng 5 giờ sáng, anh
dùng nội lực làm nóng cháo
lên cho cô ăn, cứ mỗi hai giờ
anh lại đo nhiệt độ cơ thể cô,
cẩn thận không đánh thức
người đang ngủ.

Trời sáng rất nhanh,
Thanh Vi lại tỉnh lại một lần
nữa, miếng dán hạ nhiệt trên

trán đã bị lấy xuống, thay bằng khăn mặt thấm nước lạnh. Thập Tam đang dùng vải bông thấm rượu còn sôi vào lòng bàn tay cho cô.

Đầu óc Thanh Vi choáng váng nặng trĩu, không khỏi thì thào nói: “A Ngự, khó chịu quá.” Thập Tam lên tiếng mang theo giọng mũi.

Thanh Vi giật giật, muốn Thập Tam vịn cô ngồi xuống, mượn ngọn đèn mờ nhìn anh –

sắc mặt Thập Tam trắng bệch, không khá hơn so với cô bao nhiêu, nước mắt trong mắt óng ánh.

“Tại sao khóc?” Thanh Vi muốn an ủi mà vỗ anh, nhưng lại thuận tay kéo người vào trong ngực. Lập tức nghĩ mình đang bệnh về đường hô hấp, tiếp xúc gần gũi cùng Thập Tam dễ lây bệnh, lại muốn đẩy anh ra.

Nhưng Thập Tam lại ôm

lấy cô không buông, đầu để sau vai cô. Thanh Vi mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, cổ áo để lộ ra cần cổ, có chất lỏng nóng hổi nhỏ xuống, ngay sau đó lại là một giọt nước.

Mặc dù ngay trước mặt Thanh Vi Thập Tam có tủi hờn, sợ hãi, nhưng lại chưa từng khóc dễ như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là long lanh nước mắt. Lại khóc lớn khiến

Thanh Vi bị hù, cũng chẳng quan tâm chính mình khó chịu nữa mà liên tục dỗ dành anh: “Em ổn rồi, anh không bị tiêm mà, sao lại khóc?”

“Anh không có chăm sóc tốt cho em.” Thập Tam khàn giọng, cố chấp không muốn đối mặt với cô, nói xong lại rơi hai giọt nước mắt xuống: “Để em chịu khổ nhiều như vậy.”

Thanh Vi nói không nên lời.

Không phải là không quan tâm cô, chỉ là Thập Tam quý trọng cô như vậy, xem cô còn quan trọng hơn tính mạng của mình như thế.

Thập Tam tuy là nữ tôn nam, so với đàn ông ở đây có thể càng thêm chịu nhịn, kiên cường, dù cho bị đao chém, kiếm đâm cũng không quan tâm, tự mình xử lý vết thương cũng không đau đớn như thế, nhưng lại vì cô bị tiêm mà rơi

lệ.

Thanh Vi hết cách, cũng muốn khóc theo, mũi không không chế được cũng cay cay.

Cô thở sâu, kìm nén nước mắt trở lại – trời đã sắp sáng, lại để cho người khác nhìn thấy cảnh hai người vì phát sốt mà khóc như mưa thì nghĩ chuyện gì xảy ra đây?

Cô nhu hòa vỗ lưng Thập Tam nói: “Hôm nay ban ngày có lẽ tốt rồi, không có việc gì,

không có việc gì rồi.”

Nhưng lần này lại sốt cao hơn ngoài ý muốn. Nằm viện hai ngày, thay hai lần thuốc nhưng ban ngày thì cũng tạm được, buổi tối thì lại sốt, hơn nữa độ nóng không thấp.

Hai ngày ba đêm, lúc nhiệt độ cơ thể bình thường rất ít, không phải sốt cao thì là sốt nhẹ.

Thể chất Thanh Vi hơi đặc thù, người trưởng thành

khác sốt tới 39 độ thì hồ đồ rồi. Cô từ đầu đến cuối thần trí đều tỉnh táo, càng như vậy thì càng có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể không khỏe.

Không kể là ban ngày hay ban đêm đều không thể ngủ một giấc thật tốt, mở mắt liền cảm giác ánh sáng tới đi, đi phòng vệ sinh mà cảm giác như đi trên mây, còn không khống chế tốt phương hướng, nếu như không phải nhờ Thập

Tam thì không biết đã đựng phải bao nhiêu thứ.

Bởi vì không ăn được thức ăn, bác sĩ phải truyền chất dinh dưỡng. Truyền thời gian dài, nhất là truyền chất dinh dưỡng, vì thân thể yếu, ven mạch máu không chịu nổi kích thích, truyền chất dinh dưỡng trở nên rất đau, Thanh Vi thật sự chịu không nổi nên muốn để tốc độ truyền nhanh chút.

Không biết có phải do sinh bệnh không rõ nguyên nhân hay không, Thanh Vi bị bệnh nên tâm lý cũng rất yếu ớt, càng thêm khó chịu khi thân thể yếu ớt vô lực, cảm giác bị người ta quay tới quay lui.

Cô thậm chí còn cảm thấy rất oán giận, đột nhiên bộc phát, sớm tối cảm thấy vô vọng. Dù cho Thập Tam săn sóc mọi cách, chăm sóc cô

cẩn thận thì tâm tình cô vẫn không tốt.

Ngày nọ, buổi chiều trong lúc kiểm tra phòng, bác sĩ cũng hiểu được hướng trị liệu không đúng.

Mới đầu theo tự thuật của người bệnh và tình huống kiểm tra, có lẽ chỉ là cảm mạo bình thường tạo thành chứng viêm, nhưng không có lý do đổi hai lần thuốc, hơn nữa lượng thuốc còn không thấp so với

bình thường nhưng vẫn không hạ sốt triệt để. Người trưởng thành sốt thời gian dài là tổn hại lớn đối với thân thể.

Bác sĩ đột nhiên nghĩ đến một khả năng, đành thương lượng cùng Thanh Vi: “Bệnh trạng của cô không hoàn toàn là do cảm mạo, hơi giống vi khuẩn XX. Loại vi khuẩn lây này nếu như dùng thuốc thông thường, mặc dù có hiệu quả nhưng không rõ rệt, nhưng

dùng thuốc đặc hiệu thì có tác dụng phụ, bình thường không cần chuẩn đoán chính xác. Cô cứ lấy máu xét nghiệm một lần xem sao?”

Thanh Vi chỉ có thể đồng ý, lại bị rút một ống máu, sau đó đưa ra yêu cầu với bác sĩ không muốn phát sốt và ngủ một giấc thật tốt.

Bác sĩ nghĩ ngợi chút rồi cho cô một loại thuốc viên: “Cái này duy trì thời gian dài,

bảo vệ cô một đêm cũng không có vấn đề gì.”

Bệnh viện không có thiết bị xét nghiệm vi khuẩn XX, cũng may cách đó không xa có trạm phòng dịch, ông ấy lại đề cho Thập Tam đưa đi xét nghiệm, qua hai giờ lại đi lấy kết quả.

Khi lấy được kết quả đã là trước giờ cơm tối rồi, Thanh Vi lại bắt đầu chuyển thành sốt cao.

Y tá trưởng nhìn xét nghiệm nói riêng: “Thật là biến dị XX đẽm lầy, lần này thay thuốc khẳng định có tác dụng rồi.”

Thanh Vi còn lo lắng phát sốt, cô thật sự sợ bị sốt rồi. Bác sĩ nói: “Cô dùng thuốc nhét hạ sốt buổi tối hôm nay có thể ngủ ngon giấc rồi, cơm nước xong xuôi sẽ đặt thuốc vào, ngày mai sẽ không sốt nữa.”

Tuy nhiên cô cũng không quá tin tưởng – trước kia uống thuốc khỏi bệnh rất tự tin, bây giờ hoàn toàn không có. Thanh Vi vẫn tận lực lên tinh thần, làm việc theo lời dặn của bác sĩ.

Muốn đặt thuốc viên hạ sốt, Thanh Vi có chút xấu hổ, đây là muốn đặt từ phía sau đó, sao có thể đặt đây? Nghĩ đến vừa rồi bác sĩ cố ý nói muốn đặt sâu một chút, phòng

ngừa trượt ra ngoài, Thanh Vi càng đau đầu.

Cô vẫn còn trì độn nhìn viên thuốc nhét, chỉ thấy Thập Tam đã xem xong hướng dẫn, rút từ trong hộp ra một cái bao tay plastic mỏng, chuẩn bị mang vào tay.

“Anh làm cái gì vậy?” Thanh Vi mặc dù bị sốt đến hồ đồ, nhưng vào lúc này vẫn phản đối.

“Nhét thuốc hạ sốt cho

em.” Thập Tam theo lý thường mà nói, một chút cũng không đỏ mặt. Trong lòng anh, bây giờ chỉ có chữa bệnh cho Thanh Vi thật tốt, giải tỏa đau đớn cho cô là quan trọng nhất, về phần vị trí thuốc nhét kia, à, so với khỏe mạnh thì có quan hệ gì?

“Anh, anh, em tự mình làm.” Thanh Vi đoạt lấy đồ trên tay anh, động tác khó mà nhanh nhẹn được.

Thập Tam không muốn, anh còn nói muốn phục vụ cô nằm trên giường, do anh hỗ trợ. Thanh Vi kiên trì xuống giường, Thập Tam đỡ xuống, đưa vào phòng vệ sinh, cô lại kiên quyết ngăn cản Thập Tam khẩn cầu muốn vào.

Cô tự mình chậm rãi hoàn thành quá trình nhét thuốc, mở cửa ra chỉ nhìn thấy gương mặt lo lắng của Thập Tam. Anh sợ cô ngắt đi, sợ cô làm

không tốt, sợ cô ngã sắp xuống.

Nhìn thấy cô hoàn hảo không việc gì đi ra mới nhẹ nhàng thở phào vịn cô rửa tay.

Quả nhiên một lát sau đã ngủ tốt.

Sáng ngày thứ hai Thanh Vi tỉnh lại, hiếm khi thấy không phải là ngọn đèn mở ban đêm mà là ánh sáng nắng sớm.

Tuyết trắng vách tường,

cây trên bức tường, màu sắc và hiện trạng thoát nhìn đều bình thường, tuy nhiên cơ thể vẫn vô lực, nhưng nhẹ nhàng đi nhiều rồi, cảm giác trĩu nặng trầm trọng rốt cuộc đã không còn.

Thập Tam ngồi trên ghế, ghé vào bên giường, hình như như ngủ rồi. Từng ánh mặt trời rơi trên người anh phác họa những đường cong màu vàng.

Giờ khắc này, dáng người

Thập Tam cúi người nghỉ ngơi, vĩnh viễn khắc sâu trong đầu cô, để lại cho cô cảm giác thật an bình, thật rung động. Dù cho sau đó nhiều năm, cô vẫn đều không quên.

Ngay lúc này, Thanh Vi đột nhiên cảm thấy ngập tràn hạnh phúc, giống như cả hít thở cũng đều trở nên có ý nghĩa.

Ngay lúc này, không có lý do và nguyên nhân nào nữa,

cô đã thừa nhận không còn do dự. Tin tưởng người mình muốn chỉ là người này, không có ai có thể thay thế.

Đó là một loại dũng khí, dù cho biết rõ phía trước đầy chông gai cũng muốn đi, cũng vẫn luôn vững tin, vững tin cho dù ở trong chông gai cũng có thể đi về hướng thiên đường.

Cô đưa tình nhìn Thập Tam, Thập Tam bị nhìn chăm chú mà bưng tỉnh. Anh vốn

cũng không ngủ say, trời đã sáng, xác định Thanh Vi đã ổn rồi mới cảm thấy mấy ngày nay không ngủ không nghỉ, rất mệt nhọc, ở đây lại không tiện xếp bằng điều tức, đành ghé vào bên giường mà ngủ.

Cảm thấy Thanh Vi tỉnh, ánh mắt lại dừng trên người mình, Thập Tam ngẩng đầu, chạm lên cánh tay bị áp run run, trên mặt còn mang theo nếp nhăn màu hồng do bị áp,

lại làm cho gương mặt anh tuần có chút đáng yêu.

Anh thấy được ánh mắt Thanh Vi và nụ cười của cô: quyết định nhẹ nhàng, tràn ngập hạnh phúc chờ mong.

Thập Tam dường như có thần giao cách cảm cùng nhìn Thanh Vi, chậm rãi nở nụ cười.

Chương 71 ♥ Ánh mặt trời ban đêm

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Vừa hạ sốt, Thanh Vi đã liền xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng, Thập Tam cũng ở lại chăm sóc Thanh Vi.

Hôm về nhà, cơ thể Thanh Vi vẫn còn yếu, dù trời đã trở ấm nhưng vẫn chưa đủ độ, phòng lại vài ngày không ai ở, càng thiếu không khí ấm áp.

Cô cảm thấy hơi lạnh, ban ngày thì dễ rồi, quần chặt chần ngồi trên salon xem ti vi, Thập Tam bê cơm canh nóng hồi lên, ăn xong là được. Đến lúc ngủ lại do dự sờ tấm đệm lạnh buốt.

Trong nhà không có thảm điện, cũng không cần thiết phải mua, vì vậy cô đành cấn răng nằm xuống, co lại tranh thủ chút hơi ấm. Thanh Vi nghĩ vậy rồi anh dũng cởi áo ngoài ra, mặc mỗi đồ ngủ run rẩy chui vào chăn.

Thật ra trước kia lúc trời lạnh đều sẽ như vậy, chỉ là lúc này cơ thể vẫn không tốt lắm, lại chịu lạnh như vậy.

Vừa ngồi xuống đệm, chưa kịp nằm xuống, cửa đã vang lên tiếng gõ.

“Sao vậy?” Thanh Vi không nhúc nhích, cô cảm thấy nếu cô đứng dậy thì chắc không có nổi dũng khí chui lại vào chăn măt.

“Anh vào nhé.” Thập Tam nói xong liền đẩy cửa vào. Anh vừa rửa mặt xong,

trên mặt vẫn còn hơi ẩm.

Thanh Vi trố mắt, Thập Tam cứ vậy mà vào hả?

Anh, anh có ý gì? Là có chuyện, hay muốn ngủ lại ở đây?

Tuy lần trước ở suối nước nóng, bọn họ đã hoàn toàn có được nhau, nhưng cũng chỉ mới một lần, lúc về đến giờ bọn họ cũng chưa thân cận lần

nào.

Chẳng lẽ Thập Tam cho rằng bọn họ đã đạt đến mức cần mỗi ngày chung chăn gối sao?

Đương nhiên, Thanh Vi cũng không phải loại người cổ hủ, nhưng trong lòng nghĩ là một chuyện, tự nhiên cùng giường lại là chuyện khác, dù sao cô và Thập Tam cũng chỉ mới chung chăn gối một lần.

Được rồi, thật ra nguyên nhân chủ yếu cô bài xích chính là nằm viện bao nhiêu ngày, còn chưa tắm rửa, tóc đầy mỡ, trên người toàn mùi là mùi, đủ thứ mùi vị... có thể thấy khó ngửi thế nào.

Cô cũng không muốn mang một thân hương vị đặc trưng như thế ngủ cạnh Thập Tam, “hun đúc” anh đâu, thực tế mà nói, trên người Thập

Tam lúc nào cũng thoảng mùi thơm, lây sang anh thì xấu hổ chết! Nếu biết trước thế này, lúc cô về nhà kiều gì cũng phải tắm rửa sạch sẽ đã chứ không chờ ngày mai.

Nhưng Thập Tam lại nhất định không đồng ý, sợ cô bệnh lần nữa.

Ồ mà, đợi tí, nếu Thập Tam không chỉ muốn ngủ ở đây mà còn muốn tiến thêm

một bước thì phải làm sao?

Thập Tam nhìn về kinh ngạc và bài xích của cô liền nhếch môi, bắt đầu cởi quần áo.

Anh cởi đồ rất nhanh, cởi áo ngoài ra chỉ còn mỗi đồ lót, thân người hoàn mỹ lộ ra hoàn toàn, Thanh Vi từ tròn mắt há mồm chuyển thành chảy nước miếng tong tong, hỏi: “Anh ngủ ở đây sao?”

“Ừ.” Thập Tam như cho cô thời gian thích ứng, chưa vội lên giường, nhưng vẫn còn ngượng vì đang khóa thân, cúi thấp đầu đứng ở cuối giường.

“Anh, sao anh, sao anh không ra phòng khách ngủ?” Thanh Vi khẩn trương đến nỗi cà lăm luôn.

“Trời lạnh, anh ủ giường cho em.” Thập Tam nói xong,

lỗ tai cũng đỏ bừng: “Anh sợ em không chịu được lạnh.”

“Em còn chưa tắm đầu, người toàn mùi là mùi.” Thanh Vi vì một câu ử giường của anh mà choáng, lật đật đáp lời.

“Không sao, chuyện đó... không sao hết.” Thập Tam ra vẻ đã hiểu, nói xong lại vòng tay ôm qua ngực: “Anh lạnh lắm, lên được không?”

Thanh Vi lập tức chịu không nổi, Thập Tam nói anh lạnh, cũng đúng, trong phòng lạnh như vậy, cô mặc đồ còn lạnh, huống chi Thập Tam đứng trần truồng thế kia? Cô đúng là kém ý quá!

Thối thì thối đi, dù sao cô cũng đã chuẩn bị chặn mền rồi. Vì thế Thanh Vi nhắc chặn lên nói: “Nhanh tới nhanh tới!” Nói xong liền tự giác lời này của mình có vấn

đề liền không còn mặt mũi nào
ngửa, dứt khoát che mặt ngã
xuống.

Lỗ tai Thập Tam đã đỏ
như máu, tiến vào chần ôm lấy
Thanh Vi.

Người anh ấp áp, hơi nói
xuyên thấu qua lớp quần áo
của Thanh Vi, bao trùm lấy
cô, cảm giác vô cùng thư thái.

Thanh Vi không nhận

được mà nhích nhích vào gần anh. Thập Tam liền ôm sát cô hơn một chút, hai tay ôm chặt lấy cô, hai chân quấn lấy chân cô, dùng cơ thể của mình sưởi ấm cho cô. Ôn hòa, dịu dàng, ấm áp, lấy đâu ra thảm điện nào so được với thế này?

Mùi thơm ngát trên người Thập Tam truyền tới, Thanh Vi thậm chí còn cảm giác mình không còn khó ngủ nữa, cô chậm rãi trầm tĩnh lại, cơ

thể như tắm trong ánh mặt trời.

Da thịt cọ xát lại không có chút mập mờ nào. Thậm chí Thập Tam còn khẽ hôn lên mắt Thanh Vi, không có chút cảm giác dục vọng nào, anh thấp giọng nói: “Ngủ đi.” Giọng nói từ tính ôn tồn bảo vệ.

Đến lúc này, Thanh Vi đã hoàn toàn hiểu anh tới để ử

giường cho cô mà thôi.

Thanh Vi dán lên lồng ngực rắn chắc của anh nói: “A Ngự.”

“Ừ?”

“Anh sợ lạnh sao?”

“Không sợ.”

“Vừa rồi anh nói anh lạnh mà.”

..Anh sợ em không cho anh lên giường.”

“Hừ, học hư từ bao giờ vậy, còn nói dối hử.”

..”

“Không được gạt em.”

“Ừ.”

“Sao phải cởi quần áo?”

“Như vậy em mới ấm được.”

Thanh Vi chợt cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Anh không so đo cô có mùi hay không, chỉ quan tâm cô có khó chịu hay không, thậm chí còn mặc e then mà cởi quần áo ủ ấm cho cô.

Thanh Vi cười như ăn

mật, ngọt ngào vô cùng, cọ lên
lồng ngực rắn chắc kia: “Em
lạnh hay không mà anh cũng
quản sao?”

“Đây là bốn phận của
anh.”

“Vậy anh còn quản gì
nữa?”

“Chăm sóc cuộc sống của
em.”

“Vâng, đều giao cho anh hết.”

“Được.”

Sự thật chứng minh, lúc cảm động thì đừng có đồng ý cái gì sất.

Thập Tam quả thật quản hết cuộc sống của Thanh Vi, hơn nữa còn quản vô cùng nghiêm khắc: Ăn gì, ngủ lúc nào, mặc bao nhiêu quần áo,

quả thật là quản từ đầu đến chân.

Thanh Vi cũng hiểu Thập Tam muốn tốt cho cô, sợ cô lại bệnh. Nhưng cô biết mình đã đỡ hơn rồi, cơ thể cũng đã hồi phục, Thập Tam lại hạn chế rất nhiều, khiến cô uất ức phiền muộn không thôi.

Thập Tam tìm cách ép cô ăn, cháo ngô cá hấp, thịt bò ngó sen hầm nấm hương...

Ban ngày đã ăn no rồi, buổi tối còn phải ăn canh gà, lưởi vịt... khiến cô ăn không tiêu.

Tuy lượng thức ăn lại không nhiều, chứa trong đĩa nhỏ nhìn rất tinh xảo, Thanh Vi cũng ăn không vào nổi. Cô nhìn mấy món ăn sáng mà cười rộ lên: “A Ngự, anh có thù oán với gia cầm sao?”

“Hả?” Thập Tam khó hiểu.

“Anh xem, lưỡi vịt, chân
ngỗng, cánh gà, một con anh
cũng không tha!”

...Thập Tam ngưng
ngừng.

Nói thí dụ như Thanh Vi
thích ăn cay, không cay không
vui, nhưng từ khi sinh bệnh lại
chẳng được nhìn lấy chút ớt.
Thập Tam không cho ăn, lý do
là cần bồi bổ, sợ kích thích dạ

dày và thực quản. Thanh Vi sốt ruột, lặng lẽ rưới tương lên bánh bao, bị phát hiện nên đã bị tịch thu mất rồi.

Lại ví dụ như lúc Thanh Vi xem ti vi, đang đến hồi gay cấn, Thập Tam lại kiên quyết tắt ti vi, lý do là tới giờ ngủ, không được để cảm xúc kích động quá. Trời mới biết lúc đó mới chưa tới 10h, Thanh Vi trợn mắt nhìn sao, nhà cô là căn hộ tắt đèn sớm nhất khu

chung cư.

Lại ví dụ như Thanh Vi bị vây trong phòng cả một tuần, muốn ra ngoài đi dạo, Thập Tam quán cô lại như gấu, mang cô ra sân phơi nắng. Máy bà già ông già còn mặc mỏng hơn cô ấy chứ.

Nhưng những lúc làm chuyện này, Thập Tam đều không cứng rắn mà giữ thái độ dịu dàng như nước, giọng nói

đầy từ tính uyển chuyển, như
sô cô la tan chảy trong lòng
cô, “Nhịn hai ngày nữa được
không?”, “Nghe anh một lần
được không?”, “Xem như anh
xin em được không?”

Cái này không tốt, cái kia
không được, lại phối hợp với
mắt phượng liên tiếp phát điện
của anh, Thanh Vi lần nào
cũng đàn ra, u mê đồng ý.
Đồng ý rồi lại có một loại cảm
giác nhục nước mất quyền, lúc

kip phản ứng thì đã chỉ có thể
ngồi góc tường vẽ vòng tròn
rồi.

Sau mấy ngày oán oán u
u, Thanh Vi đột nhiên ý thức
được Thập Tam hóa ra cũng
rất phúc hắc, dùng dụ dàng
làm vũ khí, lấy tui làm tiến để
đạt được mục đích. Ai nói
Thập Tam như em trai của cô
chứ? Quả thật còn quản nhiều
hơn ba mẹ cô.

Nhưng giận anh lại giận không nổi, chắc hẳn đây cũng là một loại trình độ quản lí chứ nhĩ.

Tóm lại Thập Tam thành công quản lí Thanh Vi vô cùng hiệu quả. Cân nặng của cô tăng 2 cân, mập mập trắng trắng. Giấc ngủ vô cùng sung túc, mắt mắt hẳn quầng thâm, thậm chí còn hơi sưng.

Thanh Vi cảm giác mình bị cảm vặt chút xíu xong, về nhà không phải để tĩnh dưỡng mà là về ở cũ, khác biệt duy nhất với sản phụ là không có trẻ con trong bụng.

Cô quyết định nói chuyện với Thập Tam, nhưng anh mở miệng đã nói: “Em bệnh nặng mới khỏi...”

Thanh Vi vội giữ chặt tay anh, “A Ngự, em khỏi hẳn rồi,

còn béo lên nè. Ngày mai em phải đi làm.”

Vốn tưởng Thập Tam phản đối, nhưng anh lại không thế mà chỉ dặn dò Thanh Vi. Cuối cùng lại nói với cô anh cũng phải về nhà ba mẹ Yên rồi, nếu không bọn họ sẽ lo lắng.

Thập Tam nói bằng giọng buồn buồn, Thanh Vi nghe xong cũng hệt hẫng không

thôi.

Chương 72 ♥ Thế giới quan bất chính của Thập Tam

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thanh Vi đến nhà cha mẹ vào cuối tuần, cũng gặp mặt Thập Tam. Ăn xong hai người ra ngoài tản bộ, nói vài câu ngọt như đường. Thập Tam

bỗng nhiên nói: “Anh muốn mua cho em một cái điện thoại.”

Lần trước lúc cô té xỉu, điện thoại của cô rơi trên mặt đất, bị vỡ màn hình, không ngờ lần trước Thập Tam nhìn thấy ở bệnh viện lại ghi nhớ.

Thanh Vi cảm thấy trong lòng ngọt ngào, cười nói: “Không sao, còn có thể dùng được mà.” Cô biết Thập Tam

không có tiền, không muốn
anh phiền não vì chuyện này.

Nhưng Thập Tam lại nói:
“Anh tới cửa hàng lấy một
cái.”

“Lấy một cái? Anh muốn
trộm sao?” Thanh Vi nhú
mày.

“Không phải trộm, là
lấy.”

“Ăn cắp là đáng xấu hổ, có thể không có nhưng không thể đi trộm.” Thập Tam vội ân cần dạy bảo. Cô biết đạo đức quan của Thập Tam khác hẳn với người thường, muốn cái gì thì trực tiếp lấy, không cảm thấy xấu hổ.

Dù cho cuộc sống của anh bây giờ đã thay đổi nhiều nhưng quan niệm không phải nói đổi là đổi được, ví dụ như “lấy” và “trộm” khác nhau ở

chỗ nào, đối với anh mà nói, chuyện này chẳng có gì quan trọng.

“Anh thấy ở ngân hàng hằng ngày có rất nhiều người đưa tiền đi gửi, còn có xe chở tiền nữa.” Thập Tam nói, thái độ vô cùng tự nhiên.

“Sao anh nghĩ lệch lạc vậy, anh muốn cướp ngân hàng sao?” Thanh Vi hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ anh làm rồi

sao?” Cô nhanh chóng hạ thấp giọng, kéo Thập Tam vào trong góc, sợ có người nghe được, đồng thời nghĩ nhanh đến chuyện hai ngày nay có vụ cướp ngân hàng nào hay không.

“Vốn định thế. Nếu như cướp được thì cũng là bản lĩnh của anh, không tính là ăn cắp.” Thập Tam nói chắc chắn. “Hơn nữa làm một lần là đủ dùng mấy năm.”

“Nhưng đó là cướp bóc! Còn hồng hơn ăn cắp! Anh biết không? Đây là tội lươn đó, sẽ bị bắt vào tù, hơn nữa nếu bị đám bảo vệ bắt được là chết chắc đó!” Thanh Vi lay lay Thập Tam.

Thập Tam bị phản ứng mãnh liệt của cô khiến cảm thấy kỳ lạ: “Không đâu. Máy người bảo vệ đó yếu lắm, một chiêu anh đã xử lí được họ rồi,

họ không đánh anh bị thương
nổi đầu.”

“Cái gì? Anh, anh làm em
tức chết mất! Cho dù lúc đó
anh có cướp được tiền, chẳng
lẽ lại muốn sau này bị truy nã
mãi sao?”

“Anh dịch dung, dám
người đó sao tìm được anh?
Cho dù tìm được thì anh cũng
đã quan sát mấy cảnh sát đó
rồi, bọn họ yếu xiu.” Thập

Tam nói về miệt thị, thần sắc nhàn nhạt để lộ khí thế cao ngạo. Lúc này phảng phất như anh vẫn là anh vệ tào khốc năm xưa.

Anh chỉ lấy làm lạ là sao Thanh Vi lại phải đề ý những vấn đề này. Thân thủ đảm người đó quá kém, căn bản không cùng đẳng cấp với anh, sao Thanh Vi lại kiêng kị như vậy?

Thanh Vi nghe vậy cũng thấy bản thân với tư cách là cảnh sát đang bị khinh bỉ vô cùng, tức giận nói: “Em cũng là cảnh sát yếu xiu đó!”

Thập Tam nghĩ tới nghề nghiệp của Thanh Vi, lại cúi đầu nói: “Anh sai rồi, cảnh sát không phải ai cũng yếu.” Anh lại dừng: “Em không yếu.”

...

Thanh Vi nuốt phải cục tức to đùng, đôi khi không cần quát nạt người ta, dùng ngữ khí nhân nhượng mới có sức thuyết phục.

“Nếu anh bị nhìn thấy thì tính sao?” Thanh Vi vẫn còn tức giận.

“Để ngăn ngừa phiên toái, giết người diệt khẩu vẫn cần thiết.” Thập Tam máu lạnh

nói, nhưng lại dùng ngữ điệu lạnh nhạt, như đang kể câu chuyện của ai đó. Anh lại ôn hòa nói: “Nhưng em sẽ không vui, nên anh sẽ không chém giết.”

Cũng may anh vẫn không tự mình định đoạt, còn biết hỏi ý mình. Thanh Vi hít một hơi, cố bảo trì sự trấn định: “A Ngự, có một số việc không phải chỉ dựa vào bạo lực là xong. Dù có thể làm được

cũng không nên làm. Chuyện phạm pháp nghiêm trọng như thế này không thể làm, sẽ mang đến rất nhiều phiền phức. Anh còn bị lương tâm khiển trách, trốn đông trốn tây.”

Cô bắt đầu nghĩ tốt nhất nên giáo dục lại Thập Tam. Thập Tam quá dịu dàng phục tùng cô, khiến cô quên mất anh thật ra là một người tiềm ẩn tố chất bạo lực, sự thật chỉ

ra rằng người phạm tội bạo lực, bên ngoài càng đẹp mã thì càng dễ lừa gạt.

Điểm chết người chính là Thập Tam là người có năng lực, có quyết tâm, có kinh nghiệm, có thủ đoạn, đủ bốn yếu tố. Hơn nữa anh không có thế giới quan đúng đắn, có đủ bản lĩnh phạm tội, thậm chí còn có bản lĩnh nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Tim Thanh Vi bắt đầu đập bình bịch. Cô nhớ tới lúc Thập Tam lang thang ngoài đường, không khỏi cảm thấy may mắn vì lúc đó anh vẫn chưa cần tiền, nếu lúc đó anh xảy ra chuyện gì... Thanh Vi lau mồ hôi.

“Anh phải biết đây là một xã hội chính thể. Giống ở chỗ anh có quan phủ, nha dịch, ở đây có chính phủ, quân đội,

cảnh sát. Bình thường thì không sao, nhưng nếu chính phủ hoặc công chúng thấy anh là người vô cùng nguy hiểm thì họ sẽ dùng đủ biện pháp đối phó anh.”

“Sẽ phái ra cao thủ lợi hại lắm sao?” Thập Tam hỏi, trong mắt thậm chí còn có vẻ chờ mong. Từ khi xuyên không đến nay, anh vẫn chưa gặp được ai chính thức có võ công, muốn tìm người luyện

tập cũng khó, anh bây giờ rất muốn hoạt động gân cốt một chút.

“Không phải cao thủ võ công. Họ có vũ khí. Họ thông minh hơn người, biết cách vây công, bắn súng. Võ công của anh có cao hơn cũng không tránh nổi.” Thanh Vi bất đắc dĩ nói.

“Em nói rồi, đây là một xã hội chính thể. Chẳng lẽ anh

muốn bị đuổi bắt khắp nơi, đi trên đường, mua cái gì cũng đều bị người ta nhận ra sao?” Thanh Vi lại hỏi.

Thập Tam lắc đầu.

“Nếu anh làm vậy sẽ không thể sống chung với em được nữa.” Thanh Vi nhìn sắc mặt khế biến của anh, nghiêm túc nói.

“Không, anh không làm

vậy đâu.” Thập Tam sốt ruột nói.

“Hơn nữa chuyện võ công của anh, tốt nhất là đừng để ai biết. Thể chất của anh đặc thù, em không muốn đám người nghiên cứu có hứng thú với anh, anh sẽ bị họ mang đi rất xa, biệt tăm biệt tích, em sẽ không được gặp lại anh.” Thanh Vi nhìn chăm chăm vào Thập Tam.

“Anh sai rồi, em đừng tức giận. Anh hiểu rồi, thật sự hiểu rồi.” Thập Tam cắn môi, giữ chặt tay Thanh Vi, vẻ mặt đáng thương, dường như đã trở thành người khác chứ không phải là người coi rẻ cảnh sát lúc nãy nữa.

Phù. Thanh Vi yên lòng, Thập Tam càng ngày càng biết suy nghĩ, cũng may chỉ cần là chuyện bất lợi với cô hay ảnh

hưởng chuyện ở chung với cô, anh sẽ không làm.

Sau đó Thập Tam nói với cô một tin tốt, anh tìm được một công việc cộng tác viên, là do thầy giáo ở văn phòng giới thiệu, đoán chừng tháng tiếp theo sẽ làm, hơn nữa còn có người mời anh biểu diễn nhạc cụ dân gian, diễn hai khúc sẽ trả tiền liền.

Kết quả là không đến một

tháng sau, anh đã mua được điện thoại mới cho cô.

Thập Tam quả thật đã trưởng thành, còn biết kiếm tiền. Trong lòng Thanh Vi rất vui. Cô nhìn điện thoại mới đặt trên bàn, khóe miệng cong lên.

Thanh Vi nghĩ nên tìm công việc nào đó để Thập Tam có thể làm.

Việc gì sẽ thích hợp với

anh đây?

Bảo vệ? Ít việc, lương cũng thấp.

Vệ sĩ? Cũng khá thích hợp, nhưng không tự do, hơn nữa với tính cách của Thập Tam, anh sẽ lý giải ra là đây là công việc thị vệ, sao có thể chịu làm?

Biểu diễn nhạc ở nhà hàng? Cái này có thể cân

nhắc, nhưng không thể lâu dài được. Ngoại hình dù tốt nhưng cũng không thể giữ cả đời được.

Huấn luyện viên võ học sao? Còn phải cân nhắc đã.

Đột nhiên Thanh Vi chống cằm tà tà nở nụ cười: Nam người mẫu? Đáng người Thập Tam thì khỏi phải nói rồi, ngẫm lại anh có vẻ ngoài không phải loại thanh tú,

không có biểu lộ gì ra ngoài.
Hơn nữa nếu phải mặc nội y...
Được rồi, chắc sẽ khiến anh
nổi giận đánh người mất.

Chương 73 ♥

Chuyện cũ

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thời tiết dần trở nên ấm áp, không khí hơi ẩm ướt, quần áo mọi người mặc cũng đã nhẹ đi một tầng. Thanh Vi cũng rất vui, cô mặc một cái

áo khoác mới trông rất xinh đẹp.

Tiền lương được phát, Thanh Vi đã dùng hết từ lâu, lại đột nhiên nhận được bưu phẩm của Yến Dung. Là một thùng giấy căng phồng, mở ra thì là một loạt áo khoác, váy vóc, túi xách dành cho cô.

Yến Dung bây giờ cũng coi như là tiểu phú bà rồi, còn đang ở thành phố H, phồn hoa

hơn nơi này nhiều, quần áo cũng nhiều kiểu dáng mới, Thanh Vi坦然 nhiên nhận tâm ý của chị ấy, mặc vào cảm thấy rất vừa người.

Thanh Vi vô cùng vui vẻ, chẳng những vì quần áo mới rất đẹp mà còn vì có thể mua thêm ít đồ cho Thập Tam. Anh muốn đi làm chắc sẽ phải sắm sửa thêm ít đồ, quần áo mùa xuân, điện thoại cũng không thiếu được.

Vốn định đi tìm Thập Tam ngay nhưng lớp cấp 3 lại có lịch họp ở thành phố C, Thanh Vi tính họp xong sẽ về nhà cha mẹ.

Cô đã nói đi cùng với bạn học Á Á, vì vậy nên cô tới nhà Á Á trước. Nhà Á Á là một căn hộ, không có thang máy, phải leo lên 5 tầng lầu, gõ cửa một chút đã nghe thấy trên lầu ầm ỹ, Á Á chạy ra mở cửa,

bảo cô chờ một lát. Thanh Vi nhìn Á Á bận rộn thay đồ trang điểm, lại nói chuyện phiếm với cô ấy: “Sao trên lầu ồn vậy?”

Á Á bắt đầu phản nản, nói trên lầu đang dọn nhà, mấy ngày nay họ đang thu dọn đồ đạc, cả tối cũng chẳng được yên, khiến cô ấy hôm qua còn mất ngủ.

Nói xong lại có tiếng động

cơ dưới lầu, là công ty dọn nhà. Sau đó có mấy người ầm ĩ bước xuống, bắt đầu chuyển đồ trong nhà.

Á Á vừa tô son, vừa dò xét Thanh Vi qua gương, cười nói: “Đồ đẹp đấy, nhưng còn thiếu ít đồ trang sức.” Nói xong liền đeo cho cô một đôi hoa tai: “Tớ vừa mua, chưa dùng đâu, tặng cậu dùng, là cỏ bốn lá lấy may mắn đấy nhé.” Hoa tai này rất tinh xảo, đeo

lên quả nhiên khiến Thanh Vi càng thêm lung linh.

Á Á chê cô mặt mộc, muốn trang điểm cho Thanh Vi, Thanh Vi lại thấy cô ấy trang điểm kỹ quá, chỉ cười lắc đầu: “Được rồi, họp lớp thôi mà, không cần phiền vậy đâu.”

Á Á nghe vậy lại nói: “Họp lớp cũng là gặp người cũ, ăn mặc phải xinh đẹp

chứ.”

Cô ấy đang nói gì vậy? Thanh Vi mơ hồ. Người cũ nào? Bạn học đều tính là người cũ, nhưng đâu phải ít gặp nhau? Thanh Vi hỏi: “Ý gì vậy? Người cũ nào cơ?”

Á Á kinh ngạc nói: “Cậu không biết thật sao? Phó Hồng về rồi, lần họp lớp này là cậu ấy đứng ra tổ chức, mọi người đều nói cậu ấy muốn gặp cậu

nên mới vậy đây.”

Phó Hồng? Thanh Vi há hốc mồm, nhớ lại nam sinh nhiều năm trước.

Một khuôn mặt chậm rãi hiện lên trong đầu: “Mày dài mắt to, mang theo vẻ trẻ trung chưa thành thực, đam mê chơi bóng rổ, cũng thích đọc sách, nói cái gì cũng rõ ràng, là người nổi bật trong đám bạn học.

Nhưng cậu ấy cũng không thích tiếp cận nhiều người, dù lúc chơi bóng rổ có nhiều nữ sinh nhiệt tình gọi tên nhưng cũng rất ít đáp lại. Nhưng nếu bạn học muốn hỏi bài, cậu ấy đều chỉ dẫn cụ thể, rất ưu nhã ôn trọng.

Nhà bọn họ ở gần nhau, thường cùng nhau đi học. Trên đường thì cùng thảo luận bài vở, lí tưởng của mình.

Kỳ lạ là tuổi dễ sinh ra mập mờ đó, bọn họ tiếp xúc gần gũi như vậy nhưng lại không ai nói gì, bọn họ cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Có lẽ bởi vì Phó Hồng luôn ôn hòa với nữ sinh, không đặc biệt tốt với ai, hơn nữa cậu ấy còn rất cao, như hình tượng một người anh vậy, nên khiến mọi người cũng chẳng biết nói

gì.

Lúc đó Thanh Vi vẫn còn ở tuổi xúc động, có khi trái ý với Phó Hồng liền hăng say biện luận, khiến cậu không thể không đồng ý. Không biết là Phó Hồng nhường cô hay không thích biện luận, chỉ nói ra cái nhìn của bản thân rồi lẳng lặng nghe cô nói, Thanh Vi tự cho là mình thắng, Phó Hồng cũng chỉ nhìn cô cười cười.

Thanh Vi liền nghĩ rằng cậu ấy bị mình thuyết phục, mắt liếc thấy người ta cao hơn mình một chút mà vẫn thua nên rất dương dương tự đắc.

Nhưng sự thật chứng minh, Phó Hồng nói đúng rất nhiều chuyện.

Qua một thời gian dài, Thanh Vi càng nghe nhiều ý kiến của cậu ấy hơn, về “tiểu

nhân đặc chí” ngày càng ít.

Phó Hồng trừ lúc ở trên sân vận động là sinh long hoạt hổ, thời gian khác đều rất điềm tĩnh, rất ít nam sinh vẻ ngoài cao lớn như cậu mà làm việc lại trật tự rõ ràng như thế, vì thế cũng không khó hiểu khi cậu trở thành học trò ưu tú trong mắt giáo viên.

Ba mẹ Thanh Vi nhiều lần khen cậu khiến Thanh Vi buồn

bực. Vì thế cô không ít lần
ngáng chân, ý đồ bẻ gãy điển
hình này, Phó Hồng lại chưa
bao giờ giận, nhưng cũng rất ít
khi mắc lừa.

Mỗi lần Phó Hồng tránh
bầy của cô đều ra vẻ chẳng có
chuyện gì, chỉ có cô là phiền
muộn.

Cô kể lại phiền muộn này
với Á Á, Á Á dùng dùng nỗi
giận mắng cô, cô mới biết thì

ra Phó Hồng rất được các bạn nữ ưa thích, Thanh Vi lại không biết quý trọng, đúng là khiến người ta muốn đánh luôn.

Lúc đó cô cũng nghĩ, chẳng lẽ Phó Hồng thích mình?

Nhưng cô lại nhanh chóng kết luận là không phải. Phó Hồng chưa bao giờ nói năng mập mờ, không tặng quà bao

giờ, cũng không ân cần giúp đỡ cô. À, ngoại trừ có cho cô mượn bài tập. Ngay cả khi tranh luận cũng chẳng thêm lưu tình mà phê bình cô ngay thơ không thành thực, cho dù vẫn giữ thái độ tốt nhưng ngôn từ luôn sắc bén.

Cũng có những lúc cậu tốt với cô. Trên đường đi học lắng nghe phiền não và chuyện vui của cô, đề nghị với cô lúc cần, thỉnh thoảng giúp cô sửa dây

xích, chỉ cô chơi bóng rổ.

Hình như... Những chuyện này không giống là cậu ấy thích cô! Thanh Vi lại thản nhiên, không cố kỵ tiếp tục phát triển tình huynh đệ với Phó Hồng.

Mãi đến khi cô và cậu ấy cùng thi vào một trường đại học, cô tiếc cho cậu, với thành tích của cậu đã có thể thi được trường tốt hơn rồi. Bọn họ vẫn

giao du bình thường, không gần không xa, thân cận nhưng không thân mật.

Cho đến khi cô tốt nghiệp, gặp Thịnh Thế, anh ta gia cảnh tốt, bằng cấp cao, giỏi giao tiếp, vẻ ngoài anh tuấn, phong độ nhẹ nhàng. Người ưu tú như thế lại chủ động tiếp cận cô.

Sau đó cô mới phát hiện ra, Thịnh Thế hóa ra là bạn

hồi bé của cô, cũng coi như là thanh mai trúc mã.

Dưới những ánh mắt ghen tị, Thịnh Thế tỏ tình với cô, tặng hoa hồng, lãng mạn kiêu ngạo nhìn cô, cô lao vào cái ôm của anh ta.

Phó Hồng âm thầm bỏ đi. Một mình tới thành phố khác lập nghiệp.

Lúc bạn bè đi tiễn anh ta,

anh ta uống say mới nói anh ta thích Thanh Vi, đã thích rất nhiều năm. Nhưng anh ta chỉ biết đi bên cô, không biết biểu đạt. Bây giờ Thanh Vi đã có người trong lòng, anh cũng nên ra đi.

Mọi người đều khiếp sợ, mà Thanh Vi lại không ở đó, lúc đó cô đang đi gặp cha mẹ Thịnh Thế. Sau đó biết được cũng không nói gì.

Nếu Phó Hồng thổ lộ thì mọi chuyện đã khác. Nếu Thanh Vi nhạy cảm hơn một chút thì mọi chuyện sẽ không như thế. Nhưng ván đã đóng thuyền, Thanh Vi chỉ có thể chúc anh ta hạnh phúc.

Thịnh Thế rất ưu tú. Anh đầu tư vào xí nghiệp nước ngoài, vài năm sau đã làm nên sự nghiệp, một đường thẳng chúc, ngay lúc mọi người hâm

mộ Thanh Vi muốn chết thì anh ta lại được phái ra nước ngoài công tác, được hưởng đãi ngộ cao hơn.

Phía nước ngoài yêu cầu không thể kết hôn trong nước. Người nước ngoài rất tinh ranh, họ sớm ngăn cản các tai họa ngầm, một bên sự nghiệp một bên tình yêu, Thịnh Thế ôm Thanh Vi bảo cô chờ anh ta.

Trước khi Thịnh Thế đi thì xảy ra lần đầu tiên với Thanh Vi.

Lúc đi được một năm, Thịnh Thế có trở lại một lần, vẫn nói Thanh Vi chờ anh ta, bọn họ lại có lần thứ hai.

Nhưng Thanh Vi chờ đợi hai năm, có một số việc đã sớm thay đổi. Hai người đã sớm không tìm được tiếng nói

chung, cách nhìn nhận cũng không đồng nhất nữa.

Thậm chí lần thứ hai thân mật cũng chẳng còn mùi vị gì nữa.

Sau đó --- Đã không có sau đó.

Có người lúc ra nước ngoài gặp lại Thịnh Thế, nhìn thấy anh ta ôm một cô gái ngoại quốc, nhìn rất thân mật.

Người bạn đó không dám kinh động, chỉ về lạng lẽ nói với Thanh Vi. Thanh Vi gọi điện quốc tế, trong điện thoại, Thịnh Thế im lặng, ngay cả xin lỗi cũng không nói. Thanh Vi đã hiểu, yên lặng cúp điện thoại.

Lúc mọi chuyện truyền ra, những người lúc trước hâm mộ ghen ghét cô, giờ lại nhìn cô với ánh mắt có đồng tình, nhưng cũng có hả hê.

Thanh Vi không muốn nghe ai an ủi, cũng không muốn về nhà.

Cô lúc đó thường xuyên đi dạo không có mục đích, trong trí nhớ là bầu trời đầy lá thu rụng, như đang cười cô không hiểu thấu tình yêu.

Nhưng khắp nơi đều có dấu chân bọn họ từng đi qua.

Những kỉ niệm vui vẻ, ngọt ngào, đau đớn, nóng bỏng nhuộm khắp trong lòng Thanh Vi.

Vẫn nên để thời gian làm mờ hết thảy.

Mà lúc đó cũng truyền tới tin của Phó Hồng.

Phó Hồng rất ưu tú, chỉ có điều sự ưu tú của anh rất trầm, không ai nhìn thấy. Lúc

anh làm việc ở thành phố S, mọi chuyện rất thuận lợi, được một giám đốc quyền uy nhận làm học trò, trở thành kiến trúc sư được tán thưởng.

Anh phác thảo rất nhiều phương án tốt, trở thành kỹ sư cấp cao, có danh tiếng, có công ty muốn mời anh về làm nhân tài chính trong công ty, tiền lương rất nhiều, tương lai tốt đẹp.

Nhưng những chuyện này đã chẳng liên quan gì tới Thanh Vi nữa rồi.

Phó Hồng không chủ động liên hệ với cô, nhưng chưa hẳn là không biết chuyện của cô.

Hơn nữa bọn họ thì tính là gì? Không phải người yêu, cũng chẳng có quan hệ mập mờ.

Chương 74 ♥ Thập Tam nói dối

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thanh Vi nhìn Á Á quan tâm mình thì tỉnh lại từ trong hồi ức. Cô cười cười không nói gì: “Không cần nghĩ nhiều quá, chỉ là gặp lại bạn học cũ

mà thôi.”

Cô quả thật nghĩ đã lâu không gặp, Phó Hồng trở về tổ chức họp lớp, nhưng lúc cô nhận thông báo lại không để ý cũng nên.

Nếu không có Á Á nhắc nhở, có lẽ cô đột nhiên nhìn thấy Phó Hồng cũng sẽ thấy không được tự nhiên. Nhưng bây giờ đã có chuẩn bị tâm lý sẵn rồi thì không có gì nữa.

Thời gian trôi qua, cảnh vật cũng thay đổi, người đi cảnh cũng khác, những câu chuyện tốt đẹp qua tháng năm rồi cũng sẽ khác. Thanh Vi hiểu được điều đó.

Phó Hồng trở về khoe khoang cũng được, tình cũ chưa dứt cũng được, anh ta đối với cô cũng không phải là cậu thiếu niên thuần túy năm xưa nữa.

Thực tế bọn họ đã có cuộc sống riêng của mỗi người, từng người sống trong vòng luẩn quẩn của riêng mình, bạm bạn thì được, nhưng người yêu thì rất khó, những chuyện này cô đã từng trải qua.

Hơn nữa cô đã có Thập Tam. Mà Phó Hồng, bấy lâu nay sống ở thành phố đầy hấp dẫn, chắc chắn cũng không

còn trong sáng như năm xưa
nữa.

Á Á chặc chặc hai tiếng:
“Thanh Vi, không biết cậu vô
tư hay lạnh lùng nữa, cho dù
là giả vờ thì tớ cũng bội phục
cậu đấy. Lúc trước chia tay
dứt khoát với họ Thịnh, bây
giờ cũng chẳng nhăn lấy một
cái.”

“Vậy cậu muốn tớ thế
nào đây? Ngửa mặt lên trời

thét dài? Khóc rống lên sao?”
Thanh Vi cười đánh cô một cái.

Á Á làm bộ then thùng:
“Đương nhiên là phải giả vờ
nhu nhược rồi, vừa kiên cường
vừa lo âu, lúc nhìn bạn học
Phó thì có vẻ muốn nói lại
thôi, sắc mặt trong trẻo lạnh
lùng nhưng ngôn ngữ cơ thể lại
đầy quyến rũ, cam đoan cậu
ấy sẽ chịu không nổi đâu.”

Cô cô nói xong còn nhìn Thanh Vi với hai mắt như hai bó đuốc, như là động viên trước trận chiến: “Tóm lại thì cậu ấy là đối tượng kết hôn đáng đề cử đấy, hi sinh chút nhan sắc cũng đáng mà!”

...Thanh Vi hết nói.

Cô dứt khoát không thềm để ý đến Á Á nữa, đi ra cửa sổ nhìn xuống.

Bên chiếc xe vận tải, ba bốn người đang bận rộn qua lại. Đột nhiên, một người khiến ánh mắt cô ngưng lại, bóng lưng thẳng tắp, rất giống Thập Tam.

Nhìn từ phía trên chỉ có thể nhìn ra người nọ mặc quần áo rất cũ kĩ, trên vai khoác túi đồ, còn cống một cái TV. Thanh Vi nhìn kĩ, chỉ thấy anh ta tóc ngắn, chưa kịp nhìn

thêm thì người ta đã vào trong xe.

Tóc ngắn, vậy không phải là Thập Tam rồi. Huống chi lúc này có lẽ anh đang ở trên lớp. Chắc là mình nhớ Thập Tam quá rồi.

Á Á rốt cuộc cũng chuẩn bị xong, ngắn nắp đi ra ngoài cùng Thanh Vi. Cô dặn Thanh Vi làm bộ “xuân ý dạt dào”, lao tới “cuộc hẹn mùa xuân”

với bạn học cũ. Thanh Vi thì đen mặt, cô bạn Á Á này cũng không có ý xấu, chẳng qua là ngây thơ quá.

Á Á nói rất hưng phấn, lúc ra hành lang không chú ý đi qua gần sát một người. Người nọ ôm một cái túi lớn, đang đợi người trên xe nhận đồ. Á Á sợ cọ phải quần áo bản liền vội tránh qua một bên.

Thanh Vi nhìn thấy người

này chính là công nhân dọn nhà. Đường như anh ta cũng nhận ra được cái nhìn chăm chú của Thanh Vi, liền ôm đồ chui tọt vào xe, cái bao lớn vẫn đang che mặt.

Thanh Vi bước chậm lại, nhìn vào trong xe. Trong xe đã có không ít đồ, người vừa rồi ngồi xồm bên trong như sửa sang lại, dường như đang bận rộn lắm vậy, Thanh Vi vẫn lẳng lặng nhìn.

Á Á thấy Thanh Vi dùng hủ thì giục cô: “Nhìn gì đó, đều là bụi bặm, đừng để bẩn quần áo!”

Thanh Vi không trả lời, nhìn người tóc ngắn bên trong, nhẹ nhàng nói: “A Ngự, anh xuống đây.” Người trong xe như bị đánh trúng, chậm rãi dừng tay, cứng người lại.

Thanh Vi thấy anh vẫn có

ý trốn trong đó, lại nói thêm:
“Đi ra.”

Thập Tam không giấu
được nữa, chậm rì rì bò ra.

Lúc này công nhân dọn
nhà khác cũng tới, kinh ngạc
nhìn cảnh này.

Thập Tam cúi đầu như
phạm sai lầm lớn vậy, đứng
trước mặt Thanh Vi như thế.
Anh mặc một bộ quần áo thể

thao cũ nát, toàn thân bụi đất, trên vai vác túi dệt, tóc ngắn dài không đều.

Á Á không rõ Thanh Vi nhìn chăm chăm vào cái người đầy bụi này làm gì, hơn nữa ánh mắt lại rất phức tạp chuyên chú, xem ra cũng không phải quan hệ bình thường. Cô cảm thấy không ổn, liền đẩy Thanh Vi nói: “Người quen hả? Chào hỏi rồi đi thôi, sắp đến giờ rồi.”

Thanh Vi làm như không nghe thấy. Cô kéo tay Thập Tam nhìn kĩ, liền nghe xung quanh có mấy tiếng hít thở mạnh, tay Thập Tam khẽ rụt, lại bị cô giữ chặt.

Thanh Vi nhìn anh chăm chăm, sau đó nhìn hai tay anh: vốn bàn tay đẹp đẽ, nay lại thô ráp, vết thương chi chít, vốn da trơn trượt nay lại thô ráp vô cùng.

Vốn là hai bàn tay thon dài đẹp đẽ, nay ở trong bàn tay trắng nõn của Thanh Vi lại không cân đối chút nào. Thập Tam cũng phát hiện ra, anh muốn rút tay lại nhưng không được, đành tìm cách che đi, tự lừa mình dối người.

Thanh Vi nhận ra Thập Tam đang khiếp sợ.

Thì ra đây gọi là khiêm

chức của Thập Tam, thì ra tiền mua điện thoại của anh là từ đây, thì ra anh vẫn lừa dối cô và bố mẹ cô, tự đi tìm việc làm.

Tóc anh cắt lúc nào? Cô không biết.

Anh không đi học từ lúc nào? Cô không biết.

Anh tìm việc cực khổ thế nào? Cô không biết.

Anh mỗi ngày dẫu giếm
cha mẹ cô thế nào? Cô không
biết.

Cô không biết gì hết...
Anh cứ gạt cô mãi như vậy
sao?

Trong lòng chua xót lại
tức giận, giọng cô trầm xuống:
“Anh không muốn nói gì sao?”

Thập Tam cảm thấy tâm

trạng cô đang cuộn lên, anh liếc môi không nói gì.

Thanh Vi buông tay anh ra, thất vọng: “Anh muốn kiếm tiền gấp như vậy sao? Ngay cả chờ lớp huấn luyện xong cũng không chờ được sao?”

Thập Tam rút cuộc cũng mở miệng, nhưng lại chỉ nói ba chữ chẳng có ý nghĩa gì nhất: “Thật xin lỗi.”

Thanh Vi nói chậm: “Anh nên xin lỗi bản thân anh ấy.”

Thập Tam ngẩng đầu, ánh mắt ảm đạm, cả câu xin lỗi cũng không nói nổi nữa.

Anh không có biểu tình gì, chỉ đứng đó, thẳng tắp như đại thụ, mái tóc bị cắt ngắn có gió luồn qua, rất không hòa hợp với khuôn mặt anh tuấn.

Thập Tam bị Thanh Vi và

Á Á nhìn đến khó chịu, muốn đưa tay lau bụi trên mặt, lại phát hiện tay chân quần áo cũng bẩn, ngón tay cũng thành màu đen rồi, nên lại để xuống.

Lúc này, anh cảm thấy mình không chịu được mất mặt như thế, khiến Thanh Vi mất mặt.

Tầm mắt Thập Tam nửa đóng nửa mở, như che đi ánh mặt trời tươi đẹp của mình.

Chương 75 ♥ Anh ấy là bạn trai tớ

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Á Á nhìn thấy rõ mặt của Thập Tam- vừa rồi cô còn cho rằng là một người bạn thủ, ai ngờ lại là một anh đẹp trai. Tuổi trẻ, trốn học đi làm công,

đúng là vấn đề của thiếu niên,
chẳng lẽ là người nhà Thanh
Vi sao?

Tuy có cảm giác hơi kì lạ,
có gì đó không đúng, nhưng
cô vẫn nở nụ cười: “Được rồi,
đứng chẵn ở đây cũng không
có cách, lúc nào quay lại thì
dạy dỗ sau nhé?”

Cô nói xong liền nhìn
đồng hồ, ra hiệu thời gian sắp
muộn. Máy người dọn công

trong nhà cũng vậy tới, có người nói: “Tôi còn thấy nghi nghi, hóa ra thằng bé này lừa người nhà đi làm!”

Thập Tam nhìn Á Á gọn gàng, đụng anh một chút cũng phủi quần áo cả tiếng, lại nhìn Thanh Vi rục rỡ, nhìn lại bản thân mình lại không tự giác lui về sau.

Anh biết anh không nên giấu diếm đi tìm việc. Nhưng

anh thật sự muốn mua điện thoại cho Thanh Vi, còn có rất nhiều thứ anh muốn làm cho cô.

Nhưng không có công việc thì vĩnh viễn không thể làm gì cho cô được. Lúc anh tìm việc mới phát hiện ra mọi chuyện lại khó khăn như thế, thông báo tuyển người đầu tiên đều yêu cầu bằng cấp. Anh tới một khách sạn muốn làm nhân viên tạp vụ mà cũng

đòi bằng cấp.

Mà những việc rửa bát trong quán cơm, bảo mẫu đều là công việc của phụ nữ, cũng cần có chứng nhận.

Đừng nói đến bằng cấp, ngay cả chút việc kỹ thuật anh cũng không biết làm, không biết học ở đâu.

Vì tìm việc, anh dứt khoát cắt tóc - tóc dài dễ bị từ chối.

Lúc ấy anh vẫn do dự mất một lúc lâu. Chưa nói đến chuyện thân thể da thịt tóc tai là của cha mẹ, nên yêu quý, Thanh Vi cũng rất thích tóc anh, thường xuyên vuốt ve khen tóc anh trơn mượt như tơ, anh không nỡ.

Nhưng đàn ông ở đây đều tóc ngắn, anh muốn tìm việc thì không thể không nhập gia tùy tục.

Thanh Vi nhìn thấy có lẽ sẽ tức giận, sẽ không thích anh. Anh nghĩ mãi rồi cuối cùng vẫn cắn răng cắt tóc. Tự cắt rất khó coi, chưa nói đến chuyện tạo kiểu.

Anh nhìn thấy trên báo có tin tuyển nhân viên phục vụ quảng cáo, không phân biệt nam nữ, không xem bằng cấp, chỉ cần bề ngoài đoan chính, tiền lương có hơn vạn, còn

trích phần trăm. Anh ôm hi vọng tới xin làm, tới một đại sảnh tòa nhà Casino.

Nhân viên tuyển mộ rất hài lòng về ngoài và khí chất của anh, giật giây anh ký vào hợp đồng công nhân, còn không ngừng nói về chỉ cần giải phóng tư tưởng, tác phong cởi mở là đã có thể kiếm rất nhiều tiền.

Thập Tam nhìn điều

khoản trên hợp đồng, lại nghe những ám chỉ kia, còn có cái gì mà không rõ nữa?

Anh vứt hợp đồng, mặc kệ người sau lưng với gọi.

Cuối cùng anh tìm được việc ở một công ty dọn nhà.

Ở đây bằng cấp cũng như giấy lộn, chỉ nhìn sức không nhìn bằng. Thập Tam đúng là nhìn rất khỏe mạnh. Anh chịu

được cực khổ, tốc độ dọn nhà nhanh hơn người khác.

Làm công việc dọn nhà tuy rất mệt nhưng chỉ cần có sức cũng kiếm được không ít. Nhưng việc này tốn thể lực, chỉ có tuổi trẻ khỏe mạnh mới làm được, cây mạnh dễ bị thương, ví dụ như trật thắt lưng chẳng hạn. Vì thế người làm lâu dài cũng không nhiều lắm.

Thập Tam khỏe hơn bất cứ ai, người khác mệt đến co quắp rồi, anh vẫn có thể làm, không đồ đạc công kênh trong nhà, anh đều làm được hết. Công ty và nhân viên tạp vụ đều bội phục, vì thế phát tiền lương sớm hơn cho anh, anh mới có tiền mua điện thoại cho Thanh Vi.

Đối với ba mẹ Yến, anh nói thầy giáo giới thiệu kiêm

chức, mỗi ngày đi sớm về trễ, thay quần áo ở công ty, trước khi trở về lại rửa tay rửa mặt sạch sẽ, cũng không bị ai phát hiện ra.

Nhưng hôm nay lại bị Thanh Vi phát hiện.

Thanh Vi vừa đi ra khỏi cửa, Thập Tam đã phát hiện ra rồi. Anh lập tức bối rối vô cùng, cũng may đang ôm túi lớn, có thể che được mặt.

Nhưng chỗ đi chật quá, bạn đi cùng Thanh Vi sợ bẩn, không ngừng phủ bụi, cuối cùng khiến Thanh Vi chú ý đến anh.

Thập Tam vốn muốn trốn trong xe, đợi Thanh Vi đi, không ngờ Thanh Vi lại gọi anh, rõ ràng là đã phát hiện ra anh.

Thập Tam biết anh làm cô

xấu hổ rồi, làm mất thể diện của cô.

Trước mặt bạn học của cô, anh làm công việc vất vả này, mặc đồ bẩn, không có thể diện. Nhìn biểu hiện của Á Á đã biết, mọi người ai cũng chường mặt người như anh.

Đúng vậy, không việc của anh bây giờ ở thế giới trước đây là kẻ khiêng kiệu, hoặc là cu li, là loại người không biết

làm gì, chỉ dựa sức kiếm cơm ăn.

Nơi đây tuy kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng sống cũng vất vả mệt mỏi, vẫn không có mấy ai muốn làm.

Thành Vi thất vọng rồi, mặt mũi cũng sượng ngắt kìa.

Cứ nói với bạn anh là bà con xa là được rồi, dù sao trước đây cũng chưa từng giới

thiệu với cô ấy mà. Hoặc là dứt khoát không nhận anh, bây giờ quay người đi cũng được, nếu không Thanh Vi sẽ xấu hổ trước mặt bạn mất.

Dù sao thì anh cũng chưa từng vọng tưởng có thể có quan hệ gì với cô. Chỉ cần có thể ở bên cô, chăm sóc cô, có danh phận hay không thì có há gì?

Với chuyện này, anh đã

sớ nghĩ kĩ rồi. Anh cùng lắm cũng chỉ là hộ vệ của Thanh Vi, có lẽ cũng chẳng đủ trình độ làm hộ vệ, chỉ là một nam sủng.

Thập Tam cảm giác mình phải hiểu rõ như vậy, trong lòng lại khổ sở vô cùng, từng giọt như bật sâu vào đáy lòng, khiến toàn thân anh rét run.

Anh nghĩ nhiều như vậy thật ra cũng chỉ mới qua vài

giây. Á Á lại nói: “Thanh Vi, cần đi rồi, cậu lo lắng thì thông báo người nhà đi.”

Thanh Vi cười nói với cô: “Anh ấy không phải người nhà của tớ.”

Á Á nghe xong cũng không thể không “A” lên một tiếng, sắc mặt Thập Tam lập tức trắng bệch, mím chặt môi, lại lùi về phía sau một bước. Vài người bốc vác bất mãn

nhìn Thanh Vi.

Á Á cho rằng cô sắp đi,
lại nghe thấy Thanh Vi nói:
“Anh ấy là bạn trai tớ.”

!!!

Im lặng hoàn toàn. Thập
Tam nhìn Thanh Vi với vẻ
không thể tin, nhóm bốc vác
cũng trợn tròn mắt.

Á Á kêu lên một tiếng:

“Thanh Vi! Cậu nói cái gì? Cậu lấy đâu ra bạn trai? Anh ta là ai?”

Cô ấy đúng là giật mình quá thể, bắn liên hồi, đặt câu hỏi liên mồm, Thanh Vi không biết nên trả lời câu nào trước, Á Á đã kiên quyết lôi cô sang một bên.

Á Á nhỏ giọng dòn dập nói: “Anh ta bằng cấp gì? Gia cảnh thế nào? Chắc cũng

khoong có gì đặc biệt, cậu hơn hẳn nhiều người, điều kiện tốt vậy, sao lại chọn bạn trai như thế?”

Thanh Vi nói nhỏ: “Anh ấy tên A Ngự, tuy không có bằng cấp bồi cảnh nhưng rất tốt, đối xử với tớ cũng rất tốt.”

Á Á trợn to mắt, cắt lời: “Cậu xem ngôn tình nhiều quá đó hả? Anh ta đương nhiên phải đối xử tốt với cậu rồi,

nhưng sau này thì sao? Đối xử tốt với cậu thì có thể lấy làm cơm ăn, lấy làm phòng ở chắc?”

Thanh Vi nói: “Tớ có nhà, anh ấy cũng có công việc, chúng tớ không chết đói được.”

Á Á nghe vậy thì hết nói nổi, xoa ngực nói: “Cậu văng đầu hả! Cậu cũng không phải con gái nhà giàu, không có

nhiều tiền. Sao phải cùng anh ta nằm gai nệm mật, về sau cậu hoa tàn ít bướm, vậy phải làm sao đây! Còn nữa, lỡ như anh ta lừa đảo thì sao?”

Chương 76 ♥ Thập Tam phủ nhận

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Á Á tìm từ có phần sắc bén, Thanh Vi lại có thể hiểu được – lúc này nịnh bợ không được, đối với bạn bè phải cảnh báo. Á Á thật sự quan tâm cô,

nói cũng đúng tình hình thực tế. Nếu như không phải Thập Tam, việc này mà xảy ra trên bạn tốt của cô, cô cũng sẽ phản đối, cũng sẽ giật mình.

Cho nên cô phản bác Á Á: “Đừng nóng vội, A Ngự không phải lừa đảo. Khi nào rảnh sẽ nói tỉ mỉ với cậu.”

Á Á giẫm chân: “Đại tiểu thư của tôi ơ, còn nói tỉ mỉ? Trước mắt còn có một Phó Hồng đây? Doanh nhân

chuyên nghiệp, còn trẻ nhiều tiền, lại tuần tú lịch sự, nhiều thiếu nữ nhìn chăm chăm, ngược lại cậu lúc này lại có bạn trai tới! Lạ hồn, có đáng tin hay không chứ?”

Giọng nói chuyện của hai người mặc dù nhỏ nhưng Thập Tam vẫn nghe thấy.

Vừa rồi Thanh Vi tuyên bố anh là bạn trai cô khiến cho anh vừa khiếp sợ lại cảm động. Anh hiểu được hàm

nghĩa của từ bạn trai, lại không
ngờ Thanh Vi lại không do dự
tuyên bố với bạn bè trong
trường hợp này.

Anh cho rằng bị nói là
thân thích là tối đa, thậm chí
đã chuẩn bị tốt Thanh Vi
không nhận anh, lại như bị
ném một quả boom khi nghe
được Thanh Vi thừa nhận anh
là bạn trai.

Nhóm nhân viên tạp vụ vì
đang xem một màn kịch vui

mà kích động, có người nói chuyện, có người đánh anh mấy cái. Dưới nhà loạn cả lên, trên lầu chủ nhà gọi sao mà không có người lên khuân đồ. Nhóm nhân viên tạp vụ đáp lời rồi để lại anh với Thanh Vi.

Anh hiểu được lời Á Á nói, cảm thấy mình không nên lại khiến cho Thanh Vi hi sinh như thế. Hơn nữa Á Á nhiều lần nhắc đến Phó Hồng, nghe ra là thanh niên tài tuấn, hơn

nữa còn có ý với Thanh Vi.

Anh không thể ích kỷ, có lẽ Thanh Vi sẽ có người khác tốt hơn anh yêu thương, mang đến cho cô cuộc sống thoải mái dễ chịu mà không phải chịu khổ cùng người đàn ông lao động chân tay, cũng bởi vì anh mà để người khác xem thường.

Cho nên Thập Tam đi đến trước mặt Thanh Vi và Á Á, thấy hai người ngừng nói

chuyện liền thấp giọng nói:
“Tôi chỉ là bà con xa của Thanh Vi, không có chỗ ở, cô ấy liền cho tôi ở, hiện đang ở nhà chú Yến.”

Anh nhìn Thanh Vi kinh ngạc, chậm rãi nói với Á Á:
“Tôi không phải bạn trai của cô ấy.”

Bờ môi màu hồng của Á Á đã thành chữ O, giận dữ nói: “Anh nói cái gì? Anh dám lặp lại lần nữa?”

Sắc mặt Thập Tam trắng bệch, bờ môi khẽ nhúc nhích: “Tôi, tôi không phải...” Nhưng rốt cuộc lại nói không hoàn chỉnh.

Lý trí thì làm như vậy nhưng tình cảm thì anh làm không được.

Anh thuộc về Thanh Vi, là người đàn ông của cô, sao có thể phủ nhận! Lại để anh nói ra trái lương tâm thì sẽ giống như một đao đâm vào trong

lòng mất.

Nhưng trong thế giới này không giống thế giới kia, phụ nữ không thể ba chồng bốn tùy tùng, càng không thể tùy ý thu nạp nam sủng, anh không làm như vậy Thanh Vi sẽ mất đi cơ hội lựa chọn người khác tốt hơn.

Thanh Vi mới đầu nghe anh nói vừa sợ vừa giận, sau đó xem biểu lộ bị đả kích của anh mới chậm rãi trấn định lại.

Cô nghĩ vừa rồi nói chuyện với Á Á đã rõ ràng rồi.

Trên mặt Thập Tam rất ít biểu cảm, chỉ thoáng lộ ra vẻ tuyệt vọng, tự trách bản thân, hận không thể biến mất.

Trong thời gian một tháng, anh cắt tóc, tìm việc làm, lao động vất vả chỉ vì muốn mua một món quà nhỏ cho cô. Anh vì cho cô một niềm vui nhỏ, vì có thể kiếm tiền không phiền lụy cô.

Bây giờ là vì anh vốn không thể trở thành người “Đàn ông tốt” theo đuổi Thanh Vi, lại bắt buộc phải phủ nhận quan hệ của hai người, cho dù anh đã hiến thân cho cô.

Anh làm như vậy là rất ngốc, là không đúng, là mất mặt nhưng cũng là vì cô.

Hai mắt Thanh Vi nóng lên, hít thở, kéo tay Thập Tam nói: “Không cho phép nói bậy.

Anh không nghe lời em? Còn dám nói dối, bây giờ anh đã vội vã phủi sạch quan hệ sao? Về sau nếu biết sợ thì đừng làm chuyện gì sai nữa

Thập Tam kinh ngạc nói: “Không, không có...”

Thanh Vi nhìn anh nói: “Làm công việc gì, chỉ cần dùng chính sức mình để kiếm cơm đều không mất mặt, nhưng anh không nên bỏ học, đừng nhìn lợi ích nhỏ trước

mắt, còn gặt em, đây mới là
lỗi của anh.”

Thập Tam không nói gì,
hít thở thật sâu mới gặt đầu.

Thanh Vi lại nói với Á Á:
“A Ngự hơi ngại ngùng, anh
ấy sợ tớ mất mặt mới nói vậy.
Đề tớ đưa anh ấy về nhà, sau
đó lại đi họp lớp.”

Á Á đã không biết nên
nói cái gì. Nghe được yêu cầu
của Thanh Vi thì càng không
vui: “Không nên, không nên,

cậu đưa người về nhà thì tám phần không gặp được bạn bè. Coi như bạn trai cậu xem, lớn như vậy rồi còn có thể bị lạc sao?”

Thập Tam cũng nói: “Thanh Vi, đề anh làm tốt công việc hôm nay. Dù cho phải đi cũng phải làm đến nơi đến chốn, anh lấy tiền lương không thể không coi trọng chữ tín.

Không thể không coi

trọng chữ tín, Thanh Vi hoàn toàn không thể mang Thập Tam đi, dù sao cũng là chính bản thân anh tìm công việc đầu tiên, muốn đến nơi đến chốn. Dù sao anh cũng bị bại lộ rồi, bỏ việc theo trình tự mới tốt.

Thanh Vi hỏi lại vài câu, có ký hợp đồng lao động không? Bao lâu đây một tháng? Biết được vốn ký kết một tháng, ngày kia là đến thời

gian rồi thì Thanh Vi mới thả ra: “VẬY ngày kia anh đến nhận tiền công còn thừa, nhất định phải bỏ việc.”

Thập Tam gật đầu, quay người chạy lên lầu, không dám nhìn lại.

Á Á thấy mọi người vào rồi mà Thanh Vi còn đứng nhìn liên tục hung dữ vỗ vai cô: “Còn nhìn nữa, nhanh đi thôi.”

Thanh Vi và Á Á yên lặng lên taxi, hoàn toàn không có

sự bình tĩnh trong tâm tình
kích động, trong đầu cô đều là
gương mặt Thập Tam, tay anh,
lời nói anh.

Á Á thông minh liền biết
cô suy nghĩ gì. Vì vậy vỗ trán
nói: “Trời ạ, thế giới này điên
rồi hay là tứ thần trí không rõ?
Lý trí của cậu đâu rồi? Năng
lực phán đoán của cậu đâu?
Đã nhiều năm như vậy, tớ lại
không nhìn ra cậu là kiểu
người như vậy?”

Thanh Vi bị cô cô chọc cười, tâm trí nặng nề có phần buông lỏng, chìa cái trán về phía cô ấy nói: “Còn đánh nữa, cậu phải hết phần rồi, đây bị phai màu rồi này.”

Á Á quả nhiên khần trương, vừa lẩm bẫm: “Thật ư? Thật ư?” vừa móc ra một chiếc gương nhỏ cẩn thận xem xét.

Thật ra cô trang điểm cẩn thận, màu da cũng không tệ,

nào có bị vỡ một cái mà đã phai màu? Cô cô thấy rõ vốn không có vấn đề gì mới nhéo Thanh Vi một cái: “Trêu chọc tớ thì rất thông minh, chuyện của mình thì rối rắm.”

Thanh Vi than nhỏ: “Á Á à, anh ấy thật sự sẽ không lừa gạt tình cảm đâu, cũng không phải con nít trưởng thành. A Ngự là người hiếm có, tớ với anh ấy vô tình gặp nhau, lúc bắt đầu cũng xảy ra không ít

chuyện mới thừa nhận nhau đây.”

Á Á trầm mặc một lát rồi cuối cùng nói: “Tớ chỉ khuyên cậu, hôm nay đừng nói mình có bạn trai. Bất kể thế nào cũng chưa cho mình một cơ hội.”

Chương 77 ♥ Gặp lại bạn cũ

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Lúc Thanh Vi và Á Á tới khách sạn thì phần lớn mọi người đến rồi. Trong phòng, hai bàn lớn cả trai lẫn gái quần áo chỉnh tề, trò chuyện vui vẻ.

Giả tạo, lực lượng tập

trung, giao thiệp rộng, nói chuyện nhiều một chút, dù sao vốn dĩ cũng không phải quan hệ bạn học đơn thuần. “Bạn học” đã trở thành cái có thể lợi dụng quan hệ, quyền lực để lên cao hơn.

Đương nhiên cũng không thiếu nguyên nhân muốn cùng bạn học gặp mặt thân mật, tình cảm, cũng không phải đơn giản, nếu như ôn chuyện đồng thời còn có lợi cho sự

ngiệp, chẳng lẽ không phải làm cho mọi chuyện càng tốt đẹp hơn sao.

Trong cảnh náo nhiệt, vui vẻ, chỉ có Phó Hồng đặc biệt yên tĩnh.

Anh ta ngồi một mình trong góc, thanh cao yên tĩnh, khí chất thông dong trầm tĩnh. Phần yên tĩnh này như đi ra từ trên người anh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho không khí phù hoa giảm đi

vài phần, làm cho người bên cạnh cũng an tâm.

Cho dù anh nói chuyện, lắng nghe, thậm chí kể chuyện cười trêu chọc mọi người cười ha ha thì anh cũng đều bình tĩnh. Phó Hồng như vậy, trong một đám nam nữ không phải là bắt mắt nhất, nhưng một khi nhìn anh thì khó mà không để ý người này.

Trên thực tế, Thanh Vi vừa tới đã thấy được anh, Phó

Hồng đang khẽ mỉm cười cùng bạn học đàm luận. Có người thấy được Thanh Vi thì ồn ào kéo cô ngồi xuống bên cạnh Phó Hồng.

Loại hành động này ý đồ rõ ràng, làm cho Thanh Vi có phần ngại ngùng. Bất kể Phó Hồng vô ý hay cố ý, cô đều thấy không thỏa đáng. Nhưng các bạn học lúc này đã ở cùng một chiến tuyến, trăm miệng một lời yêu cầu cô phải ngồi

xuống “Vị trí đặc biệt của cô.”

Lúc này Thanh Vi phản đối thì lại có vẻ như làm kiêu, cô chỉ im lặng ngồi chỗ kia.

Sau đó tình trạng ồn ào, náo loạn lại phục hồi. Cũng may không có nhiều người có ý như vậy, Thanh Vi nhẹ nhàng thở ra.

Nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên. Lúc Thanh Vi cởi áo khoác ngoài, Phó Hồng đã cho dọn xong bộ đồ ăn, lại rót

trà cho cô. Động tác của anh rất tự nhiên, vừa châm trà vừa nói: “Mình nhớ chú Yến thích nhất uống Mao Phong, mình đặc biệt mang cho chú một hộp. Cậu thử trước xem?”

Bên người Phó Hồng, Thanh Vi mất tự nhiên, nhưng cũng dần bình tĩnh, cảm giác quen thuộc nổi lên trong lòng. Giống như cũng nhiều năm không thấy, cũng không có lần yêu đơn phương kia.

Á Á ngồi bên cạnh Thanh Vi, nhìn thấy sắc mặt Phó Hồng thì gõ mặt bàn nói: “Này, sao cậu lại chăm sóc Thanh Vi vậy chứ, mình cũng là bạn học cũ đây nhé, sao cậu không quan tâm tó?”

Đối với sự khiêu khích của Á Á, Phó Hồng chỉ cười nói: “Quan tâm cậu hả? Quan tâm cậu quá chỉ sợ toàn bộ nam sinh trong lớp đều không chịu.” Nói xong cũng rót trà

cho Á Á.

Á Á thở dài nói: “Cậu vẫn như vậy, đổi lại người khác nói lời này, không phải nói dối thì cũng là nói năng ngọt xớt, cậu nói ra lại khiến người ta cảm giác như nói thật vậy.”

Đúng vậy, Phó Hồng có khả năng này, anh không phô trương nhưng có rất nhiều người yêu thích, tán thưởng anh. Lúc trước Thanh Vi còn vì chuyện này mà bất bình,

nghiên rằng tính toán với Phó Hồng. Bây giờ nghĩ lại, lúc trước nếu không phải Phó Hồng bao dung, trở lại báo thù thì cô hẳn đã chịu không biết bao nhiêu thiệt thòi rồi.

Nghĩ tới những điều này, Thanh Vi bỗng dung cảm thấy có lỗi với người này.

Phó Hồng bắt đầu nói chuyện với Thanh Vi, hỏi thăm tình hình của cô, nói mình đi nhiều nơi, kiến thức nhiều,

trong công tác có nhiều chuyện lý thú. Năng lực khái quát và miêu tả của anh rất tốt. Lời nói vừa vắn tắt, thiết, không có cao ngạo, không cố chấp chua ngoa, nghe lời anh nói đúng là một niềm vui thú.

Thời gian đi qua, cảm giác lạnh nhạt cũng phai dần, giống như người ngồi cạnh vẫn là Phó Hồng quen thuộc lúc trước, Thanh Vi dần dần thả lỏng, cũng lựa ít chủ đề chủ

động đáp lại.

Sau đó thức ăn mang lên, mọi người nâng chén, đều nhất trí yêu cầu chủ nhà Phó Hồng khai tiệc, Phó Hồng đứng trước hai bàn bạn học nói: “Hôm nay thật sự rất vui, mình sẽ làm thơ.” Mọi người biết anh thật sự sẽ làm thơ, ngày trước cũng đã làm qua, bọn họ đều nghe rất chân thành, sau đó Phó Hồng nói: “Gặp mặt bạn cũ, cảm xúc ủa

về. Một chai uống không đủ, chuẩn bị rượu mấy rương. Lúc này chúc mọi người vui về.”

Mọi người nghe xong liền cười rộ lên, đã có người nhảy ra nói chuyện nào đó, cường chế anh khai báo anh rốt cuộc có cảm giác gì, có tâm nguyện gì?

Kêu gào hung tợn nhất là lớp trưởng cũ Phan Chính, vị trí lớp trưởng của anh nhiều lần bị Phó Hồng uy hiếp, nếu

như không phải Phó Hồng vô tình thì đã sớm đổi chủ rồi. Phan Chinh rất kìm nén, cho nên theo anh, Phó Hồng chính là bạn xấu.

Phó Hồng tao nhã nói: “Họp lớp, lại thêm xa cách lâu ngày gặp lại, đương nhiên là cảm giác vui vẻ. Trong lòng người khác mình không rõ ràng lắm. Phan Chinh lại biết. Năm đó mỗi ngày giữa trưa tan học, cậu ấy...”

Phan Chinh không nghe nổi nữa, vội vàng kêu: “Dừng lại, chớ nói nhảm. Uống rượu, uống rượu đi.” Nói xong liền dẫn đầu uống. Vì vậy nhiều người bắt đầu nói rõ chỗ yếu lẫn nhau, cái gì thâm mến, tai nạn xấu hổ, ăn gian, đâm thọc, khinh thường nhiều vô số bắt đầu bùng lên.

Dù sao cũng chưa trung niên, còn không có nhiều sự thật hay nịnh bợ, không khí

họp lớp còn trật tự như vậy thật tốt. Gần ba giờ đồng hồ trôi qua, bữa tối chấm dứt, có người đề nghị đi hát, không ít người hưởng ứng.

Thanh Vi nhớ Thập Tam nên nhã nhận từ chối lời mời. Nhưng mọi người nhất trí yêu cầu Phó Hồng đưa cô về. Phó Hồng cũng không từ chối, thoả mái lái xe đưa Thanh Vi về.

Thanh Vi nhìn anh mở

cửa chiếc BMW mới tinh, hỏi:
“Xe này là mới mua sao?”

Phó Hồng lấy chiếc CD ra mở: “Không phải, lái xe trở về, xe này chạy đường dài tốc độ tốt, trở về có xe cũng thuận tiện chút ít.”

Tuy Thanh Vi không rõ lắm về giá cả BMW kiểu mới nhưng cũng biết xe này giá xa xỉ, xem ra Phó Hồng hoàn toàn rất thành đạt.

“Xe không tệ.”

“Quá bảo thủ rồi hả? Có đồng nghiệp nữ đổi xe thể thao để lại xe cho mình, để nâng khả năng hấp dẫn mỹ nữ. Nhưng mình vẫn có thói quen dùng xe ổn định.”

“Người đồng nghiệp nữ đó thật sự quan tâm cậu.” Thanh Vi thuận miệng nói xong, tự nhận có chút không tốt, thế này chẳng khác gì làm cho Phó Hồng nghĩ rằng cô đang thăm dò nên liền vội vàng

bổ sung: “Nhân duyên của cậu vẫn thật tốt.”

Phó Hồng cười, không để ý chút nào: “Công việc áp lực lớn, có khi nói vài câu vui đùa giảm áp lực.”

Thanh Vi nhất thời trầm mặc nói: “Phía trước queo phải.” Nhà Phó Hồng lúc lên đại học đã chuyển đi rồi, Thanh Vi sợ anh quên đường.

“Biết mà, mình nhớ địa chỉ nhà cậu.” Anh thả chậm

tốc độ xe, giọng nói cũng trở nên nhu hòa, thiếu đi sự đùa giỡn vừa rồi, lại thêm vài phần chăm chú.

“Thật ra đường không xa, cậu không cần đặc biệt đưa về như vậy.” Thanh Vi hơi bất an.

Phó Hồng làm như không nghe cô nói, tự mình nói: “Có thể là mình quý trọng tình yêu cũ, không muốn đơn giản dứt bỏ.”

Thanh Vi không biết nên

trả lời thế nào, đây là ám chỉ gì sao? Hay chỉ đơn thuần là biểu đạt?

Phó Hồng liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt cười nói: “Cậu muốn nói cái gì à? Lúc trước lén đổi bài tập của mình thành đáp án sai, hại mình bị thầy giáo phạt, khi đó cũng không thấy cậu áy náy cơ mà.”

“Ày, khi đó không hiểu chuyện, mỗi ngày nghe Phó

Hồng nói những loại lời này mới nhin không được đây.” Thanh Vi ngượng ngùng. Bề ngoài giống như không phân biệt sự tình tốt xấu, lúc trước cô thật sự đã làm không ít. Bởi vì Phó Hồng rất được thầy giáo ưa thích, cô không chịu được nên liên tiếp đổi lập mà thôi. Bây giờ nhắc tới thật đúng là ngây thơ.

“Đúng vậy, khi đó không hiểu chuyện, cũng không hiểu

được tranh thủ, bây giờ đã biết như thế nào là đối mặt rồi.” Phó Hồng nhẹ nhàng chuyển động tay lái, vững vàng rẽ ngoặt.

Thanh Vi im lặng.

Đến lúc Thanh Vi xuống xe, chuẩn bị tạm biệt Phó Hồng thì anh lại nói: “Chờ mình với, cùng nhau đi lên thăm chú một chút.”

Thanh Vi giật mình, anh có ý định đến nhà cô sao?

Chuyện này quá ngoài ý muốn rồi. Nhưng mà từ chối sao? Quá không hợp tình hợp lý rồi, hơn nữa lúc trước Phó Hồng cũng rất quen thuộc với cha mẹ.

Lúc cô còn đang xoắn xuýt thì Phó Hồng đã xuống xe, tay còn cầm theo hai hộp quà tinh xảo. Thanh Vi càng thêm giật mình, chẳng lẽ Phó Hồng đã có chuẩn bị?

Cô còn chưa nghĩ được

nhiều, Phó Hồng đã đứng trước cửa ra vào, nhìn Thanh Vi nói: “Sao vậy, không mời mình lên nhà một chút sao?”

Thanh Vi đành phải mở cửa, cùng Phó Hồng lên lầu.

Chương 78 ♥

Chương này trên mạng là chương lỗi, tác giả không viết chương này mà chỉ viết những câu chúc mừng năm mới gì đó nên mình xin phép không chuyển ngữ nhé :)

Chương 79 ♥ Quà của Phó Hồng

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Phó Hồng vừa vào cửa liền tươi cười chào hỏi ba Yến, mẹ Yến. Anh còn rất tự nhiên, thân mật hỏi mẹ Yến: “Dì có nhớ con không? Phó Hồng, bạn học Thanh Vi,

trước kia hay đến nhà dì ăn chực đó?”

Quả nhiên Mẹ Yến kinh hỉ nói: “Là Phó Hồng à, nhiều năm rồi không gặp con! Lúc trước con cũng giúp dì không ít.” Về sau mấy người bắt đầu bắt chuyện, trong nhà tiếng nói cười liên tục. Ba Yến rất hài lòng với việc Phó Hồng tặng trà, lại nói anh có lễ phép, thật là quá khách khí.

Năm đó hai ông bà cũng

rất ưu thích Phó Hồng, đó là sự ưu thích đối với văn bồi ưu tú, nghe lời, bây giờ nhìn anh ân cần đưa Thanh Vi về, lại có thái độ tốt như vậy, tất nhiên nhịn không được mà hướng suy nghĩ về con rể.

Nhất là Phó Hồng một lòng không tránh kiêng kị, với tình huống xảy ra, cho dù sự nghiệp anh thành công, dù cho khiếm tốn chút ít thì cũng rất không tồi, mẹ Yến lại càng

thích.

Mấy người bọn họ nói chuyện vui vẻ, Thanh Vi lại nhìn Thập Tam vẫn đang trầm mặc.

Thập Tam hẳn là vừa tắm rửa xong, tuy tóc vẫn bù xù nhưng đã ỉn hơn nhiều, quần áo cũng thay rồi, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì, sau khi Phó Hồng tặng trà thì rời khỏi phòng khách.

Sau đó ba Yến gọi anh,

giới thiệu anh và Phó Hồng với nhau, anh mới từ trong phòng ngủ đi ra, tuy thần sắc vẫn là nhàn nhạt nhưng không thấy cúi chào, càng không hề nhiệt tình, này giờ cũng không nói gì, cảm giác tồn tại rất yếu.

Nhưng Thanh Vi chú ý tới lúc Phó Hồng tiến vào, cô nhìn thấy thần sắc Thập Tam lập tức ngưng lại, trong mắt phượng như có một ánh sáng nhạt hiện lên, toát ra khiếp sợ

cũng như cảnh giác không bỏ qua.

Chỉ là anh lập lúc khôi phục được bình tĩnh, căn bản không cho người khác cảm thấy cảm xúc chấn động, chỉ có Thanh Vi vừa vào đã chú ý đến phản ứng của anh mới nhìn đến ánh mắt của anh.

Thanh Vi cho rằng Thập Tam không ưa Phó Hồng vì sợ anh ta chen vào. Anh đã nghe được Á Á mấy lần đề cập đến

cái tên này, cùng ngày đã thấy người về đến nhà rồi, hơn nữa quen thuộc với người nhà cô như vậy, tâm lý anh sẽ thất lạc.

Cô thậm chí còn lo lắng Thập Tam sẽ tôn kính Phó Hồng quá mức. Dù sao căn cứ vào việc anh biểu hiện trước sau như một, kể cả sáng nay đối với lời nói của Á Á cũng vậy, rõ ràng là đặt mình ở vị trí chồng nhỏ đối đãi với vợ tương

lai mà.

Aiz, hẳn là tùy tùng của vợ mới đúng. Dù sao anh cũng luôn tự coi nhẹ mình, không chừng còn nghĩ tới một vợ hai chồng, hàu hạ chồng chính gì đấy.

Nhưng lúc này, biểu hiện bề ngoài của Thập Tam hoàn toàn xa cách với cô. Thái độ anh đối với Phó Hồng là lạnh lùng, thậm chí lãnh đạm, còn có kín đáo đề phòng.

Cho dù biểu lộ của anh hơi ít, lời nói cũng ít, thoát nhìn không có gì khác thường nhưng Thanh Vi có thể cảm giác được.

Chuyện gì đang xảy ra? Thanh Vi buồn bực, bỗng nhiên nghĩ đến: chẳng lẽ Thập Tam thông suốt rồi, đã biết ghen tị? Lo lắng Phó Hồng sẽ làm cho cô thay lòng đổi dạ?

Được rồi, Thanh Vi không phải là loại phụ nữ nông

cạn, sẽ không bởi vì được người đàn ông khác ái mộ mà quang minh chính đại đặc ý quên mình, nhưng cũng có chút ít hư vinh, bỏ rơi việc lấy lòng Phó Hồng ưu tú, chỉ là Thập Tam rút cuộc cũng hiểu được tính độc chiếm của tình yêu, cô vẫn có chút vui vẻ.

Nhưng nhìn thấy phản ứng không bình thường của Thập Tam, chút vui vẻ ấy cũng không bù được lo lắng. Cô

không yên lòng nói chuyện, ánh mắt vẫn cứ liếc về phía Thập Tam. Phó Hồng là người nhạy cảm, nhanh chóng chú ý tới.

Phó Hồng vẫn nói cười, trong lòng lại có chút nghi hoặc: hình như Thanh Vi và Thập Tam có mối quan hệ không rõ, ánh mắt bọn họ ngẫu nhiên giao nhau, giữa hai người âm thầm ăn ý, không cần thận quan sát thì sẽ nhìn

không ra.

Phó Hồng rất biết nắm giữ thời gian, lần đầu đến nhà thăm hỏi không nên quấy rầy lâu. Nói chuyện một lúc rồi anh liền chào ra về, lại làm ba Yến, mẹ Yến có chút không ổn.

Trước khi đi, Phó Hồng tặng Thanh Vi một cái hộp nhỏ, nói là món quà nhỏ. Thanh Vi có ý không muốn nhận quà, Phó Hồng lại nói:

“Chỉ là tấm lòng thôi, cũng không phải vật quý giá gì, cậu không thích thì trả lại mình.” Lời nói đến mức này rồi, Thanh Vi đành phải nhận lấy.

Phó Hồng đi rồi, Mẹ Yên liền tò mò xem cái hộp nhỏ đựng gì – cái hộp không phải hộp giấy, mà là một cái hộp gỗ. Thanh Vi mở ra xem xét, chỉ là bình đựng trà, tạo hình rất đẹp, lớn nhỏ cũng thích hợp, nhìn qua đã biết chất

lượng tốt.

Hộp gỗ lại càng tinh xảo, còn có chữ viết tay, hẳn là anh ta đặc biệt làm. Chia làm hai tầng, ngoại trừ hũ trà, tầng ngoài là mấy cái ô nhỏ, đã thả mấy thứ hoa cỏ, hoa hồng, hoa cúc, hoa lài, kim ngân, đường phèn... tất cả mỗi loại một ít.

Cái hũ trà này hoàn toàn là vật phẩm không quý nhưng có thể thấy là dùng tấm lòng

lựa chọn, rất giống phong cách Phó Hồng, ổn định, thực dụng, tri kỷ, không xa hoa, cũng không phải đơn sơ, thô kệch. Mẹ Yến lúc này cười híp mắt, liền khoa trương rằng Phó Hồng cố tình, còn có ý để ý Thanh Vi.

Ba Yến cũng nói Phó Hồng tốt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, không táo bạo, đối với trưởng bối lại kiên nhẫn. Thanh Vi nghe những lời khen ngợi này

lại nhìn thấy Thập Tam muốn quay người bỏ đi, bóng lưng thẳng tắp, vẫn là biểu lộ nhàn nhạt.

Không, bên trong sự lạnh nhạt tựa hồ ẩn giấu một vẻ lo nghĩ. Anh buông tầm mắt, lộ ra một chút bất an.

Thanh Vi thấy vậy thì giật mình, không khỏi mở miệng gọi anh: “A Ngự, anh xem cái hũ này được không?”

Thập Tam dừng bước trả

lời: “Rất đẹp.”

“Cho anh đó, em không thích uống trà, nấu trà lại càng miễn đi.”

Lời còn chưa dứt mẹ Yên liền dùng đốt ngón tay đánh Thanh Vi: “Con đây, thật là không có mắt nhìn. Phó Hồng vì sao tặng quà cho con con không phải rõ ràng rồi sao, con không thích thì cũng không thể² tặng người khác được.”

“Nhưng con không thích với cậu ấy.” Thanh Vi giải thích.

“Vậy con thích với ai? Đã lớn tuổi rồi, còn suốt đời như thế. Mặc kệ con có ý hay vô ý, đừng vội từ chối, có gì nói sau.” Mẹ Yên tức mình lại đánh Thanh Vi.

Thanh Vi vừa bất đắc dĩ né tránh, chợt nghe ba Yên nói: “Đúng vậy, ba thấy Phó Hồng không tệ, đã nhiều năm

như vậy rồi còn trở về tìm con, người đàn ông thành thật như vậy không nhiều lắm.”

“Ba mẹ làm sao biết anh ta tới tìm con? Anh ta chỉ là đến thăm bạn học cũ.” Thanh Vi dờ khóc dờ cười.

“Con còn nói điều nữa! Dù sao cũng không cho con theo đuổi quán quýt lấy người ta, nhưng anh ta thật sự có tâm, con cũng không thể hờ đồ.” Nói xong mẹ Yến nhét hũ

trà vào trong ngực cô.

Thanh Vi lại giương mắt nhìn vào mắt Thập Tam, trong đôi mắt ấy ẩn chứa sự tĩnh mịch không rõ.

Chương 80 ♥ Lo lắng và tức giận

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Thanh Vi quay đầu nhìn Thập Tam bên ghế phụ, vẻ mặt anh tuấn, vui vẻ, ánh mắt nhu hòa nhìn ra ngoài cửa sổ. Phát hiện được ánh mắt Thanh Vi, anh xoay đầu lại, nhìn cô

cười cười. Cái nhìn mờ ám nhưng lại để cho Thanh Vi cảm thấy thỏa mãn, chuyển sự chú ý lên con đường phía trước.

Cô lo lắng cho Thập Tam, vì vậy nói với ba mẹ xe xảy ra vấn đề, lại muốn bảo dưỡng, chuẩn bị đưa đi sửa chữa, nhưng gần đây lại tăng ca, ban đêm về sợ không an toàn nên để cho Thập Tam đưa đón cô mấy ngày.

Đây là lần đầu Thanh Vi nói dối ba mẹ, cho nên cô hết sức bất an, thế nhưng để có thể coi chừng Thập Tam, cô vẫn nhẫn tâm nói ra. Bởi vì lúc trước tin tưởng, cho dù Thanh Vi có nói dối, có chút lưu tâm cũng sẽ có thể nhận ra, Ba Mẹ Yên Yên đều không nghi ngờ gì.

Cô có ý định trực tiếp tìm công việc cho Thập Tam, mấy ngày sau liền nói với ba mẹ vì

để thuận tiện cho Thập Tam đi làm nên trước mắt anh sẽ ở nhà cô, đợi Thập Tam có thu nhập rồi sẽ thẳng thắn nói với ba mẹ quan hệ của hai người.

Thanh Vi hiểu rất rõ, bây giờ ba mẹ rất hi vọng cô và Phó Hồng, cô tùy tiện nói quan hệ của cô và Thập Tam sẽ làm cho ba mẹ bất mãn, thậm chí đối đầu. Cho nên vẫn là nên chờ một chút: công ty Phó Hồng ở thành phố S. sau

vài ngày sẽ đi, công việc Thập Tam cũng ổn định, từ từ nói cho ba mẹ mới là sáng suốt.

Thập Tam rất thông minh, anh vốn không để ý vì sao Thanh Vi tặng ca, ngoan ngoãn thu thập đồ đạc đi theo cô. Lên xe liền không che dấu được sự vui sướng nhàn nhạt, ánh mắt nhu hòa.

Thanh Vi cười thâm: ai nói Thập Tam trung thực? Cũng là có tính xấu xa mà.

Về đến nhà, Thanh Vi liền mang Thập Tam đi cắt tóc, quả nhiên thợ cắt không giống với tự cắt. Tóc ngắn gọn gàng, ánh sáng tốt làm cho mặt anh càng thêm xuất chúng.

Trong lòng Thanh Vi ưa thích nhưng trên mặt lại dấu giếm cảm xúc, thậm chí có chút cứng nhắc – ai bảo Thập Tam tự tiện cắt tóc đi? Tóc dài tốt như vậy, sờ trong tay thật

thoải mái như tơ lụa, nếu vuốt nhẹ qua như nâng nước từ ngón tay... Vậy mà anh nói cắt là cắt. Ngẫm lại hôm nay đột nhiên cắt tóc ngắn, cô có thể không tức giận sao?

Cô không vui, Thập Tam đương nhiên cũng không dám lộn xộn. Khi về nhà không dám nói lời nào, đến nhà thành khẩn đi thu dọn phòng mình, thu dọn cả buổi không ra, giống như muốn trốn đi

vậy.

Thanh Vi vừa bực mình vừa buồn cười, đợi một lúc Thập Tam vẫn còn lè mề, vì vậy không thềm chờ anh tự đi ra, không chào liền đi ra khỏi cửa.

“Rầm!”

Tiếng đóng cửa vang lên, Thập Tam luống cuống đuổi theo, lúc ra đến nơi thì Thanh Vi đã đi ra ngoài rồi, tiếng bước chân trên hành lang xa

dần.

Thập Tam sững sờ nhìn cửa, thật lâu sau, mặt anh lạnh dần, sắc mặt buồn khổ. Anh thở dài rồi trở về phòng khách, lại không ngồi trên ghế sofa mà ngồi trên mặt đất, hai tay ôm đầu gối.

Ánh mắt của anh xa xăm, nhìn thẳng một điểm phía trước, không biết suy nghĩ cái gì, hoặc là đang ngăn người.

Vừa rồi vui mừng vì được

cùng Thanh Vi trở về, lúc này không còn sót lại chút gì. Trên đường Thanh Vi ít nói chuyện, là không muốn để ý tới anh sao? Bây giờ không nói câu nào liền đi ra cửa, là chán anh rồi sao?

Như vậy Thanh Vi tính như thế nào với mình đây?

Thập Tam yên lặng nghĩ đến, toàn thân quán lại với nhau. Anh còn mặc quần áo dày – bản thân thì không nở

mua, hai ông bà không chú ý đến, huống hồ người già sợ lạnh nên họ cũng không đổi quần áo mỏng.

Thời tiết trở nên ấm áp, người trẻ ai còn mặc áo dày thế này? Thì ra là Thập Tam nóng lạnh bất xâm mới chịu được.

Thập Tam nghĩ tới nghĩ lui, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy mình rất kém cỏi. Thế nhưng, Phó Hồng

kia... Anh nghĩ tới cử chỉ văn nhã, gương mặt tuấn tú của người đó không khỏi nắm chặt tay.

Không thể phủ nhận hẳn ta là một người đàn ông ưu tú.

Ngoại trừ sự nghiệp cùng tướng mạo tốt, còn có thể khiến người bên cạnh đều khen ngợi anh ta, đều khuyến khích anh ta đến với Thanh Vi.

Bằng không thì tại sao Thanh Vi có thể đối với anh

như vậy? Thanh Vi chưa từng có biểu hiện lãnh đạm với anh, cho dù cái gì anh cũng không hiểu, lúc phạm sai lầm Thanh Vi cũng kiên nhẫn dạy anh, mỉm cười nắm tay anh, nhưng bây giờ...

Thập Tam không muốn nghĩ tới, hít thở cũng đau nhức, anh che giấu hơi thở muốn bỏ qua cơn đau chậm chạp dưới sườn trái.

Hơn hai tiếng đồng hồ trôi

qua, Thập Tam rớt cuộc cũng nghe được tiếng mở cửa.

Thanh Vi đi đến, trên mặt vẫn không mang theo ý cười, bình thản. Thập Tam tranh thủ thời gian lúc cô mở cửa đứng lên, đề khăn trương xuống, yên lặng nhìn cô.

Trong tay Thanh Vi mang theo một cái túi lớn, thấy Thập Tam đang trấn tĩnh nhìn cô, dáng vẻ vẫn kìm nén khó mở miệng, vốn chỉ muốn dọa anh,

bây giờ lại thật sự có chút tức giận.

Người này vẫn không nhận thức được sai lầm, đáng giận nhất chính là anh cứ một vẻ không để ý cái gì. Đây là thái độ gì, Thanh Vi trầm mặt xuống, quăng cái túi lớn cho Thập Tam: “Cho anh.”

Thập Tam bắt được, nhìn đồ vật bên trong thì sắc mặt liền đột biến.

Thanh Vi đi ra ngoài đã

lâu, chân cũng đau, đưa đồ cho Thập Tam rồi liền cởi giày đi dép lê vào, rót cho mình chén nước, uống ừng ực một hơi rồi ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi.

Lúc này mới phát hiện, sắc mặt Thập Tam trắng bệch, mười đầu ngón tay nắm chặt cái túi như muốn nát hết. Tuy vừa rồi còn nổi cáu với Thập Tam nhưng lại không đành lòng. Cô buồn bực nghĩ: mua

cho Thập Tam vài bộ quần áo mới, anh sợ cái gì? Cho dù không thích cũng sao lại bày ra vẻ mặt này chứ.

Thanh Vi nhìn cái túi: “Làm sao vậy?”

Kết quả Thập Tam ném như bóng tay, ném cái túi trở lại cho cô: “Đừng.”

Chương 81 ♥ Bị hiểu lầm quần áo

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng

Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Sao chứ? Thanh Vi hơi buồn bực, cô đã xem số quần áo này, lúc đầu định cùng Thập Tam đi mua, nhưng vì

chuyện đầu tiên nên định dạy
dỗ anh một chút, nhân tiện tự
mình đi mua. Quần áo thì sao?
Anh nghĩ gì thế? Cô kiên
quyết lên tiếng: "Không được,
em đã mua rồi."

Thanh Vi không sai,
Thập Tam nghe vậy mặt xám
như tro, dường như giấy giữa
tờ chổi, hai tay nắm chặt với
nhau, lặp đi lặp lại với Thanh
Vi: "Không, anh sẽ không
đâu."

Ý muốn nói từ chối, giọng nói vừa tủi thân vừa đau lòng. Thập Tam như thế khiến cho Thanh Vi cũng không đành lòng.

Cô không khỏi thở dài: thật sự thiếu nợ anh rồi, rất cuộc nhân nhượng anh một lần vậy. Thanh Vi kéo Thập Tam ngồi xuống rồi nói: “Anh có nguyên nhân gì sao? Là không thích hay không hợp?”

Thập Tam đột nhiên vòng

tay ôm Thanh Vi thật chặt, thậm chí còn hơi đau. Thanh Vi bực mình, Thập Tam càng ôm chặt cô hơn, thấp giọng nói: “Anh sẽ nghe lời mà, không bao giờ gạt em nữa đâu. Tương lai em kết hôn anh sẽ không cản trở nữa, em cho anh ở lại, anh sẽ hầu hạ em và Phó Hồng, bằng không anh sẽ ở xa bảo vệ hai người.”

Thanh Vi lấy làm kinh ngạc: “Anh nói cái gì đây?”

Anh là bạn trai của em, em còn muốn kết hôn với ai nữa?"

Thập Tam tiếp tục nói: “Đừng đuổi anh đi, anh sai rồi, em cứ phạt anh đi, đừng đuổi anh đi mà, anh sẽ không vô lễ với Phó Hồng đâu.” Anh nói xong lại ôm chặt Thanh Vi không buông tay, dùng mặt mình cọ vào mặt cô, thỉnh thoảng khẽ hôn một hai cái lên mặt cô.

Đối với sự ngượng ngùng

của Thập Tam mà nói, lúc này như thế này là hành động can đảm rồi.

Thanh Vi bị anh ôm hôn khiến cho bản thân cô cũng có chút động tình, tạm thời buông tha nghi hoặc, cũng ôm lấy Thập Tam, nhỏ giọng nói: “Nhẹ chút, làm đau em rồi.”

Cảm nhận được đôi tay cô ôm đáp trả, Thập Tam mới yên tâm, theo lời buông lỏng lực ở tay. Sau khi Thập Tam

về nhà bố mẹ cô, hai người ít có cơ hội gần gũi, bây giờ cũng không nói gì thêm nữa, hưởng thụ cái ôm này.

Thanh Vi nhẹ nhàng chạm vào mặt Thập Tam, còn chưa chạm vành tai của anh đã thoáng thấy sắc mặt anh ửng hồng, cô lại ác ý cắn một cái.

Vành tai Thập Tam bắt đầu nóng lên, từ màu hồng phấn chuyển thành hồng san

hồ. Thanh Vi không do dự nữa, tự mình hôn anh, Thập Tam cũng tìm tới môi cô. Hai người ôm hôn nhau.

Vẫn là bờ môi thơm ngọt trong trí nhớ, cánh môi giao nhau làm cho Thanh Vi vừa muốn hòa tan vào, vừa muốn gặm nhấm mãnh liệt, Thập Tam tự chủ buông lỏng phòng bị, cho phép Thanh Vi xâm nhập vào khoang miệng.

Cái lưỡi linh hoạt vừa

mùi thơm dịu nhàn nhạt khiến Thanh Vi quên hết tất cả, chuyên chú vào nụ hôn. Thập Tam không những thuận theo cho cô xâm nhập mà còn hôn lại cô, vuốt ve cô, ôm chặt lấy cô.

Thanh Vi càng thêm chìm đắm trong nụ hôn này, đến lúc không đủ không khí mới không thể không buông ra. Nhưng Thập Tam lại bởi vì động tình mà xấu hổ, vốn

không có phản ứng kìm nén.

Thanh Vi ân hận nghĩ: không khí để hít thở trong lúc hôn môi này cũng quá quan trọng rồi.

Thanh Vi nhìn thấy mắt Thập Tam sáng long lanh, còn ôm cô không buông ra, lúc này mới nhớ tới nghi vấn vừa rồi, dịu dàng nói: “Rốt cuộc là anh làm sao thế? Em mua quần áo không đẹp sao?” Vừa nhắc tới quần áo, trên mặt

Thập Tam lập tức ửng đỏ, anh chậm rãi thu lại cánh tay, bờ môi run nhẹ nhẹ: “Còn em thì sao, em vẫn muốn đuổi anh đi sao?”

“Ai nói em muốn đuổi anh đi?” Thanh Vi kinh ngạc.

“Vậy em mua quần áo mới cho anh là...”

“Đã sang mùa xuân rồi, không mua thì chẳng lẽ anh định không mặc gì sao?” Thanh Vi đầu đầy hắc tuyến:

“Quần áo mới với chuyện đuổi anh có quan hệ gì sao?”

“Nhưng mà lần trước em đuổi anh đi cũng mua quần áo mới cho anh, lúc này lại còn giận anh, không để ý đến anh...” Giọng nói của Thập Tam càng ngày càng thấp, hẳn là cũng ý thức được chính mình suy nghĩ nhiều.

Thánh logic?! Thanh Vi nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của Thập Tam thì buồn cười

nhưng không nở, cô lại ôm Thập Tam: “Lại nghĩ lung tung rồi, lát em còn muốn đưa anh đi cắt tóc nữa đây.”

Lông mi của Thập Tam hơi run rẩy, lại là một vấn đề anh không yên lòng nữa. Vì vậy anh khó khăn mở miệng: “Em chú ý lắm sao? Anh không nên cắt bỏ, Nhưng cũng có thể để dài lại mà.”

“Không cần để, em cũng biết tóc dài không tiện, nhưng

anh đúng là ra tay bạo thật đấy." Thanh Vi hơi kéo tai anh.

Cô vừa nói vừa đẩy Thập Tam ra, kéo quần áo anh nhìn ngắm. Áo khoác da lộ ra áo sơ mi bên trong, làm tôn lên khí chất của Thập Tam, quần dài thẳng tắp, giày kiêu Anh, chất liệu da đánh bóng đầy đủ, tùy ý lộ ra phần anh tuấn.

Thanh Vi cười tủm tỉm dò xét Thập Tam, rất là thỏa

mãn. Cô để cho Thập Tam nhìn trong gương to, nhìn anh toàn thân tuấn tú khôi ngô, nói: “Anh đừng tự ti, phải tin tưởng chính mình, anh là người rất ưu tú, rất tốt.”

“Ừ.” Trong mắt Thập Tam hiện lên vẻ vui vẻ, nhìn Thanh Vi vịn tay trên vai anh. Khi đang nói chuyện, điện thoại Thanh Vi vang lên, cô lập tức trả lời. Thập Tam nghe cô nói: “Phó Hồng? Anh khỏe

không? Không phải khách khí, thói quen thôi.... Ngày mai sao? Em phải đi làm...A Ngự đang ở cùng em... Được rồi, tối mai nhé..."

Nụ cười của Thập Tam biến mất, anh lẳng lặng nghe giọng nói Thanh Vi nhẹ nhàng, trò chuyện cùng Phó Hồng như rất quen thuộc, lòng anh trầm xuống.

Giữa lông mày người đàn ông trong gương có một luồng

sát khí, trong mắt đen kịt như thể thu ánh sáng ngọc Lưu Ly lại, thiếu vắng sự linh động mà mang theo vẻ âm trầm. Nhưng anh chưa nói cái gì cả, đợi lúc Thanh Vi đi vào đã thấy Thập Tam đã thay đồ, thần sắc bình thường.

"Phó Hồng hẹn chúng ta tối mai cùng đi dùng cơm?"

"Ngày mai anh phải luyện tập, buổi tối là thời gian luyện, sợ là không đi được." Thập

Tam nhìn Thanh Vi rồi bình tĩnh nói, không có chút nào là không thoải mái cả.

Thanh Vi biết anh vẫn kiên trì rèn luyện, thỉnh thoảng còn luyện nội công Chu Thiên thâm đêm, chuyện này đối với Thập Tam rất quan trọng, cô vừa tôn trọng vừa ủng hộ anh.

"VẬY em đi một mình vậy, em sẽ về sớm." Nói xong cô ấn tay vào giữa lòng mày đang cau lại của Thập Tam. "Em sẽ

hỏi cho rõ ràng, nếu anh ta có ý nghĩ kia thì em sẽ tỏ rõ thái độ, anh đừng lo!"

Thập Tam khẽ giật mình, vội vàng nói: “Không phải là anh ghen tị đâu, chỉ là Phó Hồng này dù sao cũng lai lịch không rõ ràng..."

Thanh Vi nở nụ cười: Nhiều năm cùng trường, lại là láng giềng, nếu Phó Hồng không rõ lai lịch thì còn ai rõ nữa? Thập Tam sao? Lai lịch

của anh mới là kỳ dị nhất đó!

Nhưng Thanh Vi cũng không so đo làm gì, cô thầm nghĩ Thập Tam cũng biết ghen tị, có lẽ chính anh cũng không ý thức được điều này, anh ngốc này đúng là đáng yêu. Thanh Vi ôm lấy Thập Tam nói: “Ừ, lai lịch anh ta không rõ, anh ta là người ngoài, Thập Tam nhà chúng ta mới là đáng tin cậy nhất đây!”

Thập Tam không nói gì

nữa, để cho Thanh Vi ôm anh,
một lát sa mới thì thảo nói:
“Chỉ là anh thích em.”

Anh còn muốn nói gì nữa,
Thanh Vi đã ấm giọng an ủi:
“Em biết, em cũng biết.”

Chương 82 ♥ Cuộc hẹn mùa xuân

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng

Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Dường như ông trời cũng giúp đỡ, ngày hôm sau Thanh Vi bị phái đi tham gia một hội nghị, hội nghị kết thúc sớm, cô liền nhanh về nhà. Quả nhiên,

Thập Tam ngồi thiền ở nhà, cô không dám quấy rầy anh nên liền tìm Phó Hồng.

Phó Hồng rất vui vẻ, nói sẽ chuẩn bị tới đón cô. Chuẩn bị cái gì chứ? Thanh Vi nghĩ, đi ăn cơm thôi mà, có phải hơi sớm không?

Chưa đến 20 phút sau, quả nhiên Phó Hồng đã đến rồi, gọi điện bảo cô xuống lầu. Thanh Vi không muốn quá nghiêm chỉnh, khiến anh ta

hiếu làm cho nên ăn mặc như thường ngày. Cô chỉ lo lắng Phó Hồng có thể mời cô đi khách sạn lớn, như vậy rất thất lễ, cô nhìn Phó Hồng xem mới thấy anh cũng ăn mặc rất tùy ý.

BMW đi khỏi khu nhà, trực tiếp chạy nhanh hướng về phía công viên cạnh núi nhỏ. Chỗ đó cách ngoại ô thành phố không xa, có núi có suối. Phó Hồng đậu xe ở cổng công

viên, lấy một cái túi to từ trong
cốp xe ra, sau đó đi thuê
phòng.

Sau đó Thanh Vi liền thấy
anh ta đẩy một chiếc xe đạp
đôi ra. Xe đạp đôi? Chẳng lẽ
hắn anh ta định đi xe đạp với
cô sao? Không phải ăn cơm
sao? Trước khi ăn cơm phải
vận động à? Hai người không
phải tình nhân, làm như vậy
không ổn đâu? Phó Hồng nhìn
thấy cô hơi do dự thì cười rộ

lên: “Cậu xem, không khí ở đây rất thoải mái.” Đúng vậy, không khí quả thật không tệ. Cả ngày ngồi trong văn phòng, cả người muốn mốc meo luôn rồi. Cô nhìn xem ánh xuân bên ngoài, ai cũng đi đi lại lại, chìm đắm trong ánh nắng mặt trời.

Hai người lên xe, bắt đầu phối hợp với nhau, động tác liền tăng cân đối. Bọn họ đi dọc theo dòng suối nhỏ bên

con đường, đi về đầu nguồn con suối.

Ánh mặt trời buổi chiều rất ôn hòa, khi tới gần mép nước, không khí ướt át, đầu cành điểm một chút xanh mới, ven đường lẻ tẻ hoa dại, Thanh Vi hít thở sâu, im lặng mỉm cười. Phó Hồng như có mắt sau lưng, giọng nói của anh từ phía trước truyền tới, có phần không rõ rệt: “Thanh Vi, muốn chạy nhanh hơn một

chút không?" Ừ, nhanh hơn một chút, thật giống như người đột nhiên muốn chạy trốn, muốn la lên, muốn nằm trên đồng cỏ, muốn thân thiết gần thiên nhiên hơn. Cho nên Thanh Vi nói: “Được, nhanh lên.”

Hai người điều chỉnh tiết tấu, vui vẻ đạp xe chạy nhanh trên con đường nhỏ. Ngọn gió kiêu hãnh thể hiện, xa xa cuốn theo hương hoa nhàn nhạt.

Chẳng biết hai người đã đạp xe được bao lâu, chạy quanh núi nhỏ một vòng, người cũng đổ mồ hôi rồi nhưng lại cảm thấy cả người khỏe khoắn. Lúc chạy đến chỗ con suối nhỏ, hai người dừng lại, Thanh Vi mỉm cười nói: “Thật sảng khoái, cũng rất lâu rồi mình không đạp xe.” Nói xong cô sờ lấy khăn tay ra lau mồ hôi thì mới phát hiện không mang theo túi xách. Phó Hồng đỡ ba

lô xuống, lấy túi khăn ướt cho cô ra. Sau khi Thanh Vi vận động, đôi má đỏ hồng phơn phớt, đôi mắt sáng ngời như thiếu nữ nhiều năm trước tỷ thí kỹ thuật lái xe cùng anh.

Khi đó cô cũng thường xuyên quên khăn tay, có khi không thèm giữ hình tượng mà dùng mu bàn tay lau thái dương, thậm chí quẹt vào lưng anh khi anh không chú ý. Sau này anh dần dần có thói quen

mang khăn giấy...

Thanh Vi lau hai cái, nhìn thấy suối nước mát lạnh trước mắt liền dứt khoát chạy đến mép nước, hai tay dốc sức vốc nước rửa mặt, lập tức cảm thấy rất sảng khoái. Cô quay đầu gọi Phó Hồng, đã thấy anh đang giữ mảnh kê lót phòng ấm, thành thạo lôi cái bếp lò cùng đồ nhóm lửa ra.

Phó Hồng chọn lựa nơi này là con suối trên đất bằng,

chung quanh là những tảng đá lớn lót đường, đỉnh đầu có cây liễu, phong cảnh cũng không tệ, nhưng cái bếp lò kia... Thanh Vi đến gần nhỏ giọng nói: “Hình như ở đây không cho nhóm lửa đâu, đỉnh núi có một khu chuyên nướng đồ.”

Phó Hồng cũng hạ giọng nói: “Mình nấu xong sẽ tắt nước dập lửa, chắc sẽ không bị phát hiện đâu.”

Phó Hồng nhanh chóng

chạy đến chỗ con suối, dùng
bình nước không mức nước,
lại nhanh chóng chạy trở về,
chính xác châm lửa nấu nước.
Ngẫu nhiên có người đi ngang
qua, Phó Hồng vội vàng nhờ
Thanh Vi dùng thân mình che
chắn cái bếp lò đang cháy để
tránh bị người phát hiện. Vì
vậy Thanh Vi cũng rất lo, rất
sợ bị người ta biết. Cũng may
nấu nước sôi khá nhanh, hơi
nước đã bốc lên.

Hành động này có lẽ có phần ngây thơ, như thể đám trẻ con đối đầu với giáo viên vậy, nhưng chuyện này lại mang tới cảm giác vui vẻ như ngày còn bé.

Phó Hồng lại lấy một cái khay trà trong ba lô, khay trà bàn cờ hình trúc xinh xắn, hũ sứ tròn béo, ly thủy tinh giống nhau. Thanh Vi nở nụ cười: “Cái này chẳng hợp với chúng ta chút nào.”

Phó Hồng tốt tính nói:
“Mùa xuân uống chút trà lài
chống lạnh, xúc tiến dương
khí sinh sôi. Trà hoa lài cũng
rất tốt, còn có thể giảm bớt
mệt mỏi - trà hoa lài dùng ly
thủy tinh là tốt nhất.”

Cuối cùng, sau khi uống
trà rồi, Thanh Vi mới thừa
nhận rõ là hưởng thụ. Vị ngọt
lan dần trong miệng mang theo
mùi hoa lài thoang thoảng.

Cô không ngờ trà lài lại

ngon như thế. Nhẹ nhàng lắc lư ly, nhìn hoa lài bông bênh trong chén, bên tai là tiếng nước róc rách, hương trà đậm đặc thấm nhuần, thật khiến người vui vẻ thoải mái.

Phó Hồng lẳng lẳng thưởng thức trà cùng cô, cảm nhận rõ ràng hòa mình với mùa xuân đã đến rất gần.

Hết một bình trà, Thanh Vi thu dọn xong đồ đạc cùng Phó Hồng rồi lại chạy xe tới

công công viên. Hai người đã chạy xe được một lúc rồi. Phó Hồng nói bây giờ nên đi ăn cơm.

Thanh Vi vốn không có cơ hội nói chuyện, đương nhiên đành phải đồng ý. Bọn họ đi vào quán cơm mà Phó Hồng chỉ định. Phó Hồng làm việc hoàn toàn chính xác biết tròn biết méo. Anh cũng không quen ở chỗ này nhưng lại rất biết chọn chỗ.

Cửa tiệm này sạch sẽ thoải mái, trang hoàng rất có phong cách Giang Nam, đồ ăn cũng sắc hương vị đều đủ, chỉ có một cửa, rất trang nhã.

Hai người từ từ đi vào. Phó Hồng gọi bình rượu đỏ. Uống hai chén rồi, Phó Hồng nói: “Thanh Vi, mình không giấu gì cậu, lần này mình về đây là để tìm nửa kia của mình.”

Thanh Vi nghĩ: Đến rồi!

Vừa hay, phải nói cho rõ ra mới được. Cô dò xét Phó Hồng: lúc cấp 3 anh thích chơi bóng rổ, chắc bây giờ cũng thường đi tập thể hình, dáng người anh không phải như thanh niên thông thường gầy yếu đơn bạc, càng không phải người trung niên bụng phệ, mà là tinh thần sáng láng, dáng người tiêu chuẩn, lại thêm hiền hòa lịch sự, nhìn sao cũng thành người đàn ông ưu tú.

Vì thế Thanh Vi nói: “Cậu mà còn phải tìm một nửa khác sao? Nếu vậy thì mấy bông hoa đào không chịu nổi?”

"Cho dù có người thích mình thì cũng không phải là người mình thích."

"Không thích một ai cả sao? Xem ra yêu cầu của cậu cao lắm nhé." Trong lòng Thanh Vi lặng lẽ rơi lệ: đàn ông tốt thật là hiếm ngạo, thành ra lại mất cảm tình, bây giờ

mình còn đang quen Thập Tam nữa.

"Thanh Vi, mình rất nghiêm túc. Mình muốn tìm một cô gái hợp ý. Cô ấy sẽ không chỉ quan tâm quần áo bên ngoài, không trang điểm lòe loẹt, hiểu rõ giới hạn tiền lương và chức vị của mình, không dùng ánh mắt nhìn nam phượng hoàng mà đánh giá mình."

"Nam phượng hoàng?"

Nhìn cậu sao? Sao thế được?"

"Sao lại không? Đám phụ nữ ở thành phố kia rất thực tế, đám đàn ông đến từ tỉnh lẻ, không có bối cảnh gia đình to lớn, nếu có chút thành tựu thì trong mắt các cô ấy chính là nam phượng hoàng."

"So sánh vậy cũng khá hợp mà, cậu vốn trẻ tuổi, hay là thử tìm mấy em gái nhỏ xem."

"Em gái nhỏ sao? Phần

lớn ở tuổi đầy đều chưa ổn định về tính cách. Mình không muốn cưới vợ về mà vợ suốt ngày chỉ biết chơi điện thoại, gặp chuyện gì cũng chẳng giải quyết được, chỉ giống như một cô bé. Mình muốn bầu bạn với người hiểu chuyện. Cô ấy có thể giúp mình quán xuyến nhà cửa, biết phân chia công việc và gia đình."

"Cậu cũng thật bất công, không ổn định thì không ổn

định chứ, sao phải bắt bẻ tới vậy."

"Mình bắt công sao? Có lẽ vậy, nhưng yêu cầu của mình cũng không quá cao, không cần quá giàu có, có thể làm cùng một chỗ, ăn cùng một chỗ, đi chơi cùng một chỗ cũng đã rất tốt rồi."

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như sẽ không quá ganh đua so sánh với bạn bè, du lịch nhất định phải xuất

ngoại, không lách vào du lịch Hongkong trong những ngày nghỉ ngắn ngày không nên đi. Hai người có thể cùng vui vẻ đi ngắm cảnh, ăn vặt, leo núi."

"Chỉ thế thôi sao...?"

"Lúc mình làm việc, cô ấy sẽ không quấy rầy mình, lúc nghỉ ngơi sẽ tự tay làm đồ ăn ăn khuya cho mình. Mình xem phim với cô ấy, cô ấy cũng có thể ngồi xem mấy trận bóng đá với mình."

"Thật ra mình thấy những chuyện cậu yêu cầu đa phần các cô gái đều phù hợp. Cậu cũng chẳng cần cố ý về đây tìm làm gì."

"Bình thường? Thanh Vi, bình thường chưa hẳn đã không quý giá. Nói vậy, một cô gái không xa xỉ cũng không giản dị, trang phục thời trang đều rất được, thoát nhìn rất thoải mái. Nghe bình thường không, cậu cứ thật sự tìm

xem, bên cạnh cậu có nhiều người như vậy sao?"

Thanh Vi bó tay rồi. Hoàn toàn chính xác, đúng là không dễ tìm thấy.

"Huống chi, trong lòng mình vẫn còn ôm ấp tình cảm năm xưa." Phó Hồng hơi kích động nói: "Lúc đó mình không dám thổ lộ, sống chết cũng không chịu nói ra, mình cứ cho rằng mình và cậu đã là nước chảy thành sông rồi, cuối

cùng lại bị người ta nhanh chân đến trước. Mình biết cậu chia tay, không muốn cậu vất vả khổ sở nên đã quyết tâm làm việc, có chút thành tựu rồi mới về tìm cậu."

Thanh Vi yên lặng. Hôm nay không phải là không có một chút xúc động. Không thể nghi ngờ Phó Hồng rất chân thành, bằng không sẽ không tốn nhiều công sức cho cuộc hẹn với cô như vậy. Nếu như

không có Thập Tam, khó chắc cô sẽ không động lòng.

Nhưng cô đã có Thập Tam. Bây giờ phải từ chối làm sao mới không khiến người này đau lòng đây? Cô đã làm anh đau lòng một lần rồi, cho dù lúc ấy không biết, bây giờ cô còn muốn làm anh đau lòng một lần nữa sao, sau khi anh vất vả kinh doanh, bôn ba ngàn dặm trở về sao?

Chương 83 ♥ Phong độ Phó Hồng

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng

Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Phó Hồng thấy cô không mở miệng thì trong lòng có hơi thất vọng. Anh thở dài, ngừng đùa, nói với cô: “Có lẽ đối với cậu mà nói, đột nhiên mình trở

về nói những lời này là quá đường đột rồi. Nhưng với mình mà nói, bao nhiêu năm mình vẫn không quên được cậu, kìm nén rất lâu mới nói ra. Nếu khiến cậu không vui, mình cũng rất khó chịu."

"Mình không phải không vui, cậu thật sự rất tốt, chỉ là..."

"Chờ một chút, đừng nói lời từ chối liền. Những năm nay, mỗi khi khó khăn nhất,

cậu biết mình điều chỉnh cảm xúc thế nào, lấy tinh thần ra sao không?"

"Nghĩ cách trở về thật nổi bật sao?"

"Không phải." Phó Hồng lắc đầu, chậm rãi nói: "Mình thường xuyên nghĩ tới cuộc sống tương lai của chúng ta. Lúc chủ nhà bắt bẻ, mình nghĩ tới căn phòng hướng biển của chúng ta, có mặt cửa sổ sát đất, mặt hướng biển cả, xuân

về hoa nở. Khi bị ông cụ rắn
dạy, mình nghĩ tới lúc chúng ta
về già tìm nơi định cư nhàn hạ,
có sân vườn trồng hoa và cây
cảnh; thời gian nửa đêm gấp
rút dốc sức. Mình còn muốn
kiếm nhiều tiền, sau này cũng
có thể di dân. Mua một trang
trại nông dân cá thể, sáng sớm
tản bộ trên đồng cỏ, buổi tối tự
ủ rượu trái cây..."

Thanh Vi yên lặng trầm
xuống, cô không biết Phó

Hồng lại nghĩ nhiều như vậy. Như những người khác nhất định sẽ cảm động.

"Cậu không tin mình sao? Bây giờ tuy còn nhiều việc chưa làm được, nhưng chúng ta có kế hoạch tốt, phấn đấu chừng 20 năm, những cái này có thể thực hiện được. Mình rất nghiêm túc, cậu nghĩ mình nói phét sao?"

"Không phải, mình biết cậu thật sự có thể. Sau này có

thể phát triển rất lớn, có thể không tới 20 năm đã làm được rồi, những chuyện cậu miêu tả kia sẽ thực hiện được, mình tin tưởng."

"VẬY..."

"Cậu cái gì cũng tốt, chỉ là mình đã có bạn trai rồi."

"Cái gì?" Phó Hồng sững sốt. Từ khi anh ta trở thành bạn học, Thanh Vi không hề kết giao bạn trai, nhưng bây giờ quyết định nói rõ thì lại bị

quảng cho một quả bom như vậy. Lúc trước anh ta nghĩ Thanh Vi sẽ từ chối, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ từ chối triệt để như vậy, còn vì lý do này.

Anh ta đã phấn đấu nhiều năm, rất ít khi giải trí, dường như đã dùng hết cả thời gian và công sức vào việc làm việc để thăng tiến, rốt cuộc cũng trở thành một người chín chắn, điều kiện ưu tú, có thể

đứng trước mặt Thanh Vi
thẳng thắn thành khẩn cho cô
một cuộc sống tốt đẹp, vậy mà
lại không còn cơ hội nữa sao?

Phó Hồng không nói gì.
Đột nhiên như vậy khiến anh
ta cần chút thời gian mới có
thể thích ứng. Cuối cùng anh
ta hỏi: “Có thể nói cho mình
biết, cậu đã có bạn trai lúc nào
không?”

"Bọn mình cũng vừa xác
định quan hệ, còn chưa nói

cho ba mẹ, cho nên thái độ của bọn họ có thể đã làm cậu hiểu sai, thật xin lỗi."

"Mình có biết anh ta không?"

"Cậu gặp rồi đấy, chính là A Ngự." Thanh Vi nhớ tới Thập Tam, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

"Là anh ta? Khó trách, nét mặt anh ta lúc nhìn mình..." Phó Hồng nhẹ nhàng vuốt giữa chân mày. Nhớ tới

ánh mắt Thập Tam ngày đó, lúc ấy anh ta cũng cảm thấy không đúng, quả nhiên không phải thiện ý.

"Anh ấy không biết cách biểu đạt, cũng hơi tự ti, nhưng mà tiếp xúc nhiều hơn sẽ tốt hơn."

Phó Hồng cười khỏ: Không biết biểu đạt à? Tự ti sao? Vậy cũng phải xem đối với ai rồi. Hai người cũng mất khẩu vị ăn cơm, cũng chẳng

biết làm thế nào nên đành miễn cưỡng chọn vài món.

Cuối cùng Phó Hồng thở dài: “Thanh Vi, mình nói lời này có thể hơi vô duyên, nhưng mà mình vẫn muốn hỏi một chút, cậu thật sự hiểu rõ anh ta sao?” Loại ánh mắt đó, loại khí thế này, bản năng Phó Hồng cảm thấy bất an.

"Hiểu. Làm sao vậy?"

"Chính là cảm giác không tốt. Mình không phải cố ý nói

xấu, chỉ là cảm thấy anh ta có hơi, ừm, có chỗ nào đó không đúng."

"Hoàn cảnh sống của anh ấy không giống với chúng ta, bề ngoài như vậy thôi nhưng thật ra lại rất tốt." Cô khẳng định như vậy, Phó Hồng cũng không thể nói cái gì nữa rồi.

Thanh Vi nhìn nét mặt anh ta, mơ ước theo đuổi ban đầu đã nhàn nhạt mệt mỏi, ánh sáng đã mất, dần dần trở

nên trầm ổn, thậm chí hơi nghiêm trọng. Thanh Vi không đành lòng.

Vào đúng lúc gặp được đúng người, đó là một may mắn. Không biết tại sao, Phó Hồng là một người đàn ông tốt như vậy, cuối cùng lại lỡ mất dịp tốt trên đường tình với cô, trước mắt gặp lại lần nữa nhưng cuối cùng cũng vẫn rời xa.

"Phó Hồng, rất xin lỗi, lời

này tuy rất hồ đồ, nhưng mình rất xin lỗi."

"Đừng nói như vậy, tóm lại là mình lại chậm một bước." Phó Hồng uống một hớp rượu rồi cười khỏ: "Vậy chúng ta vẫn là bạn học tốt nhé. Đừng vì mình thổ lộ thất bại mà đánh vỡ bình yên, khiến tình nghĩa bạn học trước kia cũng mất luôn."

"Đương nhiên, cậu có thể nghĩ như vậy mình thấy rất

may mắn." Thanh Vi cảm kích từ đáy lòng.

Không oán không giận, không vì từ chối mà thay đổi thái độ, không lớn tiếng tuyên bố cái gì mà "Mình sẽ không buông tay!" hay là "Chỉ cần cậu chưa kết hôn thì mình còn có cơ hội", hoặc là hoàn toàn tỉnh ngộ, nói cho người khác biết "Lúc đầu chẳng hiểu sao tôi lại thích cô gái đó, may mà bây giờ không thành đôi."

Như anh ấy, giữ vững phong độ hải lòng, trở lại là tình bạn, người đàn ông như vậy rất hiếm thấy. Hai người dùng xong bữa tối, Phó Hồng đưa cô về nhà, lúc cuối tạm biệt còn nhẹ nhàng ôm thoáng cô một cái, cười nói: “Cô bé à, mình phải thu tiền lãi.”

Cái ôm này ôn hòa dịu dàng, Thanh Vi cũng không từ chối, trong lòng bọn họ biết cái ôm này không mờ ám,

chặt đứt tình duyên nhiều năm
như có như không. Từ đó về
sau, bọn họ chính thức là quan
hệ bạn bè lâu dài.

Chương 84 ♥ Thanh Vi thích ăn cá con

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng

Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Trước khi Thanh Vi vào cửa đã ôm Phó Hồng tạm biệt nên lo lắng bị Thập Tam nhìn thấy- anh ấy có thói quen nghi

nhiều, nếu như nhìn thấy còn không biết sẽ nghĩ tới đâu. Cho nên lúc Thanh Vi mở cửa, Thập Tam quả thật đang đứng trước cửa sổ, buồn bã nhìn Thanh Vi.

Ha hả, sự thật chứng minh rằng “Ánh nhìn buồn bã” kia chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi. Thập Tam không có nhà.

Thập Tam đi ra ngoài rồi sao? Bây giờ mà vẫn chưa về?

Thanh Vi thấy kì lạ, nhớ tới mỗi lần Thập Tam luyện công đều rất chuyên chú, thường xuyên tới vùng ngoại ô hẻo lánh, đôi khi trở về rất muộn nên cô cũng dần trở lại bình thường.

Thay quần áo xong, Thanh Vi bắt đầu rửa mặt, vừa ngồi xuống xem tivi thì đã thấy có điện thoại, là Phó Hồng gọi tới. Lúc họp lớp, cô có nhờ một vài người bạn tìm việc

giúp Thập Tam, Phó Hồng nghe cũng ghi nhớ trong lòng.

Liên hệ một chút, anh ta tìm được một đồng nghiệp tốt của bố anh ta ở một sân bay cao cấp của thành phố S, bố anh ta cũng quen thuộc với sân bay cao cấp này nên đồng ý sắp xếp cho một người quen vào sân bay làm việc, công việc ổn định, nhưng phải tập huấn nửa năm, hơn nữa ba năm đầu là hợp đồng lao động

tạm thời, muốn chuyển chính thức phải đợi cơ hội phù hợp.

Phó Hồng còn nói nếu trong vài năm mà vẫn có thể tại vị thì khả năng chuyển chính thức cũng lớn, nhưng nếu xảy ra biến cố gì, ví dụ như quan hệ cấp trên bị chặn lại, hoặc là người quen xuống chức, rồi điều đi, chuyển chính thức sẽ rất khó.

Thanh Vi rất cảm kích, Phó Hồng còn quan tâm

chuyện của cô, là những người khác sớm sẽ không quản rồi. Cho dù thế nào thì hoàn cảnh công tác sân bay đã rất tốt rồi, cơ hội vào làm chính thức rất lớn, quả thật là vận may khó gặp với Thập Tam.

Phó Hồng còn cố ý dặn dò nói: “Bạn trai cậu không có bằng cấp, ưu thế không lớn, còn có nguy cơ bị loại bỏ, không bằng học bằng hoặc tự thi trước, cũng có nhiều người

như vậy rồi.”

Đương nhiên là Thanh Vi đồng ý, Phó Hồng còn nói thêm: "Cậu đọc tên đầy đủ và số chứng minh nhân dân của bạn cậu cho mình, mình sẽ bảo người đi làm thủ tục cho cậu ấy."

Thanh Vi hơi trầm tư rồi thoáng nhỏ giọng nói: "Anh ấy là.... A Ngự."

Phó Hồng: "..."

Thanh Vi cũng thấy hơi

ngại, lại để Phó Hồng tìm việc giúp Thập Tam. Dù sao trước đây cũng là bạn học, không có chuyện gì liền tìm Phó Hồng. Nhưng tình hình bây giờ lại khác rồi.

Phó Hồng trầm mặc vài giây đồng hồ rồi nở nụ cười khổ: “Thanh Vi à, cậu giỏi thật đấy...”

"Mình xin lỗi, vốn không muốn làm phiền cậu. Thật ra cậu có thể mặc kệ việc này đi,

coi như không nghe điện thoại, mình hiểu mà." Thanh Vi vội vàng giải thích.

"Được rồi, không nên xem thường mình vậy chứ, làm thế sao được?" Phó Hồng thanh giọng nói: "Mình sẽ làm hết. Nhưng Thanh Vi này, cậu chọn người mà ngay cả công việc cũng không có sao? Cậu..." Anh muốn nói lại thôi.

"Mình biết chuyện này khiến cậu bất ngờ, nhưng anh

ấy thật sự rất ưu tú, gặp dịp sẽ phát lên."

Lúc hai người đang nói chuyện thì cửa mở, Thập Tam bước vào, vừa lúc thấy Thanh Vi đang mỉm cười nói chuyện điện thoại.

"Thanh Vi, đồng ý với mình, nhất định phải thận trọng, không nên bị cảm giác nhất thời mê hoặc, càng không nên bị lừa gạt." Cuối cùng Phó Hồng trịnh trọng nói.

"Mình sẽ cẩn thận. Cảm ơn cậu." Hai người chào tạm biệt nhau rồi ngừng cuộc gọi.

Thập Tam bước qua ngòai cạnh Thanh Vi, giữ chặt tay của cô. Trên người anh có hương cỏ mộc, Thanh Vi hỏi: "Luyện công xong chưa anh?"

"Xong rồi."

"Chuyện việc làm của anh có hy vọng rồi, có khả năng sẽ ra sân bay làm, có vui không?" Thanh Vi ôm lấy Thập Tam,

ngửi mùi hương dễ chịu trên người anh.

"Ừ." Thập Tam vòng tay ôm trở lại.

"Không vui à?" Thanh Vi mỉm cười gõ anh hai cái.

"Rất vui." Thập Tam nghiêm túc nói xong lại ôm Thanh Vi chặt hơn.

Tin tức công việc của Thập Tam khiến cho Thanh Vi rất vui, đây là chuyện lớn, giải quyết tốt rồi thì chuyện khác

cũng thuận lợi. "A Ngự, em muốn ăn cá con."

"Hả?" Thập Tam sững sốt nói: "Em đói bụng à? Bây giờ không mua được cá con rồi, làm cái khác cho em nhé?"

"Không cần mua, anh cũng có mà."

"Hả, hôm nay anh không mua cá." Thập Tam ngo ngác nhìn tử lạnh.

"Em nói là..." Thanh Vi tới gần mặt anh, đầu ngón tay

điểm trên môi anh: “Cá con ở đây.”

Nhớ tới có lần hôn môi xong, Thanh Vi nói lưỡi của anh linh hoạt như cá con, Thập Tam liền hiểu. Hắn lập tức xấu hổ, lại thuận thế tới gần, ngoan ngoãn đưa môi lên.

Thập Tam chủ động sờ cánh môi của cô, cảm nhận rõ ràng cánh môi lõm xuống mềm mại, đôi môi hơi mở ra, đầu lưỡi như muốn thò ra lại

rút về lại, anh không nén nổi đưa đầu lưỡi ra hấp dẫn cô.

Theo đầu lưỡi của Thanh Vi, Thập Tam ngốc nghếch muốn cạy răng cô ra, Thanh Vi xấu xí cắn chặt răng, chỉ thấy hô hấp của Thập Tam ngày càng nóng, lông mi quét qua mặt cô.

Cuối cùng thấy vành tai Thập Tam đã đỏ ửng, Thanh Vi mới khinh bỉ hành vi ức hiếp người ta của mình, bèn

chủ động dây dưa với Thập Tam.

Thập Tam rất chủ động, hôn môi xong, anh ôm lấy Thanh Vi vào phòng ngủ. Anh đặt Thanh Vi xuống giường, đôi mắt âu yếm nhìn cô thăm dò.

Thanh Vi đứng dậy cởi đồ, lại quay sang cởi đồ giúp anh. Động tác ám muội tràn ngập khiến cho Thập Tam kích động. Anh đè tay Thanh

Vi xuống, thấp giọng nói: “Để anh, là anh nên phục vụ em mới đúng.”

Anh nói xong liền cởi áo ra, để lộ cơ thể cường tráng rắn chắc. Cơ ngực hình vuông, eo tuyến đẹp mắt, đường vân dưới bụng rõ ràng, Thanh Vi không tự chủ được nuốt nước miếng, quả là không có tiền đồ.

Vậy mà người này còn đỏ mặt, ánh mắt trong veo nhìn

cô chăm chú, vẻ mặt rất chân thành, thể xác và tinh thần hòa làm một, đối với hấp dẫn như vậy thì ai còn muốn thờ ơ quả thật không phải là người.

Không thể nghi ngờ, Thanh Vi là người, hơn nữa còn là một cô gái bình thường, bởi vậy cô bổ nhào lên người Thập Tam, ừ, cảm giác ôm lấy cơ thể này thật thích.

Nhưng Thập Tam đột nhiên do dự, dùng cánh tay

tách rời khoảng cách, hấp tấp vội vàng nói: “Đợi một chút.”

Lúc này mà còn... đợi cái gì? Chẳng lẽ Thập Tam không muốn thân mật với cô nữa à? Thanh Vi bất mãn bám chặt lấy anh, tức giận liếc anh.

"Anh vừa mới về, trên người bẩn lắm, đi tắm trước." Thập Tam bần khoản nói, quả thật có cảm giác tội lỗi.

"Anh không bẩn mà, rất dễ chịu." Quả thật là trên

người anh chỉ có mùi cỏ cây mà thôi.

"Thân mật với em trong tình trạng thế này... Không tôn kính lắm, anh phải tắm đã... Nhanh thôi mà."

Thanh Vi quỳnh lên rút tay lại, cô ôm má nhìn Thập Tam bước vào phòng tắm, trong lòng mặc niệm câu "mình là đồ háo sắc" cả trăm lần.

Lúc Thập Tam mở cửa

phòng ngủ, cô chợt thấy anh dùng tay che bên dưới, mặt thì ửng đỏ, tâm tình phiền muộn của cô đều hóa thành tiếng cười. Thập Tam chật vật chạy đi, không có biện pháp, hấn đối với vuốt ve của Thanh Vi quá nhạy cảm.

Thập Tam tắt nhanh chóng rồi trở lại phòng ngủ. Thanh Vi cười tủm tỉm nhìn hấn. Thập Tam tháo khăn tắm ra rồi chui tọt vào chăn.

Cơ thể ấm áp của anh còn mang theo bọt nước ôm chặt Thanh Vi. Nụ hôn lại rơi xuống, đầu lưỡi linh động như chú cá con. Cơ thể của anh phảng phất mùi thơm ngát, cơ thể Thanh Vi cũng bắt đầu nóng lên, Thập Tam nhanh chóng thuận thế tiến vào.

Cảm giác thư thái khiến cả hai người đều rên lên một tiếng.

Cảm giác thật tốt, anh là

người luyện võ, tinh lực bền bỉ hơn người thường nhiều, vòng eo dẻo dai của anh tha hồ vận động.

Thanh Vi bắt đầu hưởng thụ kích tình đến vô lực, cuối cùng nhận thua, nắm Thập Tam nói: “Được, được rồi.”

"Ừ." Thập Tam dịu dàng đáp lời cô, lại hôn cô một cái trán an rồi kết thúc.

Sau khi kết thúc, xương sống thắt lưng Thanh Vi đã

mệt mỗi nhữ, muốn đi rửa sạch tay chân. Tinh thần Thập Tam vẫn đang sáng láng, như thể chưa làm gì vậy.

Anh thoải mái ôm lấy Thanh Vi, tắm cho cô rồi lại choàng khăn tắm cho cô trở về giường. Lúc Thanh Vi bị ôm lấy hoàn toàn tỉnh táo, cô bất lực đánh anh hai cái: “Hư hỏng, anh là siêu nhân đó à.”

Lúc tắm rửa, Thập Tam dịu dàng ôm cô, Thanh Vi đã

buồn ngủ, đợi đến lúc về giường thì buồn ngủ hẳn, Thập Tam đắp kín chăn mền cho cô.

Thập Tam nhìn khuôn mặt Thanh Vi ngủ thật say, nhìn cô một lượt. Thanh Vi khẽ hư một tiếng rồi ôm lấy tay anh, dựa vào chặt hơn. Thập Tam nhìn cô ngủ ngọt ngào lại áy náy, thuận tay vuốt tóc cô, đau xót nói nhẹ nhàng: “Anh hư hỏng, nhưng em

đừng không quan tâm đến anh
nữa nhé.”

Chương 85 ♥

Camera giám sát

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng

Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Sáng sớm hôm sau,
Thanh Vi vốn tưởng hết chịu
nỗi rồi, dù sao ngày hôm qua
cũng đã "vận động" hơi quá
sức. Cảm thấy có thể rời

giường cũng may, chỉ là thân thể thỏa mãn mà lười biếng, cộng thêm có bữa sáng yêu mến của tám lòng Thập Tam, lại một đường tặng cô của hồi môn tới đơn vị, chút mệt mỏi kia của Thanh Vi liền hóa thành hạnh phúc.

Vừa mới bắt đầu công việc, cô nhận được điện thoại của Đặng Vĩ. Thân thích của Đặng Vĩ trong bộ đội cũng không ít, anh ta cũng là con cả

của đại viện trưởng quân đội. Cha mẹ anh ta tuy không tính là cao cấp nhưng từng tòng quân nhiều năm, cũng có căn cơ.

Đặng Vĩ biết được tin tức: giải phóng quân cả nước tuyển sĩ quan trực tiếp, ưu tiên có sở trường và chuyên nghiệp, trong đó cá nhân biểu hiện xuất sắc sẽ có nhiều cơ hội. Đặng Vĩ nhớ tới Thanh Vi đề cập qua việc tìm việc làm nên

chạy nhanh tới hỏi cô.

"Có điều kiện gì hạn chế không?"

"Tuổi không quá 24 tuổi, nam cao hơn 1m7, tôi đã thấy A Ngự rồi, anh ta cũng không có vấn đề gì."

"Nhưng A Ngự không có văn bằng, không phải anh nghe nói tốt nghiệp khoa chính quy sao?"

"Tuy nói thế nhưng rất nhiều người tốt nghiệp chính

quy cũng không ứng tuyển nhập ngũ, nếu như tuyển quân quan thì chắc sẽ có rất nhiều, nhưng sĩ quan thì khác. Không phải cô nói tố chất thân thể A Ngự rất tốt à? Tôi tìm người giúp cô, vẫn có hi vọng hoàn thành."

"Sĩ quan và quân quan có gì khác nhau?"

"Sĩ quan so với quân quan thì quản lý nghiêm khắc hơn, cơ hội ít hơn, lúc nhậm chức

thì không được nhiều tiền bằng."

"Đây không phải là không có chỗ gì tốt rồi sao?"

"Tuy kém hơn quân quan nhưng cũng không phải là kém. Tiền lương thậm chí còn rất cao so với tiêu chuẩn phổ biến xã hội, 3 năm sẽ lên cấp, nếu như đến cấp 2 thì cũng sẽ chẳng khác quân quan là bao. Hơn nữa tuyển thăng nhân viên bên trong như vậy, ưu tú

sẽ được trọng dụng bồi dưỡng, rất có khả năng có lên biên chế."

"Vậy sao, làm phiền anh nghe ngóng tin tức tốt, nhập ngũ thật là con đường tốt nhất. Nếu như cần chuẩn bị tiền thì cứ trực tiếp nói với tôi."

Sau khi kết thúc trò chuyện, Thanh Vi cân nhắc trong chốc lát: bây giờ có hai con đường, một là tới sân bay làm cộng tác viên, chờ 3 năm

sau chuyển chính thức, một là nhận lệnh triệu tập nhập ngũ, trở thành sĩ quan, có khả năng thăng tiến.

Thật ra với tính cách và năng lực Thập Tam thì chắc là quân đội thích hợp hơn. Nhưng quản lý quân đội quá nghiêm, lại là chiêu mộ cả nước, không biết sẽ được phân về đâu, đừng nói kết hôn, ngay cả gặp mặt cũng là vấn đề ấy chứ.

Hơn nữa quân đội còn phải kiểm tra sức khỏe, thể chất đặc biệt của Thập Tam có bị bại lộ không?

Nhưng Thập Tam cũng từng nói rằng dường như thân thể anh thay đổi rất nhiều. Những vết thương trước kia đều biến mất, nội lực cũng tăng lên, nhìn qua thì cũng chẳng phân biệt được. Chẳng những vóc dáng rất cao, đường cong khuôn mặt cũng

rắn hơn, hình dáng thân thể cũng hoàn toàn là một người đàn ông trưởng thành.

Thật ra qua đêm thứ nhất, Thanh Vi cũng đã nghĩ cách kiểm tra thân thể Thập Tam một lần nữa. Bây giờ có lẽ nên thực hành rồi nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thanh Vi vẫn hơi phiền lòng.

Lúc cô đứng sờ trước máy tính, điện thoại Lưu chi đội gọi tới muốn cô đến khách sạn

"Bác nguyên" thành phố C
điều phối màn hình giám sát
hai ngày trước, cô cũng trở về
Tam đại đội khảo tra.

Điều phối màn hình giám
sát? Đây không phải việc của
người khác à? Trong lòng
Thanh Vi hơi gợn, Lưu chi đội
nói trong điện thoại: “Tiểu
Yến à, bây giờ mọi người bận
việc ra ngoài hết rồi, vất vả em
một chuyến rồi. Cũng may
việc này không tính là phiền

phức, cha mẹ em không phải ở thành phố C sao? Vừa hay về thăm nhà."

Lãnh đạo động viên rồi, cấp dưới chạy sao khỏi. Thanh Vi tự an ủi mình: coi như đi ăn chỗ nào đi, dù sao cũng nửa giờ đi đường.

Càng chạy càng thấy quen, đến "Bác nguyên" xem xét, Thanh Vi mới kịp phản ứng, đây không phải khách sạn Phó Hồng ở sao, ngày đó

cũng họp lớp ở chỗ này, chỉ có điều lúc ấy chỉ chợt nghe tên một lần nên ấn tượng không sâu.

Thanh Vi tìm được quản lý đại sảnh, lại tìm bộ chỉ huy an toàn bàn bạc công tác, cuối cùng mới đến phòng quan sát bắt đầu tra xét trong ghi chép của nhân viên giám sát chỗ cửa lớn một tuần. Nhân rồi không có việc gì, cô gọi điện cho Phó Hồng, biết được anh

còn ở đây, buổi chiều mới lên máy bay thì liền muốn đùa anh một chút.

"Còn ở Bác nguyên à? Mình có Thiên Lý Nhân, có thể quan sát cậu đấy nhé." Thanh Vi ra vẻ thần bí.

"Vậy cậu xem xem bây giờ mình đang làm gì." Phó Hồng cười nói ha ha.

Theo như quy định thì không thể tùy tiện xem xét khách trong phòng, nhưng

không có nghĩa là không trang bị camera. Ví dụ như gian phòng của Phó Hồng cũng có camera, nhưng bình thường không mở xem. Thanh Vi dẹo mồm một lát, nhân viên giám sát nghe thấy cô đùa với bạn nên cũng chuyển màn hình qua camera của phòng Phó Hồng, cô liền thấy anh ta đang đi tới đi lui thu dọn hành lý.

Lúc này mấy nhân viên hỗ trợ đều có việc phải đi,

trong phòng tạm thời còn lại Thanh Vi. Thanh Vi lại muốn gọi điện cho Phó Hồng, kể nhất cử nhất động dọa anh ta một chút.

Nhưng lúc này trên màn hình xuất hiện một người khác - một người đàn ông cao lớn anh tuấn, anh liên hoạt lách vào từ cửa sổ như thể đó không phải là tầng 12 vậy.

Vẻ mặt lạnh lùng, mặt mày tuấn lãng, rõ ràng là Thập

Tam mà!

Sao anh ấy lại đến đây?
Là tìm Phó Hồng hay là việc
gì khác? Trong khoảng thời
gian ngắn, rất nhiều câu hỏi
bồn chồn tác động tới Thanh
Vi.

Sự bồn chồn này khiến
cho Thanh Vi cảm thấy lo
lắng, biết rõ Thập Tam không
nhìn thấy nhưng Thanh Vi vẫn
hít thở khẽ lại.

Hiển nhiên Phó Hồng

cũng phát hiện Thập Tam nên kinh ngạc nhìn anh, lại nhìn qua cửa sổ bên kia, sau đó hai người bắt đầu cuộc đối thoại ngắn ngủi.

Màn ảnh giám sát không âm thanh, nhưng có thể thấy được trên mặt Phó Hồng đầy đề phòng và kinh ngạc, mà Thập Tam thì lại lạnh băng tàn khốc.

Anh tới gần Phó Hồng, bước chân chậm chạp kiên

quyết, Thanh Vi có thể cảm nhận được khí thế kiên cường của anh dần dần tăng lên theo bước chân. Phó Hồng đứng đằng kia bị không khí này áp bách, không tự chủ được mà lui về phía sau.

Lúc tới gần Phó Hồng rồi, Thập Tam mới dừng lại, anh nói câu gì đó, Phó Hồng liền tức giận tranh cãi với anh. Sau đó Phó Hồng chỉ tay ra cửa, rõ ràng muốn đuổi Thập Tam

ra ngoài.

Thập Tam bất động, dáng vẻ rất miệt thị. Mặt anh vô cảm nhưng lạnh lùng. Thập Tam khẽ vung tay, không chạm đến Phó Hồng mà Phó Hồng đã như bị đánh trúng, ngã xuống giường.

Chương 86 ♥ Mặt trái

Chuyển ngữ ♥ Cẩm Na
Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Còn đánh bên trái liên
tục.

Nhìn Phó Hồng ngã
xuống, cô vội vàng muốn nhắc
chân chạy tới ngăn Thập Tam,

nhưng nhìn Phó Hồng ngồi xuống, Thanh Vi lại rút chân về. Không biết vì sao cô muốn nhìn xem đến cuối cùng Thập Tam muốn làm gì. Đe dọa Phó Hồng? Đánh nhau với anh ta? Hay bởi vì Phó Hồng theo đuổi cô? Nhìn anh bây giờ chẳng hề giống lúc ở chung với cô mà, giống như một người khác vậy.

Mạnh mẽ, lạnh lùng, kiêu ngạo, dường như tất cả đều

không thể xâm phạm tới anh, nắm mọi thứ trong lòng bàn tay. Anh như vậy khiến cho cô cảm thấy sợ hãi và vô cùng xa lạ.

Sợ cái gì? Không phải sợ anh sẽ khiến cô bị thương mà là sợ thái độ của cô đối với anh, nhất là khi anh lừa gạt cô.

Phó Hồng cũng đã từng tập võ Taekwondo, lại quanh năm tập thể hình nên cũng xem như là người nhanh nhẹn.

Bị người khác đánh bất ngờ, thì liền xoay người ngã khỏi giường, sau khi đứng lên, anh ta mượn lực nhảy lên, đá nghiêng một cước, vừa chuẩn lại hung ác.

Nếu như là người bình thường thì nhất định sẽ bị đá ngã. Nhưng Thập Tam lại chẳng nhúc nhích chút nào, chân Phó Hồng đảo qua còn không có cẩn thận bị ngã sấp xuống, lăn mấy vòng trên mặt

đất—Phó Hồng đã rõ ràng sự chênh lệch giữa hai người.

Thập Tam cũng không làm gì tiếp theo, im lặng nhìn Phó Hồng đứng lên. Phó Hồng cũng không chủ động tấn công, anh ta vừa nói chuyện vừa cẩn thận đi ra cửa, cố gắng làm cho mình mờ nhạt.

Thập Tam nhắc lại câu nói, sau đó lạnh nhạt nhìn Phó Hồng. Bởi vì thân thiết với Thập Tam nên dù Thanh Vi

không nhìn rõ ánh mắt cũng có thể tưởng tượng đến cặp mắt phượng kia lúc bấy giờ hung ác, vô tình ra sao. Phó Hồng bỗng nhiên tức giận chửi mắng Thập Tam rồi lấy điện thoại trong túi áo ra. Thập Tam không nói lời nào, duỗi ngón tay bắn một cái, điện thoại bị đánh rơi trên mặt thảm, sau đó thân hình nhanh như chớp, chỉ thấy cơ thể anh lóe lên, Phó Hồng lại bị ngã

trong phòng. Thập Tam không khách khí mà giẫm lên cổ tay trái Phó Hồng, không cần dùng nhiều sức mà Phó Hồng đã cảm thấy đau đớn vô cùng. Thập Tam lại nói một câu, sau đó buông lỏng chân ra. Phó Hồng nhìn Thập Tam chăm chăm rồi dần dần bình tĩnh lại. Anh ta đứng lên, chậm rãi ngồi trên giường sửa sang lại quần áo, sau đó bắt đầu nói chuyện với Thập Tam.

Nói là nói chuyện nhưng thật ra Thập Tam nói rất ít, Phó Hồng cũng chỉ nói vài câu, hình như là đồng ý Thập Tam chuyện gì đó, hai người cuối cùng cũng đạt thành hiệp ước.

Thập Tam đi rồi, vẫn đi ra theo đường cửa sổ. Tính thời gian anh tới đây cho đến bây giờ cũng chỉ có nửa tiếng, vậy mà lại đạt được mục đích.

Dáng người Phó Hồng biến mất ở cửa phòng vệ sinh, trông anh ta có vẻ rất đau, tay phải nâng tay trái, hiển nhiên đã bị thương.

Thanh Vi rét run, giống như máu toàn thân đều đông lại. Cô không biết Thập Tam nói gì nhưng chắc chắn có liên quan đến cô. Chuyện Phó Hồng bị ép đồng ý, bị vũ nhục làm cho lòng cô nổi nóng.

Đây không phải Thập

Tam mà cô biết, không phải là người mà cô cho rằng trong nóng ngoài lạnh, dịu dàng, trung thành. Cũng cô trên lưng, vậy mà lại đe dọa bạn cô chỉ vì họ thân thiết sao? Như vậy có phải tất cả những gì anh cho là “uy hiếp” đều là giải quyết trong yên lặng không? Nếu có người không đồng ý chuyện này thì anh còn có thể làm gì.

Rốt cuộc đây mới thật là

Thập Tam hay Thập Tam đêm qua mới là Thập Tam chân chính. Nghĩ đến đêm qua, Thanh Vi càng thêm đau lòng. Suốt đêm qua bọn họ còn thân mật gắn bó, triền miên dây dưa. Anh đã từng luôn miệng nói anh thuộc về cô, anh không so đo danh phận, chỉ có thể ở bên cạnh nhìn cô vui vẻ. Thậm chí ngày hôm qua anh còn nói yêu cô, có thể dễ dàng tha thứ tất cả. bây giờ cô lại

thấy những điều này lại là lời nói dối. Cô cố hết sức giúp đỡ anh một phần công việc, Phó Hồng bất kể hiềm khích mà giúp anh, vậy mà giờ đây đôi lấy đèn đáp như vậy.

Thanh Vi không muốn để cho anh chịu khổ, thật sự muốn trở thành đôi tình nhân như bất cứ đôi nào trên đời này, cô không muốn để anh sống cuộc sống như người hầu. Cô nghĩ thầm mình sẽ

thật lòng yêu anh, chăm sóc bảo vệ, quan tâm đến anh. Nhưng thật ra cô mới là người ngu ngốc, mới chính là người cần phải được bảo vệ quan tâm.

Hôm nay anh đã dùng vũ lực âm thầm can thiệp vào cuộc sống của cô. Vậy sau này thì sao? Đến khi anh muốn che giấu bản thân thì sẽ trực tiếp không chế cô sao? Nếu như anh ghét rồi thì sẽ

đổi với cô như thế nào? Lúc đó có thể đến nỗi chẳng bằng nỗi những cô gái tình nhân bên cạnh đúng không? Cũng chẳng tìm thấy người khác có thể đối phó được anh. Cô không biết có nên tin tưởng Thập Tam nữa hay không?

Vị trí quan sát trong phòng cũng không tốt, gian phòng chênh lệch ánh sáng vì có bóng, trong phòng hơi mát mẻ. Thanh Vi bắt đầu không

thể không chế mà hơi run rẩy.

Nhân viên công tác trở về giao ổ cứng HDD di động cho Thanh Vi thì thấy sắc mặt cô rất kém nên thử hỏi: “Cô ổn không?” Thanh Vi miễn cưỡng nở nụ cười: “Hơi lạnh.”

“Căn phòng này là thể đó.” Người nọ giải thích “Chúng tôi đều phải thường xuyên mặc nhiều quần áo, bằng không thì ngồi không yên.

Anh ta nhìn về màn hình camera - trong đó phòng của Phó Hồng đã được đổi thành hành lang ngoài cửa.

“Vừa rồi màn hình camera phòng bạn tôi có được lưu trữ lại không?”

“Không đâu, cô yên tâm. Nói thật ra chúng ta cũng xem như không tuân theo quy định rồi, chẳng lẽ còn để lại chứng cứ?” Người nọ cười rộ lên.

Chỉ có ở cửa lớn và đám phục vụ sẽ tự động ghi chép, trong hai phòng không mở, cũng không phải tất cả phòng đều có camera.

Thanh Vi miễn cưỡng nói: “Cảm ơn.”

Cô ngắc ngứ đi ra khỏi khách sạn, bây giờ cô muốn đi gặp Phó Hồng, nhưng bản năng lại muốn trốn tránh. Cô muốn yên tĩnh, hôm nay nhìn thấy nhiều việc khiến cho cô

liên tiếp bị đả kích.

Cách khách sạn không xa, ở một tiệm trà sữa, Thanh Vi chờ dẫn uống trà sữa. Quán trà sữa không lớn, vị trí gần cửa sổ có thể đắm chìm trong ánh sáng ôn hòa của mặt trời lúc hoàng hôn. Thanh Vi lại không cảm thấy được sự nhẹ nhàng, lòng nặng như tảng đá, chìm xuống lại nổi lên.

Tay của cô vẫn còn lạnh buốt. Điện thoại vang lên,

Thanh Vi hơi do dự một lúc mới nhìn dây số. Bây giờ cô không muốn nói chuyện với Thập Tam, nếu thật là anh thì cô không biết nên nói gì. Kết quả là Đặng Vĩ gọi tới. Anh ta hào hứng nói không ngờ rằng mọi chuyện có thể thuận lợi như vậy. Lúc mới đầu anh ta còn nghĩ phải nhờ vả một số người, nhưng có một ông chủ tình nguyện giúp xử lí những khâu phức tạp, có điều lại đặc

biệt chỉ định Thập Tam.

Thanh Vi cảm ơn anh ta và đồng ý tham dự bữa tiệc, nhưng vì chuyện của Thập Tam nên cũng chẳng còn hứng thú.

Thở dài một cái, Thanh Vi rời khỏi quán trà sữa. Có một số việc nhất định phải đối mặt. Cô đến một tiệm thuốc gần đó, mua một ít bông gòn và dầu hoa hồng rồi quay trở lại khách sạn gặp Phó Hồng.

Chương 87 ♥ Quay người đi trong im lặng

Chuyển ngữ ♥ Cẩm Na

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Lúc Thanh Vi gõ cửa, cô vẫn suy nghĩ không biết phải giải thích với Phó Hồng thế nào. Sau khi cửa mở ra, điều đầu tiên cô thấy chính là tay

của Phó Hồng. Cổ tay trái đã sưng lên còn ướt nước, chắc là Phó Hồng vừa mới xối nước lạnh.

Thanh Vi rất áy náy, không quan tâm đến biểu cảm kinh ngạc của Phó Hồng khi thấy cô đến một cách bất ngờ mà trước tiên xử lý sơ qua cho anh ta. Phó Hồng nhìn thấy cô mang theo thuốc đến liền tự hiểu được Thanh Vi đã biết chuyện.

Phó Hồng vừa xoa đầu hoa hồng vừa dò hỏi mới biết được Thanh Vi đã nhìn thấy chuyện vừa rồi. Phó Hồng nói anh ta vẫn do dự không biết có nên nói chuyện này ra hay không, nếu nói lại sợ liên lụy đến Thanh Vi, dù sao Thập Tam cũng là bạn trai của cô, nếu như chuyện lộ ra ngoài thế chẳng phải là cô chính là chuyện cười của mọi người sao, còn nếu không báo cảnh

sát lại nhãn nhĩn không được
chuyện Thập Tam hành động
như vậy.

Thập Tam uy hiếp anh
phải cách xa Thanh Vi, không
bao giờ được xuất hiện trước
mặt cô, sau này cũng không
được liên lạc nữa, nếu anh
không đồng ý thì sẽ ra tay với
anh.

Phó Hồng xoa thái dương
nói: “Anh ta không nói rõ là ra
tay thế nào nhưng mình có thể

cảm thấy rằng anh ta không chỉ đánh một trận đơn giản như vậy đâu.”

Anh ta lo lắng nhìn Thanh Vi: “Sao cậu có thể ở cùng người nguy hiểm như vậy? Chẳng lẽ là bị anh ta uy hiếp? Nếu vậy thì sợ hãi như vậy mãi cũng không được, hôm nay mình sẽ giải quyết thay cậu.”

“Không phải, anh ấy với mình không phải như thế, thật

ra chuyện ngày hôm nay cũng đã khiến mình hoảng sợ.” Thanh Vi đóng nắp dầu hoa hồng, lại tưởng tượng đến cảnh Thập Tam giẫm lên tay Phó Hồng.

“Người này cho mình cảm giác lạnh băng không giống người thường, ít nhất cũng là không phải sinh hoạt như con người bình thường! Thanh Vi, cậu nói thật đi, rốt cuộc anh ta đang làm gì?”

“Anh ấy...anh ấy xuất thân từ một tổ chức, từ nhỏ đã phải chịu những loại huấn luyện nghiêm khắc, bây giờ đã rời khỏi tổ chức đó cho nên đang đi tìm việc làm.” Thanh Vi vẫn không nói ra lai lịch thật sự của Thập Tam.

Phó Hồng đương nhiên biết cô đang dấu giếm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Thanh Vi: “Tổ chức gì chứ? Tổ chức sát thủ hay là tà giáo?”

Như vậy có thể dễ dàng buông tha cho người khác như vậy sao? Anh ta đã nguy hiểm, tổ chức của anh ta càng nguy hiểm hơn, sao em có thể nói chuyện yêu đương với anh ta được?”

“Tổ chức của anh ấy... đã bị tiêu diệt rồi, chỉ còn một người là anh ấy thôi.” Thanh Vi nghĩ đến cái tên đoàn ảnh vệ của nữ hoàng kia nên mệt mỏi nói.

“Thanh Vi, cậu ngốc thật. Cho dù tổ chức không còn tồn tại nữa không có nghĩa là không còn thành viên, anh ta chính là một người đó thôi. Cho dù không nghĩ đến điều đó thì cậu cũng phải biết hôm nay anh ta dám uy hiếp mình như vậy thì có thể ngày mai sẽ hại cậu thì sao! Mau tránh xa khỏi anh ta đi, nếu như anh ta không đồng ý thì đi tìm người giúp đỡ, cậu đang làm gì vậy?

Cậu không nên tiếp xúc với anh ta, an toàn vẫn quan trọng hơn, giờ nên báo cảnh sát!” Phó Hồng lớn tiếng nói.

“Không, không được, đừng báo cảnh sát, mình sẽ nghĩ cách giải quyết.” Cho dù tức giận Thập Tam, hoài nghi anh nhưng Thanh Vi cũng không muốn để xã hội qua lưng lại với anh.

“Còn cách gì nữa? Cậu...” bây giờ nhìn thấy

Thanh Vi vẫn quan tâm đến Thập Tam, tim Phó Hồng như đã nguội lạnh: “Cậu cứ yêu hắn như vậy không cần để ý đến an toàn của mình nữa à? Vậy cha mẹ cậu phải làm sao? Bạn bè cậu thì thế nào?”

Tim Thanh Vi hơi nhói. Đúng vậy, sao cô không biết những điều này? Nếu không sẽ không đau đớn tức giận trong phòng quan sát rồi. Nhưng báo cảnh sát sao? Giam Thập Tam

lại? Phơi bày bí mật của anh sao? Thanh Vi không làm được.

Phó Hồng thấy Thanh Vi từ chối trong im lặng, muốn nói điều gì lại thôi. Thanh Vi trước kia, cô thiếu nữ Thanh Vi với ánh mắt tươi mát như mặt trời đi đâu mất rồi? Muốn vàn oán trách không thể nói ra, anh ta như bị nghẹn ở cổ họng.

Phó Hồng đứng dậy bước

đến trước cửa sổ, quay lưng lại với Thanh Vi, im lặng một lúc mới nói: “Cậu có nghĩ đến rằng làm sao anh ta biết mình ở chỗ này không? Làm thế nào vượt qua 12 tầng không? Tuy không nói nhưng anh ta đã để lộ ra rằng anh ta biết hôm qua chúng ta gặp mặt nói chuyện gì, làm chuyện gì. Không phải dùng mọi cách theo dõi thì làm sao có thể biết được những điều này?”

Nói đến đây, Phó Hồng quay lại nhìn thẳng vào Thanh Vi: “Năng lực phán đoán của cậu đâu rồi? Cậu thật sự không nghĩ tới hay vốn không muốn nghĩ đến?”

Phó Hồng đột nhiên dừng lại, bởi vì anh ta nhìn thấy vẻ mặt Thanh Vi ngoại trừ vẻ đau lòng và áy náy còn có vệt nước mắt. Thanh Vi khóc.

Phó Hồng chậm chạp quay người, anh ta muốn lập

tức ôm lấy cô, nhưng anh ta thấy mình chẳng có tư cách gì để làm điều đó cả. Nhìn thấy cô rơi nước mắt lại chẳng làm được gì, chỉ có thể im lặng quay người đi.

Thanh Vi lau nước mắt lung tung, cô chẳng biết tại sao bản thân không thể không chế nổi mà khóc một cách mất mặt như vậy.

Vẻ mềm yếu này thể hiện ra trước mặt Phó Hồng càng

khiến cho Thanh Vi thêm khó chịu.

Phó Hồng nói rằng vốn là cô không muốn nhìn thẳng vào vấn đề đang bày rõ ra trước mặt, càng đau lòng hơn chính là cho dù cô biết đến những điều này nhưng cô vẫn không nỡ đẩy Thập Tam đến đường cùng.

Cô nhận thức được điều này mới càng thêm đau khổ, cảm thấy bản thân thật đáng

buồn, lúc cùng chia tay với Thịnh Thế, cô cũng không cảm thấy đau đớn như vậy. Nỗi đau đớn kia phát triển từ những bong bóng màu hồng ngọt ngào.

Mà bây giờ, Thập Tam đã có ảnh hưởng rất lớn đối với cô, cô cũng càng chắc chắn rằng mình đã yêu Thập Tam sâu sắc.

Vì vậy cô nhất thời không kiềm chế được mà bật khóc.

Thanh Vi giận bản thân nhu nhược, cũng may những giọt nước mắt kia thể hiện rõ cảm xúc không chính đáng rồi thì bản thân cô cũng tỉnh táo lại.

Thật ra cô đã từng nghi ngờ làm cách nào mà Thập Tam tìm được Phó Hồng, trừ phi anh đã đi theo tới đây.

Như thế cũng chỉ có thể là ngày hôm qua anh đã đi theo cô. Đêm hôm đó cô nghĩ

thấy trên người Thập Tam có mùi hương của hoa mộc lan, bây giờ nhớ lại, rõ ràng lúc cô và Phó Hồng ở trong công viên cũng có phảng phất hương hoa nhàn nhạt.

Vì thế ngày đó Thập Tam không luyện công mà là lén lút đi theo cô, ẩn thân ở gần đó, thậm chí đi theo Phó Hồng về tới đây. Vậy thì đã giải thích được tại sao anh về muộn như vậy, tại sao nhất định phải đi

tắm.

Thanh Vi thoáng rùng mình: đêm qua Thập Tam nhiệt tình một cách bất thường. Có lẽ cả ngày hôm qua anh đã đi tìm Phó Hồng nên mới muốn cô mệt mỏi ngủ chìm hơn? Vậy tại sao lại phải chờ tới tận hôm nay?

Có lẽ là sợ thời gian không đủ, có lẽ còn chưa quyết định.

Thanh Vi chợt nhớ đến

cuộc điện thoại kia - Thập Tam vào khi cô đang nói chuyện cùng Phó Hồng, lúc đó Phó Hồng nói: “Thanh Vi, đồng ý với mình, nhất định phải cẩn thận, không nên bị tình cảm nhất thời che mắt, càng không nên dễ bị lừa.”

Với thính lực của Thập Tam, chỉ sợ anh đã nghe hết những điều này không sót một thứ gì.

Nghĩ đến điều này, Thanh

Vi nhắm 2 mắt lại.

Sau đó Phó Hồng nói muốn sửa vé máy bay, kết thúc mọi chuyện giúp nhưng Thanh Vi sợ Thập Tam dùng vũ lực làm Phó Hồng bị thương, còn sợ Phó Hồng nhờ quan hệ quen biết đả kích Thập Tam nên liên tiếp phản đối.

Vốn Phó Hồng không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng đồng ý để cô tự

mình xử lí việc này, nhưng dù sao anh ta vẫn canh cánh vì chuyện này.

Anh ta muốn tự đi, Thanh Vi thì lại muốn tiễn anh ta, ồn ào như vậy có lẽ không còn gặp lại nữa, cô quý trọng lần cuối cùng này. Mặt khác, 2 người ngầm hiểu với nhau rằng họ còn đang lo lắng Thập Tam đang quan sát Phó Hồng. Thanh Vi hơi sợ trên đường lại xảy ra chuyện gì.

Phó Hồng lên máy bay nhưng trong lòng vẫn rất vương bận. Anh ta làm thủ tục trước, sau đó bước đi ko quay đầu lại, Thanh Vi nhìn Phó Hồng đi qua trạm kiểm an, đến khi bóng anh ta mất hút mới ra khỏi sân bay.

Trong lòng Thanh Vi đắng chát, lần chia xa này, về sau Phó Hồng nhất định sẽ nhìn cô với một cái nhìn khác, rất có thể từ đây về sau sẽ mất liên

lạc. Tình bạn đẹp sẽ theo năm tháng lại mất đi như thế.

Chương 88 ♥ Quyết định buông tay

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng

Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Tan tâm, Thanh Vi về nhà thì thấy trên bàn có đồ ăn đã dọn sẵn. Sau khi hai người ăn cơm xong, ngoại trừ việc về

mặt Thanh Vi có phần mệt
mỏi thì mọi thứ đều rất bình
thường. Thập Tam thấy Thanh
Vi trầm mặc hơn bình thường,
cho rằng cô mệt nên lúc xem
tivi thì vội đi pha nước ấm để
rửa chân cho Thanh Vi.

Nhìn Thập Tam bận bên
này rộn bên kia, Thanh Vi
không thể nào nói nổi tư vị
trong lòng. Giả vờ như không
có chuyện gì, tiếp tục anh anh
em em sao, không thể nào.

Cho dù cô rất lưu luyến tình cảm này, nhưng vấn đề nên làm rõ thì không thể qua loa được.

Nhưng nên hỏi thế nào đây? Tuy rằng cô đã khóc đã tức giận rồi nhưng trong lòng vẫn có một góc luôn ôm chút hy vọng, không muốn tin Thập Tam là người như vậy.

Bởi vì quá quý trọng cho nên không muốn tin. Điều này không phải do sức phán đoán

của cô kém mà chỉ do tác dụng phụ của tình cảm. Có lẽ tình yêu vốn là mù quáng, Thanh Vi cũng không ngoại lệ. Cô không muốn tin người đàn ông cô yêu lại là người lừa gạt tổn thương bạn của cô.

Trước khi về nhà, Thanh Vi đã quyết định cho Thập Tam cơ hội cuối cùng, giả vờ như không biết gì, sau đó hỏi anh, nếu anh có thể thừa nhận thẳng thắn, vậy..... Như vậy

thì sao? Tha thứ cho anh sao?
Tha thứ dễ dàng là điều không
thể, cần phải cho anh biết anh
đã sai lầm.

Cứ như thế được một lúc,
Thanh Vi đột nhiên phát hiện
trong lòng cô rất buồn khổ, cô
vẫn hy vọng Thập Tam có thể
thẳng thắn thành khẩn, nói ra
một lý do có thể khiến cô có
thể chấp nhận. Cô vẫn luôn hy
vọng có thể tha thứ cho Thập
Tam, nhưng nhiều nhất, không

phải dễ dàng tha thứ mà là để hiểu anh hoàn toàn.

Việc này không phải là chứng tỏ trí thông minh của cô đã về số âm rồi sao?

Trong lòng Thanh Vi rối rắm, dù không biểu hiện ra mặt nhưng cũng không thể ngăn cản phản ứng bản năng của thân thể. Nên khi Thập Tam bê chậu nước định rửa chân cho cô, Thanh Vi đột nhiên đẩy anh ra theo phản

xạ.

Thập Tam cảm nhận được sự từ chối rõ rệt này. Anh miễn cảm dừng động tác, bất an nhìn Thanh Vi.

Thanh Vi điều chỉnh tâm trạng, làm như không có gì rồi nói: “Để em tự làm, em không muốn anh chịu uất ức.”

Trước kia cô cũng từng nói như vậy, nhưng tâm tình và ý nghĩ lại khác nhau hoàn toàn. Ánh mắt trong suốt của

Thập Tam không nhìn thấy một chút khác lạ nào, nhìn cô nói: “Chuyện này có cái gì uất ức, là chuyện anh nên làm.”

Lại nghe lời nói như thế, Thanh Vi cũng không cảm động mà cười khỏ trong lòng. Cô kiên trì nói: “Em vẫn không quen.” Thập Tam đành phải để cô tự rửa.

Thanh Vi từ từ hỏi: “Hôm nay anh ở nhà làm gì?”

Thập Tam nói: “Luyện

công. Ngày hôm qua anh có chút đột phá, hôm nay cũng cố lại căn cơ.”

Thanh Vi nghe xong thì trong lòng đau đớn . Cô cố hết sức giữ giọng mình vững vàng, ngẩng đầu nhìn Thập Tam: “Chỉ luyện công à? Không đi ra ngoài đi dạo sao?” Nhìn thấy dáng vẻ không hiểu của Thập Tam, cô nói: “Anh ở nhà mãi không buồn sao?”

Thập Tam lắc đầu:

“Không buồn. Hôm nay vừa ngồi xuống thì thấy thời gian trôi qua rất nhanh.” Về mặt trong lúc anh nói chuyện luôn rất bình thường.

Thập Tam vốn mặt lạnh, cảm xúc dao động không lớn, bao giờ cũng ít biểu cảm. Như vậy thì cho dù anh có nói dối, thậm chí không cần cố gắng che giấu cũng sẽ không để người ta phát hiện.

Thấy Thập Tam giấu

điểm, trong lòng Thanh Vi đủ vị. Cô sợ không che giấu được thất vọng và đau lòng nên nhân lúc cúi đầu rửa chân làm phép thử cuối cùng: “Đúng rồi, hôm nay Phó Hồng gọi điện thoại cho em.”

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, khí lạnh bên người đột nhiên dâng lên rồi lại nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện. Thập Tam lạnh nhạt nói: “Phải

không.” Ngay cả nội dung cuộc điện thoại cũng không hỏi như thể anh chẳng hề bận tâm chút nào.

“Anh ấy nói hôm nay sẽ trở về, sau này có thể không gặp nữa, tạm biệt với em.”

“À.” Thập Tam thờ ơ đáp.

“Việc làm ở sân bay của anh có chút vấn đề, sợ là không đi được.”

“Ừ, không sao đâu.”

Thanh Vi không đoán được anh lại trả lời như vậy. Cô cho rằng Thập Tam sẽ nói gì đó, sẽ giả bộ gì đó, nhưng anh lại chẳng buồn cả đối phó, vẫn định ninh mình ở nhà cả ngày, chẳng buồn để ý đến tin tức của Phó Hồng.

Anh ấy nói cũng được, không nói cũng xong, nhưng anh lại lạnh nhạt như thế lại là thái độ khó đối phó nhất, khiến cho người ta không có

cả sức mà tức giận. Nếu bây giờ cô nói thật, anh sẽ trả lời thế nào?

Anh sẽ cực lực phủ nhận à? Hay anh vẫn bình thản như cũ: “Ừ, là anh làm, anh ta phiền lắm.” Nếu là về sau, Thanh Vi không biết nên đối đáp thế nào đây.

Tại sao có thể như vậy? Ngoại trừ theo dõi và bạo lực, đến nói dối cũng không có gánh nặng tâm lý sao? Xem

như chuyện gì cũng không xảy ra à? Mũi Thanh Vi chua xót, cô cắn chặt khớp hàm rồi mới bình phục cảm xúc.

Có lẽ Thập Tam cảm thấy hô hấp của cô khác thường, giọng anh trở nên săn sóc dịu dàng: “Sao vậy? Hôm nay mệt quá hả em?”

Thanh Vi không nói chuyện, bình tĩnh nhìn Thập Tam vài giây. Cô luôn cho rằng Thập Tam là đặc biệt,

tình cảm của bọn họ do cô chủ đạo, cho nên cô luôn bao dung và thương tiếc Thập Tam.

Nhưng hết thấy cho thấy Thập Tam chẳng những không yếu đuối nhu nhược mà ngược lại, anh vô cùng mạnh mẽ, vô luận vũ lực hay tâm trí, thậm chí là cách mang mặt nạ làm người - kỹ năng hiện đại như vậy, anh cũng tự thông tỏ.

Người đàn ông này không

khác với những người đàn ông bình thường là mấy, thậm chí còn đáng sợ hơn đàn ông bình thường, cho dù anh có hiểu chuyện tình cảm hay không, có phải anh mới là người nắm quyền quyết định không?

Vậy chẳng hóa ra cô chỉ là trò cười của anh mà thôi. Cô dè dặt cẩn trọng che chở, vì cái gì đây? Cô cố gắng tranh thủ, có đáng giá không?

Đàn ông của thế giới nữ

tôn thì sao? Có lẽ anh vẫn luôn cao ngạo, chỉ vì chịu quá nhiều đau khổ nên ôm oán hận với phụ nữ, sau khi đến đây, có điều kiện thoát khỏi trói buộc, anh càng muốn tùy ý sống cuộc sống của mình.

Anh quan sát bắt chước đàn ông nơi này; anh dần dần coi nhẹ phái nữ.

Không, có lẽ anh chỉ không cảm giác an toàn, muốn giữ chặt một phần tình cảm,

bảo vệ cho một người.

Đừng buồn cười như vậy, giữ như vậy có khác nào cầm tù đâu? Sau nàyì sao, có phải anh còn muốn hạn chế hành động của cô không?

Rất nhiều ý nghĩ nảy ra trong đầu Thanh Vi, khiến cô đau đầu, đau lòng. Lời chất vấn ngay bên miệng, suýt nữa thốt ra, lại biến thành mỗi một kiệt sức.

Đúng vậy, mỗi một kiệt

sức.

Thanh Vi bỗng nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, rất phiền hà.

Cô không muốn tiếp tục rối rắm việc này, khiến mọi chuyện trở nên đơn giản, không cần nghi kỵ, không cần đau lòng nữa. Loại mệt mỏi này dâng lên từ tận đáy lòng không thể ngăn chặn, hơn nữa ý nghĩ muốn buông tay cũng từ từ xuất hiện.

Buông tha cho Thập Tam,

không can thiệp vào cuộc sống của anh nữa. Cô trở về như trước, anh tiến về tương lai. Đây là phiên bản thực tế của "Anh đi đường lớn của anh, tôi qua cầu độc mộc của tôi."

Thập Tam bị cô nhìn đến hốt hoảng: “Thanh Vi, sao vậy? Sao em lại nhìn anh như vậy?”

Vì sao à? Chẳng lẽ còn cần em nói với anh rằng em nhìn thấy anh uy hiếp Phó

Hồng sao? Biết anh theo dõi em sao? Nói rằng em biết anh gạt em sao?

Không, sẽ không. Nói gì cũng vô dụng, không quan trọng nữa. Nên tự nhiên buông tay thế nào mới là việc cô phải làm ----- cô không muốn đau khổ vì chia tay nữa.

Hơn nữa, thật đáng buồn là cho đến lúc này, cô vẫn muốn giúp anh một phen, giúp anh lần cuối.

Thanh Vi lạnh nhạt nói:
“A Ngự, ban em nói có thể
giúp anh nhập ngũ, hơn nữa
có cơ hội lên biên chế.”

Thập Tam hơi giật mình
nói: “Tòng quân nhập ngũ
sao? Em muốn anh đi à?”

“Đúng vậy, em nghĩ anh
nên đi thử, đó là một con
đường không tệ.”

Chương 89 ♥ Sự thật

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng
Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My
♥ Huyền Tô

Thanh Vi quyết định đưa Thập Tam đi tòng quân, hơn nữa cô còn rất kiên quyết, dù Thập Tam không muốn chia

lìa với Thanh Vi cũng không thể không đồng ý.

Trước đó Thanh Vi đưa Thập Tam đi một bệnh viện tư nhân làm kiểm tra sức khỏe, kiểu bệnh viện này chỉ lấy tiền khám bệnh, đương nhiên chẳng buồn để ý xem người đến khám có gì đặc biệt hay không. Điều cô không ngờ chính là kết quả lại bình thường.

Vốn cô vẫn cho rằng dù thể chất Thập Tam có thay đổi thì cũng sẽ giữ lại chút đặc điểm ban đầu, không ngờ không khám ra. Thanh Vi trầm nghĩ: Thể chất như vậy có phải giống người bình thường hay không?

Điểm đặc biệt duy nhất là Thập Tam rất khỏe mạnh, hệ miễn dịch rất mạnh. Thanh Vi đưa Thập Tam đi tiêm vắc-xin

phòng bệnh, bây giờ cơ bản đã xong.

Thập Tam rất nghe lời, Thanh Vi bảo anh làm gì thì anh làm đó, lấy máu cũng không dị nghị, cũng không hỏi vì sao. Thanh Vi giải thích qua loa cho anh, Thập Tam chỉ gật đầu mà thôi, đáng vẻ tin cậy hoàn toàn.

Thập Tam không biết rằng Thanh Vi cũng sửa lại tên

của anh, từ “Yến Ngự” thành “Doãn Ngự.” Không biết tại sao, Thanh Vi không muốn để Thập Tam theo họ của cô nữa, lúc trước vì Thập Tam khẩn cầu, bây giờ nghĩ lại hình như không ổn lắm.

Đổi thành họ “Doãn”, không mưu mà hợp với thân phận ảnh vệ trước đây của anh, tuy rằng làm vậy có vẻ hơi phiền phức, nhưng Thanh Vi thà rằng phiền phức một

chút.

Bây giờ Thập Tam không biết dự tính của Thanh Vi. Anh chỉ lo lắng sau khi nhập ngũ không thể thường xuyên gặp Thanh Vi nên cảm xúc rất tệ.

Ngồi trên chạc cây ở lưng chừng núi, Thập Tam chơi đùa con dao con trong tay, suy nghĩ lung tung.

Mấy ngày nay Thanh Vi nói với anh rất nhiều đạo lý, phải xử lý các tình huống thế nào, kiên nhẫn cẩn thận, lại khiến Thập Tam cảm thấy không đúng. Là cái gì chứ nhỉ? Anh nghĩ tới nghĩ lui, rất cẩn thận, hình như là thiếu cái gì đó.

Nghĩ một lát, Thập Tam hơi phiền muộn, ánh dao trên ngón tay lóe ra nhanh hơn. Anh đột nhiên ý thức được,

Thanh Vi kiên nhẫn thì kiên nhẫn, nhưng lại thiếu tình cảm, thiếu loại tình cảm mờ ám giữa hai người. Động tác vô cùng thân thiết khiến anh mặt đỏ tim đập cũng không còn nữa.

Thanh Vi nghĩ thế nào? Có phải Phó Hồng để lộ ra điều gì hay không?

Thập Tam rầu rĩ nhảy xuống, ngón tay chuyển một

cái, con dao cũng biến mất.
Anh đi về nhà.

Vài ngày sau có kết quả kiểm tra sức khỏe, Thập Tam thông qua thuận lợi. Kiểm tra thể năng rất đơn giản, thân thể linh hoạt là được, đối với Thập Tam thì chuyện này không hề khó khăn. Nhưng anh nhận ra tên của mình bị sửa lại.

Tên của anh viết rõ ràng:
Doãn Ngự.

Trong lòng Thập Tam lộn xộn: không phải anh họ Yên sao, sao lại biến thành họ Doãn thế này? Là đánh nhầm à? Không, thông báo qua bao nhiêu lớp kiểm tra, làm sao mà sai được.

Tay Thập Tam siết chặt trang giấy: như vậy là Thanh Vi. Vì sao Thanh Vi lại sửa? Cô không muốn ban thưởng họ cho anh nữa sao? Nghĩ đến

thái độ trong thời gian này của Thanh Vi, hơi thở của Thập Tam bắt đầu bất ổn.

Thanh Vi có ý gì? Muốn xa lạ với anh sao?

Anh khiến Thanh Vi không vừa lòng chỗ nào, khiến cô tức giận, bởi vậy mới thu họ của anh lại sao?

Mãi đến kết thúc kiểm tra xong, Thập Tam vẫn còn

hoảng loạn. Trên đường về nhà, anh thầm mặc niệm: “Doãn, doãn, ản? Ảnh?(*)”

(*)Doãn và ản đều đọc là [yǐn], riêng Ảnh thì đọc chệch đi một chút là [yǐng].

Thập Tam hiểu ra: Thanh Vi muốn để anh nhớ rõ bốn phận của mình! Anh chỉ là một ảnh vệ, không có xuất thân không bản lĩnh, cho nên Thanh Vi hối hận, không

muốn để anh làm bạn trai cô
nữa!

Hắn là như thế này mới
phải.

Đàn ông như anh, dựa
theo tiêu chuẩn như Hiếu Văn
và Á Á thì là không hợp
chuẩn, không thể gặp người
khác.

Có thể bảo vệ cô, nghe cô
sai bảo là có phúc rồi, anh lại

tin hứa hẹn của Thanh Vi khi cô nhất thời xúc động là thật.

Là anh mơ mộng hão huyền, còn thật sự tự cho mình là bạn trai Thanh Vi.

Nhưng Thanh Vi không phải kiểu con gái tùy tiện hứa hẹn, cô nghiêm túc, dịu dàng, bao dung với anh như vậy, hai thế giới cũng không có người tốt hơn cô. Thê chủ như vậy, không, không phải, người vợ

như thế, có người đàn ông nào không động tâm?

Đúng rồi, bởi vì Thanh Vi không phải kiểu con gái tùy tiện hứa hẹn, cho nên cô tỉnh táo lại thì đã hối hận, lại không thể thu lại lời đã nói ra, cho nên mới ám chỉ anh như vậy.

Nếu anh không rõ cũng không sao, dù sao anh cũng sẽ tòng quân, chiêu quân cả nước ý là phân đều đến cả nước,

trời biết anh sẽ bị phân đến
nơi nào.

Có lẽ Thanh Vi còn có thể
nhờ người phân anh đi càng xa
càng tốt.

Hơi thở Thập Tam càng
thêm bất ổn, tiếng ong ong
vang lên trong đầu. Cuối cùng
anh cũng nghĩ đến: Thanh Vi
không muốn anh nữa! Suy
nghĩ này như một tiếng sấm,
nhất thời khiến tâm trí anh rối

loạn. Thập Tam chỉ cảm thấy có một luồng khí nóng dâng lên, không khống chế được.

Cô không muốn anh nên mới để anh tòng quân, để anh rời xa cô. Cho dù là phục biên hay biên chế thì anh cũng phải trải qua vài năm, Thanh Vi sẽ chờ anh trở về sao?

Chỉ e là khi đó, lúc anh vội vàng về thì đã nhìn thấy bên người Thanh Vi sớm có

người khác làm bạn, không còn vị trí của anh nữa rồi.

Sẽ là ai đây? Lưu Húc Dương? Người đàn ông lạ mặt nào đó? Thậm chí là Phó Hồng?

Nghĩ đến Phó Hồng, mắt phượng của Thập Tam chợt lóe ánh sáng nhạt, nắm quyền.

Thập Tam bức thiết muốn gặp Thanh Vi, anh không bạn

tâm tới bất cứ điều gì nữa, thi triển khinh công toàn lực. anh tung người qua các tòa nhà cao tầng, bóng đen như chim yến bay qua, mọi người chưa thấy rõ, anh đã chạy vội đến gần cơ quan của Thanh Vi.

Đến nơi này, Thập Tam dừng lại, bắt đầu đi lại bình thường. Khi kinh hoảng và e ngại hết rồi, anh cũng khôi phục lại lý trí. Thời gian làm việc, nếu anh xông vào như

vậy Thanh Vi sẽ không vui.

Hơn nữa nên nói thế nào với Thanh Vi đây? Nói em không thể làm như vậy sao?

Thanh Vi muốn làm cái gì, đều có lý do của cô, sao có thể dung túng cho anh làm càn? Nếu anh khoa tay múa chân với Thanh Vi, chỉ e sẽ càng thêm khiến cô ghét bỏ hơn.

Nếu Thanh Vi tức giận, nói rõ ràng ra: “Anh đi đi, em không muốn gặp anh nữa, sau này đừng gặp nhau nữa.” Vậy anh phải làm sao bây giờ?

Thập Tam nhìn cánh cửa lớn của đội hình sự gần trong gang tấc, chân chừ không vào.

Thật lòng anh chỉ hận không thể lập tức lao vào, tìm Thanh Vi để hỏi cho rõ, làm tan biến sợ hãi bất an của anh,

lúc này anh rất khát vọng được Thanh Vi tươi cười an ủi. Nhưng lý trí nói với anh rằng, anh biết như vậy là không thể.

Nhưng quay về bây giờ à? Chờ Thanh Vi về nhà sao? Anh lại không chờ được. Thập Tam lo lắng phiền chán đi qua đi lại ở trước cửa, không hạ được quyết tâm nên tiến hay lùi.

Cuối cùng bảo vệ cửa đều

phát hiện người khả nghi, quan sát một lát, cuối cùng không chịu được đành đi ra hỏi anh có chuyện gì.

Thập Tam khẽ khàng thở phào, như vậy không tính là anh tự tiện xông vào rồi. Anh nói muốn tìm Thanh Vi, sau đó thì thấy Thanh Vi đi ra.

Văn phòng của Thanh Vi ở sát đường, trong lúc cô vô ý đã phát hiện ra Thập Tam ở

công, cô không biết ý đồ của anh, nhưng cũng đoán được vài phần. Cô vốn định im ắng chia tay, nhưng chuyện đến nước này chỉ e là không thể nữa.

Thanh Vi thở dài, ra khỏi văn phòng, chuẩn bị nói chuyện với Thập Tam.

Chương 90 ♥ Phiên ngoại vô trách nhiệm

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

*Đặng Trà My: Thật ra thì
phiên ngoại này đọc rất là ba
chăm, chỉ là tác giả tưởng
tượng viết linh tinh, không*

*liên quan đến chính văn là
mấy TT.TT*

Thập Tam nhìn thấy Thanh Vi ra thì lập tức lên đón, đến trước mặt cô lại khiếp đảm, lo lắng sợ Thanh Vi không vui, sợ Thanh Vi nói anh, bởi nên đành chân chờ không dám nói cái gì.

Thanh Vi nói: “Về nhà trước đi.” Trong lòng Thập Tam thoáng buông lỏng. Thanh Vi còn nói “về nhà”, bí

mật răn dạy anh, vẫn còn tốt.

Hai người về đến nhà, Thanh Vi hỏi vì sao Thập Tam lại đến cơ quan tìm cô, Thập Tam nói ý nghĩ của mình ra, sau đó nhìn biểu cảm của Thanh Vi, khẩn trương chờ cô giải thích. Thanh Vi nổi giận: “Còn dám bảo tôi giải thích! Anh không có đầu óc sao? Anh đánh người còn theo dõi tôi, tôi đã biết, tôi còn có thể giữ lại tai họa ngầm như anh

sao?”

Thập Tam cả kinh, không ngờ việc làm của anh đã bị cô biết, không dám tin hỏi: “Vì sao em mà biết được? Là tên vô dụng Phó Hồng nói? Cáo trạng sau lưng anh, nam nhân không nên như vậy. Thanh Vi, em không thể không tin anh, đàn ông như vậy chắc chắn có vấn đề nghiêm trọng!”

Thanh Vi giận xanh mặt: “Khốn! Anh ấy không có vấn

đề gì hết, mấy năm trước bà đây đã kiểm tra rồi.”

“Cái gì? Cô..... Mẹ nó chứ! Lão Tử vẫn luôn nghĩ cô ngây thơ, không ngờ cô lại là kẻ vô sỉ, không có tiết tháo như vậy!”

Lần này Thanh Vi không cố kỵ nữa, cô hừ lạnh một tiếng: "Ôi chao, anh còn nói tôi? Anh có tư cách gì quản tôi? Một cậu trai trẻ đến từ thế giới nữ tôn, dựa vào tôi nuôi

sống, mấy tháng nay tác giả để
tôi mua thứ này thứ nọ cho
anh, dùng hết tiền tiết kiệm
của tôi, còn đánh chạy mất
người theo đuổi của tôi! anh
đưa tiền đưa người lại cho
tôi!”

Thập Tam đen mặt: “Cô
nghĩ rằng tôi muốn à? Tác giả
luôn để tôi thấp kém, thật ra
lấy bản lĩnh của tôi thì sớm có
thể trở thành anh đại hắc bang
trải qua cuộc sống hạnh phúc,

thích nam hay thích nữ, thích gì có đó, còn phải dây dưa với cảnh sát nhân dân quèn như cô sao?”

“Anh dám khinh thường tôi? Đại ca xã hội đen chứ gì, đã sớm không lưu hành nữa rồi, hôm nay tôi sẽ trừ gian diệt ác!”

Thanh Vi lấy côn điện đã sớm chuẩn bị xong ra, định xuống tay với Thập Tam. Thập Tam chuẩn bị động thủ, bỗng

nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, anh cắn chặt môi hoảng sợ nói: “Cô đã làm gì tôi?”

“Làm gì? Tôi chỉ hạ hóa công tán với anh thôi.” Thanh Vi nghe rằng cười tới gần anh, Thập Tam bị cơn điện giật ùng ùng, kêu lên âm ỹ.

“Sao cô lại có hỏa công tán?”

“Tác giả cho phép là mọi chuyện đều có thể.”

“Không, tôi đây bách độc

bất xâm.” Cuối cùng, trên trán Thập Tam chảy mồ hôi lớn như dâu tây - chú ý, là dâu tây, lớn hơn đậu tương, mồ hôi lớn như dâu tây, run run nói.

“Bách độc bất xâm? Đó là trước kia thôi. Từ khi anh xuyên không, dùng các loại độc tố thì đã sớm tàn phá cả cơ thể rồi.”

“Độc tố gì? Cô luôn luôn hạ độc tôi?”

“Tôi hạ độc ấy à? Bây giờ

các loại độc không nơi nào không có. Từ ăn uống, đến mặc dùng, chỉ có anh không thể tưởng tượng được chứ không có gì người ta không làm được. Anh cho là anh còn sống trong hoàn cảnh hòa hợp với thiên nhiên ư?

Thập Tam thở hào hển: “Đáng giận, cô lại không nói cho tôi, thật ác độc.”

Thanh Vi đắc ý cất côn điện: “Ác độc em gái nhà anh

đó! Trách thì trách anh không nghĩ đến thôi. Tôi đã sớm nhắc anh rồi, không cần dùng nhiều mà anh không nghe.”

Cô nhìn má Thập Tam ửng hồng vì khó chịu, đôi mắt vì bị điện giật mà long lanh nước, thân thể run nhè nhẹ, bụng căng thẳng, cô sờ soạng trong áo anh.

Thập Tam phần hận nói: “Đừng đụng vào tôi.”

Nhưng Thanh Vi chỉ cảm

thấy da thịt dưới bàn tay trắng mịn, bàn tay như bị hấp dẫn, làm sao chịu ngừng, cô tiếp tục sờ soạng.

Đụng đến xương quai xanh, Thanh Vi cắn lên, Thập Tam ăn đau, kêu một tiếng “Ô.”

Thanh Vi như được cổ vũ, kéo quần áo của anh ra, cô vuốt ve hai nú hồng, há miệng ngậm vào, Thập Tam bắt đầu kêu “um, a”, nhìn cô khản

cầu.

Thanh Vi vỗ mông anh, cười tà ác: “Mới vậy đã không nhịn được, còn rất sớm.” Nói xong liền cắn một cái, tay dùng lực siết hai mông. Hai điểm hồng phấn nộn bị đôi đũa thô bạo, chảy cả tơ máu, khiến Thập Tam kêu to.

Thanh Vi dùng sức đánh cặp mông tròn trịa của anh, lớn tiếng nói: “Đau à? Cho anh đánh người này! Cho anh theo

dối tôi này! Cho anh không trung thực này!” Vừa nói vừa đánh, càng ngày càng dùng sức. Đánh một trận, tay Thanh Vi đã mệt mỏi, từ từ đánh chậm lại, đánh loạn xạ.

Võ công của Thập Tam bị tán đi, điểm huyệt trên ngực thấm máu, mông đau nóng bừng bừng, khóe mắt thấm nước mắt.

Anh thút tha thút thít nói: “Đau, đừng đánh, mông đau.

Tôi biết sai rồi, hu hu hu... oa”

“Anh nói đi, anh rõ ràng là một con cừu, giả thành sói làm gì, ngoan ngoãn sớm không phải là không có việc gì rồi sao?”

“Đều là tên cặn bã Phó Hồng kia hãm hại tôi. Anh ta tính toán kỹ càng, mua được Bản Sắc (*tên tác giả a =*)))), diễn trò cho tôi xem, dụ tôi mắc mưu.” Thập Tam nức nở nói: “Đều tại cô không thích

xem tivi, kịch, cái gì mà cung đấu, trạch đấu cũng không hiểu, vậy mới trúng độc kế của anh ta.”

“Anh ta dùng cái gì mua Bản Sắc?”

“Một căn hộ.”

“Cái gì! Đồ ngu này, đàn độn, nhị hóa.., cho tôi một phòng từ sớm có phải xong không, còn bày đặt thiết kế hãm hại à? Tiện nghi cho bà tác giả!”

Thanh Vi tức chửi ầm lên:

“Má nó chứ để tôi giả ngây thơ, giả rồi rắm, giả bộ hồ đồ, giả ngu ngốc thì thôi, ngay cả nhà cũng không có!”

Cô đang tự mắng, trong mắt Thập Tam đột nhiên lóe sáng, đứng lên.

Thanh Vi giật mình nói: “anh, tại sao anh không có việc gì?”

Thập Tam chậm rãi sửa sang quần áo, nhất cử nhất

động tản mát khí thể hoàn toàn khác ban đầu, khí thể bá đạo, hết như một người cao quý đẹp lạnh lùng.

Thanh Vi cảm thấy không đúng, muốn chạy trốn, bàn tay to của Thập Tam đã vung lên, phát một luồng lực hút bắt cô về.

“A, cứu mạng!” Thanh Vi kêu to: “Bản lĩnh này của anh là gì? Võ công? Dị năng?”

Thập Tam khiêng cô lên

vai, bước đến phòng ngủ rồi ném lên giường, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú hoảng sợ của Thanh Vi, anh chậm rãi bóc một tấm da từ trên mặt.

Một khuôn mặt khác lộ ra. Mắt phượng ban đầu biến thành mắt xéch dài nghiêng tà mị, mũi như đao gọt, môi hơi mỏng, đó là một kiểu đàn ông yêu nghiệt.

Vẻ đẹp của anh không phân biệt nam nữ, vượt qua

giới tính vượt qua không gian
vượt qua định luật tự nhiên!
Anh nguy hiểm mà mị hoặc
âm độc lạnh bạc, anh xinh đẹp
dụ dỗ cười khuy²nh thành, anh
ngực tàng gấm vóc lù lù như
núi, anh nhẹ lay động quạt xếp
ngồi xem phong vân, anh tao
nhã phúc hắc khó dò.....

Rốt cuộc anh là ai? Ai là
anh? Anh vẫy vẫy tay, người
hâm mộ gục xuống; anh dậm
chân một cái lập tức chinh

phục một đồng người!

Thập Tam cười lạnh nói: “Tôi đã sớm chán ngấy loại cuộc sống bình thản này, nếu không phải cô nói chú ngữ giải phong ấn ra, tôi còn không thể tự do.”

“Tôi không nói chú ngữ!”

“Cô có nói, là ngu ngốc. Hừ hừ, trình trọng giới thiệu bản thân, tôi là sinh mệnh trí năng cao cấp, tôi, thiên tài vĩ đại, nghiên cứu viên xuyên việt

thành công - Ngưu Ngưu Ngốc!”

“Ngưu Ngưu Ngốc? Chẳng lẽ anh là yêu quái? Anh và Ngưu Ma Vương có quan hệ gì?”

“Ngưu Ma Vương là tiên bối bất hạnh xuyên sai nơi. Tôi không may xuyên đến không gian nữ tôn bị phong ấn năng lực, nghĩ cách lại xuyên đến nơi này gặp cô.”

Thập Tam, à không,

Ngưu Ngưu Ngốc tà mị cười, ngón tay ngả ngón nâng cầm Thanh Vi, sau đó sờ sờ.

“Vì sao nhất định là tôi?”

Thanh Vi khóc nức nở.

“Phản xạ cung của cô dài, đường về não ngắn, dễ dàng phạm lỗi, như vậy tôi mới có thể khôi phục dị năng.” Anh vuốt ve mặt cô, vừa cười vừa nói, tươi cười lại không tồn tại trong đáy mắt. Giọng nói của anh dịu dàng, Thanh Vi càng

run run.

“Không, anh buông tôi ra.” Thanh Vi kiệt sức đâm đả khuôn ngực rắn chắc của anh, nghẹn ngào nói: “Anh lạnh lùng anh tàn nhẫn anh cố tình gây sự! Anh, sao anh có thể đâm nát chân tình của tôi dưới chân? Sao anh không nhìn vào một lòng trung can hướng ánh dương của tôi? Sao anh có thể so sánh bao con nhộng sữa công dầu còn độc chứ?”

Không, anh không thể đối xử với tôi như vậy!”

“Thân ái, tôi cũng là thân bất do kỷ. Người giãy dựa trong bóng tối không có tư cách đồng tình người khác. Không ác không thể sống, không độc không thể tự bảo vệ mình, ở thế giới xuyên việt này, đôi bàn tay nhuộm máu chỉ vì sinh tồn.” Thập Tam buông cô ra, ngồi bên giường phẩm trà.

Giọng nói của anh lạnh như băng, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào đầu tấm ván gỗ, tiếng vang thanh thúy kia khiến Thanh Vi không rét mà run. "Tôi là người chứng kiến của thời đại mới, chinh phục là bản tính trời sinh của tôi, tôi muốn dày vò tất cả."

Nụ cười của anh như cây anh túc có độc, nguy hiểm mà lại hấp dẫn: "Cái gì mà yêu mà thương, cũng chỉ là cách bài

trừ tạp chất. Bây giờ xuyên không rất khó, người ta xướng ca khúc được yêu thích phát minh xà phòng, tôi chém rớt dưa chuột đổi bao cao su. Cô đã xem Robot Chiến Thần chưa?”

Thanh Vi lắc đầu.

“Dị Thú chiến sĩ?”

Thanh Vi xấu hổ lắc đầu.

“Tu tiên đến dị giới, đã xem chưa?”

Thanh Vi rung rung lắc

đầu.

“Ma pháp Bỉ Mông đại chiến anh em hồ lô biến dị thì sao?”

Thanh Vi khóc, tiếp tục lắc đầu.

“Hồng miêu lam thử chắc xem rồi chứ?” Thập Tam nóng nảy.

Cuối cùng Thanh Vi nhỏ giọng nói: “Một chút.”

Thập Tam nhẹ thở ra một hơi: “Nói bao nhiêu lần, không

có tri thức là không được. Đã xem rồi thì chắc nên biết đại nhân vật phản diện đều xuất hiện cuối cùng nhĩ. Hiểu không?”

Thanh Vi gật đầu.

“Bởi vậy, tôi - Ngu Ngu Ngọc tuyên bố, tôi muốn luân cô một trăm lần.”

Thanh Vi sợ ngây người. Lúc Thập Tam nhào tới, cô quyền đâm cước đá phản kháng, cuối cùng bị áp chế ở

dưới thân Thập Tam. Phản kháng yếu ớt của Thanh Vi không bằng nói là khơi mào tình dục của Thập Tam, cơ thể cô vặn vẹo, Thập Tam hít một hơi, phản ứng nổi lên.

Thanh Vi cảm thấy nơi nào đó của anh cứng rắn kỳ lạ, chạm vào cô, cô hồn nhiên nói: “Đây là cái gì?” Nói xong lại cọ hai cái.

Thập Tam quát: “Đừng nhúc nhích! Còn cử động nữa

thì cô tự gánh hậu quả.” Nhìn đôi mắt Thanh Vi uất ức ngậm lệ, anh ổn định tâm trạng, khàn khàn nói: “Cô muốn tôi làm gì bây giờ? Tôi không thể lại làm Ninja Rùa nữa đâu!”

Nói xong, Thập Tam dùng sức xé quần áo của Thanh Vi. Thanh Vi giãy dụa nói: “Không cần, không cần đối xử với tôi như vậy. Anh còn nhớ rõ Đại Răng Hô dưới chân núi không?”

Thập Tam như bị sét đánh, dừng động tác, khiếp sợ nói: “Là cô? Thì ra là cô? Cô cũng...?”

Thanh Vi gật đầu, hoài niệm nói: “Lúc trước, anh dịu dàng như vậy xấu như vậy.”

Thập Tam nói: “Cô ngốc như vậy.”

“Anh nghĩ hết cách xuyên việt.”

“Cô vắt hết óc thông đồng.”

“Anh bị sét đánh bị ngạt nước bị bánh bao làm nghẹn.....”

“Cô bị từ chối bị lừa gạt bị cặn bã công căn mọc răng.....”

“Cuối cùng anh rơi vào công thoát nước.”

“Là em kéo tôi.”

Thâm tình nhìn nhau - ینگ

“Anh nhị hóa!”

“Bé răng hô!”

Hòa ca: “Từ nay bánh xe

vận mệnh bắt đầu chuyển động thần bí, bàn tay to vô hình phủ lên hào quang linh tính, số mệnh của chúng tôi chờ đợi ở sâu trong bóng tối, không thể chạy thoát.” Kích động ôm - ing.

Trong phòng vô cùng ấm áp, hai bóng dáng dây dưa không tách rời, tiếng động mờ ám vang lên ba ngày ba đêm, cuối cùng một ánh sáng trắng hiện lên, hồng thủy đầy trời,

hai người biến mất không thấy.

Từ nay về sau, vạn vật sống lại, thế hệ xuyên không giả tiếp theo hãy cố gắng lên, tiếp tục tiến về phía trước!

Tác giả có lời muốn nói: Viết một ngoại truyện vô trách nhiệm, tập hợp các loại câu huyết tạo ra hình tượng long lanh ánh sáng cho cả Thập Tam và Thanh Vi, coi như là tôi đã cố gắng để đạt được mục đích rồi. Trong nội dung

không ít lần nhắc đến tôi đâu,
mọi người nhớ đọc kĩ nha~~~

Không phải tôi không
muốn viết chính văn, mà vì rất
muốn viết ngược chút, không
viết không thoải mái, cho
nên..... Mọi người thấy đó.

Chương 91 ♥ Lần đầu đối lập nhau

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng

Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Thập Tam nhìn thấy Thanh Vi đi ra thì lập tức lên đón, đến trước mặt cô lại sợ hãi. Anh lo lắng Thanh Vi bất mãn, chần chừ không dám nói

gì.

Thanh Vi nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bảo vệ, đành nói: “Về nhà trước đi.” Trong lòng Thập Tam thoáng buông lỏng. Thanh Vi còn nói “về nhà”, bí mật răn dạy anh, vẫn còn tốt.

Hai người về đến nhà, Thanh Vi ngồi trên sofa im lặng. Cô không muốn nói gì. Loại im lặng này lại khiến cho Thập Tam áp lực lớn hơn. Anh

thà rằng Thanh Vi hỏi vì sao anh tới cơ quan tìm cô, anh mới có thể nói ra suy nghĩ của mình, chờ cô giải thích.

Nhưng Thanh Vi lại chẳng nói chẳng rằng, anh nên làm sao bây giờ?

Thập Tam càng hoảng sợ. Vừa rồi bởi vì tâm tình đại loạn nên huyết khí dâng lên, trong lúc liên tục dùng khinh công lại không điều hoà hơi thở, bây giờ lại càng khó chịu.

Nhưng loại khó chịu này đã là gì so với việc bị Thanh Vi không quan tâm và bỏ rơi? Anh đang trước cửa ải đột phá công lực, tới kỳ nhất chính là tâm tình chấn động, huyết khí hỗn loạn, nhưng bây giờ anh không có tâm trạng ổn định chúng.

Thanh Vi thấy sắc mặt anh đỏ lên như rất gấp, âm thầm thở dài: bây giờ mới sốt ruột sao, nhưng nguyên nhân

sốt ruột là gì?

Thập Tam thấy cô cứ luôn nhàn nhạt, cũng không mắt liếc mắt nhìn mình một cái, trong lòng đã lạnh một nửa, cuối cùng không nhịn được đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Thanh Vi, sao em lại sửa họ của anh?”

Giọng nói của anh không ổn định, chất chứa sợ hãi và kỳ vọng, Thanh Vi ngẩng đầu lên, Thập Tam đang quan sát

của biểu cảm của cô, khăn
trưng chờ cô trả lời.

Vì sao sửa họ sao? Anh
đang chất vấn cô sao?

Đau lòng và thất vọng bị
Thanh Vi che giấu nhiều ngày
nay, câu chất vấn này như một
mồi lửa, một lần nữa làm cháy
lên đau buồn phần nộ của cô.

Thanh Vi cố gắng khắc
ché tâm trạng, bình tĩnh nói:
“Sửa lại tiện hơn, họ Yến dễ
khiến người ta hiểu lầm, họ

Doãn không phải càng thích hợp sao?”

Thập Tam nghe thấy Thanh Vi trả lời thì sừng sốt, sau đó nghĩ tới, câu trả lời của cô lại phù hợp suy đoán của anh. Hiểu lắm, hiểu lắm cái gì? Vì sao họ Doãn càng thích hợp hơn? Rõ ràng là Thanh Vi muốn phủ nhận quan hệ với anh.

Quả nhiên là cô muốn bỏ anh..... Hơn nữa còn bình tĩnh

như thế, dường như không có một chút lưu luyến nào. Nhìn thái độ của Thanh Vi như thể bọn họ chưa bao giờ thân mật vậy.

Thanh Vi lạnh nhạt như vậy, Thanh Vi lười nói nhiều lời, đây là Thanh Vi cách đây không lâu vẫn còn ôm anh, hôn anh sao?

Vậy ánh mắt thâm tình chuyên chú và lời thì thầm bên gối là gì đây?

Trong lòng anh đắng chát,
Thập Tam không biết phải nói
gì.

Anh sớm phải biết như
vậy, sớm nên hiểu rằng.....
Nhưng dưới sự cổ vũ và cho
phép của Thanh Vi, anh thật
sự tự cho là mình có thể xứng
với cô, có thể trở thành bạn lữ
của cô.

Nếu là như thế này, lúc
trước vì sao cô lại cổ vũ anh?
Không ngừng lặp lại, không

ngừng cổ vũ, để anh phóng đại vô hạn chút si tâm vọng tưởng sâu dưới đáy lòng, tin là cô thật lòng thương anh.

Doãn sao? Quả thật là thích hợp. Doãn, đại diện cho che giấu, Ảnh Vệ.

Phải, anh đúng là một ảnh vệ. Số mệnh của anh là trung thành với chủ nhân, mặc cho chủ nhân sử dụng, cho dù đi đến thế giới này, Thanh Vi cũng không phải người anh có

thể vọng tưởng.

Đau đớn bén nhọn như thể, cắt nhỏ trái tim của Thập Tam. Anh không chịu nổi, không nhìn được tìm một lý do phản đối để ngăn chặn sự thống khổ này.

Anh vọng tưởng là sai, nhưng, nhưng nhiều lần Thanh Vi chính miệng nói thương anh, nói anh tốt, khát khao muốn ở cùng anh trong tương lai. Thanh Vi sẽ không lừa

anh!

Nỗi lòng kích động, nội lực của Thập Tam cũng bắt đầu chạy loạn trong kinh mạch của anh, khiến cho thân thể đau đớn, hơn nữa tâm lý bị tổn thương, sắc mặt của anh trắng bệch.

Thanh Vi nhìn thấy thần sắc của anh liền quay đầu đi. Cô nghĩ: anh cần gì phải như thế chứ? Cảm giác bị từ chối tuy không dễ chịu nhưng cũng

là bản thân anh gieo gió gặt bão. Lúc này xoay người đi mới là cách tốt nhất.

Thập Tam nhìn thấy Thanh Vi quay đi thì trong lòng gấp gáp. anh cắn răng ngăn chặn cảm giác khó chịu trong cơ thể, tiến lên một bước ngăn trước mặt Thanh Vi, như vậy có thể cảm nhận Thanh Vi thật rõ ràng, mang đến một chút cảm giác an toàn cho anh.

Nhưng Thanh Vi lại bắt đầu cảnh giác. Bởi vì một bước này mà khoảng cách giữa hai người quá gần, thân hình cao lớn của Thập Tam đứng ở trước mặt cô tạo thành một bóng ma. Loại này tư thế khiến người ta cảm thấy bị áp bách mãnh liệt, đặc biệt do cô ngồi nên càng cảm nhận được áp lực Thập Tam mang đến.

“Em không muốn anh sao? Trước kia..... Trước kia

em nói những lời đó, đều là nhất thời xúc động sao?” Thập Tam thấp giọng hỏi.

Thanh Vi hơi nhích người, không biết nên nói thế nào. Cô không muốn nói với anh chuyện cô nhìn thấy và nghĩ đến, việc này không bắt buộc phải nói ra, có thể sẽ mang đến phiền toái. Nhưng Thập Tam giao trách nhiệm giải thích cho cô, cô nên cứng rắn hơn.

Cuối cùng, Thanh Vi nói:
“Tôi quyết định chia tay, bây giờ đây đưa ai đúng ai sai không có ý nghĩa. Tôi đã sắp xếp xong đường ra cho anh, anh muốn đến đâu cũng được. Hợp được tan được, cho chúng ta chút thể diện.”

“Vì sao chứ?” Giọng nói Thập Tam trở nên âm trầm:
“Vì sao đột nhiên muốn chia tay? Nếu anh không phát hiện ra, thậm chí em sẽ không nói

với anh đúng không?” Ánh mắt anh đỏ lên, hình như là bị khổ sở đến sắp chảy máu, lại khô ráp không có chất lỏng.

“Chẳng lẽ em chưa từng thích anh, chỉ là dỗ anh thôi sao? Giống như trêu đùa một con vật nuôi sao?” Thập Tam lại đến gần Thanh Vi hơn, ánh mắt nhìn cô mang theo tia máu, hỏi bằng những lời chua ngoa chưa bao giờ có.

Thanh Vi cả kinh, ánh

mắt vốn nhìn chăm chú nơi khác nhìn về phía Thập Tam, bị ánh mắt và khí thế của anh làm cô hơi co người lại.

Cái co người này không dễ thấy, nhưng Thập Tam lại phát hiện. Anh càng thêm phần uất: Thanh Vi lại sợ anh. Vì sao cô sợ anh? Bởi vì cô bản khoản, hay là cho tới bây giờ cô chưa từng tin tưởng anh?

Trước đây sức mạnh của

Thập Tam đối với Thanh Vi không hề nghi ngờ là một sự bảo đảm, có Thập Tam ở bên người cô, cô thấy an toàn và an tâm. Tuy rằng cô không nói với Thập Tam, nhưng lại âm thầm kiêu ngạo vì điều này, coi như là tâm hư vinh của cô.

Nhưng bây giờ, sức mạnh của Thập Tam bỗng nhiên thành uy hiếp. Dưới áp bách của anh, Thanh Vi thấy bất an theo bản năng.

Cô từng thấy Thập Tam đánh Phó Hồng, cô từng nghĩ tới Thập Tam có thể động thủ với cô hay không, trái tim nói sẽ không, Thanh Vi muốn tin, nhưng lý trí nói với cô, chuyện này có thể.

Đặc biệt là bây giờ, Thập Tam và cô nói chuyện lại gần như vậy, sớm vượt qua khoảng cách an toàn mà con người ngâm đồng ý, khí thế của Thập Tam quá mạnh, Thanh

Vi không khỏi sợ hãi mấy phần.

Chương 92 ♥ Cuối cùng cũng thất vọng

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thanh Vi sợ hãi, sau đó thì liền cảm thấy tức giận. Cô có lo lắng cũng là đúng lý hợp tình, không làm sai chuyện gì, toàn tâm toàn ý trả giá lại bị

phụ lòng, tức giận tích tụ trước
giờ có dịp bùng lên.

Cô yêu thương và bảo vệ
Thập Tam, không tiếc giấu
điểm cha mẹ, từ chối Phó
Hồng, chuẩn bị đón nhận các
loại áp lực, vậy mà Thập Tam
lại lừa gạt, bây giờ còn chất
vấn cô sao?

Thanh Vi đột nhiên nghĩ
tại sao cô phải sợ Thập Tam?
Đúng, Thập Tam là một người

đàn ông cao lớn lại có võ công, cô đánh không lại được anh, nhưng không có nghĩa là khí thế cũng thua anh. Là anh có lỗi với cô!

Thanh Vi âm thầm nói với mình: Mà sợ sao? Cho dù sợ hãi cũng không thể biểu hiện ra trước mặt anh. Chẳng lẽ muốn anh cho rằng phụ nữ của thế giới này yếu đuối sao? Mất tim mất thân đã thật đáng buồn, nếu cả tôn nghiêm cũng

mất, thì mày làm người quá thất bại!

Dù cô nghĩ nhiều nhưng thật ra mới qua nháy mắt, Thanh Vi hạ quyết tâm, không trốn tránh nhìn thẳng Thập Tam, chậm rãi nói: “Tôi thích hay không thích anh, là tôi tự nguyện, không phải chuyện của anh. Có một số việc làm phải tự giác gánh vác, lời tôi nói ra đã suy nghĩ nghiêm túc, anh cũng phải phụ trách với

chuyện anh làm ra.”

Thập Tam ngạc nhiên, giọng điệu của Thanh Vi nghiêm túc bình tĩnh, lại ẩn chứa khinh thường và tức giận. Anh mãi cảm phát hiện thái độ của Thanh Vi có chuyển biến, ban đầu là bình tĩnh mỗi một, bây giờ biến thành từ chối đề phòng.

Nhưng lời nói kia có ý gì? Chẳng lẽ, cô thích anh chỉ là

trò chơi nhất thời, mặc kệ suy nghĩ của anh sao? Hay là anh làm chuyện gì khiến cô không thể chấp nhận?

Mặc kệ là nguyên nhân gì, anh cũng không thể bị đuổi như vậy! Vô luận lấy thân phận gì, anh cũng phải ở bên người Thanh Vi.

Đúng, nhất định phải nghĩ cách ở lại. Thanh Vi là mặt trời của anh, là ánh sáng của

anh, là ý nghĩa sinh tồn của anh, bất kể thế nào, chỉ cần Thanh Vi nguyện ý cho anh ở bên cô là được rồi.

Anh nghĩ tâm tính Thanh Vi thiện lương, nếu anh cầu xin cô, cam đoan sau này sẽ không vô lễ thì có lẽ còn có thể quay lại.

Nhưng phải nói thế nào mới có thể làm cô dao động? Mới có thể biểu hiện ra quyết

tâm của anh? Thập Tam mím chặt đôi môi trắng bệch, hai tay nắm thành nắm đấm, nhè nhẹ run. Thân thể anh khẽ cử động, quỳ xuống trước mặt Thanh Vi.

Thanh Vi nhìn thấy anh hành động thì thốt nhiên khiếp sợ: anh thật sự ra tay với mình! Sao anh có thể!

Trái tim cô nhất thời co rút lại, kinh sợ mở to hai mắt,

trong đầu muốn trốn tránh, nhưng phản ứng thân thể lại không theo kịp, chỉ ngồi cứng ngắc xem động tác của Thập Tam.

Anh sẽ đánh cô sao? Hay là đẩy ngã cô? Không, bất kể thế nào thì tính chất cũng đều giống nhau, chỉ cần anh động đến một tay ngón của cô, cô sẽ phải đòi lại đủ! Nhưng, sao anh lại.....

Mũi Thanh Vi bắt đầu đau
xót

Thập Tam nện một quyền
xuống đất - nền gạch vỡ nát.
Anh quỳ, mắt phượng rũ
xuống, không nhìn thấy ánh
mắt, tư thế tình nguyện trung
thành, hơn nữa cô nhạy cảm
nhìn thấy cơ thể anh run run.

Thanh Vi kinh ngạc, nước
mắt chưa kịp rơi xuống đã bị

buộc quay về, khiến mắt và mũi cô không thoải mái. Bao lâu rồi, Thập Tam chưa quỳ với cô, bây giờ anh có ý gì?

Anh muốn diễn khổ nhục kế sao? Có gì quan trọng đâu..... Anh muốn gì thì có thể tự mình lấy được, sao lại chịu thiệt đến nước này?

“Anh đứng lên. Tôi không muốn nhìn anh như vậy.” Thanh Vi giữ chặt ý nghĩ định

vươn kéo tay anh, cô nói.

Thập Tam không ngẩng đầu, nhưng cảm giác vượt qua người thường của anh đã phát hiện động tác của Thanh Vi. Động tác này khiến anh dâng lên một chút hy vọng: Còn muốn kéo anh, chứng tỏ là cô còn cảm tình phải không? Như vậy thỉnh cầu của anh có phải cũng có hy vọng hay không?

Thập Tam lại khom người

lần nữa, biểu hiện phục tùng và quyết tâm, sau đó nói: “Đừng đuổi tôi đi, tôi biết mình thô kệch vô lễ, sau này nhất định làm tốt bốn phận, không dám đi quá giới hạn. Xin người cho tôi ở lại, tôi quyết sẽ không lại mạo phạm người.”

Thanh Vi ngơ ngác nhìn Thập Tam, không ngờ tình thế chuyển biến quá đột ngột, cô vốn nghĩ rằng Thập Tam muốn

đánh cô, ai ngờ anh lại quỳ xuống, lại cầu xin như thế, chỉ vì ở lại bên cô bảo vệ cô.

Anh nói rõ ràng, chẳng sợ không còn thân phận bạn trai, cho dù giống một vệ sĩ, nô bộc, anh cũng không muốn đi. Lý trí nói với cô, đừng bị Thập Tam biểu diễn khổ tình lừa gạt nữa, cô không thể tin tưởng anh, tình cảm lại hoàn toàn tương phản.

Dù sao cô cũng yêu anh, thậm chí bây giờ vẫn còn yêu. Tuy rằng cô không phải người dong dài, sau khi có quyết định thì dù đau lòng nhưng vẫn hành động, nhưng nếu có hiểu lầm, cô cũng không nguyện vô duyên vô cớ đau lòng.

Loại chia lìa và chắt vắn này, đối với Thập Tam là dày vò, đối với Thanh Vi thì sao có thể không như thế chứ? Huống

chi, dày vò của cô còn dài hơn, sớm hơn anh.

Lúc này Thập Tam vẫn quỳ gối, nhưng không hèn mọn đáng khinh, tư thái giống như kỵ sĩ trung thành. Mắt phượng của anh toát ra khăn cầu chân thành tha thiết, sắc mặt tái nhợt lo lắng, ngay cả mày kiếm cao gầy cũng bất an động đậy.

Tất cả mọi thứ, đều tỏ rõ

anh đề ý Thanh Vi cỡ nào. Thanh Vi không thể không đau lòng, cô nhìn sâu vào ánh mắt Thập Tam, lúc trước chính là ánh mắt này phá vỡ lòng cảnh giác của cô, bây giờ ánh mắt này chứa đựng cảm tình sâu sắc thăm thẳm như vực sâu, khiến cô muốn chìm đắm mãi không thoát ra.

Thanh Vi nghĩ: Có lẽ cô nên hỏi lại anh một lần, có lẽ anh chỉ là rất đề ý cô, vốn có

quan niệm thâm căn cố đế mới có thể làm sai. Chỉ cần anh có thể thẳng thắn thành khẩn, nhận ra sai lầm.....

Ý tưởng này vừa lóe lên, Thanh Vi liền không nén nổi nữa, cô nuốt nước miếng, hỏi: “Anh có võ công, lợi hại hơn người ở nơi này nhiều lắm, nếu động võ, tôi phải kiềm chế anh thế nào?”

“Sao tôi có thể tổn thương

người?” Thập Tam đau buồn nói: “Nếu như ngài lo lắng, ngài có thể ban thuốc cho tôi, mỗi tháng dùng giải được hoặc là áp chế nội lực.”

Người này nghĩ đến đâu rồi thế? Nhưng câu trả lời anh lại khiến Thanh Vi yên tâm ít nhiều, Thập Tam vẫn kính ngưỡng cô... Nên hỏi trực tiếp có lẽ có thể có được đáp án cô muốn.

“Nhưng nếu anh giấu tôi, uy hiếp bằng hữu và người nhà của tôi, nhất là đàn ông thân cận tôi thì sao?” Lần này Thanh Vi hơi khẩn trương.

Cảm thấy Thanh Vi nghiêm túc, Thập Tam cũng trình trọng nói: “Không, tôi sẽ không. Đồ kị là tối kỵ của nam tử, huống hồ đàn ông thân cận của người có khả năng trở thành chủ quân, sao tôi có thể

uy hiếp chủ quân? Suy nghĩ như vậy tôi không dám có, xin người tin tưởng, tôi tuyệt đối không dám làm như vậy, trước kia không, sau này lại càng không.”

Hy vọng vừa mới dấy lên giống ngọn lửa mỏng manh, bị một gáo nước lạnh dội xuống, biến mất ngay cả khói cũng không còn. Thanh Vi kinh ngạc nhìn Thập Tam: Anh nói, tuyệt đối không dám uy hiếp sao?

Nói trước kia không, sau này cũng sẽ không sao?

Như vậy anh vẫn là phủ nhận hành động tùy hứng của mình, hơn nữa còn cất lời thề son sắt đến thế.

**Chương 93 ♥ Tự
mình trừng phạt**
Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My
Beta ♥ Huyền Tô

Sao anh có thể dùng
giọng điệu thành khẩn đến đây
nói ra lời này!

Nếu không phải cô tận mắt nhìn thấy, chỉ dựa vào lời Thập Tam nói, cô tuyệt đối sẽ tin tưởng anh, hơn nữa còn đau lòng vì sự ảm nhẫn và tạm nhân nhượng cho lợi ích chung của anh.

Cô thật sự không nên ôm ảo tưởng, mặc kệ nguyên nhân gì, một người đàn ông giỏi che giấu như thế không phải người cô muốn. Hơn nữa người này còn khiến cô cảm thấy đáng

SỢ.

Thập Tam vốn thấy thái độ Thanh Vi hơi lơ lửng thì càng tăng hy vọng. Nhưng đột nhiên sắc mặt cô trở nên lạnh lùng, ánh mắt cũng nghiêm túc lại, lòng anh trầm xuống.

Cuối cùng, Thanh Vi mở miệng: “Tôi không cần ai hy sinh vì tôi, thế giới này đối xử với đàn ông rất công bằng, anh cũng rất có năng lực, tôi tin

tương anh vẫn sẽ sống tốt dù không có tôi.”

Thanh Vi thấy sắc mặt Thập Tam càng ngày càng trắng, cô hơi không đành lòng nhưng vẫn kiên quyết nói: “Lúc trước tôi giữ anh lại, anh đã giúp tôi không ít việc, hai bên đều không thua thiệt. Nếu tương lai gặp lại có lẽ vẫn là bạn.”

Vẫn không được, hay là

cô muốn anh đi, tương lai cũng không muốn gặp anh... Trong ngực truyền đến một trận đau đớn, khí huyết đi ngược chiều, Thập Tam cảm thấy cổ họng trào lên một mùi ngọt tanh.

Anh cố nuốt xuống, nói: “Ngay cả làm nô bộc cũng không được sao, nhất định phải đuổi tôi đi sao? Tôi đã phạm lỗi gì, người nói tôi sẽ sửa, sau này cũng không dám

nữa.”

Anh nói xong, trước mắt trở nên mờ hồ, anh cố chớp mắt mới thấy được. Nhìn Thanh Vi không mấy may động lòng, anh lại nói: “Nếu người tức giận thì có thể phạt tôi, dù người đánh tôi thế nào cũng được, phạt khác cũng được, tôi sẽ nghe lời người mà.”

Thanh Vi nghe xong cũng

khó ngăn được xót xa. Cô không phải cỏ cây, Thập Tam như vậy cô không thể lạnh lùng vô tình. Nhưng dù vậy, cô cũng không thể bỏ qua chuyện anh lừa gạt cô. Hôm nay là chuyện này, ngày mai sẽ là chuyện khác, cuối cùng hậu quả không thể tưởng tượng.

Năng lực quan sát của Thập Tam rất mạnh, lập tức thấy được vẻ không đành lòng chột lóc trong mắt Thanh Vi.

Chỉ cần phạt mình, Thanh Vi sẽ đau lòng, sẽ nguôi giận, sẽ tha thứ cho anh..... Ý tưởng này lập tức được anh khẳng định.

Thập Tam đã làm ảnh vệ rất lâu, làm việc gì sai thì bị trừng phạt là chuyện đương nhiên. Tuy rằng sau khi đến nơi này, anh đã từ từ tiếp nhận không ít quy tắc hiện đại, nhưng có một số thói quen và nhận thức không thể hoàn

toàn thay đổi, ít nhất đó sẽ là phản ứng đầu tiên của anh.

Nhưng lấy hiểu biết của anh, Thanh Vi không thể đánh anh phạt anh, cũng không thể nhìn anh tự mình trừng phạt. Như vậy anh sẽ không có cơ hội được cô tha thứ? Không, anh phải nghĩ cách. Đôi mắt Thập Tam chợt lóe lên, lập tức quyết định.

Thanh Vi đang nghĩ phải

thuyết phục Thập Tam thế nào thì thấy anh đột nhiên chỉ tay về phía mình, cô lập tức cảm thấy thân thể cứng lại, không động đậy được. Chẳng lẽ đây là điểm huyết trong truyền thuyết? Được rồi, điểm huyết này không phải một cấp bậc với xoa bóp điểm huyết trong chữa trị.

Thân thể và tứ chi cứng ngắc khó chịu, cảm giác quái dị này khiến cô không có cảm

giác an toàn, sau khi Thanh Vi giật mình, nhận ra mình còn có thể nói chuyện thì buồn bực nói: “Giải huyết cho tôi!”

Thập Tam không nói lời nào mà cởi áo ra. Thời tiết đã nóng lên, Thập Tam chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, sau khi cởi lộ ra cơ bắp tinh tráng cân xứng. Sau đó, một tay anh dùng sức kéo, dây nịt liền bị kéo rơi ra.

Thanh Vi kinh ngạc không nói nên lời, lập tức nghĩ: Thập Tam biết mình yêu thích dáng người hoàn mỹ của anh, chẳng lẽ muốn... Không được, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện thế này, chuyện này là vũ nhục anh, với mình cũng chẳng khác gì làm nhục.

Cô khẩn trương nói: “Anh muốn làm gì?”

Thập Tam nhìn cô một cái, ánh mắt quyết tâm vội vàng, Thanh Vi càng thêm lo lắng - chẳng lẽ cô thật sự sẽ bị anh....

Nhưng ngay sau đó, Thanh Vi nhìn thấy Thập Tam vung dây lưng, đánh lên lưng của chính anh.

“Bốp!” Dây lưng có nội lực thúc đẩy, uy lực không thể xem thường, trên lưng màu

mạch của Thập Tam xuất hiện một đường máu.

Động tác của Thập Tam vừa nhanh vừa ác, không để ý lời nói ngăn cản của Thanh Vi, anh nhanh chóng, liên tục tự quất mình, dường như anh không phải đang đánh mình mà là đánh hòn đá vô tri vô giác.

Dây lưng xé gió, tiếng đánh rõ ràng lọt vào tai, lưng

Thập Tam nhiễm một màu máu chói mắt, có nơi bởi vì bị đánh quá nhiều nên bong da tróc thịt, máu chảy xuống từ trên lưng anh, thấm lưng quần ướt thành một màu đỏ tươi.

Chỉ qua vài cái đã có hiệu quả rung động thị giác như thế. Bạo lực như vậy khiến Thanh Vi sợ hãi, hơn nữa còn vô cùng đau lòng: Thập Tam lại nhấn tâm với bản thân như thế, thân thể kia cô từng tận

tâm chăm sóc, xúc cảm tốt đẹp khi thân mật còn trong trí nhớ cô, lại bị chính anh đánh thành như vậy.

“Đừng đánh nữa, dừng tay!” Thanh Vi lớn tiếng hét lên, Thập Tam kiên quyết không dừng tay. Hơn mười cái, lưng của anh đã vô cùng thâm thắm.

Thanh Vi thầm muốn đoạt lấy dây lưng, nhưng cô lại chỉ

có thể ngồi xem ở chỗ kia, đau lòng và bất đắc dĩ khiến cho nước mắt bất giác chảy xuống.

Cuối cùng Thập Tam cũng ngừng, nhìn Thanh Vi nói: “Tôi phạm lỗi, người chỉ cần phạt tôi, hết giận là được rồi, người đừng đuổi tôi đi.” Thập Tam thấp giọng nói, môi còn run run: “Tôi không dám không biết tốt xấu nữa, không dám phạm thượng nữa, chỉ cần người đừng đuổi tôi đi.”

Thanh Vi nhìn lưng anh, làn da trơn bóng ban đầu, cơ bắp cường tráng rắn chắc, bây giờ chỉ còn máu thịt lẫn lộn. Dây lưng vốn rắn chắc, nội lực Thập Tam càng đáng sợ hơn, đây tuyệt đối không chỉ là bị thương ngoài da.

“Giải huyết cho tôi.” Thanh Vi nói năng lộn xộn nói.

“Có thể tha thứ cho tôi lần này không?” Thập Tam không trả lời, tay anh vẫn nắm chặt dây lưng, giống như chỉ cần nghe thấy đáp án không phù hợp thì sẽ tiếp tục hành vi tự ngược vừa rồi.

“Giải huyết.” Thanh Vi cố gắng giữ vững hô hấp, nghẹn nước mắt.

... Bầu không khí im lặng, Thập Tam không động đậy,

cũng không nói chuyện.

“Anh còn dám làm như vậy nữa thì tôi sẽ vĩnh viễn không để ý đến anh!” Thanh Vi cao giọng nói.

Thập Tam do dự một lát, chậm rãi buông dây lưng, chỉ vào người Thanh Vi một chút. Cả người Thanh Vi lập tức buông lỏng, cô thử hoạt động cánh tay, quả nhiên có thể động đây.

Thanh Vi nhảy dựng lên, giữ eo của Thập Tam, nhìn kỹ vết thương, nước mắt lại đong đầy.

“Rốt cuộc là anh nghĩ thế nào thế hả? Trước mắt là tiền đồ tốt đẹp, đây đưa làm gì.” Nước mắt bỏng rát của cô rơi xuống lưng Thập Tam, khiến anh khẽ run lên.

“Còn không được sao?”

Hay là người chê tôi có võ công? Tôi có thể phế bỏ! Chỉ cần một câu của người, tôi có thể phế bỏ.” Thập Tam nóng nảy, nội lực hùng hậu nhanh chóng mất đi không chế, bắt đầu xé rách kinh mạch, đau nhức từng trận làm Thập Tam ngã ngối trên mặt đất.

Thanh Vi nghĩ cảm xúc anh kích động. Trên thực tế bây giờ cô cũng rất kích động: “Ham muốn chiếm hữu của

anh mạnh như vậy sao? Lừa gạt tôi, tổn thương bản thân, đến bây giờ cũng không chịu nói thật?”

“Không hề, tôi không hề lừa người, tôi không dám.” Thập Tam cũng rơm rớm nước mắt, không biết là thân thể đau nhức hay trong lòng khổ sở.

“Quên đi, đừng nữa nói. Anh có võ công, suy nghĩ và

cách làm việc không giống tôi.”

“Không được... tôi...”
Thập Tam giãy dụa đứng lên:
“Tôi có thể phế bỏ nội lực...”
Anh nói xong liền đánh một quyền xuống đan điền của mình.

Đây không phải là đùa,
Thanh Vi có thể cảm thấy sức mạnh từ làn gió vụt qua, một quyền này mạnh thế nào cô

không biết, nhưng cô biết nếu đánh trúng anh hậu quả nhất định sẽ rất nghiêm trọng. Cô chỉ muốn rời khỏi anh, cũng không muốn hại anh.

Thanh Vi sốt ruột nói: “Đừng đánh!” Nhưng đã chậm, cô không ngăn nổi quyền của Thập Tam – đã đi đến trước đan điền, chỉ cần đánh thật, dưới tình huống thân thể của anh lúc này nhất định sẽ bị thương nghiêm

trọng, ít nhất mất đi phân nửa võ công.

Nhưng vừa rồi nội lực của Thập Tam đã vô cùng bất ổn, bây giờ cảm xúc kích động đến đỉnh điểm, càng kích thích đến đại huyết quanh người, sức mạnh cũng chịu ảnh hưởng lớn, xuất một quyền càng khiến nội lực không khống chế được.

Vừa xuất quyền, Thập

Tam không duy trì được nữa, anh còn chưa đánh trúng mình thì đã nôn ra một búng máu, sau đó ngã xuống đất.

Chương 94 ♥ Trong lúc sinh tử

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Thập Tam bất ngờ ngã xuống đất. Bởi vì anh ngã rất mạnh nên Thanh Vi không kịp ôm lấy, Thập Tam ngã xuống, tiếng vang nặng nề nứu chặt

trái tim của Thanh Vi.

Trong lúc hoảng hốt, cô bất chấp việc tranh luận với Thập Tam, vừa xem xét vết thương của anh vừa hỏi: “A Ngự, anh sao vậy?” Cô biết thể trạng của Thập Tam rất khỏe mạnh, vết thương bị dây lưng đánh tuy rằng đáng sợ nhưng không đến mức khiến anh ngã xuống.

Sau khi Thập Tam học

máu vốn đã choáng váng, đau đớn vì ngã xuống và giọng của Thanh Vi mới miễn cưỡng khiến anh tỉnh táo. Anh ngẩng đầu nhìn thấy Thanh Vi lo lắng ôm anh, lúc này mới tìm thấy chút an ủi trong tuyệt vọng.

Anh gượng nói: “Nội lực, nội lực không không chế được.” Khi nói chuyện, xương cốt toàn thân đau như bị nghiền nát.

Thanh Vi cuống lên: “Em phải giúp anh thế nào? Đừng phê vớ công mà!”

Thập Tam nói chuyện càng thêm lao lực: “Vận công, gom lại lần nữa, khoảng ba năm thành, đừng để người khác nhìn thấy.....” Anh còn muốn nói thêm hai câu, để Thanh Vi đừng lo lắng, nhưng một ngụm máu lại trào lên cổ họng, anh không nói được

nữa.

Trong lòng biết không thể tiếp tục kéo dài, Thập Tam nhắm mắt lại, quả nhiên không thể không chế cơ thể, cả người anh không điều khiển được tê liệt ngã xuống.

Chuyện cuối cùng Thập Tam nghĩ đến là không biết Thanh Vi có thể vớt anh ra ngoài hay không? Nhưng anh lo không được nhiều như vậy,

nếu còn không vận công dọn dẹp nội lực đang tàn sát bừa bãi thì đừng nói giữ lại võ công, ngay cả mạng cũng phải mất ở đây.

Lần này thăng cấp công lực là mấu chốt giữa đại thành hoặc chết, khó hơn thăng cấp bình thường, cũng nguy hiểm hơn nhiều. Phế bỏ nội lực đã hung hiểm vạn phần, mà lúc này anh không có người bảo vệ, cũng không có đan dược

điều trị, muốn bình an vượt qua khó như lên trời.

Tuy rằng mạng mình không đáng tiếc, cũng không sợ chết, nhưng nếu chết ở trong nhà sẽ mang đến nhiều phiền toái cho Thanh Vi! Người khác sẽ nghị luận cô như thế nào?

Đây đúng là tội lớn. Cho nên anh nhất định phải tranh mạng với trời, phải chết cũng

phải là sau khi anh di chuyển được, chết ở bên ngoài, cũng không khiến Thanh Vi đau lòng.

Thập Tam nghĩ như vậy, không vì tuyệt vọng dẫn đến muốn chết mà còn mạnh mẽ quyết tâm, mạnh mẽ đề nghị đưa vào đan điền.

Thanh Vi chưa từng gặp chuyện như vậy, thấy Thập Tam như hôn mê, trên lưng

không ngừng đổ máu thì luống cuống tay chân không biết nên làm gì, hoảng loạn, đau lòng, sợ hãi.....

Cô cắn chặt môi, ra lệnh cho mình bình tĩnh lại. Nhìn thấy sắc mặt của Thập Tam tái nhợt không bình thường, đây chắc là do mất máu, cô muốn đưa anh đến bệnh viện nhưng lại nghĩ đến việc anh đặc biệt dặn đừng để người khác nhìn thấy.

Nội công cô không lo được, còn trị ngoại thương thì sao? Thanh Vi cầm di động lên, định gọi điện thoại cho Đại Hải nhưng lại do dự, nửa ngày vẫn không hạ được quyết tâm.

Có lẽ anh luyện công không thể tự tiện di chuyển? Hoặc là sợ bị người khác phát hiện điều kỳ lạ sao? Thanh Vi chỉ nhớ rõ trong tiểu thuyết võ

hiệp khi luyện công đến cửa ải đều rất nguy hiểm, không thể tự bảo vệ mình trước người ngoài.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thanh Vi lái xe thẳng đến hiệu thuốc lớn nhất gần đó, tìm bác sĩ trong tiệm, sau khi hỏi đông tây rồi mua một đồng thuốc lớn về.

Thanh Vi tự mình bôi thuốc cho Thập Tam rồi băng

bó. Nhưng vết thương sau lưng quá nặng, máu thịt lẫn lộn nên cô không dám xuống tay. Cô lại không chuyên nghiệp, làm thế nào cũng không được, không phải băng gạc lệch chỗ thì là băng vải bị lỏng, khiến cô đau đầu nhất là có mấy chỗ không cầm máu được.

Nhìn sắc mặt Thập Tam càng trắng bệch, nằm ở đó không nhúc nhích, Thanh Vi cắn răng một cái rồi vẫn gọi

điện thoại Đại Hải. Không
nghĩ tới Đại Hải đi công tác
không thể đến, sớm nhất cũng
phải là ngày mai mới có thời
gian.

Ngày mai? Máu của Thập
Tam sẽ chảy khô mất!

Thanh Vi chỉ đành tiếp
tục tự mình băng bó, càng làm
càng hỏng. Vết thương của
Thập Tam nứt ra, máu chảy
càng nhiều. Cô không biết có

phải mình làm không đúng hay không, chỉ thấy sắc mặt Thập Tam càng khó nhìn khiến cô lại luống cuống tay chân.

Cuối cùng Thanh Vi đứng lên, bởi vì ngồi thời gian dài nên choáng váng đầu, cô phải dựa vào tường một lát mới trở lại bình thường. Thanh Vi phiền chán, cắn giận đá một cái. Kết quả lại đá trúng tường khiến cô nhảy dựng lên.

Lúc này cô đột nhiên nghĩ đến: cô thật sự quá kích động, sao lại không nghĩ tới phòng khám trong tiểu khu? Năm trước hàng xóm gãy chân, lười đi bệnh viện, bèn xem luôn ở phòng khám trong chung cư. Cô nhớ bác sĩ trong đó không tệ, bây giờ vết thương của Thập Tam quan trọng nhất, nếu còn kéo dài sợ có nguy hiểm.

Thanh Vi nhìn Thập Tam rồi hạ quyết tâm đi đến phòng khám bệnh chung cư. Bác sĩ Tần nhìn thấy Thập Tam cũng ngạc nhiên.

Phòng khám ở chung cư này có bệnh gì khám bệnh đó. Bác sĩ Tần cũng đã gặp không ít bệnh nhân ra ngoài khám không ít, nhưng vết thương trên lưng Thập Tam thật sự rất kỳ lạ, người lại hôn mê bất tỉnh khiến cho ông giật mình.

Ông nói nên đưa đi bệnh viện thì tốt hơn, nhưng Thanh Vi lại kiên trì yêu cầu, bác sĩ Tần đành phải bắt đầu chẩn trị.

Cũng may đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ Tần rất tốt, tính tình cũng lạnh nhạt, không hỏi nhiều. Ông nhanh chóng xử lý miệng vết thương: Tháo bỏ bông băng Thanh Vi buộc loạn xạ, sát trùng bôi

thuốc, cố định bằng gạc liền mạch lưu loét. Miệng vết thương lớn được băng vải chẻ tề tròn nhẵn. Sau lại giúp Thanh Vi đưa Thập Tam lên giường.

Không biết là bác sĩ Tần trị liệu tốt hay là đến lúc đó, máu của Thập Tam cuối cùng cũng ngừng. Bác sĩ Tần lại tiêm một liều hạ sốt, dặn dò những điều cần chú ý rồi đi.

Thanh Vi tiến ông về mới giật mình thấy đã chạng vạng. Tinh thần cô quá khân trương, tuy rằng từ trưa đến giờ không ăn cơm nhưng lại không thấy đói.

Thập Tam vẫn chưa tỉnh, anh nằm sấp trên giường, sườn mặt bình thản, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng xanh. Thanh Vi vuốt ve trán của anh, lại vuốt gương mặt anh, trong

lòng buồn khổ.

Sao lại biến thành như vậy? Chuyện gì đang xảy ra thế này? Khoảng cách còn đó, người thì bị thương. Chuyện khiến người ta lo lắng nhất là anh có thể bình an vượt qua cửa ải này không.

Trời tối, Thanh Vi làm bữa chút đồ ăn, cô cố ý nấu cháo, muốn dứt cho Thập Tam một chút.

Nhưng dứt không vào. Nước canh cũng chảy xuống theo khóe môi, dùng miệng dứt không được, bởi vì thìa cũng không cạy nổi miệng anh, trong miệng ngậm canh không thể mở được thì làm sao cạy được miệng anh đây.

Ban đêm Thanh Vi ngủ bên cạnh Thập Tam. Cơ thể thơm ngát nhàn nhạt ban đầu bây giờ mơ hồ có mùi máu

tanh. Hô hấp của Thập Tam vẫn không đủ vững vàng, lúc nhanh lúc chậm khiến cô không thể an tâm.

Thanh Vi mệt mỏi ngủ một lát, nửa đêm đột nhiên cảm thấy lạnh, bị lạnh mà tỉnh. Cô còn buồn bực sao lại lạnh thế này, lại phát hiện nơi khí lạnh phát ra là từ người Thập Tam bên cạnh.

Anh đang phát run, trên

người lạnh toát, Thanh Vi
nhảy dựng lên, mở đèn sờ trán
của anh.

Lạnh như băng. Dưới đèn
Thanh Vi mới phát hiện, sắc
mặt anh có chỗ trắng gàn như
trong suốt, môi cũng xanh tím,
lông mi đọng sương trắng, anh
bây giờ giống như một cái tủ
lạnh vậy.

Chương 95 ♥ Mê sảng

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Beta ♥ Huyền Tô

Nhìn thấy Thập Tam như một que kem lớn, không biết là bị lạnh thật hay chỉ là bề ngoài, Thanh Vi giật mình một cái. Cô đoán có liên quan đến

việc anh thu nhận nội lực, lo lắng Thập Tam bị nguy hiểm.

Trong nhà không có điều hòa, Thanh Vi nghĩ cách giữ ấm cho Thập Tam. Cô lấy tấm chăn dày nhất đắp cho anh, nhét túi chườm nóng vào trong chăn. Nhưng khí lạnh của Thập Tam rất nặng, mấy cách này đều không ăn thua.

Thanh Vi bất đắc dĩ, chỉ đành nhúng nóng khăn lông

chườm cho anh, hi vọng ít nhất có thể giữ nhiệt cho mặt anh. Nhưng lau một lần thì lại là một lần đông sương.

Cô rất lo lắng, rồi phát hiện nhiệt độ của Thập Tam ngày càng giảm, thấy Thập Tam không tự giác run lên, răng nanh bắt đầu đập vào nhau, Thanh Vi chỉ hận không mua máy sưởi như điều hòa, máy sưởi điện.

Nhìn Thập Tam chịu khổ,
Thanh Vi không đành lòng.
Cuối cùng cô vẫn lấy tay mình
vuốt mặt anh, chỉ cảm thấy
như sờ trúng một tảng băng
lớn. Thanh Vi kinh hoàng,
nhiệt độ này đừng nói là nhiệt
độ cơ thể người, cho dù là
ngoài trời cũng không thể so
sánh.

Thanh Vi sợ Thập Tam bị
lạnh chết, bèn lấy tay sờ mạch

cổ của anh nhưng lại không cảm giác. Trái tim Thanh Vi thót lại, sờ đến trước ngực Thập Tam, sờ động mạch gáy của anh, cuối cùng cũng cảm thấy sự chuyển động nhẹ nhàng.

Vài cái nẩy lên này như cây cỏ cứu mạng, để Thanh Vi thở phào một hơi. Thế này mới nghĩ đến mình đúng là quá quan tâm mới bị loạn, rõ ràng có thể thử hô hấp dưới

mũi của anh mà!

Tình huống bây giờ khẩn cấp, cô không còn tinh lực đi suy nghĩ mấy chuyện rối rắm linh tinh trước đây nữa, chỉ thầm hy vọng Thập Tam bình an, thuận lợi vượt qua thử thách này.

Ở cạnh Thập Tam, Thanh Vi bị lạnh phát run. Rõ ràng cô cách chăn ôm lấy anh, hy vọng có thể cho anh chút ấm

áp. Vậy mà Thập Tam chưa biết có ấm hơn hay không, Thanh Vi đã bị đông lạnh như băng.

Cuối cùng đến lúc nhiệt độ cơ thể Thập Tam bắt đầu tăng cao, băng sương trên người anh đều tự động tan rồi bốc hơi, chuyện càng kỳ lạ bắt đầu, độ ấm của Thập Tam từ que kem dần dần lên cao như lò nướng.

Thanh Vi vội lấy chăn ra, thay túi chườm đá và khăn lạnh, đo nhiệt độ chỉ thấy cột thủy ngân lên đến mức cao nhất.

Đây tức là có lẽ nhiệt độ còn cao hơn thế này nữa. Cô nhớ từng nghe người ta nói quá nóng có thể khiến não bị tổn thương hoặc chết não, có những người vì sốt cao liên tục mà trí lực bị hao tổn hoặc cơ

năng suy yếu.

Vì thế trái tim Thanh Vi lại bị treo lên cao. Cô lại bắt đầu hạ nhiệt cho Thập Tam -- bao gồm cởi bớt quần áo của anh.

Thập Tam như đang khảo nghiệm sức chịu đựng của Thanh Vi, cứ luân chuyển nhiệt độ giữa que kem và lò nướng, vẫn luôn hôn mê, dù Thanh Vi ép buộc thế nào kêu

gọi ra sao cũng không có một chút động tĩnh.

Thanh Vi khổ sở nghĩ trên thế giới này không tìm thấy người có nội công, không thể chân chính giúp Thập Tam, anh quả thật đang chịu tội mà.

Một đêm không ngủ. Buổi sáng ngày thứ hai, Thanh Vi xin nghỉ phép rồi canh giữ bên người Thập Tam.

Ban ngày vẫn như cũ, hô hấp Thập Tam vẫn chậm yếu, điều duy nhất an ủi cô là chu kỳ que kem – lò nướng của Thập Tam đang dần lâu hơn, hơn nữa nhiệt độ thấp nhất cũng tăng lên, nhiệt độ cao nhất giảm xuống.

Dựa theo khoa học, tình huống của Thập Tam là không thể, cho dù xuất hiện cũng biểu thị cho tử vong. Nhưng Thanh Vi được võ hiệp hun

đúc nên chấp nhận chuyện lý
lạ này. Cô thậm chí còn nghĩ,
nếu có thể qua cửa này, công
phu của Thập Tam hẳn là có
sự tiến bộ vượt bậc. Suy nghĩ
này khiến cô kiên cường lên,
không ngủ không nghỉ chăm
sóc Thập Tam.

Thật ra đáy lòng Thanh
Vi vô cùng sợ hãi - sợ Thập
Tam chịu không nổi cho nên
không ngừng củng cố niềm tin
của mình, cố ý suy nghĩ lạc

quan, khi áp lực trong lòng quá lớn thì cô nói chuyện với Thập Tam, cô vũ anh, tuy rằng anh không có phản ứng gì.

Đến tối ngày thứ hai, cuối cùng Thập Tam cũng khôi phục nhiệt độ bình thường. Mới đầu Thanh Vi còn cho rằng lần này lại là một lần chuyển nhiệt độ, nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn bình thường. Hơn nữa sắc mặt Thập Tam cũng dần dần bình thường.

Thanh Vi nắm tay anh, vui đến phát khóc. Lúc này cô biết cái gì gọi là mất mà tìm lại được. Lúc trước không ngừng tin tưởng, bởi vì cô rất lo lắng cho nên mới tự mình đổ mình.

Mặc kệ sau này Thập Tam có quan hệ gì với cô nhưng cô tuyệt đối không chịu nổi việc Thập Tam chết, đặc biệt là sau khi tranh chấp với cô. Nó sẽ biến thành bóng ma

cả đời.

Sau khi thả lỏng tinh thần, Thanh Vi cảm thấy vừa mệt vừa đói. Ý thức dần dần mơ hồ, cô không chịu nổi nữa, nặng nề ngủ ngay bên giường.

Không biết ngủ bao lâu, Thanh Vi bị đói tỉnh, cô mơ mơ màng màng đứng lên, đến phòng bếp ăn cháo còn thừa. Dù vị cực kém nhưng cô vẫn ăn mấy chén rồi lại trèo lên

giường chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Ai ngờ chợt nghe thấy
Thập Tam gọi: “Thanh Vi.”

Cơn buồn ngủ của Thanh
Vi lập tức vơi một nửa, vui
sướng nhìn qua, lại phát hiện
Thập Tam vẫn nhắm mắt,
tiếng gọi vừa rồi là nói mê.

Ở trong mộng cũng nhớ
thương mình sao? Ngón trỏ
của cô nhẹ nhàng sờ qua

gương mặt góc cạnh rõ ràng của Thập Tam, tìm Thanh Vi âm ỉ đau.

Thì ra cô vẫn không nở xa người đàn ông này. Anh chấp nhất cô khiến người ta lo lắng, cũng khiến người ta cảm động.

Thanh Vi kéo chần cho Thập Tam, nhìn anh với ánh mắt nhu hòa.

“Thanh Vi, đừng tin hấn.”

Thập Tam lại thấp giọng nói, giọng hơi gấp gáp.

Thanh Vi ngăn ra: Đừng tin ai? Trục giác khiến cô cảm thấy từ “hấn” này không phải là mê sảng.

“Hấn là ai vậy?” Thanh Vi đến gần Thập Tam, cao giọng hỏi, muốn thử xem có thể hỏi ra cái gì hay không.

Thập Tam không phản ứng, khi Thanh Vi cho rằng không thể có được đáp án, Thập Tam đột nhiên lại nói: “Đừng tin hấn.”

“Hấn là ai vậy?” Thanh Vi nhìn sườn mặt Thập Tam, dụ dỗ nói.

Thập Tam khẽ nhú mày chân chờ nhưng vẫn trả lời: “Phó Hồng.”

Thanh Vi hơi hoảng, lại hỏi: “Vì sao không thể tin anh ta?”

Lần này Thập Tam có phản ứng rất nhanh: “Phản bội, chủ quân phản bội chủ nhân.”

Cô đang ở tới gần sự thật mà Thập Tam giấu diếm, Thanh Vi thở nhẹ, lại nhẹ nhàng hỏi: “Anh ta làm cái gì?”

Nhưng Thập Tam nhúu mày, mãi lâu sau vẫn không thềm nói chuyện. Thanh Vi bói rồi, nắm tay anh nói: “Anh ta phản bội thế nào?”

Cô hỏi vài lần, cuối cùng Thập Tam đáp lại: “Anh ta là người của Ngụy đại nhân.”

Thanh Vi cười ngất. Lao lực hỏi nửa ngày lại là đáp án không đáng tin như vậy. Rõ là

hỗn loạn chẳng có chút quan hệ. Phó Hồng và chủ quân có quan hệ gì? Thanh Vi cũng không phải chủ nhân của anh. Cho nên nói mê sảng vốn không đáng tin.

Nhưng cô có hứng thú nghe Thập Tam nói chuyện, Thanh Vi nằm bên người Thập Tam, tay nghịch tóc anh, tiếp tục hỏi: “Vì sao không nói cho Thanh Vi?”

Sắc mặt Thập Tam có ưu
phiền nhàn nhạt, do dự không
nói lời nào, Thanh Vi cảm
thấy anh sắp tỉnh, chột nghe
Thập Tam nói: “Chủ nhân sẽ
tức giận.”

Được rồi, càng nói càng
không biết điều, ngay cả logic
cũng lộn xộn. Thanh Vi
nghiêng đầu cười, sau đó hỏi
cái gì, Thập Tam cũng không
trả lời nữa.

Thanh Vi cũng ngủ.

Lúc Thập Tam tỉnh lại, ánh mặt trời chiếu đầy phòng. Qua bao nhiêu hung hiểm mới thu nạp được nội lực, vốn dĩ đến lúc thăng cấp, mượn một lần cuối cùng phá tan rào cản, thành công đạt tầng chín.

Âm thầm tra xét cơ thể mình, anh chỉ cảm thấy kinh mạch thông suốt, nội lực menh

mông, tuy rằng trong kinh mạch còn có thương tích nhưng chỉ cần điều dưỡng một thời gian thì không đáng lo ngại.

Công phu mà ảnh vệ luyện đều là võ thuật tàn nhẫn liều mạng, không cầu ngày sau như thế nào, vì thế căn cơ bất ổn, khi tuổi còn nhỏ mà khổ luyện sẽ làm tổn thương thân thể, cho nên không ai luyện được đại thành, thậm chí đa số

đều đoán mệnh.

Ban đầu Thập Tam cũng giống vậy, nhưng vì đến thế giới này nên cơ thể thay đổi. Đầu tiên là xuyên không khiến kinh mạch thông suốt, sau đó sau khi trọng thương nội lực lại tăng lên, không phá thì không thể xây, sau đó thì thể chất được cải tạo, không ngừng tốt lên.

Vì bảo mệnh và không

liên lụy đến Thanh Vi, Thập Tam toàn lực vận công, đau đón người thường không chịu nổi, Thập Tam đều mạnh mẽ nhẫn nại, cuối cùng cũng đột phá.

Thập Tam chưa từng nghĩ tới mình có thể có ngày võ công đại thành này, người luyện võ có khát vọng theo đuổi sức mạnh từ trong lòng, loại mãnh liệt này người bình thường không thể lý giải. Bây

giờ Thập Tam phát hiện mình đột phá, đương nhiên vô cùng vui vẻ. Vì thế Thập Tam đuổi tay đuổi chân, cảm thụ sức mạnh dư thừa trong cơ thể.

Vui vẻ xong, Thập Tam lập tức nghĩ tới Thanh Vi, nhớ tới chuyện trước khi ngất. Anh nhìn trái nhìn phải, đúng là phòng ngủ của cô, sau đó chợt nghe thấy tiếng bước chân.

Muốn nhìn thấy Thanh Vi nhưng lại đột nhiên sợ hãi, không biết nên nói thế nào với cô. Dưới tình thế cấp bách, Thập Tam bèn nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thanh Vi lại xin phép nghỉ lần nữa, đêm qua sau khi ngủ bù, buổi sáng tỉnh lại thì phát hiện hô hấp của Thập Tam vững vàng, sắc mặt bình thường, trái tim cô mới trở về

chỗ cũ, cô lập tức thấy đói.

Thanh Vi làm điểm tâm, lại nấu cho Thập Tam chút canh, bê tới xem anh tỉnh chưa. Khi ở ngoài phòng ngủ nghe thấy tiếng động, Thanh Vi vội vàng đi vào.

Kết quả thấy Thập Tam vẫn ngủ. Thanh Vi buồn bực nhìn vài lần, đành phải đặt canh ở một bên.

Lúc này Thanh Vi ngóng trông Thập Tam tỉnh lại, hỏi thân thể anh một chút, cũng hỏi rõ ràng chuyện lúc trước. Cho nên toàn bộ lực chú ý đặt ở trên người Thập Tam, ngồi ở bên cạnh nhìn anh.

Thập Tam giỏi nhẫn nại, có thể ẩn nấp thời gian dài mà không nhúc nhích, nhưng giả bộ ngủ với Thanh Vi lại muôn vàn khó khăn. Anh thấy như đang lừa gạt Thanh Vi, trong

lòng vô cùng áy náy, lại cảm thấy ánh mắt cô luôn luôn dừng ở trên người mình nên lại bất an.

Nằm vài phút, Thập Tam chỉ cảm thấy mình sắp bị ánh mắt Thanh Vi chiếu bóng, càng sợ Thanh Vi phát hiện anh giả bộ ngủ sẽ trách anh, lại càng không dám động, dùng sức quá mức nên tay chân đều cứng lại.

Chương 96 ♥ Sát khí của Thập Tam

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Thanh Vi nhìn lại mới
phát hiện có vẻ không thích
hợp.

Lông mi của Thập Tam

đang rung động...

Mặt Thập Tam hình như hơi đỏ...

Dù tay chân Thập Tam bất động nhưng nhìn thế nào cũng giống như cứng ngắc...

Hô hấp của Thập Tam hình như nhẹ quá... không, là nín thở hả?

Chẳng lẽ Thập Tam tỉnh rồi? Thanh Vi không thể không nghĩ vậy. Nhưng sao anh lại giả bộ ngủ. Trốn tránh?

Hay là dối?

Bất kể thế nào, hành động này cũng quá ngây thơ.

Thanh Vi dứt khoát ngồi gần chút nữa, hươ tay trước mặt anh.

Lúc cô hành động, Thập Tam bắt đầu lo lắng, cả người Thanh Vi che mất ánh sáng, Thập Tam lại càng sợ, lúc cô nâng tay, thần kinh anh thất lại, cảm thấy tay đến trước mặt thì lông mi không tự giác

run run.

Thanh Vi xác định, quả nhiên Thập Tam đang giả vờ ngủ!

Thanh Vi thu tay lại, vừa tức giận vừa buồn cười.

Thập Tam cảm thấy Thanh Vi thu tay lại rồi cũng đứng dậy tránh ra thì bèn khẽ thở phào. Anh đang hơi thả lỏng, đột nhiên một bàn tay nhéo tai của anh, Thanh Vi thét hỏi: “Còn giả vờ nữa à?”

Thật ra tai bị nhéo không đau, nhưng Thập Tam sợ tới mức co rụt lại như phải bỏng, lại bị Thanh Vi quát, anh kìm lòng không đậu mở hai mắt ra, vừa hay đụng phải ánh mắt nén giận của Thanh Vi.

Thập Tam kinh hoảng, mặt than dại ra. Nhìn biểu cảm của Thập Tam bị dọa đến không dám nói chuyện, lửa giận của Thanh Vi dần dần hạ xuống, cô buông lỏng tai anh.

Nghĩ đến việc anh giả vờ ngủ trong lúc cô lo lắng, tay Thanh Vi lại nhin không được nhéo mắt anh, kéo mạnh nói :“Thân thể thế nào rồi?”

Trong lòng Thập Tam đau xót. Lúc đầu khi anh mới gặp Thanh Vi, cô thường xuyên hung dữ quan tâm anh như vậy. Khi đó anh vừa thể nghiệm vừa quan sát, cô là người trong lòng dịu dàng. Là sự dịu dàng này chiếu sáng trái

tim của anh.

Thập Tam tham lam nhìn mặt Thanh Vi, thấp giọng nói: “Anh thành công viên mãn, thân thể không sao nữa rồi.” Nhưng lập tức nghĩ đến, không nên nói mình ổn - như vậy Thanh Vi sẽ đuổi anh đi mất.

Lời nói ra không thu về được, Thập Tam hối hận cắn răng.

Thanh Vi không nghĩ đến tâm tư của anh, nghe thấy

mấy chữ “Thành công viên mãn” thì vui mừng thay anh, nghĩ đến anh đột phá gian nan lại lo lắng hỏi: “Sau này anh còn có thể bị như vậy nữa không?”

Thập Tam rũ mắt xuống: “Không đâu.” Công tói cửu trọng đã gần đến đại thành, nguy hiểm này sẽ không xuất hiện nữa.

Thanh Vi yên tâm, lại nghĩ tới lúc tranh chấp trước.

Có cửa ải sinh tử của Thập Tam, cô thay đổi quyết định, hạ quyết tâm muốn biết rõ ràng: “A Ngự, vì sao anh lại uy hiếp Phó Hồng?”

Thập Tam đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ, vẫn nói: “Anh không hề. Em đừng tin lời anh ta nói.”

Thanh Vi buồn bực: “Anh còn nói dối! Nói cho anh biết, lúc anh đánh anh ta thì em ở khách sạn tận mắt nhìn thấy.

Anh lại luôn không chịu nói lời thật lòng khiến em thất vọng đau khổ!”

Thập Tam nghe xong thì đứng lên, sau đó lại quỳ gối trước mặt Thanh Vi.

“Anh...” Thanh Vi cắn răng: “Hành vi tự ngược của anh cũng là đang ép buộc em, anh hiểu không? Chẳng lẽ nói thật khó như vậy sao?”

“Anh...”

Thanh Vi nhìn anh cúi

đầu, đột nhiên nghĩ đến lời nói mê của anh: “Phó Hồng thương tổn em là bởi vì chủ quân phản bội sao?” Cô thấy cơ thể Thập Tam chấn động, chậm rãi nói: “Anh nói mơ.”

Thập Tam nghe xong thì tuyệt vọng. Anh quả thật ngủ mơ thấy trước kia, còn cảm thấy có người trấn an anh chăm sóc anh, có lẽ anh đã nói lúc đó.

Nhĩ đến Thanh Vi nói cô

đã thấy hành vi của mình, nhưng lúc hỏi anh cũng không nói ra, bây giờ có lẽ cô đã biết anh giầu diêm.

Thanh Vi mạnh mẽ kéo Thập Tam, Thập Tam ngơ ngác đứng lên. Thanh Vi cầm chặt tay anh: “A Ngự, anh còn muốn giầu diêm, khiến em đau lòng sao?”

Tay Thập Tam hơi run, không dám nhìn Thanh Vi. Nhưng Thanh Vi thúc giục lần

nữa, cuối cùng Thập Tam chỉ đành từ từ nói thật.

Thanh Vi nghe xong vô cùng đau đầu. Cô không nghĩ tới tâm tư Thập Tam lại nặng như vậy, một khi quyết định thì sẽ kiên quyết như thế.

“Phó Hồng là chồng của chủ nhân, à, là chủ quân đó hả?”

“Đúng. Tướng mạo khí chất của anh ta, rõ ràng là Trúc chủ quân.”

“Trúc quân gì đó này là người của đối thủ Ngũ hoàng nữ, vốn gả cho nàng ta để quấy rối sao?”

“Không sai, Ngũ hoàng nữ nhất kiến chung tình với chủ quân, sau đó thành tâm xin cưới, sau khi cưới vô cùng yêu chiều, lại không ngờ mọi chuyện đều là Ngụy đại nhân dục lòng bố trí.”

“Vậy tại sao khi phát hiện mọi người không nói?”

“Đã nói rồi, ảnh vệ Lục Cửu là người phát hiện chủ quân có vấn đề sớm nhất, đã nói cho Ngũ hoàng nữ, nhưng bị trách đánh dụng hình, xích lại vì tội bịa đặt.”

“Xem ra hoàng nữ kia có vẻ ngốc.”

“Không phải, Ngũ hoàng nữ từ nhỏ đã thông minh, xử sự sát phạt quyết đoán, nhưng nàng quá mức trân trọng chủ quân cho nên mới bị lừa.”

“Sau đó cũng không phát hiện ra sao?”

“Sau đó phát hiện, chủ quân đánh cấp một bức mật hàm quan trọng gây ra đại họa. Ngũ hoàng nữ đuổi bắt chủ quân không được, lửa giận công tâm nên hộc máu, bệnh nặng một trận.”

“Anh vệ phát hiện sớm nhất được đến đề bạt hả?”

“Không, dưới sự thống hận, Ngũ hoàng nữ giận chó

đánh mèo, dùng trượng đánh chết.”

...Người của thời đại phong kiến đều có tư duy quái lạ vậy sao?

“Anh cho là Phó Hồng chính là chủ quân?”

“Lần đầu tiên thấy anh quả thật đã cho rằng gặp phải chủ quân.”

“Nhưng cho dù Phó Hồng giống chủ quân kia thì dù sao không phải cũng một người,

em cũng không phải chủ nhân của anh, vì sao anh phòng bị anh ấy như vậy?”

“Lúc đó nhất thời nóng vội, phòng bị anh ta như chủ quân, nhưng sau đó anh cũng hiểu, bọn họ không phải một người.”

“Vậy anh còn uy hiếp anh ấy?”

Thập Tam trầm mặc.

Thanh Vi cũng không hỏi lại, nhưng vẫn nhìn anh chăm

chấp, ánh mắt sắc bén. Nếu không hỏi rõ ràng sẽ không từ bỏ.

Thập Tam không kháng cự nổi ánh mắt áp lực này, mím chặt môi, lại chậm rãi thả lỏng, từ từ nói: “Anh cẩn thận nghĩ lại, anh ta quả thật không phải chủ quân. Nhưng nhất định cũng có quan hệ. Tỷ như anh xuyên không đến, vì sao người đầu tiên gặp là em? Mà hơi thở của em giống hệt Ngũ

hoàng nữ. Khi Phó Hồng còn là thiếu niên có ý với em, đến nay vẫn chưa quên... Dựa theo lời nói của em, tuy rằng chúng ta là hai thế giới, nhưng có liên hệ không hiểu được.”

Anh nói xong lại hạ quyết tâm: “Cho nên nếu anh ta ở bên cạnh em chính là mối họa, không biết khi nào thì sẽ hại đến em. Lúc trước Ngũ hoàng nữ bị chủ quân lừa gạt, tình cảnh nguy cấp, giận tới học

máu, sao anh có thể nhìn anh ta theo đuổi em?”

Thanh Vi đỡ trán, nên cười anh buồn lo vô cớ như vậy sao? Nhưng đây cũng không phải hoàn toàn không có lý. Cô phải oán trách anh sao? Anh toàn tâm toàn ý vì lo cho cô.

Nhưng là nghĩ một chút, Thanh Vi lại giận: “Cho dù anh có bận khoản, vì sao anh không nói với em?”

“Chủ quân rất được sủng ái, Lục Cửu bầm báo bị trách phạt, cuối cùng còn bị đánh giết. Mà Phó Hồng vừa xuất hiện, ba mẹ em lại vô cùng yêu thích, em cũng...” anh nói xong lại hạ giọng cực thấp: “Anh lo lắng.”

“Anh lo lắng em sẽ giống Ngũ nữ hoàng, mà anh giống Lục Cửu kia ư?”

“Anh sợ em từ từ bị anh ta cảm hóa, cuối cùng phải

chịu tổn thương. Có lẽ mới đầu anh ta thật tâm, nhưng chuyện sau này ai mà biết được.” Thập Tam bất an nói.

Anh luôn sợ, sợ Phó Hồng sẽ làm Thanh Vi tổn thương, sợ sau khi nói cho Thanh Vi sẽ giống Lục Cửu bị giận chó đánh mèo. Ai cũng có thể theo đuổi Thanh Vi, ai cũng có thể trở thành chủ quân của cô. Duy chỉ Phó Hồng là không thể!

Bây giờ Thanh Vi đã biết hết rồi, chắc cô sẽ tức giận...

Lúc trước cô đã định đuổi anh đi thật xa, bây giờ cô biết được tâm tư của anh, chỉ sợ càng hận anh... Có lẽ, bây giờ cô đang nghĩ để anh lập tức rời khỏi đây.

Thập Tam nghĩ, trong lòng chua xót khôn tả.

Thanh Vi nhìn người đàn ông đang trắng bệch cả mặt kia, không biết nên nói gì cho

đúng. Cô áp chế cảm xúc, ôm lấy Thập Tam: “Nói anh tốt gì mà tốt chứ, thông minh quá mức là ngu xuẩn.”

Thập Tam ngắc ngư để cô ôm, thấp giọng nói: “Đúng, anh thật ngốc.”

Thanh Vi đánh anh hai cái, Thập Tam nhìn cô bằng đôi mắt phượng không gợn sóng: “Đánh như vậy anh sẽ không đau, anh tìm vật gì cho em nhé?”

Thanh Vi không nói gì, không phải Thập Tam rất sâu sắc sao, không phải bây giờ anh nên ôm cô, nói chút lời ngon tiếng ngọt sao? Lại nói lời sát phong cảnh như vậy.

“Em tất nhiên có chuẩn bị để phạt anh!” Thanh Vi đẩy Thập Tam ra, đứng lên.

Thập Tam hạ mi mắt: Thanh Vi thật sự muốn đánh anh, Thanh Vi muốn xuống tay đánh anh..... Quả nhiên

có liên quan đến Phó Hồng, Thanh Vi sẽ đặc biệt tức giận.

Thanh Vi nhìn thấy mắt phượng của Thập Tam có đau lòng tủi uất thì liền mềm lòng. Cô thở dài nói: “Thập Tam à, chỗ lợi hại nhất của anh không phải võ công, mà là ánh mắt.” Cô thấy ánh mắt không hiểu của Thập Tam thì nói thêm: “Ánh mắt anh quả là có sát khí, nhìn ai cũng đều đánh bại được.”

Thập Tam không hiểu lắm ý của cô, lại cảm nhận được sự yêu chiều trong giọng nói, sau đó còn có một cái bát đựng canh nóng hôi hổi. Chỉ nghe Thanh Vi nói: “Phật anh uống sạch toàn bộ canh này. Khi khỏe lên lại tính sổ với anh!”

Thập Tam bê bát, rung rung nước mắt. Chuyện anh sợ hãi nhất lo lắng nhất không xảy ra, Thanh Vi còn đợi anh

như vậy. Sau này, còn có sau này...

Thanh Vi nhìn anh chậm chạp không cầm thìa, tự mình múc một thìa đưa qua: “Thế nào, còn muốn em đút mới bằng lòng ăn sao?”

Thập Tam nhìn cái thìa bên miệng, vành tai đỏ lên.

Chương 97 ♥ Quyết định của Thập Tam

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Vài ngày sau, cơ thể Thập Tam đã khỏe hoàn toàn, ngay cả Thanh Vi cũng cảm thấy sự thay đổi rất nhỏ của anh. Như ánh mắt anh không uy hiếp, mà là sâu xa nội liễm, khí chất của anh cũng từ ác lệ âm lãnh trở nên bình tĩnh ngưng trọng.

Đây là một giai đoạn tăng lên về chất, lại biểu hiện cụ thể

của việc tác giả sử dụng bàn tay vàng.

Thanh Vi nhìn anh khỏe lên hoàn toàn, muốn anh sửa lỗi đàng hoàng, phải xin lỗi Phó Hồng, bất kể là thông qua điện thoại hay là video clip, tự mình nhận lỗi với Phó Hồng.

Cô không muốn làm tổn thương người bạn này, chỉ vì anh ấy giống vị chủ quân kia như đúc thì bị đánh, thật đúng rất oan uổng.

Nhìn chăm chăm điện thoại, Thập Tam im lặng.

Xin lỗi? Thập Tam không muốn.

Anh và Lục Cửu là quan hệ hợp tác, giữa anh vệ không có tình hữu nghị, nhưng cũng có giao tình tín nhiệm sinh tử, Lục Cửu chết vì chủ quân, anh không thể không hận anh ta. Dù người thật sự hại chết Lục Cửu là Ngũ hoàng nữ, nhưng do chủ quân mới dẫn đến kết

cục này.

Phó Hồng thì sao? Chẳng những hoàn toàn giống chủ quân, hơn nữa cũng biết ăn nói như vậy, cũng hấp dẫn người khác như vậy. Trong lòng Thập Tam cho rằng Phó Hồng chính là hình ảnh của chủ quân ở thế giới này.

Anh không cam lòng, dạy dỗ Phó Hồng thì sao? Không làm bị thương không làm tàn phế, càng không giết chết, có

trời biết nếu không cố kỵ Thanh Vi, anh mới không xuống tay nhẹ như vậy!

Bây giờ Thanh Vi bảo anh xin lỗi... Thập Tam cắn răng.

Nhưng anh không dám từ chối yêu cầu của Thanh Vi, nhất là Thanh Vi vừa tha thứ cho anh, một lần nữa đối tốt với anh, Thập Tam rồi rầm suy nghĩ, xin lỗi người đàn ông bụng dạ khó lường kia còn không bằng lại đánh mình một

lần nữa.

Thanh Vi ngồi một bên nhìn anh, biết rõ ràng tâm tư nhỏ của Thập Tam. Cô hạ tối hậu thư: “Lập tức gọi điện thoại.”

Ngón tay của Thập Tam bấm số điện thoại mà như đeo mấy cân sắt. Thanh Vi bất đắc dĩ: Giữa trưa cô tận mắt thấy hai tay này vút bay như gió, nhanh chóng bấm một miếng thịt thành thịt viên, bây giờ lại

như yếu ớt không ấn phím nổi.

Cuối cùng Thập Tam cũng bấm số điện thoại xong, nghe một lát rồi nói như trút được gánh nặng: “Không gọi được.”

Thanh Vi đi qua. Thập Tam đúng là càng ngày càng bị nhuộm đen, cho rằng cô không phát hiện thiếu một số sao? Cô tự gọi, trước khi bên kia trả lời sẽ giao cho Thập Tam.

“A lô.” Phó Hồng nhận điện thoại.

“...” Thập Tam im lặng.

“Xin chào? Là ai vậy?”

“Tôi là A Ngự.” Thập Tam gắng sức xem nhẹ bên kia: “Xin lỗi.”

Đôi phương tạm dừng một lát, không biết là ngoài ý muốn hay là đang nhớ lại, sau đó hỏi: “Vậy thôi à?”

“Tôi xin lỗi anh, sau này...” Thập Tam nhìn sang

Thanh Vi nhú mày bên cạnh, đành nuốt lời nói đằng sau lại.

“Anh không có thành ý.”

Phó Hồng tỉnh tường.

Thập Tam lại im lặng.

Phó Hồng không chờ nữa, ngắt điện thoại.

Thập Tam tự nhận là đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nhìn biểu cảm của Thanh Vi thì hình như cũng không vừa lòng. Anh nghĩ ngợi một chút, vẻ mặt anh tuần cẩn thận tỉ mỉ:

“Buổi tối anh làm bánh em thích nhất được không?”

Thanh Vi lườm một cái, còn chưa nói gì, di động đã vang lên, là Đặng Vĩ gọi.

Đặng Vĩ rất uất ức. Danh sách anh lao lực tranh thủ, Thập Tam lại đổi ý, cuối cùng lấy việc nhiễm bệnh ngoài da truyền nhiễm từ chổi thư thông báo nhập ngũ. Trời biết Thập Tam làm thế nào khiến trên da nổi lên ban từng mảng thể này.

Người có bệnh truyền nhiễm, bệnh ngoài da không thể nhập ngũ, cho nên Thập Tam thành công bị từ chối, Đặng Vĩ cũng bị người ta quở trách, anh ta bèn oán trách Thanh Vi.

Thanh Vi xin lỗi mãi, hứa hẹn hai lần đại tiệc.

Hay thật nhỉ, xin lỗi không thành tâm còn tự chủ trương không nhập ngũ. Thấy sắc mặt Thanh Vi không tốt,

Thập Tam biết cô tức giận.

Thập Tam rất lo lắng, anh cũng không muốn làm trái Thanh Vi khiến cô bất mãn, nhưng nếu nhập ngũ thì cách Thanh Vi quá xa. Lúc anh vắng mặt, ai biết sẽ có bao nhiêu ruồi bọ vây quanh Thanh Vi đây?

Nhỡ như, đương nhiên là không phải anh không tin tưởng Thanh Vi, chỉ là nhờ như Thanh Vi động tâm, anh

phải làm sao bây giờ? Nếu nơi này cũng cho phép một vợ nhiều chồng thì anh còn có hi vọng, nhưng chế độ một vợ một chồng chết tiệt này, Thanh Vi bị lừa đi rồi thì anh hoàn toàn không còn hy vọng nữa!

Thanh Vi biết suy nghĩ này của anh, nhưng không như vậy thì Thập Tam phát triển thế nào đây? Sau khi Thanh Vi phát hiện ý nghĩ của

anh thì lập tức làm công tác tư tưởng cho anh, Thập Tam hiểu hết, nhưng vẫn không muốn đi. Bây giờ thì hay rồi, muốn đi cũng không được nữa.

“Cuối cùng anh vẫn buông tha cho cơ hội này.” Thanh Vi thất vọng nhìn Thập Tam. Cô không ngờ Thập Tam ngoan ngoãn phục tùng ban đầu bây giờ càng ngày càng có chủ kiến, nhất là khi anh kiên quyết thì đúng là đầu

trâu.

Thập Tam mở miệng định giải thích, lại phát hiện vốn không thể nào giải thích, tất cả đều là anh làm, giải thích cái gì đây?

Anh nhớ Thanh Vi từng nói mắt phượng của anh có lực sát thương, Thập Tam không biết là lực sát thương gì, nhưng bây giờ... anh chỉ có thể tha thiết nhìn Thanh Vi.

Nhưng lần này Thanh Vi

không bị đả động, cô lạnh mặt quay người đi.

“Anh tìm việc làm rồi, làm huấn luyện viên ở phòng gym Dương Quang.” Thập Tam vội vàng nói.

Cơ thể Thanh Vi cứng lại một chút: Huấn luyện viên thể hình? Trong vài ngày mà anh đã làm nhiều chuyện như vậy? Phòng gym Dương Quang là phòng tập thể thao chính quy, cũng coi như có chút danh

tiếng, nhưng Thập Tam được
tuyển dụng lúc nào?

Mấy ngày nay anh quả
thật có đi ra ngoài, cô chỉ nghĩ
là anh giải sầu, khôi phục thể
lực, không ngờ lại tìm việc
xong rồi.

Được rồi, anh đã độc lập
tự chủ như vậy, ngay cả
thương lượng cũng không
thương lượng đã sắp xếp xong
con đường của mình, cô cũng
không lo lắng.

Thanh Vi không nói gì nữa, chỉ rời khỏi phòng khách. Thập Tam tha thiết nhìn cô đi, lo lắng đuổi theo. Không phải là anh giấu diếm, hai ngày trước anh đi ra ngoài xảy ra chút chuyện khiến ông chủ phòng gym Dương Quang xem trọng anh, anh không phải người chỉ làm chút chuyện đã nói với Thanh Vi.

Hôm nay trung tâm tập thể đột nhiên liên hệ với muốn

thuê anh, đãi ngộ không tệ. Anh chưa kịp nói thì đã có chuyện gọi điện thoại cho Phó Hồng.

Không ngờ đã nghèo lại còn mắc cái eo, Đặng Vĩ cáo trạng rất kịp thời, bây giờ anh giải thích với Thanh Vi thế nào đây?

Mấy ngày sau, thái độ của Thanh Vi với Thập Tam luôn nhàn nhạt. không mắng anh, cũng không thân mật,

thậm chí nếu không quan trọng thì sẽ không nói chuyện. Cô như vậy khiến Thập Tam rất khó chịu.

Cuối tuần khi đi mua đồ, Thanh Vi mang theo gói to đi ra từ siêu thị, cố sức để lên xe. Thập Tam ử rữ bám chặt phía sau, vài lần anh muốn nhận lấy, Thanh Vi lại vẫn luôn không cho.

Lại một lần nữa tránh thoát tay của Thập Tam,

Thanh Vi nhìn không được lờm anh một cái. Tự chủ trương là anh, tìm việc không thương lượng cũng là anh...

Thanh Vi cắn giận nghĩ: Chỉ anh biết tự ngược ư? Tự mình đánh mình máu tươi đầm đìa, em cũng có thể. Mang vật nặng giống như bây giờ, cô biết anh sốt ruột hơn cô.

Sốt ruột cũng chỉ có thể lo lắng suông, anh dám lên cướp không? Dám la hét với cô

không? Thanh Vi đắc ý thở
phì phì, anh không dám, cho
nên mới nói, ai mà không biết
ức hiếp người khác chứ?

Chương 98 ♥ Trung tâm tập thể hình

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Giữa trưa hôm nay, phòng gym Dương có mấy người đứng gần cửa bàn tán. Đều là người trẻ tuổi, đa số là phái nữ, đối tượng bọn họ nhìn

ngắm và bàn luận là huấn luyện viên tập thể hình mới tới - Doãn Ngự.

Phong cách độc đáo, diện mạo đẹp trai, biểu cảm lạnh nhạt, muốn người khác không chú ý quả là khó. Huống chi sự xuất hiện của anh cũng rất có tính kịch. Các cô gái đứng thao thao bất tuyệt như chôn không người.

Là nơi tập thể hình nổi danh, huấn luyện viên của

phòng gym Dương Quang không ít, nhưng người giỏi không nhiều lắm, đây là đã là thực trạng từ trước. Để nâng cao đẳng cấp, Dương Quang luôn công khai thông báo tuyển dụng huấn luyện viên tập thể hình, đáng tiếc nơi đây vốn là quảng đường ba tuyến trong thành phố, luôn không chiêu mộ được huấn luyện viên cao cấp.

Một tuần trước, khi trung

tâm tập thể hình có nhiều người nhất, có người luyện tập bị thương, anh ta bèn ôm cánh tay trật khớp, chỉ trích Dương Quang không chuyên nghiệp, huấn luyện viên thất trách, yêu cầu lập tức đưa anh ta đi bệnh viện, còn phải bồi thường tổn thất.

Vừa hay ngày đó Thập Tam tới trung tâm tập thể hình, anh tra phương pháp người thể giới này luyện thể

lực ở trên mạng, người thành thị cơ bản đều tập thể hình, bởi vậy anh mới cố ý đi xem.

Người này gây chuyện lập tức khiến những người đang tập thể hình vây xem, rất nhiều người đang chỉ trích, người phụ trách chạy đến giải thích, nhưng người bị thương nhất quyết không buông tha, càng nói lại càng khó nghe.

Đặc biệt người bị thương được mọi người rất đồng tình,

còn có người dùng di động chụp ảnh, nói muốn đăng lên mạng - không biết đây là chuyện ngoài ý muốn hay là âm mưu cạnh tranh của đối thủ, trán người phụ trách trung tâm đồ mồ hôi, nhân viên công tác cũng nhanh chóng báo cho ông chủ.

Vốn chuyện này cũng không khiến Thập Tam chú ý. Anh không thích nơi ồn ào, đang định đi thì ai ngờ có vài

người vọt vào từ ngoài cửa, tự xưng là bạn của người bị trật khớp tay, lao thẳng về phía trước, đụng cả vào người Thập Tam, vậy mà lại chẳng hề thấy áy náy.

Chuyện này khiến Thập Tam không vui. Trừ Thanh Vi, anh không từng có thói quen nhường nhịn người khác, chen chân vào thì bị quấn nửa ngày.

Vì thế người lên tiếng không ủng hộ trung tâm tập

thể hình giằng co với Thập Tam. Thập Tam nhú mày: anh không thích chuyện này, chỉ nhìn người trật khớp cánh tay kia, còn dây dưa không rõ với những người này.

Thập Tam làm việc rất rõ ràng. Anh đến thẳng trước mặt người trật khớp nói: “Anh không phải trật khớp, chỉ sai khớp thôi, hơn nữa vong là cố ý kéo bị thương.” nói xong túm cánh tay người nọ, nhẹ

nhàng đẩy, khuỷu tay anh ta trở lại vị trí cũ.

Quần chúng ngây ra, cho rằng anh là bác sĩ, nhưng đầu năm nay bất luận trật khớp hay là sai khớp cũng đều phải tới bệnh viện chụp x-quang, nhưng động tác của Thập Tam lưu loát, vốn không cho người ta cơ hội cự tuyệt.

Lúc người nọ phản ứng lại, chuẩn bị ồn ào thì một tay Thập Tam đã kéo dụng cụ tập

thể hình anh ta sử dụng vừa rồi lại, nói ra chiều cao cân nặng của người nọ, kéo nhiều sẽ khiến cơ bắp bị thương, trật khớp thể nào, anh chỉ nói vài câu đã rành mạch.

Người làm bộ trật khớp liền ngậy ra, chiều cao cũng coi như xong, không ngờ Thập Tam liếc mắt một cái còn nhận ra cân nặng của anh ta, hơn nữa một tay nhẹ nhàng đùa nghịch mấy dụng cụ tập thể

hình khó nhất. Dù là kẻ luyện cơ bắp kiện mỹ cũng làm không được.

Thập Tam nói xong, lại đi đến bên người trật khớp kia, nhẹ nhàng kéo cánh tay của anh ta, khiến anh ta đau thương phát hiện ra anh ta quả thật đã trật khớp rồi!

Thập Tam lạnh nhạt nói, lúc này là sai khớp, sau đó túm cánh tay của anh ta, ngay lúc người kia kêu đau, anh lại

làm như không có việc gì mà nói, đây mới là trật khớp. Vì thế người ăn vạ kia thật sự trật khớp, ôm lấy cánh tay đau chạy xa cách Thập Tam mấy mét, sợ anh lại làm gì đó.

Người gây chuyện biết hôm nay gặp phải người không thể trêu vào, đành nói mấy câu rồi dẫn người kia chạy biến, mọi người tập thể hình vây xem Thập Tam. Sức mạnh của anh thuyết phục đàn ông, anh

tuần chiếm được hảo cảm của phụ nữ.

Người phụ trách và ông chủ nhìn thấy chuyện này, lúc ấy đã thấy được tiềm năng của Thập Tam, lấy danh nghĩa cảm tạ mời Thập Tam đi làm, sau đó mới nói chuyện đề anh đảm nhiệm huấn luyện viên, điều kiện cũng không tệ, Thập Tam suy nghĩ xong thì đồng ý.

Các cô gái nói xong lại lú lú nói chuyện ngày đó là do

một huấn luyện viên không xứng chức gây ra, sau khi bị sa thải lòng sinh bất mãn, bị đối thủ cạnh tranh của Dương Quang mua chuộc nên tìm bạn bè hỗ trợ gây chuyện, phá hỏng thanh danh Dương Quang.

Lúc nhân viên đang bàn tán về Thập Tam thì có một cô gái đứng bên cạnh nghe. Nghe xong chuyện, hai mắt cô ngăm nhìn Thập Tam: anh đang

giảng giải cách vận động của dụng cụ cho hội viên, chỉ đạo nên rèn luyện cơ bắp thể nào.

Từ xa nhìn lại, quần áo lao động mặc trên người anh cũng rất đẹp, có mấy cô gái đến trung tâm tập thể hình luyện khiêu vũ, luyện yoga cũng vây trước vây sau, cố ý hỏi chuyện anh.

Đặc biệt có 2 cô gái cứ hỏi chuyện vô bổ mãi, Thập Tam vừa nói thì đáp lại rất vồn

vã, còn không ngừng cười ra tiếng. Nếu không phải Thập Tam quá mức lạnh nhạt thì quả thật hai cô nàng đã vô cả lên người anh rồi.

Đàn ông cũng quá mức nhiệt tình, không ngừng có người yêu cầu Thập Tam giảng giải luyện sức thể nào, Thập Tam đang nói: “Chỉ cần vận dụng thích đáng, cho dù không cần dụng cụ luyện sức cũng có thể rèn luyện ra cơ

bấp rần chắc, gia tăng lực lượng cánh tay. Hàng ngày dùng bình đồ uống trong cuộc sống cũng có hiệu quả...”

Cô gái nhìn lên này chính là Thanh Vi lên đến Dương Quang xem xét, cô muốn xem tình huống công tác của Thập Tam, lại không ngờ rằng anh được hoan nghênh như vậy.

Cô bé tiếp tân quả thật đã sắp nâng anh lên trời, nói anh khí chất thế nào, đẹp trai thế

nào. Có huấn luyện viên tập thể hình nghe được bèn không nhin được chám chọc hai câu, bị các cô vây công: Ngày đó sao anh không ra? Sao anh không thể chỉ hít đất bằng hai ngón tay? Sao anh... Kết quả khiến người ta chạy trời chết.

Thanh Vi không khỏi cãm giận cãn rãng. Cô càng xem càng giận: Khá lắm Thập Tam, anh rất được hoan nghênh nhĩ, đến chỗ nào cũng trêu hoa

gheo nguyệt. Phụ nữ vây quanh anh là quuyến rũ, đàn ông vây quanh anh là bụng dạ khó lường!

Nghĩ như vậy, cô không khỏi lờm Thập Tam một cái, kết quả phát hiện Thập Tam như cảm thấy gì đó, nhìn qua nơi này từ trong đám người. Thanh Vi bị dọa rụt lại đầu, lặng lẽ ra ra khỏi cạnh cửa.

Buổi tối đó, Thập Tam phát hiện lúc Thanh Vi về nhà

thì nhìn anh đắm chiêu, có đôi khi còn vừa nhìn vừa vuốt cằm gật đầu, vẻ khác thường khiến sau lưng Thập Tam lạnh toát.

Anh nghĩ Thanh Vi đã vắng vẻ anh mấy ngày, bây giờ cũng nên nguôi giận rồi, nhưng kiều tươi cười và ánh mắt quái dị như lúc này là chuyện gì xảy ra?

Cuối cùng Thanh Vi hỏi Thập Tam đang tra tư liệu trước máy tính: “Công việc thế

nào?”

Thập Tam không ngờ cô chủ động nói chuyện, mây đầy trời trong lòng tan ra, ánh mặt trời lớn lập tức xuất hiện, anh nở nụ cười: “Tốt lắm.”

“Tra cái gì vậy?”

“Anh muốn hiểu thêm về đặc điểm của dụng cụ tập thể hình, còn có năng lực thừa nhận khác nhau của từng người.” Trước khi đi làm, Thập Tam đã nghiêm túc

chuẩn bị, nhưng anh không nghĩ tới đa số vấn đề, đặc biệt vấn đề của một vài cô gái, cho nên muốn tìm hiểu.

“Từng người khác nhau? Đặc biệt là phái nữ hả?”

“Hả?” Thập Tam sững sốt, nhưng nghĩ đến quả thật vấn đề của phái nữ là nhiều nhất, cũng khó trả lời nhất bèn không có phản đối.

“Xem ra huấn luyện viên Doãn rất được hoan nghênh,

hôm nay em tới xem anh, phát hiện anh được dàn hoa vây quanh, có cô còn hận không thể bám lên người anh ấy chứ.” Thanh Vi nói như cười như không

Thập Tam cả kinh, đột nhiên đứng lên, thiếu chút làm rơi cả laptop: “Không có, không phải, Thanh Vi, em phải tin tưởng anh.....” Thật ra Thập Tam đã sớm phát hiện có mấy người cố ý tiếp cận

anh chứ không phải có hứng thú với dụng cụ tập thể hình, còn hỏi một vài câu bình thường.

Nhưng anh là huấn luyện viên tập thể hình, có nghĩa vụ trả lời tất cả vấn đề của hội viên trung tâm, cô gái này cũng không động tay động chân. Thật ra anh cũng biết giữ gìn dáng người, gia tăng độ mềm dẻo của thân thể thế nào, nhưng sợ cô gái này biết thì

càng hỏi không ngừng, bèn mới nói không biết

Lúc trưa anh đã thấy có ánh mắt quen thuộc như có như không đảo qua, nhưng anh luôn bị người khác vây quanh, không có thời gian kiểm tra, kết quả bị Thanh Vi thấy được, hơn nữa cô còn bắt mẫn.

Làm sao bây giờ? Thanh Vi sẽ không tin tưởng anh nữa sao? Anh có làm gì quá đáng

không? Dựa theo quy củ của thế giới nữ tôn thì chắc chắn là không tuân thủ phụ tắc, nhưng hình như ở thế giới này lại thuộc phạm vi bình thường.

Nhưng nếu Thanh Vi cho rằng anh quá đáng, vậy thì chắc chắn là anh sai rồi, hơn nữa còn là sai lầm rất nghiêm trọng – bất trính.

Nghĩ vậy, nhìn dáng vẻ suy tư của Thanh Vi, Thập Tam hơi run lên vì lo lắng, ánh

mắt mang vẻ khẩn cầu vô hạn.

Chương 99 ♥ Sinh hoạt đoàn

Chuyên ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Thật ra Thanh Vi cũng chỉ hơi vướng mắc vì chuyện lần trước của Thập Tam, lại thấy Thập Tam hấp dẫn phái nữ nên cố ý vạch lá tìm sâu thôi. Cô sẽ không thừa nhận là cô

đang ghen.

Nhưng thật kỳ lạ, sao anh lại phản ứng mạnh như vậy, dường như anh rất sợ hãi. Thanh Vi nghi ngờ: Chỉ một câu bằng giọng điệu vui đùa, tại sao Thập Tam sợ như vậy? Chẳng lẽ anh thật sự có việc?

Nhớ tới mấy cô gái nhiệt tình ban trưa, Thanh Vi hít sâu một hơi: Thập Tam bị mờ ám? Bị thổ lộ? Bị dạy dỗ ư? Được rồi, điều cuối cùng rất khó xảy

ra, nhưng có lẽ có cái khác.

Thanh Vi nghĩ ngợi, trong lòng thấy chua, gương mặt liền đen thui, kết quả Thập Tam cũng bắt đầu đau khổ.

Anh nhìn mặt Thanh Vi, nóng nảy nói: “Thanh Vi, anh không trêu chọc bọn họ. Anh sai rồi, sau này anh sẽ không nói chuyện với họ nữa.”

Thanh Vi nghĩ một chút rồi bình thường lại, mình thật là... Thập Tam đâu có sai, nếu

anh thật sự bất hòa với mấy cô gái kia thì đừng nói là huấn luyện viên tập thể hình, dù là công việc khác cũng làm không lâu được. Thập Tam sâu sắc tinh tế, sao mình có thể tùy tiện nói đùa chứ.

Cô thầm oán trách mình, Thập Tam còn tưởng rằng cô mất hứng, lập tức nói: “Nếu em không thích, anh có thể không tới Dương Quang làm.”

Trái tim Thanh Vi lập tức

mềm nhũn. Thập Tam xem trọng công việc này thế nào, cô có thể thấy được. Anh rất nghiêm túc, làm cũng thuận lợi, chỉ một câu nói của cô anh liền cam tâm tình nguyện buông tay, sao cô có thể ích kỷ vậy được?

Thanh Vi cầm chặt tay Thập Tam nói: “Không cần. Thấy anh được hoan nghênh như vậy nên em chỉ đùa một chút thôi. Công việc này thích

hợp với anh, điều kiện cũng tốt, phải làm cho tốt vào, em ủng hộ anh.”

Tay Thập Tam bị cô nắm lấy, thuận thế ngồi xuống kê bên cô cảm nhận được ấm áp, anh bèn gật đầu.

Thanh Vi đang chuẩn bị lên lớp cho Thập Tam về khoảng cách bình thường giữa nam và nữ, để Thập Tam có hơi cảnh giác, cô lại nhận được điện thoại của Lưu Húc

Dương, nói có nhiệm vụ khẩn cấp, bảo cô mặc thường phục đến trung tâm "Nhĩ Khang Thúc Đạo."

Vừa nghe đến cái tên kia, Thanh Vi liền hết chỗ nói rồi.

Thật ra cô từng đi ngang qua nơi này, cỡ bậc trung, rửa chân, mát xa gì đó rất đầy đủ, nhưng cái tên này... cô luôn thấy khi tới cửa “Nhĩ Khang thúc Đạo”, sẽ có một cô bé vắn tóc đứng ở cửa vung khăn:

“Hoàng a mã, mời!” Hoặc là
“3 vị Hoàng hậu nương nương,
2 vị cách cách, 6 vị a ca!”

Được rồi, tuy rằng châm
chọc trong lòng nhưng Thanh
Vi vẫn lấy tinh thần chuyên
nghiệp chuẩn bị xuất phát.

Thập Tam đã nghe thấy
cô muốn đi chấp hành nhiệm
vụ nên không yên lòng, không
nhịn được nói: “Anh đưa em
đi, an toàn chút.”

Cảm giác có người quan

tâm thật tốt, Thanh Vi cười
túm tít đồng ý, khi đi còn cố
ý dặn dò vài câu, sợ anh
không quen thuộc sẽ bại lộ.
Thập Tam đều nhất nhất đồng
ý.

Kết quả là khi ra khỏi
cửa, Thập Tam mặc quần áo
màu đen, nhanh nhẹn đi bên
người cô, Thanh Vi đột nhiên
nghĩ rằng mình dặn dò thừa rồi
- Thập Tam là loại người nào
chứ, là ảnh vệ đó .

Nghĩ vậy, Thanh Vi cười cầm tay Thập Tam nói: “Nói đến theo dõi đánh người bắt người, anh còn giỏi hơn em, nghe em lái nhai không chê phiền sao?”

Thập Tam được cô chủ động cầm tay thì tự nhiên vui vẻ không thôi, mắt phượng mang ý cười thấp giọng nói: “Không phiền, đương nhiên anh phải nghe em.”

Hai người lái xe đến “Nhĩ

Khang Thúc Đạo”, lại không gặp được Lưu Húc Dương, cũng không thấy cơ sở ngầm. Thanh Vi buồn bực gọi điện thoại hỏi, Lưu Húc Dương bảo cô đi thẳng đến phòng ở lầu 3. Nghe thấy ngữ điệu vui vẻ của Lưu Húc Dương, Thanh Vi đã thấy không thích hợp.

Ngẫm lại việc xấu của người này, chắc anh ta sẽ không đào hầm cho cô nhảy chứ? Thanh Vi ngẫm lại, hỏi

Tiểu Vị có biết chuyện hành động không, kết quả Tiểu Vị nói cô đang ở phòng, muốn Thanh Vi mau tới.

Thanh Vi đành phải đi lên, vừa vào phòng thì chỉ thấy Lưu Húc Dương, Tiểu Vị, Đại Hải, Triệu Quang Hoa đều ở đó, bọn họ đều đã đổi quần áo mát xa, một người một ghế nằm uống trà!

Tình huống gì đây hả? Tuyệt đối không phải nhiệm

vụ.

Thanh Vi híp mắt nhìn Lưu Húc Dương: “Sao vậy? Đi rửa chân còn muốn gọi tôi ư?”

“Sao có thể chứ, chuyện tốt mới nhớ em. Không cần trả tiền, đoàn ủy chi.”

“Đoàn ủy? Chúng ta không phải đoàn viên mà.”

“Thiễn cậ, đoàn viên thanh niên thôi, thanh niên cũng do đoàn ủy lãnh đạo!”

“Được rồi, hoạt động

đoàn ủy lần này là rửa chân?
Ai cấp kinh phí?”

“Em đã quên bí thư đoàn
ủy Quang Hoa sao, anh ấy cấp
kinh phí, chúng ta thương
lượng, vừa khéo đủ mấy người
chúng ta rửa chân.”

Đúng rồi, hình như Triệu
Quang Hoa là bí thư đoàn ủy,
nhưng anh ta không hoạt động
gì mấy, mọi người không nhớ
cũng phải. Nhưng rửa
chân..... Như vậy cũng được

sao? Thanh Vi đen mặt. Tiểu Vi cười tủm tỉm nói: “Mấy ngày nay thật bận quá, em nghĩ ca hát ăn cơm gì đó còn không bằng rửa chân thả lỏng.”

Lúc này, Thập Tam ở bên ngoài ngh thấy tình hình thực tế bên cũng vào. Đại Hải nhìn thấy anh liền sừng sốt, Lưu Húc Dương ngo ngác nói: “Thì ra em còn dẫn người đến đây.”

Thập Tam lẳng lẳng đứng đó không nói chuyện, làn da dưới ánh đèn trong phòng tỏa ra ánh sáng như ngọc, vẻ mặt xa cách lạnh lùng.

Thập Tam không phản ứng, Thanh Vi cũng không muốn anh bị Lưu Húc Dương quở trách, vì thế nói: “A Ngự lo lắng an toàn của tôi, bèn theo giúp tôi chấp hành nhiệm vụ.”

Triệu Quang Hoa xem

như người tổ chức giả, hoà giải nói: “Vậy cùng nhau đi, mọi người đều đã gặp rồi, xem như bạn cũ gặp lại.”

Trong lúc nói chuyện thì nhân viên bước vào, vừa khéo 6 người, 4 nữ 2 nam.

Thanh Vi biết nơi này đều là người khác phái phục vụ, tức là nam mát xa cho nữ, nữ mát xa cho nam. Nhưng để nữ mát xa cho Thập Tam ư? Anh sẽ không đá văng người ta

chứ?

Vốn là phòng lớn có 6 chiếc giường, Thập Tam đứng ở cửa lạnh mặt, thật ra trong lòng khẩn trương vô cùng. Thấy những người này đi vào, anh đã nhìn ra theo tỉ lệ nam nữ.

Thập Tam không ngờ nơi này lại là người khác phái rửa chân mát xa. Bây giờ phải làm sao? Lập tức đi luôn ư, có khiến Thanh Vi mất hết mặt

mũi không? Nhưng vừa nghĩ đến mình bị một cô gái nắm chân, còn sờ tới sờ lui trên người anh, anh liền rùng mình một cái.

Chân của đàn ông sao có thể tùy tiện cho phụ nữ đụng vào chứ? Thập Tam lo lắng không thôi.

Chương 100 ♥

Đường đậu không ngọt

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Đặng Trà My

♥ Huyền Tô

Thanh Vi để ý thấy Thập Tam đang đứng đó bất an, sao cô lại không rõ anh đang nghĩ gì được chứ? Giải quyết thì cũng dễ thôi, đổi nam tới là

được, đề Thập Tam hưởng thụ một chút cũng không tệ.

Nhưng Thanh Vi còn chưa nói, một nhân viên nam đã ngạc nhiên nói: “Chị? Chị, đúng là chị rồi!” Sau đó vui vẻ đi đến trước mặt Thanh Vi như muốn ôm cô vậy.

Một tiếng “Chị” này mang lại hiệu quả quá mạnh mẽ, ánh mắt những người ở đây đều nhìn về phía Thanh Vi, Thập Tam cũng vậy.

Thanh Vi ngạc nhiên vô cùng, cô nhìn kỹ chàng trai đang cười với cô đây, quả thật nhìn quen mắt, nhưng tuyệt đối không phải em họ trong nhà. Chàng trai cười nói: “Chị không nhớ rõ em sao? Chúng ta..... Chúng ta cùng uống cà phê, em còn đề cử rượu cocktail cho chị nữa đây thôi!”

Chuyện này thì Thanh Vi có ấn tượng, chàng trai này không phải Đường Đường sao.

Lúc trước để bắt được tội phạm quan trọng Dương Đông Khuê, cô cho rằng Đường Đường là tình nhân của hắn ta nên mới cố ý tiếp cận cậu ta.

Sao bây giờ cậu ta đến đây làm nhân viên mát xa rồi? Chẳng lẽ hoàn lương ư? Cũng may coi như cậu ta thông minh, không nói thẳng ra quen biết thế nào, nếu không còn không bị người khác khinh bỉ sao?

Lưu Húc Dương không tiếp xúc với Đường Đường nên sớm đã quên chuyện này, những người khác lại càng không biết. Thấy Đường Đường trò chuyện vui vẻ với Thanh Vi thì tất cả đều nhìn hai người chăm chăm, ánh nhìn mập mờ đầy thâm ý.

Thanh Vi cả giận, lại không thể gào lên với đám hại bạn này về tình hình thực tế, chỉ sợ Đường Đường nói cái gì

nữa nên bèn nhanh chóng nói:
“À, tôi nhớ rồi. Bây giờ cậu
làm việc ở đây sao?”

Đường Đường cười: “Chỗ
lúc trước làm không tốt, lại
không tìm được việc làm,
trước hết làm ở đây kiếm cơm
ăn.”

Thanh Vi giật mình, sau
hành động lần đó là rà soát
kiểm tra toàn khu vực, hội sở
mà Đường Đường làm việc
chắc chắn đứng mũi chịu sào,

chịu ảnh hưởng lớn, nơi khác cũng như vậy. Loại người không bằng cấp không sở trường như Đường Đường, lại là một chàng trai trẻ tuổi không thể chịu khổ, muốn tìm việc cũng khó.

Việc nhân viên rửa chân này chắc cậu ta cũng không thích làm - trừ phi là phục vụ đặc biệt? Bây giờ cậu ta thấy mình, chẳng lẽ còn cho rằng mình là tiểu thư nhà giàu,

chuẩn bị tìm kim chủ sao?

Nghĩ đến vậy, mồ hôi lạnh của Thanh Vi bắt đầu đổ liên tục.

Cô nháy mắt với Lưu Húc Dương, tên chết tiệt này dám làm như không thấy, vừa rồi còn nhìn cô chăm chăm không tha, bây giờ lại thâm tình nhìn ly trà. Máy người còn lại càng không cần nói, đều dựng lỗ tai hóng chuyện.

Đường Đường không đợi

Thanh Vi nói chuyện đã chiếm vị trí trước giường cô, vui rạo rức nói: “Để em rửa cho chị, kỹ thuật của em tốt lắm.”

Lời nói có vô số nghĩa khác này khiến cả người Thanh Vi cứng lại, Tiểu Vị đang uống nước còn không nể mặt liên tục ho khan.

Thập Tam vẫn không nói gì. Anh yên lặng đánh giá Đường Đường, tuổi trẻ, thanh tú, nụ cười mềm mại, quần

quýt lấy Thanh Vi không cút
nào che giấu ân cần của mình.
Tuy rằng cử chỉ của chàng trai
này bình thường nhưng nụ
cười vẫn mang chút phong
trần.

Hiển nhiên cậu ta đã sớm
quen biết Thanh Vi, cậu ta nói
từng uống cà phê, uống rượu
với Thanh Vi, hơn nữa giọng
điệu còn ái muội, rõ ràng còn
có cái khác.

Trái tim Thập Tam bị níu

chặt. Cho tới giờ, quanh người Thanh Vi đều là đồng nghiệp và người thân bạn bè của cô, nhiều nhất cũng chỉ xuất hiện Phó Hồng. Mà chàng trai này khác bọn họ, cậu ta và Thanh Vi chắc chắn quen biết không đơn giản.

Chàng trai có hương vị phong trần, quen biết Thanh Vi trong quán bar sao? Thanh Vi có từng thích cậu ta không? Thanh Vi có qua đêm với cậu

ta không? Nhất là chàng trai này lại còn nhớ mãi không quên Thanh Vi, còn hy vọng bọn họ tiếp tục qua lại.

Chàng trai này nghiêng về thẩm mỹ quan của thế giới trước kia. Thanh tú, dịu dàng, ân cần. Thanh Vi có biết cậu ta ở đây hay không? Cô cố ý đến nơi này gặp cậu ta sao? Thập Tam không dám chắc chắn.

Thanh Vi lúc này mới sàu

khổ, trời biết cô cũng không muốn để cậu ta rửa chân cho cô. Nhưng nếu từ chối bây giờ sẽ khiến Đường Đường vô cùng mất mặt, hơn nữa ai biết cậu ta có dám làm gì nữa không?

Rửa chân thì cũng coi như xong vậy, nếu Đường Đường đưa ra yêu cầu khác thì làm sao bây giờ? Rõ ràng cậu ta có ý đồ này. Đám Lưu Húc Dương vẫn đang hóng

kịch vui, nói không chừng ngày mai sẽ loan truyền khắp cơ quan, chỉ có thể trông cậy vào Thập Tam vậy.

Nghĩ đến Thập Tam, Thanh Vi nhớ lại còn chưa có đôi nhân viên cho anh, hay để Đường Đường đôi với nhân viên nữ của anh là được. Thanh Vi vừa nghĩ đã thấy hài lòng.

Cô gái trước mặt Thập Tam còn đang xấu hổ, vui

mừng khi đối tượng mình phục vụ là một anh đẹp trai, nhưng người này vẫn luôn lạnh như băng, thậm chí còn chẳng buồn ngồi, cô ta đã ý bảo vài lần nhưng cũng không được.

Thập Tam thấy Thanh Vi nhìn anh thì lại hiểu sai ý.

Anh nghĩ Thanh Vi từng sủng ái chàng trai này, có lẽ bây giờ vẫn còn có tình cảm, trong trường hợp này thì đương nhiên anh không tiện ở

đây. Mình không tự giác lui ra ngoài mà còn đứng đây như cọc gỗ, đúng là không có mắt nhìn.

Vì thế Thập Tam nói với Thanh Vi: “Anh có chút chuyện ra ngoài, một lát nữa trở lại đón em.” Nói xong vội vàng đi ra ngoài.

Thanh Vi trợn mắt há mồm, cô nhìn Thập Tam là để anh giải vây cho cô, sao anh lại xoay người bỏ chạy rồi?

Còn chạy nhanh như vậy, như thể có ai đang đuổi anh vậy, ngay cả kêu cũng không kịp.

Thập Tam đột nhiên bỏ đi khiến mấy đồng nghiệp cũng ngoài ý muốn, Tiểu Vị nói: “Chẳng lẽ anh ta tức giận?”

Thanh Vi lắc đầu. Cô đoán được Thập Tam sẽ không tức giận, nhưng chắc chắn là hiểu lầm rồi. Người đã đi, bằng tốc độ của anh, ai đuổi kịp được đây? Quên đi,

để buổi tối lại giải thích.

Rơi vào đường cùng,
Thanh Vi chỉ có thể tùy ý
Đường Đường nhiệt tình phục
vụ rửa chân.

Hành lang an tĩnh vọng ra
tiếng âm nhạc nhu hòa từ
trong phòng, ánh sáng màu
chuyển động trên mặt đất.
Thập Tam đứng ngoài cửa
phòng, anh dựa vào tường,
mặt vô cảm, trong mắt phượng
có vẻ ảm đạm.

Từ trong phòng đi ra, trong lòng anh luôn đau đớn âm ỉ. Thập Tam chậm rãi điều chỉnh hô hấp, tự an ủi bản thân: không có gì đâu, Thanh Vi từng thích người khác, từng sủng ái người khác là chuyện rất bình thường. Thanh Vi thích người khác chỉ là nhất thời, chỉ cần có thể luôn luôn bên cạnh anh là tốt rồi.

Cô chỉ đồng ý lời mời của bạn bè, không chủ động đến

nơi này đã là tốt lắm rồi. Anh hẳn nên thích ứng mới đúng. Không thể ghen tị, không thể không hiểu chuyện để Thanh Vi chán anh.

Phó Hồng là người không thể tiếp cận, nhưng nếu là người đàn ông khác, chỉ cần Thanh Vi thích thì anh cũng sẽ đồng ý. Phu đức, nam huân anh đều đã từng đọc, tuy rằng thế giới này đàn ông không cần tuân thủ quy củ hà khắc

đó, nhưng với Thanh Vi, anh vẫn muốn làm tốt, nhất định phải làm một người chồng tốt.

Điều quan trọng thứ nhất để làm hiền phu là khiến cho thê chủ vui vẻ. Chỉ cần thê chủ vui vẻ, anh phải chấp nhận được người đàn ông khác.

Nhân viên phục vụ đi ngang qua nhìn anh với vẻ kỳ lạ, cô gái vừa rồi cũng đi ra, nhìn thấy Thập Tam thì sững sốt, chuẩn bị hỏi nhưng Thập

Tam lại làm một động tác, bảo cô ta đừng lên tiếng.

Anh không muốn trả lời bất cứ vấn đề nào.

Xem ra đứng ở nơi này rất lạ, Thập Tam nghĩ một chút rồi đi đến sảnh lớn, ngồi xuống sofa bên cạnh thác nước giả, cảm nhận sự mát lạnh của dòng nước mang đến.

Anh lại không nhìn được nghĩ tới Đường Đường. Chàng trai kia tuổi trẻ, trưởng thành

tú nghe lời, miệng lưỡi lại ngọt, đương nhiên sẽ khiến người vui vẻ hơn người đàn ông vừa lạnh lẽo lại vừa ngốc như anh.

Anh chỉ cần an phận thủ trường là được rồi. Nếu một lát nữa Thanh Vi muốn dẫn Đường Đường về nhà thì sao? Không, Thanh Vi sẵn sóc anh như vậy, chắc là sẽ không dẫn người về nhà, như vậy có lẽ sẽ đi khách sạn chẳng?

Vừa nghĩ đến Thanh Vi có thể sẽ qua đêm với người đàn ông khác, trong lòng Thập Tam vừa khổ vừa chua xót. Anh không thể giấu trong lòng được, chua xót toát ra thấm sâu vào từng mạch máu.

Mắt, mũi, hai tay..... Điều cảm thấy không thích hợp, đều vô cùng đáng ghét.

Đây là ghen phải không? À, không thể ghen tỵ, không nên..... Có lẽ sau này Thanh

Vi còn có thể sủng ái người khác, nếu anh không thể chấp nhận, để cô thấy vẻ mặt đồ phu này thì quá khó coi, chắc chắn Thanh Vi sẽ không thích.

Trước kia anh cho rằng nhiều nhất mình cũng chỉ có thể làm một tiểu thị nho nhỏ, bây giờ Thanh Vi muốn lấy anh làm chồng, sao anh có thể không biết tốt xấu được chứ.

Trong lòng Thập Tam tự nhấn mạnh với mình: không

được để lộ cảm xúc, không được mất hứng! Nếu Thanh Vi mang Đường Đường về nhà, anh nên chuẩn bị tốt cho họ, phải biết lảng tránh. Nếu Thanh Vi muốn giữ Đường Đường lại vài ngày, anh phải vui vẻ đi chuẩn bị.

Dù anh suy nghĩ như vậy, cũng thật muốn làm như thế nhưng trong lòng vẫn đau đớn vô cùng.

Chương 101 ♥ Anh ở đây chờ em

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng
Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

Thập Tam đứng bên ngoài làm công tác tư tưởng, Thanh Vi ở bên trong lại cảm thấy rất kỳ lạ.

Từ khi Đường Đường

phát hiện ra Thanh Vi, tâm tư cậu ta bắt đầu lung lay. Cậu ta đang nghĩ giống Thanh Vi, bởi vì quán bar bị đóng cửa tra xét vài ngày nên khi mở cửa lại cũng không dám làm ăn lộ liễu như trước nữa.

Những nơi khác cũng vậy. Chuyện kiểm tra đó hàng năm đều sẽ có vài lần, giống như khi bão đến luôn có vài chỗ không yên ổn vài ngày. Loại người có khuôn mặt thanh tú

như Đường Đường, lại còn nhỏ tuổi tất nhiên không chịu nổi khổ sở.

Nếu tìm công việc khác thì thể lực không chịu nổi, bung bê rửa chén quá mệt mỏi, chuyện khác người ta lại không cần. Cuối cùng, cậu ta bèn dựa vào kỹ thuật mát xa từng học làm việc ở nơi này.

Nơi này có vẻ chính quy, không có “phục vụ đặc sắc”,

đương nhiên cũng không hạn chế khách hàng và nhân viên liếc mắt với nhau, tự mình phát triển gì đó. Tự do luyện ái là thuộc về chủ nghĩa xã hội khoa học tinh thần văn minh.

Rửa chân, mát xa cũng phí sức, thu nhập lại không cao bằng trước kia, Đường Đường đã sớm kêu khổ thấu trời.

Trước kia cậu ta đã nhớ

kỹ Thanh Vi, kiều khách hàng tuổi trẻ, có khí chất sạch sẽ, dịu dàng cũng không thường thấy. Ngày đó cậu ta còn tiếc nuối vì không giữ người lại được nên hôm nay vừa thấy Thanh Vi cậu ta lập tức nhận ra.

Về phần có tiền hay không, Đường Đường cũng không lo lắng. Tuy rằng Thanh Vi không mặc rục rở như ngày đó nhưng cũng nhẹ nhàng

khoan khoái thỏa đáng, hơn nữa cô còn mang theo một người đàn ông. Người đàn ông kia trông rất đẹp mắt, vừa tôn kính vừa săn sóc Thanh Vi, không phải cấp dưới thì là tình nhân cô bao nuôi — chứng minh Thanh Vi vẫn có chút của cải!

Bây giờ cậu ta không muốn nhiều lắm, chỉ hy vọng Thanh Vi coi trọng cậu ta, sau này thỉnh thoảng tìm đến cậu

ta vài lần, nếu có thể được bao nuôi một thời gian thì càng tốt, tiết kiệm được phí ăn ở mà lại còn có tiền xài!

Cho nên Đường Đường ra sức lấy lòng cô. Cậu ta cũng có mắt nhìn, nhìn ra được Thanh Vi không giống người thích kiêu người quyền rũ lấu cá, cậu ta biểu hiện một mặt thanh tú đáng yêu của mình, mặt này cũng rất phù hợp với diện mạo của cậu ta.

Tuy rằng Đường Đường rửa chân cho Thanh Vi rất nguyên tắc nhưng thái độ quá khắt thiết của cậu ta vẫn khiến Thanh Vi không được thoải mái. Đặc biệt là vừa nghĩ đến không biết Thập Tam chạy đi đâu, trong lòng cô cũng khó chịu.

Sao Thập Tam lại bỏ chạy? Lúc đối phó với Phó Hồng anh có khí thế như vậy,

ngay cả nói chuyện ăn cơm cũng canh cánh trong lòng, sao khi đối mặt với con gà con thanh tú này lại sợ hãi như vậy?

Chẳng lẽ anh sợ cô giận? Trời ạ, dưới ánh mắt không ngừng bắn phá của đồng nghiệp, cô thật sự rất hy vọng Thập Tam ghen. Nhưng anh lại làm ngược lại, chẳng những người không thấy bóng, di động cũng tắt luôn!

Thanh Vi buồn bực, ban đầu cô rất thích được ngâm chân trong nước thuốc nhưng bây giờ cũng không cảm thấy thư thái nữa. Đường Đường bắt đầu mát xa chân cho cô. Không biết là cô quá miễn cảm hay là thật nhưng Thanh Vi cảm thấy lúc tay Đường Đường mát xa còn lưu luyến trên đùi cô.

Thanh Vi sùng sốt: Đây là

bị sàm sỡ ư? Còn là bị một chàng trai trẻ sàm sỡ?

Thanh Vi phải đi, nhưng cô không muốn thể hiện quá lộ liễu, lại càng không muốn để lộ thân phận của mình. Nếu bị cậu trai này biết ngày đó cô dùng cậu ta làm mồi nhử, trời mới biết có thể mang đến phiền toái hay không.

Thanh Vi mở di động, gửi tin nhắn cho đám hại bạn vô

lương đang xem kịch vui: Đây là mỗi nhử lần trước, nhanh giải nguy, tôi phải đi. Lại gửi tin nhắn cho Hiểu Văn: Gọi một cuộc điện thoại, nói có việc tìm tôi, để tôi thoát thân.

Hiểu Văn quả nhiên gọi điện đến, cô nói Thanh Vi có cuộc hẹn quan trọng. Thanh Vi giả vờ giả vệt đáp lời rồi liền muốn chạy lấy người.

Đường Đường nóng nảy,

không biết làm sao bèn đứng ở trước mặt cô, trong tay còn cầm khăn lông: “Chị à, rửa xong hẵng đi.” Thanh Vi nghĩ trong lòng: rửa xong mới đi thì sẽ bị sàm sỡ đến mức nào? Ngoài miệng cô lại nói: “Tôi có việc gấp, không kịp rồi.”

Đường Đường còn cố gắng nói: “Có thể cho em số điện thoại hay không?” Thanh Vi thề rằng cô đã nghe thấy tiếng cười ghen không phúc

hậu của Lưu Húc Dương, không giúp mà còn cười cô, thật muốn đá bay tên cặn bã này!

Cô không có kinh nghiệm đối phó tình huống như vậy, nhưng cô biết, nếu một khi có liên hệ sẽ không vất được cục nợ này, vì thế cô bèn từ chối, kiên quyết đi ra ngoài.

Đường Đường tiến cô ra, hy vọng xin được số điện thoại

của cô, lúc này di động của Thanh Vi liên tiếp vang lên chuông báo tin nhắn, vừa xem di động vừa miễn cưỡng đối phó Đường Đường, cô thấy được 4 tin nhắn.

Lưu Húc Dương: Tôi biết, thật đó, cô không cần giải thích, càng giải thích càng không rõ ràng.

Tiểu Vi: Cuối cùng tôi cũng nhìn thấu bản chất của

cô rồi! Sao đi nhanh vậy, không để tôi nhìn chút nữa!

Triệu Quang Hoa: Chúc mừng em, có một ngày được hoan nghênh, cuối cùng cũng thoát khỏi danh hiệu gái ế vĩnh dự!

Đại Hải: Cẩn thận bệnh truyền nhiễm.

Thanh Vi cứ xem một tin là mặt lại đen thêm một chút,

tin nhắn cuối cùng Đại Hải khiến cô hoàn toàn đen mặt. Lúc này Đường Đường cũng lấy điện thoại di động ra nói: “Chị, số của chị là bao nhiêu, để em gọi qua?”

Thanh Vi đang muốn từ chối thì nhìn thấy Thập Tam không biết đi từ nơi nào ra, đang đứng ở phía sau cô. Thập Tam nghe thấy giọng nói của Đường Đường, sau đó thì nhìn thấy hai người đi đến đại

sảnh. Quả nhiên Đường Đường đang cố gắng tới gần Thanh Vi, mà Thanh Vi cũng dẫn cậu ta đi ra, vậy có nghĩa là...

Bây giờ nhìn thấy Đường Đường muốn số di động, mà Thanh Vi đang nhìn di động, Thập Tam khẽ hừ: Xem ra hôm nay là lưu số điện thoại rồi nhỉ?

Thanh Vi vừa thấy Thập

Tam thì liền lập tức có lý do thoát khỏi Đường Đường, cầm tay anh nói: “Anh đi đâu vậy? Sao lại tắt máy?” Biểu hiện thân thiết rõ ràng, nói chát vắn không bằng nói cô đang hờn dỗi.

Thập Tam nhìn gương mặt tủi thân ghen ghét của Đường Đường, bèn hạ mắt nói: “Anh ở đây chờ em.”

Một câu đơn giản như

vậy, anh ở đây chờ cô.

Không bắt mắt đối với hành vi của cô, không chất vấn đối với người đột nhiên nháy ra này, không có sắc mặt bất bình tranh cãi ầm ĩ đánh đá, cứ như vậy lẳng lặng chờ cô.

Biết rõ Đường Đường tiếp cận cô có mục đích, biết rõ bọn họ ở cùng nhau có thể sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng anh lại chẳng hỏi gì, giống như cô

có làm gì cũng là lẽ thường phải thế, mà anh sẽ vẫn chờ cô ở đây.

Anh nói mấy câu với những cô gái khác thì đã thấy mình sai, lập tức xin lỗi Thanh Vi, lại yên lặng chịu đựng tất cả những việc cô làm, không có lấy một chút không thoải mái nào.

Thanh Vi đột nhiên nghiêng rằng: Được rồi, cô rất

cảm động, nhưng đồng thời cũng rất tức giận.

Có người đến tranh giành cô với anh, anh lập tức chấp tay nhường, anh đừng nói là anh còn dự tính mang người ta về nhà nhé? Tình yêu của anh chẳng lẽ hoàn toàn không có ham muốn chiếm hữu sao, vậy vẫn là tình yêu sao?

Không được, việc này cô phải biết rõ ràng! Đúng rồi,

còn có việc anh tự tiện chạy trốn ném cô lại cũng đều phải tính sổ.

Nghĩ vậy, Thanh Vi nào còn hơi sức đâu cố kị Đường Đường, cô nắm tay Thập Tam trực tiếp lái xe về nhà.

Chương 102 ♥ Dạy dỗ

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng
Nhật Nhòà

Beta ♥ Đặng Trà My

Thập Tam không biết vì sao Thanh Vi lại đi khỏi đó vội như thế, sắc mặt cũng thay đổi không ngừng, lúc thì dịu dàng

lúc lại phần uất, nhưng anh biết chắc chắn có liên quan tới mình, bởi vậy anh đành ngoan ngoãn về nhà cùng Thanh Vi.

Sau khi về nhà Thanh Vi vô cùng khí thế đê Thập Tam lại: “Tại sao lại chạy trốn? Còn tất máy, anh cố ý hả?”

.. Anh cho rằng...” Thập Tam không thể giải thích, đành phải im lặng.

“Anh cho rằng cái gì? Đừng nói là anh còn chuẩn bị

đón cậu ta về nhà nhé?”

“Anh sẽ làm thế, chỉ cần em thích, anh còn có thể trông coi cuộc sống của cậu ta.” Thập Tam vội vàng cam đoan, tỏ vẻ mình rất hiền đức.

“Anh! Anh trông nom thế nào, chẳng lẽ anh còn định chuẩn bị nước tắm giúp bọn em?” Thanh Vi hận không thể bỏ đầu Thập Tam ra xem kết cấu thần kinh của anh.

“Anh có thể làm được.

Nếu em muốn cậu ta đến ở cùng, anh sẽ đi mua một chiếc giường bố trí thật tốt.”

“Cái gì?” Thanh Vi ôm trái tim chịu đủ tàn phá của mình: “Anh còn muốn mua giường mới cho cậu ta?”

“Bây giờ anh có tiền lương, anh có thể làm được.” Thập Tam thành khẩn nói.

...Thanh Vi đã hoàn toàn hỏng mất rồi.

Thập Tam đang thể hiện

sự rộng lượng của anh sao? Đàn ông ở thế giới nữ tôn đều là như vậy sao? Anh còn chuẩn bị tự mình bỏ tiền giúp Thanh Vi bao nuôi Đường Đường ư? Hay là nên nói, giúp Thanh Vi bao nuôi người đàn ông mà cô thích?

Thập Tam thấy Thanh Vi không nói lời nào thì cho rằng cô không tin, bèn thấp giọng nói: “Anh nói thật đấy. Anh cam đoan không đổ kỵ, cũng

không gây trở ngại việc em thích người khác. Chỉ cần em ở bên cạnh anh là được.”

“Vậy còn anh? Anh thích ai em cũng không thể gây trở ngại ư?” Thanh Vi nghiêng răng nghiêng lợi.

Thập Tam khẽ cười: “Anh ư? Anh là của em, anh chỉ thuộc về em.”

Thập Tam cười luôn rất đẹp, tuy rằng bây giờ mím cười nhạt nhẽo nhưng lại giống

mây phá ánh trăng, một đôi mắt phượng trong sáng như sao. Đẹp thì đẹp thật, nhưng lúc này Thanh Vi lại cảm thấy rất chói mắt.

Khá lắm Thập Tam, dám khiêu chiến giới hạn đạo đức của cô, kích thích dục vọng đen tối của cô. Thập Tam như vậy, nên dạy dỗ hay là không nên đây?

Nhất định phải khiến anh quên mất đồng quan niệm vớ

vẫn linh tinh này, cho dù không thể quên được cũng không được đề xuất công khai như thế nữa. Nếu ngày nào đó anh nói trước công chúng, vậy hậu quả...

Nghĩ vậy, chỉ số độc ác của Thanh Vi bay thẳng lên, nhảy lên đánh về phía Thập Tam. Cô vốn muốn đánh gục Thập Tam, nhưng Thập Tam không rõ ý này, vững vàng tiếp được cô, ánh mắt nhìn cô

không tiếng động hỏi.

Chính là về mặt này, phía sau sự vô tội là lý luận tà ác! Cuối cùng Thanh Vi không nhin được nữa, quyết định dạy dỗ vị “Hiền phu” này thật tốt. Tuy rằng giá trị vũ lực của cô thấp nhưng rất có tính uy hiếp, bởi vì đối phương chịu phối hợp.

Thanh Vi trượt xuống từ trên người Thập Tam, chỉ vào giường: “Nằm sắp xuống!”

Thập Tam sừng sốt, anh cảm thấy cảm xúc của Thanh Vi đang bạo động, hơn nữa còn hơi nghiêng về tức giận. Nhưng anh đã nói rõ thái độ rồi, lại càng không ghen tị, sao Thanh Vi còn tức giận thế nhỉ?

Chẳng lẽ vì đôi lập Đường Đường nên cuối cùng Thanh Vi cũng phát hiện của anh thô鄙, không đáng quý trọng? Hay là, kỹ thuật của anh không tốt bằng Đường Đường? Thập

Tam mím môi, ngoan ngoãn nằm sấp trên giường.

Sau lưng anh chột lạnh, Thanh Vi đã xóc quần áo của anh lên. Bôi thuốc mấy ngày nay nên vết thương sau lưng đã khỏi, nhưng còn mấy chỗ chưa lành hẳn, còn nhìn thấy da non màu hồng nhạt.

Nhìn thấy lưng anh càng khiến Thanh Vi lại càng tức giận, đây cũng do người này tự đánh, sao anh hạ thủ được

vậy chứ? Da thịt như ngọc ban đầu, bây giờ biến thành thế này đây!

Ra vẻ nhu thuận, ngoan ngoãn nghe lời, thật ra lại không bao giờ để người ta bớt lo!

Nghĩ đến vậy, Thanh Vi không nhìn được muốn đánh anh vài cái. Nhưng nhìn thấy cái lưng kia, cô làm sao đánh được.

Thanh Vi cắn răng một

cái, túm lấy quần Thập Tam dùng sức kéo xuống. Quần dính lại - phía trước không cởi được.

Thập Tam vốn nằm sấp, cho rằng Thanh Vi nhìn thương thế sau lưng anh, nhưng đột nhiên lại bị kéo quần, anh lập tức đỏ mặt. Chẳng lẽ hôm nay Thanh Vi tiếp xúc với người đàn ông nên có vẻ cái kia, à ừm, nhiệt huyết sôi trào ư?

Tai Thập Tam đỏ bừng: cô muốn anh sao? Anh đúng là ngốc, mấy ngày không thân thiết, Thanh Vi tuổi trẻ đương nhiên sẽ muốn.

Thập Tam nghĩ vậy bèn thoáng nâng eo lên, mở cúc và khóa kéo, thì thảo nói: “Thanh Vi.....”

Anh lưng về phía Thanh Vi, Thanh Vi không thấy được khuôn mặt đỏ như cà chua của anh, cô không ngờ suy nghĩ

của Thập Tam lại không cùng
kênh với cô.

Thanh Vi lại túm quần
Thập Tam nói: “Cởi ra, nằm
sấp.” Thập Tam lại nâng người
cởi quần ra. Anh cho rằng
Thanh Vi muốn anh, nên ngay
cả quần lót cũng cởi luôn.

Không phải anh chưa
từng cởi quần áo trước mặt
Thanh Vi, nhưng loại này tư
thế nằm sấp tự mình cởi đồ
này rất quyến rũ, Thập Tam

xấu hổ, ngay cả nói cũng không nói nổi, cũng không dám nhìn cô.

Thanh Vi thấy anh cười quần lót mới trở mặt. Lúc này cô mới phản ứng lại, Thập Tam chắc là hiểu sai ý. Thật ra cô muốn ác độc với anh một phen, không đánh lưng được nên muốn đánh vài cái lên mông dạy dỗ anh.

Mà lúc này, cặp mông trần đột nhiên xuất hiện trước

mắt là chuyện gì xảy ra đây?

Nhưng lại nói, cặp mông này quả thật rất mê người, rất gợi cảm.

Làn da bóng loáng, co dãn vô cùng, bên trên là chiếc eo gầy, nhỏ hẹp nhưng đầy sức mạnh; bên dưới là chân thon dài thẳng tắp, bởi vì căng thẳng mà hiện ra cơ bắp rõ ràng.

Mông như vậy thật khiến người ta muốn sờ vỗ, thậm chí

dùng sức nhào nặn hai cái. Lúc Thanh Vi nghĩ như vậy thì đã kìm lòng không nổi mà giờ móng vuốt ra. Khi cô ý thức được cảm giác da thịt trong tay trơn mượt thì mộng Thập Tam đã bị chà xát mấy cái.

Lần đầu tiên Thập Tam bị đối xử như vậy, tai đỏ đến nỗi sắp rỉ máu, cả người cũng đều đỏ theo.

Thanh Vi nhanh chóng dừng tay, trong lòng nhắc nhở:

Bình tĩnh bình tĩnh, mày muốn giáo huấn anh ấy, không phải sàm sỡ. Ôi chao, ý chí phải kiên định, ít nhất không thể bị sắc đẹp mê hoặc!

Vì thế Thanh Vi ho khan hai tiếng, cố gắng khiến cho giọng mình nghiêm túc một chút: “A Ngự, gần đây anh phạm không ít sai lầm, em nói rõ ràng một lần cho anh biết, anh phải nhớ kỹ.”

Thập Tam hồ đồ, đây là ý

gì? Mặc dù có hơi không thep
kịp nhưng anh vẫn “Ừ” một
tiếng đồng ý.

Vì thế Thanh Vi bắt đầu
đánh "bôm bốp" lên mõng
Thập Tam, vừa đánh vừa nói.

Bốp! “Em đề anh xin lỗi
Phó Hồng, không phải vì anh
bạo lực mà là dạy anh phải
làm người thế nào. Nhưng anh
chỉ làm qua loa đại khái,
không hề có thành ý!”

Bốp! “Anh điểm huyết

em, hạn chế hoạt động của em, là không tôn trọng em!”

Bốp! “Anh tự phạt bị thương, không quý trọng thân thể của mình, cũng làm tổn thương tình cảm của em.”

Bốp! “Anh giả bệnh tránh nhập ngũ, phụ lòng tốt của em và bạn bè, càng lãng phí cơ hội.”

Bốp! “Anh thiếu kinh nghiệm xã hội, tìm việc không thương lượng với em, nếu bị

lừa thì làm sao bây giờ?”

Bốp! “Anh làm bạn trai mà không giúp em đuổi hoa đào, còn giúp người khác tiếp cận em.”

Bốp! “Anh không tin tưởng em, em yêu anh như thế, sao có thể quen người khác?”

Bốp! “Anh coi thường bản thân, tự anh kiếm tiền, dựa vào cái gì mà nuôi tình địch? Hèn mọn yếu đuối

không phải là Thập Tam của em!”

Bốp! “Cuối cùng, em xem anh là người yêu ngang hàng, anh phải nhớ kỹ điều này!”

Chương 103 ♥ Về vấn đề kỹ thuật

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng
Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

Thập Tam nghe xong cũng đã hiểu. Thì ra Thanh Vi coi trọng anh như vậy, thì ra đều là anh nghĩ nhiều. Anh giấu mặt trong chăn chớp mắt

mấy cái, ép nước mắt sắp trở lại.

Nhưng không đợi anh cảm động xong, Thanh Vi đã hỏi: “Nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ rồi.”

“Em đánh anh mấy cái?”

“Hả, à 8 cái? Không, 10 cái?” Thập Tam đang cảm động, sao có thể đếm xem đánh mấy cái?

“Sai rồi! Đều sai hết, đến đánh mấy cái cũng không biết

thì anh nhớ kỹ thế nào?”

Thập Tam cố gắng nghĩ lại vài lần, cuối cùng tội nghiệp nói: “Có thể đánh lại một lần không?”

Vừa rồi cô rất dùng sức, xuống tay nặng.

... Thanh Vi nhìn tay đã đánh đến hồng lên, đáy lòng nhỏ lệ, lại đánh nữa tay sẽ bị phế luôn đó! Ngoài miệng cô lại nói: “Quên đi, tha cho anh, không đánh nữa, tổng cộng là

9 cái sai, anh phải nhớ cho kỹ.”

“Ừ.” Thập Tam thành thật đồng ý, quay đầu nhìn Thanh Vi: “Có phải tay em đau không?”

“..” Cảm giác bị nhìn thấu thật dọa người. Thanh Vi đỡ trán, hận không thể chọc mù hai mắt, không nhìn ánh mắt thân thiết của Thập Tam.

Tuy rằng cô không trả lời nhưng Thập Tam cũng hiểu

được. Anh ngồi dậy cầm chặt tay Thanh Vi, quả nhiên đỡ rục. Thập Tam đau lòng, đặt tay lên, cảm giác mát lạnh truyền vào tay Thanh Vi, khiến cô thoải mái hơn.

Không có người đỡ sẽ không sao, có người quan tâm lập tức thấy tử hờn. Thấy Thập Tam đau lòng, Thanh Vi rất không tiết khí tỏ khổ: “Nhìn xem này, đánh không đau anh, tay của em còn sưng

lên.”

“Anh từng nói với em nên lấy đồ đánh rồi mà, bị thương thì không tốt.” Thập Tam khẽ nhíu mày.

“Không phải luyện tiếc sao, nhờ đánh anh bị thương thì sao?” Thanh Vi rút tay về.

“Thật ra...” Thập Tam muốn nói lại thôi.

“Nói!” Thanh Vi vênh váo.

“Thật ra em có đánh thế

nào cũng không đánh anh bị thương được.” Thập Tam thành thật nói.

...Thanh Vi hết chỗ nói rồi: Thập Tam, anh có cần phải nói trắng ra như vậy hay không, thôi được rồi, em nhin!

“Đừng nói sang chuyện khác nữa. Đường Đường là mục tiêu của một lần làm nhiệm vụ, cậu ta vẫn không biết thân phận thật sự của em. Bây giờ anh hết nghĩ lung tung

về cậu ta rồi chứ?”

Thập Tam then thùng:
“Vẫn, vẫn có một chút.”

“Vẫn còn ư? Suy nghĩ gì?”

Thập Tam nhìn Thanh Vi, cố lấy dũng khí kiên quyết nói:
“Anh sẽ cố gắng, sau đó, ờm..., kỹ thuật kia sẽ tốt hơn Đường Đường.” Anh nghiêm túc cam đoan, Thanh Vi nghe xong thì nhăn nhó – thì ra người này luôn canh cánh

trong lòng với câu nói “Kỹ thuật tốt” của Đường Đường, cô không tự chủ được nghiêng rặng trèo trẹo: “Vậy bây giờ anh luyện kỹ thuật đi!”

Cô hóa thân thành sói nói. Vừa rồi đã nẩy mầm xuân tình, bây giờ không cần giấu diếm nữa, Thanh Vi bỏ nhào đến trên người Thập Tam, hai tay bắt đầu sờ soạng.

Thập Tam cũng thuận theo cô, anh ôm Thanh Vi,

môi tìm kiếm môi của cô. Thanh Vi cũng không thềm đề ý, sau khi tránh né liên tục tiếp cận lên ngực anh, ngậm chặt nụ hồng.

Đồng thời, tay cô cũng chuyển đến trên bắp đùi không hề che lấp của Thập Tam, mạnh bạo tiến vào giữa bắp đùi.

Thân thể Thập Tam miễn cảm không chịu nổi trêu chọc, cố chịu không rên lên, một tay

anh ôm lấy eo Thanh Vi, một tay dùng lực mạnh yếu vừa phải vuốt ve bầu ngực mượt mà của cô. Thanh Vi rên một tiếng, đùa dai nắm tiểu Thập Tam.

Tay cô âu yếm xoa nắn tiểu Thập Tam, thẳng nhóc kia lớn rất nhanh, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên. Thanh Vi chưa từng cẩn thận quan sát tiểu Thập Tam, bây giờ nhìn lại: Ủ, thật sự rất có tiền vốn! Hình

dáng và độ lớn đều không thể soi mói, cũng không dũ tợn, còn hơi hồng, thật là đáng yêu.

Thập Tam bị cô nhìn vừa thẹn vừa vội, cũng không dám từ chối. Kết quả tiểu Thập Tam càng hưng phấn, thậm chí còn hơi giật trong tay Thanh Vi. Thanh Vi nhìn thấy gương mặt ửng ửng của Thập Tam, bèn cúi đầu khẽ thổi lên lỗ nhỏ trên mũi nhọn kia.

Thập Tam hoàn toàn

không chịu nổi, cuối cùng anh khắc chế không hít thở dồn dập. Khi Thanh Vi dùng chân cọ cọ tiểu Thập Tam, anh nặng nề “ưm” một tiếng.

Thanh Vi nhìn làn da màu mật ong của anh đỏ ửng, đôi mắt phượng hàm chứa hơi nước lại sáng ngời thần kỳ, trên khuôn mặt anh tuần đản xen khát cầu và ngượng ngùng, nhìn cô không chớp mắt như có thể dâng ra tất cả

của mình.

“Thanh Vi, Thanh Vi.....”

Khi cô bắt đầu xoa hạt thịt hồng nhạt, Thập Tam gọi cô, thấp giọng cầu xin.

“Hửm?” Thanh Vi không buông tha ý xấu, còn ngậm trong miệng khế mút.

Toàn thân Thập Tam căng thẳng, đường cong cơ bắp đều hiện ra, hai chân thon dài mạnh mẽ quấn chặt Thanh Vi, ôm cô xoay người một cái.

“Thanh Vi, anh muốn, có thể không?” Hiếm khi Thập Tam vội vàng yêu cầu như vậy. Nụ hôn của anh rơi trên người Thanh Vi, cuối cùng hôn lên mi mắt cô, cảm thụ cánh bướm kia rung động.

“Không thể.” Tuy rằng Thanh Vi cũng động tình không thôi nhưng vẫn nhớ yêu cầu cuối cùng của mình.

“Vì sao?” Thập Tam kéo ra chút khoảng cách giữa hai

người, lại nhanh chóng ôm chặt cô: “Nói ra anh sửa.”

“Sau này anh phải nhớ chúng ta đồng ý lẫn nhau mới có thể, không phải anh đơn thuần kính dăng. Còn nữa, lúc này anh không phải nên gọi tên thân mật của em sao?” Thanh Vi hít một hơi thật dài, mùi thơm của cơ thể Thập Tam truyền đến, trời biết cô sắp không kiên nhẫn được nữa rồi.

“Anh sẽ nhớ. Vi Vi, Vi Vi, anh là của em, anh yêu em.....” Thập Tam thì thảo nói xong lại hôn cô lần nữa, tiến sâu vào hoa viên thần bí anh tha thiết ước mơ.

Thanh Vi đáp lại anh, cảm thấy mình như phập phồng dập dờn trong nước, lại giống như đang bay trong không trung, khoái cảm đánh úp tới, mãi đến đêm khuya.

Lần này tuy rằng kịch liệt

nhưng vì tâm tình cũng rất phần khởi, khi kết thúc Thanh Vi vẫn có thừa lực. Nhưng Thập Tam lại kiên trì ôm cô tắm rửa, cuối cùng hai người mới ôm nhau ngủ.

Người đắm chìm trong tình yêu, chỉ số thông minh đều hạ xuống. Thanh Vi nhìn gương mặt tuần mỹ của Thập Tam ở đối diện, nắm mũi anh: “Anh quá lợi hại, nếu em già đi phải làm sao bây giờ?”

Thập Tam ngoan ngoãn để cô nắm: “Già rồi thì anh chăm sóc em.”

Thanh Vi hôn môi của anh: “Em già rồi sẽ không thỏa mãn được nhu cầu của anh.”

Thập Tam nghe vậy mới nghiêm túc nói: “Tất nhiên là anh sẽ lấy thân thể em làm trọng.”

Thanh Vi nhìn khuôn mặt chân thành của anh rồi nở nụ cười, thân thiết cọ cọ: “Vậy

anh bất mãn, còn ghen như thế sẽ ra vấn đề đấy.”

Thập Tam lần đầu tiên không hiền hậu, trên mặt hiểm khi ra vẻ bất mãn.

“Sao vậy?” Thanh Vi buồn bực.

“Anh không phải loại chồng dâm đãng, sao em có thể nói như vậy.” Thập Tam rất là tủi thân.

“Hả?” Thanh Vi đen mặt.

“Nếu em thật sự già đi,

không thể... nữa thì anh sẽ tận tâm chăm sóc em, chỉ cần em sống thật tốt.” Thập Tam thề.

“A Ngự.” Thanh Vi cảm động ôm eo của anh: “Em chỉ cảm thấy, anh luyện võ cho nên thân thể tốt, sống lâu cũng khỏe mạnh, dự vọng chắc chắn sẽ lớn hơn người thường như em.”

“Nếu em không muốn, sao anh có thể muốn?” Thập Tam càng tủi thân hơn.

Thanh Vi yên lặng vuốt ve lưng của anh, để anh thuận khí. Cô lén nở nụ cười: Thập Tam vẫn rất đơn thuần, anh cho rằng có dự vọng là không tốt, nếu nhà gái không muốn mà mình muốn thì là đáng khinh.

Thật đúng là ngu ngốc một cách đáng yêu.

Quên đi, đây là vấn đề quan niệm, sau này có lẽ anh sẽ sửa, hoặc có lẽ sẽ không

thay đổi, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Nhưng cô lại xấu xa nghĩ không thay đổi cũng không có gì không tốt. Thanh Vi nghĩ rồi nở nụ cười đắc ý.

Thập Tam cũng cảm thấy, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Thanh Vi dịu dàng lấy ngón tay chải tóc của anh: “Không có gì, em nghĩ bây giờ đều đã yên ổn, cũng nên ngả bài với cha mẹ rồi.”

Thân thể Thập Tam cứng
đờ. Anh không phải không
muốn nói rõ ràng với họ,
quang minh chính đại ở bên
Thanh Vi, nhưng bọn họ có
thể tiếp nhận chuyện này
không? Hai cạ đối với anh tốt
như vậy, nếu khiến bọn họ đau
lòng, sao anh có thể an lòng
được chứ?

Thanh Vi cảm thấy anh
không yên nên vỗ lưng anh
trấn an: “Không phải sợ, em

sẽ nói với bọn họ. Cha mẹ thích anh như vậy, chắc chắn sẽ đồng ý.”

Thập Tam chậm rãi thả lỏng, nghe cô khẽ nói: “Bây giờ chúng ta dùng tiền, trang hoàng phòng ở đơn giản một chút rồi kết hôn. Hôn lễ nhất định phải có, bởi vì có thể nhận phong bì. Ha ha, lấy tiền đi tuần trăng mật.”

Thập Tam nghe cô nói, không biết vì sao, rõ ràng anh

mừng rỡ như điên, lại không hề e ngại, đáy lòng muốn cười nhưng mắt lại ngập nước.

Thanh Vi miêu tả, vẽ nên hình ảnh một gia đình có cuộc sống bình thản tốt đẹp ra trước mặt anh, là hạnh phúc anh chưa bao giờ vọng tưởng có thể có được.

Chương 104 ♥ Tam sinh tam thế

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng
Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

Thập Tam làm việc ở trung tâm Dương Quang rất tốt, tháng thứ hai đã xong kỳ thử việc, ký được hợp đồng tiền lương chính thức. Điều Thanh Vi không ngờ là tiền

lương cao hơn dự tính nhiều.

Thanh Vi cũng không xem trọng tiền lương của nghề này. Cô từng hỏi thăm mới biết, Thập Tam đi làm huấn luyện viên chính thức ở Dương Quang, tiền lương cố định thường không cao lắm. Nếu là huấn luyện viên theo giờ, có danh tiếng, lên nhiều lớp ở phòng tập thì tiền thu vào có vẻ khách quan hơn, nhưng như vậy rất mệt.

Thập Tam không phải huấn luyện viên theo giờ, sao tiền lương của anh lại cao như vậy?

Thanh Vi hỏi ra thì Thập Tam nói với cô rằng tuy anh đi làm cố định ở Dương Quang nhưng có mấy hội viên yêu cầu anh phụ đạo theo giờ, đều là tính thời gian lấy tiền. Hơn nữa vì có mấy phòng tập thể hình khác có ý đồ đục khoét nên tăng nên Dương Quang

rất coi trọng anh, điều kiện rất tốt.

Nói như vậy là bởi vì Thập Tam được hoan nghênh, anh vừa làm cố định ở Dương Quang, vừa làm theo giờ, đương nhiên thu vào cao, lại không cần chạy tới chạy lui.

Thanh Vi vui vẻ ôm hôn anh: “A Ngự giỏi quá!” Thập Tam lập tức đỏ mặt nhẹ nhàng hôn lại.

Hai người thân mật ôm

hôn một lát, Thập Tam ôm Thanh Vi nói: “Dương Quang từng đề nghị với anh rằng muốn anh tham gia khóa huấn luyện chính quy, lấy bằng huấn luyện viên tập thể hình.”

Thanh Vi gật đầu: “Nên học, như vậy mới có thể chính quy. Anh sẽ càng có điều kiện phát triển.”

“Chúng nhận này không khó lấy. Anh đã bắt đầu chương trình học, nhưng

Dương Quang còn muốn để anh tham gia đại hội thể hình.”

“Hừm? Anh nghĩ sao?”

“Bọn họ muốn anh tham gia lấy được giải, như vậy có thể đề cao đẳng cấp của mình. Nhưng anh không tham gia trận đấu thể hình được.”

“Vì sao? Sợ bị lộ da thịt ư?” Thanh Vi cười xấu xa nhéo tai anh.

“Anh từng xem trận đấu này, mặc rất lộ liễu. Hơn nữa

anh và bọn họ không luyện giống nhau, cơ bắp cũng không phù hợp yêu cầu trận đấu.”

“Vậy sao.” Thanh Vi nghĩ đến mấy anh chàng thể hình cơ bắp cuồn cuộn đó, nhìn lại cơ thể Thập Tam tinh chắc như sắt, bèn đồng ý sâu sắc: “Không cần tập luyện thành như vậy. Lại nói anh có công phu thật, không cần phải so độ lớn của cơ bắp với bọn họ.”

Thập Tam thấy cô đồng ý với ý nghĩ của mình thì rất vui: “Đúng vậy, những người đó thoát nhìn cường tráng nhưng chắc chẳng chịu nổi hai quyền của anh.”

“..” Quả nhiên Thập Tam vẫn là phần tử bạo lực.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì mẹ Yến gọi điện thoại đến nói hai ngày sau là tiết Đoan Ngọ, muốn họ về nhà ăn cơm. Thanh Vi đang

muốn tìm thời gian ngả bài nên lập tức đồng ý.

Ngày tiếp theo, Thanh Vi và Thập Tam suy nghĩ nên thuyết phục hai cụ thế nào, nên trả lời vấn đề bọn họ có khả năng hỏi ra sao. Kết quả Thập Tam càng ngày càng sợ hãi, sợ sẽ bị phản đối.

Thanh Vi thấy trên khuôn mặt luôn lạnh lùng của anh lộ rõ vẻ lo lắng, vốn cô cũng không yên tâm nhưng lúc này

lại bắt đầu yên ổn lại.

Thanh Vi biết, cô là người chủ chốt trong chuyện này, Thập Tam lo lắng sợ hãi, không phải vì anh không đủ kiên định mà là không đủ tự tin. Cô cần phải cùng anh đối mặt vấn đề.

Hơn nữa vẻ mặt lo lắng của Thập Tam rất đáng yêu, quả thật giống như chú chó lớn tội nghiệp bị chủ nhân trách móc, làm cho cô không

nhìn được muốn ước hiếp xoa
nắn. Kết quả là cô vẫn ước
hiếp, xoa nắn khuôn mặt anh
thật. Vì thế Thanh Vi thả lỏng,
Thập Tam cũng an tâm không
ít.

Thời tiết từ từ nóng bức
khiến khẩu vị của người ta
kém đi. Giữa trưa hôm nay,
Thanh Vi đang nói chuyện
phiếm với mấy người Tiểu Vi,
nói không muốn ăn cơm, rất
không muốn ăn căn tin, Thập

Tam đã gọi điện thoại cho Thanh Vi, nói anh đang đứng trước cửa cơ quan của cô.

Thập Tam có việc tìm cô à? Thanh Vi trông xuống, quả nhiên thấy anh đứng thẳng tắp ngoài cửa lớn. Thanh Vi nghĩ: Bên ngoài nóng như vậy, anh lại đến lúc giữa trưa, nhất định còn chưa kịp ăn cơm, sợ là cả nước cũng chưa uống.

Thanh Vi xuống lầu đón Thập Tam lên văn phòng.

Chuyện tới lúc này, Thanh Vi cũng không muốn che đậy nữa, thoải mái đưa Thập Tam đến trước mặt đồng nghiệp. Quả nhiên Thập Tam vừa vào cửa đã khiến cho nhóm Tiểu Vị chú ý.

Thanh Vi sợ Thập Tam gặp lại họ sẽ chỉ biết xấu hổ, hoặc là quá mức lạnh lùng, nhưng không nghĩ rằng Thập Tam đối đáp ung dung. Tuy anh vẫn hơi lạnh nhạt, không

nói nhiều lắm, nhưng anh vẫn rộng rãi chào hỏi, cử chỉ cũng không cứng nhắc câu nệ.

Hơn nữa Thập Tam có một loại tao nhã mà đàn ông hiện đại ít ai có được, vẻ tao nhã từ tận xương tủy, vô cùng phù hợp với khí chất thanh lãnh ung dung của anh. Thanh Vi đặc chí nghĩ: đàn ông nhà mình thật tốt, cho dù là động tác mở cặp lông cò cũng là cảnh đẹp ý vui.

Đợi chút, cặp lòng com
à? Thập Tam mang cặp lòng
com tới, chẳng lẽ đưa com
cho cô à? Máy người Tiểu Vị
cũng nhìn chăm chăm động
tác mở cặp lòng com ra của
Thập Tam, tò mò xem anh
mang gì tới.

Thập Tam không ngờ lại
có nhiều người như vậy, nghĩ
đến việc mình đưa thức ăn cho
Thanh Vi bị người khác nhìn
thấy, nếu ăn ngon thì tốt, nếu

như bị chê cười... Trong lòng anh hơi bất an nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, không ai nhìn ra được.

Thập Tam mở cặp lồng cơm hai tầng ra, giải thích: “Thời tiết quá nóng, em không ăn cơm mà uống đồ lạnh sẽ tổn thương dạ dày, anh làm chút đồ ăn vặt, em thử xem?” Nói xong, anh đưa một chén rau câu và một ít bánh ra trước mặt Thanh Vi.

Rau câu hơi rung rinh, nước đường trong treo, còn có vùng đen trắng để trang trí; Bánh thập cẩm trông rất đẹp, có lớp vỏ ngoài như nhung, bột ca cao, đậu tương trên mặt, phủ thêm một lớp ruốc, bột trà xanh, còn có 3 miếng bánh đậu đỏ, màu sắc tươi mới, trình bày chỉnh tề, nhìn như một tác phẩm nghệ thuật.

Không ngờ tối hôm qua cô nói không muốn ăn cơm,

Thập Tam lại lập tức ghi tạc trong lòng. Buổi sáng không biết anh làm từ lúc nào mà bây giờ đã đưa tới đây được. Trong lòng Thah Vi ấm áp, cô rót nước cho Thập Tam hỏi: “Anh ăn cơm chưa? Lại đây có ảnh hưởng công việc không?”

“Ăn ở căn tin rồi.” Thập Tam thấp giọng nói: “Hôm nay giữa trưa không có lớp, thời gian còn nhiều.” Nói xong anh

chờ đợi nhìn Thanh Vi.

Thanh Vi cười khanh khách nhìn 2 phần đồ ăn vặt: “Làm đẹp như vậy, em không nỡ ăn.”

Tiểu Vi vừa nghe vừa nuốt nước miếng nói: “Chị không nỡ thì cho em đi.” Mấy người khác nghe vậy liền hưởng ứng. Trừ Lưu Húc Dương - đầu răng nhìn thẳng trần nhà, mắt trắng như cá chết.

Nếu không chia cho mấy kẻ tham ăn này một chút thì nhất định không được sống yên ổn, cho nên Thanh Vi lấy một ít rau câu ra, lại cầm 2 miếng bánh lên, trao đổi ánh mắt có thể hành động cho Tiểu Vi.

Sau đó Thanh Vi thân thiết kéo tay Thập Tam nói: “Nếu anh có thời gian thì ra ngoài dạo với em.”

Lúc có Thập Tam, Đại

Hải ngồi rất lễ phép, Tiểu Vị cũng dịu dàng tươi tỉnh, nhưng trong nháy mắt bọn họ đi ra ngoài, cô chợt nghe thấy Tiểu Vị hoan hô một tiếng, ghế bị đẩy ra nghe tiếng cạch, sau đó là Đại Hải cao giọng la lên: “Bánh trà xanh kia là của tôi.” Còn có Lưu Húc Dương gầm nhẹ: “Má nó chứ Triệu Quang Hoa, cậu dám ăn hết đậu đỏ tôi đánh chết cậu!”

Đám hại bạn này, đúng

thật là rất dọa người, có biết thế nào là dè dặt không thế... Thanh Vi thấy mặt Thập Tam hơi đen. Anh ảo não: “Là anh không nghĩ chu đáo, hẳn nên làm nhiều một chút, em cũng chưa ăn được gì.”

Thanh Vi nở nụ cười: “Em cũng có để lại một chút. Anh làm nhiều hơn cũng không đủ cho đám sói này chia nhau đâu.”

Giữa trưa rất nóng, hai

người vào dạo trong một cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, thấy trong đó có điều hòa nên đi lâu một chút. Thanh Vi kéo tay Thập Tam, nhiệt độ hơi thấp, cô vô cùng thoải mái. Cô cảm khái nghĩ: Nội lực thật là tốt, Thập Tam đông ấm hạ mát, giống cái máy điều hòa vậy.

Đi vào một tiệm trang sức, các vật phẩm bên trong mới mẻ độc đáo tinh xảo.

Thanh Vi là người ưa trang sức, đột nhiên nhớ tới cô và Thập Tam còn chưa có nhẫn, nhẫn kim cương à? Dựa vào tình hình kinh tế của bọn họ bây giờ thì có hơi khó.

Nhìn một chút, cô mới phát hiện giá tiền không rẻ, có cái khảm đá quý, bề ngoài giống nhẫn kim cương, có cái đính thủy tinh linh tinh, tinh xảo hoa lệ, còn cái tạo hình xuất chúng, hình hoa, hình

cây, hình đồ vật... Có nhiều lựa chọn khiến cô hơi hoa mắt.

Thập Tam không biết ý của Thanh Vi. Thanh Vi không thường mang trang sức, phần lớn đồ cô mang đều có giá trị thấp nhưng lại đẹp như lắc tay, khuyên tai bằng pha lê, thủy tinh. Ở thế giới của anh, trang sức cũng không nhiều, bởi vì vấn đề công nghệ, cơ bản là đá quý vàng bạc giá cao và đồ

bằng tre nửa trúc giá thấp.

Nhìn thấy trang sức nhiều vô số, toát ánh sáng tinh mỹ này, Thập Tam cũng có suy nghĩ mua cho Thanh Vi. Hai người xem cẩn thận, chủ tiệm bắt đầu đề cử.

Đột nhiên Thanh Vi nhìn thấy một cặp nhẫn đôi, không cứng nhắc như nhẫn bình thường. Không có được khám cái gì cả, tạo hình cũng không phải đặc biệt đẹp mắt, nhưng

lại rất độc đáo. Chỉ bạc tinh tế kéo thành mấy chỗ giao nhau, nhìn như ba dòng nước quyện lại, trừu tượng ra thì giống tay nắm tay.

Chủ tiệm thấy ánh mắt của cô thì liền nở nụ cười, lấy ra cho hai người nhìn kỹ: “Cô đúng là có mắt nhìn. Đây là do nhà thiết kế danh tiếng làm, tạo hình ngắn gọn, nhìn xem, tên cũng hay, là duyên định tam sinh.”

Tuy rằng chủ tiệm có
khoác lác về thành phần
nhưng Thanh Vi cũng rất vui
vẻ. Cô lấy nhẵn ra thử, vậy mà
lại vừa khít với tay hai người
thật.

Chủ tiệm lại khen mấy
câu, nói nhẵn này như thể
chuẩn bị vì bọn họ. Thanh Vi
cũng không cắt lời chủ tiệm,
cô quả thật thích cặp nhẵn
này, bị người bán khuyếch đại
chút thì có sao?

Thập Tam cũng không biết thế giới này có nhẫn cưới, hơn nữa còn thường dùng nhẫn kim cương, nhưng Thanh Vi mua trang sức cho anh, lại còn giống với của cô, còn là “Duyên định tam sinh” khiến anh rất thỏa mãn. Vì thế này đôi duyên định tam sinh “Độc nhất vô nhị” trong truyền thuyết lập tức được đeo trên tay hai người.

Thanh Vi nên đi làm,

Thập Tam đưa cô đến dưới
lầu. Thanh Vi thích chí vẫy tay
với anh, Thập Tam nhìn thấy
nhân bạc chột lóe lên dưới ánh
mặt trời, môi cũng khẽ cong
lên, bỗng nhiên anh cảm thấy,
lúc này Thanh Vi còn xán lạn
hơn cả ánh mặt trời.

Chương 105 ♥

Phong ba

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng

Nhật Nhòa

Beta ♥ Đặng Trà My

Tiết Đoan Ngọ, Thanh Vi và Thập Tam trở lại nhà cha mẹ. Thập Tam biết hôm nay sẽ ngã bài nên trong lòng rất khẩn trương, còn trầm mặc hơn trước. Ba Mẹ Yên Yên

thấy con mình về thì rất vui vẻ, nấu đồ ăn ngon, đương nhiên không thể thiếu một đồng bánh chèo.

Thập Tam nhìn thấy những thứ này thì càng cảm thấy có lỗi với hai người, áp lực tâm lý lớn hơn nữa. Thanh Vi nhìn anh với ánh mắt cổ vũ tiếp sức cho anh, cũng cổ vũ bản thân. Bữa cơm đoàn viên trôi qua trong tiếng nói cười rộn ràng.

Hai người lớn của nhà họ Yên biết Thập Tam tìm được công việc thích hợp rồi, tiền lương còn không thấp thì đương nhiên cũng vui vẻ cho anh. Bọn họ ở cùng một chỗ có cảm tình, vốn đã thích Thập Tam, ba Yên còn hứng chí lấy rượu ra ồn ào mọi người đều phải uống hai chén.

Đến tối, mẹ Yên cười tủm tỉm bê nước trái cây ra, khi nói với chuyện phiếm với Thanh

Vi về chuyện con của một người bạn tốt thế này, Thanh Vi mới đành ngắt lời bà, nghiêm túc nói: “Mẹ đừng bận tâm, con có bạn trai, hôm nay muốn nói cho hai người biết.”

Mẹ Ba Yén đầu còn chưa kịp phản ứng lại, còn nói: “Con cứ kéo dài mãi... Hả? Con có bạn trai rồi? Là ai?”

Ba Yén cũng ngồi thẳng, vênh tai chờ Thanh Vi trả lời. Thanh Vi cười khẽ nói: “Ba,

mẹ, con nói ra rồi hai người có thể sẽ giết mình, nhưng chúng con quả thật đã suy nghĩ nghiêm túc, không phải nhất thời xúc động.”

“Ai? Con nói mau!” Mẹ Yên cảm thấy không ổn, nhìn thẳng Thanh Vi, sắc mặt nghiêm túc hẳn.

“Con và A Ngự, tính năm nay kết hôn.” Thanh Vi lại quăng bom.

Bầu không khí yên lặng,

sau đó mẹ Yến nâng giọng cao tới quãng tám: “Các con? Hai người các con ư?”

Mẹ Yến đứng lên, dọa ba Yến nhanh chóng đỡ lấy bạn già, bà lớn tiếng hỏi: “Các con bắt đầu từ bao giờ?”

“Mẹ đừng vội, nghe con nói đã.....” Thanh Vi tới gần mẹ, muốn trấn an bà.

“Con còn muốn nói cái gì? Lúc trước ba tin tưởng con, nhưng bây giờ thì sao?”

Ba Yến đột nhiên nói: “Không cần nói nữa, ba không muốn nghe.”

Ba Yến tính tình tốt nhưng gặp phải chuyện lớn cũng cực kì kiên quyết, Thanh Vi thấy ông có kiên định như vậy, tám phần là phản đối, bèn nhanh chóng nghĩ cách cứu vãn: “Ba, ba hãy nghe con giải thích hai câu.

Ba Yến không muốn nghe, mẹ Yến lại liên tục hỏi,

Thanh Vi vừa muốn ổn định mẹ vừa muốn ngăn chặn ba, Thập Tam thấy cô bị hai người chắt vắn thì áy náy tự trách, cố gắng cầu xin, trong nhà bắt đầu âm ỉm.

Thanh Vi cố gắng giải thích. Cô không nghĩ cha mẹ phản ứng kịch liệt như thế. Vốn định từ từ nói, kết quả không nghĩ tới vốn không cơ hội, chỉ có thể dứt quãng khuyên bảo. Dây dưa một lát,

cuối cùng mọi người cũng ngồi xuống. Đáng tiếc cảm xúc của không tốt, mặt ba thì âm trầm.

Thanh Vi còn đang nói về suy xét nghiêm túc của cô, nói về trụ cột cuộc sống của hai người, nói về dự định sau này. Nhưng mẹ thỉnh thoảng lại ngắt lời, bà không thể chấp nhận Thập Tam đột nhiên từ “Con” Biến thành “Con rể.” Thái dương của ba nổi gân xanh, muốn phủi tay bỏ đi.

Thanh Vi dùng ánh mắt bảo Thập Tam ngăn ba lại, sao Thập Tam sao dám chứ, mắt thấy không ngăn được, Thập Tam vừa sốt ruột, lập tức quỳ xuống, kéo ống quần ba Yên.

Cùng sống chung một thời gian dài, hai người đã thấy Thập Tam không quá giống thanh niên hiện đại, tuy rằng tính cách lạnh nhạt nhưng rất hiếu thuận, rất tôn kính người già, nhưng tư thế như vậy, hai

người lại chưa thấy bao giờ.

Một người đàn ông cao lớn xóc vác, quỳ một gối xuống khấn cầu ba Yên, không thao thao bất tuyệt biện giải, lại thật thà nói: “Bác đừng đi, đều là con sai, bác tức giận thì đánh con là được.”

Thanh Vi hít một hơi: sao Thập Tam có thể nói câu này chứ? Cũng may tuy ba Yên đen mặt nhưng lại bất động, không biết là bị kéo lại hay là

giật mình. Mẹ Yến cũng ngừng chất vấn, muốn xem Thập Tam nói cái gì.

“Con biết con rất là không xứng với Thanh Vi, hôm nay nói những lời này trước mặt bác cũng không phải đúng. Bác và gái thu nhận con, chăm sóc con, con lại làm ra chuyện như vậy.....” Anh nói xong mới trầm giọng.

Ba Yến hừ một tiếng: “Cậu cũng biết à?”

“Con sai rồi, xin chịu bác phạt, nhưng Thanh Vi thích con, con không thể từ chối, chỉ cần một ngày cô ấy không ghét bỏ con, con sẽ ở bên cô ấy.”

“Gì? Vi Vi muốn cậu, cho nên cậu mới theo nó? Cậu, ý của cậu là Vi Vi coi trọng cậu trước, nên cậu mới miễn cưỡng đồng ý ư?” Mẹ Yên nghe xong lời nói của anh thì lại tức giận.

“Không, không phải.”

Thập Tam sốt ruột: “Thanh Vi coi trọng con là phúc của con. Lúc trước con tự biết mình kém cỏi không dám đòi hỏi quá đáng. Nhưng sau này con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, để cho cô ấy có cuộc sống vui vẻ.”

“Nói đều là vô nghĩa, cậu dùng cái gì bảo đảm cuộc sống của hai người? Hai bàn tay trắng, muốn cho con tôi vui vẻ

thể nào?” Ba Yến trầm mặt.

Thanh Vi nói: “Ba, bây giờ thu nhập của A Ngự không ít, lương của chúng con cũng thuộc hàng trung lưu. Chúng con có phòng rồi, từ từ sẽ có tiền, không kém hơn người khác.”

“Đứa ngốc này! Nào có cái lý như thế. Con lớn hơn cậu ta 6 tuổi, tuổi này thích hợp ư? Phụ nữ mau già, khi con hơn 40 tuổi thân thể và

dung mạo đều giảm xuống, cậu ta lại trong thời kì rực rỡ nhất, đến lúc đó đừng nói cảm tình của hai người thế nào, dù nhìn từ bên ngoài cũng không xứng.” Mẹ Yến khó thở.

“Chỉ cần Thanh Vi không chê con, con tuyệt sẽ không có tâm tư không nên có, làm chuyện có lỗi với cô ấy. Nếu con làm chuyện bại hoại đạo đức kia thì nhất định sẽ bị trời phạt.” Thập Tam thấy mẹ Yến

hoài nghi sự trung trình của anh thì lập tức thề.

Ba Yến và mẹ Yến bất lực, bọn họ và Thập Tam rõ ràng nói cùng một vấn đề, sao lại không tìm ra điểm giống nhau thế này?

Thanh Vi cũng biết, cô nghe thấy Thập Tam nghiêm túc vội vàng cam đoan, không tiếc quỳ xuống với cha mẹ xin được giải thích thì không thể không cảm động, mở miệng

nói: “Mẹ, A Ngự khác với những người đàn ông lỗ mãng khác...”

Cô còn chưa nói xong, mẹ Yến đã ngắt lời: “Khác nhau thế nào? Bây giờ thì khác, sau này thì sao?” Bà còn muốn nói, lại đột nhiên dừng lại. Bởi vì Thanh Vi che miệng, không thể chặn mấy tiếng nôn khan.

Thanh Vi chỉ cảm thấy bụng khó chịu, vừa rồi chịu

đứng nhưng bây giờ cũng không chịu được mới nôn khan. Một ngày nay ăn cơm ít uống đồ lạnh nhiều, làm tổn thương hệ tiêu hóa, vừa rồi lại bị côn kích thích, cuối cùng cũng phát tác.

Cô cố gắng bình thần hô hấp, nhấp một ngụm nước ấm, cuối cùng mới thoát khỏi cảm giác buồn nôn, nhìn thấy ba mẹ trợn mắt há mồm liền không nín nổi cười, mẹ Yến

mở to hai mắt, lo lắng hỏi: “Vi Vi, không phải con và A Ngự ở chung với nhau đó chứ?” Thấy dáng vẻ khó hiểu của cô, bà lại cường điệu hỏi: “Chính là ở cùng một gian phòng đó?”

Thanh Vi hiểu ý của mẹ, mặt đỏ lên, nhưng không phủ nhận, cô vốn đã thân mật da thịt với Thập Tam. Mẹ Yến thấy dáng vẻ này của cô chỉ thì đã biết chân tướng. Vừa rồi nhìn thấy con gái nôn khan, bà

đột nhiên toát ra một suy nghĩ, sợ cô tuổi trẻ không biết bảo vệ mình, ném thữ trái cấm. Bây giờ lại là thật.

Ba Yến cũng thở phì phì, ông là cha, không nỡ nói con gái không biết kiểm điểm nhưng cũng không nén nổi tức giận.

Mẹ Yến la to một tiếng: “Thanh Vi!” Dọa tay Thanh Vi đang cầm cốc nước run lên, thiếu chút làm rơi ly nước. Cô

ngơ ngác không biết vì sao mẹ giận tím mặt, không khí vốn đã hơi giảm bớt cũng chợt khẩn trương lên.

Chuyện sau đó có thể tưởng tượng được, một lần ầm ỹ nữa. Mẹ Yến khóc, vì con gái “chưa kết hôn đã mang thai.” Thanh Vi tự nhiên lại bị mắng thối đầu, quả thật ba Yến muốn ra tay, lại sợ làm cô bị thương.

Thập Tam vừa che chở

Thanh Vi, vừa không ngừng yêu cầu đánh chửi đều nhắm vào anh, khiến mẹ Yến nhớ tới đầu sỏ khiến con gái mang thai, ba Yến thật sự đánh anh mấy cái, kết quả làm tay mình đau, vì thế càng rối loạn.....

Thanh Vi dần dần hiểu được sự tức giận của hai người, nhưng cô không phủ nhận, thật ra là cố ý nói chân tướng sự việc, nhưng nghe qua càng giống lý do không đáng

tin. Thập Tam không biết vì sao thái độ của họ đột nhiên chuyển biến, nhưng rất phối hợp thừa nhận đều là anh sai.

Cuối cùng giữa hỗn loạn, mẹ Yến khóc lóc thuyết phục ba Yến nhượng bộ, đồng ý hôn nhân của hai người. Bọn họ là người lạc hậu, cho dù không tình nguyện cũng không thể trơ mắt nhìn Thanh Vi đi phá thai, chịu tổn thương cả cơ thể lẫn thanh danh.

Sau khi hai người đồng ý thì lập tức đuổi Thanh Vi và Thập Tam ra ngoài. Tác phong của bọn họ hồng rồi, tuy rằng đồng ý việc kết hôn nhưng cũng tạm thời không muốn gặp hai người “Vô liêm sỉ” này.

Sau khi hai người ra ngoài, Thập Tam vẫn luôn kéo tay cô. Thanh Vi không ngờ lại được cho phép, vốn nghĩ rằng còn phía trường kỳ kháng

chiến. Tuy bây giờ cha mẹ còn rất tức giận nhưng chỉ cần bọn họ sống tốt, thời gian chứng minh hết thấy, sau này tất nhiên sẽ tha thứ cho họ. Nghĩ vậy, Thanh Vi vẫn rất vui vẻ.

Nhưng nghĩ đến nước mắt của mẹ và vẻ giận dữ của ba vừa rồi, Thanh Vi cũng áy náy vô cùng, lúc này tay của Thập Tam cho cô đỡ khí và an ủi vô tận. Bàn tay kiên định kia cùng với ánh mắt quan tâm dịu

của anh khiến Thanh Vi có ý nghĩ dù sao cũng đáng giá.

“A Ngự, ba mẹ cho rằng em đã mang thai nên mới đồng ý.”

“Hả? Anh lại nghĩ bởi vì chúng ta, chúng ta cùng phòng, cho nên mới qua cửa.”

“Việc này em không có nói rõ ra. Nhưng cũng rất áy náy với họ, cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Khiến cha mẹ đau lòng, chúng ta có lỗi với họ.”

“Anh biết, sau này anh sẽ thật hiếu thuận với cha mẹ.”

Thanh Vi gật đầu, không tiếng động nắm chặt tay Thập Tam.

Thập Tam ôm cô vào lòng, trong lòng vừa chua xót lại vừa cảm động: Thanh Vi vì anh mà khiến cha mẹ đau lòng, thà rằng bị hiều lắm cũng muốn được cho phép - cô hy sinh quá nhiều. Anh có tài đức gì mà có được cô gái như vậy

chứ, đời này anh phải chăm
sóc cô thật tốt. Bất kể thế nào,
anh cũng sẽ không buông tay.

Chương 106 ♥ Khởi đầu mới

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My

Thanh Vi và Thập Tam sử dụng cách nước chảy đá mòn, chỉ cần có thời gian là chạy về nhà ba mẹ, phát huy tác dụng da mặt dày, bất luận hai cụ lãnh đạm thế nào cũng tỏ ra sẵn đón.

Buổi tối qua nhà nấu cơm, cuối tuần về quét dọn phòng, đưa chút sản phẩm bảo vệ sức khỏe, kịp thời bổ sung hoa quả trong tủ lạnh... Người ta nói không ai nỡ đánh khuôn mặt tươi cười, huống chi là con gái của mình, cưng chiều từ nhỏ đến lớn rồi, Ba Yến tức giận cũng chậm chậm tiếp nhận. Tuy vẫn không nói nhiều, nhưng cũng không lạnh nhạt với bọn họ nữa.

Mẹ Yến thì trái lại. Bà không phải là người tuyệt tình, mới đầu cũng là bà khuyên bảo chồng mình đồng ý, nhưng trong lòng vẫn ngổn ngang, có đôi khi nhìn hai người, không hiểu sao liền đỏ vành mắt, nói chuyện đều thờ dãi không ngọt, làm cho Thanh Vi cũng khó.

Đối với Thập Tam mà nói, việc bị phản đối là trong dự liệu. Anh vẫn không tin chính

mình, cũng biết hai cụ hợp ý người đàn ông như Phó Hồng. Nhưng anh đã quyết tâm ở bên Thanh Vi nên những trở ngại này không ngăn được anh.

Vốn ở thế giới cũ, không ít nam tử xuất giá rồi phải chịu người trong nhà gái làm khó dễ, học quy củ trong nhà, ngày đêm làm việc vất vả, sau nhiều năm mới có thể hòa nhập với gia đình – chồng mới

cưới cũng không phải dễ dàng đem đi. Cho nên bây giờ anh có thể xem như nhập môn khảo nghiệm.

Thập Tam không nói ngon nói ngọt, nhưng làm việc lại rất chăm chỉ và chu đáo, hơn nữa là từ lòng tôn kính, thẹn với Ba Yến Mẹ Yến nên càng thêm tận tâm.

Mẹ Yến đã trải qua hơn nửa đời người, chân tình hay giả ý vẫn nắm rõ, dần dần

cũng đêr sự chân tình của Thập Tam vào mắt.

Một tháng qua đi, thái độ của hai cụ cũng tốt lên. Lúc này bọn họ cũng phát hiện Thanh Vi cũng không mang thai, chỉ là đau bụng, tức giận qua đi thì chỉ còn dờ khóc dờ cười, thật sự cũng không nhắc tới chuyện phản đối.

Đúng lúc này, Mẹ Yên tập thể dục buổi sáng bị trật chân. Đối với người trẻ tuổi thì

việc không có gì nghiêm trọng, nhưng đối với người già lại cần tỉnh dưỡng. Thanh Vi lo lắng ba không chăm sóc mẹ tốt, cố ý đưa ba mẹ tới chỗ mình ở.

Điều Ba Yến không nghĩ tới chính là Thập Tam có thể cẩn thận như vậy. Mỗi lần đi bệnh viện tái khám đều là anh công Mẹ Yến, thang máy nhiều người đi nên cần xếp hàng hai lần mới có thể đi, anh để Ba Yến đợi thang máy,

mình thì công Mẹ Yến đi cầu thang gặp bác sĩ trước, tiết kiệm thời gian cũng như phòng ngừa va chạm tổn thương.

Phòng ngừa bó thạch cao làm cứng chân, Thập Tam liền mát xa chân cho Mẹ Yến, Ba Yến vốn cũng có làm nhưng hiệu quả kém nhau quá lớn, Mẹ Yến liền không cho làm.

Ba Yến vốn không biết nấu cơm, Thập Tam mỗi ngày đều tự mình nấu. Giữa trưa

anh chạy về từ Dương Quang, nấu cơm, xào rau, hầm canh cho ba mẹ. Buổi tối còn có thể làm chút ít điểm tâm, màu sắc xinh đẹp, mùi vị thơm ngát, so với bên ngoài không biết ngon hơn bao nhiêu.

Cần sống hết mình, cần sống kiên nhẫn, Thập Tam đều yên lặng làm tốt, có khi con ruột cũng không làm được như vậy. Người ngoài nhìn vào bằng ánh mắt hâm mộ, Mẹ

Yến cuối cùng cũng buông được khúc mắc.

Hai cụ đến ở tại phòng ngủ của chung cư, vì không để họ phản cảm, Thập Tam chuyển ra ngoài phòng đọc ngủ. Thời gian dần qua, Ba Yến Mẹ Yến phát hiện thật ra Thập Tam vô cùng bảo thủ, then thùng vượt xa tưởng tượng của họ.

Ví dụ như: trời rất nóng, mặc quần đùi áo ngắn tay đều

là Thanh Vi yêu cầu mãi mới miễn cưỡng thay đổi, nếu để chính anh lựa, quần áo đều là màu đen, đối đãi với người ngoài đều là thái độ bất hòa, lạnh nhạt, tuy đã bị Thanh Vi ân cần dạy bảo thay đổi trở nên lễ phép rồi nhưng vẫn cho người khác cảm giác có khoảng cách mãnh liệt.

Quan trọng nhất là, bọn họ phát hiện Thập Tam da mặt rất mỏng, anh sẽ không chủ

động có động tác thân mật với Thanh Vi, nắm tay là giới hạn lớn nhất rồi. Ngược lại Thanh Vi có cơ hội sẽ vụng trộm ôm anh một cái, anh sẽ ngay lập tức đỏ mặt.

Đàn ông như vậy, Ba Yên cũng phải giật mình rồi.

Nếu như không phải Thập Tam tướng mạo anh tuấn, giỏi võ, làm việc cách thức vô cùng nam tính, Mẹ Yên quả thật cảm thấy anh và Thanh Vi có

lẽ sẽ nên cho nhau.

Bây giờ bọn họ tin tưởng lời Thanh Vi nói, Thập Tam không giống những người đàn ông khác, cô với Thập Tam yêu đương quả thật là Thanh Vi chịu trách nhiệm với anh — lúc trước nghe thế còn không chịu nhận, mắng Thanh Vi.

Đã qua 2 tháng, Mẹ Yến đã bỏ thạch cao, hồi phục vô cùng tốt. Bọn họ liền kiên trì trở về. Lúc này không hề bắt

bỏ Thập Tam nữa mà là che chở, yêu cầu Thanh Vi như vậy như vậy, không được ức hiếp Thập Tam.

Sau khi Mẹ Yến trở về, Thập Tam nói với Thanh Vi anh muốn tham gia trận đấu đánh võ tự do. Anh nói: “Ở đây võ thuật thật sự suy thoái, cái gọi là các loại trận đấu võ thuật trong mắt anh vẫn là mang tính thưởng thức nhiều. Đấu võ tự do hạn chế ít, tiền

thường lại cao, cũng có thể đạt được mục đích nổi tiếng của Dương Quang.”

Thanh Vi nhìn anh, do dự nói: “Anh hiểu được những trận đấu này sao?”

“Chỉ nhìn một ít qua tivi.” Thập Tam thẳng thắn nói: “Đối với anh mà nói thì không có độ khó gì. Chính cần chú ý không chế không đánh chết người.”

“Khụ khụ.” Thanh Vi ho

khan.

Thập Tam vội vàng vượt lưng cho cô: “Làm sao vậy?”

Thanh Vi cào vai Thập Tam: “A Ngự, anh biết là tốt rồi, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ điểm này. Không thắng không sao, người chết thì phiền toái. Cho dù trọng thương cũng không tốt.”

“Vậy em đồng ý cho anh dự thi rồi hả?” Mắt Thập Tam rạng rỡ, tràn đầy vui sướng.

Xem anh có thể dần dần bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, Thanh Vi cũng thật vui vẻ. “Không có lý do không đồng ý. Tuy nhiên vẫn phải thương lượng với Dương Quang, dự thi có thể sẽ ra ngoài. Anh dùng danh nghĩa cá nhân hay là danh nghĩa nơi dạy dự thi?”

“Danh nghĩa cá nhân. Nhưng anh còn có thể làm việc ở Dương Quang 2 năm, đề cử nơi này, về sau nếu có

cơ hội phát triển tốt cũng không cần hạn chế ở đó.”

Thanh Vi không nói gì thêm nữa, nhẹ vuốt tóc Thập Tam. Anh đã thật sự trưởng thành, cũng thành thực nhiều hơn, hoàn toàn có tư tưởng đàn ông.

Thập Tam cầm hai tay cô trong tay mình. “Anh muốn cho em cuộc sống tốt.” Trong lòng anh còn bổ sung: sẽ không chênh lệch với họ Phó

kia.

Thanh Vi giống như nghe được tiếng lòng Thập Tam, nở nụ cười, dùng sức nhéo mặt anh.

Thập Tam quả nhiên ghi danh tham gia giải đấu võ tự do. Lần nào anh cũng đều thắng ở trận thứ hai, không cần đấu trận còn lại mà tuyên thắng lên thi đấu tiếp. Thực lực của anh quá mạnh, chiến thắng nhẹ nhàng, công khai

với tất cả là cao thủ.

Bọn họ chuẩn bị dùng Thập Tam là vũ khí hấp dẫn bí mật, trước tiên bắt đầu tiếp sóng trên TV để tạo thế, tuyên truyền thần bí như thế nào, lợi hại ra sao, kết quả tỷ lệ xem rất cao, nhà tài trợ cho tiết mục tự nhiên cũng tăng nhiều.

Vì xem xét gia tăng tính hiệu quả, đơn vị tổ chức còn thương lượng với Thập Tam, mỗi lần đừng quật ngã người

ta quá nhanh, đánh nhiều thêm một lát. Động tác đánh là chính, dù sao người ta thường xem náo nhiệt, mấy động tác hoa mắt của Thập Tam sẽ làm tăng nhiều phí quảng cáo.

Còn có người lạng lẽ tìm được Thập Tam, cầu xin anh thua một trận, không ảnh hưởng đại cục, còn có thể có được “phí vớt vả.” Đây là lén điều khiển cá cược rồi.

Tất cả những điều này,

Thập Tam đều kịp thời nói cho Thanh Vi, nói suy nghĩ của mình rồi cùng nhờ cô quyết định. Thanh Vi không hiểu rõ mấy chuyện này lắm, chỉ có thể tận lực nghĩ cách ứng phó. Cô vốn lo lắng Thập Tam lạnh lùng, thậm chí có khi bất cần nhân tình, xử lý sự tình sẽ quá mức cứng nhắc.

Nhưng không ngờ Thập Tam đã trưởng thành rồi. Anh cho thấy chính mình trời sinh

trắc tuyệt, làm việc đúng mực ngày càng tốt, hơn nữa thông qua nhiều hoạt động đã sáng tỏ rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế cũng như buôn bán, lãng xê.

Bởi vì tuyên truyền mạnh, Thập Tam ngoại hình xuất chúng, vốn chỉ có những người chú ý tới đấu võ tự do, sau này lại được rất nhiều người chú ý.

Người trong nước có giác mộng võ hiệp. Cho dù ở xã hội

hiện đại, văn minh phát triển, nếu như xuất hiện một võ lâm cao thủ thì vẫn khiến cho người ta bàn tán say sưa.

Cho dù mọi người không biết Thập Tam lợi hại nhất là nội công, nhưng bên ngoài anh luyện công phu và thực lực dư thừa đã chinh phục lòng người xem, thực tế khuôn mặt anh tuần lạnh lùng kia đã chinh phục không ít các cô gái.

Thanh Vi và Thập Tam

đều không ngờ rằng: Thập Tam bởi vậy nên đã nhanh chóng được nổi tiếng. Tuy anh còn lâu mới so sánh được với minh tinh, nhưng cũng có rất nhiều người biết anh, ưa thích con người anh.

Chương 107 ♥

Chung kết

Chuyên ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

Dựa theo quy trình giải thi đấu, trận chung kết đấu ở nước ngoài, trong nước tuyển cao thủ, kể cả võ tăng Thiếu Lâm, cao thủ dân gian, tinh anh của võ quán... thi đấu cùng với tuyển thủ nước ngoài.

Ban tổ chức dự định mỗi người đánh hơn mười trận, tăng độ cao đề so với tầm quốc tế, tốt nhất là ở hải ngoại có thể đẩy lên một làn sóng võ thuật.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, Thập Tam kiên quyết từ chối xuất ngoại. Lý do của anh rất đơn giản: thời gian xuất ngoại quá dài, còn có những trận đấu kín thời gian, anh không muốn xa cách với

Thanh Vi lâu như vậy.

Ban tổ chức bó tay rồi. Thập Tam được xem trọng nhất, còn có một võ tăng Thiếu Lâm với tư cách là hai ứng cử viên nặng ký tranh giải quán quân. Bởi vì uy danh võ tăng Thiếu Lâm, ngoại trừ cao thủ Đông Nam Á, ở nước Mỹ tuyển chọn 3 tháng mới có mấy người da trắng dám thi đấu.

Trong đó nổi bật nhất là 2

cá nhân, một là bộ đội đặc chủng vừa xuất ngũ, một là cảnh sát. Đây cũng hoàn toàn hấp dẫn nhiều người, ở nước Mỹ đều có đài truyền hình mua bản quyền phát sóng, bây giờ Thập Tam không làm nữa, bọn họ chỉ hận không thể đánh ngất anh khiêng đi.

Vì vậy không ít người khích lệ, thậm chí khích lệ cả Thanh Vi, đồng ý sẽ được không ngừng thăng chức.

Thập Tam yên lặng: Chẳng phải là quá nhiều tiền, độ sức với những người không có nội lực đã đủ hạ thấp mình lắm rồi, còn muốn anh rời xa Thanh Vi? Kiên quyết không được.

Thập Tam không kiên nhẫn dây dưa, dứt khoát từ chối, người đến khuyên bảo sắc mặt không chút thay đổi, thậm chí còn phẩy tay bỏ đi. Những người này không có

cách nào khác, bắt đầu quần
lấy Thanh Vi, vì vậy đội cảnh
sát cũng bắt đầu chú ý đến
hướng đi của bạn trai cô.

Thanh Vi cuối cùng cũng
chịu không được, thà rằng
Thập Tam đi thi đấu, cách xa
vài ngày chứ cô cũng không
muốn lại bị quấy rối nữa. Cô
cương quyết quyết định để
cho Thập Tam đi thi đấu.
Chẳng phải trước sau thời gian
hơn hai tháng à.

Thập Tam đành phải đi. Trước khi đi, ban tổ chức còn đặc biệt cách ly huấn luyện, trạng thái thân thể, lễ nghi, thậm chí còn đào tạo tài năng nữa? Đây là đấu võ tự do sao? Vì hấp dẫn người xem, thế này cũng chẳng khác gì lừa người ta rồi.

Lúc lên máy bay, Thập Tam nghĩ tới những việc người ta kiếm cách để Thanh Vi đồng ý cho anh đi thi đấu,

trong lòng có hơi khó chịu, nhìn ánh mắt lạnh như băng của anh như đúc từ băng, những tiếp viên hàng không thiếu chút nữa không chịu được. Lúc nhìn về phía Thanh Vi, ánh mắt anh như dịu dàng hẳn ra, còn hơi tủi hờn.

Nhìn thấy mắt phượng của anh vừa sáng vừa tròn, Thanh Vi không hề chống đỡ nổi lực hút. Cô chủ động ôm Thập Tam, cam đoan sẽ xem

anh thi đấu, duy trì liên lạc với anh, sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.

Thập Tam cuối cùng cũng đồng ý tham gia hết trận chung kết rồi trở về khiến nhân viên đưa anh đi cũng phải bó tay, thậm chí đồng tình với đối thủ của anh.

Thanh Vi tiễn Thập Tam thì không ngừng cười, sau đó một mình đi ra sân bay. Trên đường về nhà, cuối cùng

Thanh Vi cũng không giữ được nụ cười nữa. Thật ra cô không hề giống với biểu hiện đang vui kia.

Xa Thập Tam lâu như vậy, sao cô vui cho nổi chứ? Thế nhưng nguyên nhân bị mọi người quấy rối mới để cho cô hạ quyết tâm là phụ, để cho Thập Tam phát triển mới là chính.

Cô nghĩ đến Thập Tam sau khi ra xã hội, trong

khoảng thời gian ngắn đã học được rất nhiều, hòa nhập xã hội, cũng từ từ hiểu nhân tình, có lẽ đối với người đột nhiên tiến vào thế giới xa lạ mà nói, đây là điều không dễ dàng.

Tốc độ tiến bộ của Thập Tam đáng để cho Thanh Vi tán thưởng, như vậy cô sao có thể để cho anh bảo thủ? Nếu vì tốt cho anh, cô chỉ có thể cổ vũ anh đi về phía trước, tiếp xúc với nhiều người hơn nữa, tạp

ra sự nghiệp của mình.

Nhưng đi xa hơn rồi sau này sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ mang đến hậu quả gì, cô cũng không biết, cũng không thể đoán được. Tối thiểu bây giờ có thể nói cô sẽ nhớ mong, cũng sẽ khổ sở.

Sau hai tháng, Thập Tam quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, một đường thẳng tiến vào trận chung kết, ca khúc khái hoàn. Không

được hoàn mỹ chính là anh ra tay hung ác hơn trước. Phạm là công khai tuyên bố muốn khiêu chiến với anh đều bị đánh không đứng dậy được.

Trong đó có một nữ tuyển thủ, nói mình ái mộ Thập Tam, vì anh mà tham gia trận đấu. Nữ tuyển thủ này phù hợp với thẩm mỹ phương tây, chẳng những hoạt bát lanh lẹ, cao gầy, thân hình còn khỏe đẹp cân đối. Cô ta tự phụ nói

chính mình có đầy đủ hấp dẫn, có thể nắm người đàn ông thần bí Phương Đông Doãn Ngự trong tay, cô chờ mong một tình cảm lãng mạn lưu luyến.

Thế nhưng đến trận đấu ngày đó, trận đấu không đến 10 phút, thiếu nữ xinh đẹp đã bị Thập Tam đánh ra ngoài sân rơi xuống đất, bác sĩ tại hiện trường chuẩn đoán cô cô ta bị gãy xương sườn.

Việc vừa xảy ra, dư luận xôn xao. Không ít người chỉ trích Thập Tam lòng dạ độc ác vô cùng, hạ độc thủ với thiếu nữ, lại còn là thiếu nữ ái mộ anh, thậm chí có người mắng anh biến thái.

Vì vậy video trên internet tỷ lệ xem rất cao, cũng không thiếu tranh luận đúng sai trên mạng, thêm nữa...Mọi người bắt đầu chú ý giải đấu. Bởi vậy có truyền thông phỏng vấn

Thập Tam, đến đoạn đánh gãy xương sườn thiếu nữ, anh không giải thích gì, chỉ nói: “Đối với việc tuyên truyền muốn uy hiếp tôi, không tôn trọng đối thủ là tôi, tại sao tôi phải nhân nhượng? Tôi đã ra tay nhẹ vì cô ta còn trẻ không biết suy nghĩ rồi, bằng không thì không chỉ là gãy xương sườn thôi đâu.”

Thanh Vi xem clip, Thập Tam trong lúc lơ đãng toát ra

sự tự tin và kiêu ngạo, nhẹ nhàng vuốt đầu lông mày của anh trên màn hình.

Trong vòng bán kết, cảnh sát nước Mỹ đánh bại võ tăng Thiếu Lâm, các nhóm mê võ trong nước xôn xao. Nghe nói cảnh sát kia cũng từng luyện vài loại võ, thân thủ rất cao minh, người cũng cao lớn, cường tráng.

Thập Tam quyết đấu tranh giải quán quân trong trận

chung kết cùng cảnh sát nước Mỹ, bởi vì lúc trước võ tăng thua trận, không ít người nâng trận đấu này thành tôn nghiêm quốc gia. Ban tổ chức hỏi Thập Tam có áp lực gì không, anh lạnh nhạt lắc đầu.

Quả nhiên lúc anh đánh ngã đối thủ. Anh thậm chí còn cố ý giảm bớt nhiều kỹ xảo tấn công, cố ý phơi bày sức lực của mình – thuần túy chỉ có sức lực. Bởi vì động tác

chiến đấu của Thập Tam xuất sắc, lưu loát, không ít người cho rằng anh kỹ xảo cao siêu nhưng sức lực tương đối yếu kém. Lần này quyết đấu lại để cho khán giả thấy được sức bật và lực bền bỉ của anh, tính áp đảo mà lấy được thuận lợi.

Cảnh sát nước Mỹ sai khi bị đánh bại hết sức kích động, cho rằng phát hiện cao thủ, hi vọng được học tập công phu của Thập Tam. Thập Tam

không trả lời. Vậy mà cảnh sát ngoại quốc lại chạy đến nơi ở của Thập Tam xin anh thu anh ta làm đồ đệ, chính thức học tập “công phu Trung Quốc.”

Thập Tam không thích anh ta quấy nhiễu, nhưng người xem náo nhiệt, hứng thú, vì vậy không thể cứng nhắc từ chối. Anh nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi nhận đồ đệ cần phải có hai yêu cầu. Một là tôn tôi như cha, mọi thứ không

thể làm trái, hai là căn cốt tốt, đả thông hai mạch Nhâm Đốc. Anh làm được rồi hãy tới tìm tôi.”

Cảnh sát nước Mỹ nghe xong lời phiên dịch thì hoàn toàn hóa đá rồi. Thập Tam không đợi hấn kịp phản ứng liền đóng cửa lại. Cảnh sát nước Mỹ trở về vội vàng lấy máy tính tìm tòi, phát hiện công phu cổ đại Trung Quốc có tính truyền thừa, thầy trò

phụ tử mà nói thật ra là có. Nhưng hai cái mạch Nhâm Đốc kia là cái quái quỷ gì? Thấy thế nào cũng không hiểu.

Anh ta không lý giải được, liền đi tìm Hoa kiều thỉnh giáo, chỉ cần là người có hiểu biết về võ thuật đều có thể nói ra điểm thứ nhất, nhưng không ai nói chính xác được hai huyết vị kia, còn nói cho anh ta biết, nếu đã thông

hai huyết vị này thì sẽ giống
cao thủ trong truyền thuyết
rồi, vốn không cần sư phụ.

Cảnh sát nước Mỹ chưa
từ bỏ ý định, rất có tinh thần
nghiên cứu đi tìm Trung y. Lúc
anh ta nghiên cứu bản đồ
huyết vị rậm rạp chẳng chịt,
con mắt như muốn lồi ra. Cuối
cùng anh ta chỉ đành rung
rung thừa nhận rằng đời này
anh ta không thể hiểu được,
hơn nữa anh ta hoài nghi loại

này chỉ có người châu Á mới nhận thức được, người chủng tộc khác nhau đúng là không hiểu được.

Chương 108 ♥ Màn máu chó nữ phụ

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

Hai tháng trôi qua, Thanh Vi cũng nhận được tin Thập Tam trở về nhà.

Ngày đi đón, chẳng những Thanh Vi mà Ba Yến Mẹ Yến cũng chủ động yêu cầu đi cùng, sau đó cả nhà đi

ăn bữa cơm. Kết quả đến sân bay mới phát hiện trung tâm Dương Quang cũng phái người đi, một đoàn năm sáu thanh niên nam nữ, hào hứng bùng bùng, có người còn giơ camera.

Thanh Vi đen mặt, Dương Quang như thể giống trống khua chiêng nghênh đón Thập Tam, không chừng ngày mai báo chí còn đưa tin, như vậy đã tạo lực ảnh hưởng lớn thật

đúng là có lợi nhất.

Lúc Thập Tam đi ra, Thanh Vi nhìn thấy anh liền không nhịn được chạy lên đón. Thế nhưng sau đó, cô liền thấy một cô gái theo sát Thập Tam đi ra, khoảng cách với anh quá gần.

Đó là một cô gái xinh đẹp thời thượng, da trắng, môi hồng anh đào, không giống màu trang điểm mà là nhan sắc trời sinh. Tóc màu nâu

uốn phập phồng tự nhiên theo bước đi, mượt mà, có thể chụp ảnh quảng cáo được rồi. Mặc một bộ váy ngắn màu trắng để lộ ra đôi chân thon dài, dây lưng lụa buông lỏng càng lộ ra vòng eo nhỏ nhắn.

Cô gái này cả dáng người và khí chất đều không thể bắt bẻ, càng lộ ra sức sống thanh xuân thuần khiết. Cô ta không hề che dấu yêu thích đối với Thập Tam, không để ý thái độ

lãnh đạm của anh, đi cạnh Thập Tam nói cười. Một đen một trắng, hai người từ xa nhìn lại giống như một cặp trời sinh.

Trong lòng Thanh Vi không thoả mái: đây là cái gì đây, từ đâu xuất hiện thế này, cho mình là đen trắng xứng đôi à?

Cô gái kia không ngừng tiếp cận bên người Thập Tam, chẳng những Thanh Vi thấy

được mà ba mẹ mắt mờ cũng thấy được. Bọn họ không ngờ đi đón mà lại gặp trường hợp như vậy, biểu hiện trên mặt cũng bắt đầu không tự nhiên.

Thanh Vi vẫn giữ nụ cười, vốn không phải chuyện lớn gì, cũng không thể thất thố nơi công cộng. Nhưng trong lòng cô đã hơi không thoải mái, khiến cô vô ý lùi về sau hai bước, ẩn mình vào đám người chung quanh.

Cô không phải là người chủ động, cũng không muốn tranh đấu với tình địch, trên phương diện tình cảm cũng không muốn cạnh tranh, thậm chí còn hơi lạc hậu cho rằng tranh đoạt không phải là tình yêu.

Đã từng có người cười chê Thanh Vi ngu ngốc, cô chỉ cười nói bản tính không cần thay đổi.

Thập Tam cũng chưa từng

để ý nhiều đến cô gái tên Đông Gia Tuệ kia. Anh không thể hiểu được người phụ nữ này vì sao lại nhiệt tình với anh như vậy. Nghe nói cô ta xuất thân từ nhà đại phú, cha cô ta làm giàu từ nhận thầu mỏ than, sau này trở thành trùm than đá, có hai con, một mình cô ta là con gái nên rất yêu chiều.

Bình tĩnh mà nói, Đông Gia Tuệ tuy bị điều kiện kinh

tế tạo thành tác phong như vậy nhưng tổng thể vẫn là mỹ nữ có lực hút. Mẹ của cô tái hôn với cha trở thành một tài nữ mỹ mạo, dạy dỗ con gái cũng rất tỉ mỉ.

Cô ta học xong cấp ba ở trong nước liền đi du học, được cha sắp xếp thành một sinh viên nước Mỹ, bởi vì lớn lên xinh đẹp cộng thêm khí chất Đông Phương nên trong trường học cũng không thiếu

người theo đuổi.

Không biết làm sao trong lúc vô tình Đông Gia Tuệ lại thấy được Thập Tam thi đấu, liền nhất kiến chung tình. Cô ta chưa từng thấy kiểu đàn ông như Thập Tam, chẳng những mới lạ còn lạnh lùng, rất có thể thỏa mãn lòng hư vinh của phụ nữ. Về sau đến xem anh thi đấu, cô ta càng xem càng thích, liền chủ động tiếp cận Thập Tam.

Đối với việc đột nhiên xuất hiện Đông tiểu thư, Thập Tam cảm thấy không hiểu thấu. Anh không thích tiếp cận phụ nữ, nhất là phụ nữ có mục đích có quan hệ, một người con gái nhiệt tình như lửa, thanh xuân phơi phới chủ động bày tỏ với mình, người đàn ông nào cũng sẽ không phản cảm, không tiếp nhận cũng sẽ cười trộm.

Thế nhưng Thập Tam lại

không thể. Anh vốn không muốn ứng phó với trò chơi cảm tình của tiểu thư nhà giàu, càng không muốn có lời đồn nhảm, cho nên thái độ đối với Đông Gia Tuệ rất lạnh lùng, thậm chí là thất lễ. Sau khi cuộc thi kết thúc, Thập Tam lấy được tiền thưởng như ý, định ngày về nước, không ngờ vị đại tiểu thư này lại cùng theo trở về.

Đông Gia Tuệ ân cần,

khiến cho những người đàn ông xung quanh hăm mộ, ghét hận, Thập Tam nhắm mắt điều tức hoàn toàn bỏ qua. Về đến trong nước chuyển máy bay, vốn tưởng vị Đông tiểu thư cần phải đi, không ngờ cô ta lại theo anh về nhà.

Thập Tam hoàn toàn không rõ Đông Gia Tuệ ưu thích anh ở điểm nào. Đẹp trai ư? Trai đẹp Âu Mỹ chạy khắp nơi, khí chất lạnh lùng? Không

phải càng lạnh nhạt cô ta càng thích đó chứ? Thân thủ tốt? Cô ta hoàn toàn có thể đi tìm mấy người vệ sĩ. Làm sao lại yêu thích một người nghèo như anh?

Nhưng cô ta có quyền tự do hoạt động, người ta tự mua vé máy bay, anh không ngăn được. Để anh phiền muộn nhất chính là người nào rảnh rỗi lại nói lịch trình của anh cho Đông Gia Tuệ?

Thập Tam vô cảm, trong lòng phiền muộn khi ra ngoài liền thấy được Thanh Vi.

Nhiều người như vậy, cao ốm mập gầy đứng đầy hai bên đường đi, anh vẫn nhìn thấy cô. Thế nhưng Thanh Vi thấy anh thì lại nhanh chóng từ mỉm cười thành kinh ngạc, sau đó vẻ mặt liền bình tĩnh tránh vào trong đám người.

Tại sao có thể như vậy? Thanh Vi không vui khi nhìn

thấy anh sao? Thế nhưng rõ ràng là vừa rồi mới cười đầy thôi... Thập Tam suy nghĩ lại, liền nghĩ đến Đông tiểu thư sau lưng. Anh không khỏi sinh ra bất mãn đối với Đông Gia Tuệ.

Vì vậy Thập Tam bước nhanh về phía Thanh Vi. Tốc độ của anh cực nhanh, linh hoạt ghé qua đám người, chỉ đáng thương Đông Gia Tuệ mang giày cao gót không theo

kip. Cô ta kêu vài tiếng, Thập Tam cũng không quay đầu lại, nhìn không được tức giận dậm chân.

Đông Gia Tuệ cố gắng đuổi theo Thập Tam, muốn nhìn xem anh ta vì ai mà vội vàng như thế. Cảnh sau đó lại khiến cho cô ta đau lòng: Thập Tam đứng đối mặt với cô gái kia khẽ mỉm cười, bên cạnh còn có hai người già, anh nói chuyện rồi bắt tay “ông cụ.”

Đông Gia Tuệ lại giật mình phiền muộn, giật mình chính là Thập Tam lại biết cười, còn cười đẹp như thế, dịu dàng như thế, phiền muộn chính là anh cười mà đối tượng không phải là cô, mà là với cô gái thoai nhìn rất bình thường kia.

Đông Gia Tuệ lại có cảm giác hài lòng, cũng biết bây giờ không thích hợp đi đến quấy rầy, dù cho có đi cũng

không được hoan nghênh. Đuổi theo từ nước ngoài về trong nước, cô ta lần đầu tiên nhân nhượng một người đàn ông, quan tâm ăn uống, thăm dò sở thích của anh, bỏ kiêu ngạo đến gần anh, lại lần lượt bị từ chối không chút lưu tình.

Nguyên nhân cũng là vì cô gái này sao?

Đông Gia Tuệ nhìn thẳng Thanh Vi, thật quá bình thường rồi. Không có đáng

người nóng bỏng, tướng mạo không xuất sắc, ăn mặc cũng không phải hàng hiệu, khí chất sư? Cũng chỉ có vẻ hơi giỏi giang, còn không giống thành phần trí thức cao cấp, làm sao lại đáng giá cho Doãn Ngự quý trọng như vậy?

Rõ ràng cho thấy là một nhà ba người, tư thế Doãn Ngự đối với hai cụ già kia hết sức quan tâm tôn kính, nhất là đối với bà già kia, luôn dìu bà

ta ra đại sảnh sân bay. Cũng là vì cô gái kia sao? Anh có thể hiếu kính với cha mẹ đối phương như vậy ư?

Người đàn ông này không phải không biết cười, không phải không động tình, tình cảm và nụ cười của anh ta đều chỉ dành cho người mình yêu. Nếu như vốn chỉ cảm thấy Thập Tam thật tàn bạo, bây giờ như vậy, Đông Gia Tuệ thật sự động tâm.

Cô ta đứng lại, trơ mắt nhìn bọn họ cùng đi, chẳng buồn nhìn cô ta lấy một cái, ngược lại lúc ra đến cửa lớn, Thanh Vi lại quay đầu lại nhìn cô ta.

Ánh nhìn kia bình tĩnh, tự tin, hiểu rõ ý đồ của cô ta, thậm chí còn có vẻ thương cảm, coi như để cô ta nản lòng. Đông Gia Tuệ như bị đâm một nhát, tay nắm chặt vali, bao nhiêu người đi tới cô ta

cũng không chú ý đến.

Người của phòng tập thể hình Dương Quang tới chúc mừng, Thập Tam bắt chuyện với bọn họ, cùng chụp ảnh, rồi nói rõ không cần xe, cùng với gia đình Thanh Vi vui vẻ đi về. Hai cụ có hơi lo nghĩ với sự xuất hiện của Đông gia Tuệ, nhưng thấy biểu hiện của Thập Tam liên bình thường trở lại.

Bọn họ tìm một nhà hàng

sạch sẽ gần đó, vừa ăn vừa nói chuyện. Ba Yến cảm thấy rất hứng thú đối với quá trình dự thi, Thập Tam nói chuyện ngắn gọn đã quen, ra sức giảng giải cho ông nghe.

Mẹ Yến quan tâm Thập Tam có bị thương hay không, có ăn ngủ được không, Thanh Vi trận đấu nào cũng xem, biết rõ anh thi đấu nhẹ nhàng, liền cười nghe anh an ủi mẹ.

Cuối cùng, Thập Tam lấy

ra một tờ chi phiếu. Đó là tiền thưởng của anh. Hơn mười vạn tiền thưởng, không phải là cao cũng không phải thấp. Hai cụ rất vui vẻ. Đặc biệt là Thập Tam còn hơi ngại ngùng nói muốn dùng tiền này lấp ít đồ trong nhà, mua sắm sinh lễ. Hai cụ lại càng vui vẻ ra mặt.

Chương 109 ♥ Anh nhớ em

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My

Ban đêm, sau khi tiễn ba mẹ trở về nhà, bọn họ ngầm đồng ý cho Thanh Vi và Thập Tam trở về nơi ở riêng của hai người. Tắm rửa xong, Thanh Vi xem Thập Tam sửa sang lại hành lý, nhìn mấy thứ cần

thiết bên ngoài, không thiếu gì nữa, bèn cười nói: “Ít như vậy?”

Khóe môi Thập Tam khẽ cười: “Đủ rồi.” Anh ngừng lại, ngụ ý nói: Đồ vật dư thừa anh không cần, cũng không muốn.

Thanh Vi ngẩn ra, lập tức thấy rõ thái độ rõ ràng của anh. Anh vốn không có tình ý với Đông Gia Tuệ, bất kể là tình yêu hay người lạ ngoài cô, anh không cần và cũng chẳng

muốn. Thanh Vi nhéo tai anh: “Như vậy là có nghĩ tới cửa ải kia đúng không, vui vẻ lắm à. Cô gái xinh đẹp kia là chuyện gì xảy ra? Thành thật khai báo, bằng không hôm nay cho anh quỳ bàn chà.”

Thập Tam tùy ý cô nhéo, nói đơn giản rõ ràng chuyện của Đông Gia Tuệ, cuối cùng giả bộ nghiêm túc nói: “Trong nhà chỉ có máy giặt, không có bàn chà. Vợ đại nhân à, anh

quỳ ở đâu giờ?”

Thái độ thành khẩn như nước, chính như tình cảm của bọn họ vậy. Bóng đen mơ hồ trong lòng Thanh Vi sớm tiêu tan, xa cách lâu ngày gặp lại vui sướng tràn đầy trái tim. Cô cười ha hả bỏ nhào lên lưng Thập Tam nói: “Ái chà, anh biết giảo hoạt rồi! Về sau không ức hiếp được nữa rồi.”

Thập Tam cũng cô hướng về phòng ngủ, dịu dàng mím

cười nói: “Em không ước hiếp anh. Về sau à? Ước hiếp thì anh không phản kháng là được.”

Thanh Vi vòng chân ôm lấy eo anh, cào loạn trên người anh: “Em đây ước hiếp á, em muốn ăn thịt.” Sau đó cắn nhẹ mấy cái lên cổ Thập Tam. Thập Tam khẽ run lên, quay đầu nhìn cô, ánh mắt phượng nhu tình vô hạn. Tóc anh còn ẩm ướt, vài giọt nước chảy ra,

lăn xuống cần cổ, vẽ ra vài giọt nước trên làn da mặt ong.

Thanh Vi lấy 1 bàn tay ra, trả thù xoa bóp tay Thập Tam: “Cô gái kia đã chạm qua đây chưa?”

“Không có.” Thập Tam khẽ cười

Cô lại cù eo: “Đây thì sao?”

“Không có.”

Cô gắng nghiêng đầu về phía trước hôn hôn gương mặt

anh: “Ồ đây đụng phải chưa?”

“Không có!”

Cô cười xấu xa dùng chân đá đá mông anh: “Ồ đây thì sao?”

“...” Thập Tam giận dữ lườm cô, cưỡng chế dưới chân cô trả thù.

Thanh Vi cười rộ lên, lại chuẩn bị tay chân quấy rối, Thập Tam đột nhiên trở tay chuyển cô tới trước ngực, ôm chặt cô nói: “Anh thật sự quá

nhớ em rồi...” Cuối cùng giọng nói trầm thấp như là thở dài.

Thanh Vi bị cái thở dài kia khuấy phục tới tận đáy lòng, không vui đùa nữa mà thương yêu vuốt ve mặt anh, cái mũi thẳng tắp, cuối cùng đến đôi môi.

Thập Tam đã cởi bỏ quần áo của cô, hôn cô thật sâu. Thanh Vi si mê phần môi ngọt ngào của anh, đến khi nụ hôn

chấm dứt là lúc bị đôi mắt
phượng thâm thúy nhìn chăm
chú, mới phát hiện mình đã
cùng Thập Tam “Thẳng thắn
thành khẩn tương kiến” rồi.
*(như là không còn quần áo
trên người í)*

Cô đột nhiên hơi thẹn
thùng, muốn trêu chọc anh để
che dấu lại bị Thập Tam bế lên
gác ở bên hông. Thanh Vi
sững sờ, cảm thấy tiểu Thập
Tam đội lên rất có tinh thần.

Mà hai chân cô đang quẩn quanh lấy anh, khoảng cách gần để cô nhìn thấy mặt anh đỏ ửng, khuôn mặt kia mang theo ngượng ngùng nhưng rất kiên định.

Đây là tình huống như thế nào đây? Thập Tam xuất ngoại 1 chuyến đã học được trò gian trá rồi ư? Trước kia rõ ràng là rất then thừng cơ mà... Tuy vậy, ngẫu nhiên một lần chủ động cũng không xấu, thậm

chí cô còn có hơi chờ mong.

Thập Tam thấy rõ Thanh Vi ngằm đồng ý rồi, liền vuốt khẽ chân cô, sau đó chậm rãi tìm được nhụy hoa. Thanh Vi bị loại kích thích này khiến cho liên tục thở dốc, cúi đầu thì thấy tiểu Thập Tam đang đưa khắp nơi tìm kiếm mục tiêu.

Cô chưa kịp nhìn kỹ đã bị nâng lên, sau đó chậm rãi ngồi lên trên tiểu Thập Tam. Cảm

giác no đủ, phong phú, miễn cảm ngưng tụ toàn thân, giống như có một dòng điện từ dưới xuyên vào cơ thể.

Thanh Vi còn chưa hiểu rõ hoàn toàn, Thập Tam đã trầm thấp nói: “Vi Vi...” Anh nói xong liền hai tay giơ Thanh Vi lên bắt đầu đâm vào. Từng đợt một mạnh mẽ xông vào thân thể cô.

Thanh Vi bỗng nhiên bị trận bão kích thích, sung

sương cực độ lại có hơi kháng cự, cô nỗ lực ôm lấy Thập Tam, nói đứt quãng: “Chậm, chậm một chút. Đến...uhm...trên giường...A...” Càng nói càng bị kích thích kịch liệt biến thành tiếng rên kích tình.

Thập Tam yêu quý ôm cô, thì thào nói: “Vi Vi, anh muốn em...” Từ khi nhìn thấy Thanh Vi tới giờ, anh còn chưa cách xa cô lâu như vậy bao giờ, chia xa như vậy khiến

cho Thập Tam nóng lòng. Lúc này thấy người yêu thì nên dùng thân thể xác nhận mới yên tâm.

Độ ẩm của làn da, vong tình ma sát, kịch liệt quăn lầy nhau, những điều này mới có thể để cho anh cảm thấy thật sự đã về bên Thanh Vi, không phải xa cách trùng dương nữa.

Thập Tam ôm cô không ngừng cử động, mãi cho đến khi đi đến trước giường.

Thanh Vi cho rằng anh sẽ thả mình xuống thì bèn thở phào, nhưng lại có hơi không nở. Đâu ngờ Thập Tam ngửa mặt nằm xuống giường, đặt Thanh Vi trên đùi, tiếp tục triền miên.

Cảm nhận được Thập Tam nhiệt tình như lửa, Thanh Vi cũng dần kích động, bắt đầu tự động tìm lấy. Có cánh tay trắng kiện của Thập Tam không ngừng giơ lên rơi xuống, cô cũng không mất sức

nhiều, thế nhưng vật ẩm nóng kia lại liên tục đánh tới chỗ sâu, thật sự quá kích thích, Thanh Vi không tự giác giãy dụa eo phối hợp với anh.

Mỗi lần đều là thuận theo hòa hợp mà thỏa thích, lần sau lại còn sâu hơn lần trước. Hai người say sưa quấn lấy nhau cùng một chỗ, quên thời gian và địa điểm.

Đợi đến lúc mọi thứ kết thúc, Thanh Vi và Thập Tam

nằm ở trên giường, ai cũng không muốn cử động. Vừa rồi kích tình giống như rượu thơm ngon và tinh khiết, đủ để khiến cho người cảm nhận dư vị.

Thanh Vi thỏa mãn ôm Thập Tam, nhin không được bắt nạt anh: “Anh biến thành xấu hay là ra nước ngoài một chuyến đã bị chủ nghĩa tư bản ăn mòn rồi?”

Thập Tam chớp mắt phượng vè vô tội: “Cái gì?”

Thanh Vi nhớ tới Thập Tam không lớn lên trong thời kỳ công bằng này, bèn cười vui vẻ nói: “Em thuận miệng nói.”

Thập Tam liền không hỏi nữa, chỉ vuốt ve tóc Thanh Vi. Một lúc sau, Thập Tam đột nhiên nói: “Anh như vậy là không đúng, là không tự trọng, không biết cảm thấy thẹn à?”

Thanh Vi ký lên trán anh nói: “Nói gì sai đâu, anh thật

sự trưởng thành rồi. Đàn ông trưởng thành có nhu cầu là bình thường.”

Lẳng lẳng ôm một hồi, Thanh Vi như thiếp đi, ngẩng đầu lên muốn hôn lên người Thập Tam, lại phát hiện anh đang nhìn cô không buồn nháy mắt. “Nhìn cái gì đấy? Anh không mệt mỏi sao?” Thanh Vi ngáp.

Thập Tam miễn cưỡng cười cười, sắc mặt do dự lo

lắng, giống như có tâm sự.
“Làm sao vậy?” Thanh Vi
cũng lo lắng. Chẳng lẽ Thập
Tam có chuyện khó xử ư?
Thanh Vi tỉnh táo lại.

Cuối cùng Thập Tam hỏi:
“Thanh Vi, em... cái kia... em
có thích trẻ con không?” Anh
vừa nói vừa khẩn trương nhìn
cô.

“Hả?” Thanh Vi buồn
bực, sao đột nhiên đưa ra đề
tài này. “Con ư? Tạm được.”

“Em có nghĩ tới chúng ta sẽ có con không?” Thập Tam thấp thỏm không yên hỏi.

“Cái này... Em không muốn nghĩ xa như vậy, về sau nhất định sẽ có, trước mắt chúng ta sống hai năm tự do cho tốt là được.” Thanh Vi hoàn toàn nghĩ như vậy, cô còn chưa sống vui vẻ ngọt ngào với Thập Tam cho đủ. Chăm sóc con nhỏ cũng rất mệt mỏi phiền toái, dù sao tuổi

hai người còn trẻ, muộn hai năm nữa là vừa.

Chương 110 ♥ Có con

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My

Thập Tam nghe xong thì sắc mặt trắng bệch. Bây giờ Thanh Vi không muốn có con... Đáng lẽ anh phải hỏi qua trước mới đúng, thế nhưng lại lơ là sơ suất có con. Đàn ông muốn có con trước

hết phải trải qua sự đồng ý của vợ, anh thật sự là đã đi quá giới hạn rồi.

Chỉ là Thập Tam xuất thân là Ảnh Vệ, lại bị đào tạo làm mật thám, vốn không có người chỉ dạy cho anh những chuyện phòng the kia và việc mang thai. Lúc ở bên Thanh Vi, chỉ cần Thanh Vi muốn, anh đều toàn lực phối hợp, nhưng đã quên chuyện quan trọng như vậy.

Không, thật ra cũng có nghĩ đến, có thể là vì phản ứng ban đầu, vì kiểm tra sức khỏe... anh cho rằng thể chất của mình đã hoàn toàn cải biến, không thể sinh con mới không nghĩ nhiều.

Thế nhưng lần này đi ra ngoài thi đấu, đến hai trận cuối anh mới phát hiện thân thể mình có biến hóa. Người ngoài nhìn không ra, nhưng mình lại rõ ràng cảm nhận được thích

ngủ, bắt bẻ khi ăn uống, thỉnh thoảng còn có cảm giác nôn mửa.

Khi đó trong lòng Thập Tam đã kinh sợ, nhưng anh không dám xác nhận, càng không dám nói cho người khác. Anh biết rõ nơi này là phụ nữ sinh con, đàn ông sinh con ư? Nhất định sẽ bị cho là yêu quái!

Cho dù không thể đi bệnh viện kiểm tra, nhưng may mắn

nội công cao, Thập Tam có thể nội thị. Quả nhiên anh phát hiện trong bụng có một cái túi. Tuy còn rất nhỏ nhưng anh có thể khẳng định đó là đứa bé, sau này sẽ phát triển thai nghén trong cơ thể anh.

Chỗ đó, có lẽ đã có một đứa con, nhưng vẫn còn nhỏ chưa nhìn ra hình được. Nếu như gia đình vợ đồng ý, đàn ông có thai là chuyện vui lớn, nhưng chẳng những Thập Tam

không dám nói với người khác mà anh còn sợ hãi Thanh Vi sẽ trách anh, càng sợ Thanh Vi không tiếp nhận được, cho rằng anh là yêu quái.

Thập Tam ngày đêm không thể an tâm, cho nên lúc anh thi đấu cũng không nường tay, sợ làm đứa con bị thương. Vốn đã ăn khá hơn rồi nhưng ưu tư rất nặng, người lại gầy. Về sau anh nghĩ phải thẳng thắn kể rõ mọi chuyện cho

Thanh Vi, hi vọng cô có thể tiếp nhận đứa bé, lại sợ cô không muốn đứa bé này, thậm chí không muốn anh.

Thập Tam ôm lấy Thanh Vi cả buổi không nói. Thanh Vi cũng cảm nhận được sự khác thường của anh, thân thiết an ủi anh: “Tóm lại là làm sao vậy?”

Thế nhưng mấy lần Thập Tam cũng không nói ra miệng, anh thật sự sợ hãi. Ở đây đàn

ông không sinh con, trước kia anh cũng không có nói với Thanh Vi rồi, nhưng cô có thể tiếp nhận sao? Cô có cảm thấy buồn nôn khi thấy một người đàn ông mang bụng bầu không? Có thấy sợ không?

Thật sự là anh không dám nói, nếu như đôi mắt đang cười kia ra vẻ chán ghét với anh, nếu như anh bụng lớn, hành động bất tiện, mà Thanh Vi không gặp lại anh, vậy nên

làm sao bây giờ?

Là Thanh Vi lương thiện, trong lòng còn có ý nghĩ yêu thương anh, cũng có thể là anh không ngừng tranh thủ mới vậy, nếu như Thanh Vi miễn cưỡng tiếp nhận sự thật anh mang thai, nhưng nơi này không có đàn ông sinh con, sinh sản, đỡ đẻ, nhập tịch đều là vấn đề lớn, Thanh Vi yêu cầu anh phá thai thì làm sao bây giờ? Anh phải mất đi đứa

con đầu tiên sao?

Không, anh muốn giữ lại, đây là đứa con đầu tiên của anh và Thanh Vi. Phụ tử liên tâm, anh làm sao cam lòng? Thế nhưng nếu như Thanh Vi yêu cầu thì anh cũng khó lòng từ chối. Không thể vì vậy mà để cho Thanh Vi tức giận, lại để cho cô khó xử. Nếu như Thanh Vi thật không thể tiếp nhận, không muốn gặp anh, chỉ cần cô cho phép, anh có

thể tự sinh con rồi nuôi lớn nó.

Thanh Vi đợi cả buổi cũng không thấy Thập Tam nói chuyện, lại nhìn sắc mặt anh đổi tới đổi lui, cô thật sự sốt ruột rồi. Cô nhéo eo Thập Tam: “Nói mau, là chuyện gì? Nếu là anh muốn chia tay cũng không cần ấp a ấp úng vậy đâu!”

Một lát sau, Thập Tam đành nói: “Không phải như vậy! Anh làm sao như vậy

được... Là anh có con rồi.”

... Thanh Vi hoài nghi tai mình nghe không rõ.

Thập Tam thấy cô ngơ ngác, biết rõ cô không thể hiểu được, càng khỗ sở cúi đầu.

“Anh vừa nói cái gì?”

Thanh Vi lại hỏi.

“Anh nói, anh đã có.”

Thập Tam không dám ngẩng đầu lên, lặp lại một lần nữa.

Thanh Vi khiếp sợ, lần này tin chắc là cô nghe rõ

ràng, thế nhưng mà cái gì gọi là anh đã có?

“Anh có cái gì?” Thanh Vi cà lăm.

“Con, anh có con rồi. Thanh Vi, thế giới của bọn anh là đàn ông thai nghén sinh con nối dõi.” Thập Tam cuối cùng cũng nói ra.

“Các anh, đàn ông sinh con...” Thanh Vi vô thức lặp lại. Sau khi sấm sét qua đi, cô đột nhiên tỉnh ngộ: thế giới nữ

tôn có quy luật sinh lý này rất bình thường. Có lẽ thể chất Thập Tam chuyển đổi rồi nhưng còn chưa triệt để, tôi thiếu anh còn có thể mang thai.

Lúc sau Thanh Vi nghi đến: Thập Tam có lúc nào? Một mình anh ở nước ngoài phát hiện hay sao? Như vậy anh sẽ lo lắng, hãi hùng cỡ nào, còn tiêu hao thể lực để thi đấu, cùng người đánh nhau...

Thập Tam nhìn cô không nói thì cắn chặt môi, nghẹn lời nói: “Là lỗi của anh, không có sự cho phép của em là lỗi của anh. Nếu như em không, không muốn nó, anh sẽ nghe lời em, nhưng anh muốn sinh hạ đứa bé này, cầu xin em.”

Thanh Vi kinh ngạc, Thập Tam nhìn ra cô không muốn đứa bé này từ đâu đây. Tuy lúc đầu nghe được thì giật mình thật, nhưng cô cũng có

chút kiến thức về thể chất của Thập Tam trước kia. Huống chi nghĩ đến Thập Tam chịu khổ, cô lại không đành lòng.

Cái gì mà không thích anh, không thích đưa bé, anh có thai vì cô, ở hiện đại đây là việc cực khổ nhất của phụ nữ, anh còn chịu thiệt như vậy, sợ cô ghét bỏ.

Nếu cô ghét bỏ thật thì cô đúng là đồ cặn bã.

Thanh Vi nhìn gương mặt

gầy gò góc cạnh, tôn lên mắt phượng càng tròn, càng lớn, sâu thăm thẳm, thân thể lại hơi run rẩy, trông rất khản trương, sợ hãi.

Cô ôm cổ Thập Tam, hôn mạnh lên môi anh. Thập Tam không kịp đề phòng, bị cô hôn thì sững sốt, hơi hoảng hồn rồi liền toàn tâm hưởng thụ nụ hôn này. Anh phối hợp rất chân thành. Không biết có phải là nụ hôn cuối cùng hay

không, anh muốn toàn tâm cảm nhận, vĩnh viễn nhớ kỹ.

Hôn xong, Thanh Vi thở không đều, cô còn ôm Thập Tam không buông, xoa tóc anh nói: “A Ngự, anh thật khiến cho em đau lòng... Chúng ta có con từ bao giờ? Anh có khó chịu không? Thi đâu vậy có bị thương không?...” Cô nói liên tục, cuối cùng cũng tức giận túm lấy tai anh: “Em làm sao mà

không thương con? Thế nhưng mà anh sinh rất vất vả, em không nỡ.”

Nghe được giọng của cô, Thập Tam bình ổn trở lại. Anh một mực e ngại, lo sợ không yên lúc Thanh Vi bỏ ra không ôm anh nữa. Thanh Vi không ngại anh, sợ anh, Thanh Vi yêu anh và con của anh.

Thanh Vi không chắt vắn anh một mình mang thai, không từ chối con anh, chỉ

quan tâm anh có khó chịu hay không, cô biết rõ anh sẽ khản trương, sẽ lo lắng... Chỉ có Thanh Vi bao dung anh, một lòng xem anh như một người đàn ông chân chính.

Thần kinh căng thẳng của Thập Tam được buông lỏng, vừa rồi cố gắng trấn tĩnh, bây giờ tâm tình thả lỏng, mắt anh ứa lệ: “Không cực khổ. Anh sẽ sinh con, em sẽ không gặp gì phiền đâu.”

“Nói cái gì! Đó cũng là con của em. Chỉ là chúng ta phải nghĩ cách tốt để cho con có thể bình an chào đời.”

“Ừ.” Thập Tam nói không nên lời, trên thực tế là anh đang ghen ngào. Anh tức giận chính mình trở nên yếu ớt rồi, trước kia bị chủ nhân đánh toàn thân chảy máu cũng sẽ không sợ đau, sẽ không khổ sở, bây giờ lại bị Thanh Vi làm hư rồi.

Thập Tam nghĩ, không biết có phải con có phản ứng hay không? Cuối cùng anh dựa vào Thanh Vi, cảm nhận nhiệt độ, nhịp tim của cô mới từ từ bình tĩnh lại được.

Chương 111 ♥ Nữ phụ và bạn trai trước

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Thị
Ngọc Diệp

Beta ♥ Đặng Trà My

Đã có thai nên không thể
giữ nguyên kế hoạch kết hôn
như trước nữa rồi. Thanh Vi
hỏi rõ ràng, Thập Tam mang

thai 12 tháng, nếu lập tức kết hôn thì vừa dễ dàng cho rằng là trúng thưởng tuần trăng mật, cô khẽ thở phào: vốn dĩ cho là mình phải gánh vác việc kết hôn của con cái, lại nói chưa kết hôn mà có con quả thật không dễ nghe.

Thập Tam cho rằng Thanh Vi sẽ dùng tư cách nhận con nuôi để sinh con, kết quả Thanh Vi lại nói mình đường đường chính chính sinh

con ra, nếu nói con là con
nuôi, trong lòng không những
không thoải mái mà mặt mũi
giống nhau cũng không thể gạt
được.

Hai người thương lượng
thật lâu, từ giữa trưa đến tối,
đến khi bụng kêu ọt ọt thì mới
phát hiện đã qua giờ cơm tối.
Thập Tam muốn đi nấu cơm,
Thanh Vi sợ anh xã có thai
mệt mỏi nên vẫn bảo anh đi ra
ngoài ăn.

Xế chiều hôm đó, bên trong cửa hàng đắt tiền nhất thành phố C, một cô gái đang thử nhiều đồ. Cô trông rất đẹp, dáng người cũng tiêu chuẩn, mặc những quần áo style mới cũng không tệ. Thế nhưng ánh mắt rất gay gắt, người bán hàng khen không dứt miệng nhưng cô ta vẫn chẳng mua gì.

Người phục vụ cửa hàng vẫn có mắt nhìn, nhìn ra đồ cô ta đang mặc đều là hàng hiệu,

hắn là mua ở đây, cho dù cô ta bắt bẻ bằng mọi cách cũng không có biểu hiện mất kiên nhẫn. Thế nhưng Đông tiểu thư thì không như vậy, vì theo đuổi Thập Tam, sự kiên nhẫn của cô ta đã nhanh chóng dùng hết.

Đông đại tiểu thư đến nơi nào cũng mang theo ít đồ, cô ta cho rằng tay xách nách mang trông rất khó coi. Ở đâu mà chẳng mua được đồ? Thiếu

cái gì cũng không sao, không thiếu tiền là được, phô trương thì thế nào? Cho nên lần này cũng vậy, cô ta cũng không mang theo hành lý.

Hôm đó gặp được Thanh Vi, Đông Gia Tuệ có cảm giác nguy cơ mạnh mẽ, cô ta bức thiết cho rằng phải ăn mặc trang điểm thêm vào thì mới có thể khiến cho Thập Tam nhận ra cô ta tốt hơn. Guơng mặt trẻ đẹp, hào phóng động

lòng người, kiêu người như Thanh Vi sao có thể sánh với cô ta, cô ta cho rằng lớn hơn 5, 6 tuổi chính là 1 sự khác nhau, Thanh Vi đã già.

Đáng tiếc thành phố C cùng lắm chỉ là thành phố đứng thứ 3, nhưng lúc mua sắm thì vẫn thấy bất tiện, thói quen mua sắm của cô ta khá xa xỉ, Hồng Kông hoặc Mỹ mới có thể khiến cô ta vừa lòng. Nhưng ở đây không đầy

đủ nhãn hiệu, các cửa hàng cũng không được như ý, cô ta càng muốn ăn mặc đẹp thì lại càng không vừa ý với quần áo ở đây.

Quả thật vốn cửa hàng không đến mức quá xấu, nhưng cô quá sốt ruột nên mới bất bẻ, cho nên đi dạo cả buổi cũng không thực hiện được nguyện vọng rục rờ hơn. Đang không kiên nhẫn thì đúng lúc chuông điện thoại đổ vang, cô

ta xem điện thoại, cuối cùng sắc mặt cũng dịu xuống 1 chút.

Gọi điện thoại là người bàn bạc công việc hợp tác với nhà họ Đông quản lý công ty con khu vực Trung Quốc của nước F - Thịnh Thế. Công ty này cần bố của Đông Gia Tuệ ưu đãi, phái ra người đàm phán là Thịnh Thế.

Thịnh Thế làm ở công ty con, là nhân tài dự bị mà tổng

công ty điều đến rèn luyện, nếu biểu hiện tốt ở lần đàm phán này thì có khả năng sẽ thăng chức thành quản lý khu trên. Anh ta cũng rất có khả năng, buôn bán thuần thục, làm việc kỹ lưỡng, còn rất biết làm người.

Trong lúc đàm phán, Thịnh Thế chẳng những bàn bạc với Tổng giám đốc Đông mà còn nghĩ cách tiếp xúc với người nhà của ông ta, tỷ như

Đông Gia Tuệ. Đông tiểu thư thi cao đẳng báo tình nguyện, anh ta phân tích giúp; Đông tiểu thư xuất ngoại, anh ta làm visa giúp; Anh ta tổng công ty hợp, đặc biệt chạy đến trường học Đông Gia Tuệ thăm cô ta, quan tâm cuộc sống của cô ta tốt hay không, còn mang cô đi chơi một ngày.

Thịnh Thế rất đẹp mã. Khác với Phó Hồng nho nhã trầm ổn, diện mạo anh ta hiên

ngang, tác phong nhanh nhẹn, đi đến đâu rất chói mắt, khuôn cách của người thành công. Người như vậy, tuy rằng không theo đuổi Đông Gia Tuệ nhưng chạy trước chạy sau quan tâm cô ta cũng khiến cô ta rất mát mắt.

Khi trao đổi đến điểm mấu chốt với Tổng giám đốc Đông cũng là trạng thái bình cảnh, tiến triển thông thả, Thịnh Thế nghĩ cách xóa bỏ

cục diện bế tắc. Lúc này anh ta mới nghe nói Đông Gia Tuệ đã trở lại, còn trực tiếp đến thành phố C, nghe nói là theo đuổi ngôi sao.

Thịnh Thế cảm thấy rất buồn cười. Anh ta lớn lên ở thành phố C, sau khi rời khỏi đó cũng rất ít trở về, nơi đó thì có ngôi sao gì chứ? Nhưng nghĩ đến quê hương, anh ta cũng không khỏi nghĩ đến cô gái có tính cách thanh thoát lại

hay đỏ mặt kia...

Thình lình nghĩ tới, Thịnh Thế lại muốn về xem. Hai năm trước anh ta có về nước nhưng không liên hệ với Thanh Vi, khi đêm dài người tỉnh, anh ta cũng có xúc động muốn gọi điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn không gọi. Liên hệ thì nói cái gì đây? Đi qua rồi không thể quay lại, khoảng cách giữa bọn họ đã xa xôi, không thể làm lại. Đối với kết thúc của

mỗi tình đầu này, anh ta từng
tiếc nuối nhưng không hối hận.

Cuộc sống nước ngoài
tịch mịch, khả năng phát triển
vô hạn, anh ta nhất định là một
người thành công, theo đuổi vị
trí rất cao, cuộc sống rất tốt,
không có thứ gì có thể khiến
anh ta dừng chân. Đối với
Thanh Vi, anh ta có áy náy,
nhưng rất ít. Anh ta biết sau
khi chia tay, cô ấy sẽ bắt đầu
tình cảm mới, nghĩ đến đó,

buông tay sớm sẽ tốt cho cả hai. Nếu gặp lại, hoặc là Thanh Vi có gì khó khăn, anh ta cũng sẽ giúp đỡ - Thịnh Thế tự nhận không phải là người đàn ông vô tình, anh ta vẫn là rất tình cảm.

Nghe nói bà Đông rất không hài lòng với hành động này của con gái, tổng giám đốc Đông phải đi một trợ lý đến sân bay thành phố C cũng không thể mang người về, anh

ta lập tức nghĩ ra nếu có thể đi
khuyên Đông Gia Tuệ, có lẽ
có thể mang đến tình huống
tốt cho việc đàm phán, còn có
thể trở về đó thăm quê.

Cho nên Thịnh Thế nói lý
do với cấp trên rồi lập tức đến
thành phố C. Anh ta rất
chuyên nghiệp, sau khi đặt
hành lý ở khách sạn liền lập
tức liên hệ với Đông Gia Tuệ,
sau đó đến khu thương mại
gặp cô ta.

Thịnh Thế là người khôn khéo, trước khi anh ta đến lập tức hỏi thăm chuyện đã xảy ra, lắng đầu với hành vi của Đông tiểu thư: Thật sự là hành vi của đứa trẻ bị chiều hư. Gia thế của anh ta không tệ nhưng chỉ là tương đối, còn kém nhà giàu có chân chính nhiều lắm, cho nên anh ta rất cố gắng, hơn nữa anh ta luôn luôn làm tốt.

Ấn tượng của Đông Gia

Tuệ với Thịnh Thế không tệ, khi cô ta ngồi nghỉ ngơi suy nghĩ, có thể để Thịnh Thế cho cô ta chút ý kiến, mắt thẩm mỹ của anh ta không tệ, không giống trợ lý nhỏ bố cô ta phải tới, cái gì cũng được được được, một chút ý kiến mang tính kiến thiết cũng không có.

Ngồi một lúc, cô ta nhàm chán nhìn di động, có người ngồi xuống bên người cô ta. Đông Gia Tuệ xoay đầu,

Thịnh Thế mỉm cười nhìn cô ta. Chính trang, âu phục, hẳn là hết công vụ liền trực tiếp lên máy bay.

Có người mặc tây trang quá mức cứng nhắc, có vẻ gồng mình, Thịnh Thế thì khác. Anh ta mặc âu phục thỏa đáng quý khí, tay áo lộ ra sơ mi trắng, caravat đúng mực, mọi thứ đều biểu hiện ra đây là một người đàn ông thành công, được giáo dục tốt.

Nụ cười của anh ta như ánh mặt trời, lại hơi mang tính vô lại, rất có sức quyến rũ. Lúc nhìn Đông Gia Tuệ lại như là anh trai nhìn đứa em gái quậy phá. Đông Gia Tuệ đoán được vì sao anh ta đến nhưng vẫn hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Thịnh Thế không trả lời, lại đưa qua một bình nước hỏi: “Không vui à?”

Nhìn thấy nước, Đông

Gia Tuệ mới cảm thấy hơi khát, cô ta mở ra uống mấy ngụm rồi chuẩn bị ném. Thịnh Thế lấy lại: “Anh cầm cho em.”

“Ái chà, anh sợ em lại khát hay là không bỏ được vậy?” Đông Gia Tuệ giả hoạt cười.

“Sợ hết, lãng phí không phải là thói quen tốt.” Thịnh Thế lơ đãng cầm bình nước: “Người bảo vệ môi trường hô

hào tiết kiệm nước, anh cho rằng rất có lý.”

Đông Gia Tuệ thích vẻ thẳng thắn thành khẩn này của anh ta, cười tủm tỉm không hé răng.

Chương 112 ♥ Gặp lại, nhiều năm trước

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Thịnh Thế không khuyên
Đông Gia Tuệ về nhà ngay mà
chỉ dạo quanh khu thương mại
cùng cô ta, nghe cô ta oán
giận một bộ quần áo cũng tìm
không ra. Thịnh Thế nhìn khu

thương mại sạch sẽ, đột nhiên
nhớ lại nhiều năm trước, anh
ta và mỗi tình đầu cũng từng
tới nơi này, khi đó bọn họ vẫn
còn tuổi trẻ thanh xuân.

Hai người thấy mỗi một
bộ quần đều có giá làm người
ta lú lẫm, không muốn mua
nên chỉ đơn thuần xem thôi.
Nơi này có không ít quầy
chuyên doanh, anh ta mặc kệ
kéo tay cô quang minh chính
đại đi vào, nghe người phục vụ

giới thiệu xong lại quang minh chính đại đi ra ngoài. Hai người hi hi ha ha đi một mõi, ở một góc khu thương mại ăn chút thức ăn và đồ uống lạnh, anh ta mua một cốc kem ly cho cô, hai người cùng nhau ngồi ăn, uống nước khoáng mình mang theo...

Bây giờ khu thương mại trang hoàng càng xa hoa, nhưng trong mắt anh ta đã không còn nữa tráng lệ như

trước, hàng hóa cũng nhiều hơn, anh ta đã có thể nhìn ra sự khác biệt với những khu thương mại khác. Chỗ bán đồ uống lạnh kia không còn, cô gái bên người cũng không phải người đó. Thanh Vi, em có khỏe không? Em có từng trở lại nơi này không?

Sau khi Đông Gia Tuệ oán giận xong thì đầy đầy Thịnh Thế: “Này, anh có nghe vậy hay không? Em nên làm

sao bây giờ đây?”

Thịnh Thế hoàn hồn, trên mặt không hề thay đổi: “Không phải là tìm không thấy quần áo thích hợp sao? Không kịp đi Hongkong, bây giờ bay đến thành phố S mua sắm, mua một đồng quay lại từ từ mặc nhé?”

Mắt Đông Gia Tuệ sáng lên, lập tức lại chau mày: “Tốt thì tốt thật, nhưng rất phiền phức, hơn nữa rất tốn thời

gian - em muốn hẹn anh ấy ăn cơm tối.”

Thịnh Thế bật cười: “Em muốn thật sao? Nếu em làm vậy Tổng giám đốc Đông sẽ đóng băng thẻ của em đấy.”

Lúc này Đông Gia Tuệ mới phản ứng lại là anh ta đang giấu cọt mình, tức giận phồng má không nói gì.

Thịnh Thế không đùa cô ta nữa, thành khẩn giống như anh trai: “Được rồi, lấy góc độ

của anh nhận xét, em nên định vị hình tượng trước, lại quyết định chọn kiểu quần áo nào.”

Đông Gia Tuệ thấy cũng hợp lý: “Đúng rồi, anh ấy thích loại hình gì nhỉ...” Nhớ lại Thanh Vi, trong lòng cô ta lại chua chua, thầm nghĩ: Hừ, cô gái kia mặc thật bình thường, Doãn Ngự hẳn là thích kiểu con gái rượu hoặc là kiểu con gái tươi trẻ.

Mặc thành kiểu tươi trẻ

thì đơn giản, Đông Gia Tuệ có Thịnh Thế làm tham mưu nên nhanh chóng chọn được bộ váy hoa chít eo, giày xăng đan đồng màu. Cô ta mặc xong bèn đứng trước gương, quả nhiên tươi vui hoạt bát, cũng có vẻ thân thiết hiệu chuyện.

Thịnh Thế rất kiên nhẫn đi chọn trang sức cùng cô ta, rồi mang cô ta về khách sạn. Anh ta mãi không nói gì, Đông Gia Tuệ hơi ngượng ngùng,

chủ động nói: “Ba em có tức giận hay không? Anh lại đây bảo em về hả?”

Thịnh Thế nhìn cô ta, cười như không cười, mãi đến khi nỗi sợ hãi trong lòng Đông Gia Tuệ hiện lên mặt, sắp nổi giận thì anh ta mới vỗ về cô ta, nói: “Em cũng biết việc này không tốt, anh đến xem thần thánh phương nào đáng để em đuổi theo nửa vòng trái đất như thế.” Nhìn thấy Đông Gia

Tuệ trợn mắt, anh ta bèn nói như anh trai: “Chơi thì chơi, làm mẹ em lo lắng quá mức sẽ không tốt, còn để người ta chê cười, bạn bè sẽ nghị luận em thế nào đây?”

Đông Gia Tuệ nghe xong thì im lặng, cô ta nghĩ rồi nói: “Đã biết.” Sau đó túm tay áo Thịnh Thế: “Anh đi với em vài ngày nhé?”

Thịnh Thế cố ý phụng phịu: “Em theo đuổi đàn ông,

còn muốn anh đi cùng ư?”
Thấy Đông Gia Tuệ méo miệng, anh ta mới nghiêm trang nói: “Nhưng phòng ngừa em phạm sai lầm, anh đây đành rộng lượng chút, nói rõ ràng qua điện thoại với người trong nhà em.”

Có Thịnh Thế đi cùng, nói với người nhà sẽ dễ hơn. Tuy rằng là đối tác làm ăn nhưng nhà họ Đông vẫn rất thương thức anh ta. Cho nên Đông

Gia Tuệ hoan hô một tiếng, đưa vài gói to cho anh ta, bị kích động chạy đi gọi điện thoại. Thịnh Thế bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên trong lòng cũng xúc động, muốn gọi một cuộc điện thoại cho Thanh Vi. Nhưng nhiều năm đã qua, điện thoại nhà họ Yến còn giữ số cũ không?

Do dự một lát, Thịnh Thế vẫn thu di động lại. Khi Đông Gia Tuệ quay lại thì thấy anh

ta đang nhàn nhã xem báo. Cô ta đi lên giật tờ báo, dương cầm đặc ý nói: “Sẽ ở lại vài ngày. Bây giờ em muốn đi hẹn Doãn Ngự.”

Thịnh Thế xua tay: “Đi thôi đi thôi, sau khi bị từ chối thì về nhanh chút.”

“Anh dựa vào đâu mà nói em sẽ bị từ chối!” Đông Gia Tuệ giận, cô ta vốn lo lắng hẹn Thập Tam không được, lại bị cười nhạo nên càng phiền

chán.

“Em hẹn anh ta thế nào?”
Thịnh Thế lại bắt đầu xem báo.

... Đông Gia Tuệ nghiêm mặt. Nghĩ đến Doãn Ngự luôn luôn lạnh nhạt và từ chối, cô ta quả thật cảm thấy mình không hẹn nổi.

Thịnh Thế lười biếng buông tờ báo: “Quên đi, anh đi cùng em một chuyến, trước tiên đừng kinh động người ta,

nhìn xem là dạng đàn ông gì.”

Đông Gia Tuệ không hề đi chuyển, kiêu ngạo của cô ta khiến cô ta vừa chờ mong lại vừa bài xích Thịnh Thế. Thịnh Thế đi tới cửa, không quay đầu nói: “Không đi à? Vậy anh đây tự mình đi ăn cơm.”

Đông Gia Tuệ không hé răng, thấy anh ta đi ra ngoài thì vẫn dậm chân đi theo.

Trợ lý Đông Gia Tuệ làm việc vẫn rất có hiệu quả, đã

tìm được địa chỉ căn cứ vào
manh mối Thập Tam làm việc
ở phòng gym Dương Quang.
Cho nên Đông Gia Tuệ và
Thịnh Thế đi đến gần nhà
Thanh Vi, lúc thương lượng
khi gặp Thập Tam phải làm
thế nào thì nhìn thấy Thanh Vi
và Thập Tam ra khỏi tiểu khu.

Hai người đứng rất gần,
Thanh Vi kéo cánh tay Thập
Tam nói đùa, Thập Tam cũng
cong môi, biểu cảm nhu hòa.

Thân thể anh tựa vào Thanh Vi, có khi không tự giác cúi đầu kề sát vào người cô, như ngửi mùi hương từ người cô. Thập Tam đi ở bên cạnh bảo vệ Thanh Vi. Anh vốn cao lớn oai hùng, làm ra hành động dịu dàng như vậy thì càng thể hiện rõ ràng sự che chở quý trọng dành cho Thanh Vi.

Đông Gia Tuệ thấy thế thì càng thêm bất bình. Cô ta phóng điện thể nào anh cũng

không chịu gặp cô ta, cô gái này dựa vào cái gì chứ? Cô ta âm thầm cắn răng, Thịnh Thế cũng vô cùng khiếp sợ.

Anh ta không ngờ sẽ nhìn thấy Thanh Vi trong hoàn cảnh như vậy. Khoảnh khắc nhìn thấy cô, anh ta dường như cho rằng mình nhìn lầm rồi, sau khi đến nơi này, số lần nhớ cô càng nhiều hơn nên mới sinh ra ảo giác.

Suy nghĩ của Thịnh Thế

xoay chuyển cực nhanh, anh ta nhớ tới nơi này chính là nhà họ Yên, chẳng qua chung quanh thay đổi, trí nhớ của anh ta mới không phản ứng lại kịp. Không biết vì sao, biết rõ xe thủy tinh có màng chống nắng, lại đứng ở góc khuất, Thanh Vi không nhìn thấy anh ta nhưng anh ta vẫn không nén nổi chân động, bất giác muốn tránh đi.

Nhìn Thanh Vi và người

đàn ông tuổi trẻ kia thân mật
tựa vào nhau đi xa, Thịnh Thế
còn ngẩn người. Thanh Vi
thay đổi rồi, chẳng những
tướng mạo, cử chỉ cũng thành
thực. HAnh ta đột nhiên nhớ
lại, lúc trước Thanh Vi... Đi xe
đạp đồ mồ hôi, to mồm ăn que
kem, cô gái bé nhỏ kia khi yêu
mạnh miệng mềm lòng, động
chút là lập tức đỏ mặt.

Bọn họ từng dắt tay đi
qua ngã tư đường này, cùng

tranh luận giải đề, buổi tối lên
lút gặt người nhà gọi điện thoại
cho đối phương, khi tuyết rơi
thì ném tuyết với đám bạn
học, bọn họ ngằm hiểu liên thủ
đối phó với những người
khác... Bây giờ nhớ lại, tuy
rằng kiếp sống học sinh buồn
tẻ đơn điệu nhưng lại phong
phú âm áp, dường như khi đó
hương vị không khí cũng tinh
thuần hơn.

Thịnh Thế đột nhiên thấy

đầu đầu. Anh ta khẽ đề huyết thái dương. A, Thanh Vi không chỉ là mối tình đầu của anh ta, thật ra cô cũng là một phần trí nhớ của anh ta, là thời học sinh tốt đẹp, ngây ngô.

Tuy anh ta không thường nhớ tới nhưng luôn luôn không quên. Cho nên hôm nay anh ta đột nhiên nhìn thấy Thanh Vi mới có thể thất lễ như thế. Thật giống như đột nhiên đối mặt với quá khứ, đối mặt với

bản thân.

Chương 113 ♥ Không thể khiêu khích Thanh Vi được

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Đông Gia Tuệ xuống xe theo dõi, Thịnh Thế ngằm đồng ý đi theo. Loại hành vi này... Anh ta cảm thấy mình rất ngớ ngẩn, nhưng lại không

nhìn được. Vừa rồi nhìn thấy Thập Tam, anh ta rất ngoài ý muốn khi thấy Thập Tam anh tuấn như vậy. Nhưng anh ta đã từng gặp nhiều người đẹp mã, vẻ ngoài không phải quan trọng nhất, kỳ lạ là khí chất của Thập Tam.

Không hổ là quán quân đấu võ tự do, khi anh ở trạng thái hoàn toàn thả lỏng, thái độ nhu hòa với Thanh Vi cũng không che giấu được sắc bén

bên trong, hơn nữa dựa vào bản năng của Thịnh Thế, anh ta còn mơ hồ cảm thấy nguy hiểm, đó là một loại cảm giác áp bách khiến đàn ông đề phòng theo bản năng. Đông Gia Tuệ không thành thực, chỉ mê luyện anh bằng tính cách trẻ con nên không có gì đáng trách, nhưng với tính cách của Thanh Vi sao có thể thích người như vậy?

Thanh Vi và Thập Tam

đến phố ăn vặt gần đó đi một vòng, Thập Tam nói gì đó, Thanh Vi mỉm cười gật đầu, hai người vào một quán canh. Đông Gia Tuệ bấu môi, quay đầu nhìn Thịnh Thế lại phát hiện anh ta có gì đó không thích hợp.

“Anh sao vậy? Mệt hả?” Mặc dù Đông Gia Tuệ kêu căng nhưng vẫn là biết tình người, nhìn thấy sắc mặt Thịnh Thế không tốt, cho rằng

anh ta đi đường bốn ba lại không ngừng đi cùng cô ta nên thân thể không chịu nổi.

“Không sao.” Thịnh Thế phủ nhận: “Chúng ta vẫn nên đi về trước đi, như vậy không phải cách, em nhìn xem, tình cảm của người ta tốt lắm, em chen vào không được đâu.”

“Em nhất định phải thử xem. Bây giờ đi chào cái đã.” Đông Gia Tuệ kiên trì. Thịnh Thế giữ không chặt, cô ta đã

đi vào quán canh.

Người ăn canh vào bữa cơm tối không nhiều lắm, khách bên trong nói cười, Đông Gia Tuệ liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy Thập Tam ngồi bên trong, khe khẽ nói nhỏ cùng Thanh Vi. Lúc này cô ta không biết tư vị gì: Có nhiều chuyện để nói như vậy sao? Càng làm người ta tức giận là khóe mắt đuôi lông mày của Doãn Ngự toát ra vẻ

địu dàng đến nỗi có thể hòa tan lòng người. Nếu anh dùng ánh mắt như vậy nhìn cô ta...

Nhưng Thập Tam không có để ý tới Đông Gia Tuệ đứng ở cửa, cô ta quật cường mím môi. Không biết vì sao, cô ta cảm thấy Doãn Ngự đã phát hiện cô ta, chỉ là không nhìn cô ta. Điều này khiến Đông tiểu thư càng tủi hờn. Cô ta đi đến bên người Thập Tam, giọng điệu mềm nhũn, đặc biệt

thoải mái khoái trá nói: “Doãn Ngự, vừa khéo gặp anh.”

Từ khi hai người này theo dõi bọn họ, Thập Tam đã phát hiện ra rồi. Anh xem như Đông Gia Tuệ tâm huyết dâng trào, không muốn đề ý, chỉ là anh hơi bất mãn: Là ai đề lộ ra của địa chỉ của anh vậy? Bây giờ người ta đi lên chào hỏi, anh lại càng không muốn đề ý – sáng nay đã làm Thanh Vi mất hứng rồi mà.

Tuy rằng tâm trạng rất không kiên nhẫn, thậm chí là ghét, nhưng sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Thập Tam cũng hiểu được tình đời, ít nhất cũng không đá văng người ra, cũng không dùng mắt đao nhìn cô ta.

Thập Tam gật đầu: “Thật khéo.”

Đông Gia Tuệ thấy anh trả lời thì vui vẻ cười: “Nơi này có cái gì ăn ngon không?”

Có thể đề cử với em không?”

“Tôi cũng không rõ, cô tùy tiện đi.” Thập Tam quay đầu, không muốn nói nữa.

Đông Gia Tuệ đã nhìn ra, sắc mặt có vẻ không vui. Cô ta tận lực không nhìn Thanh Vi, vừa nói chuyện vừa ra vẻ tự nhiên ngồi bên người Thập Tam: “Chỗ bán canh này không đủ sang trọng, nguyên liệu nấu ăn cũng không tốt. Em biết một chỗ hương vị rất

ngon, công thức hết lời để nói, chúng ta đi thử được không?”

Ánh mắt Thập Tam nhìn cô ta biến lạnh: Cô ta dám nói như vậy trước mặt Thanh Vi, còn ngồi ở bên người anh! Ai cũng nhìn ra quan hệ tình cảm giữa anh và Thanh Vi, cô ta làm như vậy là rất không tôn trọng Thanh Vi, cô ta cho rằng cô ta là ai chứ?

Đông Gia Tuệ bị anh nhìn đến rét run nhưng vẫn cắn

răng cười nói: “Chị gái này cũng cùng đi đi, Chung Thần Cư buôn bán rất tốt, nếu muốn đi phải hẹn trước đó, em có thẻ vàng của khách quý, không cần chờ.”

Thanh Vi nở nụ cười, không nói gì. Chung Thần Cư quả thật nổi tiếng, nằm trên đường lớn, chẳng những đồ ăn giá sang quý, hơn nữa đi ăn cơm cũng cần đặt chỗ, người đến chỗ đó ăn cơm là người

giàu có.

Thanh Vi biết, đây là Đông Gia Tuệ ám chỉ cho cô ưu việt gia thế của cô ta, một tiếng “Chị” kia cũng nhắc nhở tuổi của cô.

Thập Tam cuối cùng cũng không nhịn được nữa, anh rất hối hận mình không kịp thời ngăn cản Đông Gia Tuệ bắt chuyện, để Thanh Vi phải nhìn sắc mặt của người khác, nhất thời lạnh mặt, tình huống nói

với Đông Gia Tuệ: “Tôi không có hứng với canh, càng không có hứng với cô.”

“Cái gì? Anh nói cái gì? Sao anh có thể...” Đông Gia Tuệ không ngờ sẽ bị từ chối trực tiếp, ác ý như thế, quả thật giống như bị tát một cái lên mặt. Gương mặt xinh đẹp của cô kinh ngạc vô cùng, trong mắt nổi lên hơi nước, thoạt nhìn đầm đìa đáng yêu, khiến người ta không

đành lòng.

Dù sao cũng chỉ là vài câu ám chỉ, cô ta cũng không quá đáng, người đàn ông nào cũng sẽ xúc động thậm chí áy náy, đáng tiếc Thập Tam không biết thương hoa tiếc ngọc, cũng không có khái niệm không đành lòng với phái nữ. Giọng nói bình tĩnh của anh truyền vào tai Đông Gia Tuệ: “Tôi nói rất rõ ràng, đừng trêu chọc tôi, cô như vậy rất không

tự trọng.”

Đông Gia Tuệ nghe xong thì ghen cả thở, ngực khó chịu, hai mắt biến thành màu đen. Cô ta sinh ra đã ngậm thìa vàng, từ trước tới nay đều được người khác nâng niu che chở, không được việc cũng có mặt mũi, cho tới bây giờ chưa từng bị người ta chế giễu bao giờ, càng chưa từng bị đàn ông ghét bỏ như thế bao giờ.

Vừa nhục nhã vừa giận

dữ, môi cô ta bắt đầu run run, muốn nói vô số lời phản bác anh, chỉ trích anh, nhất thời lại không nói nổi, cô ta nín thở: “Anh thật quá đáng! Anh...” Thập Tam ngắt lời cô ta: “Xin thứ tôi nói chuyện không xuôi tai, nhưng đây là suy nghĩ chân thật của tôi.”

Sắc mặt Đông Gia Tuệ như lửa đốt, hận không thể đánh anh một bạt tai cho hả giận. Cô ta giơ tay lên, nhưng

nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của Thập Tam, mắt phượng lạnh lùng thì lại không đánh nổi, cũng biết nếu thật sự xuống tay thì chỉ sợ là ngay cả góc áo của Thập Tam cũng không chạm được. Góc bàn có giọt nước bắn tung tóe, cô ta cúi đầu nhìn mới phát hiện mình đang khóc.

Thanh Vi thở dài. Bởi vì cô nắm chắc với tình cảm của Thập Tam, cho nên cô có hơi

đồng tình với cô gái nhiệt tình
lỗ mãng này. Huống hồ gia thế
của cô ta không tầm thường,
nếu đắc tội thì là họa chứ
không phải phúc. Nhìn thấy cô
ta khóc, Thanh Vi đưa tờ khăn
giấy qua.

Đông Gia Tuệ không
nhận. Cô ta rung rung cảm xúc
nhìn Thập Tam, là buồn bực?
Là thống hận? Hay là bi
thương? Đông Gia Tuệ không
biết, nhưng cô ta không đứng

tiếp được nữa, xoay người chạy ra ngoài, chỉ muốn mau rời khỏi nơi khiến cô ta mất mặt xấu hổ này.

Khi đến cửa, nhân viên phục vụ đang canh vào. Đông Gia Tuệ chạy nhanh nên thiếu chút đụng phải, nước canh nóng bỏng, giữa tiếng kêu sợ hãi của nhân viên phục vụ, Đông Gia Tuệ tránh thoát kịp, khi ra khỏi cửa lớn còn thiếu chút nữa bị vấp ngã.

Thịnh Thế luôn đứng bên ngoài, đến khi Đông Gia Tuệ chạy tới mới đỡ lấy cô ta. Thân thể Đông Gia Tuệ lão đảo, cho rằng sắp ngã trên mặt đất xấu hổ hơn nữa, cũng may có Thịnh Thế đỡ. Tũ hờn và tức giận nhất thời khiến cô ta rơi lệ không ngừng.

Thịnh Thế đỡ cô ta vào trong xe, lấy khăn giấy lau mặt cho cô ta. Đông Gia Tuệ khóc một trận nói: “Sao anh ta có

thể đối với em như vậy! Anh ta dựa vào cái gì mà kiêu ngạo chứ?” Đợi đến khi khóc xong rồi, Đông Gia Tuệ dùng sức nắm chặt hộp khăn giấy như muốn bóp nát, ác độc nói: “Anh ta dám vũ nhục em, em phải bắt anh ta trả giá!”

Thịnh Thế cười khỏ. Người giàu sang sao hiểu nỗi khó khăn trần tục, một chút chuyện không hài lòng còn lớn hơn trời, mạo phạm cô ta một

chút sẽ bị trả thù gấp bội. Anh ta đã khuyên cô ya đừng đi vào, cô ta lại không nghe, bị người ta không nể mặt từ chối lại không chịu nổi.

Chương 114 ♥ Mỗi người một suy nghĩ

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Nhìn thấy cảm xúc Đông Gia Tuệ kích động, Thịnh Thế cũng không nhiều lời mà chỉ khởi động ô tô trở về khách sạn. Sau khi Đông Gia Tuệ vào phòng thì đóng cửa không ra, Thịnh Thế không thúc giục cô

ta, qua hơn 2 giờ, phỏng chừng tâm tình của cô ta đã bình phục rồi, anh ta mới gõ cửa gọi cô ta ra ngoài. Anh ta đưa cô ta đi ăn tiệc đứng, mới đầu Đông Gia Tuệ không muốn động đũa, Thịnh Thế nói: “Dáng vẻ hồi hận là khó xem nhất.”

Đông Gia Tuệ liền xù lông: “Ai hồi hận chứ?” Sau đó cô ta đối xử với đồ ăn như kẻ thù, giống như bị thứ cô ta

đang ăn là Thập Tam vậy. Ăn no rồi quả nhiên tâm tình cũng tốt hơn, Đông Gia Tuệ không tức giận nữa, Thịnh Thế nói: “Tự nhốt mình có buồn không?” Đông Gia Tuệ không trả lời, Thịnh Thế cười cười, kéo cô ta đi ngắm cảnh đêm.

Chỗ cao của công viên, có thể nhìn thấy hơn nửa nội thành, ban đêm gió thổi lất phất, ánh đèn mờ xa, tiếng nhạc truyền đến. Thịnh Thế

nói phải trái cho cô ta nghe. Anh ta nói, Doãn Ngự là một võ giả ý nghĩ đơn giản tứ chi phát triển, vốn không xứng với cô ta, tiếp tục dây dưa sẽ hạ thấp thân phận, không biết tốt xấu trả thù cũng thế. Như vậy mới tốt, vừa vặn nhìn ra thô bỉ và thiên cặn của anh ta, đánh mất cô ta là người đàn ông đó hỏng não.

Đông Gia Tuệ cũng không ngốc, biết anh ta đang cho cô

ta một bậc thang đi xuống. Nhưng bậc thang này xuống thoải mái, vừa để ý vừa thâu đáo, cô ya đơn thuần kiên cố nhưng không ngu dốt. Đại tiểu thư kiến thức rộng rãi sẽ không để tâm vào chuyện vụn vặt này. Tuy rằng còn giận Thập Tam nhưng cũng không xúc động như vừa rồi.

Hoàn cảnh như vậy giống như có thể khiến người ta thả lỏng phòng tuyến tâm lý. Đông

Gia Tuệ và Thịnh Thế hai người ngồi ở đó nói chuyện thật lâu, nói đủ thứ trên trời dưới đất. Cuối cùng vẫn là Thịnh Thế lo lắng đến vấn đề an toàn nên quay về khách sạn.

Nằm trên giường, Thịnh Thế cảm thấy mệt quá. Không biết là thân mệt hay là tâm mệt. Thân thể mỗi mệt khát vọng được ngủ ngon một giấc, nhưng lại cố tình không ngủ

được. Anh ta kéo rèm cửa sổ ra, nhìn ngọn đèn bên ngoài, suy nghĩ bay theo gió.

Không biết, bây giờ Thanh Vi đang làm gì? Cô và người đàn ông kia ở cùng nhau sao? Loại người lãnh khốc như Doãn Ngự sẽ đối tốt với cô ư? Thịnh Thế lấy một điều thuốc ra, yên lặng châm lửa.

Trong phòng tối om chỉ có một chút ánh sáng đỏ, giống như tâm tình phập

phòng của anh ta.

Lúc Thịnh Thế và Đông Gia Tuệ nói chuyện, Thanh Vi cũng nói chuyện với Thập Tam. Cô xách tai Thập Tam: “A Ngự, anh xử lý chuyện này quá cứng rắn. Như vậy rất dễ đắc tội người khác.”

“Anh không sợ đắc tội.” Thập Tam bình tĩnh.

“Anh phải học ở chung với người khác, xây dựng tính cách thân thiện, không thể gây

thù hằn khắp nơi. Có thể lạnh nhạt, nhưng không được cứng nhắc.” Thanh Vi không biết làm thế nào bèn ôm hôn anh.

“Anh chỉ muốn cùng em là tốt rồi.” Thập Tam cảm thấy không sao cả.

“Chúng ta ở cùng nhau, nhưng anh không làm việc sao? Không làm chuyện gì sao? Dù là mua đồ ăn cũng phải giao tiếp với người ta.” Thanh Vi hướng dẫn từng

bước.

“Nhưng hôm nay cô ta rất vô lễ với em!” Thập Tam biết vì sao Thanh Vi nói đến đề tài này, nghĩ đến Đông Gia Tuệ vô cùng kiêu căng, anh vẫn không vừa ý.

“Nhưng anh làm tuyệt tình quá, như vậy không tốt...” Thanh Vi bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng giải. Thập Tam nghe, thỉnh thoảng gật đầu dưới dâm uy của Thanh Vi.

Thanh Vi ôm Thập Tam nói vui vẻ, cuối cùng nhìn thấy mặt Thập Tam hơi hồng, bèn buồn bực nói: “Anh có nghe hay không vậy, anh đang nghĩ gì đó?”

“Nghe thấy rồi, anh sẽ sửa từ từ.”

“Em nói với anh triết lý nhân sinh mà anh đỏ mặt cái gì?” Thanh Vi đồng dục.

“...” Thập Tam nhìn cô lên án, động cơ thể.

“Thế nào?” Thanh Vi nhìn theo ánh mắt anh mới ý thức được tay mình đặt ở nơi nào.

Vừa rồi cô ôm Thập Tam, không biết tay bắt đầu chui vào trong quần áo, vuốt ve da thịt của anh tự lúc nào. Chẳng trách xúc cảm tốt như vậy, trơn mượt vô cùng. Đột nhiên nghĩ đến gì đó, hình như cô còn nhéo vài cái, bằng không loại xúc cảm khoẻ mạnh co

dân này từ đâu đến vậy?

Thanh Vi đen mặt, trong tiềm thức mà mình cũng không quên sàm sỡ Thập Tam ư? Không biết xấu hổ, hình tượng ời hình tượng... Thật ra từ khi cô luôn dùng mắt sói nhìn Thập Tam, loại hình tượng này nọ đã sớm bay theo gió rồi.

Ngày thứ hai, Á Á chạy đến đơn vị tìm cô. Mùa hè là mùa Á Á yêu nhất, có thể

không kiêng nể gì bại lộ đáng người. Cô từng tuyên truyền với Thanh Vi rằng: Phụ nữ nên đốt lửa đàn ông, lộ đùi mình, để đàn ông chảy máu mũi thôi!

Bây giờ Á Á đang nhìn văn phòng Thanh Vi không chớp mắt, vừa thấy bạn tốt thì lập tức lộ nguyên hình, ôm cô cười ha ha: “Lợi hại thật đấy, không ngờ cậu bắt được con cá lớn. Doãn Ngự lãnh bao

nhiều tiền thưởng về?”

Thanh Vi búng móng vuốt sói của cô ấy: “Tiền thưởng nhiều lắm, hâm mộ à? Cậu cũng đi bắt cá đi.”

Á á dùng sức chọc vào cô: “Không có lương tâm, mình là tới hỏi cậu, có muốn cùng mỹ nam nhà cậu đi du lịch miễn phí không? Còn có thưởng nữa?”

“Đi du lịch nơi nào, tiểu khu xanh hóa à? Lễ vật là kẹo

cao su cậu hữu tình cung cấp
ư?” Thanh Vi ôm má lười
biếng nói.

“Maldives, biển Aegean,
đảo Bali nơi nào là tiểu khu
xanh hoá nhà cậu?” Móng tay
Á Á mới làm khinh bỉ chỉ vào
cô.

Thanh Vi cười nhìn cô ấy,
cô không tin.

“Thật mà, ngày hôm qua
mình đột nhiên nghĩ đến, lúc
ấy định gọi điện thoại cho cậu

lại quá muộn, nhờ may hai người đang lăn giường...” Á Á chưa nói xong đã bị túm lấy cánh tay, Thanh Vi âm hiểm cười hỏi: “Có muốn làm cảm giác đau đớn của cậu trở nên càng sâu sắc hay không?”

Á Á vội vàng cầu xin tha thứ, sau đó nói ra “Linh cảm” của cô. Cô xem chương trình tìm bạn trăm năm, người tham gia sẽ được giải thưởng du lịch miễn phí, còn có di động máy

tính nữa. Cô đột nhiên nghĩ nếu Thập Tam tham gia nữ chọn nam, Thanh Vi giả bộ không biết cũng báo danh, bọn họ có thể thành công dặt tay rinh thưởng hay không nhỉ?

Lại nói lấy ngoại hình Thập Tam và thanh danh quán quân đấu võ, khí thế nhất định rất tốt, tuyệt đối sẽ không bởi vì thiếu bầu thiếu mà mất cơ hội được thưởng. Đây không phải cơ hội tốt giành giải

thường lớn sao?

Á Á nói đến nổi mặt mày
hớn hở, Thanh Vi càng nghe
càng thấy không đáng tin. Cô
ấy nghĩ gì lại ra chủ ý như vậy
à? Thập Tam nhà mình đương
nhiên tốt, nhưng cũng không
cần lộ ta cho người khác xem.
Lại nói nếu sau đó lộ ra
chuyện bọn họ vốn quen biết,
còn là người yêu, vậy còn
không bị người ta phỉ nhổ ư?

Cô có thể dự tính nếu các

đồng nghiệp nhìn thấy cô ở trên tivi sẽ có phản ứng gì, nhất là nhóm hai bạn kia, đừng nghĩ muốn sống yên ổn.

Móng tay Á Á làm rất đẹp, nói hưng phấn còn một cào cào, càng giống một con mèo tao nhã xinh đẹp. Thanh Vi ngắt lời cô ấy: “Cậu vì cái này nên mới sớm tinh mơ đã chạy tới à? Có phải xem tiết mục chịu kích thích quá hay không hả?”

Nghe xong lời này, Á Á
dừng câu chuyện bấu môi:
“Hơi hơi thôi. Khi nào thì
mình mới tìm được người đàn
ông hợp ý đây.”

“Nếu cậu không soi mói
thì bây giờ ong bướm vây
quanh cậu cũng không ít đâu.”
Thanh Vi không hề đồng tình
với cô ấy.

“Ôi chao, quả nhiên có
người yêu thì không giống
trước kia, độc miệng như vậy.”

Á Á oán giận nói: “Mình làm sao? Không có người hiểu nhau không có người yêu, trời nước một màu hàng đêm rét tận tim.”

Thanh Vi không nhìn được cô ấy ưu thương nhìn trời⁴⁵ độ, lập tức nổi hết da gà. Á Á thấy cô như vậy thì vui vẻ lấy gương ra soi: “Được rồi, không chọc cậu nữa, mình đến làm việc, phải đi rồi.” Nói xong bèn trang điểm xinh đẹp

đi ra ngoài.

Tìm bạn trăm năm à?
Thanh Vi cười: Có lẽ có thể
nói cho Thập Tam nghe một
chút, nhất định là anh không
biết còn có cách thân cận như
vậy đâu.

Chương 115 ♥

Thanh Minh

Chương này tác giả nói chuyện ngoài lề nên mình không làm nhé mọi người.

Chương 116 ♥ Anh rê

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My

Buổi tối lúc xem tivi,
Thanh Vi cố ý nhanh chóng
chọn chương trình kia. Khách
nam lên sân khấu đều làm cho
mình thêm đặc biệt, ca hát,
diễn tấu đến đánh võ, khiêu vũ

đều có cả. Người luyện võ tốt, nhóm khách nữ cảm thấy hứng thú đối với cơ bắp của bọn họ, còn có người đi lên sờ thử. Đợi Thập Tam hiểu rõ chương trình, Thanh Vi mới cười tủm tỉm hỏi: “A Ngự, chúng ta ghi danh tham gia đi, anh giả bộ không biết em, sau đó cùng dắt tay nhau thành công đoạt giải thật tốt.”

Thập Tam giật mình nhìn đi nơi khác, tay không tự chủ

được đặt trên bụng. Cho dù anh chưa nói gì nhưng Thanh Vi lại phát hiện anh khó chịu: “Làm sao vậy?”

“Anh không muốn.” Thập Tam cúi đầu.

Thanh Vi nhìn Thập Tam không vui vì câu nói đùa của mình, bèn chuẩn bị giải thích chỉ là đùa vui thì Thập Tam đã thấp giọng nói: “Anh không muốn đi, không muốn đứng ở đó cho hai mươi mấy người nữ

chọn lựa.”

Thanh Vi cũng sờ, cách nói này hình như hơi là lạ, phải là chọn lựa lẫn nhau, sau đó đàn ông da mặt dày, biểu hiện cũng mạnh hơn một chút sẽ được phần lớn phái nữ chú ý, trong đó có không thiếu mỹ nữ, hẳn là cũng cam tâm tình nguyện cơ mà. Nhìn qua các vị khách nam, đại đa số đều rất biết thể hiện, dù cho không thành công cũng sẽ không bối

rồi.

“Anh là người có thai rồi, không thể vì những thứ kia mà đi khoe tư sắc. Em muốn thứ gì anh đều kiếm được cho em, chỉ là không thể dùng cách này...”

Anh nói xong thì hơi hoảng loạn nhìn sang Thanh Vi. Theo chủ nghĩa trung trinh trong mắt Thập Tam, những khách nam kia quá mức phóng túng, chỉ có bộ hào nhoáng

bên ngoài, những cô gái kia phê bình chua ngoa, hỏi đáp xảo trá, nếu để cho anh bị hai mươi mấy cô gái nhìn chăm chăm, định giá như mua đồ thì thật đáng sợ.

Thế nhưng Thanh Vi hình như cảm thấy rất hứng thú, cô rất muốn trúng giải ư? Rất muốn du lịch miễn phí sao? Thập Tam không biết mình trực tiếp từ chối như thế có thể làm cho Thanh Vi tức giận hay

không. Chỉ là anh đã làm cha rồi, cho dù vẫn chưa nhìn thấy Tiểu Đậu trong bụng, anh cũng muốn trở thành người cha tốt.

Nhớ lại trước đây, đám tùy tùng bọn họ được chủ nhân sủng ái cũng thường bị đưa đến yến tiệc cho cấp quyền quý chọn lựa, bị soi mói, hầu rượu, mặc cho người sờ khắp toàn thân, công khai sàm sỡ, thậm chí trước mặt

mọi người có hành động phóng túng.

Anh biết rõ tiết mục này không giống như vậy, chỉ là một hình thức thân cận, kiếm lời từ người xem, hơn nữa ở đây thông thường là nam theo đuổi nữ, không tính toán được gì mà đàn ông tốt còn bị theo đuổi ngược lại. Nhưng biết là một chuyện, chính thức tiếp nhận là một chuyện khác, Thập Tam không giải tỏa được

mâu thuẫn sâu trong lòng.

Thập Tam chưa từng phản đối yêu cầu của Thanh Vi, cho tới nay làm theo lời cô, cho dù không tình nguyện thì cũng làm rồi, ví dụ như đi xin lỗi Phó Hồng. Đây là lần đầu tiên anh công khai phản bác, từ chối yêu cầu của cô.

Thanh Vi thì sao? Bị anh nói làm cho ngây người: anh là người có thai rồi, không thể đi khoe khoang tư sắc. Những lời

này do một người đàn ông cao lớn, lạnh lùng nói ra thật hơi là lạ sao đó, nhưng cô lại không nghĩ gì nhiều mà nhanh chóng thấy có lỗi.

Sao lại đùa như thế với Thập Tam, không quản anh khó chịu bao nhiêu, cho là mình thật sự muốn anh bị phụ nữ chọn tới chọn lui. Đừng nói có con, nếu không có, loại yêu cầu này đối với Thập Tam cũng là điều khó tiếp nhận.

Anh không giống với đàn ông bây giờ. Anh là một người đàn ông mang thai nữa, mình không quan tâm anh thật tốt, lại còn làm cho anh cảm xúc, tâm lý bất an, thật đúng là không chấp nhận được.

Thanh Vi vội vàng nắm chặt tay Thập Tam, nghĩ ngợi rồi lại dán chặt tay lên bụng anh. Đôi mắt Thập Tam trông mong nhìn cô, đợi cô nói chuyện. Tựa như trông mong

cô thay đổi chủ ý, lại sợ cô kiên trì.

“Em chỉ nói giỡn với anh thôi, thật đó. Em không nghĩ sẽ làm cho anh khổ sở bất an. Thật xin lỗi.” Thanh Vi thành tâm xin lỗi.

“Không, là anh không hiểu chuyện.” Ánh mắt Thập Tam hòa hoãn, lại lo lắng Thanh Vi vẫn còn bất mãn.

Thanh Vi không ngừng cố gắng trấn an: “Em làm sao lại

yên tâm cho anh tham gia tiết mục này? Anh tốt như vậy, nhiều cô gái sẽ tới cướp anh, em chịu nổi sao?”

“Chỉ cần em muốn anh, anh cũng sẽ không đi.” Thập Tam nói xong, đôi mắt phượng sáng mênh mông: “Không, ngay cả em không quan tâm anh, anh cũng không bỏ đi.”

Thanh Vi vừa chưa xót lại khó chịu. Cô ôm lấy Thập Tam, tựa lên hõm vai anh nói:

“Không đâu, em yêu anh.”

Nỗi lo của Thập Tam cuối cùng cũng tiêu tan, Thanh Vi đột nhiên nhớ tới tên đầu sỏ Á Á, âm thầm mài răng: đều là ý kiến vợ vắn của cô ấy, không thể buông tha cô này.

Cuối tuần Thanh Vi và Thập Tam trở về nhà ba mẹ, bởi vì muốn lễ kết hôn cử hành sớm, cô muốn điện thoại cho ba mẹ làm tốt công tác tư tưởng. Ai ngờ vừa vào đến cửa

đã phát hiện có một đồng người như lễ mừng năm mới. Một người thân thích ngồi uống trà, nghịch ngợm nhất là đám em họ không có hình tượng, một tay gặm dưa hấu văng nước khắp nơi, một tay ôm cái máy tính không rời.

Nhìn thấy Thanh Vi trở về, tất cả mọi người vui vẻ, nhìn thấy Thập Tam cùng vào nhà lại càng vui hơn, mọi ánh mắt đều đồng loạt quét qua,

tựa như muốn nhìn thấu qua anh, Thập Tam cũng không được tự nhiên, vô thức nép về Thanh Vi đang đứng phía sau.

Chuyện gì đang xảy ra thế? Thanh Vi cũng ngó cả người, chủ yếu là ánh mắt em gái và em trai họ giống như sói, biểu lộ rất khả nghi, thật khiến cho cô sinh ra dự cảm không tốt, bèn lui ra bên ngoài theo bản năng: “Trong nhà nóng quá, con đi mua ít hoa

quả cho mọi người ăn.”

Nhưng họ hàng sao có thể để cho cô thực hiện chứ, ngay lập tức đập tan âm mưu của cô – cậu cả và dì út đồng tâm hiệp lực nắm chặt tay cô kéo trở về trong phòng: “Tiểu Vi à, quả thật không vội, mọi người đến thăm con đây, thật đây...”

Thanh Vi sờn hết cả gai ốc, thật sự bị tóm đi, đứng giữa họ hàng thân thích trong phòng khách. Hoàn cảnh của

Thập Tam cũng không thể tốt hơn so với cô, vì đám em họ đã vây quanh cứng rắn kéo anh vào phòng ngủ.

“Anh Ngự, anh thật là lợi hại, siêu đẹp trai nhé. Các anh em của em đều muốn nhận anh làm sư phụ, bọn họ nhờ em hỏi anh có nhận đồ đệ không?” Em trai họ tiến đến trước mặt Thập Tam.

Em gái họ đẩy cậu qua một bên: “A Ngự, đừng để ý

đến đám nhóc của cậu ấy, các
chị em cùng phòng của em
muốn cùng anh ăn bữa cơm,
có thể nể mặt không?”

Cùng ăn cơm với người
lạ, mà còn là bạn của em gái
họ đáng sợ như vậy, Thập Tam
lập tức lắc đầu, không biết làm
sao mà biểu muội lại kích
động: “Không muốn gặp mỹ
nữ chứ gì, nói thật đi, có phải
anh thích đàn ông hay không?
Thích loại đàn ông nào?”

Thập Tam trợn to mắt, em Thanh Vi sao có thể vô lễ như thế, muốn cho anh cùng bạn của mình sao? Ưa thích đàn ông thế nào là có ý gì? Nhìn nét mặt cô bé thì chắc cũng không phải là ý nghĩa ưa thích bình thường.

“Chị tránh ra, gặp người liền muốn ghép đôi, tư tưởng xấu xa, thấy chưa, anh Ngự cũng không vui rồi.” Em họ dùng sức đẩy em gái họ ra,

nịnh nọt nói: “Anh, em không
đề ý tới chị ấy. Em sùng bái
anh nhất, ký tên cho em được
không?” Nói xong bèn đưa ra
một xấp hình lớn, đều là hình
Thập Tam.

Thập Tam buồn bực lật
xem, toàn là hình chụp lúc dự
thi, còn có hình chụp mấy
cảnh riêng tư nữa là sao? Em
traí họ thao thao bất tuyệt nói:
“Anh ký cho em cái tên ở mặt
sau, em sẽ quý trọng cất giữ,

về sau già rồi sẽ cho anh xem, có nhiều kỷ niệm ý nghĩa.”

Em gái họ ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó nói những lời cực không phù hợp với vẻ ngoài loli thanh tú của cô bé: “Rắm ấy! Em sưu tầm à? Em chuẩn bị bán cho bạn học thì có. Xem ra em rất giống gian thương, một bức ý định bán bao nhiêu tiền? Mỗi tấm lợi nhuận bao nhiêu?”

Em trai họ bị vạch trần

cũng giận: “Chị, những người bạn kia của chị không có chỗ tốt, những trạch nữ có thể chạy ra khỏi nhà à?”

Không phải đều là hồ lớn à? Không đợi Thập Tam nói gì, hai chị em đã liền đánh nhau. Cho dù em trai họ lại thấp hơn em gái họ một cái đầu, nhưng dù sao cũng là nam, sức cũng khỏe hơn. Thế nhưng lại không dám xuống tay thật sự với em gái họ, em

trai họ sợ đánh cô bé bị thương, kết quả là bị đè trên giường.

Em gái họ ngồi trên người cậu, dùng sức áp chế cậu, mệt mỏi đổ mồ hôi. Họ hàng thân thích nhà họ Yên thường xuyên lui tới, quan hệ cũng rất tốt, mấy đứa nhỏ đồng tuổi thường gặp mặt, ngày lễ ngày tết thường làm ẩm ẩm. Lũ tiểu quý ở cùng một chỗ không thể thiếu cãi lộn đùa giỡn, ngược

lại lớn rồi lại thân mật hơn.

Vốn hai tên này đã lớn, rất ít ra tay, hôm nay bởi vì nói rõ chỗ yếu của nhau nên sượng mặt, cũng chẳng quan tâm Thập Tam ở đó mà đã dùng vũ lực rồi.

Người lớn đã không ngăn cản được hai người liều lĩnh này, Thập Tam tự nhận mình chưa kết hôn không có tư cách quản thúc, chuẩn bị đi gọi Thanh Vi. Ai ngờ em trai họ

giấy dựa ló đầu về phía anh kêu: “Anh rê, giúp em với anh rê!”

Anh rê? Thập Tam và em gái họ đều hóa đá rồi.

Được rồi, tuy biết Thanh Vi có quan hệ với anh, nhưng dù sao cũng chưa kết hôn, trước lễ mừng năm mới gặp mặt có một lúc, lại là họ hàng xa, cậu làm sao có thể kêu ra thuận miệng như vậy?

Em gái họ bị một tiếng

“Anh rề” làm cho té xiu, em trai họ dùng lực đẩy tránh ra, chạy về phía Thập Tam, vô cùng chân thành: “Anh rề, anh giúp em việc này, trường học của bọn em có không ít người thích anh, những bức ảnh kia có chữ ký của anh tiêu thụ rất tốt, tiền kiếm được em đi học lớp phụ đạo Anh Ngữ, nâng cao thành tích, chị cũng sẽ vui mà, anh rề ới...”

Em gái họ hóa đá, Thanh

Vi nghe được động tĩnh đến xem, cũng bị mấy tiếng “Anh rể chân tình” làm cho đen cả mặt.

Cô đang chuẩn bị quát tháo tên nhóc này, lại lo lắng Thập Tam da mặt mỏng sẽ không biết ứng phó. Lặng lẽ quan sát lại phát hiện ngoài ý muốn. Thập Tam giật mình nhưng cũng có vẻ hưởng thụ. Thậm chí mặt cũng bắt đầu nhu hòa hơn theo cái tiếng

“anh rê” kia.

Có thể anh thích nghe xưng hô như thế này, dù biết rõ tên nhóc kia cố ý nhưng vẫn là rất thích.

Anh thích được coi là chồng của Thanh Vi, được họ hàng của cô thừa nhận, dùng xưng hô người trong nhà gọi anh.

Anh thích em út chiếm chút lời nhỏ không có ý xấu, không chủ ý ảnh hưởng xấu

tới toàn cục, đó là biến tướng của việc làm nũng thân mật.

Bởi vì những điều này đều khiến cho anh trở thành một thành viên trong gia đình, danh chính ngôn thuận đứng cạnh Thanh Vi, được bên ngoài tiếp nhận.

Chương 117 ♥ Đừng gạt ba mẹ lần nữa

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

Họ hàng nghe nói là Thanh Vi trở về thì nhân tiện xem quán quân võ thuật. Em họ ninh nọt “Anh rề” để cho mọi người trêu ghẹo một phen, cuối cùng Thập Tam vẫn ký

tên cho cậu, ký một xấp lớn đến đầu tay. Buổi trưa ăn cơm xong họ hàng đều đi rồi, Thanh Vi thừa dịp Thập Tam đang thu dọn phòng bếp liền cùng ba mẹ nói đến việc kết hôn sớm.

“Nhanh như vậy? Không phải muốn lấp đặt thiết bị phòng ở ư, làm sao cho kịp?” Mẹ Yên phản đối đầu tiên.

“Đúng vậy, quá gấp, làm loạn như vậy sẽ bị cười cho

đây.” Ba Yến cũng không đồng ý.

Thanh Vi biết rõ bọn họ sẽ phản ứng như vậy nên đã sớm nghĩ kỹ lý do. Một là hỏi qua đơn vị, nếu như tháng này không có thời gian nghỉ kết hôn thì sau này rất khó dàn dựng, rất có thể thời gian sẽ rút lại. Hai là Đông Gia Tuệ sống chết quán lấy Thập Tam, gia thế cô ta quá tốt, sau khi bị từ chối nếu như làm loạn xảy

đến chuyện gì đều sẽ không
ổn.

Đạo lý cũng đã nói,
nhưng Ba Yến vẫn lắc đầu:
“Những cái này đều là lý do
khách quan, nhưng cũng
không lập tức kết hôn được.
Phòng ở không trang trí, hôn
lễ giản lược, cũng quá thiệt
thòi cho con gái nhà ta rồi.”

Mẹ Yến cũng đồng ý.
“Cả đời có một lần đại sự, sao
có thể qua loa như vậy.” Bà

đột nhiên trừng mắt nhìn Thanh Vi: “Hay là A Ngự có ý kiến gì rồi phải không hả? Cậu ấy tiếc tiền rồi ư? Vi Vi à, chúng ta có thể bỏ tiền cho con xử lý hôn lễ. Có thể đàn ông đều so đo việc này, đều không nỡ bỏ tiền, tên kia không đáng tin.”

Vừa nói xong, Ba Yến cũng nghiêm túc hẳn: “Đúng, con nói thật đi, đây có phải chủ ý của nó không? Không

muốn cho cô dâu nở mày nở mặt ngày cưới, đây nhất định là ý của nó. Ba muốn đến hỏi nó.”

Ánh mắt Hai cụ nhấp nháy như đèn pha, phân tích toàn bộ biểu lộ trên mặt Thanh Vi. Rốt cuộc vẫn là yêu thương con gái nhất, vốn đã rất ưu thích Thập Tam rồi, một khi cảm thấy anh có lỗi với con gái nhà mình thì lập tức định ý tăng vọt, phát động

chiến tranh.

Thanh Vi dờ khóc dờ cười: “Ba mẹ nói gì vậy, A Ngự không phải loại người như vậy. Tiền của anh ấy đều giao cho con bảo quản, cái này hoàn toàn là ý của con.”

“...” Hai cụ tiếp tục hoài nghi.

“Con nói thật hai người đừng giận. Thật ra, do là, chuyện đó...” Thanh Vi ấp a ắp úng.

Mẹ Yến bắt đầu bốc hỏa:
“Hừ, con nói mau, rốt cuộc là vì cái gì!”

“Là do con có thai. Nếu như bây giờ liền kết hôn thì còn có thể cho qua.” Thanh Vi cắn răng một cái, lấy hết dũng khí nói.

Ba Yến ngây ra, miệng muốn nói cái gì lại khép mắt lại, Mẹ Yến bị kích thích biểu lộ rất đặc sắc.

Thanh Vi bất chấp nói

tiếp: “Nếu mấy tháng sau mới cử hành hôn lễ, có phòng ở là tốt rồi, chuẩn bị cũng đầy đủ, nhưng con còn có thể mặc áo cưới được hay sao? Hơn nữa, vừa kết hôn không được mấy ngày liền vào bệnh viện sinh con, đó mới là đề cho người ta chê cười.”

Những lời nói này liên tiếp có tính lay động thật lớn, Thanh Vi đã nghĩ kỹ đến vũ khí cuối cùng tác động ba mẹ,

quả nhiên không hỗ lực công kích mạnh, Mẹ Yến nghe xong liền nhảy dựng lên: “Con bé chết tiệt nhà này, con làm việc mà không có đầu óc à, con không hiểu cái gì gọi là bảo vệ mình à...”

Bà giận dữ vung tay như muốn đánh con gái, nhưng lại nghĩ đến cô đang mang thai nên không dám đánh, cuối cùng cốc đầu Thanh Vi một cái. Thanh Vi che đầu gọi:

“Đau, đánh ngu người.”

Ba Yến tức giận nói:
“Con vốn dĩ ngốc rồi. Việc làm này còn không ngốc ư?”

Nói xong đột nhiên nhớ tới điều gì, ông không tức giận nữa, như có điều suy nghĩ nhìn kỹ Thanh Vi: “Lần trước con cũng dùng chiêu này lừa gạt chúng ba mẹ, lần này cũng vậy ư?”

Mẹ Yến tỉnh ngộ, vô cùng bội phục ông cụ anh minh:

“Ông già, ông nói rất đúng! Vi Vi, lần này mẹ không mắc mưu nữa đâu.”

Thanh Vi trợn tròn mắt.

Lần trước lúc cùng ba mẹ ngả bài, Thanh Vi vì dạ dày không khỏe nên nôn ọe, để cho Hai cụ cho rằng cô mang thai nên vượt qua kiểm tra, về sau hiểu lầm bị vạch trần, hai cụ ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn còn giận. Dù cho về sau đồng ý chấp

nhận Thập Tam nhưng vẫn không thoả mái.

Ngoại trừ mang thai người phải thay đổi một ít, bây giờ cô nói đều là sự thật, thế nhưng ba mẹ không tin thì phải làm sao bây giờ? Cũng không thể kéo Thập Tam ra nói, anh rõ ràng rồi, không tin đi siêu âm ư?

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Mẹ Yến làm động tác nước chảy mây trôi, chậm rãi nói:

“Chúng ta cũng không phải không tin con của mình, nhưng mà vẫn là biết rõ ràng cho thỏa đáng.”

“Ba không biết các con rớt cuộc tính toán thế nào, các con dùng tiền làm cái gì cũng không xen vào. Nhưng con dùng cái có này chống lại ba thì cũng quá kém.” Ba Yên đen mặt lên. Ông là cha, nghe được tin tức này có chịu đựng được không?

Thanh Vi trung bộ mặt như ăn mướp đắng: “Lần này là thật đó, con thật sự muốn kết hôn ngay.”

Mẹ Yến hòa ái nói: “Vi Vi, việc làm này của con có phần không thỏa đáng, dù cho muốn lập tức kết hôn mẹ cũng không trách con. Nhưng đầu tiên để cho rõ, mẹ sẽ đi cùng con đến bệnh viện.”

Thanh Vi ngã xuống đất. Cô biết rõ mẹ chắc chắn cô

không dám đi bệnh viện để kiểm tra. Bi kịch nhất chính là cô quả thật không dám vì kiểm tra cũng chẳng có gì cả – người có thì cũng không thể đi kiểm tra. Chẳng lẽ lại để cô nói: “Mọi người đừng làm loạn nữa, là A Ngự mang thai, sau 10 tháng cháu ngoại của ba mẹ sẽ chui ra từ trong bụng anh ấy ...” Cô chắc chắn hai cụ nghe xong hoặc cho là cô bị thần kinh không bình

thường hoặc là loạn cả lên.

“Mẹ, việc này con tự biết, không cần đi bệnh viện.” Thanh Vi nhăn mặt thành một đường: “Cha, thật không gạt mọi người đâu.”

Mẹ Yến đứng lên: “Được rồi, con thật sự không muốn đi bệnh viện cũng được.”

Thanh Vi cảm động rơi nước mắt: “Mẹ, mẹ thật tốt...”

“Đừng vội kết luận. Giờ mẹ đi mua que thử thai, con ở

trong nhà làm kiểm tra cho mẹ, vì lời nói thật.” Mẹ Yên nói xong liền đi ra ngoài rồi.

Trong lòng Thanh Vi quay cuồng, sao mẹ cô có thể có thể hung dữ như vậy chứ, đang có ba ở đây mà cái gì que thử thai chứ, còn nói sự thật, quả nhiên tiết mục thấy nhiều trên ti vi...

Thanh Vi chưa mang thai bao giờ cho nên cũng không biết những điều này, cô cho

rằng chỉ cần ném quả bom này ra là có thể làm cho cách mạng nhanh chóng thành công, kết quả nổ bom chính mình. Làm sao bây giờ? Mắt thấy Thập Tam đã thu dọn xong, đến phòng ngủ làm sạch máy tính rồi, cô làm sao để thương lượng với anh đây?

Mà cho dù thương lượng cũng vô dụng. Cô chỉ có thể cầu nguyện cái que thử kia là sản phẩm kém chất lượng, tốt

nhất là đã bôi Melamine, thậm chí Sudan hồng làm đảo lộn toàn bộ kết quả kiểm tra.

Tiệm thuốc rất gần chung cư, không đến vài phút Mẹ Yến đã trở lại rồi. Bà giao cái bọc nhỏ cho Thanh Vi: “Đi làm kiểm tra đi.”

Thanh Vi tủi thân mà không được: “Mẹ sao có thể như vậy, trước mặt ba...”

Ba Yến nghe vậy quả nhiên có hơi không tự nhiên,

con gái cũng đã trưởng thành, ông nghe những lời bàn luận này cũng không được tự nhiên.

Thế nhưng chỉ một câu nói của Mẹ Yến đã làm tan đi bầu không khí cô khổ công tạo ra: “Được rồi, được rồi, có cái gì đáng lo, khi còn bé ba con còn rửa mông cho con còn gì.”

Thanh Vi ghen: mẹ mới là người mạnh nhất.

Welcome

Chương 118 ♥

Phong ba

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

Thanh Vi vạn bất đắc dĩ, lè mề đi đến cửa phòng khách, khoảng cách đến buồng vệ sinh còn có một đoạn nhỏ, lại quay đầu lại nói: “Mẹ, con

không biết dùng, nếu không con về nhà làm lại rồi nói kết quả?”

Mẹ Yến cười như Mona Lisa, khoanh tay đoan trang dịu dàng: “Trên hộp có ghi rõ ràng đó, cách dùng rất đơn giản, học sinh tiểu học cũng có thể hiểu.”

Thanh Vi rất muốn nói thật ra chỉ số thông minh của cô có chút vấn đề, tối thiểu cái này xem không hiểu. Mẹ Yến

đã nâng lông mày lên: “Con thật không hiểu, mẹ có thể hoài nghi tố chất cảnh sát của con đó.”

Mẹ à, rốt cuộc mẹ muốn uy hiếp cỡ nào, con là con của mẹ đó ư? Thanh Vi nhìn dáng vẻ dửng dưng của ba thì đành phải bước vào nhà vệ sinh. Nhìn rõ, biết rõ phương pháp sử dụng rồi, lập tức bạo gan: không phải là hai vạch đỏ thì có thai, một vạch đỏ thì không

đẩy ư, cô vẽ lên một vạch nữa còn không được ư?

Nhưng là lấy đâu ra bút đỏ đây này? Đỏ đó, chẳng lẽ dùng máu? Cắn nát ngón tay, dùng lông bàn chải đánh răng vẽ lên một vạch đỏ? Ông trời ơi, đánh chết tôi đi, ngẫm lại thật kinh hãi.

Thanh Vi khóc không ra nước mắt, chắc phải cố tình xé nát cái que thử buồn nôn này cho xong việc, cũng có

thể mẹ sẽ không bỏ qua cho cô. Có lẽ sẽ không ép cô kiểm tra nhưng sẽ khẳng định rằng cô nói dối, sẽ không đồng ý cho hôn lễ diễn ra sớm.

Thật ra ba mẹ nghĩ tốt khi gả con gái ra ngoài không có gì sai, họ muốn biết nguyên nhân thật sự của hôn lễ sớm càng không có sai. Vì chuyện của cô và Thập Tam mà ba mẹ đã lần lữa nhượng bộ, cô không thể để hai cụ phản đối

kịch liệt được, trong hôn lễ không thể không có sự chúc phúc của trưởng bối. Thế nhưng mà nếu trì hoãn mấy tháng sau, bụng Thập Tam như vậy có thể xuất hiện trước mặt mọi người sao? Ai có thể tin quán quân võ thuật đột nhiên bụng to ra thành hình tròn?

Lâm vào thế khó xử, Thanh Vi hung dữ muốn chửi thề, trong nhà chỉ có đường

ổng, nếu bên cạnh có con sông thì cô đã nhảy đi. Cô hận muốn đập tường.

Đột nhiên Thanh Vi sáng suốt, nghĩ đến Thập Tam ở ngay bên cạnh, mà phòng ngủ cùng phòng vệ sinh chỉ cách nhau bức tường. Thanh Vi nhẹ nhàng gõ tường, sau đó ghé lên tường nhỏ giọng gọi: “A Ngự, A Ngự...” Động tác cô rất nhẹ, sợ ba mẹ nghe thấy.

Thế nhưng động tác nhẹ

như vậy, Thập Tam có thể phát hiện không nhỉ? Thanh Vi sốt ruột, chột nghe một âm thanh rõ ràng vang ở bên tai: “Làm sao vậy? Muốn anh tới sao?”

Thanh Vi bị làm cho hoảng sợ, nói lớn như vậy còn không sợ ba mẹ nghe được à? Kết quả trong phòng khách không có phản ứng, hai cụ hình như đều không nghe thấy gì. Chẳng lẽ cái này gọi là

“Truyền âm nhập mật” trong truyền thuyết đó ư? Hoặc gọi là “Định vị giọng nói truyền bá đại pháp”?

Bất kể là gì Thanh Vi cũng rất vui vẻ, vội nằm sấp lên giường nói: “Tìm một cây bút đỏ đưa vào đây, đừng để ba mẹ em phát hiện.” Thanh Vi muốn chính là giữa phòng khách và phòng vệ sinh có một khoảng nhỏ, đặc biệt là có lối đi nhỏ, nếu như Thập Tam cần

thận một chút thì có khả năng không bị phát hiện vụng trộm tiến đến.

“Được.” Thập Tam nói rất ngắn gọn.

Sau đó Thanh Vi nhìn chằm chằm vào cửa thì có một giọng trầm thấp vang lên: “Muốn dạng bút đỏ gì?” Là Thập Tam đứng ở phía sau, anh nghiêm khắc quán triệt yêu cầu không nên bị phát hiện, theo cửa sổ phòng ngủ đi

ra ngoài, lại từ cửa thông gió phòng về sinh đi vào.

Thanh Vi bị anh làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa đánh rơi que thử vào trong bồn rửa tay. Thế nhưng thấy Thập Tam vẫn là nhẹ nhàng thở phào, đem que thử cho anh xem, lại giải thích vài câu đơn giản.

Thế giới của Thập Tam trước kia, trước kết hôn cha mẹ từng người sẽ dặn dò con mình, rất riêng tư. Nhà gái

bình thường trách nhiệm lớn, tiếp nhận gia sản, trong nhà xác lập địa vị cẩn thận; nhà trai thì chuẩn bị đại lễ động phòng, giúp vợ dạy dỗ con cái, làm thế nào thu hút sự quan tâm của vợ. Những lời này thường được thể hiện trước linh hội, chỉ có thể nói cho người trong nhà, mà quá trình nói chuyện đều rất kín đáo, tuyệt sẽ không để người ngoài nghe, đặc biệt là hôn nhân đôi

phương.

“Cái này xuất hiện màu đỏ có hình dạng gì? Anh sợ tìm bút đỏ không cùng màu với nó.”

“Em cũng chưa từng thấy mà.” Vẽ mặt Thanh Vi cầu xin: “Không thì tô lại cái que kia 1 lần nhé.”

“Vẽ ra chắc chắn sẽ không giống. Bác gái nhìn ra sẽ càng tức giận đó.”

“Em biết, nhưng mà

không có cách nào nữa rồi.”

“Nếu không, để anh thử xem?” Thập Tam cuối cùng cũng nói, trên mặt không lộ vẻ gì, lỗ tai lại bắt đầu đỏ lên.

Thanh Vi ngẩn ra, Thập Tam kiểm tra? Anh, anh có thể làm ư?

Đương nhiên là anh có con, nhưng cũng là khác với nữ, kết quả que thử có thể giống nhau sao? Ngộ nhớ trái lại? Muốn một vạch đỏ cũng

không có, được hay không được chứng tỏ que thử có vấn đề... Quan trọng nhất là cho tới giờ cô không muốn cho Thập Tam kiểm tra.

“Anh, anh có thể làm sao?” Biểu lộ của Thanh Vi rất kỳ lạ.

“Dù sao em cũng không đoán được, không bằng để cho anh thử xem.” Thập Tam mấp máy môi, mặt cũng bắt đầu đỏ lên, thoạt nhìn rất khản

trương.

Anh khẩn trương, kiểm tra này là kiểm tra nước tiểu, anh chủ động nói ra thật sự là quá rồi. Nhưng lại phù hợp với Thanh Vi.

“Nói cũng đúng, dù sao cũng càng không hỏng bét.” Thanh Vi cắn răng. Thời gian không đợi người, lại lẽ mề xuống dưới ba mẹ sẽ không kiên nhẫn, nói không chừng còn phát hiện Thập Tam vào

trong được. Cô đưa chén nhỏ cho Thập Tam.

Biết rõ Thập Tam then thùng, Thanh Vi cố ý xoay người không nhìn tới anh. Chỉ nghe sau lưng có tiếng sột soạt cởi đồ, sau đó là tiếng nước chảy. Hẳn là anh đã tận lực giảm nhẹ âm thanh, chắc là anh cũng rất ý tứ, nhưng mà nhẹ cũng có âm thanh, trong phòng nhỏ yên tĩnh này càng thêm rõ ràng.

Tiếng xả nước và rửa tay nhanh chóng vang lên, sau đó Thập Tam thấp giọng nói: “Tốt rồi, đưa anh que thử.”

Thanh Vi cũng hơi thẹn thùng, cô và Thập Tam tiếp tục, là lần đầu tiên ở khoảng cách gần vậy nghe anh đ vệ sinh.

Cô xoay người, thấy Thập Tam quần áo đã chỉnh tề, bèn để chén nhỏ trên mặt đất, bên trong có một chút chất lỏng

màu nhạt.

Chất lỏng này là gì trong lòng cả hai đều hiểu rõ nhưng cố ý xem nhẹ. Thanh Vi rút que thử ra, chuẩn bị bỏ vào, trước mắt có bóng đen lóe lên, Thập Tam liền nhanh chóng cướp đi, chậm rãi cất kỹ. Anh đỏ mặt, mắt còn oán trách nhìn Thanh Vi, ánh mắt kia lờm nguýt khiến cho bên ngoài thật dễ thương, lại để cho trái tim không hợp nơi của

cô nhảy liền hai cái.

Thanh Vi nhìn sự kích động của mình xuống, nhìn về phía giấy thử.

Thời gian trôi qua vô cùng chậm, để cho bọn họ nóng ruột nóng gan, nhưng vạch đỏ cuối cùng cũng xuất hiện. Một vạch, hai vạch, màu hồng nhạt nhạt sau đó chuyển sang đậm, cuối cùng là màu đỏ thật rõ ràng.

Thanh Vi quả thật muốn

hoan hô. Cô che miệng lại sợ mình vui quá mà kêu lên. Hai mắt Thập Tam cũng tỏa sáng, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi. Anh đổ chén nước, như chào Thanh Vi một cái rồi lặng lẽ đi ra ngoài theo cửa thông gió.

Nghe được giọng Thập Tam truyền đến: “Anh vào đến phòng ngủ rồi.” Thanh Vi giờ que thử lên mở cửa.

Mẹ Yến cho rằng cô rất

cuộc cũng chịu không được nhận thua, Ba Yến cũng im lặng nhìn cô. Thanh Vi lay nhẹ que thử: “Mẹ, làm việc theo lời nói thật, chúng có tốt nhất.”

Mẹ Yến kinh ngạc, đã chạy tới đeo kính lão nhìn kỹ qua. Lúc này Thanh Vi mới thấy may mắn không dùng bút đỏ, tuyệt đối sẽ bị vạch trần.

Cô chờ Mẹ Yến xem xét hoàn tất, đang chuẩn bị biểu

đạt mình chính trực hiếu thuận
cỡ nào, bị oan uổng cỡ nào,
khổ sở đau lòng cỡ nào. Mẹ
Yến còn chưa cho cô cơ hội
đã vỗ lên đầu một cái: “Nói
con ngốc đúng là ngốc thật, có
thật rồi rồi.”

Ba Yến cũng thở dài:
“Chăm con thận trọng mà lại
chẳng hề đáng tin cậy, nói con
có cái gì tốt chứ.”

Thanh Vi nhận lấy oán
trách của ba mẹ, vốn định làm

dáng vẻ đau lòng hổ thẹn, lại
nhìn không được nhếch khóe
môi lên. Lúc này trong phòng
ngủ, Thập Tam vẫn luôn lắng
nghe động tĩnh cũng đang mỉm
cười.

Welcome

Chương 119 ♥ Khúc quân hành hôn lễ

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy

Beta ♥ Đặng Trà My

“Xong chưa? Đoàn đón dâu đã đến dưới lầu rồi!” An Hiểu Văn đẩy cửa phòng thúc giục. Trong phòng Á Á đang

cùng Thanh Vi chiến đấu với mái tóc – vừa rồi hai cái kẹp tóc bị lỏng làm cho trang sức thiếu chút nữa rơi xuống. May là Á Á khá khéo tay, cô nàng vừa phàn nàn thợ trang điểm vô trách nhiệm, vừa cố định lại đồ trang sức.

Thanh Vi đứng lên, sửa sang lại áo cưới, liền cảm thấy mang giày cao gót thật sự không thoải mái. Phần lớn thời gian cô mang giày thấp, đi làm

thường xuyên mang giày đế bằng, đôi giày này là Á Á đặc biệt đi mua với cô, vì tôn lên cho áo cưới nên cao gần 10 phân.

Bản thân đã cao rồi, chân lại không chịu được, Thanh Vi hoài nghi không biết mình có thể duy trì đến khi hôn lễ chấm dứt không. Cô khản trương muốn liếm môi dưới, lại nghĩ tới việc đã đánh son môi, cô cúi đầu nhìn làn váy

trắng, cuối cùng cũng có cảm giác kết hôn thật sự.

Từ khi thuyết phục được ba mẹ, hôn lễ được xem là chuyện đại sự nhất của nhà họ Yên. Vì thời gian quá gấp nên cả nhà đều rôi ren lên. Tuy không thể lắp đặt thiết bị phòng ốc nhưng cũng nên sắp xếp lại. Cũng may phòng ở mới sơn lại năm trước còn trắng như mới. Đã đổi bộ sofa cùng giường mới, phủ lên bức

màn mới, bỏ cái tivi và tủ lạnh cũ. Cuối cùng dán chữ hỷ lên, nhìn cũng ra dáng phòng tân hôn rồi.

Chọn khách sạn, lấy giấy đăng ký kết hôn, phát thiệp mời, thông báo bạn bè giúp đỡ, đặt váy áo trên mạng. Bàn bạc với công ty tổ chức hôn lễ, bản thân thì tìm đoàn xe và người dẫn chương trình... Thanh Vi và Thập Tam xoay như chong chóng, cô mệt mỏi

đến độ buổi tối nằm lên giường là ngủ luôn. Cô cố tình muốn làm hôn lễ đơn giản một chút, không cần đoàn xe đón dâu, trực tiếp đến khách sạn nhưng Mẹ Yến kiên quyết từ chối.

Bà là người cổ hủ, chú ý danh chính ngôn thuận, con rể nhất định phải về nhà cầu hôn, con gái đường đường chính chính đi ra ngoài. Thanh Vi không lay chuyển được, cũng

không có sức lực ngoan cố nữa, đành phải cùng Thập Tam chuẩn bị hôn lễ. Cũng may ba mẹ Nhà họ Yến đủ thông suốt, không so đo cái gì mà trách nhiệm nhà chồng, cái gì mà trách nhiệm nhà mẹ đẻ, tất cả đều giúp bọn họ chuẩn bị, quả thật cũng bị liên lụy.

Bởi vì quá bận, quá mệt mỏi, mọi sức lực đều vùi đầu vào những chuyện phức tạp, không có tâm tư suy nghĩ lung

tung nên Thanh Vi và Thập Tam đều không có chứng sợ hãi trước hôn nhân, cũng không có thời gian để sợ hãi và cũng không có thời gian để ước mơ niềm mật ngọt ngào.

Cứ như vậy, Thanh Vi dường như không có cảm giác làm tân nương, giống như luôn bận rộn đến đêm qua. Ngày kết hôn mới sớm đã bị gọi dậy, nói không mệt là không thể nào.

Cho đến lúc này, dưới lầu đã truyền đến tiếng huyền náo, bạn bè cười dịu dàng khóa cửa lại cô mới có cảm giác chân thật. Nhìn vào dáng người bên trong tấm gương to kia, thậm chí Thanh Vi còn hơi nghi hoặc.

Người kia là mình sao? Trang điểm hơi dày, lông mi giả căng mềm, vòng cổ tôn lên cần cổ thon dài ưu mỹ. Cô đứng cao dong dỏng, áo cưới

xinh đẹp che phủ dáng người có lồi có lõm, đặc biệt để lộ ra bờ vai và vòng eo cong.

Ngồi trở lại trên giường, Thanh Vi nghĩ thật sự kết hôn rồi, gả cho Thập Tam rồi. Không biết hôm nay anh ra sao? Anh có ý kiến gì về mình không? Nếu như ở chỗ của anh, chắc anh sẽ mặc quần áo xuất giá, ngồi kiệu nhỉ? Buổi tối cô nhắc khăn cô dâu lên, nhìn Thập Tam xấu hổ không

dám ngẩng đầu, dùng tay nâng
cằm anh lên và nói: “Đừng sợ,
ta sẽ thương chàng thật
nhiều.”

Quá là buồn cười rồi!
Nghĩ vậy Thanh Vi cười thành
tiếng vui vẻ.

“Vui vẻ như vậy à, bây
giờ không cần khóc gả đi, ra
dáng cô dâu thế này, chẳng hề
nhớ ba mẹ chút nào, cũng quá
không có lương tâm rồi.” Mọi
đi tới, bà nói chuyện hay nói

giống, cầm giày của Thanh Vi đi.

“Mợ ơi, mợ cầm đi thì con đi bằng gì?” Thanh Vi muốn nhảy xuống đuổi theo. Hiếu Văn đè cô xuống “Chính là muốn giấu đi đó, chú rề tìm không thấy sẽ ôm cậu đi.”

Thanh Vi nghe vậy, đầu tiên là nghĩ đến Thập Tam đang mang thai, có thể đảm nhiệm ư? Cô lập tức nóng nảy, kêu lên: “Mợ đưa giày cho

con đi.” Bên ngoài họ hàng thân thích cười: “Chắc, chắc, bây giờ đã đau lòng cho chú rồi đây này.” Vì vậy có một tràng cười lướn.

Có người gõ cửa, Á Á đóng cửa phòng ngủ lại nói: “Chồng cậu là quán quân võ thuật mà còn không ôm xuể cậu à? Quan tâm vợ vẩn.”

Bên ngoài tiếng khản cầu, tiếng trẻ nhỏ muốn lì xì, tiếng đàn ông uống rượu ùn ùn kéo

đến, Thanh Vi không còn cách nào, chỉ có thể âm thầm lo lắng. Lúc này Á Á cũng đã giúp cô sửa sang lại quần áo, đột nhiên phát hiện trước ngực áo cưới có một chỗ hoa kết không chắc, sắp rơi ra ngoài.

Đây là áo cưới mua trên mạng, đủ xinh đẹp cũng đủ ưu đãi nhưng đến muộn, nhiều lần liên hệ, đêm qua mới đưa đến nên chỉ nhìn đại khái, bây giờ phát hiện thì đã muộn.

Vứt hoa trang trí đi ư?
Cho dù người ngoài nhìn
không ra nhưng mình cũng
hiếu được, có lẽ Thanh Vi sẽ
tiếc nuối về sự không hoàn mỹ
này. Bây giờ may lại có thể
kịp không nhỉ?

Tiểu Vi kiên quyết nhất,
nói với Á Á: “Chị làm nhanh
lên, chúng ta giữ cửa giữ vững
vị trí!” Á Á gật đầu, lật áo
cưới trước ngực Thanh Vi lên,
bắt đầu may lại.

Đội ngũ đón dâu của Thập Tam đa phần là đồng nghiệp của trung tâm thể hình, còn có mấy đứa nhóc sùng bái anh - họ hàng nhà họ Yến, cũng là vì nhà họ Yến thông cảm Thập Tam không có người thân thuộc nên ngầm đồng ý giúp anh giữ thể diện.

Âm thanh huyền ảo truyền đến cửa phòng ngủ, đám thanh niên trung tâm thể hình sức, chỉ động vài cái thì

cửa đã lắ² lư². Tiểu Vi lớn tiếng nói: “Nếu các cậu dám làm hỏng cửa, hôm nay cũng đừng hòng đi, sửa chữa tốt mới được đi.”

Vì vậy bên ngoài gọi ồn ào, mở cửa ra, phụ Thập Tam giúp anh gọi “Vợ ơ²”. Mặt Thập Tam ghen đỏ lên, trời mới biết lúc này anh không được xấu hổ, thế nhưng phong tục không giống nhau, anh muốn lấy Vợ Vi thì phải vượt

qua cửa ải. Thập Tam chỉ đành gọi: “Thanh Vi mở cửa, anh tới đón em rồi.”

Họ hàng thân thích nở nụ cười, đều nói A Ngự quả thật là thành thật nhất, thật là quá ngại ngùng rồi. Trong phòng mấy cô gái bắt đầu mấy chuyện xấu, để lại các vấn đề cho Thập Tam đáp. Tiểu Vị và Á Á, An Hiếu Văn ba người xảo trá, cái gì mà Thanh Vi mang giày số mấy? Nốt ruồi

bên tay trái mọc ở đâu? Về sau trong nhà ai quản lý tiền bạc? Ai làm nội trợ?

Thập Tam đáp rồi, các cô lại hỏi Mauritius ở đâu? Tỷ giá hối đoái của Zimbabwe là bao nhiêu? Trận đấu có thành tích tốt nhất của Lưu Tường là bao nhiêu giây? Có mấy con gấu trúc được đưa đến Mỹ rồi.

Nước cộng hòa Mauritius là đảo quốc nằm hường Tây nam Ấn Độ Dương, cách đảo

Madagascar khoảng 900km về hướng đông.

Lưu Tường là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới khi trở thành người châu Á đầu tiên trên thế giới đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athen 2004.

Nhóm bạn bè đón dâu muốn thổ huyết, lấy điện thoại di động lên mạng tra. Cuối cùng không thể chịu nổi nữa, không thêm trả lời vấn đề nữa,

gào lên một tiếng dùng sức đẩy cửa. Cửa không thể khóa, bên ngoài đẩy bên trong cũng đẩy, xem ai lợi hại hơn.

Á Á còn chưa may xong, sợ cửa bị phá sẽ thấy cảnh Thanh Vi bị lộ non nửa ngực. Thế nhưng càng khẩn trương thì tay càng bất hợp tác, bị đâm vào đầu ngón tay hai lần, thiếu chút nữa may lệch ra. Các cô gái giữ cửa cũng trong tình trạng kiệt sức, dùng sức

đóng cửa.

Các cô dốc sức chiến đấu với mấy tên nhóc này, nếu như không mượn lực dựa vào ngăn tủ thì thật đúng là làm không được. Có một khắc cửa phòng như bị đẩy ra, Thanh Vi sợ hãi kêu lên, quần áo không có, kim vẫn còn trên người, nếu như đoàn quay phim đều đi vào thì có thể thành trò cười rồi. Cô quỳnh lên, các bạn cô cũng nóng nảy, dốc sức liều

mạng đây vì Thanh Vi, kết quả bên ngoài nghe tiếng một người đàn ông kêu thảm thiết: “Kẹp tay rồi.”

Cuối cùng lúc cửa bị công phá thì cũng đã may xong, Thanh Vi thở phào. Nhìn thấy Thập Tam mặc trang phục chú rể màu trắng tiến đến, trong đám đàn ông anh đặc biệt anh tuấn xuất sắc, cô không khỏi mỉm cười. Có một người đàn ông trẻ tuổi la to: “Trời ạ,

mình cho rằng bên trong có nhiều người chứ, hay là ẩn nấp hết rồi? Tay mình bị kẹp sưng lên rồi.” Á Á xoa ngón tay đau rát, nhìn trên tay hằn bị kẹp đỏ, tinh thần vô cùng cân bằng.

Thập Tam và đồng bọn tìm giày khắp nơi, anh không nói hai lời tới ôm Thanh Vi. Thanh Vi thoáng ngăn cản anh, nhìn bụng anh nhỏ giọng hỏi: “Anh...có thể làm

không?” Khóe môi Thập Tam khẽ cười, gật đầu rồi bế cô lên.

Anh vuốt ve rất nhẹ nhàng, tư thế rất ưu mỹ, Thanh Vi hơi nghiêng người, vững vàng tựa vào trong lồng ngực của anh, phía trên ánh mắt Thập Tam có thể thấy mái tóc đen bóng của anh. Thập Tam ngẩng đầu mỉm cười với cô ngay lúc tiếng hoan hô vang xuống lầu. Mãi đến lúc lên xe

Thập Tam cũng không có mệt
mỏi, càng không làm cho cô
dầu chật vật.

Trong khách sạn tiệc cưới
rất thuận lợi. Người điều khiển
chương trình do Đặng Vĩ tìm
đến đã giúp bọn họ chủ trì các
hoạt động, là người khôi hài
nhưng cũng không buồn nôn,
không để cho các nhân vật
mới sợng mặt. Chơi bản nhạc
hôn lễ, tuyên đọc giấy hôn
thú, người chứng hôn nói

chuyện, bái kiến cha mẹ đều làm theo phép, anh ta rất biết nói chuyện, không khí hội trường lúc nào cũng sinh động.

Người dẫn chương trình mời rượu trước, sau đó để cho Thập Tam và Thanh Vi kể về quá trình yêu đương, Thanh Vi ghen lời: cũng không thể nói cô nhất được người đàn ông này, chăm sóc tới chăm sóc lui thì được ông chồng chứ? Thập Tam cũng không nói nên lời:

anh vẫn cho là mình đã thuộc về Thanh Vi, bắt đầu là Ảnh Vệ trung thành với chủ nhân, về sau là tình yêu mến của nam đối với nữ. Từ đầu tới cuối anh đã thuộc về Thanh Vi, làm sao để giảng giải về quá trình yêu đương kia đây?

Người dẫn chương trình nhanh trí, thấy hai người đều không nói thì cho rằng bọn họ giữ bí mật tình cảm của mình, đã không thể chia sẻ kinh

nghiệm cho những người chưa lập gia đình đang ngồi kia thì biểu diễn anh hùng cứu mỹ nhân đi. Thật ra là để Thập Tam ra tay, ý kiến này lập tức được khách khứa đồng ý.

Chuyện như vậy thì Thập Tam không sợ, anh tùy ý sắp đặt mấy cái tạo hình, bay lên không đá liên tục xong. Thập Tam mặc áo lễ phục màu trắng vốn đã rất có hình, thêm mấy động tác lưu loát tiêu sái,

đương nhiên nhận được tiếng vỗ tay ầm ầm.

Giày vò xong, hai người được đi thay quần áo. Thanh Vi lo lắng giữ chặt Thập Tam: “Bây giờ đang mang thai còn bất ổn, anh còn nhảy lên cao, có thoải mái hay không?”

Thập Tam cúi đầu nhìn Thanh Vi, ánh mắt dịu dàng vô cùng: “Anh biết rõ đúng mực, biên độ động tác không lớn, hơn nữa trước đó đã dùng nội

lực che chở cho con rồi.”

“Thân thể anh khỏe mạnh nhưng bây giờ không giống như trước, ngàn vạn lần không được thể hiện.” Thanh Vi không yên tâm, vẫn phải dặn dò anh thêm một lần.

“Ừ.” Thập Tam đáp lời, nhin không được đi tới gần cô.

Đang nói chuyện, phù dâu Á Á chạy tới: “Hai người hay quá ha, trống trong này nói chuyện. Nhanh đi mời

rượu đi.”

Thanh Vi và Thập Tam
đổi mặt cười, cùng nhau đi ra.

Welcome

Chương 120 ♥ Tắm rửa sạch sẽ

Chuyển ngữ ♥ Nguyễn Vy
Beta ♥ Đặng Trà My

Thập Tam mang thai, Thanh Vi không dám để cho anh uống rượu. Trước đó đã cùng bàn bạc rồi, trong túi Á Á có hai chai dùng nước

khoảng và nước lự thay thế rượu đỏ, lúc mời rượu, mỗi bàn uống một ly là tốt rồi.

Người khác đều rất tốt, riêng chỉ có em họ hủ nữ là mắt tinh. Cô bé phát hiện Á Á cho Thập Tam “rượu”, liền hưng phấn vô cùng, cô bé đợi hai người Thanh Vi mời rượu xong bèn lặng lẽ chạy đến, yêu cầu chị họ giao “phí bịt miệng.”

Thanh Vi hơi loạn, không

có hình tượng nên đá rơi giày
cao gót xuống, giải phóng
mình khỏi cái chân đau nhức
trước, nghe em họ giương
giương tự đắc uy hiếp, cuối
cùng nói: “Được rồi, em nói
đi, cuối cùng em muốn cái
gì?” Cô biết rõ từ lần trước khi
em trai họ được ký tên, em gái
họ đã đổ kị gần chết.

“Rất đơn giản, anh rể,
anh đến trường học của em
đón em một lần là được rồi.”

Biểu muội cũng học được ra sức gọi anh rề.

Thập Tam bao dung nhìn cô bé, hoàn toàn là đáng về anh trai đôi đũa không nói đạo lý với em gái làm nũng. Em họ nhìn anh không nói lời nào, ngược lại quay qua Thanh Vi triển khai thế công: “Chị, chị nói đi chứ. Em gái chị rất nghe lời đó, cũng chưa cầu xin chị cái gì bao giờ...”

Thanh Vi phát tay một

cái: “Còn chưa xin ư? Em đi học tiểu học bị mời phụ huynh còn không phải chị ư? Giúp em thoát khỏi bị đánh bao nhiêu lần nhỉ?”

“Biết là chị tốt nhất rồi, đồng ý đi chị, nhé?”

“Ngoài miệng thì nói chị tốt nhưng không có hành động thể hiện, bọn chị bạn rợn tới giờ còn bị đói đây này. Em nên làm chút gì đó nhỉ?”

“Đã rõ, để em mang thức

ăn đến cho chị với anh rể.”

Em họ chạy đi như cơn gió, như giẫm Phong Hỏa Luân trở về bụng hai chén đĩa thức ăn. Thanh Vi đói bụng, lại muốn nghỉ chân nhiều một lát, không muốn trở lại bên bàn rượu ăn, như vậy vừa hay, ung dung nhét đầy bao tử cùng với Thập Tam.

Em họ thấy bọn họ ăn xong thì nịnh nọt đưa trà và hoa quả tới, sau đó đôi mắt

trông mong Thanh Vi mở miệng. Thanh Vi ăn uống no đủ, tinh thần tốt, bèn mở miệng nói: “Em ấy à, em muốn cho anh rể đi đón một lần, có thể để bạn học trông thấy mà thêm, cái này chị hiểu.” Em họ vui vẻ gật đầu.

“Nhưng mà chị cũng không đồng ý. A Ngự có thể tạo được tác dụng gì chứ? Khoe khoang à? Anh ấy không phải là bạn trai em. Gây

kích động? Em cũng không phải là loại con gái đi khắp nơi đánh nhau sinh sự. Chị tin tưởng em không phải là người nông cạn, cho nên chị không đồng ý.”

Thanh Vi nói xong dùng tay ngăn lại, nói với biểu muội: “Đương nhiên, nếu như em lại bị gọi phụ huynh, A Ngự có thể đi một lần, nhưng chỉ đi gặp thầy của em.”

“Thanh Vi, chị thật quá,

quả nhiên phụ nữ kết hôn liền hung tàn...” Em họ ra về đau khổ bỏ đi, trái tim rất bị tổn thương.

Buổi tối, khách sạn có quy định cấp một phòng cho cô dâu chú rể. Về nhà hay vẫn ở lại khách sạn đó là một vấn đề. Thanh Vi đang ở trong phòng thay đồ của khách sạn cùng Thập Tam, còn đang cân nhắc về hay ở thì Tiểu Vị nhắn tin: có người muốn tới nhà cậu

náo động phòng, còn đặc biệt mang theo gậy cảnh sát, gậy cao su các loại, còn có cả còng tay nữa đấy.

Thanh Vi nhìn ra ngoài vô lực một chốc, không cần đoán cũng biết chỉ có đám bạn xấu kia thôi. Bọn họ có hiểu rõ ràng hay không, náo động phòng là bạn bè thân thuộc của nhà trai mà. Lưu Húc Dương, anh thật sự là vô liêm sỉ, còn mang theo cả “Hung

khí." Chắc chắn là để đối phó Thập Tam đây mà, cũng thật là quá độc ác.

Đang oán thầm thì Tiểu Vị lại nhấn tin đến: Cảnh báo, họ Lưu cầm ống thuốc phun hồ tiêu nhẹ răng cười, nói muốn làm không khí tươi mát.

... Thanh Vi mãi rằng: Lưu Húc Dương anh không phải là người, phun thuốc hồ tiêu bên trong phòng tân hôn, có còn cho người khác sống

không? Anh cũng quá là không có não rồi, chưa lập gia đình mà còn ằm ỉ như vậy, để xem, đến khi anh kết hôn sẽ để cho Thập Tam đập bẹp anh.

Có bạn xấu như vậy, Thanh Vi không cần do dự, kiên quyết qua đêm ở khách sạn với Thập Tam. Thập Tam thì đều nghe theo cô nói, dù sao ở lại khách sạn cũng rất thuận tiện.

Thanh Vi tắm vòì hoa sen xong, khoác áo tắm thoải mái xem xét gian phòng. Bọn họ chỉ hoạt động ở gian bên ngoài, vào bên trong mới chú ý hẳn đây là phòng gia đình, nội phòng xếp cũng rất lớn, nhưng lại có một phòng tắm với một bồn tắm mát xa lớn, mới tinh. Chắc là sẵn sóc phục vụ tân hôn, bên cạnh còn đặt hai cành hoa hồng nữa mà.

Như nhiều phụ nữ khác,

Thanh Vi cũng rất thích ngâm người trong bồn tắm, không có sức chống cự với bồn tắm lớn thoải mái như vậy. Bình thường cô không dám sử dụng bồn tắm lớn bên ngoài, sợ không sạch sẽ, nhưng bây giờ lại nhịn không được.

Thập Tam đi ra từ phòng tắm, thấy hai mắt cô tỏa sáng nhìn chăm chăm vào bồn tắm lớn, anh bèn nhẹ nhàng, lặng lẽ bước phía sau cô ra ngoài.

“A Ngự, tới đây.” Thanh Vi giống như có mắt phía sau lưng.

“Hả? Ừ.” Thập Tam đột nhiên hoài nghi, Thanh Vi thật sự không luyện võ công đấy chứ? Anh chậm rãi đi tới, còn chưa đến thì mặt đã đỏ lên rồi.

Thanh Vi quay đầu lại nhìn Thập Tam, tóc vẫn còn ướt, khăn tắm chỉ bao bọc một nửa thân thể, để lộ ra thân thể đều cực xinh đẹp, nhất là lồng

ngực rộng lớn, rắn chắc. Cô không có tiền đồ nuốt nước miếng.

Thập Tam nhạy cảm phát hiện động tác bỉ ổi này, mặt càng thêm hồng. Anh có thể tiếp xúc thân mật nhất với Thanh Vi, giường cũng lăn lộn rồi, thế nhưng cùng nhau tắm ư? Trong cùng một cái bồn tắm à? Nữ tôn nam thiết tình đã biểu thị tới giới hạn cuối rồi.

“Chúng ta tắm rửa thôi.”

Thanh Vi nói, cô đã sớm không có hạn cuối đối với Thập Tam rồi.

“Anh tắm rồi.” Thập Tam muốn chạy trốn, một góc nhỏ thân thể hướng ra ngoài.

“Em nói là tắm uyên ương đó.” Thanh Vi hoàn toàn không có tiết tháo rồi.

Thập Tam không nói chuyện, chỉ mở to mắt phượng nhìn cô, trông rất vô tội, giống

như yên tĩnh, cũng giống như băng hóa thành nước, rầm rì chảy vào lòng Thanh Vi. Ánh mắt này khiến cho Thanh Vi sắc huyết sôi trào, cô nhìn Thập Tam không được tự nhiên, dứt khoát tự mình mở nước.

Nước mở rồi, độ ẩm thích hợp, cô lại phát hiện mấy cái nút, vẫn là bồn tắm mát xa lớn, Thanh Vi vui rạo rực, điều chỉnh xong, xem nước trong

bồn tắm chảy rồi vui vẻ nói:
“Nhất định rất thoải mái.”

Thanh Vi nhảy vào, Thập Tam còn đứng như tượng. Bồn tắm này tuy lớn nhưng hai người cùng vào thì không tránh khỏi đụng chạm.

Thanh Vi ném áo tắm đi, trần trụi thò tay tóm lấy Thập Tam. Thập Tam muốn tránh nhưng sợ cô ngã, không chú ý khăn tắm đã bị kéo, cũng biến thành trần trụi. Thập Tam A

một tiếng, che kín người anh em. Anh càng thẹn thùng cô càng cảm thấy thú vị, đúng là có tâm lý đùa dai. Thanh Vi tóm lấy tiểu Thập Tam cứng rắn đang bị được chú rể che kéo đến trong nước.

Thập Tam muốn đứng dậy, nhưng chỗ đâu cho anh đứng dậy, đi vào lại khiến cho nước tràn đến. Thập Tam quay mắt về phía cô, cũng không dám nhìn đôi quả hồng

chính diện của cô, đành
ngiêng mắt nhìn trái phải, cơ
bắp như muốn sụp đổ.

Thanh Vi nhìn anh
ngượng ngùng lo lắng bèn
không nhìn được, trong lòng
cũng biến thành mềm mại,
không hề đùa anh nữa chậm
rãi nói chuyện với anh, để cho
anh trải nghiệm nước chảy
mát xa. Quả thật rất thoải mái,
Thập Tam cuối cùng cũng
trầm tĩnh lại, không để khuất

lấy chân nữa, thả lỏng cơ thể theo yêu cầu của Thanh Vi.

Tiếng nước vừa vang lên, Thanh Vi nhảy lên bên người Thập Tam như cá. Cô bỏ hoa hồng vào bồn tắm, dùng tay lấy nước xối lên người anh. Thập Tam cứng đờ, ngậm miệng thấy rõ nhưng không quá lo lắng như vừa rồi.

Thanh Vi đóng mát xa nói: “A Ngự tham gia trận đấu chưa nghỉ ngơi, trở về liền

chuẩn bị hôn lễ, chắc rất mệt mỏi.”

Thập Tam lắc đầu, Thanh Vi còn nói: “Em tắm rửa mát xa cho anh.”

Thập Tam chợt cảm thấy không ổn, nhưng không cho anh từ chối, Thanh Vi đã giờ vượt sói phi thân tới. Một đôi tay mềm mại bắt đầu từ bả vai, tắm rửa cho anh giống như tắm cho em bé, có khi còn vuốt ve hai cái.

Cơ bắp rắn chắc, làn da bóng loáng, thật đúng là cảm xúc mỹ diệu mà. Thanh Vi uống vài chén rượu nên đặc biệt hưng phấn, tận lực tắm rửa trên người Thập Tam.

Thập Tam cảm nhận được tay của cô, còn thân thể mềm mại siết chặt anh nữa, hô hấp anh ngày càng dồn dập. Đột nhiên hai mắt Thập Tam mở to: cô sao có thể tắm tiêu hồng trước ngực chứ? Thập

Tam khó chịu muốn tránh đã bị Thanh Vi đè xuống. Cô cười xấu xa, đã vậy còn cầm lấy tiểu Thập Tam nữa.

Welcome

Chương 121 ♥ Hôm nay không thể không muốn anh

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Người anh em bị giữ, Thập Tam giật mình một cái, cả người cứng đờ, sau đó tai đỏ lên như sắp chảy máu. Anh bị bao phủ trong khát vọng và nhục nhã chưa từng có, cảm

giác như vậy khiến anh rất sợ hãi, muốn xin cô buông tay ra xuất phát từ bản năng nhưng lại nói không nên lời, miễn cưỡng phát ra đều là tiếng rên rỉ nức nở.

Sóng nước mang theo cánh hoa dập dờn, mơ hồ có thể thấy tay Thanh Vi hoạt động dưới nước, tiểu Thập Tam bị động chạm, rửa sạch. Anh nắm chặt tay, sợ không khống chế được bản thân,

giọng nói hơi âm ách: “Thanh Vi.” Lại không biết nên xin thế nào - đây là đêm tân hôn, cô muốn làm gì là quyền lợi của cô.

Thanh Vi đẩy áo khoác của tiểu Thập Tam ra, định rửa sạch nó thì phát hiện tiểu bảo bối giữa bụi cỏ đứng thẳng lên rất tinh thần, nắm đầu hơi động đậy. Thanh Vi buông cây nắm ra, hôn đôi má bạo hồng của Thập Tam, nói: “Người

mang thai không thể ngâm nước lâu, anh lên đi.”

Thập Tam nhìn cô xinh đẹp như sen hé nở trên mặt nước, thoải mái mặc áo khoác tắm vào, bèn cắn răng một cái rồi cũng đứng dậy từ bồn tắm lớn, động tác nhanh chóng khoác khăn tắm.

Thanh Vi lại trở về như bình thường, giống như chưa từng làm hành vi lưu manh vừa rồi, sấy tóc cho Thập Tam. Cô

dùng ngón tay nhẹ nhàng chải vuốt, động tác tràn ngập dịu dàng khiến Thập Tam trầm tĩnh lại. Thập Tam nhìn hai người trong gương, mặt mày Thanh Vi đầy ý cười, dịu dàng nhìn anh, anh cũng nở nụ cười.

Giường rất lớn rất mềm mại, hai người ngủ vẫn còn thừa. Thanh Vi ngã trên drap giường trắng tuyết, động đậy người: “A, không ngờ kết hôn

mệt như vậy. Cuối cùng cũng có thể lười biếng đi ngủ rồi.”

Thập Tam thấy vậy thì cười cười, nằm một bên. Một lát sau, Thanh Vi cũng sắp ngủ. Cô mệt mỏi vô cùng, không nói về việc bốn ba cả ngày, chỉ mang giày cao gót nguyên ngày cũng đủ đòi mạng cô rồi.

Thập Tam lại không ngủ được, anh luôn chờ đợi. Chờ đến chờ đi, Thanh Vi không

cũng có động tĩnh gì. Anh không nhìn được nhìn xem, cô sắp ngủ rồi à?

Việc này khiến Thập Tam buồn bực : Dựa theo phong tục quê hương, đêm động phòng hoa chúc nếu thê chủ không đụng vào chồng thì tức là gián tiếp nói rằng cực kỳ ghét bỏ, cũng là vũ nhục với chồng, sau này đàn ông sẽ không ngẩng đầu được. Quan trọng nhất là, đây cũng là điểm

không rõ rất lớn: Đàn ông không có nữ thì sẽ không sinh con được.

Đương nhiên Thanh Vi sẽ không ghét anh, nhưng vì sao không động vào anh chứ? Rõ ràng vừa rồi còn hưng trí bừng bừng muốn tắm uyên ương... Là cô quá mệt mỏi rồi ư?

Nhưng... Tuy anh đã có con nhưng vẫn muốn có bắt đầu may mắn.

Thập Tam đang suy nghĩ,

di động Thanh Vi lại vang lên, cô đưa tay qua lấy nghe. Là giọng nói vô cùng vui vẻ của Tiểu Vi, báo cáo Lưu Húc Dương không đợi được người nên ảm đạm quay về rồi, cuối cùng còn nói rất chuyên nghiệp: "Yên tâm hoàn toàn được rồi, tôi không quấy rầy hai người động phòng chứ?"

Thanh Vi nghe xong bèn cúp di động ngủ tiếp. Trước khi ngủ còn sờ mó, tay tự

động đến trước ngực Thập Tam.

Thập Tam mở to mắt, hiểu rõ ra ngực anh bị tập kích, người kia còn chưa tự giác mà đặt tay lên nụ hồng rồi vô sỉ ngủ mất. Anh bất đắc dĩ tới gần chút nữa: “Thanh Vi?”

Thanh Vi động ngón tay muốn trả lời, nhưng giọng nói cũng không ra khỏi cuống họng được. Thập Tam khẽ hô hấp, chậm rãi tới gần cô, mắt

không them chớp nhìn chăm
chăm mỗi nữ vô lương.

Thanh Vi rất buồn ngủ,
nhưng cô vẫn cảm thấy có cái
gì không thích hợp khiến cô
không thể yên tâm ngủ. Cô
buồn ngủ mông lung mở mắt
ra, lập tức chống lại một đôi
mắt phượng tròn sáng gần
trong gang tấc. Thanh Vi bị
dọa nhảy dựng lên, buồn ngủ
bay mất một nửa.

“A Ngự, anh sao thế? Sao

lại không ngủ?” Thật ra lời ngậm của cô là cứ nhìn chăm chăm em mãi, không mỏi mắt sao.

... Thập Tam không nói, ánh mắt anh sao thế? Ừ, hình như rất tủi thân nhỉ?

Thanh Vi lại tỉnh thêm một chút, sờ mặt theo bản năng: “Làm sao vậy?”

Môi Thập Tam giật giật, vẫn không nói.

Thanh Vi buồn bực, vừa

rồi còn tốt mà. Quả nhiên đàn ông có bầu cảm xúc thay đổi nhanh thật nhỉ?

Ánh mắt Thanh Vi nhìn chung quanh, phát hiện Thập Tam vẫn còn quần khăn tắm! Chẳng lẽ là vừa rồi đùa anh quá trớn nên anh tức giận rồi?

“A Ngự, không phải anh tức giận vì tắm rửa đó chứ?” Thanh Vi cười khanh khách: “Ai bảo cảm xúc của anh thật tốt quá. Sau này chúng ta tắm

nhiều lần sẽ quen.”

Cuối cùng Thập Tam cũng nói chuyện, giọng nói rầu rĩ: “Em không cần anh.”

“Hả?” Thanh Vi ngây người, cô có nghe lầm không? Thập Tam oán giận cô không cần anh ư? Nói đúng hơn là, anh không phải tức giận tấm uyên ương mà là tức giận cô không động phòng ư? Gì thế này, Thập Tam thoáng tính như vậy từ bao giờ thế?

“Em không cần anh.”

Thập Tam lại lặp một lần nữa rồi xoay đầu đi.

Thanh Vi ngơ ngác, sao hôm nay tính tình ai cũng vụn vẹo thế. Mình thì hóa lưu manh, Thập Tam hóa kiêu ngạo. Chẳng trách có người nói đời sống hôn nhân sẽ làm quan hệ giữa hai người biến chất, quả nhiên có đạo lý. Xem bọn họ này, mới ngày đầu tiên, thuộc tính đã biến

hóa!

“Anh, anh muốn à?” Ánh mắt Thanh Vi sáng ngời nhìn Thập Tam, tỉnh táo hoàn toàn.

... Thập Tam không để ý tới.

“Đúng rồi, vừa nãy anh cũng hưng phấn mà.” Thanh Vi hiểu.

“!” Thập Tam trợn mắt, ánh mắt càng u oán.

“Em nhớ anh mang thai, không dám làm chuyện,

chuyện kịch liệt vận động, sợ con bị thương.” Thanh Vi cũng nhận ra mình nói chuyện không xuôi tai, nhanh chóng giải thích.

“Chỉ có chồng bị ghét thì thê chủ mới không cần anh ta trong đêm tân hôn, không làm chuyện đó thì sẽ không may mắn.” Thập Tam hiểu rồi, không phải Thanh Vi cố ý vắng vẻ anh, bèn kiên nhẫn giải thích cho cô.

“Là như vậy sao, nói đúng hơn là chúng ta phải... Ha hả, nhẹ chút.”

Thanh Vi bắt đầu đập dờn. Trời biết vì cục cưng và hôn lễ, cô đã không chạm tới Thập Tam nửa tháng, phụ nữ muốn ăn thịt nhịn hết nổi.

Cô xoay người một cái, búng khăn tắm của Thập Tam xuống, thân thể hoàn mỹ lập tức xuất hiện trước mắt. Làn da bóng loáng và đường cong

khỏe mạnh, còn có tiểu Thập Tam đáng yêu, bởi vì vừa tắm rửa nên mất đi phần nộn, chỉ để lộ đầu nậm. Thanh Vi không dám áp lên Thập Tam, cúi người ngậm nậm đầu trong miệng.

Thập Tam mạnh mẽ chuyển động, kinh hoàng dựng nhảy lên: “Vi Vi, đừng.....”

Một tay Thanh Vi giữ chặt tay anh, hàm hồ nói: “Đừng lộn xộn, em cũng

không thuần thực, cần phải thì
phiền lắm.”

Thập Tam quả thật không
dám động đây, thật ra toàn
thân anh đã căng như dây đàn,
chẳng những khấn trương mà
còn hưng phấn, bắt đầu run
rẩy theo kỹ thuật trúc trắc của
Thanh Vi, thậm chí còn đổ mồ
hôi.

Mùi của tiểu Thập Tam
tuyệt không khó ngửi, mang
theo cảm giác nhẹ nhàng

khoan khoái vừa tắm xong. Nó không giống với chủ nhân, không thẹn thùng chút nào, rất hưởng thụ miệng lưỡi yêu thương, lập tức đứng thẳng lên khiến Thanh Vi phải cố hết sức khi nuốt nĩa.

Nó đã hoàn toàn không đáng yêu giống vừa rồi nữa mà trở nên to dài, hùng dũng oai vệ tìm kiếm khắp nơi. Thanh Vi buông tha tiểu Thập Tam, xấu xa sờ nắn hai viên cầu,

ngậm trong miệng mút một cái. Thập Tam luôn ỉn nhẩn, bị mút như vậy cuối cùng cũng không nhìn được, bắt đầu rên rĩ.

Âm thanh này là sự cổ vũ lớn nhất, Thanh Vi ngẩng đầu nhìn Thập Tam, khóe mắt anh mang theo ánh nước, đôi môi hơi mở ra, hay cánh tay bởi vì dùng sức nắm drap giường nổi gân xanh, tư thế nửa ngồi để lộ cơ bụng rắn chắc. Rất mê

người, Thanh Vi càng dập dờn lên xuống. Thập Tam vòng tình đáp lại cô, hai tay sờ soạng trên thân hình trơn bóng.

Mỗi một đường cong tốt đẹp, trêu chọc thể lửa trong phòng tắm vừa rồi cháy lên một lần nữa. Trong mắt Thập Tam hiện lên vẻ vội vàng, anh tham lam hướng tới bụi cỏ suối hoa mê người, nơi đó đã ướm át thơm tho.

Tiểu Thập Tam đứng thẳng đã lâu, cuối cùng cũng đạt được chấp thuận vào nhà của nó, bèn lập tức tinh thần có gấp trăm lần. Không biết do thân thể mang thai đặc biệt miễn cảm hay là không khí hôm nay hết sức hấp dẫn, Thập Tam dần dần chìm vào bẽ tỉnh, hoàn toàn không còn ngượng ngùng trong phòng tắm.

Anh ôm chặt Thanh Vi

vào trong ngực, lần lượt hôn cô từ phía trước mướt mà đến hương thơm sau lưng. Bởi vì cố kỵ bảo bối nên tần suất ra vào không nhanh, nhưng độ mạnh yếu lại lớn hơn, lần lượt tiến thẳng chỗ sâu nhất trong thân thể Thanh Vi.

Thanh Vi mặc anh rong ruổi, cũng phóng túng bản thân đắm chìm trong hoan ái, cô dùng sức ôm chặt dây dưa, cực kỳ thỏa mãn. Loại thỏa

mãn này không chỉ đến từ thân thể, còn từ tâm hồn. Đó là một loại hạnh phúc không gì so sánh nổi.

Giống như mỗi một lần đều là một lời thề, mỗi một lần đều là một lần giao phó, mỗi một lần đều là một lần dung hợp. Vui thích khó quên như thế, đây là đêm tân hôn bọn họ ghi nhớ cả đời.

Khi kết thúc, hai người chân chính mỗi một vô cùng,

nhưng cũng thỏa vô cùng. Thập Tam còn luyện tiếc buông tay Thanh Vi, không làm gì, chỉ tham luyện độ ấm thân thể kia. Thanh Vi cũng dựa vào Thập Tam, cảm thụ anh và mình đan vào nhau, tiếp xúc rất nhỏ này khiến cô càng an tâm.

Bọn họ rơi vào giấc ngủ ngọt ngào, như thể trong mộng cũng mang theo nụ cười.

Chương 122 ♥ Gặp nhau trên xe lửa

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Ngày thứ hai, khi Thanh Vi tỉnh lại còn hơi mơ hồ, nhìn rèm cửa sổ xa lạ thì sững sốt hai giây, ngay sau đó phản ứng lại. Nghĩ đến cảnh nhiệt tình ban đêm, Thanh Vi hơi giật đầu, nhìn bên người mình.

Thập Tam hằng còn đang ngủ. Giác ngủ của anh luôn luôn ngắn hơn Thanh Vi nhiều, tính cảnh giác lại mạnh, chưa từng dậy trễ hơn Thanh Vi. Chỉ cần Thanh Vi tỉnh, hô hấp biến đổi anh liền có thể cảm thấy. Hôm nay lại còn ngủ ngọt ngào như vậy, thật khó có được.

Thanh Vi muốn sờ tóc của anh nhưng lại sợ kinh động anh, cũng chỉ dịu dàng

nhìn ngắm, bốt đi về ngây ngô, Thập Tam đã hoàn toàn là người đàn ông anh tuấn thành thực. Thân hình anh mạnh mẽ rắn chắc, ngũ cũng giống con báo ngũ đông. Nhưng lại rất gầy... Xem ra trong khoảng thời gian này đã khiến anh mệt mỏi.

Người có thai lại luôn luôn không được nghỉ ngơi. Thanh Vi vừa yêu vừa xót, nghĩ đến hôm nay bắt đầu kỳ

ngủ thì lập tức cười tủm tỉm. Tuy Thập Tam ham ngủ vì mang thai, cảnh giác cũng thấp xuống, nhưng bị người nhìn chăm chăm như vậy cũng vẫn tỉnh lại.

Mở mắt nhìn thấy Thanh Vi, ý thức được mình còn khỏa thân, chần cũng chỉ ở bên hông, anh lập tức đỏ mặt. Thanh Vi còn chưa kịp trêu ghẹo anh, Thập Tam đã chú ý tới nắng chiếu rực rỡ, sốt ruột

nhìn giờ.

Cảnh tượng nhu tình mật ý Thanh Vi ảo tưởng không xuất hiện, chỉ nhìn Thập Tam nhảy dựng lên từ trên giường, cô bèn vội vàng kéo anh: “Làm sao vậy, anh gấp cái gì?”

“Trễ rồi, nhanh dọn dẹp trả phòng.”

“Trước 12 giờ là được.” Thanh Vi cho rằng anh lo lắng thêm một ngày tiền thuê.

“Cần phải đi kính trà cho cha mẹ, còn ngủ nướng thì làm sao bây giờ? Ba sẽ tức giận.” Thập Tam đẩy cô rời giường, tự trách mình: “Thất lễ quá, đều do anh.”

Thanh Vi bị Thập Tam đẩy thuận thế ngã chổng vó lên giường. Chỗ của Thập Tam còn có quy củ này hả, hình như cô dâu ngày thứ hai sớm tinh mơ phải đi thỉnh an cha mẹ chồng cơ mà?

Thập Tam nhìn cô nằm giữa giường cười thì càng sốt ruột: “Thanh Vi nhanh lên, lễ nhận thân mà đi muộn thì xấu hổ lắm.”

Thanh Vi nén cười, đứng lên ôm Thập Tam: “Đừng vội, ở đây không có lễ này. Thật ra em đã sớm lên kế hoạch rồi, ngày mai đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật.”

Đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật? Nhận lấy ánh mắt

nghi hoặc của Thập Tam, Thanh Vi gật đầu xác nhận. Cô kết hôn có ngày nghỉ, nếu ở nhà không tránh được đám bạn xấu kia quấy rầy, hơn nữa nhóm hại bạn kia... Bình thường thế nào cũng được, tuần trăng mật bị quấy rầy sẽ không đẹp.

Lo Thập Tam mệt mỏi, đi lại nhiều không thể để anh nghỉ ngơi tốt nên Thanh Vi sớm đã nhờ Yến Dung thuê

một bộ phòng ở thành phố H, đó là thành phố du lịch, phong cảnh tuyệt đẹp, bọn họ đi qua có thể nhàn nhã chơi đùa.

Thanh Vi tự nhận là người có trách nhiệm chăm sóc chồng mang thai thật tốt.

Chiều ngày thứ hai, Thanh Vi và Thập Tam lên xe lửa đi thành phố H. Thập Tam đặt rương hành lý xong, Thanh Vi cũng mở bịch xốp chứa đồ ăn ra. Sắp đến thời

gian xuất phát, Thanh Vi lấy hoa quả ra cho Thập Tam ăn, thuận tay phân cho hành khách chỗ đón đỡ. Có cô gái nhận lấy, có người già từ chối, Thanh Vi lơ đãng – bây giờ nhiều trò lừa lắm, rất nhiều người từ chối đồ ăn của người lạ.

Khi cô gọt hoa quả thì nghe thấy một người kéo rương hành lý vội vàng dừng lại. Ngay sau đó, tiếng thông

báo xuất phát vang lên, người nọ nhẹ nhàng thở phào. Cụ già trêu ghẹo nói: “Chàng trai à, vừa kịp giờ.”

“Xe hư dọc đường, thiếu chút nữa là muộn.” Người nọ cười nói, một giọng nói giàu từ tính.

Giọng nói này rất quen thuộc, chỉ là càng thêm thành thực hơn năm đó, thêm sức quyến rũ nam tính. Thanh Vi dừng tay, ngẩng đầu nhìn thấy

một người cô không ngờ nổi,
Thịnh Thế.

Thịnh Thế nhét hành lý của mình vào thùng xe, quay đầu thì nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thanh Vi thì cũng sững sờ. Hai người xa nhau nhiều năm gặp lại mà lại gặp nhau ngoài ý muốn thế này, ai cũng không ngờ tới, chào một tiếng hay là ra về không biết đây? Bọn họ đối mặt không nói gì.

Thanh Vi không biết trước khi cô kết hôn, khi Thập Tam mời đồng nghiệp ở phòng gym Dương Quang, Đông Gia Tuệ còn chưa đi, nghe thấy tin tức này thì ngây người. Đông Gia Tuệ này sau khi bị Thập Tam làm tức giận cũng không lập tức về nhà, nhưng cũng không phải là vì còn lưu luyến với Thập Tam.

Cô ta thích Thập Tam, nhưng lại kiêu ngạo vô cùng,

sau khi bị cự tuyệt như vậy chắc chắn không còn tình yêu nữa, không sinh ra hận đã là tốt lắm rồi.

Đông Gia Tuệ chậm chạp chưa đi là bởi vì cảm thấy sợ, cô ta không biết nên đối phó với bạn bè nghe được lời đồn thế nào, đối mặt cha mẹ thế nào. Thật ra cô ta còn có lòng muốn trả thù, nếu có thể khiến Thanh Vi và Thập Tam khó chịu thì cũng coi như vứu vớt

được chút mặt mũi.

Dùng cách gì đây? Tìm người hành hung ư, cô ta không xấu như vậy; Làm cho bọn họ bị nhục nhã trong công việc ư, chắc chắn ba sẽ không giúp; Chụp hình bọn họ đưa lên mạng? Cũng không có tổn hại gì.

Đông Gia Tuệ còn chưa có nghĩ được ý kiến gì hay thì lại biết hai người kia nói kết hôn là lập tức kết hôn! Doãn

Ngự còn mời đồng nghiệp của anh giúp đón dâu, đến khách sạn uống rượu mừng. Cô ta tức giận, đề nghị hỏi thăm ngày kết hôn, muốn bao toàn bộ khách sạn trong ngày đó, để Thanh Vi không đặt được tiệc

Trợ lý bất đắc dĩ tìm Thịnh Thế xin giúp đỡ. Thịnh Thế dờ khóc dờ cười hỏi Đông Gia Tuệ: “Như vậy cũng vô dụng, người ta có thể định

ngày khác.”

“Em có thể bao cả một tuần!”

“Em có biết có bao nhiêu khách sạn không? Cần bao nhiêu tiền không?”

“Cô ta có thể đặt khách sạn gì? 3 khách sạn đứng đầu cô không đặt nổi, quá tệ cũng không được, loại chất lượng thường thì em bao được.”

Thịnh Thế đen mặt nhìn Đông Gia Tuệ. Đại tiểu thư

này bình thường xa hoa, ngày nghỉ lại chu du các quốc gia, tiêu phí không ít, nhưng tiền cũng không thể dùng như vậy. “Được, em bao được thì cũng phải dùng thẻ đúng không? Còn có kế hoạch du lịch ngày nghỉ, chắc chắn Tổng giám đốc Đông sẽ xoá bỏ.”

“Em muốn xả giận.”

“Kết quả thì sao? Người ta không làm tiệc rượu, trực tiếp đi chơi luôn, em bị giam

kín trong nhà. Cuối cùng ai hết giận?”

... Đông Gia Tuệ không hé răng nữa, vẻ mặt kiên cường xen lẫn bi thương.

Thịnh Thế thở dài, khuyên cô ta: “Loại chuyện phá hoại lễ kết hôn này có gì hay, không bằng trở về đi chơi còn hơn.”

Anh đang chuẩn bị tìm lý do, trợ lý đột nhiên không gõ cửa đã lao vào, Đông Gia Tuệ

biến sắc, vừa định khiển trách cô ta vô lễ thì trợ lý lo lắng nói: “Mau xem tivi, quặng than Đông Hưng gặp chuyện không may !”

Quả nhiên tin tức đài đang nói quặng than Đông Hưng lớn bị lụt, khoảng hơn 200 người bị mắc dưới hầm than, đã xác định hơn 10 người tử vong, hơn 20 người cầu cứu, bây giờ đã thành lập tổ cứu viện giải cứu nhân viên

bị nhốt, trung ương và chính phủ phái tổ điều tra sự cố lao tới hiện trường.

Hình ảnh trên tin tức đều là áp chế đàn người, tổ chuyên gia đang nghiên cứu phương án cứu viện, có người nhà thợ mỏ đang gào khóc, nhân viên công tác đang khuyên can...

Tin tức ngắn ngủi xong, Đông Gia Tuệ nói với trợ lý: “Sao có thể như vậy? Ba tôi có thể gặp phiền phức hay

không?”

Trợ lý đã bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Vừa rồi thư ký của phu nhân gọi điện thoại cho tôi, bảo chúng ta mau trở về.”

Đông Gia Tuệ bị cảm giác khẩn trương của cô ta lây nhiễm, cũng bắt đầu hoảng loạn nói với Thịnh Thế: “Em phải về nhà, mấy ngày nay làm phiền anh rồi, chờ chuyện này bình ổn lại em sẽ cảm ơn anh.”

Thịnh Thế yên lặng rời khỏi phòng, trước khi đóng cửa, ánh mắt nhìn cô ta mang theo vẻ thương hại: chuyện này bình ỏn ư? Quặng than Đông Hưng là quặng than lớn nhất trên danh nghĩa của tổng giám đốc Đông, cũng là sản nghiệp trụ cột của ông ta. Chuyện lớn như vậy xảy ra sẽ mang đến ảnh hưởng gì? Đối thủ cạnh tranh có phản ứng gì, áp lực dư luận và chính trị,

chính phủ sẽ làm thế nào, những điều này đều khó đoán trước.

Đối với nhà họ Đông, nếu xử lý không tốt thì đây không phải chỉ là sụp quặng, còn có thể là tai ương ập tới. Nhưng Đông Gia Tuệ luôn được bảo bọc yêu chiều, đâu thể nghĩ nhiều như vậy.

Thịnh Thế không đi cùng Đông Gia Tuệ, anh nói muốn thăm bạn, cố ý đi chậm hai

ngày. Trong lúc này, quá mức thân mật với người nhà họ Đông cũng không phải là lựa chọn sáng suốt.

Tỉnh X là tỉnh tập trung quặng than, khai thác mỏ cùng một nhịp thở với cục diện chính trị địa phương, các loại quan hệ rắc rối phức tạp, sự cố này nói không chính xác sẽ mang đến một lần thay máu nữa cho thương trường và chính đàn.

Anh thậm chí còn nghĩ, khi Đông Gia Tuệ xuống máy bay sẽ gặp phải các loại áp lực. Nếu Đông phu nhân vẫn khôn khéo như xưa, có lẽ sẽ sắp xếp Đông Gia Tuệ về trường học xuất ngoại chứ không phải là về nhà.

Nhưng không ngờ, cố ý lảng tránh lại khiến anh ta gặp Thanh Vi.

Đi chen qua mọi người trên đường hành lang hẹp, một

người đàn ông đi lấy nước sôi
đựng vào Thịnh Thế, anh ta
điều chỉnh lại biểu cảm, ngồi
đối diện Thanh Vi rồi mỉm
cười với cô: “Thanh Vi, đã lâu
không gặp, em sống tốt
không?”

Thanh Vi bình tĩnh gật
đầu: “Em vẫn tốt.” Nói xong
lại nhớ tới Thập Tam bên
người, tươi cười với anh ta:
“Đây là chồng em - Doãn
Ngự.” Sau đó nói với Thập

Tam: "Đây là đàn anh của em
- Thịnh Thế."

Chương 123 ♥ Thì ra gặp nhau không bằng hoài niệm

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Thái độ Thanh Vi rất không nhiệt tình, Thịnh Thế xuất phát từ thói quen vẫn chủ động đưa tay về phía Thập Tam: "Xin chào, rất vui được biết anh."

Thập Tam bắt tay anh ta rồi nói: “Xin chào.”

Thịnh Thế nhìn Thanh Vi. Lần theo đuôi đó không giống nhìn thấy cô gần như lúc này. Có lẽ hạnh phúc khiến người ta trẻ ra, thoát nhìn nét mặt Thanh Vi toả sáng, làn da tinh tế, đôi má mang theo vẻ khỏe mạnh đỏ ửng, không uốn tóc, một đầu tóc đen buộc đuôi ngựa mộc mạc. Khí chất của cô thành thực, thân thể có sức

sống thanh xuân, nếu không nhìn ánh mắt cô thì giống như thiếu nữ vừa hơn hai mươi.

Quả nhiên con gái đang trong tình yêu đẹp nhất nhỉ? Thịnh Thế không khỏi nhớ tới Thanh Vi lúc trước. Hơi béo hơn bây giờ một chút, mặt phình tròn, đôi mắt lớn có thần, trong suốt linh hoạt, không hề phép dè dặt như lúc này.

Không biết là tâm lý gì,

Thịnh Thế nghĩ Thanh Vi giới thiệu Thập Tam là “người yêu.”(*) A, người yêu, nếu ở phương tây thì từ này còn chỉ tình nhân, không chính quy bằng tiên sinh phu nhân. Nghĩ đến vậy, Thịnh Thế không hiểu sao lại thoải mái một chút.

(*) Ở đây Thanh Vi giới thiệu Thập Tam là Ái Nhân, nếu dịch thô thì là người yêu, thường từ này để chỉ chồng,

nhưng lại không chính quy như từ Chồng.

“Lần này lại đây có chút việc công nên không liên lạc với em. Thật ra mấy năm nay anh vẫn thường nhớ tới em, không biết em sống tốt không...” Thịnh Thế chậm chạp nói. Nhớ Thanh Vi, muốn biết cô sống thế nào, đây cũng tính là lời nói thật, bởi vậy anh ta nói rất chân thành.

Thanh Vi nhìn tóc anh ta được cắt đẹp vô cùng, cả người hàng hiệu, trên cổ tay là đồng hồ kiêu mới: “Không có gì. Thoạt nhìn sự nghiệp của anh không tệ.”

Thanh Vi cũng không kinh hoảng vì đột nhiên gặp lại, bất kể là vì nguyên nhân gì, không sợ mình ở trước mặt bạn trai trước không xinh đẹp nên mất mặt. Phú quý xa hoa thì thế nào, cô nhan sắc đơn

giản cũng không dọa người. Cô cũng chẳng có ý muốn dùng nhan sắc khiến người ta kinh động.

Bởi vì bên người là chồng mình, tâm tình hạnh phúc bình thản cho nên Thanh Vi cũng rất thản nhiên, sẽ không so đo chuyện này, cũng không muốn truy cứu quá khứ.

Lại nói từ khi biết Thập Tam, đã bao lâu cô không nghĩ đến Thịnh Thế rồi, cũng

không nhớ tới vết thương mùa thu hiu quạnh gì đó nữa. Cho tới giờ phong cảnh không khác, nhưng tâm tình lại khác rồi.

Giọng nói Thịnh Thế từ tính mà giàu tình cảm: “Giờ không đề cập tới, anh vẫn hoài niệm năm đó, khi đó cuộc sống và tình cảm tinh khiết đáng trân trọng. Thanh Vi, em rất thích làm đồ thủ công, bây giờ còn làm nữa không?”

Thanh Vi dừng dừng nói: “Đều là mấy trò chơi đùa của con gái, giờ không thời gian làm nữa.” Lời của cô lập tức đánh đập không khí hoài cảm, phá hủy không khí mờ ám. Thủ công à? Cô gái vì muốn bạn trai khích lệ “khéo tay hay làm” nên hứng trí bưng bưng học bện các loại dây rợ.

Thịnh Thế vốn muốn nói chuyện phiếm với Thanh Vi, không phải người yêu cũng có

thể làm bạn, anh ta vẫn hoài
niệm cảm tình thuần khiết kia,
nhưng Thanh Vi rất khách khí,
cũng rất lạnh nhạt với anh ta,
hình như cô đã tạo ra một tầng
chắn, chẳng những xa lạ mà
còn làm cho anh ta không nhìn
rõ.

Anh ta không nói chuyện
nữa, dáng ngồi thả lỏng tao
nhã, mùi nước hoa Givenchy
nhàn nhạt thoảng qua, điển
hình kiểu đàn ông có khí chất.

Nữ sinh một bên nhìn thấy lại
lặng lẽ đỏ mặt. Thanh Vi chú ý
tới, cô thầm than một tiếng:
Vẫn hấp dẫn phái nữ như vậy.

Thập Tam không biết hai
người từng qua lại, nhưng
trong sách của Thanh Vi từng
thấy ảnh của người đàn ông
này, nên nói là lúc ấy anh ta
vẫn là một chàng trai. Từ
tướng mạo khí chất mà nói,
Thịnh Thế không cần làm
động tác đặc biệt gì vẫn có thể

nổi bật giữa rừng người.

Còn có ảnh chụp chung của Thanh Vi và anh ta, khoảng cách không khe hở, hai tay nắm chặt, bối cảnh tình thơ ý hoạ... Thập Tam có thể đoán ra được một chút quan hệ trước kia của bọn họ.

Thịnh Thế rất đặc biệt, là người nổi bật, đầy ưu điểm và hào quang, muốn không hấp dẫn người khác phái cũng khó. Nhưng Thập Tam cũng không

lo lắng, thậm chí không có cảm giác nguy cơ.

Thập Tam đến từ thế giới nữ tôn, đối với chuyện trước kia của thê chủ, lực thừa nhận chuyện ngoài giá thú và đàn ông thế giới này tuyệt đối không phải cùng một cấp bậc. Trong mắt anh, Thịnh Thế chẳng qua để lại chút dấu vết trong quá khứ của Thanh Vi, như nước gợn sóng trong hồ, cuối cùng cũng sẽ bình lặng

lại, mình mới là người thân của Thanh Vi, sau này sẽ chăm sóc cô bảo vệ cô, huống chi qua vài thập niên nữa, Thịnh Thế lại càng không tính cái gì cả.

Thanh Vi vốn lo lắng Thập Tam sẽ có ý tưởng với Thịnh Thế, dù sao thì Thập Tam cũng quá nhạy cảm, lại phát hiện Thập Tam lại không có chuyện gì, khi thấy ánh mắt Thanh Vi còn mỉm cười.

Gương mặt cực anh tuấn của anh vốn là biểu cảm lạnh nhạt, cười như vậy khiến người ta kinh ngạc.

Có cô gái vụng trộm quan sát bọn họ lại như bị điện giật, bắt đầu trộm ngắm Thập Tam rồi lại đỏ mặt. Thanh Vi đen mặt: Em gái nhỏ này, em cứ ngượng ngùng là vì cái gì thế?

Mọi người không nói chuyện, Thịnh Thế phát hiện không khí có hơi nặng nề,

trong lòng cũng nặng trĩu. Nhìn thấy Thanh Vi và Thập Tam trao đổi ánh mắt, lửa nhỏ bay ra xung quanh, lần đầu tiên Thịnh Thế cảm thấy mình cũng hơi cô đơn.

Anh ta nhẹ nhàng ho khan một chút, nói với Thập Tam: “Anh Doãn nhìn rất quen, quán quân trận đấu võ thuật nhỉ, anh xuất thân là thế gia võ thuật sao?”

Thập Tam không có định

ý với Thịnh Thế, nhưng cũng không có ý thân cận, nhất là anh ta từng theo dõi mình. Lúc ấy Thập Tam liền phát hiện là anh ta và Đông Gia Tuệ, giờ nghe Thịnh Thế nói chuyện với mình thì không để ý đến anh ta.

Vì thế Thập Tam không chính diện trả lời vấn đề của Thịnh Thế mà chỉ nói: “Thịnh tiên sinh đã quên rồi, chúng ta không phải gặp lần đầu tiên.”

Thanh Vi kinh ngạc: “Hai người quen nhau? Quen lúc nào vậy?” Thịnh Thế cũng sững sốt, không ngờ tới Thập Tam nói như vậy.

“Ngày đó anh ta và Đông Gia Tuệ tới tìm chúng ta, họ vẫn chờ ngoài cửa quán.” Thập Tam giải thích cho Thanh Vi.

Thanh Vi không thể tin nhìn Thập Tam, lại nhìn thấy Thịnh Thế xấu hổ, không khác

gì cam chịu. Ban đầu anh ta quay về là cùng Đông Gia Tuệ, cũng không dám lộ mặt... Cô cũng trầm mặc, càng mất đi hứng thú nói chuyện với Thịnh Thế.

Thập Tam mặt than mặt vô cảm, không có gánh nặng tâm lý đối với việc vạch trần hành vi theo dõi của Thịnh Thế, anh không sợ Thịnh Thế làm dao động tình cảm của Thanh Vi, nhưng không thích

cách thử trâu chọc của anh ta. Vì thế Thanh Vi càng thêm coi thường Thịnh Thế, đoạn đường kế tiếp mấy người không cùng xuất hiện nữa, nhưng lại có mấy cô gái chủ động bắt với chuyện Thịnh Thế, mặt đỏ tim đập mắt tỏa sáng.

Thịnh Thế từng nghĩ, khi gặp mặt Thanh Vi hẳn nên chưa xót giận dỗi, dư vị vô cùng, lại không ngờ cô chỉ

khách sáo; Thanh Vi vốn tưởng rằng khi gặp lại sẽ phá tan sự bình tĩnh của cô, kết quả lại chẳng có lấy chút gọn sóng, giống như bông được một gánh nặng trầm trọng, cô lại càng thêm khoan khoái.

Cô nghĩ: A Ngự dù không nói lời nào nhưng chỉ nói một câu lập tức đâm vào chỗ yếu nhất, không hề từng luyện điểm huyết.

Thịnh Thế ra phía trước

đứng, khi anh ta xuống xe cũng chào hỏi Thanh Vi, Thanh Vi cũng không đi tiễn. Anh ta và cô vốn chính là gặp nhau không bằng hoài niệm, coi như cũng ngồi cùng nhau mấy giờ trong không gian nhỏ hẹp.

Khi Thịnh Thế xuống xe, trời hửng còn tối, anh ta nhìn Thanh Vi chăm chú lần cuối cùng, lại bắt tay tạm biệt Thập Tam. Xuống xe nhìn thấy

ngọn đèn vàng sân ga chiếu xuống đất một bóng đen, anh ta quay đầu nhìn lại, trong tàu tối đen an tĩnh, chỉ có người xuống xe tạo ra đủ thứ âm thanh trên sân ga.

Một trận gió đêm thổi tới, giải quyết không khí khô nóng. Thịnh Thế thở ra một hơi, bước nhanh ra ngoài, không quay đầu lại.

Lúc này, Thanh Vi nhìn thoáng qua cửa kính xe, thấy

Thịnh Thế từ từ xuống phía dưới, biến mất ở lối vào. Cô nhắm mắt không quan tâm nữa, cô biết lúc này có một người đang dựng thẳng tai chú ý động tĩnh của cô, bèn không khỏi mỉm cười.

Tình cảm trước kia vẫn giữ kín trong lòng, sẽ không thay đổi, sẽ không kích thích, lại ngăn nắp, nếu không phải của mình thì còn không bằng bạn bè bình thường. Âm áp và

tình yêu trong tay, đó mới là điều đáng giá để quan tâm.

Chương 124 ♥ Cuộc sống tuần trăng mật

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Đến thành phố H, Yến Dung và Hân Hân tới đón bọn họ, vui vẻ dẫn hai người đi thuê phòng tốt. Là một chung cư rất đẹp, tuy diện tích không lớn nhưng có hai phòng sạch sẽ, hướng nam bắc, ngay cả gió thổi qua cũng mang theo

mùi hoa.

Thanh Vi xem từng thứ một, gia cụ sạch sẽ, đồ điện gia dụng cũng đầy đủ, thậm chí còn có lò nướng và bếp điện, bát đĩa đồ mới, lọ gia vị ngay ngắn chỉnh tề. Phòng ngủ chần màn gối đệm chẳng những mới tinh còn được giặt qua, tản ra mùi hương của mặt trời, trong tủ lạnh còn có rau dưa và hoa quả.

Đây tuyệt đối là Yên

Dung tủi mủ chuẩn bị, cô cảm động nói: “Chị, thật tốt quá, chị phí bao nhiêu công sức.”

Yến Dung cười vui vẻ: “Nếu không phải muốn hai người đến đây có thể lập tức ở thoải mái, chị đã sớm không nhận được chạy đi tham gia hôn lễ rồi.”

Thanh Vi hỏi cuộc sống của chị thế nào, chị nói đã mua hai cửa hàng mặt tiền, cửa hàng lớn trong nội thành

cho thuê làm salon tóc, cửa hàng nhỏ tới gần trường học cho thuê làm cửa hàng. Mặc dù ly hôn có cầm tiền nhưng miệng ăn núi lở, đầu tư ổn thỏa là tốt nhất.

Yến Dung nói: “Giá phòng nơi này rất đắt, hai cửa hàng mặt tiền có thể mua 6,7 căn. Cũng may tiền lời không ít, chị cũng bớt lo, còn chuẩn bị lại làm chút chuyện.” Khi khó khăn đau khổ, Yến Dung

như có một lớp bụi trên người, lúc này vui vẻ, tinh thần tốt, Thanh Vi cũng vui vẻ từ đáy lòng, ôm chị họ một cái nồng nhiệt.

“Con bé ngốc.” Yên Dung bị cô ôm mạnh thì phát hoảng, lại không nhịn được mũi chua xót, chị cười cũng dùng sức ôm Thanh Vi.

Hân Hân chạy lại: “Mẹ với dì Ba lát nữa hẵng ôm, con đói lắm rồi, con đồng ý mang

dưỡng đi ăn cá rồi đó.”

Cô bé mặc váy hoa, khi làm nũng hơi nhăn cái mũi nhỏ, ngây thơ đáng yêu, Thanh Vi và Yến Dung cười giữ chặt tay cô bé, cùng Thập Tam đi ra ngoài ăn cơm.

Tuần trăng mật này tuy không xa hoa tinh mỹ nhưng rất thích ý rất ấm áp.

Thanh Vi và Thập Tam sống ở chung cư, trước cửa sổ là một khoảng xanh lá. Buổi

sáng tỉnh lại trong tiếng chim
hót, mở mắt liền nhìn thấy ánh
mặt trời nhỏ vụn xem qua kẽ
lá. Thời tiết tốt thì chọn một
nơi ra ngoài du ngoạn, khi ánh
mặt trời không quá gắt thì thuê
thuyền du hồ. Có khi Yên
Dung đến tìm bọn họ, dẫn bọn
họ đi nghe kịch địa phương,
đến nơi cảnh trí tốt nhất tìm
vườn trà uống trà, nghe biểu
diễn đàn tranh. Khi muốn nghỉ
ngơi thì ở trong phòng xem

TV bóc đãi sen, tim sen tươi mới cũng không đáng, ăn ngọt lịm giải nhiệt cơ thể.

Giữa trưa mọi người thường chọn nhà hàng sạch sẽ đặc sắc có thức ăn trong mùa, buổi tối thì tự nấu ăn. Thanh Vi muốn chăm sóc Thập Tam, nhưng ngày đầu tiên xuống phòng bếp, Thập Tam đã nóng nảy.

Anh cố chấp chắn ở cửa không cho Thanh Vi vào,

ng nghiêm túc nói: “Làm gì có đạo lý phụ nữ có chồng còn tự mình xuống bếp?”

“Trước kia ở nhà em cũng từng làm cơm mà.” Thanh Vi đen mặt, không rõ anh rồi rắm cái gì.

“Nếu thời gian đi làm không cho phép thì thôi, giờ anh nhàn rồi không có việc gì, sao có thể cho em nấu cơm?”

“Nhưng anh đang mang thai!” Thanh Vi ý đồ chen vào

không thành công, lần đầu tiên có oán niệm với sự cao lớn của Thập Tam: “Em phải chăm sóc anh.”

“Anh lại không có phản ứng gì, đâu có dễ vỡ như vậy. Dù sao việc này không cần em nhúng tay.”

Thập Tam cố chấp lên rồi, Thanh Vi không còn cách nào khác. Giá trị võ lực của anh rất cao, Thanh Vi chỉ có thể nhận thua. Kết quả một

mình Thập Tam nấu cơm giặt giũ, quét dọn phòng ôm lấy mọi việc, dị nghị của Thanh Vi bị phủ quyết hết, sau này chỉ cần Thanh Vi có ý đồ này, anh lập tức cảnh giác nhìn cô chăm chăm, ánh sáng trong mắt phượng bắn ra bốn phía, bắn tới nỗi tay chân Thanh Vi cứng ngắc.

Thanh Vi bất đắc dĩ, lại sợ anh mệt, giải thích nửa ngày cũng có thể khiến cho Thập

Tam cho phép - cô có thể phụ trách lau bàn.

Cô ôm trán hỏi: “Dọn dẹp lại giường cũng để em đi, em dậy trễ.”

“Không được.”

“Vì sao? Anh nói xem vì sao?” Khi không biết Thập Tam, Thanh Vi từng nghĩ mình sẽ tranh chấp với chồng vì chia việc nhà, lại không ngờ bây giờ lại tranh chấp vì không giành được việc.

“Bởi vì trải giường chiếu quét dọn giường chiếu là trách nhiệm của chồng, chuyện này cũng không làm thì chồng còn làm cái gì?”

... Thanh Vi hoàn toàn thất bại. Cô nắm chặt nắm đấm, nghiền răng ăn kem hạ hỏa.

Trừ chuyện này ra, Thập Tam còn phát huy đầy đủ tác dụng của lò nướng và bếp điện, thường xuyên làm mấy

món bánh ngọt, kết hợp với trà xanh nước trái cây, dùng để chiêu đãi Yến Dung và Hân Hân. Những món anh làm rất ngon, Hân Hân đặc biệt thích, cứ ăn không ngừng, Yến Dung cười nói Hân Hân béo lên mấy cân rồi.

Cha mẹ Yến Dung vốn rất hoan nghênh Thanh Vi đến làm khách, vì không muốn quấy rầy tuần trăng mật của cô mới không thường xuyên

tới. Mấy cụ muốn làm đồ ăn ngon, trước tiên kêu cô mang Thập Tam đến nhà. Nơi này là phía nam, phụ nữ thiên về kiểu quynh rữ, mẹ Yến Dung còn may cho Thanh Vi 2 cái sườn xám.

Sườn xám kia vô cùng xinh đẹp, sau khi mặc vào liền tôn lên đường cong của phụ nữ, Thanh Vi thay đồ mới, cảm thấy bước sen nhẹ nhàng tuy đẹp mắt, nhưng muốn bảo

trì loại lả lướt này thì kiểu con gái phương bắc như cô làm không được, quá mệt.

Thanh Vi muốn thay, Yên Dung mặc kệ. Chị chỉ huy Hân Hân đề Thanh Vi lại, bới tóc lên cho cô, cắm 3 cây trâm của mình lên. Hóa trang một lúc, Thanh Vi thật sự đã hơi giống con gái Giang Nam rồi.

Mọi người cũng thấy đẹp mắt, Yên Dung bị kích động

kéo Thanh Vi và Thập Tam đi tản bộ. Chọn nơi phong cảnh đẹp, chụp cho cô và Thập Tam không ít ảnh, trở về xem trên máy tính, hiệu quả thật không tệ, nhất là mấy tấm bên hồ sen trông rất xinh đẹp.

Yến Dung kiểm kê tài sản xong bèn giao cho Thanh Vi: “Này, sau này ảnh chụp tư mật đều để trong này, đừng đánh mất đấy.”

Thanh Vi đen mặt: “Ảnh

tư mật gì chứ.....”

“Vừa kết hôn thôi, vợ chồng mới rất tốt, chị sợ em chụp ảnh kín thôi mà.” Yên Dung nhỏ giọng nói bên tai cô. Thanh Vi giận dữ đuổi đánh chị, Hân Hân cười hì hì quấy rối, trong nhà loạn như gà bay chó sủa.

Mấy dặm gần đó đều chơi đủ rồi hai người ngồi xe đi xa một chút. Giao thông tiện lợi, cơ bản đều có thể trở về trong

ngày. Cả ngày mặc quần đùi, Thanh Vi phơi nắng đen cả da mà Thập Tam vẫn còn màu da ban đầu.

Làm một cô gái, Thanh Vi sinh ra tự ti nghiêm trọng. Nhưng dù chống nắng, cô vẫn có thể thấy tóc đen đi bằng mắt thường, mà làn da màu mật ong của Thập Tam vẫn chung thủy với chủ nhân. Cuối cùng Thanh Vi đổ kị quá thể, vụng trộm dùng bút vẽ tranh

lên mông anh lúc Thập Tam ngủ, phát tiết tâm lý âm u của mình.

Thật ra Thập Tam đã phát hiện ngay khi cô vẽ, nhưng vẫn nhin không động đậy, giả bộ ngủ, muốn nhìn xem Thanh Vi muốn làm gì.

Cho nên khi Thanh Vi đặc ý dùng gương phản quang triển lãm cho anh hình vẽ mà cô tự nghĩ ra, khóe miệng Thập Tam đã hơi giật rồi.

Trên mông của anh có vẽ một con thỏ, theo giới thiệu của Thanh Vi thì là tổ Tư Cơ, bên trái ngửa đầu chống nạnh dáng vẽ bừa bãi, bên phải thì ôm đầu rũ tai rất đáng thương.

Đây là cái gì! Lần đầu tiên trong lòng Thập Tam muốn lật bàn. Anh cho rằng Thanh Vi sẽ viết chữ nổi thôi, vậy cũng không có gì, anh là người của cô, cô muốn để lại chút ký hiệu cũng không sao.

Nhưng hai con tỏ sinh động đơn giản có hơi quái quái này là chuyện gì xảy ra?

Thanh Vi còn chỉ vào con tỏ chống nạnh: “A Ngự.” Lại chỉ con tỏ đáng thương: “Em.”

“Anh không hề.”

“Hử?” Thanh Vi đặt gương xuống vì mỏi tay.

“Anh không hề bừa bãi.” Thập Tam có hơi tủi thân: “Hơn nữa em rất phiền muộn

à?”

“Ôi chao...”

Kết quả cuối cùng của việc này chính là Thanh Vi yêu mến chà lưng cho chồng, còn cần cù thành khăn chà sạch con thỏ kiêu ngạo. Đương nhiên, trong quá trình giờ trò, cô đã cảm thụ thật tốt một phen, cuối cùng còn ăn người luôn.

Cuộc sống thích ý như vậy, Thập Tam được tính

đưỡng rất tốt. Anh có thêm chút thịt, nhìn cũng chẳng phải gầy, giấc ngủ cũng tốt, có khẩu vị, mỗi lần ăn Thanh Vi rất có cảm giác thành tựu – nhìn đi, tôi nuôi chồng thật tốt đấy nhé. Cô chủ động che dấu chuyện mình được nuôi mới là thật.

Tuần trăng mật kết thúc, tinh thần Thanh Vi và Thập Tam sáng láng. Không di chuyển hồi hải khắp nơi, tuy ít

lạc thú hơn nhưng có được rất nhiều, tối thiểu thì thân thể của Thập Tam cũng đã nghỉ ngơi rất tốt.

Bọn họ tạm biệt một nhà Yến Dung, tâm tình sáng khoái lên đường về.

Sau khi về, Thập Tam thu dọn xong thì đi gặp ba Yến mẹ Yến. Anh châm trà rất chính quy, sau đó quỳ xuống kính trà cho hai cụ, cảm tạ sự từ ái của bọn họ, khiến cho mẹ Yến

vui mừng, cảm động rơi lệ.

Thanh Vi và Thập Tam đều bắt đầu đi làm, không lâu sau, Thanh Vi nhờ được một người bác sĩ quen làm giấy báo có thai.

Mọi người đều nói đùa chúc mừng Thanh Vi, cô nhận lấy, trong lòng lại nghĩ: Năm tháng sau phải làm thế nào bây giờ? Mình phải nhét gói đầu nhỏ giả bộ mang thai à?

Chương 125 ♥ Hai ba chuyện

Chuyên ngữ ♥ Đặng Trà
My

Mấy tháng trôi qua, cuộc sống của Thanh Vi và Thập Tam rất đổi hài lòng, bạn bè cũng sống không tệ, đương nhiên cũng có những chuyện vụn vặt nho nhỏ. Khi trở về từ tuần trăng mật, Thanh Vi phát

hiện, trận chiến của Tiểu Vị và Lưu Húc Dương đã thắng cấp, hai người nhìn nhau không vừa mắt.

Lưu Húc Dương vạch trần Tiểu Vị nói chuyện với bạn gái Triệu Quang Hoa gây bất lợi cho đoàn kết trong cảnh đội, trở ngại chuyện tốt của người ta, Tiểu Vị nổi giận, nói đây là bịa đặt, thề muốn trả thù.

Vì thế hôm nay khi Thanh Vi đi làm liền phát hiện

trong hộp thư lại xuất hiện một mail không phải công việc: “Bản kiến nghị trừ ác” Đây là một tài liệu như bài hát, còn là khúc quân hành, nhưng ca từ đã sửa lại:

*Đứng lên, mọi người
đừng để bị lừa gạt!*

*Dùng sự tin tưởng của
mọi người, xây Trường Thành
mới của chúng ta!*

*Đội cảnh sát hình sự đến
rồi, đến vào lúc nguy nan,*

*Ai cũng có thể bị Lưu
Húc Dương lừa!*

*Đứng lên, đứng lên, đứng
lên!*

*Toàn đội chúng ta một
lòng, vạch trần tên lừa gạt
Lưu Húc Dương*

*Vạch trần, vạch trần,
vạch trần!*

*Ca từ như trĩ ác, lại hát
khí thế ngất trời.*

Thanh Vi phì cười.

Không biết Tiểu Vị tự có

tài hay là tìm người làm, chắc oán niệm của cô ấy phải sâu lắm mới có thể không tiếc vốn gốc ép buộc như vậy.

Bởi vì bài hát này quá khôi hài, mọi người gửi cho toàn đội, còn gửi về cục. Kết quả có người không cẩn thận gửi đến hộp thư của phó cục trưởng Tổng. Phó cục trưởng Tổng bất mãn, ai nhàn lại làm chuyện loại này? Diễn trò trong lúc làm việc ư?

Vì thế liền truy ra nhanh chóng. Tiểu Vị nhận phê bình nghiêm khắc, sau đó nhận xử phạt.

Lúc này Kiều chính ủy đã lui về tuyến 2, tân chính ủy lúc bấy giờ họ Hồ, tên Hồ Nhất Dao, bởi vì gần đây anh ta khảo hạch rất nhiều người, lời cửa miệng chính là: “Chúng thực chế độ, áp đặt quản lý!”

Đại Hải nói thầm với Thanh Vi: Tiểu Vị rơi vào tay

anh ta phỏng chừng lạnh ít dữ
nhiều.

Quả nhiên, có người đề lộ
ra quyết định bước đầu xử
phạt Tiểu Vị là thông báo phê
bình toàn cục, cũng khấu trừ
tiền thưởng cả quý, xóa bỏ tư
cách xếp loại ưu cuối năm.

Tiểu Vị không ngờ
chuyện biến thành như vậy, cô
ấy có hối hận cũng không kịp,
không buồn cả hận Lưu Húc
Dương nữa, thông báo phê

bình dọa người kia khiến khẩu vị của cô giảm xuống.

Lưu Húc Dương cũng uể oải. Anh ta không nghĩ tới tranh đấu với Tiểu Vị lại khiến cô ấy mất đi tư cách xếp loại, phải biết rằng biểu hiện làm việc của Tiểu Vị rất tốt, không ngoài ý muốn có thể được hạng tiên tiến trở lên. Mà chuyện này đều là vốn liếng để thăng cấp sau này.

Nói đến việc này không

phải anh ta sai, nhưng cũng có chút quan hệ, nếu lúc trước không phải anh ta và Tiểu Vị đấu đá lẫn nhau, làm Tiểu Vị nóng nảy cũng sẽ không có chuyện này. Cho nên Lưu Húc Dương cũng chột dạ.

Ban đêm, Tiểu Vị còn chưa đi, đèn văn phòng còn sáng. Cô ấy còn buồn ư? Chẳng lẽ cô ấy khóc? Lưu Húc Dương nghĩ: Tuy rằng cô ấy hơi dữ một chút, ngốc một

chút, hủ một chút, ăn nhiều một chút... Nhưng dù sao cũng là con gái.

Nếu cô ấy khóc thật, buổi tối cũng tránh ở trong văn phòng không muốn về nhà, Lưu Húc Dương có hơi bất an. Anh cố gắng nhìn vào văn phòng của cô, lại không thấy rõ lắm.

Lưu Húc Dương do dự, sau đó có một quyết định gian nan - lấy kính viễn vọng ra

nhìn. Trong lòng anh cầu nguyện ngàn vạn đừng xuất hiện hình ảnh hạn chế độ tuổi gì. Bằng vào kinh nghiệm công tác nhiều năm của anh, nếu Tiểu Vị này làm chuyện thay quần áo mà không kéo rèm cửa sổ gì đó cũng là việc có thể xảy ra.

May mà không có. Lưu Húc Dương vừa thấy may đồng thời lại có hơi tiếc nuối. Tiếc nuối ư? Anh ta tuyệt đối

không thừa nhận, đáng người kia có gì đáng xem đâu.

Tiểu Vị ngồi trước bàn cạnh cửa sổ, tay chống lên trán không nhúc nhích, cúi đầu không nhìn thấy biểu cảm trên mặt. Lưu Húc Dương nhìn thấy cô ấy khổ sở như vậy, hoàn toàn không còn kiêu ngạo như khi ức hiếp anh, cũng không hung dữ, hoàn toàn là dáng vẻ nữ sinh bị chèn ép đáng thương.

Anh nhìn một lát, suy xét rồi cuối cùng mới hạ quyết tâm hôm nay tới văn phòng lãnh đạo trực ban.

Lưu Húc Dương thừa nhận với cấp trên, nói vì hành vi của mình khiến cảm xúc Tiểu Vị lên xuống mới có chuyện email, hy vọng mình có thể gánh vác hoặc là chia sẻ trách nhiệm.

Đây không phải vấn đề của anh, nhiều lắm cũng xem

như nguyên nhân thôi nên lãnh đạo không đồng ý. Nhưng là xét thấy thái độ tốt của anh và biểu hiện nhất quán của Tiểu Vị, cuối cùng đảng uỷ quyết định, xử phạt Tiểu Vị là trừ tiền thưởng quý và xoá bỏ tư cách xếp hạng cuối năm, nhưng không thông báo phê bình.

Dù sao Tiểu Vị làm ra việc như vậy, nếu không mất tư cách cũng không thể được

xếp loại ưu. Mặc kệ nói thế nào, việc Lưu Húc Dương làm không có nhiều tác dụng, nhưng không bị thông báo cũng coi như là được an ủi đôi chút.

Nhưng chuyện về email giống như bão, lần đầu đổ bộ không tính cái gì, còn cần quét khắp nơi. Hồ Nhất Dao khởi xướng hoạt động tự kiểm điểm trong đội, yêu cầu toàn đội mỗi người đều nghĩ lại nghĩ lại

tư tưởng nhận thức và tác phong làm việc của mình, đặc biệt là vấn đề trái phép loạn kỉ, viết thành tài liệu nộp lên.

Hồ Nhất Dao còn nhấn mạnh: Tài liệu phải thành khẩn, nội dung phải rõ ràng, thái độ phải nghiêm túc, phân tích phải triệt để! Không được ít hơn 3000 chữ, hơn nữa phải có vấn đề. Không có vấn đề ư? Không có người nào toàn vẹn cả, đó là chuyện không thể!

Chuyện này khiến người trong đội hình sự u sầu không thôi, trừ lúc đi công tác bên ngoài, từng văn phòng đều có người ôm quai hàm, gõ đầu, viết tài liệu tự kiểm điểm.

Đến ngày hội dự họp, Hồ Nhất Dao tổng kết tài liệu của mọi người, khen ngợi vài người. Sau đó rút ra hai tài liệu hỏi: “Triệu Quang Hoa, Đại Hải, tài liệu của hai người là tự mình nghiêm túc viết sao?”

Hai người lập tức cam đoan: "Phải."

Hồ Nhất Dao hòa ái nói: “Ồ, vậy tôi đọc một đoạn cho mọi người nghe.”

“Đây là Triệu Quang Hoa : Làm một người đồng chí công tác trên 30, tôi biết rõ tầm quan trọng của việc tuân thủ kỷ luật, lúc nào cũng nhớ kỹ, kỷ luật chính là đường dây cao thế, ai đụng vào sẽ bị điện giật...”

Anh ta đọc đến nơi này thì ngừng lại, nói với vẻ ôn hòa: “Triệu Quang Hoa, tôi nhớ năm nay cậu còn chưa đến 30 cơ mà, có thể công tác 30 năm cơ nhỉ? Chẳng lẽ khi cậu còn là bào thai đã biết không thể đung vào đường dây cao thế sao?”

Triệu Quang Hoa xấu hổ vô cùng, mọi người nín cười thành ho khan.

Hồ Nhất Dao lại đọc:

“Đây là Đại Hải: Tôi thấy làm người cảnh sát nhân dân quan trọng nhất là kỹ năng cảnh vụ. Cương vị của tôi tại trong công việc cảnh sát giao thông là như thế, vì chỉ huy tốt, khai thông giao thông có hiệu quả, tôi nắm chặt tất cả thời gian khổ luyện kỹ năng nghiệp vụ, còn đọc 'giải phẫu học', 'hiện trường khám tra học' vân vân...”

Hồ Nhất Dao nói: “Đồng

chí đại hải, tôi không biết cậu vừa đảm đương pháp y, đồng thời còn kiêm nhiệm vụ cảnh sát giao thông, có thể sử dụng giải phẫu học chỉ huy giao thông cơ đấy. Xem ra, đội cảnh sát giao thông cũng nên phát tiền lương cho cậu.”

Lần này đã có người không nín được mà cười ra tiếng. Đại Hải ủ rũ vô cùng.

Anh ta và Triệu Quang Hoa đều tìm trên mạng, sửa

chữa báo cáo kết quả công tác. Nhưng không chú ý chi tiết lại hại chết người, không sửa chữa triệt để, kết quả tạo thành bi kịch hôm nay.

Thanh Vi cũng cười, đột nhiên nhớ mình cũng tải xuống sửa chữa, không biết có lỗi hỏng hay không. Vì thế tâm tình khẩn trương nửa ngày, cũng may Hồ Nhất Dao không khai đao nữa, Thanh Vi thuận lợi qua cửa.

Chuyện ồn ào cũng đã xong, lại qua thêm một tháng. Cuối cùng Thanh Vi lấy lại được bình yên. Nhưng hôm nay về nhà, Thập Tam hỏi cô: “Nếu anh trúng thưởng em có vui không?”

Thanh Vi kích động, chẳng lẽ Thập Tam mua xổ số ư? Nếu là mấy trăm vạn, ôi chao ôi chao... Đương nhiên, dù là mấy vạn cũng tốt lắm rồi. Cô hưng phấn ôm lấy

Thập Tam: “Trúng bao nhiêu?”

“Rất nhiều, nhưng mà...”

“Rất nhiều ư?” Thanh Vi vui vẻ nói: “Bao nhiêu?”

“Tiền mặt 200 trăm vạn, 2 chiếc Ferrari 1 chiếc Porsche, 3 iphone, 5 laptop.”

“Cái gì? Sao thế được, đây là xổ số gì?”

“Không phải xổ số, là nhận được tin nhắn trúng thưởng. Hai ngày nay mới có.

Có yêu cầu anh tham gia hoạt động, có nói là tùy cơ quay số, anh còn thấy lạ sao lại may mắn như thế.”

“...” Thanh Vi ói máu trong lòng. Có lẽ biểu cảm của cô vắn vẹo quá, Thập Tam hơi bất an, chủ động thẳng thắn: "Nhưng còn có chuyện không hay. Có tin nhắn nói tài khoản ngân hàng của anh bị khấu trừ, thẻ tín dụng bị tiêu lạm, chúng tôi thanh toán gì đó. Kỳ

lạ nhất là còn nói con anh bị thương nằm viện, anh phải nhanh chóng chuyển viện phí."

"..." Thanh Vi thấy Thập Tam không hiểu, trong lòng rơi lệ.

Được rồi, sống trong thế giới nhiều thủ đoạn lừa gạt như vậy, hết thấy đều là mây bay.

Chương 126 ♥ Ngụy trang là một kỹ thuật sống

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Đảo mắt đã được 5 tháng mang thai. Thanh Vi cẩn thận quan sát, tuy tháng này bụng nên lộ ra, nhưng cơ địa mỗi người không giống nhau, không hoàn toàn là 1 loại.

Tỷ như có người sẽ béo lên rất nhanh, trong một tháng béo đến nổi mập mạp, sau đó ngay cả mặt cũng trở nên tròn ú; có người bụng rất nhỏ, thậm chí nhìn từ sau lưng còn không nhìn ra là mang thai, mãi đến lúc sinh bụng cũng không phải quá lớn. Còn có người may mắn, trừ việc bụng to lên, cả người cũng không có thay đổi gì, mặt và tay giống như khi chưa mang thai.

Thì ra cũng không giống cô nghĩ lúc trước, phụ nữ có thai đều sẽ sưng vù, toàn thân béo lên, Thanh Vi yên tâm hơn - có thể giả mang thai, nhưng không có cách nào giả béo mặt phì chân. Hơn nữa lúc này thời tiết đã lạnh, mùa đông mọi người mặc nhiều, giả vờ rất dễ.

Thanh Vi rung rung tự làm mình xấu đi, giờ phải buông tha cho các loại giữ ấm

chuyên dụng, chỉ mặc quần áo rộng rãi, choàng khăn, cũng rất giống một bà mẹ năm tháng.

Bụng Thập Tam cũng lớn lên. Cũng may còn không phải quá lớn, anh không mặc vừa quần bó nữa, Thanh Vi tìm mấy loại đồ người già hay mặc, bên ngoài khoác áo khoác còn có thể che lấp.

Cũng may là Thập Tam cao. Bởi vì cao lớn nên dù

bụng hơi lớn cũng không rõ ràng. Thập Tam trước kia cũng không mặc đồ hở nhiều, giờ mùa đông mặc kín đáo chút cũng không khiến người khác hoài nghi.

Nhưng đây không phải kế lâu dài, bụng anh sẽ từ từ lớn lên, sớm hay muộn sẽ giấu giếm không được, Thanh Vi nghĩ: Việc ở trung tâm tập thể hình có thể từ chức, nhưng người trong nhà thì phải làm

sao bây giờ?

Cha mẹ đã sớm nói rằng chỉ cần cô nói thì sẽ qua chăm sóc cô, Thật ra mẹ Yến đã sớm nóng lòng muốn đến. Thanh Vi luôn luôn canh chừng Thập Tam, cô hành động cũng rất lưu loát, không cần người đến. Nhưng chờ tháng sau, phỏng chừng sẽ không ngăn được nhiệt tình của bà.

Mỗi tháng Thanh Vi xin

nửa ngày phép đi “kiểm tra thai nhi định kỳ.” Cô vì giả bộ cho giống nên đã tra cứu không ít chuyện phụ nữ có thai nên làm. Tỷ như đi đường không thể quá nhanh, tỷ như không thể xoay người, tỷ như hàng tháng kiểm tra một lần...

Đáng thương thay cho Thanh Vi! Cô không mang thai, không biết mấy chuyện này, có đôi khi hơi không chú ý, bị nhóm chị lớn phát hiện

thì liền bị ngăn lại, vài lần như vậy khiến cô lo lắng đề phòng, chỉ sợ đề lộ.

Cô còn sợ qua một thời gian nữa, có người sẽ muốn sờ bụng cô - không ít cô gái có ham thích này. Trời biết trong bụng cô làm gì có đứa con nào!

Hôm nay Thanh Vi đi làm, trước khi đi còn mua vệt sốt cay, rửa rồi thì ăn. Máy ngày trước dì cả cô đến thăm,

không dám ăn cay, nhịn vài ngày cuối cùng có thể thỏa mãn vị giác một chút.

Thanh Vi đang cắn khớp xương hấp tủy, Tiểu Vị đẩy cửa vào, cầm trong tay mấy quyển sách. Cô ấy cười nói: “Anh nhà em mới có con lớn không lâu, sách chị dâu mua về mang thai và bảo vệ sức khỏe trẻ sơ sinh còn mới, còn có âm nhạc dưỡng thai, đưa cho chị xem có ích không.”

Thanh Vi lau tay cầm sách. Hai ngày nay cô còn mua sách xem, cái này cũng bớt việc. Tiểu Vị đi tới hai bước, nhìn thấy cổ vịt bèn không đồng ý nói: “Chị mang thai cơ mà, nghe nói mấy thứ này có tuyến dịch lim-pha nhiều, ăn ít thôi.” Nói xong không khách khí cầm một miếng nhét vào miệng.

Cổ vịt rất cay, Tiểu Vị cảm thấy đầu lưỡi như bị kích

thích, cô ấy cấp tốc uống một ly nước lạnh, lờm Thanh Vi: “Chị ăn cay như vậy đó hả? Có được không đây? Chị dâu em lúc trước ăn cay, thai nhi phản đối dữ lắm, bụng cũng không thoải mái. Chị còn nói mình ăn cái gì thì con ăn cái đó, thẳng nhóc kia chịu được sao?”

Thanh Vi hơi quỳnh rồi

Cô không chú ý chuyện

này. Thật như vậy ư? Nghe nói có một số người vì mang thai mà thay đổi khẩu vị, không biết đồ ăn kích thích sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, vừa nghĩ thì hình như đúng là như vậy rồi.

Cũng may Tiểu Vị vốn là người thần kinh thô, Thanh Vi tùy tiện nói mấy câu sẽ không chú ý nữa. Cô ấy tùy tiện oán giận: “Lần này cũng không biết sao lại thế này, việc nhiều

quá, buổi sáng họp liền lo lắng. Giờ em phải đi mua băng vệ sinh để lát nữa còn dùng.”

Các cô bình thường cũng trợ giúp cho nhau, Thanh Vi thuận tay kéo ngăn kéo ra cầm một túi cho cô: “Này, cầm đi, mấy ngày hôm trước chị vừa mua xong, không cần nữa.”

Không cần đi mua, Tiểu Vi rất vui vẻ nhận lấy, đột nhiên nghi hoặc nhìn Thanh Vi: “Chuyện này, có cục cưng

cũng đến tháng ư?”

Tiểu Vị quả thật không rõ ràng, nhưng mơ hồ cảm thấy không đúng, Thanh Vi nhất thời chảy mồ hôi lạnh, mang thai đương nhiên không có, dù sao cô cũng không mang thai thật, lúc nào cũng giả vờ, có khi hơi không chú ý sẽ bị lộ.

Thanh Vi nói: “Không có không có, thật ra mang thai rất phiền phức, chỉ có điều này là tốt. Chị đang nói mấy tháng

trước chị dùng ấy.”

“Ồ.” Tiểu Vi không nghi ngờ, bắt đầu tán gẫu về tiểu thuyết cô ấy mới xem trên internet với Thanh Vi, vui vẻ phấn chấn nói một chốc rồi đi.

Thanh Vi hết hồn, may mà là Tiểu Vi, nếu là người khác thì khó nói. Giờ cô đã mở chứng minh trong đơn vị xong, ngã tư đường chứng nhận chuẩn sinh xong xuôi, chờ đưa con được sinh ra, sau

này nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn không thể sơ sót.

Cùng lúc đó, Thập Tam đang ở Dương Quang cũng có tình huống không hay.

Dựa theo tình hình chung, nếu không phải thể chất đặc thù thì phụ đến tháng này không quá nôn nhen, bắt đầu có thể ăn có thể ngủ. Nhưng Thập Tam mấy tháng đầu phản ứng không nhiều, hoàn toàn không sao, gần đây lại

bắt đầu thường xuyên buồn nôn.

Khi sắp giảng bài cho đối tượng kèm xong, trong bụng anh quay cuồng, lúc nào cũng muốn nôn. Thập Tam gắng gượng chịu đựng, sự ảm nhẫn của anh cố nhiên là hạng nhất, nhưng sắc mặt trắng bệch cũng không lừa được người khác.

Học viên chủ động hỏi: “Huấn luyện viên Doãn, anh

không thoải mái sao?”

“Không.” Thập Tam bình tĩnh phủ định: “Anh cứ kiên trì như vậy một tháng là có thể...” Nói còn chưa dứt lời, anh lại nôn nao mất một chặp, giống như dịch dạ dày đang tràn lên, Thập Tam không thể nén nổi, xoay người bước nhanh đến buồng vệ sinh.

Bên trong có người đang đi vệ sinh, Thập Tam nhanh chóng vào một gian kín, chưa

kịp đóng cửa đã ới hết ra. Bởi vì luôn có cảm giác ghê miệng cho nên vài ngày nay sức ăn của anh giảm bớt. Buổi sáng không ăn nhiều lắm, nhưng nhiều hay ít thì cũng nôn ra hết rồi.

Nôn xong có vẻ thoải mái hơn một chút, hệ tiêu hóa không khó chịu nữa. Thập Tam dùng khăn giấy lau khô miệng, chờ người bên ngoài đi rồi mới ra ngoài, từ từ súc

miệng. Anh sợ nếu người kia hỏi sao anh lại nôn thì không biết trả lời thế nào.

Học viên chờ Thập Tam về đã tập xong lần tạ thứ 5. Nhìn thấy mặt Thập Tam thoáng tái nhợt, anh ta cũng chỉ nhìn anh rồi không nói thêm nữa. Nam học viên không nói nhiều lắm, nhưng ánh mắt biểu đạt thân thiết.

Thập Tam cũng không nói gì, tiếp tục chỉ đạo động tác

của anh ta.

Chờ học viên đi rồi, Thập Tam vẫn cảm thấy không thoải mái. Thân thể của anh có thể nhẫn nhịn rất lâu, trước kia dù bị trọng thương, anh vẫn có thể tỉnh táo đến nơi an toàn, tự trị liệu, chẳng hề nề hà quá trình trị liệu không hề nhẹ nhàng, thậm chí còn rất đau đớn.

Lúc đó cũng không thấy gian nan, con cho rằng có đau

có thương tích là bình thường, đau mới chứng tỏ mình còn sống, hơn nữa không trúng độc. Giờ cơ thể không khỏe nhưng chỉ bằng một góc đau đơn trước kia, nhưng khác ở chỗ không phải không thể nhin, mà là lo lắng.

Đó là lo lắng về chuyện mình không biết nhưng lại quan tâm, anh không biết dưỡng thai, còn phải cố hết sức che giấu phản ứng mang

thai của mình. Đặc biệt nghĩ đến ngày vượt cạn, không biết có thuận lợi không? Những chuyện này anh không hề biết gì cả.

Thập Tam đến phòng nghỉ rót cốc nước, uống 1 hớp rồi nghĩ: Anh làm cha rồi, mang thai con của Thanh Vi, cô cũng hy vọng cũng quý trọng đứa con này, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này chứ? Anh nhất định phải sinh

đưa con này thật tốt.

Tháng thứ sáu, Thanh Vi bắt đầu mặc một bộ quần áo nhỏ ở trong quần. Giờ cô mặc váy bầu, mất hình tượng, chậm chạp đi trên đường, có trời mới biết thật ra cô muốn đi nhanh đến cỡ nào.

Mỗi lần lên xe, Thanh Vi nhe răng cười vỗ bụng hai cái, dù sao thì mùa đông đều đóng cửa kính xe, không có ai thấy. Nhưng có một lần khi Thanh

Vi vào chung cư vẫn hạ cửa sổ, bị người ta thấy được hành vi “tự ngược” của cô thì mới giật mình, Thanh Vi cũng bắt đầu chú ý khi trên xe.

Cô cũng rất lo lắng tình hình của Thập Tam. Tuy anh không ngừng nôn nhen nhưng bụng lớn rất nhanh. Tình hình như vậy gặt người khác đi làm rất vất vả, nhưng còn hai tháng nữa mới hết hợp đồng, Dương Quang đối xử với anh không

tệ, cũng không có lý do để kết thúc hợp đồng sớm.

Như vậy làm sao nghĩ ra cách tốt trước tháng thứ bảy đây, để Thập Tam được nghỉ ngơi hồi phục, đây là chuyện Thanh Vi đang trầm tư suy nghĩ. Cô buồn rầu, lại xoa quần áo trong bụng, vì thế bụng mới biến hình.

Thanh Vi vừa sửa lại hình dạng bụng, vừa rơi lệ: Chỉ mong có thể tìm một chỗ ở

mấy tháng, chờ sinh con rồi
hãy về. CMN, đàn ông mang
thai chịu không nổi, phụ nữ giả
mang thai cũng rất khổ.

Chương 127 ♥ Điều là quảng cáo gây họa

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Khi Thanh Vi về nhà thì nhẹ nhàng thở phào, cởi quần áo dài rộng ra, đá mấy thứ buộc bụng lên sofa. Buổi chiều Thập Tam không phải huấn luyện nên trở về sớm hơn bình thường, anh đã làm cơm xong.

Thanh Vi rửa tay ngồi vào bàn, thấy hai món một canh rất đơn giản, vẻ mặt Thập Tam áy náy, dường như cảm thấy rất có lỗi với cô, sắc mặt anh hơi trắng xanh.

Lúc ăn Thập Tam luôn gắng sức muốn ăn Thanh Vi nhiều thêm, cho nên nấu cơm rất tận tâm, hôm nay xanh xao như vậy chắc là không vừa lòng, nhưng thân thể anh không thoải mái, ngửi mùi

khỏi dầu vị đã muốn ỏi rồi, cứ
đè ép mãi không được, anh
không thể không ra khỏi
phòng bếp.

“Thanh Vi, anh xin lỗi.”
Thập Tam cúi đầu.

“Có phải anh không thoải
mái không?” Thanh Vi đương
nhiên biết ý của anh, lo lắng
sờ đầu anh, lại sờ tay anh. Độ
ấm bình thường, cũng không
có mồ hôi, cô hơi yên lòng
một chút, lại duỗi tay để trên

bụng anh, nhẹ nhàng vuốt ve:
“Là con nghịch anh đúng không?”

“Em đi làm mệt mỗi cả ngày trở về, ngay cả cơm ngon miệng cũng không có, anh thật là vô dụng...” Thập Tam nhìn Thanh Vi không hề trách cứ mình, lại cảm thấy đôi tay dịu dàng gần sát thân thể, anh vừa buồn vừa tự trách, thấp giọng nói.

“Vốn nên là em chăm sóc

anh, ngược lại còn để anh bận rộn chuyện nhà mỗi ngày. Anh làm tốt lắm, sau này phải để em chia sẻ một chút.” Thanh Vi ôm lấy đầu của anh vuốt ve, một mùi hương dễ chịu thơm ngát.

“Không, anh làm được...”

Thập Tam vội vã biện giải.

“Nghe lời.” Thanh Vi tỏ vẻ cứng rắn, hạ tối hậu thư tỏ vẻ không muốn thương lượng, sau đó còn không chịu để

chặn miệng anh lại.

Ăn cơm xong, Thanh Vi ra lệnh cưỡng chế Thập Tam đi nghỉ ngơi, một mình thu dọn, sắp xếp ổn thỏa xong đi ra thì thấy Thập Tam đang ngủ. Trên mắt anh có quầng đen nhàn nhạt, rất nổi bật trên sắc mặt xanh trắng, càng có vẻ mỗi một tiêu tụy.

Thập Tam như vậy hoàn toàn là do mệt. Thân thể mệt, tâm tình mệt. Mang thai là lúc

dễ dàng yếu ớt và cảm xúc hóa nhất, gánh nặng cơ thể cũng lớn nhất, lại hoài thai trong bí mật, không thể hưởng thụ sự chăm sóc nên có, còn e sợ bị người ta vạch trần, gánh nặng rất lớn, Thanh Vi cũng cảm nhận được.

Nhìn Thập Tam ngũ, Thanh Vi rất đau lòng, cô nhẹ nhàng đắp chăn mỏng cho anh. Thập Tam giật người, có lẽ là quá mức quen thuộc với

hơi thở của Thanh Vi nên anh không tỉnh, ngủ càng trầm.

Không thể tiếp tục như vậy, phải để Thập Tam được tỉnh dưỡng. Nhưng cô cũng nghĩ nhiều cách rồi, nên làm sao bây giờ đây? Trước tiên nghĩ để không hợp, chẳng những không có lý do mà còn giảm bớt thời gian chăm sóc Thập Tam sau sinh sản.

Nói mình muốn giữ thai ư? Điều này cần bệnh viện

chứng minh, bác sĩ sẽ làm xét nghiệm, lấy chỉ tiêu siêu âm gì đó, vốn không thể gặt họ được. Làm sao bây giờ đây?

Suy nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra cách gì tốt, trước tiên phải thuyết phục Thập Tam để cô làm việc nhà, còn cần anh nghĩ cách từ chức. Như vậy sẽ tốt hơn một chút.

Thanh Vi đau đầu, đành phải buông phiền não này

trước, kiểm chút chuyện thoải mái. Cô mở máy tính, nhớ tới tiểu thuyết của Tiểu Vị đề cử bèn cũng nổi hứng thú, cô tìm ra một đồng trang web.

Ôi chao? Nhiều như vậy ư? Thanh Vi tùy tiện mở một cái ra xem giới thiệu văn tắt rồi bắt đầu đọc. Đọc trang web rất phiền, mỗi lần chuyển trang sẽ hiện ra một đồng quảng cáo, dán đầy hai bên trái phải, nội dung rất đa dạng,

không phải sản phẩm đặc biệt thì là trò chơi kích tình, còn có quảng cáo mời nói chuyện phiếm mờ ám, dù sao cũng đều là nhằm vào nửa người dưới nam nữ.

Quảng cáo nhiều loạn tâm mắt, hình ảnh cũng rất chướng tai gai mắt, Thanh Vi liền đóng cửa sổ, bực một nỗi là đóng cửa sổ này lại có cửa sổ khác hiện ra, càng đánh sâu vào thị giác hơn. Sau khi phản hồi

trang web tiểu thuyết, một
đồng quảng cáo vẫn hiện ra

Không đóng được ư?

Thanh Vi đổi trang web, sau
đó phát hiện kết quả giống
nhau, khác biệt duy nhất là ở
chỗ quảng cáo khác nhau.

Được rồi, Thanh Vi nhận
thua, đành chọn một mục
khác. May mà đã tắt tiếng
trước, bằng không thì hiệu quả
âm thanh thật khiến người ta
hiếu lắm.

Xem một lát, Thanh Vi đột nhiên có cảm giác bị nhìn người ta chăm chăm, tuy rằng không nghe thấy tiếng động gì, nhưng bước chân Thập Tam mình nhà luôn rất nhẹ, cô nhìn lại, quả thật là Thập Tam đang đứng ở cửa.

Tỉnh ngủ rồi ư? Sắc mặt cũng không trắng như trước, có hơi đỏ nữa. Thanh Vi vui vẻ đứng lên, lại phát hiện anh nhìn chăm chăm vào máy tính.

Thanh Vi buồn bực nhìn lại, nhất thời lại muốn đập đầu vào miếng đậu phụ để tự tử, mặt già của cô cũng không nhìn được đỏ lên.

Trước mặt có trang web quảng cáo, có hai cái bắt mắt nhất, một là em gái với gương mặt trẻ con có ngực rất to lớn đáng sợ, vẻ mặt đang thèm muốn; Một là người đàn ông không thấy diện mạo, chỉ có thân thể cường tráng, cam

đoạn sau khi sử dụng sản phẩm rồi người anh em sẽ lớn đến nỗi khiến cho đối phương thét chói tai.

Đây rõ ràng là quảng cáo tự động hiện ra, Thanh Vi làm như không thấy, thật ra có nhiều cái còn bạo hơn cái này. Mà lúc này theo góc độ của Thập Tam, chữ viết gì đó cũng không đáng nói, chỉ có hai hình ảnh kích thích này hiện ra vô cùng rõ ràng, dù là nội

dung giải trí cũng không đáng khinh như vậy!

Chẳng trách mặt Thập Tam đỏ lên, còn mất công cô tưởng rằng là do mới tỉnh ngủ.

Thanh Vi nhanh chóng đóng trang web, đáng tiếc người không thể làm việc chột dạ, kết quả chột dạ chính là trượt tay, chọn trúng một quảng cáo khác, vì thế trang web quảng cáo mới hiện ra nhanh như chớp: cơ thể đàn

ông bán khóa thân, JJ to lớn nửa người dưới đứng thẳng, động tác thì không cần giải thích nữa.

Trước khi Thanh Vi muốn ngắt đã kịp đóng hết trang web, lại nhìn Thập Tam, anh có hơi kinh ngạc, không biết đang nghĩ gì. Trời ạ, cô thành loại người gì trong mắt Thập Tam rồi.

“A Ngự, ôi chao, em đang xem tiểu thuyết, không phải

xem mấy thứ này đâu.” Thanh Vi đau khổ giải thích.

“Ừ.” Thập Tam hoàn hồn, dịu dàng đáp lại cô, không hỏi nhiều một câu, cũng không chỉ trích.

Thật ra anh nên hỏi nhiều một chút thì cô mới có thể nói rõ ràng. Lần đầu tiên Thanh Vi sinh ra oán niệm với trung khuyển nhà mình. Cô tiếp tục nói: “Đây là quảng cáo, không liên quan đến nội dung - em

không xem tiểu thuyết kiều
đó!”

“Ừ.” Thập Tam thuận
theo, đi đến trước mặt cô:
“Em muốn làm gì cũng được.”

Nói gì vậy chứ?

Cô không muốn làm gì
hết, thật đấy!

Không phải Thanh Vi
thuần khiết gì cho cam, cô
cũng từng xem XXX rồi, chỉ
là tiêu khiển, xem để thỏa mãn
lòng tò mò thôi. Nhưng thấy

cũng chẳng thú vị gì, chỉ xem hai lần thôi mà.

Thái độ của Thập Tam bao dung như vậy mới khiến cho cô nội thương. Giải thích lần nữa ư? Mình cũng cảm thấy dư thừa.

Quên đi, chỉ là vài hình ảnh hạn chế trẻ con, mình là người đã kết hôn. Ngay cả đàn ông trong thế giới nữ tôn cũng có thể nhận, hiểu lầm nhỏ như vậy thì tính là cái gì!

Thanh Vi nghĩ thông rồi cũng không cho nó là chuyện lớn gì, bèn thu xếp để Thập Tam ăn chút gì đó. Gần đây Anh không muốn ăn, Thanh Vi lại làm mấy bữa phụ bồi bổ cho anh.

Đến buổi tối đi ngủ, Thanh Vi đã quên mất việc này. Nhưng Thập Tam không như thế.

Lúc anh nhìn thấy hình ảnh kia không phải không

khiếp sợ. Nhân lực anh tốt, cho nên anh đều thấy rõ hai hình ảnh kia và chữ viết phía dưới, hiểu được đó là cái gì, đồng thời cũng sinh ra ý tưởng với việc Thanh Vi xem thứ đó.

Thật ra theo nhận thức trước kia của Thập Tam, phụ nữ nên có nhiều hoa, nói dễ nghe là phong lưu, nói khó nghe là háo sắc. Nhưng thời gian anh đến nơi đây quá dài, cũng từ từ tiếp nhận việc phụ

nữ nơi này bảo thủ hơn đàn ông, hơn nữa Thanh Vi rất ấm áp, không hề có liên hệ với sắc nữ.

Bạn nói có đôi khi cô “ức hiếp” Thập Tam ư? Đó là tình thú giữa vợ chồng, điều này Thập Tam biết rõ.

Nhưng Thanh Vi lại một mình lặng lẽ xem cái này...

Thập Tam tin tưởng cô nói, là cô đang xem tiểu thuyết rồi quảng cáo chen ngang,

nhưng không phải cũng có nguyên nhân sao?

Sau khi anh mang thai, loại chuyện này đã ít đi, bụng lớn không tiện nên cũng ít làm. Nhưng có khi bởi vì mang thai mẫn cảm, Thanh Vi còn giúp anh dùng tay giải quyết nữa...

Khi đó anh xấu hổ chết đi được, nhưng rất ngọt ngào, cảm tạ ông trời ban cho anh người vợ tốt như vậy. Nhưng

giờ ngấm lại, Thanh Vi không thể thỏa mãn đúng không?

Cô tuổi trẻ thân thể khỏe mạnh, chỉ có thể nhìn mà không thể làm gì chồng mình, có khi còn phải giúp anh giải quyết... Thật đúng là rất tàn nhẫn.

Thế giới trước kia, đàn ông có con chú nhất ý là vấn đề này, nếu là chồng cả thì sẽ chủ động giúp vợ nạp thị, nếu là thị thì chỉ cần dưỡng thai

cho tốt là được.

Phụ nữ sẽ không có hứng thú với một người đàn ông thân mình dị dạng, dung nhan biến sắc. Huống chi thân thể như vậy nếu thân thiết cũng có nhiều kiêng kị, không thể tận hứng.

Giờ Thanh Vi đã chịu thiệt mấy tháng, chẳng lẽ còn tiếp tục chịu thiệt hay sao? Nếu cô ghen hổng thì làm sao bây giờ?

Thập Tam nắm tay hận bản thân mình: Đúng là rất không hiểu chuyện, rất không biết suy nghĩ cho cô. Thanh Vi giả vờ mang thai, không được ăn cơm ngon, buổi tối ngay cả đàn ông để thư giãn cũng không có, phải dựa vào hình ảnh để thỏa mãn.

Như vậy không được. Nhưng nên làm thế nào đây? Chẳng lẽ tìm đàn ông cho cô?

Không hiểu sao, Thập

Tam lại nhớ tới Đường Đường,
còn có Lưu Húc Dương, thậm
chí người đàn ông bị thương
ngón tay khi đón dâu...

Chương 128 ♥ Tìm một người đàn ông giải nhiệt

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Thập Tam tự mình yên lặng tính toán, cuối cùng nghĩ luôn có người coi trọng cô.

Thanh Vi tốt như vậy, dù là chọn ai thì người nọ còn có thể không muốn sao?

Nhưng vừa nghĩ đến Thanh Vi sẽ hôn môi người đàn ông khác, thậm chí tiếp xúc thân thể, anh lại không chịu nổi.

Trong lòng rất đau. Ngay cả ngực cũng nặng trĩu đau đớn, giống như chân khí xé rách mạch máu vậy. Không, đó vẫn là đau có thể cảm thụ chân thực, không phải nỗi khổ riêng như thế này, huyết mạch bị nhào thành một, xé ra rồi lại

nhào, lại xé.

Dù là suy nghĩ cũng không chịu nổi sao?

Thập Tam tự mắng mình:
Mày thật đúng là một đồ phu !
Không được vô dụng như vậy.
Thanh Vi đối tốt với mày như thế, ngay cả chút việc ấy mày cũng không làm được, đau chết mày đi, không oan uổng chút nào.

Nhưng, thật sự rất khổ sở.
Thanh Vi của anh, nếu

sau khi có đàn ông khác thì có còn chỉ cần mình anh không? Sau khi sinh con còn có thể khôi phục cuộc sống giống như trên thiên đường lúc trước không?

Không biết khi những người đàn ông khác chọn lựa thì thiếp cho thê chủ sẽ có tâm trạng gì. Trái tim có đau như vậy không? Cũng khó chịu như vậy sao? Nhưng trăm ngàn năm đều như vậy, mỗi

thể hệ đại đều làm như vậy.

Huống chi Thanh Vi không giống họ, cô thật lòng yêu thương anh. Như vậy có phải anh cũng có thể kỳ vọng, đàn ông chỉ phát huy tác dụng trong lúc đặc biệt, qua đi rồi sẽ không khiến Thanh Vi suy nghĩ tới nữa không? Sau này vẫn là chỉ có mình anh thôi.

Anh có thể hy vọng xa vời như vậy không?

Thập Tam nghĩ rất nhiều,

không biết bắt đầu từ khi nào, bụng lại bắt đầu khó chịu. Anh bình phục hô hấp, muốn để con an tĩnh lại, cuối cùng cả người ra đầy mồ hôi.

Mùa đông dùng chăn dày, mồ hôi ra liên dinh dinh rất không thoải mái. Thập Tam ngồi dậy, muốn mở chăn ra đi tắm rửa, lại làm Thanh Vi bực tỉnh.

“A Ngự, anh sao vậy?” Thanh Vi nhìn khuôn mặt của

anh liền phát hoảng, lại thấy anh nâng chần thì bèn sờ thử, cảm giác ẩm ướt khiến Thanh Vi nhả mày lại.

“Có phải khó chịu không, sao không gọi em? Đã nói là đừng miễn cưỡng mình rồi mà...” Vừa quở trách anh, cô vừa đắp chần của mình cho anh, kiên quyết không cho phép phản kháng.

Thanh Vi mang chần ẩm ra phòng khách, nếu một bát

chè sen cho Thập Tam, nhìn anh uống xong sắc mặt tốt lên rồi mới tìm cái chăn khác cho mình. Thấy Thập Tam không có gì không bình thường, Thanh Vi cho rằng anh gặp ác mộng, bèn ngồi cùng anh một lát cho yên ổn tinh thần.

Chăn vừa lấy ra còn mang theo sự lạnh lẽo của ngăn tủ, Thập Tam sờ sờ chăn trên người mình được Thanh Vi ủ ấm, hốc mắt đỏ ửng. Lúc này,

anh vô cùng căm hận sự ích kỷ và ghen tị của mình.

“Anh đúng sự là người chồng kém cỏi nhất.....” Thập Tam hạ quyết tâm nói ra: “Thanh Vi, không cần cố kỵ anh, em cứ tìm một người đàn ông đi, chỗ ăn chơi cũng được, chỉ cần sạch sẽ chút, có thể hầu hạ em thật tốt là được.”

“Gì cơ? Anh nói gì?” Thanh Vi ngây ra như phỗng,

chẳng lẽ Thập Tam còn chưa tỉnh, đang mộng du ư?

“Không bận tâm đến nhu cầu của em là anh sai. Em còn tiếp tục như vậy sẽ không chịu nổi mất.”

“Khụ khụ! Cái gì không chịu nổi cơ?”

“Cơ thể không chịu nổi. Trong thời gian anh mang thai em hãy tìm một người đàn ông giải nhiệt đi. Thật đấy, anh không ghen tị đâu, anh biết

điều này là hiển nhiên.”

“Khụ khụ khụ...” Thanh Vi bị nước miếng của mình làm sặc.

Gì thế này, từ lúc cô sinh ra đến giờ lần đầu tiên nghe lời cầu xin không thể tưởng tượng nổi như thế, nếu đổi thành một sắc nữ thì có thể cười điên cuồng đến thổ huyết mất, logic của Thập Tam đúng là quá lạ lùng.

Chẳng lẽ anh thấy khẩu vị

của cô nặng như thế sao? Chồng mang thai lại thành khăn tở về hoan nghênh cô XXOO với người đàn ông khác, còn lo lắng cô không chịu nổi.

Giải nhiệt ư? Từ này bạo quá, chẳng lẽ trên mặt cô viết mấy chữ dục cầu bất mãn ư? Hay là Thập Tam nhìn ra cô dục hỏa đốt người?

Thanh Vi đột nhiên nghĩ đến quảng cáo lúc trưa thì mới

tìm ra chân tướng.

Hắn là vì sắc mặt của cô có vẻ vắn vẹo, Thập Tam không yên bèn nói: “Lúc trước là anh lo lắng không toàn vẹn, còn có thể bù lại. Em thích đàn ông bên người thì... Chọn một người đi? Nếu không tiện, em nhìn trúng ai thì để anh đi thuyết phục cũng được.”

Anh nói việc chọn lựa rất hàm hồ nhưng Thanh Vi lập tức hiểu là muốn chọn ở đâu.

Cuối cùng khi Thập Tam còn chuẩn bị nói gì đó, Thanh Vi lập tức chặn miệng của anh. Trục giác nói với cô nếu không làm vậy thì đôi môi duyên dáng kia còn có tuôn ra ngôn luận kinh người hơn, mang đến rung động không thua kém động đất, suy nghĩ cho trái tim mình, cô vẫn nên chặt đứt cơn địa chấn này mới được.

Thập Tam bị che miệng

lại thì ngờ ngác mở to mắt nhìn, nhưng anh vẫn phục tùng không nói nữa, có điều hiệu quả của việc đôi mắt kia nhìn cô lại càng lợi hại.

Một đôi mắt có thể nói là mắt phượng đòi mạng!

Thanh Vi lại lĩnh hội uy lực đôi mắt của Thập Tam, bắt đắ dĩ buông tay ra, bắt đầu phát biểu.

Muốn sửa đổi quan điểm cho Thập Tam là điều không

thể, để anh tin tưởng Thanh Vi không có dục vọng cũng không có sức thuyết phục.

Cho nên Thanh Vi kiên quyết nói cho anh biết: Cô chỉ yêu một người là anh, cho nên chỉ thân thiết với anh, mấy chuyện bất chính này sau này không được nói nữa, lại càng không được nghĩ lung tung, bằng không sẽ được gia pháp hậu hạ.

Về phần gia pháp là gì?

Thập Tam đỏ mặt, theo bản năng dịch mông vào sâu trong chăn.

Không cần giải thích nhiều lắm, không có trấn an dư thừa, chỉ có cam đoan ngắn gọn và cảnh cáo, lại ngoài ý muốn khiến Thập Tam tin phục.

Đúng rồi, đây là Thanh Vi, đều là anh không tốt, lại nghĩ nhiều. Anh dám nói khi mình cam đoan không đổ kị

thì sẽ thật sự cam tâm tình nguyện như vậy sao? Thật sự không đau lòng ư? Anh không dám.

Anh chỉ cho rằng mình có thể làm được, dù sao thì chỉ cần làm được là tốt rồi, từ từ sẽ quen, nhưng Thanh Vi lại dịu dàng trấn an trái tim anh.

Tình cảm dâng trào, Thập Tam chủ động ôm lấy Thanh Vi, tựa vào làn da cô, giống như chỉ có như vậy mới có thể

an tâm, mới có thể thoải mái.

Thanh Vi chẳng những không từ chối mà hơn nữa còn tích cực đáp lại. Cô đỡ Thập Tam ngồi dậy, xóc chần lên.

Vẫn là da thịt như ngọc, ngực rắn chắc màu mật ong, chỉ có bụng hơi hỏ ra, có đường cong mềm mại, Thập Tam ngại ngùng muốn che: “Đừng, đừng nhìn.”

“Vì sao không muốn em nhìn?”

“Khó coi...”

Anh là người mang thai vất vả, mang là cốt nhục của hai người, sao có thể khó coi? Cái đầu cổ hủ này nên bị gõ.

Thanh Vi trả thù ấn lên trán anh một cái, sau đó nhẹ nhàng hôn mặt Thập Tam, một đường xuống phía dưới, cuối cùng lưu luyến trên bụng. Mắt ròn kia bởi vì bụng lớn lên nên đã hơi sâu, tròn tròn thật sâu giống núp đồng tiền thật to.

Thanh Vi hôn núp đồng tiền mê người này như chuồn chuồn lướt nước, nghe thấy tiếng rên rỉ không thể áp chế của Thập Tam, bèn chuyển thành liếm láp nhẹ nhàng.

Tay cô vuốt ve thân thể anh, từ vai đến eo, đụng đến nơi nào cũng khiến anh run rẩy.

Đùi cô cọ sát chỗ mẫn cảm của anh, xoay quanh trong đùi, lòng bàn chân qua

lại dọc theo cắ²ng chầ²n thon
dài của anh, có khi đặ²ng tới
tiểu Thậ²p Tam đã chắ²y nướ²c
mắ²t.

Thân thể Thậ²p Tam giống
bị điệ²n giậ²t, cảm giắ²c mắ²nh
liệ²t giống sóng triề²u đắ²nh ú²p
lại liên tiế²p. Sóng biể²n ngang
trời khiến anh kiệt sức tiế²p
nhậ²n, lại càng không muố²n
phản khắ²ng, chỉ có thể mặ²c
cho mình chìm nồ²i trong đó.

Tiể²u Thậ²p Tam bồ²ng

nhiên bị một bàn tay nắm giữ, ngón tay động vào mũi nhọn của nó, kích thích đột nhiên như đầu sóng to lớn hoàn toàn bao phủ Thập Tam, cuối cùng anh khắc chế không nổi, lần đầu tiên trào nước mắt trong lúc này, nước mắt không rơi mà ngừng lại ở lông mi.

Thanh Vi đau lòng hôn lên giọt nước trong suốt kia một chút, chỉ một chút thôi mà trên môi đã ẩm ướt.

Thập Tam mở mắt ra nhìn Thanh Vi, đôi mắt sáng trong đen lấp lánh như thể đã hấp thu tất cả ánh sáng.

“Thật đẹp.” Thanh Vi thở dài, lạc lối trong ánh sáng kia.

Cô dè dặt cẩn trọng chêm một cái gối đầu xuống dưới thắt lưng Thập Tam, chậm rãi ngồi xuống trước mặt anh, không chế không đè lên bụng của anh.

Thập Tam rên ra tiếng,

thậm chí cho rằng mình choáng váng hoa mắt. Đồi núi trước ngực, u động thật sâu suối nước róc rách.

Thanh Vi đỡ eo Thập Tam, vong tình lên xuống; hai tay Thập Tam thoáng động, giúp cô dùng sức. Không có liều lĩnh, chỉ có triền miên dịu dàng khắc cốt, hai người đắm chìm trong lửa tình cực hạn.

Trận hoan ái này kéo dài thật lâu, giống như thân thể

lớn lên cùng nhau, hòa nhập vào nhau. Tuy rằng vì đưa con nên không dám phóng túng quá mức, cảm giác không kích thích như trước, nhưng lại vì hòa hoãn và chú ý mà càng khắc sâu tinh tế.

Sau khi Thanh Vi và Thập Tam đều thỏa mãn, Thanh Vi lau cho Thập Tam, Thập Tam không muốn, Thanh Vi bèn lờm anh: “Nghe lời.”

Chiều này lần nào cũng

hiệu quả, Thập Tam quả nhiên ngoan ngoãn nghe lời. Cơ thể còn mẫn cảm dưới sự chà lau của khăn lông có hơi khó chịu. Nhất là tiểu Thập Tam vừa phóng thích, vốn không chịu nổi kích thích như vậy, vừa lau nhẹ nhàng, cơ thể Thập Tam đã hơi phát run.

Thanh Vi có ý xấu cố ý lau tiểu Thập Tam nhiều hơn mấy lần, cuối cùng chủ nhân nó không chịu nổi, đáng

thương nhìn Thanh Vi, không tiếng động khản cầu.

Thanh Vi lập tức mềm lòng, đắp chăn cho anh: “Anh xem, có thể thỏa mãn em chỉ có anh, em cũng chỉ muốn anh thỏa mãn. Sau này không được nói vớ vẩn nữa.”

“Ừ.” Thập Tam cúi đầu đáp lời.

Thanh Vi nằm bên người Thập Tam, nhanh chóng ngủ thiếp đi: Ăn no hết mình rồi,

nhưng thể lực cũng không chịu nổi.

Thập Tam nhìn gương mặt thả lỏng khi ngủ của cô, hình như còn mang theo ý cười thì cũng chậm rãi mỉm cười. Vốn còn muốn nhìn, nhưng sau khi cởi bỏ khúc mắc, buồn ngủ dày đặc liền ập đến, không biết khi nào anh cũng rơi vào giấc mộng ngọt ngào.

Chương 129 ♥ Là nguy hiểm hay cơ hội

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Hôm nay Thanh Vi vừa giao ban, chi đội Lưu đã gọi điện thoại bảo cô đi làm, ngay cả tiệc giao ban cũng không cần tham gia. Yêu cầu bất thường như vậy khiến Thanh Vi có hơi không yên. Cô phạm

lỗi gì à? Hình như không mà
nhỉ. Hay là việc giả có thai bị
vạch trần? Vừa nghĩ đến khả
năng này, cho dù là mùa đông,
Thanh Vi cũng đã bắt đầu đổ
mồ hôi.

Nếu bị phát hiện thật thì
giải thích thế nào cũng không
được, tốt nhất là không giải
thích, càng không thể thú nhận
việc Thập Tam. Đây là điều
quan trọng nhất, tuyệt đối
không thể để người ta phát

hiện Thập Tam khác thường.

Ở trước cửa văn phòng chi đội Lưu, Thanh Vi sửa sang lại quần áo, à, nói đúng hơn là bụng, sau đó lấy tinh thần thấy chết không sờn gõ cửa xin vào báo cáo. Vào cửa thì Thanh Vi liền ngậy ra, trong phòng không chỉ có có chi đội Lưu mà còn có cả đại đội Trương, đại đội Lí, Nhị Long, Triệu Quang Hoa, Đại Hải.

Trong văn phòng không lớn, 6 người đàn ông tráng kiện ngồi đó nên hơi chật chội. Mặc dù Thanh Vi có hơi giật mình, trong lòng lại không lo lắng. Tình hình này có vẻ liên quan tới công tác, chắc không phải thảo luận việc cô mang thai đâu.

Chi đội Lưu tiếp đón Thanh Vi ngồi xuống rất hòa ái, Triệu Quang Hoa ra vẻ kính già yêu trẻ nhường người

có thai, để Thanh Vi ngồi ở vị trí thoải mái nhất. Thanh Vi lấy tay đỡ sau eo, từ từ ngồi xuống, động tác tiêu chuẩn của phụ nữ có thai.

Cô phát hiện ra sau động tác này, đại đội Trương và Đại Hải liền có vẻ mặt không đành lòng. Cuối cùng là sao đây? Cô lại càng nghi ngờ hơn.

“Tiểu Yến này, cô còn nhớ 4 năm trước, lần đầu tiên cô tham gia hành động bắt tội

phạm đã bắt được nghi phạm sau một phát súng không?” Đại đội Trưởng hỏi.

Thanh Vi bị vấn đề này gợi nhớ lại.

Sao cô có thể quên được? Nhiệm vụ đầu tiên cô chấp hành, lần đầu tiên cô nổ súng trong thực chiến. Khi đó cô mới công tác không lâu, vẫn còn là tuần cảnh tuần phố. Một lần đội hình sự tổ chức bắt nghi phạm ở khu vực của

cô tuần tra, cần một nữ cảnh
giả trang cô gái đêm khuya
chưa về, dụ dỗ kẻ tình nghi
mắc câu.

Cả tuổi và ngoại hình của
Thanh Vi đều là người thích
hợp nhất, được triệu tập làm
mồi nhử lúc đó.

Người này rất gian xảo,
xâm phạm mấy cô gái ở
những nơi khác nhau, nếu nạn
nhân phản kháng mãnh liệt thì
còn xuống tay độc ác hơn, dư

luận xã hội ồ lên, dân tình phần nộ. Vì nhanh chóng bắt người, đội hình sự chia làm mấy nhóm nhỏ để hành động.

Lúc ấy tổ của Thanh Vi này trừ cô còn có 3 đồng chí cảnh sát nam nữa, lực lượng có vẻ mạnh. Không phải nhóm nhỏ nào cũng đều có mỗi, Thanh Vi là mỗi như, được bảo vệ kỹ càng, súng ngắn cột trên đùi, váy buông xuống nên không nhìn thấy.

Ba tối liên tục cô đi lại trên đường, trời nóng đổ mồ hôi, chân bị súng cọ vào khó chịu, cuối cùng cũng khiến nghi phạm chú ý. Ở trong một ngõ nhỏ hẹp, người đàn ông cao lớn cường tráng kia nhanh chóng tiếp cận cô, rõ ràng là có ác ý.

Vì thế tổ trưởng lúc đó – Trương đội trưởng ra lệnh một tiếng, Nhị Long cùng tiến lên tấn công nghi phạm, mục đích

của bọn họ rất đơn giản, chỉ cần bắt người đàn ông này là được rồi. Ai ngờ người thứ 3 lại không xông lên!

Người này cũng mới công tác không lâu, cũng khá cao lớn, nhưng có vẻ nhát gan, vào lúc không thể do dự không thể lui về sau này lại sợ hãi theo quán tính. Cuối cùng anh ta mới vượt qua chướng ngại tâm lý rồi xông lên.

Nhưng trong thoáng chốc

đó, kẻ tình nghi kia vô cùng
cường tráng, Trương đội
trưởng và Nhị Long không thể
chế trụ anh ta, Nhị Long còn
bị đánh vỡ mũi, máu chảy đầy
mặt. Nghi phạm mượn cơ hội
giây thoát khỏi hai người, liều
mạng chạy ra ngoài.

Thanh Vi đứng ngay trên
đường chạy trốn của anh ta,
ngõ hẹp không có nơi tránh
né, cách xa mấy mét có thể rõ
ràng nhìn thấy biểu cảm hung

hân dữ tợn trên mặt gã – gã đã biết thân phận của cô.

Trương đội trưởng và Nhị Long đuổi theo phía sau, vẫn còn có khoảng cách, nếu để gã chạy qua thì chẳng những nhiệm vụ thất bại, cô cũng tuyệt đối không có kết quả tốt. Trong lúc cấp bách, Thanh Vi rút súng ra theo bản năng, dường như không có thời gian nhắm bắn đã bắn rồi.

Cô nhắm cánh tay của gã

kết quả lại trúng chân, vì thế gã kia gầm rú một tiếng té ngã trên đất, bị mấy người đuổi theo bắt giữ.

Đến nay Thanh Vi vẫn còn nhớ, dưới đèn đường người nọ chảy đầy máu, một đôi mắt tràn ngập hận thù như bắn ra máu, nhìn chăm chăm cô, khiến tay cầm súng của cô bất giác run lên.

Khi đó Thanh Vi còn không biết việc nổ súng của

cảnh sát Trung Quốc nghiêm
ngặt thế nào, trong trường hợp
không cấp bách đến nỗi mất
mạng thì không được bắn.
Cũng may tình huống lúc đó
đặc biệt, Thanh Vi vô cùng
nguy hiểm, thủ đoạn và tính
chất của người kia lại rất ác
liệt, cũng chỉ bị thương cho
nên sau khi đảng ủy thảo luận
đã quyết định không xử phạt
Thanh Vi, trái lại còn khen
ngợi.

Từ đó về sau, Thanh Vi mới được nhìn trúng, điều đến đội hình sự.

“Có, tôi nhớ ra rồi, gã tên Lương Lực.” Thanh Vi trả lời.

“Gã vượt ngục, chạy trốn cụ thể thế nào quản lý ngục giam không nói nhiều, nhưng người này nhiều lần tuyên bố người hận nhất là cô, tuyên bố chỉ cần ra ngoài sẽ trả thù, bây giờ không rõ gã ở đâu, cho nên...”

“Cho nên lúc này có vẻ nguy hiểm.” Thanh Vi trấn định nói.

Từng có người nói cảnh sát bạn hận nhất sẽ là người cuối cùng bắt được bạn. Chuyện này cũng có tính phổ biến nhất định. Rất nhiều người cho là như thế, trước khi phá án, dù người muốn bắt bạn, thăm vấn bạn, nhiều cảnh sát như vậy, người bạn hận nhất lại là người bắt được bạn.

Mà Lương Lực kia hẳn là rất hận cô. Lúc trước Lương Lực bị trúng đạn nên đưa đi bệnh viện trước khi vào ngục, Đại Hải cũng đi. Mặt khác, chân Lương Lực sau này đi đường có thể sẽ có phần khó khăn, mà ngôn ngữ của gã lại thể hiện chủ nghĩa đàn ông của gã rất mạnh, là người cực đoan, như vậy gã sẽ càng hận Thanh Vi.

Bây giờ cô biết ánh mắt

không đành lòng là vì sao, nếu là đàn ông gặp chuyện này sẽ tự mình tăng phòng hộ an toàn, có khi cũng sẽ phối hợp lòng bắt. Hình sự cũng từng có tình huống này, dù sao phía hình sự cũng là cảnh sát bắt người nhiều nhất.

Mà cô dù sao cũng là một người phụ nữ, còn đang mang thai, từng phút đều bị uy hiếp, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng, đương nhiên sẽ

được đồng tình.

Không phải Thanh Vi không sợ hãi. Một người vô cùng hung ác, vô cùng cố chấp rất đáng sợ, không giống người bình thường, bọn họ hung tàn và gian xảo hơn. Cô không giỏi võ như Thập Tam, hưởng hờ Thập Tam đang trong lúc cần an toàn tuyệt đối.

Nhưng lo lắng rồi, đột nhiên Thanh Vi có một ý tưởng, có lẽ đây cũng là điều

khiến cô có cơ hội chăm sóc
Thập Tam sinh con.

“Đúng vậy. Vốn với tình
huống thân thể cô, chúng tôi
không muốn cô có gánh nặng
tâm lý. Nhưng sau khi suy
nghĩ lại thấy cần phải nói cho
cô, để cô có sự chuẩn bị.
Chúng tôi đã nghĩ vài cách,
một là phái người cùng bảo vệ
cô trên đường đi làm, nhưng
chuyện này không làm được
24 giờ, vẫn không đủ an toàn;

Hai là cô nghỉ ngơi ở nhà. Nhưng lại lo lắng Lương Lực sẽ canh giữ gần nhà cô, tìm thời cơ trả thù.” Đại đội Trương nói, nghe ra anh thật tình lo lắng cho Thanh Vi.

“Sau đó chúng tôi cho rằng, cách tốt nhất là để chồng cô – Doãn Ngự – có thể ở bên cạnh cô trong thời gian này.” Chi đội Lưu biết Thập Tam là quán quân đấu võ tự do, anh ta châm chọc nói: “Vì bảo

đảm an toàn của cô, cô có thể nghỉ ngơi, chờ sau khi bắt được Lương Lực hoặc là sau khi sinh rồi về cũng được.”

Thanh Vi kích động, nếu như vậy, cô có thể giải quyết vấn đề bây giờ, “Tôi có thể đến nơi khác ở một thời gian không?”

“Được. Hành trình và địa chỉ không được tùy tiện nói cho người khác, cũng phải dặn dò cha mẹ cô, sau khi dàn xếp

xong nói cho đội Trương là được, sau này có việc anh ấy sẽ liên hệ với cô.” Chi đội Lưu giải quyết dứt khoát.

Mọi người vốn cho rằng Thanh Vi sẽ rất phiền não, không ngờ khi cô nghe thế lại nở nụ cười, thật tình biểu đạt sự sung sướng của cô.

Đại Hải buồn bực: “Thanh Vi, không phải cô bị dọa ngơ người rồi đấy chứ?”

Thanh Vi nhướn mày:

“Thần kinh của tôi yếu như vậy nhược? Có thể dưỡng thai cho tốt, vì sao lại không vui chứ?”

Trương đội trưởng lau mồ hôi, đây không phải một chuyện mà. Anh ta cười nói: “Thanh Vi nhìn vẫn tĩnh nhưng thật ra gan rất lớn.”

Mọi người mỉm cười, không khí luôn có vẻ trầm trọng cuối cùng trở nên thoải mái.

Vì phòng bị Lương Lực trả thù nhưng không thể bị dọa đến nỗi không dám làm gì cả. Cho dù gã đến, bây giờ chắc còn đang trốn chỗ này chỗ kia, muốn động đến cô còn cần một thời gian nữa.

Cho nên Thanh Vi ung dung sắp xếp chuyện của mình. Cô liệt kê công việc ra, dùng thời gian hai ngày hoàn thành công việc gần nhất, sau đó viết giấy giao việc rõ ràng

rồi gửi cho đội, để cấp trên
cho người khác nhận.

Thập Tam cũng từ chức, nói
vợ anh có việc cần anh bảo vệ,
ít nhất mấy tháng không thể đi
làm, Dương Quang cố gắng
giữ lại, cuối cùng đành phải
bất đắc dĩ buông tay.

Chương 130 ♥ Cuối cùng cũng nuôi anh béo lên được

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Thanh Vi và Thập Tam
cùng tới nhà ba mẹ, nói rõ
ràng với bà mẹ, bọn họ làm
việc cả đời, không phải phải
người già hoa mắt ù tai, lần đi
này thời gian không ngắn, nếu

lừa gạt, để bọn họ đoán mò lại càng không tốt.

Mẹ Yên nhất định muốn đi cùng, Thanh Vi từ chối. Muốn để mẹ đi à, cô và Thập Tam còn không xong đời hay sao. Vì thế Thanh Vi khuyên nửa ngày, nói A Ngự bảo vệ một người là cô đã không dễ dàng, bảo vệ hai người sẽ rất khó khăn, ba Yên gần đây lại cảm mạo, không thể thiếu sự chăm sóc của bà, cuối cùng

cũng xóa bỏ được suy nghĩ này của bà.

Ba Yến tuy luyện tiếc nhưng cũng biết vợ chồng son lặn lẽ trốn đi, khả năng bị phát hiện không lớn, hơn nữa bọn họ ở một phòng, nhiều người sẽ không tiện, cũng bèn không nói gì thêm.

Đối với việc Thanh Vi đi đâu, mọi người đã thảo luận nửa ngày. Mẹ Yến muốn an toàn, gần đó nhất định phải có

bệnh viện; ba Yên lại muốn thuận tiện, có người thân chăm sóc. Thanh Vi kiên trì muốn tìm một nơi bí ẩn – như vậy mới có thể để Thập Tam không bị chú ý.

Cuối cùng vẫn là ba Yên ra tay. Một người bạn của ông khi còn tham gia quân ngũ, phục dịch bộ đội ở vùng núi phong cảnh tuyệt đẹp, sau khi có tiền luôn luôn hoài niệm cuộc sống lúc trước và cảnh

đẹp nơi đó, mua một căn nhà gần đó, nhà không tệ, là nhà dùng để thỉnh thoảng đến nghỉ ngơi, tuổi lớn ít đi, lúc này chỉ để đó không dùng.

Ba Yến cũng từng tới rồi, nơi đó quả thật rất đẹp, có xe thì đi đường quốc lộ quanh núi, đi nửa giờ thì đến thị trấn, rất phù hợp với yêu cầu của Thanh Vi. Thanh Vi và Thập Tam đều rất ưng ý, ba Yến liên hệ với bạn già, đối phương

sảng khoái đồng ý.

Mẹ Yến đồng ý không đi cùng, nhưng nhất định phải đưa người đi mới yên tâm. Sau khi chuẩn bị một phen, Thanh Vi và Thập Tam mang theo hai cụ nhà họ Yến, lái xe tới vùng núi tỉnh nọ.

Nhà nhỏ hai tầng bụi bặm, mẹ Yến lau rồi lại quét, quét dọn mấy gian phòng thường dùng. Điện nước có sẵn, đồ gia dụng đơn giản

cũng có, chỉ là lâu rồi không có người ở nên thiếu hơi người. Trong tầng hầm thậm chí còn phát hiện ra một con rắn, may mà không có độc, nhưng nhiều đó cũng đã đủ dọa mẹ Yên hết hồn.

Trên xe chất đầy đồ đạc, chăn, máy sưởi điện, quần áo linh tinh, vật dụng hàng ngày nhanh chóng được đặt vào các phòng. Khi họ đến thị trấn lại mua thêm vài thứ, thay vòi

nước bị hỏng, dự trữ rất nhiều than tổ ong, cuối cùng đạt được tiêu chuẩn cuộc sống bình thường.

Ở hai ngày, Thanh Vi thúc giục cha mẹ quay về. Nơi này lạnh, bệnh cảm mạo của ba Ba Yến day dứt, cứ ho khan mãi, cô rất sợ sẽ chuyển thành viêm phổi. Mẹ Yến nấu bữa cơm cho bọn họ, lau nước mắt rồi đi, dặn dò Thanh Vi mấy lần, khi gần đến ngày sinh dự

tính phải quay về, lo lắng bệnh viện nơi này không tốt.

Thanh Vi cam đoan cách một ngày sẽ gọi một cuộc điện thoại báo bình an, Thập Tam thề sẽ chăm sóc cô thật tốt mới khiến cho mẹ ngừng khóc.

Từ nay Thanh Vi và Thập Tam bắt đầu sống trong thế giới hai người.

Trên núi tuy lạnh nhưng không giữa thâm sơn cùng

cốc, lại có máy sưởi, cũng không khổ mấy. Nhà cách quốc lộ khá xa, lại là mùa đông, ít có người đi ngang qua, Thanh Vi và Thập Tam không cần ngại trang nữa.

Thập Tam có thể tùy tiện mặc quần áo rộng rãi thoải mái, cũng không cần chống đỡ lúc khó chịu. Bởi vì không khí tươi mát, thực phẩm xanh tươi, nghỉ ngơi cũng đủ, sắc mặt Thập Tam mỗi ngày một

tốt hơn.

Cũng không biết là do nuôi tốt hay do đến tháng, Thập Tam dần dần không ốm nhén nữa, thêm ăn và tinh lực đều khôi phục lại, nhiệm vụ chủ yếu mỗi ngày là ăn cho tốt.

Thanh Vi mỗi tuần hai lần đi thị trấn vợ vét nguyên liệu nấu ăn. Rau dại hoa quả khô trong thị trấn có rất nhiều, đồ nhà mình cho gà vịt ăn còn

ngon hơn mua trong siêu thị. Thôn có người đào ao nuôi cá bán, Thanh Vi mua không ít, nấu đủ kiểu, còn mời dân bản xứ gia công thành cá muối dự trữ lại.

Dùng lò nướng bánh ngô, cháo gạo kê sền sệt, rượu nếp than yến mạch, mỳ sợi kiểu mạch, hai người ăn đến là nghiện. Bánh đậu xanh, đậu tương và đậu phụ, vùng rang, khiến Thanh Vi cảm nhận

được sự ngon lành của đồ ăn nguyên sinh.

Ăn no rồi thì phải đi tản bộ, mùa đông có cảnh đẹp của mùa đông, tuyết xóp giẫm lên còn thoải mái hơn thảm, đi từ triền núi xuống, chậm rãi hít không khí trong lành, cảm thấy trong lồng ngực là cảm giác khô mát.

Ngẫu nhiên thấy mấy con vật nhỏ hoảng hốt chạy qua, Thanh Vi vui vẻ kéo Thập

Tam: “Mau nhìn xem, con thỏ kia!”

Thập Tam ừ một tiếng, trong tay có thứ gì đó bay vụt ra, con thỏ phía xa bị ám hại, run rẩy hai cái rồi ngã xuống.

Thanh Vi giật mình: “A Ngự, anh giết nó rồi?”

“Đúng vậy, không phải em muốn ăn sao?”

“Em không mà.” Thanh Vi phủ nhận.

“...” Nhưng em bảo anh

nhìn con thỏ mà, Thập Tam yên lặng nghĩ. Ở trong lòng anh, thỏ hoang không có gì hay để nhìn, trừ phi là muốn ăn.

Tuy Thanh Vi không đồng ý với hành vi tùy ý bắt giết động vật hoang dã, nhưng con thỏ đã chết không ăn thì lãng phí – được rồi, càng bôi càng đen. Cô không làm được một con thỏ da lông còn đầy đủ, Thập Tam lớn bụng linh hoạt

lột da móc nội tạng, rửa sạch bỏ vào nồi.

Được rồi, Thanh Vi thừa nhận, thịt thỏ hoang ngon hơn thỏ nhà một chút, Thập Tam làm rất ngon, mùi vị rất hấp dẫn. Nhưng từ nay về sau Thanh Vi không dám bảo Thập Tam nhìn động vật gì nữa, sợ lại nhìn thấy chúng nó phơi thây thì khổ.

Có khi Thanh Vi và Thập Tam cùng đắp người tuyết, có

khi nấu lầu ở nhà, toàn là tùy vào tâm tình. Có lần tản bộ phát hiện một cây ăn quả dại, còn có trái cây chín trên cành, Thanh Vi hứng chí hái xuống, kết quả là không ăn được, còn tiếc nuôi một lúc.

Không có áp lực công việc, không có chuyện phiền não, hai người chân chính trải nghiệm cuộc sống điền viên nhàn nhã tự đắc.

Khi giúp Thập Tam tắm

rửa, Thanh Vi phát hiện, dưới rốn anh xuất hiện một chỉ tơ hồng. Thanh Vi nghĩ là điều dị thường, nhanh chóng hỏi Thập Tam.

Anh cười trấn an Thanh Vi, anh nói đây là đản tuyến, trước khi sinh sản 2 – 3 tháng sẽ xuất hiện, thời gian càng lâu, nó sẽ dần dần chuyển thành màu bạc, cuối cùng khi sinh sản sẽ vỡ ra, đứa con sẽ ra đời từ đó.

Cái gì? Thanh Vi trợn mắt há mồm. Đây không phải là phá bụng sinh con sao!

Cô nhẹ nhàng chạm vào tơ hồng kia, Thập Tam run lên.

“Đau?”

“Có hơi.”

Thanh Vi không dám động, nghĩ đến tương lai nơi này sẽ vỡ ra thành một lỗ hồng máu chảy đầm đìa, đứa con sẽ ra đời từ đó, cô có hơi không

thể tiêu hóa.

“Vậy vết nứt lớn nhỏ là cố định hả?”

Thập Tam nói đàn ông thân thể gầy yếu có đàn tuyến ngắn, khi nứt ra sẽ nhỏ, co dãn kém, khi sinh sản sẽ không dễ dàng. Nhưng thân thể anh tốt, giờ xem màu sắc và độ dài đàn tuyến cũng tốt lắm, hẳn là không thành vấn đề.

Dù Thập Tam nói đây là

chuyện rất tự nhiên, không cần lo lắng, Thanh Vi vẫn rất sợ, không dám động tay, tập trung tinh thần quan sát đàn tuyến rất lâu.

Trước Tết âm lịch, đội trưởng Trương gọi điện thoại cho Thanh Vi. Anh ta nói với Thanh Vi một tin tức xấu: Lương Lực xuất hiện, tập kích một tuần cảnh một mình, cướp súng. Tổng công cả trong súng và ngoài có 10 băng đạn. Hơn

nữa có dấu vết để lại cho thấy gần đây Lương Lực từng lui tới gần nhà Thanh Vi.

Tình thế ác liệt, Thanh Vi nói với mẹ là cô sẽ không quay về mừng năm mới, cũng dừng lại đây thăm cô, tốt nhất đến nhà thân thích ở trước. Nhớ như gã thăm dò chỗ ở cha mẹ cô, theo dõi hoặc kìm kẹp thì đúng là phiền phức lớn.

Cũng may vì Lương Lực

có hành vi rất điên cuồng, tạo thành nguy hiểm lớn với xã hội, đặc công và võ cảnh đều ra quân, công khai truy nã, đuổi bắt khắp nơi.

Tết âm lịch, Thanh Vi và Thập Tam cùng nhau trải qua. Thị trấn còn giữ lại vị cổ điển nồng đậm, trong lúc mừng năm mới khó mua được đồ đặc, Thanh Vi vội vàng mua đồ bốn phía. Cô không có khẩu âm địa phương, có người

hỏi thì nói mình là người nhà bộ đội đóng quân gần đó, tới đây mừng năm mới.

Kết quả lí do thoái thác mang đến thu hoạch ngoài ý muốn. Bộ đội trường kỳ đóng quân ở gần đó thường xuyên kiến thiết và cứu tế, cho nên quan hệ quân dân không tệ. Vì thế trừ thực phẩm thông thường, Thanh Vi còn mua được không ít hàng hóa tư tàng, chạy 2 chuyến xe mới

chuyển về hết.

Tuy rằng khi sang năm mới có hơi cô đơn, nhưng đêm giao thừa cũng có một bàn đồ ăn, không thể thiếu sủi cảo tròn tròn được.

Ở cạnh lò sưởi xem tivi, Thanh Vi nhẹ nhàng mát xa cho Thập Tam. Gần đây dáng người anh có hơi phì ra, cô quyết tâm bồi bổ cho Thập Tam thêm một chút nữa.

Thập Tam phát hiện đôi

mắt nhỏ của cô tràn ngập tính toán, bèn hỏi: “Nghĩ cái gì vậy?”

“Anh cần bồi bổ thật tốt.”

Thanh Vi sờ cằm.

“Còn bổ nữa ư? Anh đã béo thành như vậy, cũng ăn không ít rồi.”

“Anh đây là bị sưng vù.”

“Nếu là sưng vù nhân một cái sẽ lồm xuống, nửa ngày mới trở về như ban đầu. Anh đây là thịt thật.” Thập Tam bắt

đắc dĩ nói.

Thanh Vi nhún thử, quả nhiên thật rắn chắc, bèn vui vẻ: “Thật này, chứng minh em nuôi anh rất tốt.”

Thập Tam bất mãn, sao lại nói “Nuôi” chứ, anh cũng không phải heo mà.

Thanh Vi sửa miệng: “Em chăm anh rất tốt.” Thập Tam mới không dị nghị nữa mà chuyển thành vừa lòng.

Lúc này Thanh Vi mới thấy

Thập Tam quả thật rất dễ dãi.

Chương 131 ♥ Vui mừng có con

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Ngày tháng thời luôn trôi qua rất nhanh. Khi xuân về hoa nở, đường đi lầy lội, nơi nơi tuyết đã tan thành những dòng suối con. Mùa xuân vùng núi rất ngắn ngủi, hình như là

trong một đêm đã hết, bắt đầu nhìn ra xa sẽ thấy một tầng lụa xanh, sau mấy trận mưa là chồi non bùng bùng phấn chán chung quanh. Thời tiết cuối mùa xuân đúng là cảnh đẹp như vẽ.

Nhà cách sườn núi không xa, nhìn ra là một khoảng biển hoa làm say lòng người. Hoa cánh lớn sinh trưởng cùng nhau, cao đến eo người, thân uốn lượn hướng về phía đỉnh

núi, giống như dải ruy băng trải rộng ra.

Một thoáng màu tím, một thoáng màu vàng, một thoáng hồng nhạt, sắc thái rõ ràng mà lại chặt chẽ giao nhau, 3 rùng hoa vừa dài vừa rục rỡ khiến người ta rung động vì vẻ đẹp của chúng.

Thanh Vi chưa từng thấy hoa nhiều như vậy, nếu so ra, hoa cỏ quý báu mà cô từng thấy ở chợ hoa đều có vẻ đơn

bạc yếu ớt. Hoa đại đoá lớn này cũng không quá xinh đẹp nhưng lại sinh trưởng rậm rạp như thế, nhiều đoá nở rộ bùng bùng, sức sống mạnh mẽ kia làm người ta động lòng.

Có một ngày khi lưu luyến ở đây, từ trên trời có đàn chim bay tới. Đàn chim rất đông, khi bay qua che hết cả bầu trời, độ cao và lực vỗ cánh của chúng u nhau, chính thể chuyển thành đường cong

uyên chuyển, vô số cánh khi
vỗ sẽ như cánh chim tuyết
trắng, vô cùng đồ sộ.

“Đây là con gì nhỉ?”
Thanh Vi híp mắt nhìn, hưng
phấn hỏi.

“Bồ câu nguyên đàn.”
Thập Tam nói, thất thần nhìn
bầy chim.

Thanh Vi kinh ngạc,
không ngờ loài chim xinh đẹp
tuyệt trần như bồ câu cũng có
thể tráng lệ như thế.

Thập Tam từng thấy đàn chim nào như vậy, lúc anh làm nhiệm vụ ở thế giới kia, lúc ấy anh cũng bị sự sộ này làm động lòng. Con người nơi này coi trọng tự nhiên, anh không ngờ còn có thể nhìn thấy nguyên đàn chim như vậy. Anh cong môi: Có lẽ đây là một điềm lành.

Sau khi về thị trấn, Thanh Vi không nhịn được hỏi về đàn chim, dân bản xứ nói, chim bồ

cầu trước kia có rất nhiều, giờ đã ít hơn rồi. Có một thời gian rất nhiều người đến bắt chim, số lượng chim giảm mạnh, sau đó xử phạt mới có chuyển biến tốt.

Thanh Vi trở về nói cho Thập Tam nghe, có hơi thôn thức. Thập Tam nghe xong bèn nói: “Nếu em thích thì anh sẽ nghĩ cách bắt mấy con còn sống về nuôi trong nhà.”

Thanh Vi: ...

“Chẳng lẽ em muốn ăn thịt chim à?” Thập Tam còn nói: “Đúng là ngon hơn thịt bò câu nhà thật.” Ừ, xét biểu hiện nhất quán của Thanh Vi, hình như khả năng này rất lớn.

Thanh Vi: ...

Cô là người bảo vệ môi trường tâm tính thiện lương, chẳng lẽ trong mắt Thập Tam cô lại là người như thế ư?

Thập Tam thích nơi này, Thanh Vi thường đến cùng

anh, còn tìm có nơi phong cảnh đẹp chụp ảnh lại. Chẳng trách ông bác kia nhớ mãi không quên nơi này, quả nhiên cảnh rất đẹp.

Ngày sinh dự tính đến, Thanh Vi đã sớm chuẩn bị đồ dùng xong. Cô lo lắng Thập Tam sinh có thuận lợi hay không nên hàng đêm đều khó ngủ. Thập Tam thấy hai mắt gấu mèo của cô bèn cười nói: “Thanh Vi, em quá lo lắng rồi.

Bao nhiêu người đàn ông sinh con như thế, cơ thể anh lại rắn chắc nên càng không sợ.”

Thanh Vi vẫn lo lắng vô cùng. Người hiện đại có thói quen ỷ lại bệnh viện, Thập Tam không có bác sĩ chuyên nghiệp trợ giúp, thậm chí ngay cả bà đỡ cũng không có, phải dựa vào thường dân như cô thì có thể không? Nếu có nguy hiểm phải làm sao bây giờ?

Nhớ lại những cảnh đáng

sợ như ác mộng trong phim, cái gì mà khó sinh, xuất huyết nhiều, vị trí thai không đúng, cuống rốn quấn vòng gáy... Trời ạ, những lúc đó tốt xấu còn có người xem, nhưng nếu là cô thì sao kịp thời phán đoán được chứ!

Càng nghĩ càng khẩn trương, Thanh Vi bắt đầu ăn không nổi.

Thập Tam thấy bèn cười. Đàn ông sinh con, phụ nữ

quan tâm nhất là đưa con thế nào, làm gì có ai khẩn trương cho chồng như vậy chứ? Các cô ấy đều cho rằng đây là công năng và nghĩa vụ trời sinh cho đàn ông, thừa nhận sự đau đớn là lẽ đương nhiên.

Thanh Vi lo lắng như vậy anh thấy rất ngọt ngào, nhưng Thanh Vi thích con gái hay là con trai nhỉ?

Con gái kéo dài huyết mạch, nối dõi tông đường,

Thanh Vi chắc là thích con gái. Như vậy nếu nhớ như mình mang thai con trai thì làm sao bây giờ?

Trước kia anh không nghĩ nhiều lắm, chỉ lo lắng nên dưỡng thai thế nào, giờ ngày sinh tới gần, nghĩ nhiều nhất chính là điều này.

“Thanh Vi, em thích con gái hay là con trai?”

“Đều thích.”

“Nhất định phải chọn một

thì sao?”

“Hở? Nhất định phải chọn à, vậy con gái đi.”

Thập Tam nghe xong không nói gì. Thật ra Thanh Vi nghĩ khác Thập Tam, cô lo lắng thể chất đứa con hơn. Nếu Thập Tam sinh con trai thì có thể cũng có công năng sinh con hay không nhỉ? Nhớ như di truyền thì không phải là nghịch thiên sao?

Nếu là con gái, dựa theo

sức lực Thập Tam thì nhất định rất khỏe mạnh. Đợi chút, nhớ như con gái di truyền thể chất nữ tôn, không thể sinh con, ngực lớn eo nhỏ mà có thân thể cường tráng thì sao? Thanh Vi vừa khổ vừa lo.

Cuối tháng 3, Thập Tam sinh.

Anh bắt đầu đau bụng sinh mấy giờ liên tục. Thanh Vi canh giữ bên người, đun nước sôi, đút sôcôla, khăn

trương xoay vòng.

Đản tuyến mấy ngày hôm trước đã biến thành ,àì đỏ tươi ướt át, da thịt quả nhiên trắng đến đáng sợ, mặc quần áo đều phải cẩn thận, dường như vừa chạm vào sẽ vỡ ra. Giờ tơ hồng đã vỡ , cũng may lỗ hồng không nhỏ, khi sinh con hẳn là tương đối dễ dàng.

Nhưng đản tuyến không phải lập tức vỡ ra mà là vỡ từ từ, tầng tầng da thịt bị xé rách

theo thứ tự. Khi bắt đầu Thập Tam còn có thể nằm, đợi đến sau khi lớp da thịt thứ hai xé rách, anh chỉ có thể ngồi, để tốc độ nứt ra nhanh hơn.

Khi đau bụng sinh, Thập Tam liền gắng chịu đựng, anh không muốn kêu to, Thanh Vi tìm khăn tay sạch sẽ cho anh cắn. Lúc đầu không quá đau, khi đàn tuyến vỡ ra, đau đớn cũng tăng lên, Thập Tam cũng không nhịn được thính thoảng

rên rí.

Đau một trận, khăn trương lo lắng một ngày, đến buổi chiều rồi mà đứa con vẫn chưa ra.

Thanh Vi nhìn thấy mặt Thập Tam trắng bệch, giọt mồ hôi thật lớn, vì dùng sức quá độ nên làn da lộ ra mạch máu màu xanh, bụng chảy máu, nước mắt cô rơi xuống.

Trừ an ủi anh, dứt anh ăn một chút, cô cũng không giúp

được gì, đau đớn chỉ có thể do
anh tự mình nhẫn nại.

Lại một trận đau nhức đi
qua, lại là bình tĩnh ngăn ngủi,
Thập Tam thấy Thanh Vi lo
lắng bẻ nâng tay mềm yếu sờ
mặt cô, suy yếu cười: “Vi Vi,
em ra ngoài nghỉ ngơi một lát
đi, phòng sinh đầy máu là
điềm xấu, chờ anh sinh xong,
bọc con lại thật tốt em hãy
vào.”

“Nói vậy, sao em có thể

để cho anh một mình chịu khổ chứ!” Thanh Vi lau mồ hôi trên trán anh.

“Nghe anh một lần, nơi này máu chảy đầm đìa làm em sợ rồi. Đi ngủ một lát, tỉnh lại sẽ nhìn thấy con.”

Thanh Vi lại muốn rơi lệ. Lúc này Thập Tam còn ngại cô sợ hãi, lo lắng cô nghỉ ngơi không tốt. Anh chắc chắn rất đau, khăn trải giường cũng sắp rách rồi, sao cô có thể đi chứ?

Thanh Vi cố gắng giúp anh, giúp Thập Tam đi ngồi dậy, cho anh ngâm chút đường, thậm chí còn đụng đến vị trí của con theo bản năng, nhẹ nhàng đẩy chỗ nứt ra.

Đản tuyến nứt ra hoàn toàn rồi, quả nhiên là cấu tạo chuyên môn, người bình thường nếu bụng thủng một lỗ lớn như vậy, đã sớm mất máu mà chết, Thập Tam cũng không chảy máu nhiều, nhưng

cũng rất kinh người, nhiễm đỏ khăn trải giường.

Thập Tam nín thở dùng sức, mỗi khi đau bụng sinh thì liều mạng dùng sức đẩy đưa con ra ngoài. Thanh Vi cũng dần dần ổn định, bắt buộc mình xem nhẹ máu đầy giường kia, phối hợp giúp anh đẩy nhẹ.

Dày vò như vậy đến buổi tối, trời đã tối rồi, Thập Tam quỳ lên, cả người co rút một

trận, hai mắt trợn lên, phát kêu lên một tiếng đau đớn, đầu đưa con từ từ đặng đến chỗ nứt, mắt thấy sắp sinh rồi, lại theo quán tính quay lại. Thể lực Thập Tam không theo kịp, hơi thả lỏng đã thành không công.

Thập Tam mệt đến nỗi hai mắt đại ra, chân bất giác phát run. Anh la to, cơ thể mềm nhũm không quỳ được, dường như sắp ngã quỵ. Thanh Vi

dùng chân đỡ anh lại, lại đỡ lấy đầu của anh, không ngừng cổ vũ: “A Ngự, vừa rồi em nhìn thấy con rồi, anh nghỉ ngơi một chút lại dùng lực một lần nữa thì có thể sinh con ra.”

Đôi môi không có màu máu của Thập Tam hơi giật, không nói ra lời nào, cố gắng gật đầu. Anh nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, từ từ điều chỉnh tư thế của mình, sau khi hít sâu bắt đầu dùng sức.

Lại đau nhức một chập nữa, Thập Tam cố gắng ổn định cơ thể bắt đầu lay động, nước mắt chưa từng giống như bây giờ, không hề cố kỵ chảy ra khỏi hốc mắt, da thịt nứt ra bên cạnh cũng bị động đến, chảy ra càng nhiều máu loãng, làm ướt đẫm chân.

Thanh Vi cảm thấy Thập Tam đã gần hết chịu nổi, nếu lần này sinh không ra nữa thì chỉ sợ là sẽ kiệt sức, nếu hôn

mê thì càng đáng sợ. Cho nên cô cũng bất cứ giá nào, vờ gồng đẩy con, vừa không ngừng khuyến khích Thập Tam.

Cuối cùng, Thập Tam than khóc thật dài, khóe mắt đỏ lên, gân xanh trên trán nháy dựng, đệm chần bị hai tay dùng lực vò nát. Đứa con lúc này mới được sinh ra, khóc lớn vài tiếng. Thanh Vi mau tay nhanh mắt tiếp được

đưa conùng kéo tiêu độc cắt đứt cuống rốn, dùng khăn bọc con lại, sau đó lại đi dìu Thập Tam đã kiệt sức ngã xuống.

Thậm chí anh còn không có sức nằm xuống, nằm sấp chặn miệng vết thương. Thanh Vi đau lòng vô cùng, cô nghĩ, có lẽ sinh con vốn không khó như vậy, bởi vì thể chất Thập Tam đã thay đổi cho nên mới đau đớn như vậy.

Nâng anh nằm lại, cô cẩn

thận lau vết máu bên cạnh chỗ
nứt, bôi thuốc cầm máu, dùng
băng gạc cố định, lại đặt chăn
sạch lên.

Thập Tam kiệt sức muốn
đẩy cô nhưng lại không động
được, suy yếu vài lần mới nói:
“Con.”

Thanh Vi hiểu ý, ôm con
đến cho anh xem. Đưa con
còn dính máu rất khó coi,
nhưng đã có thể nhìn ra kia
đôi mắt héch lên thật dài, rõ

ràng là di truyền mắt phượng của Thập Tam. Nhóc con kia đã mở mắt, mắt đen lúng liếng nhìn chung quanh.

Thập Tam thấy thì vẻ mặt vui mừng, dịu dàng nhìn con chăm chú.

Rõ ràng lúc này con còn chưa nhìn thấy gì, nhưng động tác như vậy lại làm cho người ta trù mến, bản năng làm mẹ của Thanh Vi chớp mắt tràn ngập toàn thân.

Chương 132 ♥ Kết thúc

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà My

Trẻ sơ sinh rất mềm mại, rất nhiều ông bố bà mẹ mới không dám động vào, phải nhờ đến người lớn trong nhà, dựa vào y tá. Nhưng Thanh Vi biết mình không có người để trông cậy vào, phải tự lực cánh sinh.

Cô từng theo y tá học nên biết trẻ con thế nào, nhưng đó đều là lý luận suông, lúc bắt đầu mới biết khó ra sao.

Thanh Vi pha nước ấm, để máy sưởi giữ ấm rồi dè dặt cẩn thận tắm rửa cho con, việc tắm đầu có yêu cầu rất cao, cần chặn tai không cho nước lọt vào. Tắm rửa xong dùng khăn lông hút khô bọt nước, bọc lại một lần nữa, chỉ để lộ cái đầu nho nhỏ.

Tuy rằng đứa nhỏ hơi nhẵn, giống rất nhiều trẻ sơ sinh khác, trên mông có chàm đen, trên người trên mặt vết hồng hồng, nhưng trong mắt Thanh Vi lại thật đáng yêu. Nhìn đỉnh đầu nó được bao bởi lớp tóc máu, da thịt mềm mại, trái tim Thanh Vi mềm nhũn như nước.

Thập Tam đã hơi phục hồi lại bình thường, hỏi: “Là con gái phải không?”

“Con trai, rất đáng yêu đó.” Thanh Vi vui vẻ nói.

Thập Tam hoảng hốt, môi run run: “Con trai ư?”

“Ừ, anh nhìn nè, mắt phượng thật xinh đẹp, giống như anh vậy đó.” Thanh Vi ôm đứa trẻ qua cho anh xem như hiến vật quý, kết quả nhìn thấy mắt Thập Tam nhắm chặt, biểu cảm như nghiệp chương nặng nề.

“A Ngự? Anh đau lắm

ư?” Thanh Vi bị dọa.

“Là anh sai rồi, anh sinh một đứa con trai. Anh xin lỗi.” Sắc mặt Thập Tam chuyển từ trắng bệch sang xanh xao, tự trách hận không thể lập tức quỳ xuống, thậm chí còn có xu thế muốn lăn xuống giường.

Thanh Vi không ngờ anh phản ứng lớn như vậy, nhanh chóng ôm người lại, đặt con lên giường: “Anh không thích

con trai hả?”

“Con gái nói dối tông đường, em đã nói thích con gái mà.”

“A Ngự! Em đều thích hết. Lúc trước anh bắt em chọn một, em sợ nếu con trai sinh con thì sẽ khiến người khác thấy lạ, nhưng nghĩ lại thể chất anh cũng đã thay đổi, lần sinh này chắc là lần cuối rồi nên chắc thể chất của con không đáng ngại.”

Thập Tam nghe xong cuối cùng cũng không kích động nữa.

“Nói đến nói dối tông đường, đây tư tưởng cổ hủ, huống chi nơi này nói dối tông đường là con trai cơ mà. Thật ra em đánh giá, người càng già càng yêu cháu. Cho nên điều anh phải lo lắng là con bị cha mẹ em chiều hư chứ không phải bị ghét bỏ.”

Cuối cùng Thập Tam

cũng thoải mái.

Thanh Vi hầu hạ Thập Tam “Ở cũ”. Cô phát huy tài nấu nướng đến công suất lớn nhất, tận sức bổ máu cho Thập Tam. Canh gà canh cá canh xương, chân giò hầm, thịt dê, cháo lạc cháo đậu đỏ cháo long nhãn...

Tiềm lực con người thật to lớn, ép đến cuối cùng thì sẽ bùng nổ. Vì Thập Tam, Thanh Vi nhanh chóng trở nên “độc

ác”, trước kia bóp chết con sâu cũng phải ghê tởm nửa ngày, giờ đã có thể mặt không đổi sắc giết gà nhỏ lông. Mỗi ngày sớm chiều đổi thuốc cho miệng vết thương của Thập Tam, dù sao Thập Tam cũng không cần cho con bú, chỉ cần uống thuốc hạ sốt vài ngày để ngừa nhớ may thôi.

Hơn nữa cô còn dứt con ăn, đổi tã giấy, giặt đệm gì đó, Thanh Vi chưa từng mệt như

vậy, buổi tối khi pha sữa bột chỉ muốn nhắm mắt lại. Thập Tam rất thương cô nên chủ động nhận việc trông nom con, tận lực chia sẻ, để cô bớt vất vả một chút.

Cũng may công sức không uổng phí, thân thể Thập Tam tốt hơn trông thấy, miệng vết thương khép lại rất nhanh, thân thể khôi phục cũng tốt. Chỉ đáng thương cho con, sinh ra không có sữa mẹ, ở thế giới

đó người ta đều dùng quả nhũ, cho nên chỉ có thể uống sữa bột. Thanh Vi kêu ngạo tỏ vẻ, cô có dự kiến trước chuẩn bị rất nhiều sữa bột.

Một tuần sau, đội trưởng Trương gọi điện tới, nói đã bắt được Lương Lực. Anh ta nói thật ra nửa tháng trước đã bắt được, nhưng muốn cho cô được nghỉ nhiều vài ngày nên không nói.

Thanh Vi vui vẻ nói cho

anh ta biết cô sinh con trai, thật ra một tuần trước đã sinh, nhưng nghĩ dù sao cũng nghỉ phụ sản, nên không nói.

Đội trưởng Trương không nói gì, nhận nhiệm vụ giúp Thanh Vi điền đơn xin nghỉ.

Thanh Vi cũng gọi điện thoại cho cha mẹ, mẹ Yến muốn nhảy dựng lên, ở đầu kia điện thoại giận dữ mắng Thanh Vi không hiểu chuyện, cứ sinh con như vậy, nhớ như

có chuyện gì ngoài ý muốn làm sao bây giờ...

Thanh Vi yếu ớt nói giọng bà lớn quá làm cô đau đầu, bị quở trách cả người cũng đau, mẹ Yến mới miễn cưỡng áp chế lửa giận, xoay người bắt đầu đóng gói đồ đạc, chuẩn bị đi đón con gái.

Một tuần sau trên người Thập Tam lại có dây tơ màu hồng, nhưng là đỏ sậm. Anh nói một tháng sau, dây tơ hồng

sẽ biến mất, đến lúc đó thì không ngại nữa, giờ chỉ cần không làm vận động kịch liệt sẽ không sao.

Đây cũng là nguyên nhân Thanh Vi không dám báo cho cha mẹ. Cô thật sự không dám tưởng tượng nếu mẹ vào cửa, nhìn thấy trên trán Thập Tam đặt một mảnh vải, nằm trên giường dưỡng thương sẽ là biểu cảm gì.

Sản phụ sinh sản tự nhiên,

một tuần sau là hoạt động tự nhiên được, Thanh Vi đi đường hơi chậm chút, vậy cũng được rồi. Cô được cha mẹ đón về nhà, đưa trẻ được đưa đi bệnh viện tiêm vắc-xin phòng bệnh, báo cáo kiểm tra sức khỏe là loại ưu, tất cả đều tốt đẹp như vậy.

Khi báo tạm trú, Thập Tam kiên trì để con mang họ Yên, ánh mắt kia có ý khẩn cầu Thanh Vi đừng ghét bỏ

con trai. Sau khi ba Yến biết được thì vui đến nỗi quên hết tất cả, cười đến không thấy mắt đâu.

Thập Tam nhờ ba Yến đặt tên, ông cụ biết đó là trách nhiệm trọng đại, suy nghĩ mấy ngày rồi cuối cùng đặt tên cho cháu là “Yến Cảnh”, ý là con của cảnh sát. Thanh Vi có hơi bất đắc dĩ, cô cảm thấy nghe qua giống một loại nhãn hiệu ấy, nhưng cô là người không

thể đặt tên nên cũng chỉ có thể nhận.

Lời cuối sách

Sau khi Yến Cảnh một tuổi, Thập Tam chuẩn bị ra ngoài công tác. Tiền thưởng trận đấu của anh vẫn chưa dùng hết, ba Yến cũng giúp đỡ, Thập Tam xây một quán võ thuật kèm tập thể hình. Người học Taekwondo nhiều như vậy, võ thuật truyền thống lại từ từ suy thoái, anh muốn

khôi phục truyền thống.

Tiệm tập thể hình của Thập Tam chẳng những tập thể hình mà còn dạy võ thuật, dạy võ phòng thân và cách hít thở. Tuy người thường không thể tu luyện nội công, nhưng học tập hô hấp vẫn tốt cho thân thể. Người hiện đại coi trọng sức khỏe, phòng tập thể hình của Thập Tam có nét đặc sắc riêng, dần dần hấp dẫn khách hàng đến. Còn có lớp

dạy cuối tuần cho trẻ con, lớp dạy trong hè, phòng tập thể hình dần dần đi vào quỹ đạo, cũng thông báo tuyển dụng hai huấn luyện viên.

Trong quá trình luyện tập có người bị thương, Thập Tam rất quen thuộc huyết vị và xương cốt, vấn đề nhỏ thì tự giải quyết, một thời gian sau, mọi người đều truyền miệng rằng Thập Tam nói xương còn tốt hơn bác sĩ chuyên nghiệp.

Dù sao cũng có người bó xương ở bệnh viện, khi mở thạch cao vị trí không chuẩn, lại phải chịu loại đau đớn không nói nổi nên lời kia một lần nữa. Còn có người bởi vì chỉnh lý không tốt nên để lại di chứng.

Sau này cũng có không ít người vì xương sống thắt lưng, cơ bắp bị thương đặc biệt tìm đến Thập Tam, anh đẩy huyết vị, hoặc dùng kim châm cứu,

hiệu quả thấy rõ, có thể lập tức giảm bớt đau đớn, liên tục vài lần thì khỏe lại. Cứ như vậy, Thập Tam mở rộng phòng tập thể hình, mở thêm phòng vật lý trị liệu bên cạnh.

Anh tiến hành huấn luyện nhân viên, mát xa xoa bóp với lọ được nung nóng, vật lý trị liệu châm cứu lạnh chườm nóng đều có thể chuẩn xác trên từng huyệt vị, danh tiếng rất tốt. Chỉ có khi nào thương

tích có vẻ nặng, Thập Tam mới tự mình ra tay.

Thời gian dài đi qua, hai cửa tiệm từ từ phát triển, Thập Tam chủ yếu là quản lý, nhận vài người có tư chất lại có nhiệt tình với học võ làm đồ đệ. Người học võ tuy ít nhưng đó là tính trên địa bàn, có người từ nơi khác đến, đặc biệt là người của võ thuật thế gia còn giữ lại phong tục tập võ cường thân. Luôn có võ giả

nơi khác mộ danh đến, tìm anh luận bàn, có rất nhiều người tâm phục khẩu phục, hy vọng có thể bái Thập Tam làm thầy.

Thập Tam vẫn chọn lựa kỹ lưỡng như trước, bảo trì tổng số đồ đệ không thay đổi.

Đối với Thanh Vi, Thập Tam luôn rất để ý. Hàng năm anh giúp Thanh Vi khơi thông kinh mạch, định kỳ dùng nội lực thông quán toàn thân cho

cô, giúp thông mạch máu. Hơn nữa lúc trước Thập Tam lấy tâm thân xử nam dị thể giao hợp với Thanh Vi, chân nguyên cũng mang đến cho cô rất nhiều ưu việt.

Thân thể Thanh Vi luôn rất tốt, hơn nữa bởi vì chưa sinh con nên dáng người không bị biến dạng, làn da đàn hồi, trẻ hơn bạn cùng lứa rất nhiều, nhóm các bạn gái hâm mộ ghen ghét vô cùng, nói tuổi

trẻ của cô sao mà dài quá.

Sau khi qua ba mươi tuổi, sự nghiệp Thập Tam bắt đầu thành đạt, kiếm được tiền nhiều, nhân viên làm vật lý trị liệu cũng không thiếu người giỏi, nếu muốn Thập Tam tự mình ra tay thì phải có giá cao. Nhiều năm lăn lộn xã hội, khí chất Thập Tam cũng thay đổi không ít. Sắc bén lạnh lùng ban đầu trở thành ôn trọng lạnh nhạt, vẫn không nói nhiều

lắm, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy đáng tin cậy và rất an toàn.

Khí chất nam nhân thành thực ôn trọng của anh còn có sức quyến rũ hơn khi còn thanh niên, có rất nhiều cô gái thích anh. Nhưng anh thờ ơ với tất cả những người bắt chuyện khiêu khích, vẫn không làm gì mờ ám, trong mắt trong lòng thủy chung chỉ có một mình Thanh Vi. Vì thế

những lời đồn Thập Tam sẽ bị quuyền rũ bỏ rơi Thanh Vi, có tiền sẽ đòi bại, hôn nhân không được lâu dài tự nhiên sụp đổ.

Sau khi Yến Cảnh lớn lên, cơ thể rất bình thường, hiển nhiên là thể chất con trai nơi này; Thập Tam cũng không thể thụ thai nữa. Cho dù hai người lúc kích tình quên bảo hiểm cũng không trúng thưởng. Thanh Vi đoán

rằng là do thể chất Thập Tam đã thay đổi hoàn toàn.

Một đứa con đáng yêu, cha mẹ khoẻ mạnh, thân mật vô cùng, Thanh Vi cảm thấy như vậy là hoàn mỹ, không muốn gì thêm.

Có khi cô nhớ lại, vô cùng hoài niệm mùa đông gió lạnh tàn sát bừa bãi kia, cảm tạ khuyết điểm dễ tin người của mình. Thanh Vi cười rộ lên: Cô thấy may mắn khi mình

mang Thập Tam về, mang hạnh phúc cả đời về.

“A Ngự, quyết định sáng suốt nhất của em là mang anh về nhà.”

“Không, Thanh Vi, gặp em mới là ông trời ban ơn cho anh.”

Bốn mắt nhìn nhau...

“Mẹ, ba! Con đói rồi, hôm nay mình ăn gì đây ạ?”
Nhóc con tinh lực dư thừa chạy về lap vào cửa.

Nó không hiểu đưa tình
ẩn tình, chỉ quan tâm dạ dày
mình có thỏa mãn không thôi.

Thôi được rồi, đây cũng
là một phần của cuộc sống mỹ
mãn cơ mà.

Ngoại truyện 2 ♥ Yến Cảnh

Chuyên ngữ ♥ Đặng Trà
My

Yến Cảnh có nhũ danh
nhanh chóng - Tráng Tráng.
Bởi vì khi hơn một trăm ngày
thì cu cậu này bắt đầu phì ra,
tay chân đều mập lên, khuôn
mặt đầy thịt biến mất phượng
thật to thành nhỏ tí xiu.

Bạn nhỏ Tráng Tráng có một đôi mắt phượng và mũi dọc dừa cực giống bố, nhưng lông mày không dài như Thập Tam, cũng không phải hình trăng lưỡi liềm giống Thanh Vi, mà là mi rất cao, hình mi vừa đậm vừa thô, khiến cho cả khuôn mặt rất nam tính.

Thập Tam thích nhất cái trán và miệng của Tráng Tráng, bởi vì chúng giống Thanh Vi, cái miệng nhỏ nhắn

nộn còn thường phun bong bóng nhỏ màu trắng.

Tiểu Yên Cảnh không thích cười lắm, trừ người trong nhà thì còn lại không thích người khác ôm, rất bài xích người lạ sờ hay hôn cu cậu, cu cậu mở mắt phượng thật to, cánh tay mập nhỏ bé có thể thật chuẩn xác đánh trúng người quấy rầy mình.

Trên khuôn mặt béo nhỏ nhắn là biểu cảm lạnh lùng,

ánh mắt đen bóng như biết nói, là một bánh bao nhỏ đáng yêu. Vì cái sự béo và lạnh lùng của cu cậu rất nổi danh trong viện, người lớn đều cảm thấy cậu nhóc này chơi rất vui, càng thích chọc cậu. Tráng Tráng đánh không kịp, liền ôm người thân của mình, đốc xúc người giúp cu cậu đuổi trứng thôi đi.

Có thể ở học bước trong xe tập đi rồi, Tráng Tráng lập

tức biểu hiện sự đen tối của mình. Nếu vượt qua 10 phút không có tiếng động thì cơ bản là đang làm chuyện xấu. Tỷ như đục trứng gà, đục cửa, cầm lung tung đồ trong nhà, thậm chí đùa không kịp đi tè, vẽ bậy đồ trên đất trong khắp phòng khách...

Một khi người lớn phát hiện, gương giọng la lớn, câu lập tức như điện giật, chuyển động xe học đi dùng

tốc độ xe thể thao thoát khỏi hiện trường. Chân nhỏ kia chuyển động một chút, mấy bánh xe ào ào rung động, lao thẳng về phía trước, vô cùng có khí thế.

Lúc cu cậu hai tuổi, Thanh Vi mang Tráng Tráng tới nhà Hiếu Văn chơi. Hiếu Văn sinh một đứa con gái, lớn gần bằng cu cậu, vừa hay có thể chơi cùng nhau. Nhưng Tráng Tráng không quá cảm

thấy hứng thú với cô bé, bởi vì cô bé không thích bắn súng, cũng không chịu đi ném bom đánh quái thú.

Vì thế Tráng Tráng sinh ra bất mãn với cô bé kia. Hiểu Văn gọi hai đứa nhóc lên, cho mỗi đứa một tấm giấy màu sắc rực rỡ. Tráng Tráng mừng rỡ, nhanh tay chân xé tờ giấy của mình, cảm thụ độ cứng, sau đó thì nhìn tờ giấy của cô bé.

Cô bé vừa không để ý đã

bị cu cậu cướp giấy màu, sừng
sốt xong thì khóc oa oa.
Thanh Vi chạy tới thì thấy
Tráng Tráng đã cầm giấy giấu
trong một đầu khác của sofa
phòng khách, chỉ tà tà để lộ ra
nửa gương mặt, tỉnh táo nhìn
ra ngoài, mắt phượng lóe sáng.

Thanh Vi dờ khóc dờ
cười, muốn cu cậu đưa giấy
ra, Tráng Tráng lập tức rút về,
ngay cả đầu cũng không lộ ra
nữa. Thanh Vi đành phải tự

thân xuất mã, xách tiểu trứng
thối ra cầm giấy lại. Tráng
Tráng khinh thường giờ nắm
đắm đe dọa cô bé, cô bé lại
gào khóc lần nữa.

Đây là giống ai thế nhỉ?
Nhìn tiểu thân thể Tráng
Tráng khỏe mạnh hơn bạn
cùng lứa tuổi, Thanh Vi bất
đắc dĩ trước thời gian giáo dục
cu cậu phải biết nhường nhịn
bạn nữ.

Bởi vì Tráng Tráng không

thích cười, mặt bánh bao mập
mập non non thường ra vẻ suy
tư khiến Thanh Vi rất lo lắng.
Cô cảm thấy đứa con nhà
mình lạnh lùng như vậy, không
biết sau khi lớn lên tính cách
có chỗ thiếu hụt, quái gở, lạnh
lùng gì đó hay không.

Không ngờ sau ba tuổi
tính cách tiểu Tráng Tráng bắt
đầu thay đổi. Có lẽ là người
thân xung quanh rất yêu
thương, tiểu tử kia càng ngày

càng quậy, lực phá hoại tang
mạnh, cái gì cu cậu cũng có
thể giấu đi.

Khi biểu cảm bộ mặt
phong phú hơn, cu cậu cũng
càng ngày càng giáo hoạt, vì
được chơi đùa, có thể nghĩ ra
vô số biện pháp, tung hoành
liên hợp, làm nũng giả vờ dễ
thường, cường thủ hào đoạt
đều vô sự tự thông, đầu óc rất
thông minh.

Chẳng lẽ đứa nhóc này

từng học binh pháp Tôn Tử ư? Thanh Vi đau đầu, phát hiện vẫn là lạnh lùng có vẻ tốt, ít nhất cũng dễ thương hơn. Đáng tiếc nguyện vọng tốt đẹp, Tráng Tráng vẫn chạy như bay trên con đường trí tuệ và cường tráng cùng tồn tại song song.

Hai cụ Nhà họ Yến giúp Thanh Vi đưa đứa nhóc ba tuổi đến nhà trẻ. Yến Cảnh khỏe mạnh xinh đẹp, quần lầy

bọn họ gọi ông ngoại bà ngoại mà không biết làm sao. Thân phận này có sức mạnh vô cùng, dù sao thì từ khi có cu cậu, địa vị của Thanh Vi cũng đã giảm xuống vô hạn.

Ngày đầu tiên đi nhà trẻ, Tiểu Tráng Tráng bị ốm rất tích cực, ngày thứ hai thì không vui vẻ nữa, ngày thứ ba kiên quyết không đi. Thanh Vi ôm cu cậu trấn an thì cu cậu giãy dụa, sau này hầu như là bị ép vào

nhà trẻ.

Giọng Tráng Tráng to rõ lớn tiếng kêu cứu: “Cứu mạng với! Ông ngoại, bà ngoại tới cứu con đi! Cứu mạng với!” Giọng nói kia xuyên qua nửa con phố, đánh thức chủ tiệm gần nhà trẻ, hôm đó mở cửa sớm hơn bình thường.

Vừa được buông ra, Tráng Tráng không chút do dự xoay người bỏ chạy, chạy thẳng đến ngoài cửa. Cu cậu

linh hoạt như con cá chạch, tốc độ lại nhanh, Thanh Vi không bắt kịp, mắt thấy sắp chạy ra khỏi cửa, mọi người chung quanh thấy thì lo lắng, sợ đứa nhỏ chạy ra ngoài đường cái không an toàn.

Thanh Vi không vội, cô có định liệu trước. Quả nhiên Thập Tam xoay người một cái chặn ngang cửa, sau đó bắt cá chạch béo về.

Một tuần sau đó, các tiệm

nhỏ đều mở cửa rất sớm.

Thanh Vi vốn đang lo lắng Thập Tam sẽ dùng quan điểm nữ tôn dạy con trai, sau này mới phát hiện lo lắng này là dư thừa. Thập Tam phân biệt hai thế giới rất rõ ràng, anh cũng chỉ tuân thủ quy củ với Thanh Vi.

Đối với việc giáo dục con, Thập Tam tự có cách, người bố vũ lực siêu quần là người con tôn trọng nhất. Thập Tam

dạy cu cậu công phu, từ nhỏ bắt đầu luyện tập gân cốt, nếu cu cậu không biết dùng đũa sẽ phải đứng tấn.

Tác dụng trực tiếp là ngày đầu tiên đến trường, cu cậu đã đánh bạn học lớn tuổi hơn muốn ức hiệp chạy một vòng sân thể dục, cu cậu còn không buông tha, cuối cùng đuổi theo đánh gục người ta.

Vì thế ngày đầu tiên đón con, Thanh Vi đã phải đi đón

con từ chỗ giáo vụ. Nhìn thấy Tráng Tráng ưỡn ngực ngẩng đầu cả người dính đất, đưa trẻ kia khóc thút thít nghẹn ngào mặt mũi bầm dập, cô nhất thời có dự cảm đây không phải một khởi đầu tuyệt vời.

Quả nhiên, Thanh Vi thường xuyên bị giáo viên gọi điện thoại. Cao nhất là một tuần ba lần cộng thêm mời người lớn. Các loại tình huống như cái gì mà không làm bài

tập được giao, không chép bài vào vở, ý đồ trốn học về nhà, cái gì mà các loại vấn đề kỳ lạ quấy nhiễu lớp học, cái gì mà trong lớp âm nhạc cần sáo dọc dọa bạn ngồi cùng bàn, cái gì mà sau khi tuyết rơi thì nhảy trong tuyết giả điều hâu, cái gì mà vớt bài thi bừa bãi...

Một năm trôi qua, Thanh Vi đặc biệt nhận ra rằng ma công mà phụ nữ luyện ra được không chỉ nhờ chồng mà còn

nhờ con nữa! Dù sao thì từ khi cô bắt đầu nhận điện thoại của giáo viên từ sâu khổ lo lắng, đến bây giờ đã miễn dịch, đều là công lao của Tráng Tráng.

Chỉ là bạn nhỏ Tráng Tráng cũng rất vô tội. Cu cậu thông minh thì thông minh, nhưng có chút ngây thơ của trẻ con, làm ra rất nhiều chuyện, không rõ vì sao lại sai. Lấy lòng tò mò mãnh liệt muốn thăm dò thế giới, cu cậu

đã rất khắc chế rất nghe lời rồi.

Cuối kỳ đến rất nhanh, Tráng Tráng trở về từ cuộc thi, Thanh Vi hỏi làm bài thế nào. Cu cậu tin tưởng mười phần: “Làm hết, không cảm thấy đề khó lắm. 100 điểm có thể không được, 97, 98 điểm thì được.” Kết quả khi có thành tích, Thanh Vi ngã xuống đất: Dấu đỏ đầy trời, 40 điểm đỏ tươi. Khiến cô giận nhất là,

toàn lớp có 90% đều hơn 90 điểm, còn lại cũng là hơn 80 điểm.

Tráng Tráng, cuối cùng con có dụng tâm hay không hả? Không cần con đứng thứ nhất, nhưng con cũng không thể đứng cuối cùng chứ!

Thanh Vi nói phải trái với cu cậu, còn phải trả lời mười vạn câu hỏi vì sao của Tráng Tráng, sau khi dùng hết kiên nhẫn ra lệnh cưỡng chế cấm

đồ ăn vất một tuần, cô bèn giáo dục với Thập Tam.

Thập Tam thuộc phái hành động, anh không nói phải trái, chỉ ấn người lên giường đánh lên mông nhỏ vài cái là xong việc.

Tráng Tráng rất tức giận, khi bị đánh thì cắn drap giường không khóc, cắn rách cả drap giường. Sau đó lại bị tráng cự tuyệt mặc quần, phơi mông trần đỏ bừng gọi điện

thoại, chẳng những ông ngoại bà ngoại mà còn cáo trạng với tất cả tam cô lục bà yêu thương cu cậu.

Quả nhiên di động của Thanh Vi và Thập Tam bắt đầu réo liên tục, khuyên hai người không thể khắc nghiệt, con còn nhỏ đừng đánh, mông là chỗ có nhiều dây thần kinh dễ dàng bị thương... Ba Yến mẹ Yến là ghê gớm nhất, hôm đó lập tức đi qua, còn mang

theo thuốc dán tiêu sưng nữa chứ.

Tráng Tráng nhìn thấy hai cụ thì từ tiểu anh hùng kim cương bị đánh không khóc trực tiếp biến thân thành chính thái điềm đạm đáng yêu, mắt phượng người gặp người thích rơi nước mắt lã chã, bỏ nhào vào trong lòng hai cụ khóc kể hành vi cường quyền của cha mẹ.

Mẹ Yến nhất thời không

chịu nổi, ôm lấy đứa nhỏ một câu “Ôi Tráng Tráng của bà”, hai câu “Con ngoan nhất rồi mà.” Ba Yến vốn là người hiểu lí lẽ, cũng dưng râu trợn mắt, chạy đi tìm con gái con rể trốn trong phòng ngủ tính sổ.

Từ nay về vấn đề giáo dục đứa nhỏ, hai đời nhà họ Yến nhiều lần hiệp thương khai thông, chưa bao giờ không hài hòa.

An ổn lại bận rộn trôi qua

mười mấy năm, Yến Cảnh lên cấp ba.

Yến Cảnh cao hơn cả Thập Tam, hứng thú yêu thích rất rộng, chỉ có một chuyện là tiếc nuôi vĩnh viễn của cu cậu nhưng không đạt được, đó là võ công chỉ có thể đến tầng thứ năm, dù bằng cách nào cũng không thể cao như ba mình.

Cu cậu thành tích tốt, thể dục tốt, cao lớn anh tuấn, tính

cách sang sảng, còn mang chút hư hỏng, có duyên với nam sinh, cũng được nữ sinh ưu ái. Về điểm đen tối thì phát huy vô cùng nhuần nhuyễn với các thân thích, miệng ngọt, không có phản nghịch thời thanh xuân, có thể nói là "già trẻ đều hợp."

Con gái thích cu cậu rất nhiều, Thanh Vi sợ cu cậu mất tập trung, ảnh hưởng thành tích học tập, bèn thử nói việc

này với cu cậu, Yên Cảnh
thẳng thắn vô tư: “Mẹ nghĩ cái
gì vậy chứ, con cũng không
muốn chơi trò chơi luyên ái gì,
còn không thích bằng đánh
cầu. Mẹ nói đừng tổn thương
con gái ư? Con thật không thể
giải thích nữ sinh bây giờ đây,
các cô ấy còn hung tàn hơn
con, chẳng những YY con và
nữ sinh, còn YY con với nam
sinh nữa, là con trốn tránh các
cô ấy mới phải.”

Ôi chao? Thanh Vi cạn
lời.

“Với cả bố từng nói,
không được yêu sớm sớm,
nhất định phải mở to hai mắt,
tìm được người giống mẹ mới
yêu.”

“Bố con nói lung tung.”
Nét mặt già nua của Thanh Vi
không nhìn được đỏ lên. Thập
Tam dạy cái gì vậy chứ.

“Con cũng cảm thấy mẹ
tốt nhất.” Yên Cảnh thân thiết

kéo tay mẹ, mang theo về vô
lại của con trai, cười như ánh
mặt trời.

Mẹ kháng cự không nổi
con dồ, cu cậu vừa làm nũng,
Thanh Vi cũng cười, đột nhiên
cảm khái “Nhà có con sắp
lớn.”

Thành tích Yến Cảnh
không tệ, giỏi thể dục, vốn
trường học có tuyển thẳng,
nhưng cu cậu kiên trì tham gia
thi đại học, hơn nữa còn ngoài

dự đoán của mọi người muốn báo danh vào ngoại giao chuyên nghiệp.

Lấy tính cách Yến Cảnh, Thanh Vi vốn tưởng cu cậu sẽ học tài chính hoặc nộp hồ sơ vào trường y, còn không thì là quân giáo, quốc phòng gì đó, lại không ngờ được cu cậu muốn làm quan ngoại giao.

Cô và Thập Tam cũng không thích làm to, sao lại sinh ra một đứa con tư tưởng

lớn vậy ư? Nhớ nó hồi nhỏ, rõ ràng nó là một đứa không thích cười, là bánh bao nhỏ mập mập đầy những thịt, rớt cuộc thi lệch quỹ đạo từ khi nào vậy?

Quan ngoại giao cũng không dễ làm, nhà ngoại giao chuyên nghiệp có nhiều hạn chế, yêu cầu cao với ngoại ngữ, có học sinh cố ý học nhiều loại ngôn ngữ. Sau khi tốt nghiệp muốn thông qua thi

công vụ nhân viên, vào bộ ngoại giao, cuối cùng chịu khổ công tác mười mấy năm vẫn không leo lên được, đừng nói em út gì đó, ngay cả dự họp cũng không đủ trình độ ấy chứ.

Gia thế nhà mình bình thường, cũng không trợ giúp được cho sự nghiệp của cậu. Thanh Vi lo lắng nhiều năm sau Yến Cảnh mới nhận thức được lý tưởng và thực tế khác

nhau hoàn toàn.

Nhưng Yến Cảnh kiên trì ý định của mình, cười nói: “Con có vỏ ngoài sắt thép, trái tim cường lực cao su, không sợ bị gõ. Con muốn đi ra ngoài xem xem, muốn cảm thụ áp lực và trách nhiệm.”

“Con muốn cảm thụ, người ta không chọn con thì sao?”

“Dù sao thì cũng phải cố gắng một lần chứ. Hơn nữa,

học tập tốt, thân thể có tốt như con không? Thân thể mạnh, có sức mạnh như con không? Có sức mạnh, thể có đẹp trai như con không? Nếu đẹp tai, có chỉ số tình thương cao như con không?”

Phì... Kẻ tự kỷ này nói thể mà mặt cũng không đỏ, Thanh Vi phun nước. Dù biết con là cố ý nói để cô giải sầu nhưng vẫn thông suốt giáo dục.

Thanh Vi cho rằng Thập Tam sẽ phản đối, kết quả lại ngược lại.

Thập Tam cực kì hiện đại, nói chỉ cần là con có thực lực, nghĩ kĩ rồi thì anh sẽ không phản đối. Nhưng sau khi chọn mục tiêu nhất định phải toàn lực ứng phó, không được bỏ dở nửa chừng, làm nửa vời.

Chỉ có một chuyện không thể thương lượng là: Mặc kệ sau này có thể thành quan

ngoại giao hay không, công tác ở đâu, đối tượng phải là người Trung Quốc, tuyệt không cho phép mang con bé tóc vàng mắt xanh nào về.

Phì... Thanh Vi lại phun nước. Yêu cầu nghiêm trang này của Thập Tam lại khiến cô phải nở nụ cười.

Yến Cảnh trúng tuyển như ý nguyện, vui vẻ phấn khởi tới trường học báo danh. Khi Thanh Vi đưa tiễn, nhìn

bóng dáng thanh xuân của cậu, cô lại như giải thoát cười: Dù sau này có thành công hay không, nó đều là đứa con ưu tú nhất của cô. Giống như chim ưng lớn lên sẽ rời tổ, bầu trời đang gọi nó bay lên, thế giới tuổi trẻ tràn ngập hy vọng.

Ngoại truyện 3 ♥

Thập Tam

Chuyển ngữ ♥ Đặng Trà
My

Nhiều năm sau, mưa mùa thu vừa lướt qua, trong không khí còn mang theo mùi ẩm ướt, cỏ trên mộ cỏ đang xanh đậm, nhưng đã có lá héo rũ bị mưa cuốn đi, bò ra đường lạnh

run đáng thương.

Sáng sớm, một cụ già đi vào mộ viên. Ông cụ một đầu tóc bạc, nhưng khi đi đường thắt lưng vẫn thẳng tắp, tuy đi chậm nhưng không tập tễnh. Ông cụ héch mắt phượng, khóe mắt đã hằn những nếp nhăn thật sâu, nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như cũ. Ông đi trong nghĩa trang yên lặng không tiếng động, cũng không có mang đồ cúng gì, chỉ mặc

một bộ quần áo màu đen.

Đi đến trước một tấm bia, ông cụp nhình chăm chăm ảnh chụp trên đó, tay nhẹ nhàng phủ lên, chà lau tro bụi không tồn tại.

Động tác của ông rất nghiêm túc, cũng rất nhẹ, như sợ kinh động ai đó.

Nước mưa làm ướt bia mộ, tay ông cụ ẩm ướt, tay áo cũng dính nước, ông lại dửng như hoàn toàn không biết gì

cả, cuối cùng từ từ thả lỏng tay, đứng trước bia.

Thập Tam biết, ngay tại dưới chân anh đang mai táng tro cốt của Thanh Vi.

Sinh lão bệnh tử, nhân chi thường tình, khi thật sự rơi xuống trên người mình thì mới có thể cảm nhận sự tàn khốc của nó, bởi vì không thể kháng cự mà càng đau lòng.

Khi Thanh Vi già nua, con đã lập gia đình, cũng

thành công trong sự nghiệp. Cô và Thập Tam sau khi kết hôn mấy chục năm vẫn luôn sống rất hạnh phúc, cho nên mỉm cười nói anh rằng cô rất thỏa mãn, cuộc đời này sống không uổng.

Bởi vì trong thời gian tỉnh táo cuối cùng trước khi Thanh Vi lâm chung, cô yêu cầu Thập Tam phải sống cho tốt, sống cuộc sống bình thường, hai năm sau khi cô qua đời,

Thập Tam luôn luôn ăn cơm ngủ nghỉ có quy luật.

Thân thể Thập Tam tốt hơn những người khác rất nhiều, chẳng những ít khi đổ bệnh mà ngay cả mặt mũi cũng trẻ hơn tuổi thực tế hai mươi tuổi. Nhưng sau khi Thanh Vi qua đời, cho dù anh tuân thủ lời hứa thì người vẫn là nhanh chóng gầy yếu đi, tóc cũng bạc trắng.

Con hai người rất lo lắng,

muốn đón anh đến ở cùng để
chăm sóc, anh lại từ chối, nói
sẽ không vi phạm ý nguyện
của mẹ nó, bảo con đừng lo
lắng lung tung.

Từ sau khi Thanh Vi qua
đời, tinh thần Thập Tam sa sút
hẳn đi. Lúc đầu còn thường
xuyên nghe thấy tiếng Thanh
Vi gọi anh, sau khi đáp lời mới
ngớ người, đó chỉ là ảo giác,
bởi vì quá mức khát vọng và
thói quen nhiều năm sinh ra.

Khi mua đồ ăn, anh chọn thứ cô thích ăn; Khi vào cửa, anh nói tiếng đã về; Nếu trên đường có cái hố, theo bản năng anh lại giơ tay đỡ...

Thói quen mười mấy năm sao có thể sửa lại đây.

Nhưng khi mỗi lần đều thất bại, anh mới ý thức được đã không cần làm những chuyện này.

Thập Tam đứng trước bia mộ, tóc bạc như tuyết, ánh

mắt anh nhu hòa nhìn chăm chú vào ảnh chụp, giống như xuyên qua ảnh chụp có thể nhìn thấy người kia.

Thanh Vi, anh lại tới thăm em.

Em mắt, một mình anh sống trên đời thật sự rất cô độc. Anh vốn tưởng rằng mình không sợ cô đơn, có thể sống tốt vì con, anh cũng đã đồng ý với em như vậy.

Nhưng chuyện này khó

hơn anh nghĩ.

Anh tuân thủ lời hứa với em, cuộc sống vẫn bình thường, nhưng bất kể anh đến nơi nào, dù đợi đến lúc nào, em cũng vẫn không về. Vậy anh làm những chuyện này còn có ý nghĩa gì đây?

Anh rất muốn đi cùng em, nếu thế giới kia tồn tại, anh nhất định sẽ nhớ kỹ em, tìm được em. Nếu thật sự không thể, anh cũng không bị dày vò

tiếp, có thể an ổn ngủ mà không phải mỗi đêm mơ thấy bóng dáng em.

Nhưng em không cho phép.

Thanh Vi, em tốt với anh cả đời, trước khi đi lại làm một chuyện tàn nhẫn như vậy, vì sao em lại ép anh hứa?

Còn sống khó hơn chết đi nhiều, em đã sớm dự liệu được, đúng không?

Anh rất muốn tùy hứng

một lần, dù sao em đã mất, cũng không quản thúc được anh. Nhưng mỗi lần anh muốn ra tay lại nghĩ đến ánh mắt lúc đó của em nhìn anh... Em giữ chặt tay của anh, thân thể suy yếu lại dùng sức như vậy, muốn anh hứa.

Em có biết anh không từ chối được yêu cầu của em mà, đúng không?

Anh không muốn nghe em nói, em gạt anh, đã nói sẽ

cùng anh cả đời, lại tự mình đi trước, em cười nói mình rất thỏa mãn, nhưng anh không thỏa mãn, tim anh không ở đây, nó là một bộ phận của cơ thể, cũng là một bộ phận quan trọng nhất.

Không thể nghĩ đến, không thể chạm vào, có khi nơi đó sẽ đột nhiên đau. Đây là em trừng phạt anh sao? Phạt anh muốn vi phạm lời thề đi tìm em ư?

Vì sao anh phải đồng ý với em, anh không làm được...

Con chúng ta rất hiếu thuận, anh không muốn ở cùng nó, nó lại thường đến thăm anh. Con của chúng ta có năng lực, cũng rất khỏe mạnh, nó sống tốt lắm, anh rất yên tâm.

Nó không rõ vì sao anh không ở cùng nó, bởi vì nơi đó không phải nhà chúng ta, không có dấu vết của em.

Ở trong ngôi nhà của chúng ta, anh còn có thể dựa vào đó nhớ lại qua ngày.

Nhà không có em, thì không có sức sống.

Làm đồ ăn không có em khen ngợi, có việc gì không có em trêu ghẹo, em cũng sẽ không mua đồ mới cho anh, sẽ không nghe anh thổi sáo. Khi tản bộ tay không, ban đêm tỉnh lại bên người lạnh lẽo.

Đèn bàn em mua cho anh

đã hỏng rồi, đèn đã quá hạn, anh tìm khắp nơi để thay bóng mới, nhưng thay xong nó cũng không sáng lên. Anh còn đặt nó trên đầu giường, dù sao anh và nó cũng giống nhau, đều là đồ chỉ còn vẻ ngoài.

Em cười cười bước đi, anh ở lại không được.

Anh từ nơi xa như vậy tới đây mới tìm được em, giờ mất em rồi, anh vẫn muốn đi tìm em, nhưng em không cho.

Chúng ta đã chia ly hai năm, chẳng lẽ còn để anh vượt qua ngày ngày đêm đêm như vậy sao? Vậy còn em? Nếu thời gian chia lìa dài quá, anh không tìm thấy em thì làm sao bây giờ? Nếu em quên anh thì làm sao bây giờ?

Là em nhớ được anh, là em nói em sẽ luôn cần anh, em lại không chịu trách nhiệm!

Anh biết mình rất tham

lam, độc hưởng sự dịu dàng
trân trọng nhiều năm của em,
nhưng em để anh lẻ loi chờ
đợi như vậy thật là quá khó
khăn.

Anh không làm được. Lúc
nhận lời, anh cho rằng mình
có thể, chỉ cần là yêu cầu của
em thì anh đều có thể làm
được.

Nhưng, thì ra anh không
làm được.

Anh chỉ là rất nhớ em.

Không có ai có thể giống em, biết anh đang nghĩ gì, dù anh không nói lời nào cũng hiểu được tâm ý của anh.

Lúc anh cả người đầy máu ngã trước mặt em, nhìn thấy em hốt hoảng, anh mới ý thức được ơn huệ lớn nhất của ông trời chính là em.

Em thì sao? Em có ai quan tâm không? Dưới đất có lạnh không? Hay là em đã chuyển thế rồi?

Lúc em đi, con của chúng ta đã hoàn toàn độc lập, vì sao không cho anh đi cùng em?

Đường đến địa phủ có âm u, có âm trầm đáng sợ hay không? Anh chỉ muốn đi phía trước em, mở đường cho em, để em không cô đơn sợ hãi.

Vừa nghĩ đến em rời khỏi nhân thế ấm áp, một người sờ soạng trên đường hoàng tuyền, đau khổ như thế, anh không chịu được.

Vừa nghĩ đến em cho anh
ahs sáng của thế gian, còn
mình lại giãy dựa trong bóng
tối, anh không chịu được.

Vừa nghĩ đến rõ ràng em
còn lưu luyến thế giới này, vì
muốn bọn anh yên tâm mới
mỉm cười dặn anh, anh không
chịu được.

Không thể chăm sóc em,
không thể bảo vệ em, anh
sống còn có ích gì?

Giờ anh đã biết, những

người chồng chồng tự nguyện
tuần tiết không phải vì bọn họ
trinh liệt, mà vì bọn họ ích kỷ.
Bọn họ không thể chịu được
nỗi đau mất mát, sợ phải chia
lìa vĩnh cửu. Anh cũng muốn
ích kỷ một lần.

Thập Tam nhắm mắt,
muốn ép nước mắt về, lại vẫn
có hai giọt lệ tràn mi, rơi
xuống theo đường cong trên
mặt, chậm rãi khô cạn. Anh
không lau, chỉ nhắm mắt lại,

đến khi hai vệt nước kia khô lại.

Ông cụ yên lặng than thở: Thật là đáng sợ, từng tuổi này rồi, còn khóc trước mặt em. Có phải do anh biết em sẽ bao dung anh, cho dù là tóc bạc da mồi hay không.

Nhưng Thanh Vi, anh thật sự rất cố gắng làm theo yêu cầu của em, không tự tử, sống rất tốt, nhưng cơ thể vẫn hỏng rồi, anh đã càng ngày càng

thấy ngày đi tìm em gần ngay trước mắt.

Có lẽ trái tim của anh đã theo em đi, cho nên cơ thể này không dùng được nữa. Cát bụi về với cát bụi, dù sao sớm hay muộn cũng sẽ hóa thành tro tàn.

Chống chọi được đến hôm nay, anh cũng mệt mỏi rồi. Nếu sớm hơn thời gian em hy vọng, xin đừng tức giận.

Thật ra ngày anh chờ đợi

đã đến.

Hôm nay thời tiết rất đẹp,
là ngày thích hợp xuất hành.

Ông trời phù hộ anh có
thể mau chóng tìm được em.

Thanh Vi, chủ nhân linh
hồn anh, người anh yêu. Chờ
anh, anh sẽ đến tìm em.

Đừng đẩy anh ra, đừng ép
anh thê, lần này đến lượt anh
nắm tay em trước.

Dưới ánh mặt trời ngày

mùa thu, mây trắng từ từ bay qua, sáng tối đan xen ánh sáng phủ lên mặt đất, tựa như mấy năm trước, từng có một đoạn đối thoại thế này:

“Anh là ai?”

“Ảnh Thập Tam vĩnh viễn không phản bội chủ nhân, vĩnh viễn không làm trái.”

“Tôi sẽ sắp xếp cho anh đến nơi anh muốn đi.”

“Để tôi lại đi, tôi sẽ nghe lời.”

“Anh tắm rửa xong rồi ư?”

“Thập Tam nguyện hầu hạ chủ nhân.”

“Mặc thoải mái hay không?”

“Quần áo mới rất ấm, cảm ơn chủ nhân.”

“Anh đi đâu thế hả, tôi tìm anh khắp nơi mà không thấy!”

“Nếu người tức giận thì cứ phạt tôi, đừng đuổi tôi đi.”

Ông cụp hươ tay, hình như có gió thổi lá rụng bay đi sạch sẽ. Ông chậm chạp ngồi xuống, không ngồi lên mặt đất ướt sũng, bỗng nhiên nhớ tới giọng nói nhiều năm trước, từng tiếng rõ ràng như ở bên tai:

“Anh có nội công ư? Thập Tam anh thật lợi hại.”

“Sẹo trên lưng à? Chẳng khó nhìn chút nào, rất có vị đàn ông, em rất thích.”

“Anh ấy không phải người thân của mình, là bạn trai của mình!”

“Lại gạt em, em sẽ rất buồn lòng.”

“Em đánh mấy cái? Anh nhớ kỹ chưa?”

“Con sao rồi? Anh chịu khổ rồi.”

“Chúng ta tắm uyên ương đi!”

“Phong cảnh nơi này thật đẹp, chúng ta đến chụp ảnh

chung đi.”

“A Ngự, là một đứa con trai, mắt phượng thật đẹp!”

...

“Đời này em rất thỏa mãn, không có tiếc nuối, anh cũng phải đi cho hết con đường nhân sinh của mình thật tốt.”

“A Ngự, hứa với em, sống thật tốt.”

Ông cụ khoanh chân ngồi trước mộ, nhắm hai mắt biểu

cảm an lành. Trong tay ông cầm một miếng thiết bài, vết rỉ ẩn hiện.

Một ánh mặt trời xuyên qua khe hở của tầng mây, chiếu lên thiết bài như độ nó sáng lên, trên đó có hai chữ phong cách cổ xưa: Thập Tam.

Thập Tam

Ngoại truyện 4 ♥

Thế giới nữ tôn

Chuyện ngữ ♥ Đặng Trà
My

Trong bóng đêm, hình như có ánh sáng, nhưng lại không nhìn thấy gì. Tuy hỗn loạn nhưng chỉ có một thế giới, vậy mà lại khiến người ta vô cùng an tâm. Kéo dài, rộng lớn vô tận, không có cảm giác

thời không, thúc giục con người mê man.

Linh hồn của Thập Tam đang âm thầm phiêu đảng, vẫn duy trì một chút tỉnh táo: Không thể ngủ, còn có chuyện quan trọng, ta muốn đi tìm một người, có lẽ là một linh hồn.

Nhưng không biết kiên trì bao lâu, không có cảm giác về thời gian và không gian, cuối cùng khiến chàng ngủ thiếp đi.

Ý thức cuối cùng là không cam lòng, là lo lắng. Chẳng lẽ đây là phai mờ ư...

“Thập Tam, chủ nhân học máu.” Một giọng nam đang gọi chàng.

Thập Tam mở mắt ra. Phòng nhỏ đơn giản sạch sẽ, không có bài trí dư thừa, giống như rất quen thuộc, là nơi chàng liên tục sinh sống. Nhưng, không đúng! Trong đầu Thập Tam có nỗi khổ

riêng, cuộc sống ở thế giới kia chợt lóe qua.

Chàng trai gọi chàng thấy vẻ mặt Thập Tam hoảng hốt, không lợi hại như bình thường, bèn chau mày: “Nội thương tái phát ư?” Người này khoảng hai mươi tuổi, thân thể rắn chắc cao gầy, lại có thắt lưng mảnh khảnh.

Đây không phải Lục Cửu ư? Sau khi Trúc chủ quân trộm thư chạy trốnm hắn đã bị

trượng đánh chết mà.

Mình làm sao vậy nhỉ? Không phải đang trong mộ viên bên cạnh Thanh Vi ư, sao có thể trở lại nơi này? Hơn nữa còn là nhiều năm trước?

Lục Cửu bắt lấy cổ tay chàng, sờ mạch xác nhận một chút nói: “Là vết thương cũ tái phát. Huynh báo cáo cho thủ lĩnh để gọi người trị liệu.” Lục Cửu tạm dừng một lát còn nói: “Chính quân phản bội khiến

chủ nhân giận dữ công tâm, học máu, nhất định sẽ liên lụy đến ta. Nếu ta xảy ra chuyện gì, huynh hãy mang bạc ta dành dụm nhiều năm giao cho Lão tiêu nhà ở Bạch Thủy phố thành nam.”

Đây là di chúc. Thập Tam giật mình một cái, chàng nhớ trước kia cũng là như vậy, sau khi Ngũ hoàng nữ học máu tỉnh dưỡng hơn mười ngày mới có thể rời giường xử lý

công việc, một tháng sau hạ lệnh đánh chết Lục Cửu. Mà chàng đã tự tay mang hơn bốn trăm lượng bạc giao cho Tiêu gia - thân nhân Lục Cửu mà chàng lặng lẽ điều tra nghe ngóng được.

“Huynh hãy trốn đi.” Không biết thì thôi, Thập Tam thật không muốn lại thấy hấn bị đánh huyết nhục mơ hồ, cuối cùng dần dần không còn hơi thở, bị cuốn vào một cái

chiếu ném ra khỏi hình phòng.

Bọn họ cùng nhau chịu huấn luyện, thường xuyên hợp tác, ảnh vệ dù không có tình cảm nhưng cũng là người, không phải vật chết.

“Huynh nói cái gì?” Ánh mắt Lục Cửu sáng như ánh đao: “Lời này sao dám nói ra? Mạng của chúng ta là của chủ nhân, chỉ có ảnh vệ tòng mệnh chịu chết, không có ảnh vệ phản chủ ham sống! Nhớ lấy,

không được vọng ngôn, lại có lần sau ta không thể nào cứu được huynh.”

Thập Tam sợ hãi nghĩ lại. Đúng vậy, đây mới là tín niệm của ảnh vệ, tất cả nghe theo mệnh lệnh chủ nhân, vì ý nguyện chủ nhân mà trả giá. Chàng luôn luôn được giáo dục như thế, vì sao lúc này lại dễ dàng nói ra lời nói chạy trốn?

Trước kia, chàng cũng

giống Lục Cửu. Cho nên khi thấy bạn chết, tuy đau lòng nhưng cũng không oán mệnh, càng không oán hận, thậm chí không tránh né.

Chao ôi, tư tưởng của chàng đã sớm thay đổi, chủ nhân của chàng đã sớm không phải Ngũ hoàng nữ rồi.

“Huynh luyện công cho tốt, chú ý bảo vệ mạch môn, lơ lửng là toi mạng đấy.” Lục Cửu khuyên bảo rồi bước đi.

Đúng vậy, lòng cảnh giác của chàng đã ở lại thế giới an toàn kia, trên người ẩm áp, trải qua vài thập niên mài mòn, đã sớm không còn bao nhiêu.

Thập Tam trầm mặc nhìn tay mình, thô ráp, cứng rắn. Chàng cởi bỏ áo mặc, quả nhiên thấy được mấy vết sẹo, còn có thương thế lần trước liều mạng chưa lành, tùy tiện bao vải trắng, đây tuyệt đối không phải là cơ thể được điều

đưỡng tốt trong trí nhớ của chàng.

Ôm chút hy vọng cuối cùng, Thập Tam đề khí chu thiên, nhưng lại thất vọng. Không phải cửu đoàn tụ mãn tràn đầy mệnh môn, mà là nội thương tích lũy, thân thể thiếu hụt rất nặng.

Chàng nghĩ đây là mới trở về từ một nhiệm vụ phục kích, giải quyết xong thì bị thương nặng. Vài thô màu đen trên

người bị rách nhiều chỗ, bởi vì quá mệt, chưa thay mà đã gục ở trên giường ngủ.

Ngoài phòng là hoàng hôn, Thập Tam nhìn căn phòng quen thuộc lại xa lạ thì hơi sững sờ.

Trí nhớ dị thể rất rõ ràng, nhưng cảm giác về nơi này cũng khắc sâu. Cuối cùng đâu mới là hư ảo? Chàng sờ chung quanh, chàng cảm nhận được rõ ràng. Hiển nhiên đây là

thật.

Chẳng lẽ dĩ thế là mộng cảnh ư? Bởi vì vọng niệm của chàng quá sâu, nhập làm ma chướng cho nên mới có một giấc mộng đẹp đại nghịch bất đạo đó ư?

Nhưng tất cả những thứ đó không phải chàng có thể tưởng tượng ra, sự dịu dàng của người kia cũng không phải chàng bịa đặt giả tạo. Như vậy đây mới là mộng ư?

Ánh mắt Thập Tam đột nhiên chăm chú: Không, chân thật như thế sao lại là mộng được. Chàng đã trở lại, không biết nguyên nhân gì, về tới lúc trước khi đi.

Sau này sẽ thế nào đây? Chàng sẽ đi ám sát Ngụy đại nhân, trong lúc sinh tử sẽ xuyên đến thời không kia. Còn lúc này đây? Lại lặp lại một lần nữa ư? Như vậy chẳng phải là chàng lâm vào tuần

hoàn sao?

Có lẽ mọi chuyện sẽ có biến hóa, chàng sẽ không thể may mắn xuyên việt. Như vậy chàng sẽ ra sao?

Chàng vốn là một công cụ, hung khí dính máu, là tồn tại mà phụ nữ vừa ghét vừa sợ. Chàng không muốn vô tình vô nghĩa bán mạng, nhưng trong thế giới này, chàng không thể cải lại chủ nhân, thậm chí dù chỉ lộ ra một chút bất mãn

cũng sẽ dẫn đến họa sát thân, cho dù là đồng bạn cũng không thể bao dung chàng.

Nếu chủ nhân có mệnh lệnh chàng làm hung khí thì qua vài năm sau, vạn nhất người tâm huyết dâng trào, nhìn chàng bị nội thương không còn sắc bén, để chàng trở thành đồ chơi thì làm sao bây giờ? Chàng không thể làm chuyện có lỗi với Thanh Vi!

Cho dù thân thể này còn

chưa được Thanh Vi ôm thì cũng là thân thể của chàng. Càng quan trọng hơn là, chàng không thể chịu được một người phụ nữ nào đụng chạm trù cô. Chàng thà rằng sống cả đời trong ánh mắt khinh miệt ghét bỏ.

Độc thân thì sao, chàng có cũng đủ điều để nhớ lại, huống hồ ảnh vệ nơi này bởi vì hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc mà ít người sống lâu. Cho nên

vì tránh để như vậy, tốt nhất là chết trong lúc làm nhiệm vụ.

Nhưng nếu anh vệ có quyết định của mình, không muốn vâng theo mệnh lệnh lại là tội lớn. Một khi bị người khác nhìn ra có mang dị tâm, vậy kết cục bị thúc chỉ cần ngấm lại cũng sẽ không rét mà run.

Mấy ngày tiếp theo, Thập Tam đều vượt qua trong thích ứng yên lặng. Điều trị nội

thương, che giấu bản thân. Trở lại mấy mươi tuổi, lại mất đi thân thể cường kiện được tâm bổ ở dị thể, không biết nên làm gì.

Cũng không ngờ không tới mười ngày sau, Ngũ hoàng nữ đã ngồi dậy được. Nghe nói đã khôi phục tốt, đã xử lý sự vụ thư trong phòng. Nàng vừa khôi phục, Thập Tam không biết vì sao, nhưng chàng biết rõ ngày còn lại của

Lục Cửu không nhiều lắm.

Hiển nhiên Lục Cửu cũng hiểu được. Hắn đã giao bạc cho Thập Tam, bình tĩnh chờ chủ nhân triệu hồi. Quả nhiên một ngày sau Ngũ hoàng nữ triệu hồi ảnh vệ, nhưng ngoài dự đoán mọi người là, nàng lại chỉ rõ triệu Thập Tam.

Lần này Thập Tam bất an thật.

Chàng đã cảm thấy, lần trở về này đã khác với quỹ

tích ban đầu. Bây giờ còn là ngọn nguồn khác nhau, nhưng là sai một ly, đi một ngàn dặm, từng chút biến hóa cũng có khả năng khiến cho sau này thay đổi.

Lúc này triệu chàng là có ý gì? Đặc biệt, truyền triệu sau bữa tối mới tới hầu hạ trong phòng ngủ.

Triệu ảnh vệ tới cơ bản là ở thư phòng, mà có thể đến phòng ngủ thì trừ tùy thị bên

người cũng chỉ có thị sủng của chủ nhân, chính quân cũng rất ít đi, hẳn có viện riêng, ấn quy củ chờ thế chủ.

Trái tim Thập Tam bị thắt chặt: Chàng không phải thông phòng, làm sao có thể bị yêu cầu tới phòng ngủ chứ?

Nhưng không có thời gian do dự, chàng chỉ có thể lĩnh mệnh.

Hình như thủ lĩnh cũng cảm thấy mệnh lệnh này rất

bất thường, sau khi truyền lời mới khó hiểu đánh giá chàng một lát. Cuối cùng vẫn dặn dò: “Cậu tắm rửa xong hãy qua hầu hạ, quần áo sẽ có người đưa tới.”

Ánh mắt thủ lĩnh lạnh như băng không có cảm tình, sau khi thông báo thì lắc mình không thấy dấu vết. Nhưng Thập Tam biết, nếu chàng dám kháng mệnh, thậm chí toát ra một chút không tình

nguyện thì sẽ không chỉ là dùng roi đánh đơn giản như vậy đâu.

Chết lặng tắm rửa trong đục dũng. Thập Tam biết rõ phái nữ nơi này đánh giá mình thế nào: Người đàn ông xấu xí. Chẳng những xấu mà còn thô bỉ, không hề có vị đàn ông, vết sẹo đầy người chàng là do bán mạng vì chủ nhân, nhưng không được thương tiếc gì, chỉ khiến cho người ghét bỏ, thậm

chí là tra tấn hãm hiếp.

Vội vàng tắm xong, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Được đến Thập Tam trả lời, một tiểu thị đồng nâng khay quần áo đi vào, thay quần áo cho chàng. Hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên cậu ta làm việc này, cậu ta thuần thục giúp chàng mặc đồ, lại không hề nói nhiều, mặc đồ xong thì lui ra ngoài.

Đúng vậy, người trong

phủ này đều nhớ kỹ quy củ. Những người không tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận thì không thể sống lâu, đừng nói tiểu thị đồng chưa cập kê không dám làm càn cười đùa, ngay cả thị nhân được sủng ái nhất cũng không dám quá phận.

Thập Tam cúi đầu nhìn mình, một bộ đồ trung y màu trắng thật dài, bên trong chẳng có lấy mảnh áo lót, từng chỗ

rời rạc, chỉ có một chiếc đai lưng giữ quần áo lại khiến cho người ta không có cảm giác an toàn. Đàn ông bình thường mặc xấu hổ như vậy sẽ mắc cỡ chết mất thôi.

Chỉ có tiểu quan mới không cố kỵ, còn ảnh vệ như bọn họ ư? Không có lòng nhục nhã, chỉ là những đầu gối nghiêm khắc tuân thủ mệnh lệnh.

Thập Tam cười khổ, nếu

không phải từng qua cuộc sống dị thể thì lúc này, chỉ e rằng chàng thà tự sát cũng không muốn đi ra khỏi cửa. Dù sao thì hầu hạ chủ nhân là một chuyện, ra khỏi để cho người khác thấy là một chuyện khác.

Bất kể thế nào cũng phải đi nhìn xem cuối cùng Ngũ hoàng nữ muốn làm gì. Nếu nàng ta thật sự muốn đùa bốn chàng, hoặc là mang chàng

tặng cho người khác, nếu có thể chu toàn thì chu toàn, không có đường sống thì tự sát.

Thập Tam lại đợi một lát, có người dẫn đường đến, khiến chàng vui vẻ là họ còn mang theo một chiếc áo choàng - xem ra bọn họ còn biết che lấp.

Đi theo thị nhân, Thập Tam yên lặng đi đến phòng ngủ của Ngũ hoàng nữ, nơi

này là nội viện, trong viện bố trí tỉ mỉ, trong phòng rường cột chạm trổ lung linh, Thập Tam cũng không có tâm trạng tán thưởng.

Thị nhân thông báo xong thì ý bảo chàng đi vào. Thập Tam vào cửa, cấp tốc liếc mắt một cái thì nhìn thấy Ngũ hoàng nữ đứng bên cửa sổ. Trước kia không nghiêm túc so sánh, bây giờ nhìn lại, nàng ta cao hơn Thanh Vi nhiều,

thân thể thẳng tắp, bởi vì tính
tĩnh mà đường cong trên mặt
có vẻ cứng rắn.

Ngũ hoàng nữ lúc này
mặc một thân trường bào màu
lam ám hoa, tóc dài thả xuống
tùy ý, trâm phỉ thúy ôn nhuận
trong sáng. Mặc tùy tiện
nhưng một thân quý khí không
giận tự uy vẫn như trước.

Khí khái này không chỉ vì
Ngũ hoàng nữ là hậu duệ quý
tộc thiên hoàng mà còn bởi vì

nàng có võ công, hơn nữa từ nhỏ được danh sư chỉ đạo, thiên tư xuất chúng, theo tuổi tác tăng lên nhất định có thể đại thành, đám Thập Tam đi trên con đường tàn nhẫn liều mạng sao có thể sánh bằng.

Thập Tam thầm than thở, không dám đánh giá nhiều, vừa vào cửa lập tức quỳ xuống hành lễ.

Ngẩn ngui lặng im, Ngũ hoàng nữ bảo chàng đến gần.

Thập Tam không dám đứng dậy, bò đi qua, vãn quy củ bái phục dưới đất.

Chàng cảm thấy có một ánh mắt chiếu thẳng lên người chàng, trên lưng đồ mồ hôi. Nhìn kỹ xong, chủ nhân lại lệnh cho chàng đứng dậy, ban thưởng ngồi.

Khác thường như thế càng khiến Thập Tam cảnh giác, phần khách khí này có lẽ có ý nghĩa sẽ có tra tấn lớn

hơn nữa. Sao chàng dám ngồi xuống trước chủ nhân nghiêm ngặt, vậy không phải gấp gáp định tội cho mình ư?

Thập Tam đứng dậy, kính cẩn đứng đợi lệnh, ánh mắt cũng không dám nhìn qua. Chợt nghe Ngũ hoàng nữ hỏi: “Anh Thập Tam, gần đây anh giấu diếm chuyện gì?”

Thập Tam cả kinh, chẳng lẽ khác thường của chàng đã bị phát hiện? Hay thật ra

chàng bị âm thầm giám thị mà không biết? Nếu chủ nhân hỏi như vậy thì đã là có điều hoài nghi chàng, vậy nên làm cái gì đây? Chàng có thể nói cái gì đây?

Nói cái gì cũng không thể được tin tưởng, chàng cũng không muốn nói ra trí nhớ mà chàng trân trọng trong lòng.

Đột nhiên Thập Tam quỳ xuống: “Tiện nô không dám!” Lòng bàn tay đỏ mồ hôi. Đáp

lại chàng là trăm mặc, Thập Tam càng bất an.

Cuối cùng Ngũ hoàng nữ nói: “Hỏi bừa thôi, không cần khẩn trương, đứng lên đi.”

Trong giọng nói kia, lại như giấu giếm thất vọng. Chàng sâu sắc bắt được, rất muốn nhìn sắc mặt của nàng để chứng thực nhưng lại không dám. Ngũ hoàng nữ công phu vững chắc, hành vi nhìn trộm của chàng có thể bị phát hiện,

lại là tội đại bất kính.

“Gần đây thân thể thế nào?” Giọng nói nhàn nhạt truyền đến.

“Khởi bẩm chủ nhân, tiện nô không sao.” Vì sao lại hỏi cái này? Chẳng lẽ là suy nghĩ chàng còn có thể làm đao hay không ư?

Không biết là thái độ cung kính của chàng hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn khiến Ngũ hoàng nữ vừa lòng, hay là cảm

thấy chán nản, nàng lại không nói chuyện mất một lát.

Ngay khi Thập Tam nghĩ xem có thể thoát thân hay không, Ngũ hoàng nữ nói: “Mấy ngày gần đây ta mơ thấy hai chữ kỳ lạ, giống như có liên quan tới ngoại quốc, nghe nói anh từng lĩnh nhiệm vụ đi qua nơi đó, anh đến xem.”

Thập Tam xác nhận thì thấy Ngũ hoàng nữ mở một

quyền trục ra. Thập Tam đảo qua mắt một cái, nhất thời như bị sét đánh, trên đó rõ ràng là từ trái sang viết chữ theo kiểu giản thể: Doãn Ngự.

Đây, đây là ý gì?

Thật sự là Ngũ hoàng nữ mơ thấy ư? Sao có thể trùng hợp như thế? Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là... Chàng không dám nghĩ thêm, ý nghĩ này rất kinh người, hchàngấn sợ vừa có hy vọng to lớn, một khi thất

vọng lại càng đau khổ gấp trăm lần.

Ngũ hoàng nữ nhìn về mặt chàng, cũng không che giấu được kích động, nhưng vẫn cố nén xác nhận: “Anh nhìn xem, có nhận ra không?”

Ánh mắt Thập Tam dời từ cuốn giấy tới trên mặt Ngũ hoàng nữ, không cố kỵ tôn ti cao thấp, nhìn thẳng vào mắt nàng, ý đồ tìm được đáp án: “Đây là hai chữ Doãn Ngự, là

tên của ta.”

Chàng không tự xưng tiện nô nữa, sáng khoái nói ra, nếu là đoán sai thì chỉ là giao cái mạng thôi, dù sao chàng cũng đã có một đời.

Nhưng vận mệnh hiển nhiên là thiên vị chàng. Ngay khi chàng vừa dứt lời, biểu cảm Ngũ hoàng nữ trở nên vô cùng phấn khích, không dám tin mừng như điên hoàn toàn phá hủy khí chất tôn quý,

ngay cả giọng cũng cao lên:
“A Ngự? A Ngự!”

“Đúng, là ta. Nàng là Thanh Vi?” Tuy là câu nghi vấn nhưng cũng là giọng điệu khẳng định. Chàng là A Ngự từng sống cùng nàng, chàng cũng vội vàng xác định, nàng là Thanh Vi chàng tâm tâm niệm niệm bấy lâu.

Không đợi trả lời, Ngũ hoàng nữ Yến Thanh Vi đã không có hình tượng chạy lên,

ôm chặt lấy hắn. Giờ thân thể nàng còn cao hơn Thập Tam một chút, sức cũng lớn hơn nhiều, dùng sức ôm quá độ khiến Thập Tam cảm thấy hơi đau đớn.

Nhưng chàng không muốn nói, chút đau đớn ấy cũng là hạnh phúc ngọt ngào, có thể rõ ràng nói cho chàng mộng đẹp đã trở thành sự thật.

Bọn họ có nhiều lời muốn nói lắm, nhưng quan trọng

nhất là ôm chặt một cái trước, bù lại thời gian hai năm, trừ đi bất an ở thế giới này.

Thật lâu sau, cuối cùng họ mới nói xong mọi chuyện. Thập Tam không cần lặp lại, Thanh Vi nói sau khi nàng qua đời, cũng là linh hồn phiêu đảng, lại không bỏ Thập Tam xuống được, lo lắng chàng làm chuyện điên rồ.

Không biết phiêu bạt bao lâu, sau đó đột nhiên tỉnh lại

trong thân thể này. Lúc bắt đầu nàng rất sợ hãi, không biết đây là nơi nào, sao lại nhập vào thân thể này, nàng lại là thân phận gì. Cũng may mọi người nơi này rất sợ nguyên chủ, mà nguyên chủ chịu đả kích trọng đại còn nôn ra máu, cần tĩnh dưỡng điều trị mới đúng.

Đọc nhật ký, thư tín, hộp nhỏ bí mật nơi đầu giường, mật báo của cấp dưới, thì

nhân nói nhỏ, Thanh Vi từ từ tra được thân phận của nguyên chủ từ các loại dấu vết để lại này. Khi nàng chứng thực mình là Ngũ hoàng nữ thì rất giật mình.

Sau đó, nàng lập tức nghĩ tới Thập Tam.

Trước kia Thập Tam từng nói với nàng rất nhiều chuyện trong thế giới này, nàng tò mò vì sao hơi thở của mình và Ngũ hoàng nữ giống nhau,

cũng hỏi không ít vấn đề, cho nên đối với nơi này không phải hoàn toàn không biết gì cả, ngược lại có vẻ hiểu biết.

Thông qua quan sát, nàng biết bây giờ còn Thập Tam chưa xuyên không, như vậy nàng bức thiết muốn gặp Thập Tam, chàng còn là Thập Tam ban đầu hay không? Nói đúng ra, chàng có nhận ra nàng hay không? Nếu theo đạo lý thì, là không biết.

Như vậy nếu nàng lỡ
mãng đi nhận chàng, Thập
Tam ban đầu được đóng gói
trung thành và tận tâm có thể
phát hiện chủ nhân đã thay đổi
thì có trực tiếp diệt nàng hay
không? Cho dù chàng không
tự mình động thủ, nếu tiết lộ
ra ngoài, nàng bị xem như yêu
nghiệt mang đi hỏa thiêu thì
làm sao bây giờ? Vậy rất oan
uổng!

Cho nên Thanh Vi quyết

định, trước tiên phải làm quen sự vụ bên người, sau đó mới tìm Thập Tam đến thử, nếu chàng không biết mình thì từ từ kéo gần quan hệ của hai người, dù sao cuối cùng chàng vẫn là người của nàng.

Không ngờ kết quả tốt nhất xuất hiện, Thập Tam lại là xuyên trở về từ hai năm sau!

Nói đến động tình, Thanh Vi ngại áo choàng phiền phức,

kéo ra ôm Thập Tam. Kết quả nhìn thấy bạch y bay nhè nhẹ...

“A, chàng mặc cái gì đây? Chàng lại mặc thành như vậy tới gặp người ta ư? Chàng không sợ bị ta ăn luôn sao?” Tim Thanh Vi lập tức đập nhanh hơn.

“Không phải, là thị nhân đưa cho ta. Do mệnh lệnh của nàng mơ hồ không rõ, bọn họ đều nghĩ nàng muốn thị tẩm

ta.”

“Ôi chao... Thị tầm ư? Thật ra đó là một ý kiến hay.” Thanh Vi xấu xa nở nụ cười.

“Trước tiên đừng nhúc nhích, đợi chút...” Nói còn chưa dứt lời miệng đã bị ngăn chặn, tôi đó người canh ngoài cửa nghe thấy động tĩnh mờ ám mơ hồ vang rất lâu.

Biểu cảm của ảnh thủ có hơi kỳ lạ. Nàng ta vốn nghĩ cho dù chủ nhân cố ý sủng

hạnh Thập Tam thì cũng là ngược ngạo phát tiết, không ngờ lại là thời gian liên tục dài như vậy, ngày thứ hai tuy Thập Tam nằm trên giường nhưng sắc mặt hồng nhuận, tinh thần rất tốt.

Càng khiến nàng ta không ngờ tới là, từ nay về sau chủ nhân không thêm cho chính quân thể diện, để Thập Tam trong phòng, không để ý phản đối lập làm trắc quân. Hai năm

sau, con gái Ngũ hoàng nữ xuất thế, lại mượn cơ hội mang Thập Tam, à không, Doãn Ngự phù thành chính quân, cũng tự mình xin cho chàng phong hào “Tĩnh Hợp.”

Việc này điên cuồng truyền ra trong giới quý công tử của kinh thành. Phong hào rất tôn quý, đàn ông phong hào có địa vị độc lập. Nghe nói lúc ấy thánh thượng không đồng ý cho người xuất thân từ

ảnh vệ phong hào vương quân,
Ngũ hoàng nữ đều đuổi theo
Nhị tử đã làm thánh thượng tới
tận hậu cung. Nàng nói:
“Người đàn ông của ta trinh
tĩnh mềm mại, đã sinh con gái,
lại tình đầu ý hợp với ta, sao
lại không gánh nối phong hào
Tĩnh Hợp chứ?”

Hoàng đế bị đeo bám
không có cách nào khác nên
đành đồng ý. Từ nay thân
phận Thập Tam cao quý,

không ai dám xem nhẹ. Chàng trải qua nhiều năm nghỉ ngơi, lại được nội lực Ngũ hoàng nữ khai thông, cuối cùng phá vỡ cực hạn thân thể ảnh vệ, hưởng tuổi thọ dài lâu.

Ngũ hoàng nữ không mang lòng tranh đoạt, nhiều lần ban ơn cho dân chúng, tận sức phát triển chữa bệnh, giáo dục, rất được kính yêu. Người không dã tâm, phò tá Nhị tỷ thành quân vương, không

tranh quyền đoạt thế, được xưng là “Hiền.”

Đương nhiên, hành vi nàng cưới một ảnh vệ làm chính quân tuy rằng được Nhị tỷ khuyên can liên tiếp nhưng thật ra hoàng đế bí mật vừa lòng với việc nàng từ chối mượn sức phu tộc có thể lực, có khả năng uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế.

Muội muội vừa thức thời lại hiểu chuyện như vậy, quân

chủ cũng không thể quá nhỏ
nhen, cho nên khẳng khái cho
phong hào, còn phong Ngũ
muội làm Huệ vương, cho một
đời vinh hoa.

Chỉ có một chuyện là,
mọi người đồn đại Ngũ hoàng
nữ Yến Thanh Vi từ sau khi bị
Trúc chính quân xinh đẹp như
thiên tiên phản bội, chịu phải
kích thích nên không có hảo
cảm với mỹ nhân, thiên vị đàn
ông xấu, bằng chứng lớn nhất

chính là ảnh vệ xấu nhưng cả đời chuyên sủng không ngừng, còn trở thành vương quân.

Vì thế đàn ông xấu cả nước đều có hi vọng. Bọn họ dùng trăm phương nghìn kế muốn lộ mặt trước Huệ vương. Huệ vương đáng thương từ nay khó lòng phòng bị, nhìn thấy đàn ông đẹp không nhiều lắm, người thì mũi méo mắt lé, thiếu răng què chân, hói đầu thiếu lông mày, chỉ cần xuất

môn thì có thể nhìn thấy.

Thanh Vi cho rằng sẽ nhìn thấy rất nhiều nam nữ trong veo như nước, tuy rằng yêu Thập Tam nhưng đẹp mắt cũng tốt mà, nhưng trừ trong phủ, người bên ngoài đều là dị tật cả!

Ngay cả thị nhân trong phủ có diện mạo chính tề cũng tận lực trốn tránh, nghe nói sợ chọc chủ nhân tức giận, hầu hạ trước mặt cũng là người

tướng mạo bình thường, dường như muốn khiêu chiến thẩm mỹ của nàng.

Đối với việc này, Thập Tam tỏ vẻ: Đây không phải do chàng, hoàn toàn là dư luận cố tình hiểu lầm. Nhưng như vậy cũng tốt. Vốn Thanh Vi ở thế giới này có tiền có thế, lại oai hùng bất phàm, sẽ có rất nhiều người tranh thê chủ với chàng, những quý công tử xuất thân danh môn, đảm chính trị đều

không thể từ chối.

Mà giờ thì hay rồi, công tử thế gia đều tự nhận đẹp, mà Huệ vương hận mỹ nam, giả cho còn có nguy hiểm bị đánh chết, nhắc nhở lúc trước bốn vương bị rắn rết mỹ nhân lừa ư? Vẫn là tránh rủi ro thì hơn.

Một đời này, nàng cũng có năng lực chiếu cố Thập Tam, Thanh Vi và Thập Tam sống cuộc sống yên vui. Nàng xuất môn tuần sát cũng thường

xuyên mang theo chàng, đi phần lớn lãnh thổ quốc gia, tham quan các nơi phong thổ.

Chuyện tình thủy chung của nàng là chuyện đắm nam tử hâm mộ và ngợi khen nhất, ở trong lòng những người kia, tình cảm giữa Huệ vương và Tĩnh Hợp vương quân đã thăng hoa thành một loại tượng trưng, trở thành một truyền thuyết.

